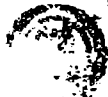

ΔΗΜΟΣ Ι. Π. ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ

ΤΡΟΠΟΣ ΑΠΟΚΤΗΣΗΣ:

ΔΩΡΕΑ

ΠΑΠΑΜΑΤΙΚΗΣ ΕΧΘΛΗΣ

ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ:

25-01-13

ΑΡΙΘΜΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΗΣ:

23.037

ΑΡΙΘ. ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΗΣ:

880.8 ΤΠΡΘ

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ.

572

A. E. 23.037
970.7.110

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ,

ΠΕΡΙΕΧΩΝ

ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΑΙΔΙΑΝΟΥ ΤΗΝ ΠΟΙΚΙΛΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ,
ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΤΟΥ ΠΟΝΤΙΚΟΥ, } ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ, }

Οἷς προσετέθησαν καὶ βραχεῖαι σημειώσεις, καὶ Στοχασμοὶ αὐτοσχέδιοι περὶ
τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας καὶ γλώσσης.

Φιλοτίμω δαπάνῃ τῶν ΑΔΕΛΦΩΝ ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ, παιδείας
ἕνεκα τῶν τὴν Ἑλλάδα φωνῆν διδασκόμενων Ἑλλήνων.

Ἄνθρωπος, παιδείας μὲν ὀρθῆς τυχὼν, καὶ φύσεως εὐτυχοῦς,
θειότατον, ἡμερώτατόν τε ζῶον γίνεσθαι φιλεῖ· μὴ ἱκανῶς
δὲ, ἢ μὴ καλῶς τραφὲν, ἀγριώτατον τῶν ὅσα φύει γῆ.

Πλάτων, Περί νόμ. 5, σελ. 765.

ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΦΙΡΜΙΝΟΥ ΔΙΔΟΤΟΥ.

ΑΩΕ.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ

Νέας ἐκδόσεως Ἑλληνικῶν Ποιητῶν καὶ Συγγραφέων, ἧτις
γίνεται διὰ δαπάνης τῶν ἈΔΕΛΦῶΝ ΖΩΣΙΜΑΪΔΩΝ, διὰ τοὺς
σπουδάζοντας τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν Ἕλληνας.

Οἱ Ἕλληνοὶ ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς, ὅσοι μάλισα, διὰ τὸν καιρὸν εἰς τὸν ὁποῖον ἔγραψαν, ὀνομάζονται ἀπὸ τοὺς ἀλλογενεῖς Ἑλληνιστὰς Κλασσικοὶ, ἐτυπώθησαν, ἀφ' οὗ εὐρέθη ἡ τυπογραφία, τασάκις, ὥστε εἶναι δυσκολώτατον νὰ ἀπαριθμῆσθαι τις τὰς διαφόρους ἐκδόσεις αὐτῶν. Καὶ ὅμως ἀπὸ τὰς πολυαριθμοὺς ταύτας ἐκδόσεις πολλὰ ὀλίγα εἶναι εἰς ὄγκον καὶ τιμὴν ἀνάλογον μὲ τὴν χρηματικὴν δύναμιν τῶν περισσοτέρων ἀπὸ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ σπουδάσωσι τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Γέμουσιν ὅλοι σχεδὸν ἀπὸ διαφόρους ἀναγνώσεις, ἀπὸ σημειώσεων γραμματικὰς καὶ κριτικὰς, αἱ ὁποῖαι, εἰς ὀλίγους χρήσιμοι, αὐξάνουσι μὲ βλάβην τῶν περισσοτέρων, τὸ μέγεθος, τὸ πλῆθος καὶ τὴν τιμὴν τῶν τόμων. Πρόσθετος ὅτι καὶ πολλὰ ὀλίγα ἀπὸ τὰς προειρημένας σημειώσεις ἀποβλέπουσιν κατ' εὐθειᾶν τὸν σκοπὸν, ὅστις εἶναι νὰ καταλαμβάνῃ ὁ σπουδαστὴς τῆς γλώσσης ὅ, τι ἀναγινώσκει. Ὅταν ὁ σπουδάζων ἔχῃ κρίσιν ὀρθὴν, καὶ χειραγωγῆται ἀπὸ

διδάσκαλον κριτικόν , περισσότερον μανθάνει, παραβάλλον ἕνα μὲ τὸν ἄλλον τοὺς ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς , παρὰ κατα-
 τρίβων τὸν καιρὸν εἰς τὰς πολυπληθεῖς τῶν ἐξηγητῶν σημει-
 ῶσεις. Ἦθελε λοιπὸν ὠφελῆσει μεγάλως τοὺς ἐραστὰς τῆς ἐλ-
 ληνικῆς γλώσσης, καὶ αὐξήσει τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, ὅσους συνα-
 θροίση εἰς ὀλίγους τόμους μέγα μέρος τῶν ἀξιολογωτέρων
 ποιητῶν καὶ συγγραφέων, καὶ τοὺς τυπώσῃ μ' ὄλην τὴν
 ἀκρίβειαν, ὅσην εἶναι δυνατὸν νὰ κατορθώσῃ, βοηθούμενος ἀπὸ
 τὴν παραβολὴν τῶν προτέρων ἐκδόσεων, καὶ, ὡσάκις ἢ χρειάζε-
 τὸ καλέσει, τῶν χειρογράφων, καὶ ἀπὸ τὰς πλείον ἐναργεῖς
 ἰδικὰς τοῦ ἢ ἄλλων εἰκασίας τε καὶ διορθώσεις.

Ταῦτα ἔγραψον πρὸ μηνῶν ὀλίγων, ἀποκρινόμενος εἰς τῶν
 φίλων μου ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ τὴν ἐρώτησιν, « Ποῦος ἦτον ὁ τρό-
 » πος τοῦ νὰ ἐπιταχύνη τις τὴν ἀρχομένην τῆς Ἑλλάδος ἀνα-
 » γέννησιν ». Οἱ φιλογενεῖς οὗτοι καὶ φιλέλληνες ἄνδρες, τοὺς
 ὁποίους ἡ καλὴ τύχη τῆς κοινῆς ἡμῶν πατρίδος ἐγέννησεν εἰς
 τὸν αὐτὸν παρόντα καιρὸν, ὅταν οἱ Ἕλληνες ἀπεφάσισαν νὰ
 ἀναλάβωσι τὰ προγονικά των φῶτα, συνειθισμένοι νὰ σκορ-
 πίζωσι τὸν πλοῦτον αὐτῶν εἰς ὠφέλειαν τῶν ὁμογενῶν, ἠθέ-
 λησαν νὰ μάθωσι καὶ παρ' ἐμοῦ πῶς ἠδύναντο νὰ κάμνωσι
 τὸν σκορπισμὸν τοῦτον μὲ περισσοτέραν καρποφορίας ἐλπίδα.
 Ἄλλὰ ταῦτα γράφοντος ἡ ἀνικανότης μου εἰς τοιαύτην ἐπι-
 χείρησιν δὲν μ' ἐσυγχώρησε νὰ φαντασθῶ, ὅτι ἐμελέτων νὰ
 μὲ κάμωσι καὶ ὄργανον τοιαύτης ὠφελίμου ἐπιχειρήσεως.

Δι' ἄλλο λοιπὸν δὲν συγκατένευσα νὰ ἀναδεχθῶ τοσοῦτο

βάρος, παρὰ τοῦτον τὸν συλλογισμόν, ὅτι, ἐὰν δυνηθῶ νὰ τὸ βρασάσω, πληρῶνω τὸ ἀπαραίτητον πρὸς τὴν πατρίδα μου χρέος· ἐὰν ἀποκάμω, πληρῶνω καὶ μέρος τοῦ χρέους μου μὲ τὴν πρόθυμον ὑπακοὴν εἰς τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος· ἐπειδὴ τὴν φωνὴν τῶν ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ, καὶ τῶν ὅσοι τοὺς μιμοῦνται, τὴν σοχάζομαι φωνὴν τῆς πατρίδος.

Ἡ ὑπὲρ δύναμιν αὐτῆ μου ἐπιχείρησις ἀπαθλέπει προηγουμένως τὴν ὠφέλειαν τῶν σπουδαζόντων εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν Ἑλλήνων. Ἡ εὐκολωτέρα κτῆσις καὶ χρήσις τῶν Ἑλληνικῶν βιβλίων θέλουσιν ἀναμφιβόλως ἀνάζωπυρήσει εἰς τὰς νέας αὐτῶν ψυχὰς τὰ πλακωμένα, ἀλλ' ὄχι ἀφανισμένα, γενναῖα φρονήματα τῶν ἰδίων προγόνων. Διὰ νὰ λάβῃ δὲ τὴν ποθουμένην ἔκβασιν ἢ πλουσιοπάροχος πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς εὐεργεσία τῶν φιλελλήνων ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ, ἐπρόσδραμον εἰς ἄλλους φίλους, οἱ ὅποιοι διὰ τὴν πρὸς τὴν Ἑλλάδα χρηστὴν αὐτῶν διάθεσιν, μὲ ὑπεσχέθησαν, ὅχι μόνον νὰ μοῦ ἐλαφρύνωσι τὸ βάρος τῆς ἐκδόσεως τῶν Ἑλληνικῶν πότητῶν καὶ συγγραφέων, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ ἀναλάβωσιν ὅλον, ἐὰν ἡ δύναμις μου ὀλιγωθῇ, ἢ καὶ παντάπασιν ἀποσβεσθῇ ἀπὸ τὸν εἰς ὅλους ἀπαραίτητον θάνατον.

Ἰδού ποῖος εἶναι ὁ τρόπος τῆς ἐκδόσεως ταύτης. Ἡ ὅλη συλλογὴ θέλει περιέχει τὸ περισσύτερον μέρος ἀπὸ τοὺς δοκίμους ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς. Τοιούτους ὀνομάζω, ὅσοι ἔγραψαν εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς γλώσσης, ἀρχινῶν ἀπὸ τὸν Ὅμηρον, καὶ τελευτῶν εἰς τοὺς γράψαντας κατὰ τοὺς χρόνους τῶν

Πτολεμαίων, καὶ ὀλίγον κατωτέρω. Εἰς ὅσους σώζονται σχόλια παλαιὰ, θέλω συνεκδώσει καὶ τὰ σχόλια. Εἰς τὸν Ὅμηρον ὅμως θέλουν προσεθῆ τὰ μικρὰ σχόλια, τὰ λεγόμενα τοῦ Διδύμου, καὶ ὄχι τὰ διεξοδικώτατα τοῦ Εὐσταθίου, τῶν ὁποίων ἡ ἔκδοσις εἶναι χρόνου μακροῦ ἔργον. Ἀπὸ τὰς διαφόρους ἀναγνώσεις ἐκείνας μόνας θέλω φυλάξει, ὅσαι ἔχουσι κἀν ὀλίγην πιθανότητα. Ὅταν τὸ κείμενον ἦναι τόσον ἐσφαλμένον ὥστε νὰ μὴν ἐμπορῆ νὰ διορθωθῆ μὴτ' ἀπὸ τὰς προλαβοῦσας ἐκδόσεις, μὴτ' ἀπὸ ἀντίγραφα, θέλω σπουδάσει, ὅσον εἶναι δυνατὸν, νὰ τὸ διορθώσω ἐξ εἰκασίας, σημειόνων ὅμως καὶ τὴν παλαιὰν γραφὴν εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς σελίδος. Παρὰ ταύτας τὰς σημειώσεις ἄλλας ὁ καιρὸς νὰ κάμω δὲν συγχωρεῖ· ἐὰν ὅμως ἀναγκασθῶ νὰ γράψω ὀλίγας τινὰς, θέλουν εἶσθαι εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, κατὰ τὰς γραφομένας τῶρα εἰς τὸν Αἰλιανὸν, Νικόλαον τὸν Δαμασκηνὸν, καὶ Ἡρακλείδην τὸν Ποντικὸν, τοὺς ὁποίους, μὲ τὴν παροῦσαν Προκήρυξιν, ὡς Προδρόμους τῆς μελλούσης τῶν Ἑλληνικῶν ποιητῶν καὶ συγγραφέων ἐκδόσεως, ἔκρινα νὰ συνεκδώσω, μὴ δυνάμενος ν' ἀρχίσω πάραυτα τὴν ἔκδοσιν τῶν Κλασσικῶν, διὰ περιστάσεις τινὰς ἀναγκαίας. Ἀπὸ τούτους ὅμως τοὺς τρεῖς συντομωτάτους συγγραφεῖς, ὁ μὲν Ἡρακλείδης εἶναι ἀληθῶς Κλασσικὸς, ὁ δὲ Νικόλαος ἄξιός νὰ συγκαταριθμηθῆ μὲ τοὺς Κλασσικοὺς, καὶ διὰ τὸν χρόνον, ὄχι πολὺ ἀπέχοντα τῶν Πτολεμαϊκῶν χρόνων, καὶ διὰ τὸν τρόπον εἰς τὸν ὁποῖον ἔγραψε. Μόνος ὁ

Αἰλιανὸς εἶναι ἔξω τοῦ χοροῦ τῶν Κλασσικῶν, ἂν καὶ πρῶτον εἰς τὴν τάξιν τὸν ἐξέδωκα, διὰ τὸ μακρότερον τῆς ἰσορίας του παρὰ τοὺς ἄλλους.

Ἐπειδὴ ἡ ἔκδοσις τῶν Ἑλληνικῶν ποιητῶν καὶ συγγραφέων γίνεται προηγουμένως διὰ τοὺς Ἕλληνας, δὲν πρέπει νὰ φανῇ παράδοξον, ἂν δὲν συνεχδίδω καὶ τας Λατινικὰς μεταφράσεις. Ἡ ἔλλειψις ὅμως αὕτη, ἀντὶ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἀξίαν τῆς ἐκδόσεως, θέλει τὴν κάμει ὠφελιμωτέραν καὶ εἰς τοὺς ἀλλογενεῖς Εὐρωπαίους, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ προκόψωσιν ἀληθινὴν προκοπὴν εἰς τὴν εἶδησιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης· ἀναγκαζόμενοι νὰ ζητῶσι τὴν ἔννοιαν χωρὶς τὴν βοήθειαν τῆς μεταφράσεως, θέλουν αὐξήσῃ τὴν προσοχὴν, ἀναγκαίαν εἰς τὸ νὰ γνωρίζωσιν ἀφ' ἑαυτῶν τὰ ἀναγινωσκόμενα.

Διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, ὅτι ἡ ἔκδοσις γίνεται διὰ τοὺς Ἕλληνας, οἱ ὄρφανοὶ καὶ πένητες σπουδασαὶ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης Ἕλληνες θέλουν λαμβάνει χάρισμα ἀπὸ τὴν γενναιότητα τῶν ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ τοὺς Ἑλληνικοὺς ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς· ἀλλ' ὅμως ἐκεῖνοι μόνον, ὅσους οἱ διδάσκαλοι, κάμνοντες γενικὴν ἐξέτασιν καὶ δοκιμασίαν τῶν μαθητῶν καθ' ἕκαστον ἐξάμνηνον, κρίνωσιν ἀπροσωπολήπτως ἀξιόους δωρεᾶς, διὰ τὴν περισσοτέραν αὐτῶν προκοπὴν, καὶ ὄχι οἱ ἀμελεῖς νέοι. Τὸ αὐτὸ ἐννοεῖται καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς διδασκάλους· ὅσοι δεῖξουσιν περισσοτέραν πρόνοιαν καὶ φροντίδα τῆς προκοπῆς τῶν ἰδίων μαθητῶν, εἰς ἐκείνους θέλουν πέμπει καὶ περισσώτερα σώματα ποιητῶν καὶ συγγραφέων οἱ φιλογενέσονται.

ΖΩΣΙΜΑΔΑΙ. Ρίπτουσι μετὰ χαρᾶς τοὺς μαργαρίτας οἱ φιλέλληνες ἄνδρες αὐτοὶ· ἀλλὰ τοὺς ρίπτουσιν εἰς ἐκείνους, ὅσοι ἐξεύρουσι νὰ σολίζωνται αὐτοὶ, ἢ νὰ σολίζωσιν ἄλλους, μὲ μαργαρίτας.

Ὅσοι δὲ γονεῖς εἶναι εἰς κατάσασιν ἢ ἀγοράσωσι τοὺς ἐκδιδομένους Ἑλληνικοὺς ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς, εἰς ἀνατροφὴν καὶ παιδείωσιν τῶν ἰδίων τέκνων, εἶμαι βέβαιος ὅτι θέλουσι δείξει μὲ τὴν πρόθυμον δαπάνην εἰς τὸ νὰ τοὺς ἀποκτήσωσιν, ὅτι ἀγαπῶσι καὶ αὐτοὶ τὴν εἰς τὰ καλὰ προκοπὴν καὶ δόξαν τῆς Ἑλλάδος. Σαφεσέραν ἀπόδειξιν ἄλλην εἰς τὴν κοινὴν πατρίδα νὰ δώσωσιν, ἢ μεγαλητέραν εὐεργεσίαν νὰ τὴν εὐεργετήσωσι δὲν δύνανται, παρὰ ἀφίνοντες εἰς αὐτὴν φωτισμένα καὶ χρησοῦσθαι, καὶ ὄχι κακῶς ἀναθραμμένα τέκνα, ἀληθινὰ τῆς πατρίδος ὀνειδῆ καὶ βάρη ἀνυπόφορα. Ἐπειτα μῆτε δίκαιον, μῆτε τίμιον εἶναι εἰς αὐτοὺς, νὰ δέχωνται δωρεὰν τὰ γινόμενα μὲ κόπον μέγαν καὶ πολλὴν δαπάνην διὰ τοὺς πτωχοὺς.

Ὅσοι πάλιν, μὴν εὐχαριστούμενοι εἰς μόνην τὴν παιδείαν τῶν ἰδίων τέκνων, ἀγαποῦν, κατὰ μίμησιν τῶν **ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ**, νὰ μεταδώσωσι τοῦτο τὸ κλῆρον ἕκαστος εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς πατρίδος του, καὶ διὰ τοῦτο ἔχουν χρεῖαν ἀπὸ πολλῶν σωμάτων ἀριθμὸν, ἀνάλογον μὲ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως τὴν ὁποίαν κατοικοῦν, εἰς τοὺς τοιοῦτους ἔχουσι τὴν ἄδειαν μόνον οἱ ἐνταῦθα σημειωμένοι βιβλιοπῶλαι τῶν τεσσάρων πόλεων, ἡγοῦν τῆς Αὐστριακῆς Βιέννης, τῆς Τερ-

γέσης, τῆς Βενετίας, καὶ τοῦ Λιβούρνου (εἰς τὰς ὁποίας καὶ συγκαλοῦν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ Γραικοὶ), νὰ πωλῶσι τοὺς Ἑλληνικοὺς ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς εἴκοσι τὰ ἑκατὸν ὀλιγώτερον, ἀφ' ὅ, τι πωλῶνται εἰς τοὺς ἀλλογενεῖς Εὐρωπαϊοὺς. Ταύτην ὅμως τὴν συγκατάβασιν ὅσις ἐπιθυμεῖ ν' ἀπολαύσῃ, πρέπει ν' ἀγοράσῃ δέκα σώματα τοῦλάχιστον.

Φίλοι συμπατριῶται καὶ ἀδελφοὶ, ὅσοι τιμᾶσθε μὲ τὸ λαμπρὸν ὄνομα τῶν Ἑλλήνων, ὅλους σᾶς παρακαλῶ θερμῶς, ἐκείνους μάλιστα ἀπὸ σᾶς, ὅσοι δὲν εὐτυχήσατε ἀκόμη νὰ ὠφελήσατε τὴν κοινὴν πατρίδα, νὰ μ' ἐνισχύσετε εἰς τὸ μέγα τοῦτο βᾶρος, τὸ ὁποῖον ἀναδέχομαι διὰ τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος. Θέλετε δὲ μ' ἐνισχύσει, ὅχι μὲ χρήματα, τὰ ὁποῖα δὲν ζητῶ ἀπὸ κανένα, ἢ μὲ ἐγκώμια, τὰ ὁποῖα νὰ ζητῆ, ἢ νὰ προσμένῃ, δὲν εἶναι δίκαιον ὅσις πληρόνει τὸ χρέος του, ἀλλὰ μὲ τὴν προθυμίαν νὰ ὠφεληθῆτε ἀπὸ τοὺς κόπους μου. Ἐπλήρωσαν, ὅχι σήμερον πρώτην φοράν, οἱ ΖΩΣΙΜΑΔΑΙ, ὡς γνήσια τέκνα τῆς Ἑλλάδος, τὸ πρὸς τὴν Ἑλλάδα χρέος αὐτῶν. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θέλετε δεῖξει μὲ τὴν προθυμίαν νὰ τὴν ὠφελήσατε, ὅτι καὶ σεῖς υἱοὶ τῆς Ἑλλάδος εἴσθε· τώρα μάλιστα, ὅταν ἡ κοινὴ μήτηρ ἡμῶν ἔχῃ χρεῖαν ἀπ' ὅλων αὐτῆς τῶν τέκνων τὴν συνδρομὴν, διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν παιδιὰν αὐτῆς ἀρετὴν καὶ δόξαν, νὰ συγκαταριθμηθῆ μὲ τὰ φωτισμένα ἔθνη, καὶ νὰ ἀναγκάσῃ τοὺς ἐχθροὺς τῆς νὰ φωλιάσωσι καὶ μὴ θέλοντες,

ΔΔ. ὁλολύξατε φαινομένῃσιν ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις.

Ἀκούσατε δὲ καὶ σεῖς οἱ νέοι, ὅσων ἡ πρόνοια τοῦ θεοῦ ἐσόλισε τοὺς γονεῖς μὲ πλοῦτον, τὴν ἀπὸ βάθους ψυχῆς μου φιλικὴν ταύτην συμβουλὴν. Ἐν ὅσῳ τὸ γένος ἦτο βεβαρωμένον, φυσικὰ ἄλλη ὑπεροχὴ δὲν εἶχε τόπον εἰς αὐτὸ παρὰ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ πλοῦτου· δὲν ἐφαίνεσθε τότε ἀνώτεροι τῶν πτωχῶν, πᾶρ' ἐξ ἰοῦτι οἱ πτωχοὶ ἦσαν γυμνοὶ, καθὼς σεῖς, ἀπὸ παιδείας. Ἀλλὰ σήμερον τὸ Ἑλληνικὸν γένος ἤρχισε νὰ καταλαμβάνη, ὅτι ὅσιν ἔχει ὀφθαλμοὺς εἶναι ἀνώτερος τοῦ τυφλοῦ, ὁ πεπαιδευμένος τοῦ ἀπαιδευτοῦ, ὁ χρησὸς τοῦ κακοῦ, εἰς ὀλίγα λόγια, ὅτι ἡ ἀληθινὴ ὑπεροχὴ εἶναι μόνη τῆς παιδείας καὶ τῆς ἀρετῆς ἡ ὑπεροχὴ. Ὄταν, μὲ τὴν μεγαλοδωρεὰν ταύτην τῶν ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ, παιδευθῶσιν οἱ πτωχοὶ σὰς ἀδελφοί, ἄλλο πλεόν μέσον δὲν σὰς μένει νὰ ἐξισωθῆτε μ' αὐτοὺς (ἀν δὲν ἀγαπᾶτε κάλλιον νὰ μείνετε ὑποδέεστεροι ἀπ' αὐτοὺς) παρὰ νὰ παιδευθῆτε, καθὼς αὐτοί. Προσέχετε λοιπὸν μὴν, ὅταν σὰς φθάσῃ τὸ γῆρας, ἀναγκασθῆτε μὲ σεναγμοὺς ἀπαρηγορήτους νὰ καταρᾶσθε τὴν τύχην, ὅτι δὲν σὰς ἔκαμε πτωχοὺς.

Ἀκούσατε καὶ σεῖς, φίλτατοί μου νέοι, ὅσων τοὺς γονεῖς ἐμπόδιζεν ἕως τῶρα ἡ πενία νὰ σὰς δώσωσιν Ἑλληνικὴν ἀνατροφὴν. Ἡ παιδεία ὄχι μόνον φωτίζει, ἀλλὰ καὶ ἐλευθεροῖ ἀπὸ τὴν πτωχείαν καὶ τῆς πτωχείας τὴν ἐντροπήν. Τί ποτ' ἄλλο δὲν ἐξευτελίζει τόσον τὸν ἄνθρωπον, τί ποτ' ἄλλο δὲν τὸν καταφέρει εἰς τὴν κατάσασιν τῶν ἀλόγων ζῶων, ὅσον τὸ νὰ μὴ δύναται νὰ ζῆ μὲ τοὺς ἰδρώτας τοῦ προσώπου του, ἀλλὰ

να προσμένη τήν τροφήν ἀπό τῶν ὁμοίων του τοὺς κόπους. Μόνος ὁ κακὰ ἀναθραμμένος καὶ ἀπαιδευτος πένης κινδυνεύει νὰ καταντήσῃ εἰς τοιαύτην ἀνδραπόδου κατάστασιν· ὅστις ἔχει παιδείαν δὲν φοβεῖται νὰ ψωμοζητήσῃ, μήτ' ἂν πέσῃ εἰς βαρβάρων χεῖρας αἰχμάλωτος. Τὰ σχολεῖα ἐπολλαπλασιάσθησάν καὶ πολλαπλασιάζονται καθ' ἡμέραν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Μία μόνη πρόφασις σᾶς ἔμενεν ἔτι, τῶν βιβλίων ἢ ἔλλειψις· ἰδοὺ ἀπὸ τοῦ νῦν θέλετε λαμβάνει καὶ ταῦτα δωρεὰν ἀπὸ τὴν πατρικὴν διὰ σᾶς φροντίδα τῶν ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ. Προσέχετε λοιπὸν καὶ σεῖς, μὴ μὲ σναγμοὺς ἀπαρηγορήτους ἀναγκασθῆτε εἰς τὸ γῆρας νὰ καταρᾶσθε τὴν τύχην, ὅτι μὲ τόσα φωτισμοῦ καὶ παιδείας μέσα δὲν σᾶς ἔδωκεν ὁμοῦ καὶ γνῶσιν νὰ τὰ μεταχειρισθῆτε.

ἌΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΚΟΡΑΪΣ Ἱατρός.

AVIS AUX ÉTRANGERS.

La Collection des auteurs classiques Grecs, dont cette édition d'Élien, d'Héraclide, et de Nicolas de Damas n'est que le *précurseur*, sera principalement publiée pour la nation Grecque, aux frais de MM. les freres ZOSIMA. On n'y donnera que le texte des auteurs, avec les scholies anciennes, toutes les fois qu'il existe des scholies. Ceux des étrangers qui désirent faire l'acquisition de ladite Collection, sont priés de se faire inscrire

chez les Libraires indiqués ci-dessous. On ne leur demande que le simple engagement d'en prendre les volumes à fur et mesure qu'ils seront publiés; et cela par le seul motif de savoir d'avance le nombre d'exemplaires qu'on doit tirer de chaque auteur.

La Collection se trouvera

A PARIS, chez... { Théophile BARROIS pere, rue Haute-Feuille, N°. 28.
 Firmin DIDOT, rue de Thionville.
 LEVRAULT, SCHOELL et compagnie, rue de Seine, hôtel de la Rochefoucault.

A LONDRES, PAYNE.
 A LEYDE, les freres LUCHTMANS.
 A LEIPSIC, RECLAM.
 A BERLIN, FROELICH.
 A LISBONNE, P. et G. REY.
 A MOSCOU, RISS et SAUCET.
 A PETERSBOURG, KLOSTERMANN.
 A VIENNE EN AU- }
 TRICHE, SCHAUMBORG et compagnie.
 A TRIESTE, à la Librairie Française.
 A VENISE, { Nicolas GLYCY.
 DEMETRIO THEODOSIO.
 A LIVOURNÉ, TOMASO, MASI et compagnie.

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΙ

Περὶ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας καὶ γλώσσης· μετὰ τοὺς ὁποίους,
καὶ περὶ τῶν ἐκδιδόμενων τριῶν συγγραφέων, ΚΛΑΥΔΙΟΥ
ΑἰΛΙΑΝΟΥ, ἩΡΑΚΛΕΪΔΟΥ ΤΟΥ ΠΟΝΤΙΚΟῦ, ΝΙΚΟΔΑΟΥ ΤΟΥ
ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ.

Πρὸς τοὺς Ἕλληνας.

Σᾶς ἐδίδαξεν ἰκανῶς ἡ Προσκήρυξις, ὅτι οἱ φιλογενέστατοι
Ζωσιμάδαι ἐπεχείρησαν τὴν ἐκδοσὴν τῶν Ἑλληνικῶν ποιητῶν
καὶ συγγραφέων, κοινῶς μὲν δι' ὠφέλειαν ὅλων τῆς Ἑλλάδος
τῶν νέων, ἐξαιρέτως δὲ τῶν εἰς ὄσους ἡ τύχη δὲν ἔδωκεν ἀνά-
λογα μέσα μὲ τὸν ἔρωτα τῆς παιδείας, ὅσας καίει τὰς εὐγενεῖς
αὐτῶν ψυχάς. Ἀφ' ὅσα ἕως τῶρα ἠργόπορίζον τῆς Ἑλλάδος
τὴν ἀναγέννησιν ἦτο καὶ ἡ ἔλλειψις τῶν βιβλίων· ἐπεὶ δ' ἐκρά-
τει τοὺς σπουδάζοντας τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν πτωχοὺς
μαθητὰς εἰς πολλὴν τῶν Ἑλληνικῶν βιβλίων ἄγνοίαν, ἡ
τοὺς κατεδίκαζε νὰ δαπανῶσι τῆς μαθήσεως τὸν πολύτιμόν
καιρὸν εἰς ὀλίγων τινῶν ἀντιγραφῆν, τὰ ὅποια ἐτυπώθη-
σαν πολλάκις, καὶ εἶναι κοινότατα μεταξὺ τῶν ἀλλογενῶν
Εὐρωπαίων. Τοιούτῳ τρόπῳ ἡ διδασκαλία, γινομένη ἀπὸ
διδασκάλους, σερημένους καὶ αὐτοὺς βιβλίων, ἐγένετο
μακρὰ, πολύπικρος, ἀηδής, τοιαύτη, εἰς βραχυλογίαν, ὡς
ἦτο θαῦμα, ἂν μετὰ πολλοὺς χρόνους, καὶ ἀπὸ χορῶν μαθη-
τῶν πολυάριθμον, ἔκβαινον ὀλίγοι τινὲς πλουτισμένοι μὲ με-

τρίαν εἶδησιν τῆς γλώσσης. Σχολεῖον χωρὶς βιβλία εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ τεχνίτου ἐργαστήριον, γυμνὸν ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα τῆς τέχνης ἐργαλεῖα.

Ἄλλὰ νὰ γένη δρασθήριος ἡ θεραπεία τῆς ἐλλείψεως ταύτης, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν Ζωσιμάδων, νὰ ἐξαπλωθῇ καὶ νὰ κατασταθῇ κοινὴ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἢ αὐτὴ ἐκείνη σοφία, ἣτις συνελήφθη πρῶτον εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὴν ὁποίαν τὰλλα ἔθνη δὲν ἐντρέπονται νὰ ὁμολογῶσιν ὅτι ἔλαβον ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, νὰ καινουργισθῇ καὶ νὰ ἀναζήσῃ πάλιν τὸ Ἑλληνικὸν γένος· εἰς ὅλα ταῦτα εἶναι χρεῖα πολλῶν ἄλλων μέσων, τὰ ὁποῖα παρὰ τοὺς φιλογενεῖς διδασκάλους νὰ μεταχειρισθῇ ἄλλος δὲν δύναται. Ζητῶ λοιπὸν τὴν ἀδειαν, νὰ σχεδιάσω καὶ τὰ κακὰ τὰ γεννώμενα ἀπὸ τὴν ἀμέλειαν τῶν μέσων τούτων, καὶ ὅσα καλὰ προσμένονται ἀπὸ τὴν λελογισμένην αὐτῶν μεταχείρησιν. Ἡ αὐτοσχέδιος ἐκθεσις αὕτη δὲν εἶναι συμβουλή. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς διδασκάλους δὲν ἔχουσι χρεῖαν συμβουλῆς. ἀλλὰ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἀπαντῶσιν ὅσας δυσκολίας πρέπει νὰ προσμένη ὅσας ἐπιχειρεῖ νὰ καινοτομήσῃ πράγματα καὶ ἔθνη, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ παλαιώσις ἐπροσκόλλησε, τρόπον τινὰ, σέβας θρησκευτικόν. Εἰς τοιαύτην περίσασιν, ὁ ἀπλοῦς καὶ ἄκακος ἄνθρωπος πολεμεῖ τὴν καινοτομίαν, δι' ὅχι ἄλλο παρὰ διὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἔξιν, ἡ ὁποία τὸν κάμνει νὰ φορῇ πάντοτε τὰ αὐτὰ ἐνδύματα, νὰ τρώγῃ τὰ αὐτὰ βρώματα, νὰ κοιμᾶται καὶ νὰ ἐξυπνίζεται τὴν αὐτὴν ὥραν τῆς ἡμέρας, ἂν καὶ τῆς ὑγείας του ἐναντία ἦναι ἡ τοιαύτη ἔξις, καὶ νὰ ὑπάγῃ καθ' ἡμέραν διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ εἰς τοὺς αὐτοὺς τόπους, ἂν καὶ ἦναι ἄλλη συντομωτέρα ὁδὸς, καὶ τόποι ἄλλοι πλεόν ἐπιτήδειοι εἰς τὸν σκοπὸν του· τοῦ δὲ πονηροῦ καὶ γόη-

τος αὐτῶν κραυγαί, παρὰ τὴν ἕξιν ταύτην γεννῶνται καὶ ἀπὸ τὸν φόβον, μήπως ἡ κίνησις τοῦ πεπαλαιωμένου πράγματος συγκινήσει καὶ ταραξεί τὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανεν ἀπὸ τὸν ἀνόητον ὄχλον δι' αὐτό. Ἡ ἔκθεσις λοιπὸν αὕτη εἶναι φωνὴ συνεπισχύουσα τὰς φωνὰς τῶν φιλογενῶν διδασκάλων, διὰ τοὺς ἀπλοῦς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι κατὰ δυσυχίαν ἔμαθον ὄχι νὰ ζηγίσωσιν, ἀλλὰ νὰ μετρῶσι τὰς φωνὰς. Πρὸς δὲ τοὺς ὅσοι σοχάζονται, ἢ ὑποκρίνονται νὰ σοχάζωνται, τὰς τοιαύτας καινότητας ὡς καινοτομίας θρησκευτικὰς, ἐὰν ἀληθῶς εὐρίσκωνται καὶ τινες τοιοῦτοι, ἀρκοῦμαι νὰ εἶπω τὰ ὀλίγα ταῦτα φιλόσοφα λόγια τοῦ Ἰσοκράτους· « Τὰς ἐπιδόσεις ὀρῶμεν γιγνομένης καὶ τῶν τεχνῶν, καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων, οὐ διὰ τοὺς ἐμμένοντας τοῖς καθεσῶσιν, ἀλλὰ διὰ τοὺς ἐπανορθοῦντας, καὶ τολμῶντας αἰεὶ τι κινεῖν τῶν μὴ καλῶς ἐχόντων (1) ».

Καὶ πρῶτον μὲν πρέπει νὰ λαλήσω περὶ τῆς Γραμματικῆς, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, τῶν ἀναρίθμων Γραμματικῶν, αἱ ὁποῖαι πολιορκοῦσι τὰ Ἑλληνικὰ φροντιστήρια, μὲ τόσην βλάβην τῶν σπουδάζοντων τὴν γλῶσσαν, ὡς (πρᾶγμα παράδοξον, ἀλλὰ κατὰ δυσυχίαν ἀληθέςατον) περισσότερον ἤθελ' ὠφελήσει τὸ γένος σήμερον ὅσιν καίει παρὰ ὅσιν γράφει Γραμματικὰς.

Ὅποιοιδήποτε ἔθνος τῆς γλώσσης ἢ Γραμματικῆς ἄλλο δὲν εἶναι εἰ μὴ συλλογὴ τῶν κανόνων, κατὰ τοὺς ὁποίους γράφει ἢ λαλεῖ, εἰς περίοδον χρόνου τινὰ διωρισμένην, τὸ πλεόν πεπαιδευμένον μέρος τοῦ ἔθνους. Ὄταν ἡ γλῶσσα, περὶ τῆς ὁποίας γίνεται ἡ Γραμματικὴ, ζῆ, οἱ πεπαιδευμένοι τοῦ

(1) Ἰσοκράτ. Εὐαγόρ. ἐγκώμ. Τεμ. Β, σελ. 274, ἐκδ. Αὐγέρου.

ἔθνους, δὲν ἔχουν σχεδὸν αὐθεμίαν χρεῖαν τοιαύτης συλλογῆς, ἐπειδὴ αὐτοὶ ἐνομοθέτησαν τοὺς κανόνας τῆς γλώσσης· καὶ οἱ ἀπαίδευτοι ἔχουσι πολλὰ ὀλίγην χρεῖαν, ἐπειδὴ ἀκούουσι καὶ ἀναγινώσκουσι τοὺς ζῶντας τούτους νομοθέτας. Ἄλλ' ὅταν ἐξ ἀμελείας τῶν πεπαιδευμένων, ἢ καὶ διὰ τὴν φυσικὴν κλίσιν τοῦ ἀνθρώπου νὰ μεταβαίνει ἀπὸ τὴν τελειότητα εἰς τὴν παρακμὴν, οἱ κανόνες τῆς γλώσσης ἀρχίζουσι νὰ παραβαίνωνται καὶ νὰ καταφρονῶνται, ὅταν ἡ γλῶσσα ἀσθενῇ, καὶ τρέχῃ, νὰ εἶπω οὕτως, εἰς τὸ γῆρας τῆς, τότε μέρος ἀπὸ τὸ ἔθνος, προθυμούμενοι νὰ ἐμποδίσουσι τὸν θάνατον τῆς γλώσσης, εἰς τὴν ὁποίαν ἔγραψαν οἱ δοξάσαντες τὸ ἔθνος, συλλέγουσιν ἀπ' αὐτῶν τὰ συγγράμματα ὅλας τὰς χρήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἐκεῖνοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συμφωνοῦν, τὰς ἀνάγουσιν εἰς τόσα κεφάλαια, ὅσα εἶναι τὰ μέρη τοῦ λόγου, ἐκθέτουσι τοὺς κανόνας τῆς πρὸς ἄλλα τούτων ὀρθῆς συντάξεως, καὶ κάμνουσιν οὕτω τὴν λεγομένην Γραμματικὴν (1). Εἶναι λοιπὸν ἡ Γραμματικὴ ἔμφραγμα τρόπον τινὰ καὶ γῆς ἀνάστημα ἐναντίον τοῦ κατακλισμοῦ τῆς βαρβαρότητος.

Ἡ φυσικὴ ὅμως τοῦ ἀνθρώπου κλίσις εἰς τὴν μεταβολὴν μὴτ' ἐντρέπεται μὴτε δυσωπεῖται τοιαῦτα ἐμφράγματα. Κατ' ἀρχάς, ἐν ὅσῳ ἔτι εἶναι ὀλίγοι τὸν ἀριθμὸν οἱ παραβαίνοντες τοὺς κανόνας, αἱ παραβάσεις ὀνομάζονται ἀπὸ τοὺς ὀπαδοὺς καὶ φύλακας τῆς ὀρθῆς Γραμματικῆς, Νεωτερισμοί, ἢ Σολοικισμοί. Καθ' ὅσον ὅμως πολλαπλασιάζονται οἱ παραβάται, συμβαίνει τὸ ἐναντίον, ἐὰν τὸ ἔθνος

(1) « Τὸ δὲ ὀρθὸν ἐν ταῖς παρὰ τοῖς ἐνδοξοτέροις τῶν λογίων ὡς ἐπὶ τὸ
 * πολλὴ λεγομένης· ἐκ τούτων γὰρ καὶ περὶ τούτων ἡ γραμματικὴ θεωρεῖται
 * καὶ μέθοδος ». Θεοδώρ. Γαζ. Γραμματικ. Βιβλ. Δ.

σῶζῃ ἔτι μέρος τῆς ἀρχαίας του δόξης, ἢ καὶ τὴν αὐξήσῃ, ἤγουν γίνονται οὗτοι νομοθέται τῆς γλώσσης· καὶ τῶν ὀπαδῶν τῆς παλαιᾶς Γραμματικῆς, τῶν ὁποίων ἀναλόγως ὁ ἀριθμὸς ἐλαττοῦται, αἱ χρήσεις ὀνομάζονται κατ' ἀρχὰς μὲ συσολὴν, Ἀρχαῖσμοι, ἔπειτα τολμηρότερον, Σολοικοφάνειαι, καὶ τέλος καθαρὰ, Σολοικισμοί. Τοῦτο, ἂν καὶ παραδοξοφανές, εἶναι ὅμως ὁμοίωτατον μ' ὅ, τι συμβαίνει εἰς τὴν πολιτικὴν κατάστασιν τῶν ἀνθρώπων. Παράνομος ὀνομάζεται ὅστις παραβαίνει τοὺς καθεστηκότας νόμους τῆς πολιτείας· ἀλλ' ὅταν ἡ πολιτεία ἀλλάξῃ, καὶ μεταβῇ, φέρ' εἰπεῖν, ἀπὸ Δημοκρατίαν εἰς Ἀριστοκρατίαν, ἢ καὶ ἀπὸ ταύτην εἰς Μοναρχίαν, τότε ὁ παράνομος καὶ ὁ ἔννομος τῆς προλαβούσης πολιτείας πάουσι νὰ ἦναι τοιοῦτοι, ἐὰν ὁ πρῶτος φυλάττῃ, καὶ ὁ δεύτερος παραβαίνῃ τοὺς νόμους τῆς παρουσίας.

Συμπεραίνεται ἀπὸ τὰ προειρημένα, ὅτι κατὰ διαφόρους περιόδους, ἢ ἐποχὰς χρόνου, τὸ αὐτὸ ἔθνος ἔχει διάφορον Γραμματικὴν, ἤγουν διάφορον τρόπον τοῦ λαλεῖν καὶ γράφειν τὴν γλῶσσάν του· Ἀκολουθεῖ καὶ συνεχίζεται ἡ τοιαύτη μεταβολή, ἕως οὗ νὰ βαρβαρωθῇ παντάπασι τὸ ἔθνος· καὶ τότε ἡ γλῶσσά του γίνεται τόσον ἀλλόκοτος καὶ παρηλλαγμένη, τόσον ἐναντία εἰς τοὺς κανόνας τῆς παλαιᾶς Γραμματικῆς, μὲ τόσας ἀνωμαλίας ἀσχημισμένη, ὥστε μῆτε τὴν παλαιάν εἶναι πλέον δυνατὸν νὰ ἀναλάβῃ, διότι ἐμακρύνθη πολὺ ἀπ' αὐτὴν, μῆτε νέαν ἄλλην νὰ κάμῃ, διὰ τοῦτο, ὅτι ἡ δὲν ἔμειναν ὀλότιστα πεπαιδευμένοι ἄνδρες εἰς τὸ γένος, ἢ κατὰ πολλὰ ὀλιγώτεροι τὸν ἀριθμὸν παρὰ νὰ κατασταθῶσι νομοθεταὶ νέας γλώσσης.

Οἱ πολλὰ ὀλίγοι πεπαιδευμένοι οὗτοι δὲν ἔλαβον τὴν τύχην νὰ λέγωνται τοιοῦτοι, πλὴν διότι καταγίνονται εἰς τὴν μάθησιν τῆς ἀρχαίας γλώσσης καὶ Γραμματικῆς, καὶ κερδαίνουν ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν παλαιῶν λογίων ἀνδρῶν τοῦ ἔθνους καὶ φρόνησιν περισσοτέραν, καὶ παρὰ τοὺς ἄλλους ἦθη χρησιώτερα. Διὰ νὰ μανθάνωσιν αὐτοὶ, καὶ νὰ μαθητεύωσιν ἄλλους τὴν προγονικὴν γλῶσσαν, εἶχον χρεῖαν ἀπὸ συλλογὴν τῶν κανόνων τῆς γλώσσης. Ἄν δὲν ἐσώζετο τοιαύτη συλλογὴ ἀπὸ ἀρχαιοτέρους ἄλλους, ἔπρεπε νὰ τὴν κάμωσιν αὐτοί· καὶ ἐντεῦθεν ἐγεγνήθησαν αἱ διάφοροι Γραμματικαί.

Νὰ τὸ ἐκφωνήσω ; ἢ μέλλω νὰ δυσαρεσίσω εἰς πολλούς ; Ἄλλὰ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ εὐαρεσίσω ἐγὼ εἰς τὴν συνείδησίν μου, ἐὰν σιωπήσω ὅ, τι γνωρίζω ὠφέλιμον εἰς τὴν ἀναγέννησιν τοῦ ἔθνους μου ; Ὅλαι αἱ Γραμματικαὶ αὗται, καὶ περισσότερο ὅσαι ἐσυντάχθησαν μικρὸν πρὸ τῆς ἀλώσεως καὶ μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ δὲν ἔπαυσαν μέχρι τοῦ νῦν νὰ συντάττωνται, ἔχουσι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τρία σφάλματα, ἱκανὰ ν' ἀπομακρύνωσι τοὺς νέους ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν παιδείαν, κάμνουσαι τὴν μάθησιν αὐτῆς ἀσυγκρίτως δυσκολωτέραν ἀφ' ὅ, τι εἶναι τῆ ἀληθεία. Καὶ μὴν ἀπορήσῃ τις, Πῶς ἄνθρωποι πεπαιδευμένοι, ἦγουν τὸ ὑγιέστερον μέρος τοῦ ἔθνους, ἐσύνταξαν Γραμματικὰς ἀνεπιτηδεΐας νὰ δώσωσι παιδείαν εἰς ἄλλους ; Ὅταν ἡ νόσος κατέχη τὴν κρᾶσιν τοῦ σώματος, τότε καὶ τὸ ὑγιὲς μέλος μετέχει ὅπως δῆποτε τῆς κοινῆς ἀσθενείας, καὶ δὲν λέγεται ὑγιὲς, εἰ μὴ σχετικῶς πρὸς τὰ σαπημένα παντάπασιν μέλη. Ὁ λόγιος τοῦ βαρβαρωθέντος ἔθνους δὲν ὁμοιάζει τὸν λόγιον τοῦ σοφοῦ ἔθνους. Τοῦτον δύνασαι νὰ παραβάλης μὲ λαμπρὸν φάνον περι-
κυκλωμένον

κυκλωμένον πανταχόθεν ἀπὸ μικρὰ ἄλλα φῶτα ἀναρίθμητα· ἐκεῖνον, μὲ λυχνάριον ἀσθενές, πιεζόμενον ὀλόγυρα ἀπὸ πυκνοτάτην ὀμίχλην.

Σφάλμα πρῶτον, κοινὸν εἰς ὅλας τὰς Γραμματικὰς εἶναι, νὰ γράφονται Ἑλληνισὶ οἱ κανόνες τῆς γλώσσης. Ἐὰν καὶ καθ' ἑαυτὴν ἡ ἀνάγνωσις τῆς Γραμματικῆς ἦναι ἀηδὴς, πόσον φυσικὰ θέλει τὴν κρίνει ἀηδεςέραν ὁ ταλαίπωρος μαθητῆς, ὅταν τὴν ἀναγνώσκῃ εἰς γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν δὲν καταλαμβάνει, καὶ τὸ χειρότερον, ὅταν ἀναγκάζεται καὶ νὰ τὴν ἐκσθίξῃ; Ἄν εὐρίσκεται ἴσως κἀνεὶς ἀπὸ μᾶς, ὅστις ἐλησημόνησεν ὅσας δυσκολίας, ὅσας ἀηδίας, κάμμίαν φορὰν καὶ ὅσας μασιγώσεις (ἐπειδὴ τῆς ἀμαθίας εἶναι καὶ τοῦτο, νὰ σκεπάξῃ τὴν ἀδυναμίαν τῆς μὲ τῶν τυράννων τὴν βίαν) ἐδοκίμασεν εἰς τὴν νεότητά του, διὰ τῆς Γραμματικῆς τὴν μάθησιν, ἃς παρατήρησῃ τὸν τρόπον, διὰ τοῦ ὁποίου τὰ σοφὰ τῆς Εὐρώπης ἔθνη μανθάνουσι καὶ παραδίδουσιν ἄλλοι ἄλλων τὴν γλῶσσαν. Ὁ Γάλλος μανθάνει τοῦ Ἄγγλου τὴν γλῶσσαν εἰς Ἀγγλικὴν Γραμματικὴν, γραμμένην Γαλλισί· καὶ οὗτος πάλιν τοῦ Γάλλου εἰς Γαλλικὴν, γραμμένην Ἀγγλισί. Μὴν ἀμφιβάλλωμεν ὅτι καὶ οἱ Ῥωμαῖοι εἰς Γραμματικὴν Λατινισί γραμμένην ἐδιδάσκοντο τῶν Ἑλλήνων τὴν γλῶσσαν (1).

Δεύτερον σφάλμα τῶν Γραμματικῶν εἶναι νὰ γράφονται διεξοδικώτατα. Ἡ Γραμματικὴ εἶναι τρόπον τινὰ τὸ κλειδίον τῆς γλώσσης· δὲν εἶναι αὕτη κυρίως ἡ διδάσκουσα τὴν γλῶσ-

(1) Τεταύτην τρόπον τινὰ εἶναι ἡ ἔτι σωζομένη Γραμματικὴ τοῦ Μακροβίου.

σαν, ἀλλ' ἡ εἰσάγουσα εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ποιητῶν καὶ συγγραφέων, ἐκ τῶν ὁποίων μανθάνεται ἡ γλῶσσα. Πρέπει λοιπὸν, κατὰ τὸ ἐπάγγελμά της, νὰ ᾖναι εἰσαγωγὴ συντομωτάτη, περιέχουσα τοὺς σχηματισμοὺς τῶν ὀκτῶ μερῶν τοῦ λόγου, ἢ καὶ νὰ ᾖναι εἰς δύο Γραμματικὰς διηρημένῃ, τὴν μίαν διὰ τοὺς ἀρχαρίους, τὴν ἄλλην, διὰ τοὺς ὅσοι ἔλαβον καὶ ὀλίγην εἶδησιν τῶν συνήθως παραδιδομένων συγγραφέων. Ὅτι ἔκαμε ταύτην τὴν παρατήρησιν καὶ ὁ Θεόδωρος, φαίνεται ἀπὸ τῆς Γραμματικῆς αὐτοῦ τὰ δύο πρῶτα βιβλία, τὰ ὁποῖα εἶναι δύο ὁλόκληραι Γραμματικαί· ἐκθέτει καὶ εἰς τὰς δύο τὰ ὀκτῶ μέρη τοῦ λόγου, μὲ μεγάλην συντομίαν εἰς τὴν πρώτην, διεξοδικώτερον εἰς τὴν δευτέραν. Καὶ μ' ὅλον τοῦτο δυνατὸν εἶναι νὰ κάμῃ τις ἔτι συντομωτέραν τὴν πρώτην, μεταθέτων ἐξ αὐτῆς πολλὰ εἰς τὴν δευτέραν, ἥτις ἔπρεπε νὰ ᾖναι πλατυτέρα. Ἐὰν ἔλεγα τώρα ποῖα πρέπει ν' ἀφαιρεθῶσι, ποῖα νὰ προσεθῶσιν, ἤθελα πέσει εἰς ἀπεραντολογίαν τόσον ἀηδεσέραν, ὅσον οἱ διδάσκαλοι (λέγω τοὺς φιλοσόφους καὶ παρατηρητὰς διδασκάλους), ἀσχολούμενοι καθ' ἡμέραν εἰς τὴν πράξιν τῆς παραδόσεως, τῆς ὁποίας ἐγὼ δὲν ἔχω παρὰ τὴν θεωρίαν, εἶναι ἀσυγκρίτως ἰκανώτεροι νὰ διακρίνωσι τὸ συμφέρον ἀπὸ τὸ ἀνωφελές, καὶ τοῦτο πάλιν ἀπὸ τὸ βλαβερὸν, ἐὰν ἀπὸ τὴν παιδείαν τῶν νέων ὃ, τι δὲν ὠφελεῖ, δὲν ἔπρεπε νὰ ἐξορίζεται ὡς βλάβης πρόξενον.

Ἰσως ὁμως δὲν ἤθελεν εἶσθαι περὶ ττὸν νὰ φέρω παράδειγμα τοῦ λεγομένου ἐν μόνον τοῦτο. Ἡ πρώτη Γραμματικὴ συντρέχει μὲ τὴν περίοδον ἐκείνην τοῦ χρόνου, εἰς τὴν ὁποίαν παραδίδονται αἱ μονόστιχοι γνῶμαι τοῦ Χρυσολωρᾶ. Εἰς τὴν γνῶμην ταύτην,

Ἄνθρωπος δὲ χρῆστος χρῆσιν οὐ μισεῖ ποτε,

εὐρίσκεται Ὄνομα, Ρῆμα, Ἐπίρρημα, καὶ Σύνδεσμος. Αὐτὰ λοιπὸν, περὶ τῶν ὁποίων μέλλει καὶ ὁ διδάσκαλος νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, συμφέρει εἰς τὸν μαθητὴν νὰ γνωρίζῃ, διὰ ν' ἀποκριθῇ ὅτι τὸ Χρηστὸς κλίνεται κατὰ τὸ Λόγος, τὸ Μισεῖ κατὰ τὸ Ποιεῖ, κ. τ. λ. Ἀλλὰ τίς τίνα ἠρώτησε ποτὲ εἰς ταύτην τοῦ χρόνου τὴν περίοδον, ποῖα φωνήεντα τοῦ προειρημένου ζίχου εἶναι μακρὰ, ποῖα βραχέα, καὶ ποῖα δίχρονα; Διὰ τί λοιπὸν ἡ πρώτη Γραμματικὴ περιέχει τὴν διαίρεσιν τῶν φωνηέντων εἰς ταῦτα, ἐπὶ τὸν μῆτ' αὐτῆ τῶν γραμμάτων ἢ διαίρεσις εἰς φωνήεντα καὶ σύμφωνα δὲν ἦναι ἀναγκαῖα εἰς τὴν προειρημένην περίοδον (1).

Ἐπειδὴ εἰς τὰς μονοσίχους ταύτας γνώμας δὲν εὐρίσκεται ὁ δυϊκὸς ἀριθμὸς, ἄρα γε δὲν ἦτον ὠφέλιμον νὰ μετατεθῶσιν οἱ δυϊκοὶ ἀριθμοὶ εἰς τὴν δευτέραν Γραμματικὴν; καὶ τί ἔβλαπτε νὰ δοκιμάσῃ καὶ τις τὴν τοιαύτην καινοτομίαν, φρικτὴν εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν ὅσοι δὲν τολμοῦν νὰ μετακινήσωσι τί ποτε καὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ πλέον ἀδιάφορα πράγματα, ἀλλ' ὄχι παράδοξον εἰς ἐκείνους, ὅσοι καταγίνονται εἰς τὴν τελείωσιν τῶν πραγμάτων; Ἡ παράδοσις τῶν μαθημάτων εἶναι καὶ αὐτὴ ἐπισήμη, καὶ νὰ τελειωθῇ δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ μὲ πολλὰ πειράματα, μὲ πολλὴν ἔρευναν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ὅσοι ἔκαμαν τὴν ἔρευναν ταύτην, δὲν τοὺς λανθάνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος φυσικὰ, καὶ μάλιστα εἰς τὴν νεαρὰν αὐτοῦ ἡλικίαν,

(1) Ἀπ' οὗ ἔγραψα τὸ σχεδίασμα τοῦτο, μ' ἔτυχε νὰ ἴδω τὴν Γραμματικὴν, ἐπιγραφομένην Τερψιθέαν, εἰς τὴν ὁποίαν παρετίρησα μὲ εὐχαρίστησιν ὅτι καὶ ἡ διαίρεσις τῶν γραμμάτων καὶ ἡ διαίρεσις τῶν φωνηέντων λείπεται κατ' ἀρχάς.

φεύγει καὶ μισεῖ τοὺς κόπους, ὅσων δὲν εἶναι προφανῆς ἡ ἀνάγκη, καὶ ψηλαφητῆ, νὰ εἶπω οὕτως, ἡ ὠφέλεια. Τοὺς πρώτους ὀκτῶ ἢ καὶ δέκα μῆνας τῆς παραδόσεως, ὅταν ἐξαίρεσῃς ἀπὸ τὰ Ἄρθρα, Ὄνόματα, Ῥήματα, Μετοχάς, καὶ Ἄντωνυμίας, τὸν δυϊκὸν ἀριθμὸν, θέλεις ἐλευθερώσει τὸν μαθητὴν ἀπὸ κόπον, ὅστις δὲν φέρει ἀκόμη οὐδεμίαν ὠφέλειαν, καὶ προξενήσει εἰς αὐτὸν, καὶ περισσύτερον καιρὸν, καὶ μεγαλητέραν εὐκολίαν, νὰ μάθῃ τὰ ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα.

Ὅσα εἶπα περὶ τοῦ μέτρου τῆς Γραμματικῆς, μᾶς παριστάουν ἐν ταυτῷ καὶ τὸ τρίτον αὐτῆς σφάλμα, λέγω τὴν ἀμεθοδίαν ἢ νὰ εἶπω σαφέστερον, ἡ ἀμετρία τῆς Γραμματικῆς εἶναι μέρος τῆς ἀμεθοδίας. Δὲν εἶναι κάμμία ἐπιστήμη, ἡ τέχνη, ὅσον δύσκολος κ' ἂν ᾖ, τῆς ὑποίας ἡ μάθησις δὲν εὐκολύνεται, ὅταν ἡ παράδοσις αὐτῆς γίνεται μὲ μέθοδον, κάμμία, ὅσον εὐκολὸν τὴν ὑποθέσῃς, τὴν ὁποίαν δὲν μανθάνει τις μὲ κόπον καὶ ἀηδίαν, ὅταν ἀμεθόδως, ἢ μὲ διεσραμμένην μέθοδον, τὴν μαθητεύεται. Ὄρθῃ μέθοδος εἶναι καὶ λέγεται ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ μαθήματα τάσσονται εἰς τρόπον, ὥστε νὰ γίνωνται προσδοποιήσις τὰ πρῶτα εἰς τὴν κατάληψιν τῶν δευτέρων, ταῦτα τῶν τρίτων, καὶ οὕτω καθεξῆς ὥστε ἕκαστον ἀπὸ τὰ διδασκόμενα νὰ ἀνάγεται εἰς τὸ οἰκεῖον, καὶ ὄχι εἰς ἀλλότριον εἶδος, μηδὲ νὰ πολλαπλασιάζωνται χωρὶς ἀνάγκης, ἢ νὰ συγχέωνται τὰ εἶδη.

Ἀρχίζουσι κοινῶς αἱ Γραμματικαὶ ἀπὸ τὸ Ἄρθρον, ἤγουν ἀπὸ μέρος, τὸ ὑποῖον δὲν εἶναι μέρος οὐσιῶδες τοῦ προφορικοῦ λόγου, ἐπειδὴ σπανιώτατα τὸ μετεχειρίσθη ὁ Ὅμηρος, καὶ εἶναι γλωσσαι εἰς τὰς ὁποίας δὲν εὐρίσκεται παντάπασι. Δὲν ἔφθανε τοῦτο· ἀλλὰ ὀρίζουσι τὸ Ἄρθρον « Μέρους λόγου

» πτωτικόν, προτασσόμενον τῶν ὀνομάτων », ἔπειτα τὸ διαίρουσι πάραυτα εἰς Προτακτικόν καὶ Ἰπτακτικόν. « Ἐν ἀπὸ « τὰ δύο » ἤθελεν εἶπεῖ ὁ μαθητῆς, ἐὰν ἡ νεότης του, καὶ τὸ πρὸς τὸν διδάσκαλον σέβας, δὲν τὸν ἐμποδίζον νὰ μεταχειρισθῇ τὸ λογικόν του. « Ἡ ἡ διαίρεσις εἶναι κακῆ, ἡ ὁ ὀρισμὸς » δὲν λέγει τίποτε ». Ἀλλὰ μὴτ' ὁ ὀρισμὸς εἶναι ἐντελής, μῆτε ἡ διαίρεσις ὀρθή, αὕτη, ὅτι ὑποθέτει ἄρθρον τὴν Ἀντωνυμίαν ὌΣ, ἐκεῖνος, διότι τὸ ἄρθρον προτάσσεται ὄχι μόνον τῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ τῶν Μετοχῶν, καὶ τῆς ἀπαρεμφατικῆς ἐγγλίσεως τῶν ῥημάτων, ἴσως καὶ τῶν ἀντωνυμιῶν (1), ὡς θέλουσι τινές. Ὅθεν καὶ ὁ Ἀπολλώνιος ἔταξεν

(1) Εἰς τὸ « Ὁ ἐμὸς πατήρ » ὁ Ἀπολλώνιος (Α, σελ. 66) συνάπτει τὸ ἄρθρον μὲ τὸ Πατήρ, καὶ ὄχι μὲ τὴν ἀντωνυμίαν, Ἐμὸς, ὡς τὸ ἐνόμιζεν ὁ Ἄβρων. Ἐλανθάνετο βέβαια ὁ Ἄβρων· ἄλλ' ὁ Ἀπολλώνιος ἔπεσεν εἰς ἄλλο σφάλμα, θέλων νὰ διορθώσῃ τὸν Ἄβρονα. τὸ ἄρθρον δὲν εἶναι μῆτε τῆς ἀντωνυμίας, μῆτε τοῦ ὀνόματος, ἀλλὰ τῆς φυσικῆ ἐξωθεν ὑπακουομένης μεταχῆς, Ὡν. τὸ, Ὁ ἐμὸς πατήρ, θέλει νὰ εἴπῃ, Ὁ ὦν ἐμὸς πατήρ· ὅταν ἦναι διπλοῦν τὸ ἄρθρον, εἶεν, Ὁ πατήρ ὁ ἐμὸς, τότε τὸ ἐν ἀνήκει εἰς τὸ ὄνομα, τὸ ἄλλο εἰς τὴν μετοχὴν, ὡσὰν νὰ εἴπῃς, Ὁ πατήρ ὁ ὦν ἐμὸς. εἰς τὸ « Ὁ » αὐτὸς » μόνον ὁ Ἀπολλώνιος (σελ. 65) θέλει ὅτι τὸ ἄρθρον ἀνήκει εἰς τὴν ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν, ἀλλὰ τρόπον τινὰ πλεοναστικῶς, καὶ καθὼς τὸ Μᾶλλον μὲ τὰ συγκριτικὰ, ὅποιον εἶναι τὸ « Ῥηίτεροι μᾶλλον » τοῦ Ὀμήρου (Διάδ. Ω, 243). ἄλλο τοῦτο σφάλμα. πιθανώτερον εἶναι, ὡς τὸ παρατήρησε καὶ ὁ Στέφανος (Θεσσαυρ. Ἑλλ. Γλ. Τομ. Β, σελ. 1151), ὅτι τοῦ, Ὁ αὐτὸς, τὸ, Ὁ, δὲν εἶναι ἄρθρον, ἀλλ' ἀντωνυμία τῆς ἀρχαίας γλώσσης, τὴν ὅποιαν συχνὰ μεταχειρίζεται ὁ Ὀμήρος, ἀντὶ τοῦ, Οὔτος, καὶ τῆς ὁποίας ἔγῃ ἔμειναν καὶ εἰς τοῦ πεζοῦ λόγου τὸ, Ὁ μὲν, καὶ τὸ, Ὁ δὲ (Εὐστάθ. εἰς τὴν Διάδ. Α, 9, σελ. 17). καὶ ταῦτα μὲν λέγει ὁ Ἀπολλώνιος περὶ τῶν κτητικῶν καὶ ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν. περὶ δὲ τῆς συντάξεως τῶν πρωτοτύπων μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὀνομάζει τὴν τριαύτην σύνταξιν, ἂν καὶ δὲν τὴν ἐπαινῇ, χρῆσιν Ἀττικὴν· καὶ φέρει παράδειγμα τὸν Καλλιμάχον, ὅστις εἶπε « Τὸν σὲ Κροτωπιάδην ». εἰς τοῦτο λέγω, ὅτι τίποτε δὲν ἐμποδίζει νὰ

ὀρθῶς τὸ ἄρθρον μετὰ τὴν μετοχὴν τοῦ δὲ ὑποτακτικοῦ λεγομένου ἄρθρου, ἂν καὶ φανερὰ δὲν τὸ ἐχώρισεν ἀπὸ τὰ ἄρθρα, ἔδειξεν ὅμως διὰ πολλῶν παραδειγμάτων τόσον διάφορον τὴν φύσιν, ὥς' εἶναι παραδοξότερον ὅτι τ' ὠνόμασεν Ἄρθρον, ἀφ' ὃ, τι ἤθελεν εἶσθαι, ἂν ὠνόμαζε τὰς Μετοχὰς Ὀνόματα.

Ἡ ἀμεθοδία τῆς Γραμματικῆς φαίνεται πρὸς τούτοις καὶ

ὀνομασθῆ αὕτη τοῦ Καλλιμάχου ἢ φράσις, σχῆμα ὑπερβατὸν, ἀντὶ τοῦ « Σὲ τὸν Κροτωπιᾶδην » ἀπαραλλάκτως καθὼς ὁ αὐτὸς Καλλιμάχος (Τόμ. Α, σελ. 486, ἐκδ. Ἐρνέσ.) εἶπεν, « Οἱ φασι τεκόντες » ἀντὶ τοῦ, « Φασὶν οἱ τεκόντες ». ὁ σχολιαστὴς τοῦ Διονυσίου τοῦ Θρακῆς (Αὐτ. σελ. 547) ἔξω ἀπὸ τοῦτο τὸ παράδειγμα, φέρει ἀπὸ τὸν αὐτὸν Καλλιμάχον καὶ τοῦτο, « Ναὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμέ », καὶ τρίτον προσφύερον, ὡς ἀπὸ Ἄττικὸν ποιητὴν καὶ ὀλίγον ἀρχαιότερον, τὸν Μένανδρον, « Τὸν ἐμέ τουτονί ». εἰς τὸ πρῶτον τῶν δύο τούτων παραδειγμάτων, τὸ ἀντωνυμικόν, Τὸν, συντάσσεται πρὸς τὸ, Αὐτόν· καὶ ἡ ὅλη φράσις ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ, « Ναὶ » μὰ τοῦτον αὐτὸν ἐμέ », μὲ ἔμφρασιν καὶ ἀντιδιασολήν, ὡς ἂν ἔλεγε, « Τοῦτον αὐτὸν ἐμέ, ἐν ὄρα, καὶ οὐκ ἄλλον ». ἀπὸ τισαύτην ἀρχὴν κατάγεται ἡ σύνταξις τοῦ ἄρθρου μὲ τὰς συθέτους ἀντωνυμίας εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν γλῶσσαν, Τὸν ἐμαυτὸν, καὶ Τὸν ἑαυτόν. εἰς τὸ παράδειγμα τοῦ Μενάνδρου τὸ, « Τὸν ἐμέ τουτονί » ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ, « Αὐτόν ἐμέ τουτονί ». ἡ ὑπόθεσις αὕτη στηρίζεται εἰς τὸν Ὅμηρον, εἰς τὸν ὅποιον ἀδιαφόρως πολλὰκις τὸ, Ὁ, λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τῆς δεικτικῆς καὶ ἀντὶ τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας· στηρίζεται πρὸς τούτοις καὶ εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν γλῶσσαν, εἰς τὴν ὅποιαν μεταχειριζώμεθα ἀδιαφόρως τὸ, Τοῦ, ἀντὶ τοῦ, Τούτου, ἢ Αὐτοῦ, καὶ τὸ, Τὸν, ἀντὶ τοῦ, Τοῦτον, ἢ, Αὐτόν. ἔπειτα, ὁ Μένανδρος, ὡς Κωμικὸς ποιητὴς, εἶχε τὴν ἄδειαν καὶ νὰ παίξῃ. ὁ Ἄριστοφάνης, καὶ ἀρχαιότερος καὶ Ἄττικώτερος τοῦ Μενάνδρου εἶπεν « Αὐτότατος », (Πλουτ. 83), ἤγουν ἐβαρβάρισε, μὲ σκοπὸν νὰ κινήσῃ γέλωτα. αἱ ἀντωνυμίας, διότι δὲν δέχονται ἄρθρα, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν εἶναι καὶ ὑπερβέσεως ἀνεπίδεκτοι. τὸ ἄρθρον ἔχει κοινὸν μὲ τὴν ὑπέρθεσιν τὸ νὰ σημαίῃ διασολὴν καὶ διάκρισιν.

εἰς τὸ ὄνομα, τοῦ ὁποῖου αἱ δέκα κλίσεις εἶναι δέκα πληγαί. Ὅτι δὲν εἶναι γνησίως εἰ μὴ τρεῖς, δύσκολον δὲν εἶναι νὰ τὸ καταλάβωμεν. Ποῖον εἶναι τὸ αἷτιον, διὰ τὸ ὁποῖον ἐχωρίσθη ἡ δευτέρα τῶν λεγομένων ἰσοσυλλάβων ἀπὸ τὴν πρώτην; Ἄραγε διότι τὰ ὀνόματα τῆς πρώτης εἶναι ὄλ' ἄρσενικά, τῆς δευτέρας, ὅλα θηλυκά; ἀλλ' αἱ περισσότεραι ἀπὸ τὰς ἐξῆς ἔχουσι δύο, καὶ τινὲς τρία γένη. Διὰ τί ἐχωρίσθη τῆς τρίτης ἡ τετάρτη; Ἄρα διότι εἶναι τῶν Ἄττικῶν ἰδία; ἀλλ' ἔπρεπε διὰ τοῦτο καὶ πολλαὶ ἄλλαι κλίσεις νὰ κατακερματισθῶσιν εἰς τόσας, ὅσαι εἶναι τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης αἱ διάλεκτοι. Καὶ διὰ τί ἡ πέμπτη, ἡ λεγομένη περιττοσύλλαβος, ἐξεσχίσθη ἀπὸ τὰς ἀκολουθούς πέντε, αἱ ὁποῖαι εἶναι καὶ αὐταὶ περιττοσύλλαβοι; τάχα διὰ τὴν συναίρεσιν τούτων; ἀλλ' ἡ συναίρεσις θεωρεῖται εἰς πολλὰ τῆς πέμπτης ὀνόματα.

Ἐκρινεν ὀρθῶς ὁ Θεόδωρος, ὅταν ἀνέφερε τὰς πέντε συνηρημένας εἰς μίαν τὴν πέμπτην τῶν λεγομένων ἀσυναϊρέτων· ἀλλὰ διὰ τί δὲν ἔκρινεν ὅτι ἡ πρώτη καὶ δευτέρα τῶν ἰσοσυλλάβων δὲν εἶναι παρὰ μία κλίσις, ἡ τρίτη καὶ τετάρτη ἄλλη μία;

Ὅρίζει ὁ αὐτὸς Θεόδωρος τὴν πτώσιν « Μεταβολὴν ὀνομασικοῦ τοῦ κατὰ τὸ τέλος », καὶ τοῦτο, ὡς φαίνεται, διὰ νὰ ἐκβάλῃ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν πτώσεων τὴν ὀνομασικὴν, ἡ ὁποία, ὀνομαζομένη Ὄρθῃ καὶ Εὐθειᾷ, ἤθελε γεννήσει ἀντίφασιν, ἐὰν ἐλέγετο καὶ Πτώσις. Ὄρθῶς τοῦτο· ἀλλὰ κατ' αὐτὸν καὶ ἡ Κλητικὴ πρέπει νὰ λέγεται Πτώσις, ἐπειδὴ πάσχει πολλαίσι μεταβολὴν ἡ τελευταία τῆς συλλαβῆς, οἷον Λόγε. Καὶ ὅμως αὕτη ἔχει ἀναμφιβόλως περισσότεραν συγγένειαν μὲ τὴν ὀνομασικὴν, παρὰ μὲ τὰς γνησίας πτώσεις. Εἰς τὴν ἀρ-

χαίαν γλῶσσαν ἦτον ἀμετάβλητος καθὼς ἡ ὀνομασικὴ (Ὁ Λόγος, καὶ Ὡ̄ λόγος), ὡς φαίνεται ἀπὸ ὅλα τὰ οὐδέτερα, ἀπὸ τοὺς δυϊκοὺς καὶ πληθυντικοὺς ἀριθμοὺς ὄλων τῶν ὀνομάτων, καὶ ἀπὸ τοὺς Ἀττικοὺς συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀνεκάλεσαν τὴν ἀρχαίαν χρῆσιν. Φαίνεται πρὸς τούτοις ἡ συγγένεια τῶν δύο τούτων πτώσεων καὶ ἀπὸ ταῦτα, ὅτι δὲν συντάσσεται ἡ Κλητικὴ παραθετικῶς μὲ καμμίαν πρόθεσιν, καθὼς μὴτ' ἡ ὀνομασικὴ, μῆτε δέχεται ῥήματος μετάθασιν, καθὼς μὴτ' ἐκείνη, καὶ τέλος, ὡς εὐφυῶς τὸ παρετήρησεν ὁ φιλόσοφος Γραμματικὸς Ἀπολλώνιος, ἡ σύνταξις αὐτῆς μὲ τὸ ῥῆμα, καθὼς καὶ ἡ σύνταξις τῆς ὀνομασικῆς, δὲν φανερόναι παρὰ ἓν μόνον πρόσωπον, ὅποταν ἡ σύνταξις τῶν τριῶν γνησίων πτώσεων, τῆς Γενικῆς, λέγω, Δοτικῆς, καὶ Αἰτιατικῆς, ἐμφανίζει ἀναγκαίως δύο πρόσωπα (1).

Δὲν εἶναι ὀλιγώτεραι αἱ δυσκολίαι τοῦ ῥήματος, τὸ ὁποῖον κατεκερματίσθη εἰς δεκατρεῖς συζυγίας. Καὶ ὅτι μὲν αἱ τρεῖς τῶν περισπωμένων δὲν διαφέρουσιν οὐσιωδῶς ἀπὸ τὴν ἕκτην τῶν βαρυτόνων, δύναμαι νὰ φέρω μάρτυρα, ὅχι μόνον τὸν Θεόδωρον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν Λάσκαριν, ὅστις ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι δὲν διαφέρουσιν ἀπ' ἐκείνην εἰμὴ κατὰ τὴν συναίρεσιν. Καθὼς λοιπὸν ἄλογον ἤθελεν εἶσθαι νὰ χωρισθῶσιν ἀπὸ τὸ Χρύσης καὶ Ἡμέρα τῆς πρώτης τῶν ὀνομάτων κλίσεως, διὰ μόνην τὴν συναίρεσιν, τὰ ὀνόματα, Ἐρμέας, ἦς, Αθηνάα, ᾶ, Ναυσικαά, ᾶ, καὶ Μνάα, ᾶ, τῆς αὐτῆς ἀλογίας εἶναι καὶ τὸ νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὸ Ἀκούω καὶ Ἀνύω τῆς ἕκτης τὸ Ποιέω, ὦ, κ. τ. λ. μὲ τὰ ὁποῖα ἔχει κοινὸν τὸ σ̄ τοῦ

(1) Ἀπολλων. περὶ συντάξ. Βιβλ. Δ, σελ. 307.

μέλλοντος. Ἄλλὰ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦτο $\bar{\sigma}$ εὐρίσκεται καὶ εἰς τὰς λοιπὰς βαρυτόνους· ἐπειδὴ τί ἄλλο εἶναι τὸ $\bar{\psi}$ παρὰ $\bar{\beta}\bar{\sigma}$, $\bar{\rho}\bar{\sigma}$, $\bar{\varphi}\bar{\sigma}$, καὶ τὸ $\bar{\xi}$ παρὰ $\bar{\gamma}\bar{\sigma}$, $\bar{\kappa}\bar{\sigma}$, $\bar{\chi}\bar{\sigma}$; Ὅλαι λοιπὸν αἱ βαρυτόνοι, εἰς $\bar{\beta}\bar{\omega}$, $\bar{\pi}\bar{\omega}$, $\bar{\varphi}\bar{\omega}$, $\bar{\omega}$, καὶ περισπώμεναι, εἰς $\bar{\epsilon}\bar{\omega}$, $\bar{\alpha}\bar{\omega}$, καὶ $\bar{\omicron}\bar{\omega}$, εἶναι μία καὶ ἡ αὐτὴ συζυγία, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγεννηθῆ ἡ συζυγία τῶν εἰς $\bar{\mu}\bar{\iota}$ (1), ἥτις εἶναι καὶ αὐτὴ μία, καὶ ὄχι τέσσαρες.

Ἦθελε τις χωρίσει ἀπὸ τὰς βαρυτόνους τὴν διὰ τῶν τεσσάρων ἀμεταβόλων, εἰς $\bar{\lambda}\bar{\omega}$, $\bar{\mu}\bar{\omega}$, $\bar{\nu}\bar{\omega}$ καὶ $\bar{\rho}\bar{\omega}$, καὶ διότι ἀντὶ τοῦ $\bar{\sigma}$ φυλάττει εἰς τὸν μέλλοντα τοῦ ἐνεσῶτος τὸ ἀμετάβολον, καὶ διὰ τὸν φόβον μὴ ταράξει τῶν ἀρχαρίων τὸν νοῦν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐμποροῦν κατὰ πρώτην προσβολὴν νὰ καταλάβωσι τὴν σχέσιν καὶ συγγένειαν τῶν διαφόρων μελλόντων, τοῦ Ψαλῶ, φέρ' εἰπεῖν, καὶ τοῦ Τύψω, καὶ τούτων πάλιν μὲ τὸ Ποιήσω. Ἄλλ' ὅμως οἱ ἀμεταβολικοὶ οὔτοι μέλλοντες, ὅτι εἶναι ἀνωμαλία, φαίνεται ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους μέλλοντας

(1) Ἄλλο δὲν εἶναι ἢ εἰς $\bar{\mu}\bar{\iota}$ παρὰ πάθος κοινὸν καὶ σχηματισμὸς ὄλων τῶν ἄλλων συζυγιῶν, καὶ ὄχι μόνων τῶν τριῶν περισπωμένων, καὶ τῆς ἑκτης τῶν Βαρυτόνων, ὡς λέγουσιν οἱ περισσότεροι Γραμματικοί. Ἰσως ὅμως πρὸ τοῦ Ὀμήρου ἡ γλῶσσα δὲν εἶχε παρὰ μίαν συζυγίαν τὴν εἰς $\bar{\mu}\bar{\iota}$ · ἐπειδὴ εἰς ἄλλον κἀνένα δὲν εὐρίσκονται συχνότερα τὰ ῥήματα ταῦτα παρὰ εἰς αὐτὸν, ὄχι μόνον σχηματισμένα ἀπὸ τὰς περισπωμένας καὶ τὴν ἑκτὴν τῶν βαρυτόνων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰς λοιπὰς, ὅποια εἶναι τὸ Ἀνέχημι, Φέρημι, Βρίθημι (Ὀδυσσ. Γ, 111), κ. τ. λ. ἐὰν ταῦτα δὲν ἦναι ἱκανὰ νὰ καταπέσωσι τοὺς Γραμματικούς, ἃς ἐξετάσωσι τὴν κοινὴν γλῶσσαν, ἥτις ἐφύλαξεν ἔγνη τῆς παλαιοτάτης ταύτης συζυγίας εἰς πολλὰς μετοχὰς· ἐπειδὴ λέγει ὄχι μόνον, Γενόμενος, Δεχόμενος, Ἐρχόμενος, Λεγόμενος, Φοβιζόμενος, Χαίρομενος κ. τ. λ., ἀλλὰ καὶ, Γενάμενος, Δεχάμενος (σύνθ. Καταδεχάμενος), Ἐρχάμενος, Λεγάμενος, Φοβίζάμενος, Χαίράμενος, ὡς νὰ ἦσαν ἀπὸ τὸ Γένημι, Δέχημι, Ἐρχημι, Λέγημι, Φοβίζημι, Χαίρημι.

τῶν αὐτῶν τούτων ῥημάτων, Ἄρσω, Κέλσω, Κένσω, Κέρσω, Νέμσω, Σπέρσω, Φθέρσω κ. τ. λ. (1). Ἄφ' οὗ, μὲ τὴν πρόοδον τοῦ χρόνου, ἔπαυσαν οὗτοι νὰ ἦναι πλέον εἰς χρῆσιν, ἔλαβον τὸν τόπον αὐτῶν οἱ διὰ μόνου τοῦ αμεταβόλου, Ἄρῶ, Κελῶ, Κενῶ, Κερῶ, Νεμῶ, Σπερῶ, Φθερῶ κ. τ. λ. Πρόσθετες ὅτι καὶ πολλῶν τοιούτων ῥημάτων οἱ μέλλοντες ἀπεσγράφησαν καὶ αὐτὸ τὸ ἀμετάβολον, καὶ ἐσχηματίσθησαν κατὰ τὸν τρόπον τῶν περισπωμένων, οἷον Βουλήσομαι, Θελήσω, Μελήσω, Μελλήσω, Ὀφλήσω, Χαρήσομαι, ἢ καὶ ἐγεννήθησαν ἀπὸ παντάπασι διαφοροῦς ἐνεσῶτας, ὅποῖον εἶναι τὸ Οἶσω (ἀπὸ τὸ Οἶω) ἀντὶ τοῦ Φερῶ. Τόσον εἶναι ἀληθές ὅτι τὸ σ̄ εἶναι ὁ σταθερὸς χαρακτήρ τοῦ μέλλοντος.

Δὲν λέγω τίποτε περὶ τῆς τεχνολογίας τῶν χρόνων, περὶ τῆς ὀνομασίας αὐτῶν, ἂν καὶ εἰς αὐτὰς θεωρῆται μεγάλη σύγχυσις· ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ παραδράμω τὰς διαθέσεις τῶν ῥημάτων. Ἐὰν ἐξαιρέσης τὴν ἐνεργητικὴν καὶ παθητικὴν, τῶν ὁποίων εὐκόλα πᾶς ἕνας δύναται νὰ καταλάβῃ τὴν ἔννοιαν, σχεδὸν ὅλων τῶν λοιπῶν τὰ ὀνόματα ἐπροβλήθησαν, ἤθελεν εἰπεῖ τις, ὡς αἰνίγματα, διὰ νὰ βασανίζωσι τοὺς τλαιπώρους μαθητάς. Τίς ἀπὸ τοὺς Γραμματικούς μᾶς ἐξήγησε ποτὲ, ἢ εἰς ποίαν ἀπὸ τὰς πολυαριθμοῦς καὶ πολυφύλλους Γραμματικὰς, ὅσαι ἀπὸ τῆς ἀλώσεως μέχρι τοῦ νῦν κατέκλυσαν τὴν Ἑλλάδα, ἐμπορεῖς νὰ εὕρῃς καθαρὰ τί θέλει νὰ εἴπῃ ἡ Μέση τῶν ῥημάτων διάθεσις; Δὲν εἶναι ἀγανακτήσεως ἄξιον νὰ ἀκούῃ τις τοὺς Γραμματικούς λέγοντας, ὅτι τὸ Μέσον ῥῆμα σημαίνει ποτὲ ἐνέργειαν καὶ ποτὲ πάθος; καὶ νὰ

(1) Εὐστάθιος, εἰς τὸ Διάδ. Α, 10, σελ. 17.

ἔχωμεν ἀπὸ τοὺς ἀλλοφύλους Ἑλληνιστὰς (1) χρεῖαν νὰ μάθω-
μεν τὴν φύσιν τοῦ Μέσου ῥήματος ἡμεῖς οἱ Γραικοὶ, εἰς τῶν
ὁποίων τὴν κοινὴν γλῶσσαν σώζεται τὸ Μέσον ῥῆμα;

Ἄλλὰ τί λέγω Ἀλλοφύλους Ἑλληνιστὰς; Μηγὰρ ἔλειψαν
ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας Γραμματικοὶ φιλόσοφοι, οἱ ὁποῖοι κατε-
νόησαν ὅτι τοῦ μέσου ῥήματος ἡ φύσις εἶναι νὰ σημαίνῃ ἐν
ταυτῷ ἐνέργειαν καὶ πάθος, ἦγουν ἐνέργειαν ἀντιςρέφουσαν
εἰς αὐτὸ τὸ ἐνεργοῦν πρόσωπον, ἢ (τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ αὐτὸ)
πάθος, τοῦ ὁποίου αἷτιος εἶναι αὐτὸς ὁ πάσχων. Μηγαρὶ δὲν
ἐκατάλαβαν, ὅτι τὸ Τύπτομαι, παραδείγματος χάριν, παθη-
τικὸν ῥῆμα (ὅταν ὁ προφέρων αὐτὸ σημαίνῃ, ὅτι τύπτεται
ἀπ' ἄλλον), δύναται, χωρὶς ν' ἀλλάξῃ σχηματισμὸν, νὰ λάβῃ
μέσσην διάθεσιν, ἐὰν ὁ προφέρων θέλῃ νὰ σημαίνῃ ὅτι τύπτει
αὐτὸς ἑαυτόν; Δὲν φέρω μάρτυρα τὸν Ἀπολλώνιον (2), ὅς τις
ἔδειξεν, ἀλλὰ, κατὰ τὴν συνήθειαν του, σκοτεινῶς, ὅτι ἐκα-
τάλαβε τὴν φύσιν τοῦ μέσου ῥήματος. Ἄρκεϊ νὰ ὀνομάσω
τοὺς Στωϊκοὺς φιλοσόφους (3), οἱ ὁποῖοι πολλὰς ἐκατοντα-
ετηρίδας πρὸ τοῦ Ἀπολλωνίου ἐξήγησαν καθαρὰ τῶν ῥημάτων
τὴν μεσότητα. Αὐτοὺς ἔπρεπε νὰ λάβωσιν ὁδηγούς ὅσοι μᾶς
κατεπλούτισαν μὲ πτωχὰς γραμματικὰς τοσαύτας· καὶ ἂν
ἐκεῖνοι δὲν ἦσαν ἱκανοὶ, ἔπρεπε νὰ χειραγωγηθῶσιν ἀπὸ τὴν
κοινὴν ἡμῶν γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ παθητικὰ, Βασα-
νίζομαι, Βιάζομαι, Δέρομαι, Ἐκδύνομαι, Ἐνδύνομαι, Κτε-
νίζομαι, Λούομαι, Νίπτομαι, Ξύομαι, καὶ ἄλλα μυρία,

(1) Ἴδε τὸ Λατινιστὶ γραμμένον συνταγμάτιον τοῦ Κυζέρου περὶ τῶν
Μέσων ῥημάτων.

(2) Βιβλ. Γ, σελ. 210.

(3) Διογένης. Λαέρτ. ἐν βίῳ Ζήνωνος.

εφύλαξαν καὶ τὴν μεσότητα τῶν παλαιῶν, ἤγουν σημαίνουσι, Βασανίζω, Βιάζω, Δέρω, Ἐκδύνω, Ἐνδύνω, Κτενίζω, Λούω, Νίπτω, Ξύω ἑμαυτόν.

Κατ' ἄλλο δὲν διαφέρουσι τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης τὰ μέσα ῥήματα ἀπὸ τὰ μέσα τῶν παλαιῶν, πλὴν καθόσον εἰς ἐκείνους ἢ χρῆσις αὐτῶν ἦτον ἀσυγκρίτως ποικιλωτέρα. Τὰ συντάττουσι πολλάκις εἰς τρόπον, ὥς φαίνεται νὰ γίνεται ἢ μετάβασις τῆς ἐνεργείας εἰς πρόσωπον διάφορον παρὰ τὸν ἐνεργοῦντα· ἀλλ' ἢ σύνταξις αὕτη ἢ εἶναι ἑλλειπτικὴ, καθὼς εἶναι τὸ Φοβοῦμαι σε (1), τὸ Αἰδοῦμαι σε (2), καὶ ἄλλα πολλὰ, τῶν ὁποίων ἢ ἀληθῆς ἀνάλυσις εἶναι, Φοβῶ, ἢ Αἰδῶ, ἑμαυτὸν διὰ σέ· ἢ σημαίνουσιν ἐνέργειαν ἐπιστρέφουσαν ὄχι ἀμέσως εἰς τὸν ἐνεργοῦντα, ἀλλ' εἰς πρόσωπον, ἢ πρᾶγμα, ἴδιον τοῦ ἐνεργοῦντος, καθὼς εἶναι τὸ Τύπτομαι τὸν παῖδα, τὸ ὁποῖον ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ Τύπτω τὸν ἑμαυτοῦ παῖδα, καὶ Καταρρήγνυμαι τὰ ἱμάτια, ἀντὶ τοῦ, Καταρρήγνυμι τὰ ἑμαυτοῦ ἱμάτια, ἢ Καταρρήγνυμι ἑμαυτὸν κατὰ τὰ ἱμάτια (3). Ἄλλοτε πάλιν, δὲν λαμβάνει μεταβατικὴν σύνταξιν τὸ μέσον ῥήμα, πλὴν διὰ νὰ φανερώσῃ Ἀντιπάθειαν, ἢ Ἀλληλοπάθειαν, ἤγουν διὰ νὰ δείξῃ, ὅτι ὁ ἐνεργῶν ἀνταισθάνεται καὶ ἀντιδέ-

(1) Τὸ ὁποῖον σώζεται καὶ εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν.

(2) Ἀντὶ τούτου ἢ κοινὴ γλῶσσα μεταχειρίζεται τὸ, Σὲ ἐντρέπομαι, ἤγουν, Διὰ σὲ ἐντρέπω ἑμαυτόν. οὕτως ἔλεγον ἐκεῖνοι, Ὀργίζομαι σοι, ἡμεῖς δὲ, Ὀργίζομαι σε. καὶ αἱ δύο συντάξεις εἶναι μέσαι, καὶ αἱ δύο ὀρθαί· ἐκείνων ἀναλύεται εἰς τὸ, Ὀργίζω ἑμαυτὸν ἐπὶ σοι, ἢ ἡμετέρα εἰς τὸ, Ὀργίζω ἑμαυτὸν διὰ σέ.

(3) Συνεκδοχικῶς δηλαδὴ. τοῦτο ἢ κοινὴ γλῶσσα ἐκφράζει ἐνεργητικῶς, Κατασχίζω τὰ φορέματά μου· δύναται ὁμοίως νὰ φυλάξῃ καὶ τὴν μεσότητα κατ' ἄλλον τρόπον, εἶον, Κατασχίζομαι, μόνον λέγουσα.

χεται ἀπὸ τὸν πάσχοντα τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἐνέργειαν, τὴν ὁποῖαν ἐνεργεῖ εἰς αὐτόν. Τοῦτο ἀπὸ τὸν περιέργον νοῦν τῶν Ἑλλήνων δὲν ἐνομοθετήθη ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλὰ δι' ἐκείνας τὰς περιστάσεις, εἰς τὰς ὁποίας τοῦ ἐνεργοῦντος προσώπου ἢ πράξης δὲν μεταβαίνει εἰς ἄλλο πρόσωπον, χωρὶς δυσκολίαν, ἐκ τῆς ὁποίας προξενεῖται εἰς αὐτὸν ἀντιπάθησις. Οὕτως ἔλεγον, παραδείγματος χάριν, ὄχι μόνον ἀσυντάκτως μὲ πτώσει, Βιάζομαι (ἤγουν Βιάζω ἐμαυτὸν), ἀλλὰ καὶ Βιάζομαι τὸν ἐχθρὸν, τὸ ὁποῖον ἄλλο κυρίως δὲν σημαίνει παρὰ Βιάζων τὸν ἐχθρὸν βιάζομαι ὑπ' αὐτοῦ, ἐπειδὴ φυσικὰ ὅσις βιάζει τὸν ἐχθρὸν, ἀντιβιάζεται ἀπ' αὐτόν. Τοιοῦτο ἔπρος τούταις εἶναι καὶ τὸ, Βιάζομαι τὸν φίλον, ὅταν μὴ θέλοντα πάσχω νὰ τὸν καταπέισω νὰ κάμῃ τί ποτε, ἂν καὶ ἡ παρὰ τοῦ φίλου ἀντίστασις, δὲν ἦναι μῆτε τόσον σφοδρὰ, μῆτε τύσον κοπώδης, ὅσον εἶναι τοῦ ἐχθροῦ ἢ ἐναντίωσις.

Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν εἶναι πολλὰ ῥήματα εἰς μαί, τῶν ὁποίων δὲν σώζεται πλέον ὁ ἐνεργητικὸς τύπος εἰς ω. Αὐτὰ ὠνομάσθησαν ἀπὸ τοὺς ἡμετέρους Γραμματικὸς Ἀποθετικά. Ἄν τοὺς ἐρωτήσης τί σημαίνει τὸνομα τοῦτο, ἢ διὰ ποίαν αἰτίαν τὸ ἔδωκαν εἰς ταῦτα τὰ ῥήματα, νομίζουν ὅτι προβάλλεις εἰς αὐτοὺς αἰνιγμα. Τοιαῦτα εἶναι τὸ Ἀγωνίζομαι, Γίνομαι, Ἐξηγοῦμαι, Κτῶμαι, Μάχομαι, Ὀδύρομαι, Χαρίζομαι καὶ ἄλλα πολλὰ. Ὅλα ταῦτα ἦσαν Μέσα, καὶ δὲν ἐπωνομάσθησαν Ἀποθετικά, πλὴν διότι ἀπέθεντο, ἤγουν ἀφῆκαν καὶ ἔχασαν τὸν ἐνεργητικὸν σχηματισμὸν, ἀλλὰ, διότι ἡ σημαινομένη ἐνέργεια δὲν γίνεται ποτὲ χωρὶς ἀντιπάθησιν, ὁποῖον εἶναι τὸ Ἀγωνίζομαι, καὶ Μάχομαι, καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἐνεργητικὸς τύπος (Ἀγωνίζω, Μάχω) ἦτο παντάπασι περιτ-

τὸς καὶ μάταιος, καὶ ἄλλα δι' ἄλλας αἰτίας, τὰς ὁποίας παρατρέχω, καὶ ὡς μακρὰς, καὶ ὡς δυσεξηγήτους τὰς πολλὰς. Ὅτι δὲ τὰ τοιαῦτα ῥήματα εἶχον καὶ σχηματισμὸν ἐνεργητικὸν ἀρχήτερα, γίνεται φανερὸν πάλιν ἀπὸ τὴν κοινὴν γλῶσσαν, τῆς ὁποίας διὰ τοῦτο πολλάκις ἐσύσθησα τὴν μελέτην. εἰς ταύτην λοιπὸν τὴν σημερινὴν ἡμῶν γλῶσσαν σώζονται οἱ ἐνεργητικοὶ τύποι, Ἀγωνίζω, Γίνω (1), Ἐξηγῶ, Κτῶ (2), καὶ Χαρίζω. Εἰς ὀλίγα λόγια τὰ Ἀποθετικά (3) ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ Μέσα ῥήματα· καὶ Μέσα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λέγονται ἐκεῖνα, ὅσων ἡ ἀνάλυσις γίνεται διὰ τῆς συνθέτου Ἄντωνυμίας Ἐμαυτοῦ κ. τ. λ. ἢ διὰ τοῦ Ἀλλήλων κ. τ. λ. Οὕτω, παραδείγματος χάριν, τὸ Τύπτομαι, Τύπτῃ, Τύπτεται, Τυπτόμεθα, Τύπτεσθε, Τύπτονται, δύναται νὰ σημάνη Τύπτω ἑμαυτὸν, Τύπτεις σαυτὸν, Τύπτει ἑαυτὸν, Τύπτομεν, Τύπτετε, Τύπτουσιν ἀλλήλους, ἢ (ἐὰν οἱ τυπτόμενοι τύπτωσιν εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἀλλὰ χωριστὰ ἕκαστος ἑαυτὸν) καὶ ἑαυτούς. Καὶ τοῦτο ἐννοεῖται δι' ὅλας τὰς πτώσεις, ἢ γυμνάς, ἢ μὲ διαφόρους προθέσεις συνταγμένας· οὕτω τὸ, Χαρίζομαι, ἀναλύεται εἰς τὸ, Χαρίζω τὰ ἑμαυτοῦ, ἢ ἀπὸ τῶν ἑμαυτοῦ, ἐπειδὴ κανεὶς δὲν χαρίζει, ἢ τοῦλάχιστον δὲν πρέπει νὰ χαρίζῃ, τὰ ξένα.

Μακρὸν, κ' ἴσως ἔξω τοῦ καιροῦ, εἶναι νὰ εἶπω περισσότερα περὶ τῶν Μίσων ῥημάτων. Ἄλλ' ὅμως πρέπει νὰ προσ-

(1) Εἰς τὸν ἀόριστον, Ἐγινε, ἀντὶ τοῦ Ἐγένετο.

(2) Εἰς τὸ σύνθετον, Ἀποκτῶ.

(3) Ὁ Θεόδωρος τὰ ὀνομάζει Ἐπίμεσα. ἔξω καὶ Ἐπίμεσα· τὸνομα δὲν φέρει ζημίαν. ἀλλ' ἔπρεπε καὶ νὰ ἐξηγήσῃ σαφῶς τὴν φύσιν τῶν τοιούτων ῥημάτων.

θέσω τινὰ παραδείγματα ἀπὸ τοὺς δοκίμους τῆς γλώσσης συγγραφεῖς, καὶ διότι ὅσα εἶπα δὲν ἀρκοῦν ἴσως νὰ φανερώσωσι τὴν φύσιν αὐτῶν, καὶ (τὸ περισσύτερον) διὰ νὰ προφυλάξω τοὺς νέους τῆς γλώσσης σπουδαστὰς, ὡς ἀπὸ λοιμικὴν νόσον, ἀπὸ τὸν τύφον, ὅσιν γεννᾶται ἀπὸ τὰς νέας Ἑλληνικὰς συντάξεις, καὶ θεματογραφίας, ἔπειτα καὶ ἀπὸ τὴν ματαίαν τριβὴν τοῦ χρόνου, τὸν ὁποῖον ὠφελιμώτερον νὰ δαπανῶσιν ἐμποροῦν εἰς τὴν μελέτην τῆς κοινῆς γλώσσης. Ἀπὸ τὴν ἀμάθειαν ἄλλο τολμηρότερον πρᾶγμα δὲν εἶναι. Ἀφίνω τῶρα, ὡς ἀνιάτους, τοὺς ἀσχολουμένους εἰς τὴν μίμησιν ἐκείνων τῶν συγγραφέων, οἱ ὁποῖοι ἤκμασαν καὶ ἔγραψαν, ὅταν ἡ γλῶσσα παρήκμαζεν, ἢ εἶχεν ἤδη παρακμάσει, καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ἦτον ἀδύνατον νὰ τὴν γράφωσιν ὀρθῶς. Θέλω νὰ λαλήσω περὶ τῶν μιμουμένων αὐτοὺς τοὺς δοκίμους συγγραφεῖς. Ἐὰν περιωρίζοντο εἰς μόνην τὴν προθυμίαν τῆς μιμήσεως, τὸ πρᾶγμα δὲν ἤθελεν εἶσθαι παντάπασιν ἀνωφελές, ἐπειδὴ δίδονται καὶ περιστάσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἀναγκάζεται ὁ σπουδαστὴς νὰ γράφῃ Ἑλληνιστί. Ἄλλ' αὐτοὶ ὄχι μόνον σπαράττουσι χωρὶς ἀνάγκης τὴν ὥραίαν τῶν Ἑλλήνων γλῶσσαν, ἀλλὰ καταφρονοῦν ἀλόγως καὶ τοὺς γράφοντας εἰς τὴν κοινήν, ἤγουν τοὺς ὅσοι προκρίνουσιν νὰ καλλύνωσι τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν τὸ ἔθνος λαλεῖ, καὶ θέλει εἰς τὸ ἐξῆς λαλεῖ, παρὰ νὰ ματαιοπονῶσιν, ὡς αὐτοί. Ἐπρεπε κἂν, ἐπειδὴ θέλουσι, καὶ δικαίως κ' ἀδίκως, νὰ ᾔναι Ὅμηροι, Πλάτωνες, Ξενοφῶντες, Δημοσθένεις, νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὸν μέγαν ἀγῶνα τῆς μιμήσεως τοῦτον μὲ ὄπλα σφαιρώτερα, παρὰ τὰ ὄπλα τῆς Γραμματικῆς τῶν. Ἐπρεπεν ὄχι νὰ εὐχαρισῶνται εἰς τὰ ἐγκώμια τοῦ ὄχλου, ἀλλὰ καὶ νὰ φοβῶνται, μήποτε τις ἀπὸ τοὺς,

ὅσοι μετὰ προσοχῆς καὶ μελέτης ἀνέγνωσαν τοὺς παλαιούς
συγγραφεῖς, εἶπη πρὸς αὐτοὺς,

Εἰσὶ καὶ ἐν Μούσῃσιν Ἑρινύες, αἳ σε παιῦσι
Ποιητῆν, ἀνθ' ὧν πολλὰ γράφεις ἀκρίτως.
Τοῖνον σοῦ δέομαι, γράφε πλείονα· μείζονα γάρ σοι
Εὔξασθαι ταύτης οὐ δύναμαι μανίαν.

Εἰς αὐτοὺς εὐρίσκεις βαρβαρισμούς, σολοικισμούς, ἀκυρο-
λογίας, καταχρήσεις εἰς τοὺς χρόνους, καταχρήσεις εἰς τὰς
διαθέσεις τῶν ῥημάτων, καὶ μάλιστα εἰς τὴν μέσσην διάθεσιν,
περὶ τῆς ὁποίας εἶναι ὁ μακρὸς λόγος. Καὶ πῶς εἶναι δυ-
νατὸν νὰ γνωρίζωσι τὴν ὀρθὴν χρῆσιν τῶν διαθέσεων, τὴν
ὁποίαν μὴτ' ἀπὸ τὰς Γραμματικὰς ἔμαθον, μὴτ' ἀφ' ἑαυτῶν
νὰ ἐξετάσωσι ποτὲ καιρὸν ἔλαβον, ἀσχολούμενοι εἰς τὰ μά-
ταια;

Εἰς τὸν Ὀμηρον (1), καυχᾶται ὁ Μηριόνης διὰ τὴν πολε-
μικὴν αὐτοῦ ἀνδρίαν· πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποκρίνεται ὁ Ἰδο-
μενεὺς,

Οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι· τί σε χρὴ ταῦτα Λέγεσθαι;

Τὸ μέσον τοῦτο ῥῆμα, Λέγεσθαι, δὲν σημαίνει ἀπλῶς τὸ Λέ-
γειν, ἀλλὰ τὸ «Λέγειν περὶ σεαυτοῦ», καὶ μονολεξεῖ τὸ Καυ-
χᾶσθαι. Τοῦτο, κατὰ τοὺς Γραμματικούς, εἶναι Ἀποθετικὸν
ῥῆμα, ἡγοῦν Μέσον, τοῦ ὁποίου ὁ ἐνεργητικὸς τύπος (Καυχᾶω)
δὲν σώζεται πλέον παρὰ εἰς τὸ συγγενὲς αὐτοῦ, Αὐχέω. Ὁ αὐτὸς
Ἰδομενεὺς, ὅχι ὀλιγώτερον καυχητῆς, ἀφ' οὗ ἐπαίνεσε τὴν ἀν-
δρίαν τοῦ Μηριόνου, λέγει πρὸς αὐτὸν (2),

(1) Ἰλιάδ. Ν, 275.

(2) Αὐτ. 292.

Ἄλλ' ἄγε, μῆκέτι ταῦτα ΔΕΓΩΜΕΘΑ νηπύτιοι ὡς
Ἐρασότες.

ὅπου πάλιν τὸ, Λεγώμεθα, δὲν σημαίνει ἀπλῶς τὸ, Λέγωμεν, ἀλλὰ τὸ « Λέγωμεν περὶ ἑαυτῶν ». Ὅταν ὁ Νέστωρ προβάλλῃ, εἰς τοὺς στρατηγούς τῶν Ἑλλήνων νὰ βάλωσι κλήρους, διὰ νὰ ἴδωσι τίς ἀπ' αὐτοὺς πρέπει νὰ πολεμήσῃ μετὸν Ἔκτορα, λέγει, « Εἰς ὅτινα πέσῃ ὁ κλῆρος, ἐκεῖνος μέλλει νὰ ὨΦΕ- » ΛΗΣῃ τοὺς Ἕλληνας, καὶ νὰ ὨΦΕΛΗΘῆ καὶ αὐτός » ἐπειδὴ τοιοῦτοτρόπως ἐλάμβανε τέλος ὁ βλαβερώτατος εἰς ὅλους πόλεμος. Εἰς ταύτην τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης τὴν περίοδον, τὸ, μὲν Ὠφελήσῃ εἶναι ἐνεργητικόν, τὸ δὲ Ὠφεληθῆ εἶναι μέσον ῥῆμα, ἐπειδὴ σημαίνει ὄχι τὸ, Ὠφεληθῆ ἀπ' ἄλλον, ἀλλὰ τὸ, Ὠφελήσῃ αὐτὸς ἑαυτόν. Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἀπαραλλάκτως διαφορὰν ἐφύλαξε καὶ ὁ Ὅμηρος (1),

Οὔτεσ γὰρ δὴ ὈΝΗΣΕΙ ἐυκνήμιδας Ἀχαιοῦσ·

Καὶ δ' αὐτὸς ἐν θυμὸν ὈΝΗΣΕΤΑΙ.

ὅσισ ἠδύνατο καὶ ἀπλῶς νὰ εἴπῃ, Ὀνήσεται, χωρὶς τὸ, Ὀν θυμὸν, ἂν ἐσύμφερεν εἰς τὸν σκοπὸν, ἢ εἰς τὸ μέτρον του.

Ὁ Δημοσθένης (εἰς τὸν Πρὸς Λεπτίνην λόγον) λέγει περὶ τινῶν πολιτῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ δῆμος, ἐζήτει νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν χαρισθεῖσαν εἰς αὐτοὺς ἀτέλειαν (2), « Πολὺ γὰρ » μᾶλλον ἤρμωτε, τὰ δοθέντα εἰόντας, τῶν ἀτυχημάτων » ἈΦΑΙΡΕῖΝ, ἢ, τούτων μενόντων, τὰς δωρεὰς ἈΦΑΙ-

(1) Διάδ. Η, 172.

(2) Τὴν κοινῶς λεγομένην Ἀσύνδοσίαν, καὶ χυδαιέσπερον Ἀσυδοσίαν, καὶ ἔτι χυδαιέσπερον (ὡς τὴν γράφουσι τὰ Λεξικά), Ἀσυδοσίαν ἔθεν καὶ ὁ Ἀτελής, λέγεται ἀπὸ ἡμᾶς Ἀσύνδοτος, ἢ Ἀσύδοτος, ἦγον ὅσισ δὲν συνδίδει μῆτε συνεισφέρει μετὸς ἄλλοις πολίτας εἰς τὸν δημόσιον θησαυρὸν τοὺς συνήθεις φόρους.

»ΡΕΪΣΘΑΙ». Ἦθελε σφάλλει μεγάλως ὅσως νομίση, ὅτι ὁ Δημοσθένης δὲν μετεχειρίσθη τὸ Ἀφαιρεῖσθαι, πλὴν διὰ τὴν ἀποφύγη τὴν ἀηδῆ ἐπανάληψιν τῆς αὐτῆς διαθέσεως· καὶ ἄμωσ τί ἄλλο δύναται νὰ νομίση, ἢ νὰ νοήση, ὅσως ἔμαθεν ἀπὸ τὰς Γραμματικὰς του ὅτι τὸ μέσον ῥῆμα σημαίνει ποτὲ πάθος, καὶ ποτὲ ἐνέργειαν, ἢ ἀνέγνωσεν εἰς τὸν Λάσκαριν (σελ. 159) ὅτι τὸ Ἀφαιροῦμαι εἶναι Ἀποθετικόν, καὶ ὄχι Μέσον ῥῆμα. Ἄλλ' ὁ Δημοσθένης, ὅσως δὲν εἶχε χρεῖαν Γραμματικῆς διὰ τὴν λαλῆ καὶ τὴν γράφη τὴν γλωσσάν του, μετεχειρίσθη εἰς τὸ πρῶτον κῶλον τὸ ἐνεργητικὸν ῥῆμα, διότι, ὅταν ἀφαιρῆ τις δυσυχίαν ἀπ' ἄλλου, ἐνεργεῖ εἰς ἐκεῖνον· εἰς τὸ δεύτερον, τὸ μέσον, διότι ὅσως ἀφαιρεῖ δωρεὰν ἀπ' ἄλλου, ἐνεργεῖ ὄχι μόνον εἰς ἐκεῖνον, ἀλλ' ἐν ταύτῳ καὶ εἰς ἑαυτὸν, ἐπειδὴ κερδαίνει αὐτὸς τὴν δωρεὰν, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος σφερέῃται. Ἀναλύεται λοιπὸν τὸ « Ἀφαιρεῖσθαι τὰς δωρεὰς » εἰς τὸ « Ἀφαιρεῖν ἀπ' ἄλλου τὰς δωρεὰς ἑαυτῷ », ἦγουν « ἵνα αὐτὸς ἔχη ».

Κάμμίαν φορὰν τὰ Μέσα παριστάνουσιν ἐνέργειαν γινομένην, ὄχι ἀμέσως ἀπὸ τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως, ἀλλὰ διὰ προσαγῆς ἢ παρακλήσεως αὐτοῦ, καὶ δι' ἰδίαν αὐτοῦ χρῆσιν ἢ ὠφέλειαν. Παραδείγματός χάριν, λέγει ὁ Ἀνακρέων (Μέλ. λ) περὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἢ ὁποῖα ζητεῖ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν ἔρωτα ἀπὸ τὰ δεσμὰ,

Ζητεῖ λύτρα φέρουσα,
 ΔΪΣΑΣΘΑΙ τὸν ἔρωτα.
 Κἂν ΔΪΣῆ δέ τις αὐτὸν,
 Οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ.

Ἐνταῦθα φανερὰ τὸ Λύση ἐνεργητικὸν ἀναφέρεται εἰς τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο ὑποκείμενον, τὸ ὁποῖον ἐδέσμευσε τὸν ἔρωτα· τὸ Λύσα-

σθαι, μέσον, εἰς τὴν Ἀφροδίτην, ἡ ὁποία παρακαλεῖ, καὶ δίδει λύτρα εἰς τὸν δεσμεύσαντα, ἢ ὕπωσδήποτε εἰς τὴν ἐξουσίαν του κρατοῦντα, διὰ νὰ λύσῃ τὸν υἱὸν της (1). Εἰς ταύτην τὴν χρῆσιν τοῦ μέσου ἀνάγονται, τὸ Οἰκοδομοῦμαι, τὸ Δανεῖζομαι, τὸ Διδάσκομαι, καὶ ἄλλα πολλά. Οἰκοδομῶ οἰκίαν, λέγει ὁ οἰκοδόμος, ὅταν κτιζῇ οἰκίαν, λαμβάνων παρ' ἄλλου τὸν μισθὸν τῆς ἐργασίας, Οἰκοδομοῦμαι οἰκίαν, ὅστις πληρῶνει τὸν οἰκοδόμον διὰ τὴν κτιζομένην οἰκίαν, τὴν ὁποίαν μέλλει νὰ κατοικήσῃ αὐτός. Δανεῖζομαι θέλει νὰ εἴπῃ, Ποιῶ τινα δανεῖζειν μοι, ἡ ὁποία μεσότης σῶζεται καὶ εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν. Διδάσκομαι τὸν υἱόν, σημαίνει, Διδάσκω τὸν υἱόν δι' ἑτέρου, ἤγουν ἐπιμελοῦμαι νὰ διδαχθῇ ὁ υἱός μου ἀπὸ διδάσκαλον. Διδάσκομαι, χωρὶς πτώσιν, σημαίνει, Διδάσκω ἑμαυτὸν δι' ἑτέρου, ἤγουν ἐπιμελοῦμαι νὰ διδαχθῶ ἀπὸ διδάσκαλον· ἀλλὰ δύναται ὅμως νὰ σημάνη καὶ ἀπλούςερον τὸ, Διδάσκω αὐτὸς ἑμαυτόν. Τόσον εἶναι πολυποικίλος εἰς τοὺς παλαιούς ἡ χρῆσις τῶν Μέσων ῥημάτων. Τοῦτο μὴ νοήσαντες ἀπὸ τοὺς σχολιασὰς τινὲς ἐνόμισαν ὅτι ὁ Σοφοκλῆς εἰς τούτους τοὺς στίχους (Ἀντιγόν. 355),

(1) Λέγει ὁ Ὅμηρος (Ἰλιάδ. Α, 13) περὶ τοῦ ἱερέως Χρύσου, ὅτι ὑπῆγεν εἰς τοὺς Ἕλληνας « Λυσόμενος θύγατρα » διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν αἰχμάλωτον θυγατέρα του· καὶ ὅτι ὁ Ἀγαμέμνων (Αὐτ. 29) τὸν ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἐπιστρέψῃ εἰς αὐτόν, « Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω ». ὁ Εὐστάθιος (σελ. 18) λέγει εἰς τοῦτο, ὅτι τὸ « Λύσθαι καὶ τὸ λύτρον κυρίως ἐπὶ ἐξωνήσεως αἰχμαλώτου », ἀλλὰ τὸ λέγει εἰς τρόπον, ὡς νομίζει τὸ Λυσόμενος, παθητικὸν, καὶ σχεδὸν ἀδιάφορον τὴν χρῆσιν αὐτοῦ ἢ τοῦ ἐνεργητικοῦ. ἔχι μόνον δὲν εἶναι ἀδιάφορος, ἀλλ' ἤθελε σολοικίσει ὁ Ὅμηρος, ἂν ἔλεγε περὶ τοῦ Χρύσου, « Λύσω θύγατρα » καὶ περὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, « Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσομαι ».

Και φθέγμα, και ήνεμόεν
 Φώνημα (1), και άσυνόμους
 Αρχάς εδιδάξατο.

μετεχειρίσθη τὸ Ἐδιδάξατο ἐνεργητικῶς ἀντὶ τοῦ Ἐδίδαξεν, ἐναντίον τῆς λογογραφικῆς χρήσεως καὶ συνηθείας· ἔπειτα τὸ ἐξηγοῦσι (καὶ τὸ ἐξηγοῦσιν ὀρθῶς) διὰ τοῦ Ἐφεῦρεν. Ἄλλ' ἤρκει νὰ παρατηρήσωσιν, ὅτι ὅσα τις ἐφευρίσκη, δὲν τὰ διδάσκεται ἀπ' ἄλλον, διὰ νὰ καταλάβωσιν ὅτι τὸ Ἐδιδάξατο τοῦ Σοφοκλέους εἶναι ἀληθὲς μέσον ῥῆμα, ἡγουν σημαίνει τὸ Αὐτὸς ἑαυτὸν ἐδίδαξε, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἴπη Ἐφεῦρεν. Παρατρέγω πολλοτάτας ἄλλας παρατηρήσεις περὶ τῶν μέσων ῥημάτων, ἀρκούμενος εἰς τὰ προσημειωθέντα ὀλίγα παραδείγματα, τὰ ὁποῖα εὐκόλως δὲν θέλει τις εὐρεῖ ἀλλαχοῦ, ἐκεῖνα μάλισα, εἰς ὅσα καὶ τὸ ἐνεργητικὸν καὶ τὸ μέσον εὐρισκόμενα εἰς τὴν αὐτὴν ῥῆσιν ἢ περίοδον, ἐξηγοῦσι σαφέστερον τὴν φύσιν τοῦ Μέσου ῥήματος. Μεταβαίνω εἰς τὰς Ἀντωνυμίας.

Ἡ τεχνολογία τῆς Ἀντωνυμίας ὅτι ἔχει χρεῖαν διορθώσεως, φανερὸν ἔγινε καὶ ἀπὸ τὰ προειρημένα περὶ τοῦ ἀναφορικοῦ Ὅς, τὸ ὁποῖον κακῶς ἀπεσπίασθη ἀπ' αὐτὰς, διὰ νὰ προσκολληθῆ εἰς τὸ Ἄρθρον. Ἀλλὰ δὲν ἐξετοπίσθη μόνον αὐτὸ ἀπὸ τὰς Ἀντωνυμίας. Ὅλα τὰ πειστικά, ἀναφορικά, καὶ ἄλλα τοιαῦτα μόρια, ὁποῖα εἶναι τὸ Τίς, Ποῖος, Πόσος, Πότερος, Τοῖος, Τόσος, Ἐτερος, Ἐκάτερος, Ἐκάσος, Ἄμφω, Οἶος, Ὅσος, Ὀπότερος, κ. τ. λ. τόσον εἶναι ἀλλότρια ἀπὸ τὴν φύσιν τοῦ ὀνόματος (τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ σημαίνῃ παρὰ πρώτην

(1) Ἐξ ἐτέρ. διορθ. ἀντὶ τοῦ, Φρόνημα, ὡς καὶ τὸ ἀκόλουθον, Αρχάς, ἀντὶ τοῦ, Ὀργάς.

ἢ δευτέραν οὐσίαν), ὡς, ἐν ἀληθῶς δὲν ἦναι Ἄντωνυμιαί, εὐλογώτερον ἦτον, ἢ νὰ προσεθῶσιν εἰς αὐτὰς ὡς παράρτημα, ἢ νὰ καταχωρισθῶσιν εἰς ἐξάιρετον ἕνατον μέρος λόγου, παρὰ νὰ συγγυθῶσιν ἀκρίτως μὲ τὰ ὀνόματα, μὲ τὰ ὅποια, καθὼς αἰ μετοχαὶ καὶ αἰ ἄντωνυμιαί, ἄλλο κοινὸν δὲν ἔχουσι παρὰ τὴν κλίσιν. Τοιοῦτον ἀκόμη εἶναι τὸ, Ἄλλος, καὶ τοιαῦτα ἴσως εἶναι τὰ λεγόμενα Ἀριθμητικὰ ὀνόματα· ἀλλὰ περὶ τούτων εἶναι χρεῖα σκέψεως ὠριμωτέρας.

Ἐσφαλμένη εἶναι καὶ ἡ τεχνολογία τῆς Προθέσεως. Μετετόπισαν ἀπ' αὐτὴν εἰς τὸ Ἐπίρρημα πολλὰς λέξεις, ἴσως διότι λαμβάνονται κάμμιαν φοράν ἐπιρρηματικῶς· ἴσως δὲ καὶ διὰ τὴν ἀντίθεσιν αὐτῶν εἰς ἄλλας προθέσεις. Τοιαῦται εἶναι αἱ Ἄνευ, Πλὴν, Ἄτερ, Πάρεξ, Χωρὶς, Δίγα, κ. τ. λ. Ἐὰν ὁ ἐκτοπισμὸς ἔγινε διὰ τὴν πρώτην αἰτίαν, ἔπρεπε νὰ ἐκτοπισθῶσι καὶ ἄλλαι πολλαὶ προθέσεις. Ἀρκεῖ νὰ φέρω εἰς παράδειγμα τὴν Περί, τὴν ὅποιαν ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται πολλάκις ἀντὶ τοῦ Ἐπιρρήματος Πέριξ (Ἰλιάδ. Τ, 362),

..... Γέλασε δὲ πᾶσα πέρι χθών·

καθὼς ἐξ ἐναντίας ὁ Ἡρόδοτος (1) τὸ Πέριξ, ἀντὶ τῆς Περί· ἄλλοτε πάλιν ἀντὶ τοῦ Περισσωῶς (Ἰλιάδ. Ν, 727),

Ὅνεκα ται πέρι δῶκε θεὸς πολεμῆια ἔργα.

Ἐὰν τὰς ἐξετόπισαν, διότι πολλὰ ἀπ' αὐτὰς σημαίνουσι ἔννοιαν παντάπασιν ἐναντίαν εἰς ἄλλας προθέσεις, καθὼς εἶναι τὸ νομιζόμενον ἐπίρρημα Ἄνευ πρὸς τὴν Σύν, ἢ τὴν Μετὰ πρόθεσιν, διὰ τὶ δὲν κατεχώρισαν ὡσαύτως εἰς διάφορα μέρη τοῦ

(1) Ἰδ. σημ. Οὐαλκενήρου εἰς τὸν Ἡρόδοτον, Δ, 15'.

λόγου τὴν Εἰς καὶ τὴν Ἐξ, τὴν Ἀνὰ καὶ τὴν Κατὰ, τὴν Ἐπί καὶ τὴν Ὑπὸ, ἐπειδὴ καὶ αὐταὶ σημαίνουν τὸ ἐναντίον ἢ μία τῆς ἄλλης; Ὅτι ἡ ἀντίθεσις τῆς σημασίας δὲν ἀρκεῖ εἰς τὸν χωρισμὸν τῶν μερῶν τοῦ λόγου, ἰκανὸν εἶναι ἓν μόνον παράδειγμα νὰ τὸ δείξῃ. Λέγει ὁ Ἰσοκράτης (πρὸς Δημόνικ.) « Ῥώμη δὲ, ΜΕΤΑ μὲν φρονήσεως ὠφέλησεν· ἌΝΕΥ δὲ » ταύτης πλείω τοὺς ἔχοντας ἔβλαψε ». Μεγάλῃς κρίσεως χρεῖαν δὲν ἔχει νὰ καταλάβῃ τις, ὅτι τὸ ν' ἀποσπᾶσθαι, διὰ μόνῃν τὴν ἀντίθεσιν, τὸ Ἄνευ ἀπ' ἐκεῖνο τοῦ λόγου τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει τὸ Μετὰ, εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ νὰ εἴπῃ ὅτι τὸ ἔβλαψε δὲν εἶναι ῥῆμα, διότι σημαίνει ὅλον τὸ ἐναντίον τοῦ ὠφέλησεν.

Ἡ παρὰ τὰς ἄλλας ὅμως πλέον συγκεχυμένη τεχνολογία εἶναι ἡ τεχνολογία τοῦ Ἐπιρρήματος. Αὐτὸ περιέχει ὄχι μόνον Προθέσεις, ὡς εἶδομεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλα διάφορα μέρη τοῦ λόγου, καὶ (τίς ἤθελε τὸ πισεῦσαι;) λόγους ὀλοκλήρους, ἡγουν προτάσεις συγκειμένας ἐξ ὑποκειμένου καὶ κατηγορουμένου. Εἶναι ἄραγε αὕτη ἡ αἰτία, διὰ τὴν ὁποῖαν οἱ Στωϊκοὶ ὠνόμασαν τὸ Ἐπιρῆμα Πανδέκτην; Δὲν ἤρκει τοῦτο· ἀλλὰ καὶ ἡ διαίρεσις αὐτοῦ εἰς εἶδη ἔγινε τόσον ἀτέχνως, ὥστε ἠνώθησαν εἰς ἓν εἶδος ἐπιρρήματα διαφόρου εἶδους, καὶ διηρέθησαν εἰς διάφορα, πολλὰ ταυτοειδῆ ἐπιρρήματα. Εἰς ὀλίγα λόγια, ὁ Πανδέκτης οὗτος εἶναι ἀληθινὴ Κόπρος τοῦ Αὐγείου, τὴν ὁποῖαν νὰ καθαρῖσθαι δὲν ἐξαρκεῖ ἐνὸς μόνου Ἡρακλέους δύναμις.

Συγκαταριθμοῦσι κοινῶς μὲ τὰ ἐπιρρήματα τὰ ὀνομαζόμενα Ἐκπλήξεως, Θαυμασμοῦ, Θειασμοῦ, ἢ Σχετλιασμοῦ, ἐπιρρήματα. Ὅτι ταῦτα εἶναι ἀλλότρια τῆς φύσεως τοῦ Ἐπιρ-

ρήματος, τὸ δεικνύει ἡ ἀσυνταξία των. Τὸ ἐπίρρημα φυσικὰ συντάσσεται μὲ Ῥῆμα, ἢ Μετοχὴν, Γράφει καλῶς, ἢ Γράφων καλῶς. Μὲ τὰς δύο ταύτας φράσεις δὲν ἔχει οὐδεμίαν ὁμοιότητα τὸ Φεῦ τοῦ μεγέθους· διότι μῆτε ῥῆμα ἔχει, καθὼς ἐκεῖναι, καὶ ἡ γενικὴ δὲν συμπλέκεται ἀμέσως μὲ τὸ Φεῦ, ὡς τὸ ἐφαντάσθη ὁ Θεόδωρος, ἀλλ' ἀναφέρεται ἑλλειπτικῶς εἰς ἔξωθεν νοουμένην πρόθεσιν, τὴν Ἐνεκα. Τὰ τοιαῦτα λοιπὸν μόρια ἔπρεπε νὰ καταταχθῶσιν εἰς μέρος λόγου χωριστὸν, ὀνομαζόμενον Ἐπιφώνημα, ἢ Ἐπίφθεγμα, καθὼς εὐρίσκεται καὶ εἰς τοὺς Λατίνους, οἱ ὁποῖοι τὸ ὀνόμασαν Παρέμβλημα (Interjectio). Εἰς τὰ Ἐπιφωνήματα ἀνήκει καὶ τὸ Κλητικὸν Ὡ. Τοῦτο ὅτι δὲν ἔχει κάμμίαν ἐπιρρηματικὴν δύναμιν, ἀλλ' ἐπενοήθη εἰς διάκρισιν τῆς Κλητικῆς ἀπὸ τὴν ὀνομαστικὴν, εὐκόλα θέλει τὸ καταλάβει ὅσις παρατηρήσῃ, ὅτι εἰς ἐκείνας μόνας τὰς κλητικὰς εἶναι ἀναγκαῖον, ὅσαι εἶναι ὅμοιαι τῶν ὀνομαστικῶν· εἰς τὰς ἀνομοιοσχήμους, ἢ δὲν τὸ μεταχειρίζονται παντάπασιν, ἢ τὸ μεταχειρίζονται πλεοναστικῶς, ἐπειδὴ τὸ, Ἀλέξανδρε, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ, Ὡ Ἀλέξανδρος, καὶ ἀναλύεται εἰς αὐτό.

Ἐπλασαν οἱ Γραμματικοὶ ἐπιρρήματα Διασαφήσεως, ἔπειτα πάλιν ἄλλα Ἐξηγήσεως, ὡς νὰ ᾔτον ἀπὸ τὴν Ἐξηγήσιν ἢ Διασαφήσιν πρᾶγμα διάφορον. Συγκατηρίθμωσαν μὲ τὰ ἐπιρρήματα μόρια, τὰ ὁποῖα εἶναι σύνδεσμοι. Τὸ χειρότερον, συγκατηρίθμωσαν, καθὼς εἶπα, λογικὰς προτάσεις, ἧγουν λόγους ἀπρητισμένους, ὁποῖα εἶναι τὸ Τουτέσι (Τοῦτό ἐσι), Δηλαδή (Δῆλα δὴ ἐσι τὰ λεγόμενα), Δηλονότι (Δηλόν ἐσιν ὅτι). Παράδοξον ὅτι δὲν ἐπενόησαν καὶ Ἐπίρρημα, Εὐοιδότι, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο εὐρίσκεται σχεδὸν τόσον συχνά, ὅσον

τάλλα, εἰς τὸ μέσον τῶν περιόδων ἀπολύτως καὶ ἐπιρρήμα-
 τικῶς εἰς τὸ φαινόμενον (1). Διότι κατὰ τί ἄλλο διαφέρει
 ἡ φράσις αὕτη « Ταῦθ' οὕτως ἔχειν συνομολογήσεις μοι εὐ οἶδ' »
 « ὅτι » ἀπὸ ταύτην « Ταῦθ' οὕτως ἔχειν συνομολογήσεις μοι
 » δηλονότι » παρὰ κατὰ τὴν διάφορον γραφὴν; Τῆς πρώτης ἡ
 γραμματικὴ, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἡ φυσικὴ τάξις εἶναι, « Εὐ οἶδα,
 » ὅτι συνομολογήσεις μοι ταῦθ' οὕτως ἔχειν » τῆς δευτέρας,
 « Δηλόν ἐστιν, ὅτι συνομολογήσεις μοι ταῦθ' οὕτως ἔχειν », ...
 ... Τοιοῦτον εἶναι τὸ Ἐνίετε, χρονικὸν ἐπιρρήμα καὶ διὰ τὴν
 κατάληξιν, καὶ διὰ τὴν σημασίαν τοῦ, ἀλλ' ὅμως σύνθετον καὶ
 αὐτὸ ἀπὸ δύο μέρη λόγου, τὸ Ἐνι ῥῆμα, καὶ τὸ Ὅτε ἐπιρ-
 ρῆμα, καθὼς τὸ ὅθεν παράγεται ἀντωνυμικὸν Ἐνιοι, σύγκειται
 ἀπὸ τὸ αὐτὸ, Ἐνι, καὶ τὴν ἀντωνυμίαν, Οἵ. Εἰς τοὺς ποιητάς
 τὸ, Ἐνι, ἐσήμαινε τὸ τρίτον ἐνικὸν καὶ πληθυντικὸν ἀδιαφό-
 ρως πρόσωπον τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος, ἤγουν τὸ Ἐσὶ καὶ
 τὸ Εἰσὶν, ἢ, καθὼς λέγει ὁ Εὐστάθιος (2), τὸ Ἐνεσι καὶ Ἐνεισιν.
 Οἱ λογογράφοι δὲν τὸ μετεχειρίσθησαν (ὅσον ἐνθυμοῦμαι)
 παρὰ μόνην εἰς ταύτην τὴν φράσιν, « Ὡς ἐνι μάλιχα ». Εἶναι

(1) Δὲν ἀρνούμαι ὅτι εἶναι περιστάσεις, εἰς τὰς ὁποίας ὁ αὐτὸς ὄρος, ἢ
 αὐτὴ λέξις, ἀντίκει εἰς διάφορα μέρη λόγου κατὰ τὸν διάφορον τρόπον τοῦ
 νοεῖσθαι, ἢ τοῦ πρεφέρεσθαι, ὅπότεν μάλιχα, ἀπὸ κακῶς ἀρχίσασαν συνή-
 θειαν, ἀλλ' ὅμως πεπαλαιωμένην τόσον, ὥστε εἶναι ἀδύνατος ἡ θεραπεία τῆς,
 πλάγχθη καὶ ἡ γραφὴ καὶ ὁ τόνος τῆς λέξεως, ὅποια εἶναι τὰ πρειρημένα
 παραδείγματα, ὅποισιν εἶναι τὸ Ἰδού, δεικτικὸν ἐπιρρήμα, ἀπὸ τὸ μέσον πρ-
 στικτικὸν ῥῆμα Ἰδού, τὸ Ἐκπέδων, ἀπὸ τὸ Ἐκ ποδῶν, καὶ ἄλλα πάμπολλα.
 Ἀλλ' ἐάν ᾖναι ἀδύνατον νὰ ἐξωσθῶσι τὰ τειαῦτα ἀπὸ τὸν τόπον, εἰς τὸν
 ὅποιον ἡ τυραννικὴ συνήθεια τὰ ἔβαλε, δὲν ἔπρεπε κἄν οἱ Γραμματικοὶ νὰ
 ἀφιερῶσιν εἰς τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν μικρὸν μέρος τοῦ πολλοῦ χρόνου, τὸν
 ὅποιον δαπάνῳσι ματαίως εἰς τὰ ἄχρηστα καὶ ἀνωφελεῖ;

(2) Εἰς τὸ Διάδ. Α, 174.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΛ. ΠΑΙΔ. ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΗΣ. μα

λοιπὸν τὸ, Ἐνιοι, Ἐνι οἱ, ἤγουν, Εἰσὶν οἱ τὸ Ἐνίων, Ἐνίων, ἤγουν, Ἐσιν ὦν τὸ Ἐνίοις, Ἐνι οἷς, ἤγουν, Ἐσιν οἷς τὸ Ἐνίοις, Ἐνι οὖς, ἤγουν, Ἐσιν οὖς· καθὼς τὸ Ἐνίοτε, Ἐνι ὄτε, ἤγουν, Ἐσιν ὄτε, ἢ, Ἐσθ' ὄτε. Τοῦτο, ἂν τὸ γράψῃς (καὶ τίποτε δὲν ἐμποδίζει νὰ τὸ γράψῃς) Ἐσθότε, ἔγινεν ἐπιρρήμα· καὶ ὅμως κάνεις δὲν τὸ συγκατηρήθησε μὲ τὰ ἐπιρρήματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἔβαλαν ὅλοι ὁμοφώνως τὸ συγγενέσατον αὐτοῦ καὶ συνώνυμον, Ἐνίοτε. Οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ μὴτ' ὑπωπτεύθησαν κἂν ὅτι τὸ Ἐνίοτε, καθὼς καὶ τὸ Ἐνιοι, εἶναι δύο μέρη λόγου. Ἀπὸ τοὺς νεωτέρους ἀλλογενεῖς Ἑλληνιστὰς, πλανηθέντες ἀπὸ τὴν ἀναλογίαν τῆς Γερμανικῆς γλώσσης καὶ τῶν διαλέκτων αὐτῆς, ἐνόμισαν τινὲς, ὅτι τὸ Ἐνιοι, παράγεται ἀπὸ τὸ, Ἐν, καθὼς τὸ Γερμανικὸν Einige (Βελγιστὶ Eenigen) ἀπὸ τὸ Ein (Βελγ. Een)· ἀλλ' ὅμως, ἐν τοῦτο ἦναι ἀληθὲς, δὲν ἐξεύρω πλέον διὰ ποίαν αἰτίαν ἠλλάχθη ὁ πνευματισμὸς τοῦ, Ἐνιοι.

Τὸ γελοιότατον εἶδος ἢ γένος τῶν ἐπιρρημάτων εἶναι τὰ Θετικὰ λεγόμενα Ἐπιρρήματα, Ἀναγνωσέον, Γραπτέον, κ. τ. λ. Ὅτι εἶναι ὀνόματα ρηματικὰ τριγενῆ, τὸ δηλοῦσιν αἱ φράσεις αὐται, « Ἀναγνωσέος ὁ Ἰσοκράτης, Ἀναγνωσέα ἢ » πρὸς Φίλιππον Ἰσοκράτους ἐπιστολῇ, Ἀναγνωσέον τὸ τῆς » Ἐλένης ἐγκώμιον Ἰσοκράτους, Ἀναγνωσέοι οἱ σύμπαντες » λόγοι Ἰσοκράτους », εἰς τὰς ὁποίας κάνεις ἀπὸ τοὺς Γραμματικούς δὲν ἐτόλμησε ποτὲ νὰ τὰ ὀνομάσῃ Ἐπιρρήματα. Ἀλλὰ ταῦτα τὰ εἰς εὐσφραγιστὴν ῥηματικὰ ἔχουσιν ἐξάαιρετον τοῦτο, ὅτι παριστάνουσιν ἔννοιαν συμπεπλεγμένην, ἥτις ἀναλύεται εἰς τὸ, Ἄξιός ἐστι, καὶ τὸ σύσειχον ἀπαρέμφατον παθητικόν· Ἀναγνωσέος, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ, Ἄξιός ἐστιν ἀναγνωσθῆναι.

Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὸ οὐδέτερον, διὰ τὴν γνωστὴν ἀδιαφορίαν τῆς ὀνομαστικῆς καὶ αἰτιατικῆς πτώσεως, ἡ ἀνάλυσις δύναται νὰ γένη ἀδιαφόρως, εἰς τὸ Ἄξιόν ἐσιν ἀναγνωσθῆναι τὸ ἐγκώμιον, καὶ τὸ Ἄξιόν ἐσιν (ἢ Δεῖ, ἢ Χρῆ,) ἀναγνῶναι τὸ ἐγκώμιον, οἱ Ἄττικοὶ (1) μετέφεραν τὴν χρῆσιν τοῦ οὐδετέρου ἐνικῶ, παρὰ τοὺς κανόνας τῆς φυσικῆς συντάξεως, καὶ εἰς τὰ ἄλλα γένη καὶ ἀριθμούς, λέγοντες, Ἀναγνωσέον τον Πανυγηρικόν, Ἀναγνωσέον τὴν ἐπισολὴν, Ἀναγνωσέον τοὺς λόγους Ἰσοκράτους· καὶ (τὸ παραδοξότερον) ἐσχημάτισαν ἀπὸ ῥήματα οὐδέτερα, ἢ ὡς οὐδέτερα, ἄλλα τοιαῦτα θετικὰ, τῶν ὁποίων ἡ ἐπάνυδος εἰς ὄνομα φαίνεται ἀδύνατος. Παραδείγματος χάριν, εἰς ταύτην τὴν ῥῆσιν, « Οὐ πλουτητέον » ἐξ ἀδίκων » τὸ Πλουτητέον σημαίνει μόνον, Ἄξιόν ἐσιν (ἢ Δεῖ) πλουτεῖν, ἀλλ' ὅχι καὶ, Ἄξιόν ἐσιν πλουτεῖσθαι, ὡς τὸ ἀπῆται ἢ φύσις τοῦ ῥηματικῶ εἰς εὐς, ἐὰν ἦτον εἰς χρῆσιν τὸ παθητικὸν Πλουτοῦμαι. Τοῦτο ἐτάραξε τοὺς Γραμματικούς· καὶ μὴν ἔχοντες πλέον πῶς νὰ ὀνομάσωσι τὰς τοιαύτας Ἄττικὰς ἀκαταλληλίας, τὰς ἐνθρόνισαν εἰς τὰ Ἐπιῤῥήματα. Εὐγέ τους ὅτι δὲν τὰς ὀνόμασαν Ἄρθρα, Προθέσεις, ἢ Συνδέσμους· ἐπειδὴ ὅλα ταῦτα ἦσαν ἀδιάφορα, ἐὰν ἦναι ἀδιαφορον τὸ νὰ ὀνομάζῃ τις ὅ, τι θέλει ὅτινος δὲν γνωρίζει τὸ ἀληθὲς ὄνομα. Εἶναι ἀπορίας ἄξιον νὰ μὴ παρατηρήσωσιν, ὅτι καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἀκατάλληλον σύνταξιν οἱ Ἄττικοὶ ἐφύλαξαν, ἢ μᾶλλον εἶπεῖν, περισσότερον ἀπὸ τὸν ἐνικὸν μετεχειρίσθησαν πολλοὶ ἐξ αὐτῶν τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν καὶ τῶν ἐσχηματισμένων ἀπὸ οὐδέτερα, καὶ τῶν ἐσχηματισμέ-

(1) Διὰ τοῦτο, ὡς φαίνεται, ὀνόμασε τὸ Θετικὸν ἐπιῤῥημα, Ἀττικὸν ἐπιῤῥημα, ὁ Πρισκιανὸς (Βιλ. ΙΗ, σελ. 727).

νων ἀπὸ παθητικὰ ῥήματα ῥηματικῶν, λέγοντες, « Ἄνα-
 » γνωστέα τὴν ἐπιστολὴν » καὶ « Οὐ πλουτητέα ἐξ ἀδίκων ».
 Τοιοῦτον εἶναι τὸ τοῦ Θρυκυδίδου (Α, πς). « Οὓς οὐ ΠΑΡΑ-
 » ΔΟΤΕΑ τοῖς Ἀθηναίοις ἐσιν, οὐδὲ δίκαις καὶ λόγοις
 » ΔΙΑΚΡΙΤΕΑ..... ἀλλὰ ΤΙΜΩΡΗΤΕΑ ἐν τάχει κ. τ. λ. »
 καὶ τοῦ Ἀριστοφάνους (Βατρ. 1180),

..... Ἄλλ' ἄκουστέα

Τῶν σῶν προλόγων.....

Ἐὰν ᾖναι καὶ ταῦτα θετικὰ Ἐπιρρήματα, τὸ Ἐπιρρήμα λοι-
 πὸν δὲν εἶναι μέρος λόγου ἄκλιτον. Περὶ τούτων καὶ τῶν
 τοιούτων δὲν λέγει τί ποτε ὁ βραχυλόγος Θεόδωρος· πιθανὸν
 ὅτι μῆτε οἱ σχολιασαὶ αὐτοῦ, ἂν καὶ μακρολόγοι, δὲν τὰ
 ἔκριναν ἄξια παρατηρήσεως.

Συνεχύθησαν πολλαὶ πτώσεις ὀνομάτων με τὰ ἐπιρρήματα
 διὰ τοῦτο, ὅτι εἰς τὴν χρῆσιν εὐρίσκονται πάντοτε σχεδὸν
 ἔλλειπτικάι προθέσεως, καὶ διότι πολλῶν ἀπ' αὐτὰς δὲν σώ-
 ζεται πλέον ἢ ὀνομασική. Κάνεις βέβαια δὲν ἀμφιβάλλει,
 μῆτ' ἀπ' ἐκείνου, ὅσοι ἀγαποῦν τὴν ἀφιλόσοφον Γραμματι-
 κὴν, ὅτι τὸ Μικροῦ, Ὀλίγου (ἤγουν, Παρὰ μικρὸν, Παρ'
 ὀλίγον) κ. τ. λ. εἶναι γενικάι ἔλλειπτικάι· κάνεις ὅτι τὸ Οὐ,
 τοπικὸν ἐπιρρήμα, εἶναι γενική τοῦ Ὄς, μῆτε ὅτι ἡ γνησία
 σημασία καὶ ἀνάλυσις αὐτοῦ καταντᾶ εἰς τὸ, Ἐφ' οὐ τόπου.
 Ἀλλὰ καὶ τὸ Ὁμοῦ τοιοῦτον εἶναι, ἤγουν, Ἐπὶ τοῦ ὁμοῦ τό-
 που, ἐπειδὴ ἡ ὀνομασική Ὁμός ἀντὶ τοῦ, Ὁ αὐτός, σώζεται
 εἰς τὸν Ὅμηρον (Ἰλιάδ. Δ, 437),

Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς.

Ἰκανὰ εἶναι ταῦτα νὰ βάλωσιν εἰς ὑποψίαν ὅτι καὶ τὸ Ἄλ-

λαχοῦ, Ἐνιαχοῦ, Πανταχοῦ, Ποῦ, κ. τ. λ. εἶναι ὀπτώσεις γενικαὶ, τῶν ὁποίων αἱ ὀνομαστικαὶ, Ἀλλαχὸς, Ἐνιαχὸς, Πανταχὸς, Πὸς, δὲν εὐρίσκονται ποῦποτε, διότι ἀπὸ τὰ συγγράμματα τῶν παλαιῶν, δὲν σώζεται παρὰ πολλὰ μικρὸν τι μέρος. Ὅτι οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, γίνεται πιθανὸν πρῶτον ἀπὸ τὰς θηλυκὰς δοτικὰς τῶν τριῶν πρῶτων, Ἀλλαχῆ, Ἐνιαχῆ, Πανταχῆ, καὶ ἀπὸ τὴν αρσενικὴν καὶ θηλυκὴν δοτικὴν τοῦ τελευταίου, Πω, καὶ Πῆ· δεύτερον ἀπὸ τὴν ἀναλογίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐσχηματίσθη τὸ Ποῖος ἀπὸ τὸ Πὸς, καθὼς τὸ Ὅμοῖος ἀπὸ τὸ Ὅμός· καὶ τρίτον ἀπὸ τῆς κοινῆς γλώσσης τὸ Ἄλλοῦ καὶ Παντοῦ, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι συγχοπαὶ, ὡς ἤθελεν ἴσως νομίσαι τις, ἀλλὰ γενικαὶ ὀνομαστικῶν, τῆς σωζομένης Ἄλλας, ὅθεν ἐγεννήθη τὸ Ἄλλοῖος, καὶ τῆς ἀχρήστου Παντὸς (1), ὅθεν ἔγινε τὸ Παντοῖος. Ἡ διαφορὰ τοῦ τόνου δὲν πρέπει νὰ φέρῃ δισταγμὸν, ἐπειδὴ καὶ τὴν θηλυκὴν δοτικὴν τὴν ἐπιρρηματικὴν Πάντη οἱ Δωριεῖς τὴν ἐπρόφερον Παντᾶ. Ἀπὸ τὸ Πλείων, ἢ Πλέων, ἄλλα σχεδὸν ἐπιρρήματα δὲν σώζονται (τοῦλάχιστον εἰς τὰ Λεξικά) παρὰ τὸ Πλεονάκις καὶ τὸ Πλεοναχῶς· ἡ ἀναλογία ὅμως μᾶς διδάσκει, ὅτι, ὡς ἔλεγον, Ἐνιαχοῦ, καὶ Πολλαχοῦ, οὕτως ἔλεγον καὶ Πλεοναχοῦ. Τοῦτο τὸ Πλεοναχοῦ ὅτι εἶναι γενικὴ, τίς ἤθελε τολμήσει νὰ εἶπῃ, ἐὰν δὲν ἐσώζοντο εἰς τοῦ Ἐπικούρου τὰς ἐπιστολάς αἱ φράσεις, « Πλεοναχὴν αἰτίαν » καὶ « Πλεοναχὸν τρόπον », φράσεις, ἴσως ὄχι τῆς δοκιμωτάτης χρήσεως, ἀλλ' ὅμως ἀρεταὶ εἰς τὸν Ἐλληνα καὶ Ἀθηναῖον Ἐπίκουρον (2).

(1) Τῆς τριαύτης μετασχηματίσεως τῶν γενικῶν εἰς ὀνομαστικὰς παραδείγματα εἶναι, Ὁ κόρακος, Ὁ φύλακος, Ὁ μάρτυρος, καὶ ἄλλα πολλά.

(2) Διγ. Δαέρτ. ἐν Ἐπικύρ. βίω.

Ἄν δὲν ἦναι ἱκανὰ τὰ προειρημένα περὶ τῆς Γενικῆς πτώσεως, νὰ δείξωσιν ἐν ταύτῳ καὶ τὴν ἐπιρρηματικὴν κατάχρησιν τῆς δοτικῆς, ὅποια ἦσαν τὸ Πῆ, Πάντη κ. τ. λ., εὐκολον εἶναι νὰ φέρῃ τις ἄλλα παραδείγματα μυρία. Διὰ νὰ ἀρχίσω ἀπὸ τὰ πλέον φανερά καὶ ἀναντίρρητα, τίς δὲν ἐξεύρει ὅτι τὸ Ἰδία, Κομιδῆ, Κύκλω, Σχολῆ κ. τ. λ. εἶναι καθαραὶ δοτικαὶ ἑλλειπτικαὶ προθέσεως ὄλαι, καὶ τινες ἐξ αὐτῶν προθέσεως καὶ οὐσιασικοῦ ὀνόματος (1). Ἄλλα καὶ τὸ Ὄμᾶ τοῦ Ἡσυχίου ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ δοτικὴ Δωρικὴ τοῦ θηλυκοῦ ὀνόματος Ὄμη, ἐπεὶδὴ ἀπεδείχθη ὅτι τὸ συνώνυμον Ὄμου εἶναι γενικὴ τοῦ ἀρσενικοῦ Ὄμός. Εἰς τὸν Ὀμηρον εὐρίσκεται ἀρσενικὸν οὐσιασικὸν ὁ Ὄμαδος, ἤγον· ἢ Συνάθροισις, καὶ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους τὸ θηλυκὸν ἢ Ὄμᾶς, τῆς Ὄμάδος, ὅθεν τὸ, Καθ' ὀμάδα, τῶν Βυζαντινῶν συγγραφέων, ἤγον Ὄμου, τὸ Ὄμάδιον, ἢ Ὄμάδι, τῶν κατοίκων τῆς Κρήτης, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγεννήθη τὸ Μαζι τῶν λοιπῶν Γραικῶν, ὡς γίνεται φανερὸν ἀπὸ τὸ ῥῆμα Ὄμαδεύω, τὸ ὁποῖον ἢ κοινὴ συνηθεία ἔτρεψεν εἰς τὸ Μαζεύω (2).

Ἐὰν ἦναι ὄνομα τὸ Ὄμᾶ, διὰ τί δὲν ἤθελαν εἶσθαι τοιαῦτα καὶ τὸ Ἄμα, τὸ Ἡρέμα, τὸ Ἡσυχῆ, τὸ Κρυφῆ, τὸ Λάθρη, τὸ Πέρα. κ. τ. λ. Τοῦ πρώτου ὁ ὀνομαστικὸς τύπος, Ἄμός, μετέπεσεν εἰς τὴν σημασίαν τοῦ Ἡμέτερος. Τοῦ δευτέρου σώζεται τὸ Ἡρέμος, τοῦ ὁποίου τὸ θηλυκὸν ἔπρεπε νὰ ἦναι Ἡρέμη, καὶ Δωρι-

(1) Τοῦ Ἰδία τὸ ἐντελές εἶναι, Ἐν ἰδία χώρᾳ.

(2) Ὄμαδεύειν, ἀθροίζειν (Ἡσυχ.)· Ὄμάδευσεν, ἀντὶ τοῦ ἐσώρευσε (Σουίδ.). Ὅτι τὸ Μαζεύω εἶναι ἀπὸ τὸ Ὄμαδεύω, δὲν εἶναι ἀμφιβολία. Οἱ Δωριεῖς ἀντὶ τοῦ Δωρικῆς ἔλεγον Ζορκᾶς, ὅθεν ἐμεινεν εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν τὸ Ζορκάδι.

κῶς Ἡρέμα, κατὰ τὸ Ἐρημος Ἐρήμη καὶ Ἐρήμα. Τοῦ τρίτου τὸ ἐπιθετικὸν Ἡσύχος εἶναι γινώσκον καὶ εἰς τοὺς παλαιούς καὶ εἰς τοὺς νέους Ἕλληνας. Τοῦ Κρυφῆ τὸ ἐπιθετικὸν Κρυφός, Κρυφῆ, Κρυφόν, σώζεται εἰς τοὺς νέους. Τὸ Λάθρος ἐπίθετον εὐρίσκεται εἰς τὸν Ἡσύχιον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸ θηλυκὸν ἐγεννήθη ἡ ἐπιρρήματικὴ δοτικὴ Λάθρη. Τὸ οὐσιαστικὸν θηλυκὸν Πέρα εὐρίσκεται εἰς τὸν Αἰσχύλον. Ἡ ἄγνοια τῆς γενέσεως τῶν τοιούτων ἐπιρρήμάτων εἶναι τὸ αἷτιον τῆς διαφοροῦ γραφῆς αὐτῶν, ἦγουν τοῦ νὰ γράφωνται ἄλλα μὲ τὸ ὑπογεγραμμένον $\bar{\iota}$, καὶ ἄλλα χωρὶς αὐτοῦ.

Τοῦτο τὸ οἰκεῖον τῆς δοτικῆς $\bar{\iota}$ εἰς ἄλλα πάλιν ἐπιρρήματα προσγράφεται. Τοιοῦτον εἶναι τὸ Οἶκοι, τοῦ ὁποίου ἡ πρώτη συλλαβὴ ὠξυτονήθη, ὅχι καθὼς ἐνόμισαν οἱ Γραμματικοὶ πρὸς διάκρισιν τοῦ πληθυντικοῦ ἀρσενικοῦ ὀνόματος Οἶκοι, ἀλλὰ διότι εἶναι ἡ ἀληθῆς δοτικὴ Οἶκω, τὸ ὁποῖον πρὶν τῆς εὐρέσεως τοῦ $\bar{\omega}$ ἐγράφετο Οἶκοι (ι), καθὼς τὸ Μούση, πρὶν τῆς εὐρέσεως τοῦ $\bar{\eta}$, ἐγράφετο Μούσαι. Γίνεται πιθανὸν ἐκ τούτου, ὅτι ἂν ὅχι ὅλα, πολλὰ ἐπιρρήματα ἀπὸ τὰ λήγοντα εἰς $\bar{\alpha}\bar{\iota}$ εἶναι καὶ αὐτὰ λείψανα παλαιῶν δοτικῶν. Ἀρκεῖ νὰ ἐξετάσωμεν τὸ Χαμαί. Τοῦτο παρατηρήθη, καὶ ἀπὸ ἄλλους, ὅτι εἶναι δοτικὴ Χάμη ἢ Χαμηῆ, καὶ ὅτι εἶχε, καὶ τύπον ἀρσενικὸν τὸ Χάμος, τὸ ὁποῖον ἐφυλάχθη εἰς τῶν Λατίνων τὸ Humus. Ἡ δοτικὴ τούτου τοῦ τύπου εἶναι

(ι) Τοιαῦτα πρὸς τούτοις εἶναι ὅλα τὰ νομιζόμενα ἐπιρρήματα, παράγωγα ἀπὸ πόλεων ὀνόματα, οἷον Μεγαρεῖ, Ἰσθμεῖ, Φαληρεῖ κ. τ. λ. δὲν εἶναι παράγωγα, ἀλλὰ πρωτοτύπων ἀρχέων δοτικαὶ κατὰ τὴν παλαιὰν ὀρθογραφίαν, τῆς ὁποίας ἔχθη ἔμειναν εἰς τὴν δοτικὴν τῆς λεγομένης τερτίης τῶν συνηρημένων, οἷον Λητοῖ.

ἀναμφιβόλως τὸ ἐπὶ ῥήματικὸν τῆς κοινῆς γλώσσης Χάμω, τὸ ὁποῖον χυδαίως γράφεται Χάμο (1). Εἰς τοῦτον τοῦ Ἀριστοφάνους τὸν ζῖχον (Ἄχαρν. 869),

Τᾶνθια τᾶς γλάωνος ἀπέκιξαν χαμαί,

πολλὰ ἀντίγραφα ἀντὶ τοῦ Χαμαὶ ἔχουσι Χαμούς. ἡ ἀληθινὴ γραφὴ φαίνεται νὰ ἦτο Χαμοῦ (2), τὸ ὁποῖον ἡ κοινὴ γλῶσσα παροξύνει, λέγουσα, Χάμου. Τὸ ἐντελές αὐτοῦ εἶναι Κατὰ χαμοῦ (ὡς τὸ Κατὰ γῆς), ἤγουν, καθὼς πάλιν ἡ κοινὴ γλῶσσα λέγει, Κατάχαμα. Τοιοῦτον λείψανον ἀρχαίας ἐπιρῥηματικῆς δοτικῆς φαίνεται νὰ ἦναι τὸ Μόναι (ἀντὶ τοῦ Μόνη), τὸ ὁποῖον βαρβάρως οἱ Λεξικογράφοι γράφουσι Μόνει.

Τῆς αἰτιατικῆς ἡ ἐπιρῥηματικὴ κατάχρησις εἶναι πολλὰ φανερωτέρα εἰς τὰς οὐδέτερας αἰτιατικὰς ἐνικάς τε καὶ πληθυντικάς. Περὶ τοῦ Ὀλίγον, Βραχὺ, Πολὺ, Πλέον, Κρεῖσσον, Ἥσσον, Μικρὸν, Μέγα, Μείον, Πρῶτον, Πρότερον, Ὑστερον, Τελευταῖον, Πλησίον, Ἐναντίον, Οἶον, Ὄσον, κ. τ. λ. κἀνεὶς δὲν ἀμφιβάλλει ὅτι εἶναι τριγενῆ ἐπίθετά ἑλλειπτικὰ προθέσεως. Ἀλλὰ τοιαῦτα εἶναι καὶ τὰ πληθυντικά, Ὀλίγα, Πολλά, Πρῶτα, Ὑστερα, Ἐναντία, Οἶα, Ὄσα, καὶ μάλιστα τῶν ὑπερθετικῶν, Ἀλγεινότατα, Ἀκολαστότατα, Σωφρονέστατα, Τάχιστα, Πλεῖστα, Βράχιστα, συνεχῶς εὐρισκόμενα εἰς τοὺς παλαιούς, καὶ συνεχέστερα εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν γλῶσσαν· εἰς τὴν ὁποίαν λέγομεν καὶ Ἄγνωστα, Ἀργὰ, Ἀψά, Γρήγορα, Κακὰ, Καλὰ,

(1) Τοῦτο τὸ Χάμω, ἢ Χάμο, δὲν ἐφυλάχθη εἰς τὸ τρίγλωσσον Λεξικόν· εἰς τὸ ὅποιον ὅμως εὐρίσκεται τὸ Χαμάμι.

(2) Πλὴν ἂν ἴσως ὑποθέσῃ τις (τὸ ὅποιον εἶναι πιθανόν) ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο εἶχε καὶ τύπον οὐδέτερον, Τὸ Χάμος τοῦ Χάμου, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ, Ὁ, καὶ τὸ σκάτος, Ὁ, καὶ τὸ θρῆνος, Ὁ, καὶ τὸ ἔλσας.

Κοντὰ, Κρυφὰ, Σιμὰ, Τρελὰ, Φανερά, Φρόνιμα, Φρονιμώτατα, Φυσικά, κ.τ.λ. καὶ Πάντα (1), ἀντὶ τοῦ Πάντοτε, καὶ οὐσιαστικῶς, Ψεύματα, ἀντὶ τοῦ Ψευδῶς, οἶον εἰς ταύτην τὴν φράσιν « Τὸ λέγεις ψεύματα », ἀπαραλλάκτως ὡς μετεχειρίσθη τὸ ἐνικόν, Ψεῦδος, ὁ Ὀμηρος (Ίλιάδ. I, 115),

Ὡ γέρον, οὐ τι ψεῦδος ἐμάς ἄτας κατέλεξας.

Τοιαῦτα εἶναι τὸ Ἀκμὴν (2) μὲ τὸ ὁποῖον συγγενεῦει τῆς κοινῆς γλώσσης τὸ, Ἀκόμη (3), τὸ Δίκην, τὸ Δωρεάν, τὸ Πέραν, τοῦ ὁποίου τὴν δοτικὴν συγκατηριθμῆσαμεν μὲ τὰς

(1) Τὸ ἐντελὲς εἶναι. Κατὰ πάντα, καὶ τὸ ἐντελέσθαι, Κατὰ πάντα τὰ μέρη τοῦ χρόνου. εἰς τὸ ἐπιγραφόμενον, Λούκιος ἢ ὄνος, σύγραμμα τοῦ Δουκιανῶ (§. 22) εὐρίσκεται δις τὸ Πάντα ἀντὶ τοῦ Πάντοτε. « Οὐτε ἔμψαγειν τι ἤθελεν οὔτε πιεῖν ἀλλὰ πάντα ἔκλαε ». καὶ μετ' ὀλίγα, « Τί γὰρ ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τοῦτον, πάντα καταπίπτοντα ».

(2) Τὸ Ἀκμὴν, ἀντὶ τοῦ ἔτι, ἀπὸ τοὺς παλαιούς τὸ μετεχειρίσθησαν ὁ Ἰσοκράτης (Πρὸς Δημόνικ.) καὶ ὁ Ξενοφῶν (Κύρ. ἀναβ. Βιβλ. Δ, σελ. 192) ἴσως καὶ ὁ Ὑπερίδης, ἐὰν δὲν λανθάνεται ὁ Σουΐδας (λέξ. Ἀκμή), καθὼς καθὼς ἐνόμισεν ὅτι τὸ μετεχειρίσθη καὶ ὁ Σιφοκλῆς. εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, καὶ μάλιστα εἰς τὸν Πολύβιον, εὐρίσκεται συνεχέστερον. τὸ ἐντελὲς του εἶναι, Κατ' ἀκμὴν, καὶ ἡ σημασία του ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἐκ τούτου, ὅτι ὅσα δὲν ἐπέρασαν, δὲν ἐπαρήκμασαν, ἐπεμείνωσιν εἶναι εἰς τὴν ἀκμὴν αὐτῶν, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἴπῃ ὅτι « εἶναι ἔτι, ἢ γίνονται ». ὁ Φρόνιχος κατηγορεῖ τὸν Ξενοφῶντα ὅτι μετεχειρίσθη τὸ Ἀκμὴν ἀντὶ τοῦ ἔτι. ἀλλ' ὁ Φρόνιχος ἤκμασε μετὰ τὸν Ξενοφῶντα ἐξακρίσια σχεδὸν ἔτη εἰς τόσον χρόνον διάστημα ἦτον ἱκανὸς αὐτὸς νὰ κρίνῃ δοκιμώτατον συγγραφέα, ὅπως ἐχημάτισεν ὁ Ξενοφῶν ;

(3) Τὸ Ἀκόμη, ἢ Ἀκώμη, τῆς κοινῆς γλώσσης εἶναι λείψανον παλαιῶ ὀνόματος θηλυκοῦ, τοῦ Ἀκώμη, τὸ ὁποῖον ἂν καὶ δὲν σώζεται πλέον εἰς τοὺς συγγραφεῖς, ἔπρεπεν ὁμως νὰ ᾖ καὶ συγγενὲς καὶ συνώνυμον τοῦ Ἀκμὴ, ἦγουν νὰ σημαίη, ὡς ἐκεῖνο, Ὁξύτητα. ἡ παραγωγή του εἶναι ἀπὸ τὸ Ἀκω, ἦγουν Ὁξύνω (ὅθεν τὸ Ἀκονάω, καὶ τῶν Λατίνων τὸ Acuo), καθὼς ἀπὸ τὸ Βρώω εἶναι τὸ Βρώμη, καὶ ἀπὸ τὸ Γνώω τὸ Γνώμη.

ἐπιρρήματικὰς δοτικὰς, τὸ Προῖκα, τὸ Χάριν, ἔλλειπτικὰ προθέσεως τῆς Εἰς, Κατὰ, Πρὸς, ἢ Διὰ (1), τὸ Μακρὰν, ἔλλειπτικὸν προθέσεως, καὶ ὀνόματος τοῦ Ὄδον, ἢ Διάσασιν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

Ἄλλ' ἴσως ὁμοίαν γένεσιν ἔχουσι καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν εἰς ἄν ἐπιρρήμάτων, ἧγουν εἶναι παλαιῶν θηλυκῶν ὀνομάτων ἀχρήστων, ἢ ὀλιγοχρήστων, αἰτιατικαί, ὅποια εἶναι τὸ Λίαν, τὸ Ἄγαν κ. τ. λ. Τοῦλάχισον τὸ τελευταῖον τοῦτο ἄλλο δὲν πιστεύω ὅτι ἦναι, παρὰ ἢ Δωρικὴ αἰτιατικὴ τοῦ Ἄγῃ ὀνόματος, τὸ ὅποῖον εἶναι συνώνυμον τοῦ Θαυμασμός, Ἐκπληξίς. Εἶναι λοιπὸν τοῦ Ἄγαν τὸ ἐντελές, Κατ' ἄγαν, ἢ Εἰς ἄγαν, ὡς φαίνεται καὶ ἀπὸ τὰς συνωνύμους ταύτας φράσεις, τὴν ἀπλουστέραν, « Ἄγαν ἦσθην » καὶ τὴν κομψοτέραν, « Θαυμασὸν ὅσον ἦσθην » καὶ ἀπὸ τὴν συγγένειαν τῶν ῥημάτων Ἄγαμαι καὶ Θαυμάζω (Ὀδυσσ. II, 203),

Οὐτέ τι ΘΑΥΜΑΖΕΙΝ περιώσιον, εὐτ' ἈΓΓΑΑΣΘΑΙ.

Τὸ αὐτὸ δύναται τις νὰ εἰκάσῃ καὶ περὶ ἄλλων πολλῶν εἰς ἄν ληγόντων ἐπιρρήμάτων. Ἐὰν δὲν ὑποθέσῃς ὅτι τὸ Ἄδην (τὸ σημαῖνον τὸ Κατακόρωσ) εἶναι αἰτιατικὴ θηλυκοῦ ὀνόματος, ἔλλειπτικὴ προθέσεως, δὲν ἐξεύρω πῶς ἄλλως εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξηγηθῇ τοῦ Ὀμήρου τὸ (Ἰλιάδ. T, 423),

Οὐ λήξω πρὶν Τρῶας ἌΔΗΝ ἐλάσαι πολέμιο.

Τὸ νόημα εἶναι, « Δὲν θέλω παύσει ἕως νὰ φέρω τοὺς Τρῶας » δίτας εἰς κόρον τοῦ πολέμου » ἧγουν, Ἐὼς νὰ τοὺς χορ-

(1) Ὁ Σοφοκλῆς (Ἄντιγ. 30) εἶπεν ἐντελῶς μὲ τὴν προθέσιν, « Πρὸς » χάριν βορᾶς », ἀντὶ τῆς ἐπιρρήματικῆς καινοτέρας συντάξεως « Χάριν » βορᾶς ». ἡμεῖς μεταχειρίζομεθα τὴν Διὰ, οἷον « Τὸ ἔκκαμα διὰ χάριν σου ».

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΙ

τάσω καὶ νὰ τοὺς κάμω νὰ βαρυνθῶσι τὸν πόλεμον. Οὕτω τὸ ἐξήγησαν καὶ τινες ἀπὸ τοὺς παλαιούς Γραμματικούς· ἀλλ' εἶθε νὰ μᾶς ἐδίδασκον ἐν ταυτῷ ὅτι εἶναι θηλυκὸν ὄνομα τὸ Ἄδην, καὶ ὄχι νὰ τὸ διακρίνωσιν ἀπὸ τὸ Ἄδος, λέγοντες τοῦτο ὄνομα, ἐκεῖνο, ἐπίρρημα. Ἡ Ἄδῃ καὶ τὸ Ἄδος σημαίνουσι καὶ τὰ δύο Κόρον, Πλησμονήν, καὶ δὲν διαφέρουσιν ἐν ἀπὸ τᾶλλο τί ποτε πλέον ἀφ' ὅ, τι διαφέρουσιν ἢ Βλάβῃ καὶ τὸ Βλάβος, ἢ Μάθη καὶ τὸ Μάθος, ἢ Νάπη καὶ τὸ Νάπος, ἢ Πάθη καὶ τὸ Πάθος, καὶ ἄλλα, τῶν ὁποίων ὁ κατάλογος ἤθελεν εἶσθαι πολλὰ μακρὸς ἐνταῦθα. Τὸ Μάτην ὅτι εἶναι αἰτιατικὴ θηλυκοῦ τοῦ Μάτη, καὶ ἂν δὲν τὸ μετεχειρίζετο ὁ Αἰσχύλος (Χοηφ. 915), γίνεται πιθανὸν ἀπὸ τὸ συγγενές Ματία, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τόσον μόνον διαφέρει, ὅσον τὸ Αἶθρη ἀπὸ τὸ Αἶθρία, καὶ τὸ Κάκη ἀπὸ τὸ Κακία, πρὸς τούτοις ἀπὸ τὸ παράγωγον Μάταιος, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν τοῦ Ἄκμη Ἄκμαϊος, Δίκη Δίκαιος, καὶ Ἄδῃ Ἄδαιος, καὶ τέλος ἀπὸ τὴν χρῆσιν, εἰς τὴν ὁποίαν πολλάκις εὐρίσκεται συντεταγμένον ἐντελῶς μὲ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πρόθεσιν, Εἰς μάτην.

Δὲν ἐμπόδιζε τί ποτε τοὺς Γραμματικούς, διὰ νὰ αὐξήσωσι περισσότερον τὴν σύγχυσιν, νὰ ἐνώσωσι τοῦτο τὸ τελευταῖον εἰς ἓν μέρος λόγου, Εἰσμάτην, καθὼς ἔκαμαν εἰς ἄλλα πολλὰ, ἀλλάξαντες εἰς τινὰ καὶ αὐτὸν τὸν τόνον. Τοιαῦτα εἶναι χωρὶς ἀλλαγὴν τόνου, τὰ ἐξῆς· Διόλου, Εἰσάπαν, Ἐξίσσης, Ἐπίσης, Καθὰ, Καταργὰς, Κατόπιν, Παραυτὰ (1), Παραχρημα, ἀντὶ τοῦ, Δι' ὄλου, Εἰς ἄπευ, Ἐξ ἴσης, Ἐπ' ἴσης, Καθ' ἃ, Κατ' ἀρχὰς, Κατ' ὄπιν, Παρ' αὐτά, Παρὰ χρῆμα. Τὸ Ὄπις,

(1) Εἰς τὸν Ἡσύχιον ἔμωσ καὶ τοῦτο γράφεται προπαραξυτόνως, Πάραιτα, καθὼς καὶ εἰς τὴν κινὴν ἡμῶν γλῶσσαν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΛ. ΠΑΙΔ. ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΗΣ. να

θηλυκὸν ὄνομα (ὄθεν ἐπλάσθη τὸ Κατόπιν), κατὰ τοὺς ἐξηγητὰς τοῦ Ὀμήρου (Ίλιάδ. Π, 388),

..... Θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες,

σημαίνει τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν τὴν ἀκολουθοῦσαν εἰς τοὺς ἀμαρτάνοντας (Ἑτυμολογ. σελ 627). Ἀπλούσερον ἦτον νὰ εἴπωσι, ὅτι ἐσημαίνει κατ' ἀρχὰς, Ἀκολουθίαν, ἔπειτα προσέλαβε τὴν σημασίαν τῶν κακῶν ἐπακολουθημάτων, ὅσα συμβαίνουσιν εἰς τοὺς πονηροὺς διὰ τὴν κακίαν αὐτῶν· καθὼς ἀπαρραλλάκτως καὶ εἰς τοὺς Γάλλους τὸ Suites (ἤγουν τὸ πληθυντικὸν Ὀπίδες) λαμβάνεται πολλάκις ἐπὶ κακοῦ. Εἶναι λοιπὸν τὸ Ὀμηρικόν, « Θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες » ὡσάν νὰ εἴπης, « Μὴ ψηφοῦντες τὰ ἐκ τῶν θεῶν δυσυχῆ ἐπακολουθήματα »· τὸ δὲ Κατ' ὄπιν ἐπιστρέφει εἰς τὴν ἀρχαίαν ἀπλῆν σημασίαν τοῦ Κατ' ἐπακολουθήσιν.

Ἡῤῥησε πρὸς τούτοις τὴν σύγχυσιν τῶν τοιούτων συνθέτων, καὶ ἡ μεταβολή, ἡ μετάθεσις τοῦ τόνου. Τοιαῦτα εἶναι τὸ Ἐπίπαν, Ἐπέκεινα, Ἐκποδῶν κ. τ. λ. ἀντὶ τοῦ Ἐπὶ πᾶν, Ἐπ' ἐκεῖνα, Ἐκ ποδῶν. Τοῦ Ἐπέκεινα μάλιστα ἡ ἀτοπία φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ, Ἐπὶ τάδε, τὸ ὁποῖον κἀνεὶς ἀκόμη δὲν ἐτόλμησε μῆτε νὰ νοήσῃ μῆτε νὰ γράψῃ ἐπιβήματατικῶς, Ἐπιτάδε. Τὸ Ἐκποδῶν ὅτι δὲν διαφέρει τίποτε ἀπὸ τὸ Ἐκ ποδῶν, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν σημαίνει τὸ, Ἀπὸ τὴν μέσην, γίνεται φανερόν ἀπὸ ταύτην τὴν μόνοσιχον γνώμην,

Ἄνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδῶν φίλοι.

Τοῦτο παραφραζόμενον ἄλλο δὲν θέλει νὰ εἴπῃ, πλὴν ὅτι, Ὄταν δυσυχῆ τις, οἱ φίλοι του ἀναχωροῦσιν ἀπὸ τοὺς τόπους, ὅπου

κεῖνος φέρει τοὺς πόδας του, ἐκβαίνουσιν ἀπὸ τὴν μέσην, μὴ θέλοντες νὰ τὸν ἀπαντήσωσι, καὶ τοῦ ἀφίγουσι τὸν δρόμον ἐλεύθερον. Ἄλλ' ἐὰν τὸ Ἐμποδὼν ᾖναι Ἐκ ποδῶν, καὶ τὸ Ἐμποδῶν ἐξ ἀνάγκης ᾖτον Ἐν ποδῶν, μὲ ἔλλειψιν τῆς δοτικῆς, Τόπῳ. « Ἐμποδὼν γίνομαι ἢ ἴσαμαί τινι » θέλει νὰ εἴπη, « Στέχω εἰς τὸν τόπον ὅπου μέλλει τις νὰ θέσῃ τοὺς πόδας » του » καὶ συντομώτερον, « Τοῦ ἐμποδίζω τὸν δρόμον ». Εἰς τὸν Ἡσύχιον εὐρίσκεται καὶ τὸ Προποδῶν (ἤγουν Ἐμπροσθεν) ἐπιρρήματικῶς, ἀντὶ τοῦ Πρὸ ποδῶν.

Ὅλα λοιπὸν ταῦτα, ἤθελεν εἰπεῖ τις, ὅσα μέχρι τοῦδε ἐσημείωσας, παραινεῖς καὶ θέλεις νὰ ἐξορισθῶσιν ἀπὸ τὰ Ἐπιρρήματα; Καὶ τί κακὸν εἶναι, δύναμαι ν' ἀποκριθῶ, ἐὰν διωχθῶσιν ἀπὸ τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον τὰ ἔβαλεν ἡ ἄλογος καὶ ἀφιλόσοφος Γραμματικὴ. Ὡς, τι, δὲν κρατεῖ τὸν οἰκεῖον εἰς αὐτὸ καὶ προσήκοντα ΤΟΠΟΝ, εἶναι καὶ λέγεται ἌΤΟΠΟΝ· καὶ τὰ ἄτοπα τῆς γλώσσης εὐκόλα γεννῶσι τὰ ἄτοπα τοῦ συλλογίζεσθαι, καὶ ταῦτα πάλιν γίνονται γονεῖς τῶν ἀτόπων τῆς διαγωγῆς. Ὅσας ἔμαθε νὰ ᾖναι ἄτοπος εἰς ἓν, δὲν ἀργεῖ νὰ μεταφέρῃ τὴν ἀτοπίαν καὶ εἰς ἄλλα· ὅθεν εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σύγχρονος ἡ ταραχὴ τῶν ἡθῶν μὲ τὴν ταραχὴν τῆς γλώσσης, ὡς τὸ ἔδειξεν ἡ πεῖρα εἰς ὅλα τὰ ἔθνη. Μ' ὅλον τοῦτο, ἐπειδὴ πρέπει καὶ αἱ καινοτομίαι νὰ ἔχωσιν ὄρια, διὰ τὸν φόβον μάλιστα μὴ μὲ τὰ ζιζάνια ἐκριζώσωμεν ὁμοῦ καὶ τὸν σῖτον, ἤγουν μὴ, ζητοῦντες νὰ ἐξορίσωμεν τὰς ἀριθμηθείσας λέξεις ἀπὸ τὸ Ἐπιρῆμα, συνανασπάσωμεν ὁμοῦ καὶ γνήσια ἐπιρῆματα, ἢ τοῦλάχισον ὅσα ἡ χρῆσις, ἢ μὲ τὴν μεταβολὴν τοῦ τόνου, ἢ μὲ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ὑπογεγραμμένου ἰ, ἢ μὲ ἄλλην τινὰ σύνθεσιν παράξενον,

ἔρριζωσε, νὰ εἶπω οὕτως, εἰς τὰ Ἐπιρρήματα· διὰ ταύτας λέγω τὰς αἰτίας, ἀρκεῖ νὰ ἐξορίσῃ τις μέρος ἀπ' αὐτὰ, ὅσα δηλαδὴ δὲν ἔχασαν ἀκόμη τὴν ὀνοματικὴν ἢ ῥηματικὴν αὐτῶν φύσιν, καὶ νὰ σημειώσῃ τὰ λοιπὰ συναθροισμένα εἰς ἐξαίρετον κεφάλαιον ὑποτεταγμένον εἰς τὸ Ἐπίρρημα, ὡς Ἐπιρρηματικὰς ἀνωμαλίας, καθὼς τάττονται μετὰ τὰς κλίσεις τὰ ἑτερόκλιτα, καὶ μετὰ τὰς συζυγίας τὰ ἀνώμαλα ῥήματα.

Μήτ' ὁ Σύνδεσμος εἶναι ἐλεύθερος ἀπὸ τοιαύτας ἀνωμαλίας. Ὅστις δὲν ἐξεύρει, ὅτι ἀπὸ δύο μέρη λόγου (Ὁ, ΤΙ, καὶ ΔΙ' Ὁ) ἡ χρῆσις ἔπλασε τοὺς Συνδέσμους ὍΤΙ καὶ ΔΙΟ, καὶ ἀπὸ τρία (ΔΙ' Ὁ, ΤΙ), τὸν ΔΙΟΤΙ, ἀκούσει τί λέγει περὶ τούτου ὁ Ἀπολλώνιος (1). « Οὐδὲ τὸ Ὅτι [ἐν τῷ Δίῳτι] τῷ ὄντι σύνδεσμός ἐστιν, ἀλλὰ πτωτικὸν μόριον τῆς αἰτιατικῆς πτώσεως. . . . προφανὲς οὖν γενήσεται, ὡς εἶη ἐν τρισὶ μέρεσι λόγου, προθέσεως τῆς Διὰ, κατὰ συνδεσμικὴν σύνταξιν φερομένης ἐπ' αἰτιατικὴν ἐπαλλήλων δύο πτωτικῶν τοῦ Ὁ καὶ τοῦ Τί, πτώσεως ὄντων οὐκ ἄλλης ἢ αἰτιατικῆς ». Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ὁ Θεόδωρος, συγκατηρήθησε χωρὶς ἀνάγκης μὲ τοὺς συνδέσμους καὶ τὸ Ἐφ' ᾧ. Τὸ Οὔνεκα, ἀναλυόμενον εἰς τὸ Οὐ ἔνεκα (Ίλιάδ. Α, 11),

Οὔνεκα τὸν Χρῦσιν ἠτίμησ' ἀρητῆρα,

καὶ τὸ Τοὔνεκα, ἀναλυόμενον εἰς τὸ Τοῦ (ἦγουν Τοῦτου) ἔνεκα (Ίλιάδ. Α, 96),

Τοὔνεκ' ἀρ' ᾧγε' ἔδωκεν Ἐκκβόλος, ἠδ' ἔτι δώσει,

εἶναι καὶ αὐτὰ κατὰ τοὺς Γραμματικὸς συνδέσμοι. Ἀλλὰ τὸ Ἐνεκα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναλύονται (Ίλιάδ. Α, 94),

(1) Βιβλ. Δ, σελ. 315.

Ἄλλ' ἔνεκ' ἀρητῆρος, ἐν ἠτίμησ' Ἀγαμέμνων,

τί εἶναι; σύνδεσμος αἰτιολογικός καὶ αὐτὸς, ἂν ἐρωτήσης τοὺς Γραμματικούς. Ἀλλὰ διὰ τί συντάσσεται μὲ γενικὴν, ὁπότεν κἀνεὶς ἄλλος σύνδεσμος δὲν ἔχη πτωτικὴν σύνταξιν; καὶ ἡ τοιαύτη σύνταξις δὲν εἶναι ἰκανὴ μαρτυρία, ὅτι εἶναι πρόθεσις; Τὸ ὑπωπτεύθη ὁ Ἀπολλώνιος (Δ, σελ. 314), » Τὸ γὰρ, » Ἐνεκα τίνος λυπῆ, καὶ Διὰ τί λυπῆ, ἐν ἴσω ἐςί καὶ τὸ, Ἐκ » τῆς ῥαθυμίας, ἐν ἴσω ἐςί τῶ, Ἐνεκα τῆς ῥαθυμίας » καὶ ὅμως δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸ ἐκφωνήσῃ. Τόσον αἱ προλήψεις ἐμποδίζουσι τὴν ὀρθὴν κρίσιν τῶν πραγμάτων.

Τὸ γελοιότερον πᾶρὰ τᾶλλα εἶναι οἱ Παραπληρωματικοὶ σύνδεσμοι τῶν Γραμματικῶν. Αὐτοὶ ὑπέθεσαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἥγουν εἰς γλῶσσαν ἔθνους ἀγχινοῦσάτου, εἰδος λέξεων ἢ μορίων, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐναντίον εἰς αὐτὴν τὴν φύσιν τῆς γλώσσης, γενικῶς θεωρουμένης, καὶ μὴτ' εὐρίσκειται εἰς κάμμιν ἄλλην γλῶσσαν. Οἱ ἄνθρωποι ἐπενόησαν τὰς λέξεις ὡς σημεῖα τῶν ἐνοιῶν καὶ τοῦ προφορικοῦ λόγου τὸ ἔργον εἶναι νὰ εἰκονίζῃ τὸν ἐνδιάθετον. Ὁ, τι δὲν σημαίνει τίποτε, μὴτε χρεῖαν μὴτε δύναμιν εἶχον νὰ τὸ ἐπινοήσωσιν. Ἐλάβον, λέγει ὁ Θεόδωρος, οἱ Παραπληρωματικοὶ τὸ ὄνομα » Ἀπὸ τοῦ τὴν φράσιν παραπληροῦν, ἢ μέτρον, ἢ κόσμου χάριν ». Ἐπειτα, συλλογισθεὶς (ὡς φαίνεται) τὴν ἀτοπίαν τοιαύτης ἐξηγήσεως, προσθέτει πάραυτα, » Ἐχουσι δὲ πολλὰ κίς καὶ σημασίαν διάφορον », τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἴπῃ, ὅτι πολλάκις δὲν εἶναι Παραπληρωματικοί. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ ἐπειδὴ ποτὲ δὲν εἶναι τοιοῦτοι, ἥγουν ποτὲ δὲν παραλαμβάνονται διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρον, ἢ δι' ἀπλοῦν σολισμόν τῆς φράσεως, χωρὶς νὰ παριστάνωσι μέρος τι τοῦ

ἀνδιαθέτου τῆς ψυχῆς λόγου. Καὶ διὰ τὸ νὰ μεταχειρισθῶ τὸ παχυλὸν παράδειγμα τοῦτο, οἱ Παραπληρωματικοὶ, ἤγουν οἱ Παραγεμιστικοὶ οὗτοι σύνδεσμοι, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν Γραμματικῶν, ἔπρεπε νὰ ἔχωσιν ἀναλογίαν μὲ τὰς μαγειρικὰς σκευασίας ἐκεῖνας, τὰς ὁποίας ὀνομάζουσι Παραγεμίσματα τῶν βρωμάτων. Τὰ παραγεμίσματα ταῦτα εἶναι (ἄς συγχωρηθῆ τοῦτο) περιττὴ γαστριμαργίας ἐπιπόνησις, ἀλλ' ὅμως τρέφουσι καὶ αὐτὰ ὅπωςδῆποτε, καθὼς καὶ αὐτὸ τὸ παραγεμιζόμενον· καὶ δὲν ἐφάνη μῆτε μάγειρος, μῆτ' ὀσφάγος ἀκόμη τόσον ἡλίθιος κἀνείς, ὡς νὰ κατασκευάσῃ παραγεμίσμα ἀπὸ λίθους ἢ μέταλλα, ἤγουν ἀπὸ ὕλας ἀνεπιτηδεύουσι νὰ θρέψωσι τὸν ἄνθρωπον. Ἐὰν οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι μετεχειρίζοντο τοιαῦτα παραπληρώματα εἰς τὰς συνομιλίαις των, ἀσυγκρίτως παρ' ἐκείνους σοφώτεροι εἴμεθα ἡμεῖς, τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα δὲν ἐφύλαξε κἀνὲν ἀπὸ τὰ ἀνωφελῆ καὶ ἀσήμαντα ταῦτα τῶν Γραμματικῶν παραγεμίσματα.

Ἀπὸ τούτους ὅμως τοὺς Γραμματικούς δίκαιον εἶναι νὰ χωρίσω τὸν φιλόσοφον Γραμματικὸν Ἀπολλώνιον. Καὶ ἂν μῆτ' αὐτὸς καθαρὰ δὲν ἐσαφήνισε τὴν ἔννοιαν τῶν Παραπληρωματικῶν, ἀρκοῦν ὅμως ὅσα εἶπε περὶ αὐτῶν (Γ, σελ. 264 καὶ 265) νὰ τὸν ἐξαιρέσωσιν ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν ὅσοι ἐπίσευσαν, ὅτι σώζονται εἰς τὴν γλῶσσαν φωναὶ ἀσήμαντοι, ἤγουν αἱ ὁποῖαι εἶναι καὶ δὲν εἶναι ἐν ταυτῶ σημεῖα τῶν ἐννοιῶν. Κατ' αὐτὸν, οἱ πρῶτοι ὀνομάσαντες Παραπληρωματικούς συνδέσμους ἔδωσαν τὸ τοιοῦτον ὄνομα εἰς αὐτούς, ὅχι διότι εἶναι ἀσήμαντοι, ἀλλ' ὅτι διαφέροντες ἀλλήλων κατὰ τὴν σημασίαν, ἤθελαν ὑπὲρ τὸ μέτρον πολλαπλασιάσει τῶν συνδέσμων τὰ εἶδη καὶ τὰ ὀνόματα, ἐὰν ἕκαστος ἀπ' αὐτούς

ἐτάσσετο εἰς εἶδος διάφορον κατὰ τὴν διάφορον αὐτοῦ σημασίον. Κατ' αὐτὸν, οἱ Παραπληρωματικοὶ, ἂν καὶ δὲν παραπληρῶσι ποτὲ, πλεονάζουσι κάμμίαν· φοράν· ἀλλὰ τοῦτο (λέγει) εἶναι εἰς αὐτοὺς κοινὸν ὄχι μόνον μὲ τοὺς λοιποὺς ὅλους συνδέσμους, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ λοιπὰ τοῦ λόγου μέρη, τὰ ὅποια πλεονάζουσι πολλάκις καὶ αὐτά (1). Ἐπειδὴ λοιπὸν, κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον, ἢ μάλλον εἰπεῖν, κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον, δὲν εἶναι κἀνεὶς ἀπὸ τοὺς Παραπληρωματικοὺς συνδέσμους, ὅσους δὲν ἔχει δύναμιν καὶ σημασίαν ἰδίαν, ἐγὼ, ἂν ἐσύνταττον Γραμματικὴν,

(1) Πρόσεχε μὴ συγχέης τὴν Παραπλήρωσιν μὲ τὸν Πλεονασμὸν, ἂν καὶ τοῦτον οἱ Γραμματικοὶ τὸν παρέστησαν εἰς τρόπον, ὡς κατ' αὐτοὺς ἡ πλεονάζουσα λέξις δύναται νὰ λείπῃ χωρὶς ἐλάττωσιν τῆς ἐνοίας. Εἰς τὰς πλεοναστικὰς λέξεις, ὁ πλεονασμὸς γίνεται πρῶτον εἰς αὐτὴν τὴν σύλληψιν τῆς ἐνοίας, καὶ γίνεται διὰ περισσώτεραν ἔμφρασιν ἀποφάσεως ἢ καταφάσεως, ἢ διὰ δῆλωσιν πάθους ψυχῆς. Τοιοῦτοι πλεονασμοὶ εὐρίσκονται εἰς ὅλας τὰς γλώσσας. Ὅταν ὁ Ἀχιλλεὺς προεικάσας τὸν θάνατον τοῦ φίλου τοῦ Πατρόκλου, ἀναφωνῇ (Διάδ. Σ, 12),

Ἢ μάλα δὴ τέθνηκε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός.

τὸ Μάλα δὲν πλεονάζει, ὡς τὸ ἐνόμισεν ὁ Θεόδωρος, καὶ ἄλλοι πρὸ τοῦ Θεοδώρου, ἀλλ' ἔχει ἔμφρασιν μεγάλης λύπης. Ἰπότης μητέρα, ἢ ὅποια ὑφραῖται τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ τῆς, καὶ σπαράσσουσα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς λέγει εἰς τὴν κοινὴν γλώσσαν « Βεβαία, βέβαια ἔγασα ἢ δυσυχῆς » τὸν ἀγαπητὸν μου υἱόν, καὶ θέλει καταλάβει ὅτι τὸ δεύτερον Βέβαια δὲν εἶναι ταυτολογία, ἀλλὰ τοῦ πάθους αὐτοῦ ἀναγκαῖον γέννημα. Ἐπλεόνασεν εἰς τὴν διάνοισιν διὰ τὴν ταραχὴν τῆς ψυχῆς· ἀλλ' εἰς τὸν προφορικὸν λόγον ἢ δῆλωσιν τῆς ταραχῆς ταύτης μῆτε πλεοναστικὴ εἶναι, μῆτε παραπληρωματικὴ. Πλεονασμὸς, κατὰ τοὺς Γραμματικούς, εἶναι καὶ τὸ « Ὁφθαλμοῖσιν ἴδωμαι (Διάδ. Σ, 190) ». Ἄν ἐξέταζαν τῆς κοινῆς γλώσσας τὸ συνηθέρατον, « Νὰ τὸν ἴδω μὲ τὰ ὀμμάτια μου », ἤθελαν εὐκόλως συμπεράνει, ὅτι ἡ προσθήκη τοῦ αἰσθητικοῦ ὀργάνου σημαίνει τὸ ἀναμφίβητον τῆς αἰσθήσεως.

ἤθελα βάλει ἕκαστον ἀπ' αὐτοὺς εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ταυτοσήμεων καὶ ταυτοδυναμῶν συνδέσμων, κατατάσσων εἰς εἶδη χωριστὰ τοὺς μὴ συμφωνοῦντας μὲ κἀνὲν ἄλλο εἶδος, καὶ ἐξαλείψει παντάπασιν ἀπὸ τοὺς Συνδέσμους καὶ ἀπὸ τὴν γλῶσσαν τὸ γελοῖον ὄνομα τῶν Παραπληρωματικῶν.

Θέλεις νὰ μάθῃς ποῖος εἶναι ὁ καρπὸς τῆς τοιαύτης ἐξαλείψεως; Πρῶτον μὲν συνεθίζεις τοὺς μαθητάς σου νὰ μὴ παραγερμίζωσι τὰς κεφαλὰς αὐτῶν μὲ ψευδεῖς καὶ ἀλλοκότους ἐννοίας πραγμάτων· τοὺς διδάσκεις ἔπειτα τὴν ἀληθῆ δύναμιν καὶ χρῆσιν τῶν μορίων τούτων· καὶ τέλος, δίδεις ζυγὸν καὶ σταθμὴν εἰς τὰς χεῖράς των, νὰ διακρίνωσι τοὺς δοκίμους συγγραφεῖς ἀπ' ἐκείνους, ὅσοι ἔγραψαν ἀφ' οὗ ἤρχισεν ἡ γλῶσσα νὰ παρακμάζῃ, καὶ τούτους πάλιν ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς Ἑλληνιστάς. Εἰς τοὺς πρώτους δὲν εὐρίσκονται σύνδεσμοι χωρὶς σημασίαν διωρισμένην, καθὼς μῆτε κἀνὲν ἄλλο μέρος λόγου παραπληρωματικὸν καὶ ἀσήμαντον. Πολὺ μέρος τῶν δευτέρων, μὴ γνωρίζοντες πλέον τὴν γνησίαν δύναμιν τῶν μορίων τούτων, τὰ μετεχειρίσθησαν πολλάκις διὰ σολισμὸν εἰς τὰ περὶ συντάγματα, διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου εἰς τὰ ποιήματα. Ἀπὸ τοὺς τρίτους οἱ περισσότεροι μαγειρεύουσι, νὰ εἶπω οὕτως, ἄνοσα, βάρβαρα, ἀλλόκοτα, μὲ ξύλα καὶ λίθους παραγερμιστὰ συγγράμματα. Ἀρκοῦσι ταῦτα περὶ τῆς ἀτεχνίας τοῦ τεχνολογικοῦ μέρους τῆς Γραμματικῆς.

Ἄλλ' ἐὰν αὐτὸ ἔχῃ τόσας ἀτεχνίας, πῶς δύναται νὰ ᾖναι ὀρθὸν τὸ Συντακτικὸν αὐτῆς μέρος, καὶ ἡ συνοδεύουσα αὐτὸ Θεματογραφία; Πῶς ἐμπορεῖ ὁ μαθητὴς νὰ θεματογραφήσῃ, τὸ ὅποιον θέλει νὰ εἶπῃ νὰ οἰκοδομήσῃ, ἢ ὁ διδάσκαλος νὰ τὸν χειραγωγήσῃ, ὅταν δὲν γνωρίζωσι τὴν ὕλην, ἐκ τῆς ὁποίας

πρέπει νὰ οἰκοδημηθῇ τὸ θέμα ; Πῶς, παραδείγματος χάριν, ἔχει νὰ μεταχειρισθῇ ὀρθῶς τὰ Μέσα ῥήματα, ὅσις ἐδιδάχθη, ὅτι αὐτὰ σημαίνουνσι ποτὲ μὲν ἐνέργειαν, ποτὲ δὲ πάθος ; ἢ τοὺς Παραπληρωματικούς συνδέσμους, ὅσις ἐπληροφορήθη ὅτι δύναται αὐτογνομόνως νὰ παραγεμίσῃ μ' αὐτοὺς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς περιόδου ;

Ἐνθυμοῦμαι, ὅταν ἐσπούδαζον τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, εἰς πόσῃν ἀμηχανίαν μ' ἔφερον ἡ ὀνομαζομένη Γενικὴ ἀπόλυτος. Ἐὰν (ἔλεγον πρὸς ἑμαυτὸν) ἡ σύνταξις ἄλλο δὲν ἦναι παρὰ συμπλοκὴ καὶ πρὸς ἄλληλα σύνδεσις τῶν μερῶν τοῦ λόγου, ἐκ τῆς ὁποίας γεννᾶται ὁ σημαντικὸς αὐτοτελὴς λόγος, εἰς αὐτὸν δὲν πρέπει νὰ εὐρίσκεται τί ποτε ἀπόλυτον, ἢ γουν χωριστὸν καθ' ἑαυτὸ, καὶ μὲ τὰ λοιπὰ ἀσύνδετον. Τοῦτο ἤθελεν εἶσθαι τὸ αὐτὸ καὶ λιθάριον ἢ ξύλον οἰκοδομῆς ἀσύντακτον μὲ τὴν ἄλλην αὐτῆς ὕλην. Ἐὰν ἦναι ἐρῶμένον κατὰ γῆς, ὅσον ἤθελεν εἶσθαι πλησίον τῆς οἰκοδομῆς, δὲν εἶναι μέρος αὐτῆς· ἐὰν ἦναι μέρος αὐτῆς, εἶναι ἐξ ἀνάγκης μὲ αὐτὴν συνδεδεμένον, καὶ ὄχι ἀπόλυτον. Εἰς τοῦτον τὸν σίγον,

Χρυσοῦ λαλοῦντος ἅπας ἄπρακτος λόγος,

εὐρίσκονται δύο ἀσυνταξίαι κατὰ τὸ φαινόμενον. Ἡ πρώτη εἶναι ἢ κατὰ τοὺς Γραμματικούς λεγομένη Γενικὴ ἀπολελυμένη « Χρυσοῦ λαλοῦντος ». ἡ δευτέρα « Ἄπρακτος λόγος ». Ἀλλὰ ταύτην θεραπεύουσιν εὐλόγως οἱ Γραμματικοὶ λέγοντες ὅτι λείπει, ἢ γουν ὑπονοεῖται ἔξωθεν, τὸ ὑπαρκτικὸν ῥῆμα, ἐπειδὴ τὸ ὀλόκληρον εἶναι, « Ἄπας λόγος ἘΣΤΙΝ ἢ ΓΙΝΕΤΑΙ ἄπρακτος ». Εἰς ὅλας τὰς γλώσσας, ἀλλ' ἐξαιρέτως εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, πολλαὶ φράσεις εἶναι, εἰς τὸ φαινόμενον, ἀσύντακτοι, καὶ τρόπον τινὰ ἀκόλλητοι, διότι τὸ κόλλημα, ἢ γουν τὸ

μέρος ἢ μόριον τοῦ λόγου, τὸ ὁποῖον τὰς συνδέει δὲν φαίνε-
ται· καὶ αἱ τοιαῦται τῶν κολλημάτων ἀφάνειαι ὠνομάσθη-
σαν Ἐλλείψεις. Τί δύσκολον λοιπὸν νὰ ὑπονοήσωσι τοιαύτην
ἔλλειψιν καὶ εἰς τὸ « Χρυσοῦ λαλοῦντος »; Εὐλογώτερον ἦτο
νὰ ὀνομάσωσι τὴν γενικὴν ταύτην Ἐλλειπτικὴν προθέσεως,
παρὰ νὰ μᾶς λέγωσι πλανῶντες καὶ πλανώμενοι ὅτι εἶναι
Ἀπόλυτος.

Δύο εἶναι οἱ τρόποι, διὰ τῶν ὁποίων ἀνακαλύπτονται αἱ
τοιαῦται ἔλλείψεις· ἡ σύγκρισις τῆς ἔλλειποῦς φράσεως μὲ
φράσιν ἄλλην ὁμοειδῆ ὀλόκληρον, καὶ ἡ μεθερμηνεύσις τῆς
αὐτῆς φράσεως, εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν, τῆς ὁποίας διὰ τοῦτο
(λέγω πάλιν) εἶναι ἀναγκαῖα ἡ μελέτη. Ὁ πρῶτος τρόπος εἶ-
ναι πολῦπονος, εἰς ἐκείνας μάλιστα τὰς φράσεις, τὰς ὁποίας ἡ
χρῆσις παριστάνει συνεχέστερον ἔλλειπτικὰς παρὰ ἀγγελιπεῖς
καὶ ὀλοκλήρους· μ' ὅλον τοῦτο μὴτ' ἀδύνατος εἶναι, καὶ προ-
ξενεῖ καὶ ἠδονὴν εἰς τὸν ἐρευνῶντα, ὅταν ἀνακαλύψῃ τὸ ζη-
τούμενον. Συχνότερον ἴσως ἄλλοῦ δὲν εὐρίσκεται ἡ νομιζο-
μένη αὕτη Γενικὴ ἀπόλυτος, παρὰ εἰς τὰς φράσεις, ὅσαι ση-
μαίνουσι χρόνον, εἰς τὸν ὁποῖον συνέβη, ἢ ἐπράχθη τί ποτε.
Οὔτω λέγομεν, παραδείγματος χάριν, « Βασιλεύοντος Δαρείου
» ἐπολέμησαν Πέρσαι πρὸς Ἕλληνας ». Ἀλλὰ ταύτας ὁ Ἡρόδο-
τος τὰς ἐκφέρει σχεδὸν πάντοτε μὲ τὴν Ἐπί πρόθεσιν, « Ἐπί
» Δαρείου βασιλεύοντος (1) ». Ποῦ λοιπὸν ἔμεινεν ἀμφιβολία,
ὅτι αἱ τοιαῦται φράσεις, ὡσάκις ἐκφέρονται χωρὶς προθέσεως,
εἶναι ὄχι ἀπόλυτοι, ἀλλ' ἔλλειπτικαὶ τῆς Ἐπί, ἥτις σημαίνει
χρόνον; Ἀλλ' ἡ αὐτὴ πρόθεσις ἔχει καὶ τὴν τοπικὴν σημασίαν

(1) Ἰδ. Πέρτ. Δεξικ. Ἰωνικ. λέξ. Ἐπί.

τοῦ Ἐμπροσθεν, οἷον, ὅταν λέγωμεν, « Ἐπὶ πολλῶν μαρτύρων ».

Ἄς ἐξετάσωμεν τώρα πῶς ἔχομεν νὰ ἀνακαλύψωμεν, κατὰ τὸν δεύτερον τρόπον, τὴν σύνδεσιν καὶ συγκόλλησιν τοῦ, « Χρυσοῦ λαλοῦντος ἅπας ἄπρακτος λόγος ». Αὐτὸ μεταφράζεται εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν, κατὰ τὴν χρονικὴν σημασίαν τῆς Ἐπί, « Ὅταν ὁ χρυσὸς λαλῇ, ἄπρακτα γίνονται ὅλα τὰ » λόγια « κατὰ τὴν τοπικὴν, « Ἐμπροσθεν τοῦ λαλοῦντος » χρυσοῦ ἄπρακτα κ. τ. λ. ». Καὶ αἱ δύο αὗται ἐρμηνεῖαι εἶναι ὀλόκληροι καὶ ἀνελλιπεῖς, τὰς ὁποίας ἐὰν ἀνελλιπῶς θελήσης νὰ μεταφράσης πάλιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, πρέπει νὰ εἴπῃς « Ἐπὶ » χρυσοῦ λαλοῦντος ἅπας κ. τ. λ.

Ταῦτα λέγων, δὲν ἐννοῶ ὅτι ἡ λείπουσα πρόθεσις εἶναι πάντοτε ἡ Ἐπί. Ὅσαι προθέσεις συντάσσονται μὲ γενικὴν δύναμιν κατὰ τὰς διαφόρους περιστάσεις νὰ πληρώσωσι τὴν ἔλλειψιν τῶν ἀπολελυμένων. Διὰ νὰ μὴ ζήτῶ μακρόθεν τὴν ἀπόδειξιν, αὐτὸ τοῦτο τὸ « Χρυσοῦ λαλοῦντος » ἐμπορεῖς νὰ ἀναλύσης εἰς τὸ « Ἰπὸ τοῦ χρυσοῦ λαλοῦντος γίνεται ἄπρακτος ἅπας λόγος ». Καὶ διὰ τί ὄχι; ἐπειδὴ ἡ ἀντίστροφος ἐνεργητικὴ πρότασις αὕτη, « Ὁ χρυσὸς λαλῶν ἄπρακτον ποιεῖ » πάντα λόγον » ἀκολουθεῖ τοὺς κανόνας τῆς φυσικῆς συντάξεως. Διὰ τί ὄχι; ὅποταν ἡ μαντευομένη ἀναπλήρωσις αὕτη εὐρίσκεται ῥητῶς εἰς τὸ (Ἰλιάδ. Β, 333),

..... Ἀμφὶ δὲ νῆες

Σμερδαλέον κονάθησάν ἀυσάντων ἸΠ' Ἀχαιῶν.

Ἐὰν εἰς τὸν Ὀμηρικὸν τοῦτον στίχον ἔλειπεν ἡ Ἰπὸ, τίς ἀπὸ τοὺς Γραμματικούς δὲν ἠθέλεν ὀνομάσει Γενικὴν ἀπόλυτον τὸ « Ἀυσάντων Ἀχαιῶν »;

Τὸ αὐτὸ ἐννοεῖται καὶ διὰ τὰ προθετικὰ μόρια, ὅσαῦτα

εἶναι τὸ Χάριν, τὸ Ἐνεκα, κ. τ. λ. ἐπειδὴ δυνατόν εἶναι νὰ ἐρμηνευθῇ ἡ φράσις καὶ οὕτως, Ἐνεκα, ἢ Χάριν τοῦ λαλοῦντος χρυσοῦ, καὶ εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν, Διὰ τὴν λαλιὰν τοῦ χρυσοῦ. Ἰδοὺ καὶ τούτου παράδειγμα τῆς ἀναπληρώσεως (Ἰλιάδ. Ο, 743),

Ὅσις δὲ Τρώων κούης ἐπὶ νηυσὶ φέροίτο
Σὺν πυρὶ κηλείφ ΧΑΡΙΝ Ἐκτορος ὀτρύναντος.

Ἰδοὺ πάλιν ἡ ἀπόλυτος τῶν Γραμματικῶν, Ἐκτορος ὀτρύναντος, ἐὰν ἔλειπε τὸ Χάριν, τὸ ὅποῖον εἶναι, καὶ αὐτὸ ὄνομα ἔλλειπτικὸν τῆς Πρὸς, ἢ τῆς Διὰ, ὡς ἴδομεν ὀλίγον ἀρχήτερα. Ἀλλὰ διὰ τί δὲν ὀνομάζουσι Γενικὴν ἀπόλυτον καὶ τὸ, Ἀρετῆς, εἰς τὸ Θαυμάζω σε τῆς ἀρετῆς;

Ἐπιστρέφῶν πάλιν εἰς τὰς προθέσεις λέγω, ὅτι τοιοῦτοτρόπως εἰς τὸ, « Σοῦ διδάσκοντος ἐγὼ μανθάνω » λείπει ἡ Παρὰ, εἰς τὸ, « Μὴ προσέχοντός σου τοῖς μαθήμασιν, ἀχθῶμαι » ἢ Περὶ, ἢ ἡ Ἐνεκα, εἰς τὸ « Τούτων εἰρημένων, » διελύθη ἡ Ἐκκλησία » ἢ Ἐκ, εἰς τὸ,

Θεῦ θέλοντος, κἂν ἐπὶ φίλος πλείεις,

ἢ Μετὰ, κ. τ. λ. Ἀλλὰ τί λέγω Προθέσεις; Πολλάκις ἡ νομιζομένη ἀπόλυτος ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ γενικὴ κτητικὴ. Εἰς τὸ παράδειγμα, τὸ ὅποῖον ἀνωτέρω ἀνέφερα,

Ἄνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδῶν φίλοι,

τί ἐμποδίζει νὰ θεωρηθῇ τὸ, Ἄνδρὸς πράσσοντος, ὡς κτητικὴ τοῦ Φίλοι, ἢ τοῦ Ποδῶν; Οἱ φίλοι τοῦ κακῶς πράσσοντος ἀνδρὸς γίνονται ἐκ ποδῶν, ἢ, Οἱ φίλοι γίνονται ἐκ ποδῶν τοῦ κακῶς πράσσοντος ἀνδρός.

Ἄν δὲν ἐφοβούμην τὸ ἀνυπομόνητον τοῦ ἀναγνώστου, εἶχ'

ἀκόμη νὰ εἶπω πολλὰ καὶ περὶ τῶν Δοτικῶν καὶ Αἰτιατικῶν ἀπολύτων, αἱ ὁποῖαι μὴτ' αὐταὶ δὲν ἐκβαίνουσιν ἀπὸ τὸν γενικὸν κανόνα τῆς ἐλλείψεως, ἐπειδὴ ἔχουσιν ὑπονοουμένην κάμμιαν ἀπὸ τὰς μὲ δοτικὴν ἢ αἰτιατικὴν συντασσομένης προθέσεις, ἢ ἀναφέρονται ἀμέσως εἰς ῥῆμα.

Ταύτης τῆς ἐλλείψεως ἡ ἄγνοια ἐγέννησε τὰς λεγομένας Γενικὰς διαιρετικὰς, αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται ἀναμφιβόλως εἰς λείπουσαν πρόθεσιν, τὴν Ἐκ, ἢ τὴν Ἀπό. Λέγω Ἀναμφιβόλως, ἐπειδὴ ἡ μετάφρασις των εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν γίνεται διὰ τῆς Ἀπό, τὴν ὁποῖαν ἡ συνήθεια συντάττει μὲ αἰτιατικὴν. « Οἱ » εὖ φρονοῦντες τῶν ἀνθρώπων » θέλει νὰ εἶπῃ, Οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι· ἐὰν ὅμως θέλῃς νὰ τὸ μεταφράσῃς κατὰ λέξιν, πρέπει νὰ εἶπῃς, Ὅσοι ἀπὸ τοῦς ἀνθρώπους ἔχουσι γνῶσιν.

Ἄλλας πάλιν γενικὰς μὴ δυνάμενοι νὰ ὀνομάσωσι μῆτε διαιρετικὰς μῆτ' ἀπολύτους, τὰς ἐνόμισαν συντεταγμένας ἀμέσως μὲ ὀνόματα. Τοιαῦται εἶναι ὅσαι γενικαὶ ἀκολουθοῦσι τὰ συγκριτικὰ καὶ ὑπερθετικά. Βέβαια ἡ κοινοτέρα χρῆσις ἀπαιτεῖ νὰ προφέρονται χωρὶς προθέσεως. Ἄλλ' ἡ ἀπουσία τῆς προθέσεως δὲν ἀλλάσσει τὴν φύσιν αὐτῶν, μῆτε δικαιολογεῖ τὴν ἄγνοιαν τῆς ἀρχαιοτάτης αὐτῶν συντάξεως. Καὶ ἂν ἔλειπεν ἡ μαρτυρία τῆς κοινῆς γλώσσης, ἡ ὁποία ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰς μεταφράζει μὲ πρόθεσιν, ἀρκοῦσιν ὀλίγα παραδείγματα τῶν παλαιῶν ν' ἀποδείξωσι τὸ λεγόμενον. Ὁ Ἡρόδοτος λέγει « Εὐειδεςάτην ἐκ πασέων » καὶ « Καλλίσους ἐκ » τῶν πάντων (1). Ὁ αὐτὸς μετεχειρίσθη εἰς τὸ συγκριτικὸν τὴν Πρὸ, « Οἴσι ἡ τυραννὶς ΠΡὸ ἐλευθερίας ἦν ἀσπαστό-

(1) Α, ρης, Γ, λη.

» τερον (1) » ἤγουν, Εἰς τοὺς ὁποίους ἡ τυραννίᾳ ἦτον προσφιλεστέρα ἈΠΟ τὴν ἐλευθερίαν. Εἰς τὸν Σοφοκλέα συντάσσεται μὲ τὴν Ἀντί (Τραχιν. 577),

..... Ὡς μὴ τιν' εἰσιδὼν
Στέρξει γυναῖκα κείνος ἀντί σοῦ πλέον.

Ὁ δὲ Ὀμηρος ἤλλαξε καὶ τὴν πρόθεσιν καὶ τὴν πτώσιν (Ίλιάδ. Α, 516),

Ὅσων ἐγὼ ΜΕΤΑ Πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεὸς εἰμι.

Ἐπλάσαν οἱ Γραμματικοὶ Δοτικὰς παθητικὰς, αἱ ὁποῖαι μὴτ' αὐταὶ ἄλλο δὲν εἶναι πλὴν Ἐλλειπτικαὶ προθέσεως, κάμμιαν φορὰν τῆς Παρὰ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῆς Ἰπὸ, τὴν ὁποίαν ἀναπληροῦσιν οἱ ποιηταὶ (Ίλιάδ. Ε, 93),

Ὡς ὑπὸ Τυδείδῃ πευκινὰ κλονέοντο φάλαγες·
καὶ (Ίλιάδ. Ε, 555),

Ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ·
καὶ (Ίλιάδ. Ε, 564),

..... Ἴνα χερσὶν ὑπ' Ἀινείῃο δαμείη.

Εἶπε καὶ ὁ Ἡρόδοτος (2), « Ἀρχόμενος ὑπ' ἐκείνοισι ». Ἐὰν ἔπρεπε νὰ ὀνομάζωνται αὐταὶ δοτικαὶ παθητικαὶ, ὡσάκις λείπει ἀπ' αὐτὰς ἡ πρόθεσις, πολὺ προσφύεσερον ἤθελεν ἀρμόσει τὸ τιοιοῦτον ὄνομα εἰς τὴν γενικὴν, ἥτις εὐρίσκεται καὶ αὐτὴ ὄχι σπανίως χωρὶς τὴν Ἰπὸ. Εἰς ταύτην τοῦ Ἀριστοφάνους τὴν ῥῆσιν (Νεφ. 1087),

Τί δῆτ' ἐρεῖς, ἦν τοῦτο νικηθῆς ἐμοῦ,
λέγει ὁ Σχολιαστῆς, « Δύο προθέσεων ἐλλείψεις, ἀντὶ τοῦ,

(1) Α, ξβ.

(2) Α, ζα.

» Εἰς τοῦτο νικηθῆς ὙΠ' ἐμοῦ ». Τοιοῦτος εἶναι ὅλος ὁ χορὸς τῶν λεγομένων Αἰτιολογικῶν, Ὁμοιωματικῶν, Ὀργανικῶν κ. τ. λ. δοτικῶν, εἰς τὰς ὁποίας ὑπονοεῖται ἔξωθεν ἡ Ἐν, ἡ Σὺν, ἡ κάμμία τοιαύτη ἄλλη πρόθεσις.

Ἀπὸ ταύτας ἐξαιρεῖται ἡ ὀνομαζομένη Δοτικὴ χαρισικὴ, ἔλλειπτική μὲν καὶ αὐτὴ, ὄχι ὅμως προθέσεως, ἀλλὰ μετοχῆς τῆς Χαριζόμενος, ὡς καὶ τὸ ὄνομά της τὸ μαρτυρεῖ. Ὅσως ἀμφισβᾷ περὶ τούτου, πρέπει πάλιν ἐξ ἀνάγκης νὰ προσδράμη εἰς τὴν σημερινὴν γλῶσσαν τῶν Γραικῶν. Ἄντι τῆς Χαρισικῆς δοτικῆς τῶν παλαιῶν, ἡμεῖς μεταχειρίζομεθα τὴν Γενικὴν, μὲ ἔλλειψιν ἀνάλογον τῆς προτέρας. Ἐλεγον ἐκεῖνοι, παραδείγματος χάριν, Διδάσκω σοι τὸν Νικόλαον· λέγομεν ἡμεῖς, Σοῦ διδάσκω τὸν Νικόλαον. Ἡ ἀναπλήρωσις τῆς ἐλλείψεως εἶναι καὶ εἰς τὰς δύο ταύτας φράσεις ἡ αὐτὴ κατὰ τὴν ἔννοιαν· εἰς τὴν πρώτην, Διδάσκω [χαριζόμενός] σοι τὸν Νικόλαον· εἰς τὴν δευτέραν, [Διὰ χάριν] σου διδάσκω τὸν Νικόλαον.

Εἶναι τι μέρος τῆς Γραμματικῆς, εἰς τὸ ὅποιον ἐξετάζονται οἱ Σολοικισμοὶ, ἢ αἱ Σολοικοφανεῖς συντάξεις τῆς γλώσσης. Ἀφίνω κατὰ τὸ παρὸν τοὺς γελαιώδεις ὀρισμούς· ἢ ἐξηγήσεις τῆς λέξεως, Σολοικισμός. Ἀρκεῖ νὰ εἶπω μὲ τοὺς Στωϊκοὺς, ὅτι εἶναι « Λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος ». Διὰ νὰ καταλάβῃ τις ὅμως τὸν ὀρισμὸν τοῦτον, χρεῖα πρὸ πάντων νὰ ἐξεύρῃ τί εἶναι καὶ νομίζεται Ἀκατάλληλον εἰς τὰς γλώσσας. Δύο λογῶν κανόνας ἔχουσιν αἱ γλώσσαι. οἱ πρῶτοι καὶ θεμελιώδεις εἶναι κανόνες φυσικοὶ, οὕτως ὀνομασθέντες, διότι ἡ νομοθεσία των ἠκολούθησε τρόπον τινὰ τὴν φύσιν αὐτῆν τῶν πραγμάτων. Κατὰ τοὺς κανόνας τούτους,

καὶ δεκτικαὶ γενῶν, ἀριθμῶν, καὶ προσώπων λέξεις πρέπει νὰ συντάσσωνται πρὸς ἀλλήλας ταυτογενῶς, ταυταριθμῶς καὶ ταυτοπροσώπως· καὶ ἡ τοιαύτη σύνταξις ὀνομάζεται Κατάλληλος, καθὼς ἡ ἐναντία ταύτης λέγεται Ἀκατάλληλος, ἥγουν Σολοικισμός. Ἐὰν εἰς τοῦτον τὸν τρόπον θεωρηθῇ τὸ Κατάλληλον, δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς δοκίμους συγγραφεῖς τῆς Ἑλλάδος, ὅσιν δὲν σολοικίζει· καὶ τὸν Σολοικισμόν πρέπει νὰ ζητῆς εἰς αὐτὰς τὰς Ἀθήνας (1), καὶ ὄχι εἰς τοὺς Σόλους τῆς Κύπρου, ἢ τῆς Κιλικίας. Ὅθεν πρέπει νὰ ζητήσωμεν, παρὰ τὴν Καταλληλίαν τῆς φύσεως, ἄλλην Καταλληλίαν, ἥτις δὲν εἶναι ἀνάρμοσον νὰ ὀνομασθῇ Καταλληλία τῆς χρήσεως. Ἰδού πόθεν ἐγεννήθη αὕτη.

Ὅταν τὸ πεπαιδευμένον μέρος τινὸς ἔθνους ἐπιχειρῇ νὰ φέρῃ τὴν γλῶσσαν εἰς τελειότητα, ἄλλο δὲν κάμνει παρὰ νὰ τὴν καθαρῶς ἀπὸ τὰς ἀκαταλληλίας. Μ' ὅλον τοῦτο, ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ ἡ καθαρσις ἔχει ὄρια, αἱ λόγιοι νομοθέται τῆς γλώσσης ἀναγκάζονται ν' ἀφήσωσιν εἰς αὐτὴν καὶ τινὰς ἀκαταλληλίας, τὰς ὁποίας ὀνομάζουσιν Ἐξαιρέσεις τῶν φυσικῶν κανόνων. Εἰς ταύτας πρόσθετες καὶ τὰς ἀκαταλληλίας, ὅσας ἡ γλῶσσα, καὶ ἀφ' οὗ τελειωθῇ, προσλαμβάνει, διὰ τὴν φυσικὴν τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν μεταβολὴν κλίσιν· κλίσιν τόσον σφοδρότεραν, ὅσον εἶναι τὸ ἔθνος περιεργότερον, ὅσον ἔχει ψυχὴν πλέον εὐαίσθητον. Ἀφ' οὗ μίαν φερὰν ἐπικυρώσῃ τῶν δοκίμων συγγραφέων ἢ χρῆσις τὰς ἐξαιρέσεις, ἢ μεταβολὰς ταύ-

(1) Καὶ τοῦτο ἐνόει ὁ Ῥωμαῖος Γραμματικὸς Διευκρίτης, ὅταν εἰλεγεν ὅτι ἡ Ἀττικὴ διάλεκτος ἀγαπᾷ τοὺς σολοικισμούς· *Atthis, quæ brevitati studet, admittit solæcismos, quos cum docti fecerint, non solæcismi, sed σχήματα λόγου appellantur.*

τας, ἔπαυσαν πλέον νὰ ἦναι ἀκαταλληλῆαι· καὶ τόσον ἀπέχουν ἀπὸ τὸ νὰ λέγωνται Σόλοικιμοὶ, ὥστε γίνονται τῆς γλώσσης Κομψότητες, καὶ κανόνες τοῦ ὀρθῶς λαλεῖν καὶ γράφειν, τοῦλάχιστον πρὸς ὠρισμένον χρόνου διάστημα, ἕως οὐ νὰ ἔλθῃ ἡ γλῶσσα εἰς ἄλλην περίοδον, ἢ τελειώσεως περισσοτέρας, ἢ παρακμῆς καὶ φθορᾶς ἀναποφύκτου· Συμπεραίνεται ἀπὸ τοῦτο, ὅτι δὲν ἐμπορεῖ τις νὰ ὀνομάσῃ Σόλοικον συγγραφέα ἔθνους σοφοῦ κανένα, ἂν δὲν διορίσῃ πρῶτον τὴν περίοδον τοῦ χρόνου, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε χώραν ἡ χρῆσις τῆς παραβαινομένης καταλληλίας· καθὼς δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἐλέγξῃ ὡς παράνομον τινὰ πολιτικῶς, ἂν δὲν διορίσῃ τὸν χρόνον καὶ τὴν φύσιν τῶν πολιτικῶν νόμων, τοὺς ὁποίους παρέβη.

Διὰ τί ἐμακρολόγησα περὶ τούτου ; διὰ νὰ ἐλευθερώσω τοὺς σπουδάζοντας τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἀπὸ τὸν ἄλογον ἐνθουσιασμόν διὰ συγγραφεῖς τινὰς Γραμματικῆς τέχνης, ἀνθρώπους (τὸ ὁμολογῶ κ' ἐγὼ) σοφοὺς, ἀλλ' ὅμως ἀνθρώπους ὑποκειμένους εἰς ἀπάτην· καὶ διὰ νὰ δεῖξω ἐν ταύτῳ, ὅτι Γραμματικὴν ὀρθὴν νὰ συντάξῃ τις δὲν εἶναι δυνατὸν, ἐὰν δὲν ἐξεύρῃ τὴν φιλοσοφικὴν Γραμματικὴν τοῦ προφορικοῦ λόγου, ἂν δὲν ἐξετάσῃ καὶ μάθῃ πρῶτον τὴν φύσιν τῆς γλώσσης, γενικῶς θεωρουμένης, ἂν δὲν ἔχῃ ἐννοίας ἀκριβεῖς ἐκάστου μέρους τοῦ λόγου, καὶ ἐὰν μὲ τὴν αὐτὴν ἀκρίβειαν δὲν διορίσῃ πρῶτον τὴν περίοδον τοῦ χρόνου, τὴν ὁποίαν ἐπιχειρεῖ νὰ προβάλῃ ὡς κανόνα τῆς γλώσσης.

Ἴδού τί με συνέβη ταύτας τὰς ἡμέρας· πράγμα ἄξιον τοσαύτης σκέψεως, ὅσης ἔγινεν ἐκπλήξεως αἴτιον εἰς ἐμέ· Εἶναι τρίακοντα χρόνοι καὶ ἐπέκεινα ἀφ' οὗ ἔπαυσα ν' ἀνα-

γινώσκω Γραμματικάς. Ἐνθυμούμην τοὺς κανόνας, ὄσους εἶχα μάθει μὲ μεγάλην ἀηδίαν εἰς τὸν Λάσκαριν· ἀλλ' εἰς ποίαν τάξιν ἦσαν γραμμέναι τοῦ Λασκάρως, ἢ τῶν ἄλλων αἱ Γραμματικαὶ, τούτου κἀνὲν ἴχνος σχεδὸν δὲν μοῦ ἔμεινεν εἰς τὴν μνήμην. Ὁ πλεόν παρὰ τοὺς ἄλλους λησμονηθεὶς ἦτον ὁ Θεόδωρος, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦτο καὶ τὸν ὁποῖον ὀλιγώτερον παρὰ τοὺς ἄλλους εἶχα μελετήσει (Καὶ μὴ σκανδαλισθῆ τις ὅτι ὀμολογῶ χωρὶς ἐντροπὴν τὴν ἀμέλειαν τοῦ Θεοδώρου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν σπουδὴν πολλοὶ καυχῶνται νὰ κατεδαπάνησαν τὸ ἀξιολογώτερον μέρος τῆς ζωῆς των). Ἀλλ' ὅμως, ἐπειδὴ ἐμελέτων νὰ λαλήσω περὶ τῶν σφαλμάτων τῆς Γραμματικῆς, ἀνάγκη ἦτο νὰ ἐξετάσω τοὺς λησμονηθέντας Γραμματικούς. Ἐλάβον λοιπὸν εἰς χεῖρας τὴν τετράβιβλον γραμματικὴν τοῦ Θεοδώρου, ὅταν ἦλθον εἰς τὸ περὶ Σολοικισμῶν τοῦτο μέρος τοῦ παρόντος σχεδιάσματος, καὶ ἐζήτησα τί λέγει περὶ αὐτῶν ὁ Θεόδωρος.

Τὸ περὶ Σολοικισμοῦ κεφάλαιον τοῦ Θεοδώρου περιέχει εἰκοσιεπτὰ παραδείγματα σολοικισμῶν· ἐν εἶναι ἀπὸ τὸν Μένανδρον· ἄλλο, τὸ πολυθρύλλητον ἐκεῖνο τοῦ Ἡσιόδου, « Σφέτερον πατέρ' ὑμνεῖουσαι », ἀντὶ τοῦ « Ὑμέτερον ». Τὰ λοιπὰ εἰκοσιπέντε μαντεύσατε πόθεν τὰ ἔλαβεν, ὅσοι δὲν ἔχετε τὴν τύχην νὰ γνωρίζετε τὸν Θεόδωρον. Ἀπὸ κἀνένα συγγραφέα τῆς Βυζαντινῆς ἱστορίας, θέλετε ἴσως εἰπεῖ, ἢ ἀπὸ κἀνένα ποιητὴν τῆς δωδεκάτης ἢ τρισκαιδεκάτης ἑκατονταετηρίδος. Λανθάνεσθε· εἶναι ὅλα ἀπὸ τὸν Ὅμηρον. Ὁ ἀμίμητος, ὁ μέγας, ὁ θεῖος Ὅμηρος, ὅστις εἶχεν ἑπτὰ πατρίδας, ἐπειδὴ τόσαι πόλεις συνερίζοντο διὰ τὴν τιμὴν τῶν γενεθλίων του, τοῦ ὁποίου τὰ ποιήματα μετεχειρίζοντο οἱ πα-

τέρες ὡς κατήχησιν εἰς τὴν παιδείαν τῶν ἰδίων τέκνων (1), οἱ νομοθέται, ὡς ὄργανα τῆς προκοπῆς καὶ μελλούσης δόξης τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους (2), καὶ οἱ συγγραφεῖς καὶ ποιηταί, ὡς παραδείγματα τῆς συγγραφῆς καὶ ποιήσεως (3), τὸν ὅποιον οἱ παλαιοὶ μὲ βωμούς ἐτίμησαν, καὶ οἱ νέοι τῆς Εὐρώπης

(1) « Οἶμαι δὲ καὶ τὴν Ὀμήρου ποίησιν μίζω λαθεῖν δόξαν, ὅτι καλῶς »
 « τοὺς πολεμήσαντας τοῖς βαρβάροις ἐνεκωμίασε, καὶ διὰ τοῦτο βουλευθῆναι »
 « τοὺς προγόνους ἡμῶν ἐντιμῶν αὐτοῦ ποιῆσαι τὴν τέχνην, ἐν τε τοῖς τῆς »
 « μουσικῆς ἀθλοῖς, καὶ τῇ παιδεύσει τῶν νεωτέρων (Ἰσοκράτ. Πανηγυρ.) ».

(2) Naί! τὰ τρόπαια τοῦ Μαραθῶνος, τῆς Σαλαμῖνος, τῶν Πλαταιῶν, εἰς ἓνα λόγον, εἴ τι μέγα καὶ λαμπρὸν κατώρθωσαν οἱ πρόγονοι ἡμῶν, ἦτον ἀποτέλεσμα τῶν πρώτων ἐκείνων τύπων, τοὺς ὁποίους εἶχαν λάβει εἰς τὴν νεανίαν αὐτῶν ἡλικίαν ἀπὸ τὴν συνεχῆ τῶν Ὀμηρικῶν ποιημάτων ἀνάγνωσιν. ὁ φιλοσοφικὸς εὗτος στοχασμὸς δὲν εἶναι ἰδικὸς μου, ἀλλὰ τοῦ ῥήτορος Δυκούργου (κατὰ Λεωκράτ. §. 27) « Τούτων τῶν ἐπῶν [τοῦ Ὀμήρου] »
 « ἀκούοντες, ὧ ἄνδρες, οἱ πρόγονοι ἡμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἔργων ζη- »
 « λούντες, οὕτως ἔσχον πρὸς ἀρετὴν, ὥστε οὐ μόνον ὑπὲρ τῆς αὐτῶν πατρί- »
 «δος, ἀλλὰ καὶ πάσης Ἑλλάδος, ὡς κοινῆς, ἤθελον ἀποθησκάειν. οἱ γοῦν ἐν »
 « Μαραθῶνι παραταξάμενοι τοῖς βαρβάροις κ. τ. λ. ». ὁλίγον ἀρχήτερον (Αὐτ. §. 26) εἶχεν ὁ Δυκούργος φέρει μαρτυρίαν τοῦ Ὀμήρου στίχους ἐξ ἀπὸ τὴν Ῥαψωδίαν Ο, 494 - 499, πρὸ τῶν ὁποίων λέγει, « Βούλομαι δ' ὑμῖν καὶ »
 « Τὸν Ὀμηρον παρασχέσθαι ἑπαινῶν (γρ. Καὶ τῶν Ὀμήρου »
 « παρασχέσθαι ἑπῶν, ἢ, Καὶ τινὰ τῶν Ὀμήρου παρασχέσθαι ἐπῶν)· οὕτω »
 « γὰρ ὑπέλαθον ἡμῶν οἱ πατέρες σπουδαῖον εἶναι ποιητὴν, ὥστε νόμον ἔθεντο »
 « καθ' ἑκάστην πενταετηρίδα τῶν Παναθηναίων, μόνου τῶν ἄλλων ποιητῶν »
 « ῥαψωδεῖσθαι τὰ ἔπη, ἐπίδειξιν ποιούμενοι πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ὅτι τὰ »
 « κάλλιστα τῶν ἔργων προηρῶντο ». περὶ δὲ τοῦ νόμου να ῥαψωδῶνται τοῦ Ὀμήρου τὰ ἔπη εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων λέγει τι καὶ ὁ Πλάτων (Ἰππαρχ. σελ. 228).

(3) Ἡ ἀμίμητος εὐφράδεια τοῦ Πλάτωνος εἶναι ἀναμφιβόλως ἀποτέλεσμα τῆς συνεχῆς ἀναγνώσεως τῶν Ὀμηρικῶν ποιημάτων. ὁ Αἰσχύλος ὠνόμαζε, μὲ πολλὰ νόστιμον μετριφερσύνην, τὰς τραγωδίας του, Ἀποφάγια τῶν με-
 γάλων δειπνῶν τοῦ Ὀμήρου (Ἀθην. Η, σελ. 347).

σοφοὶ δὲν ἔπαυσαν ἔτι νὰ θαυμάζωσι, κατεδικάσθη ἀπὸ Γραμματικὸν τῆς δεκάτης πέμπτης ἑκατονταετηρίδος, καὶ μετὰ παρέλευσιν δύο χιλιάδων καὶ σχεδὸν τετρακοσίων ἐτῶν, ὡς ὁ πλέον σόλοικος, ἤγουν ὡς ὁ πλέον ἀμαθὴς τῆς ἰδίας αὐτοῦ γλώσσης ποιητής.

Πόθεν ἐκινήθη εἰς τοιαύτην βλασφημίαν ὁ Θεόδωρος; καὶ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ διὰ νὰ τὴν ἀποφύγῃ; Ἐπρεπε νὰ διακρίνη τὸν καιρὸν, εἰς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Ὅμηρος ἀπὸ τὸν καιρὸν τῶν Ἀττικῶν ποιητῶν καὶ συγγραφέων, καὶ νὰ χωρίσῃ τῆς Ὀμηρικῆς γλώσσης τὰ ιδιώματα εἰς ἐξαιρετον κεφάλαιον, ἄλλο παρὰ τὸ περὶ σολοικισμοῦ κεφάλαιον, ἢ νὰ τὰ κάμῃ παράρτημα τῆς Γραμματικῆς του, ἤγουν Γραμματικὴν ἄλλην, ἐπιγραφομένην Ὀμηρικὴν. Ἐπρεπε νὰ συμπεράνῃ ὅτι εἰς διάστημα τοσούτων ἐτῶν ἡ γλῶσσα δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μείνῃ ἡ αὐτὴ, ὅτι ἡ μεταβολὴ τῆς γλώσσης ἐξ ἀνάγκης μετέβαλε τὴν Γραμματικὴν, καὶ ὅτι οἱ νομιζόμενοι τοῦ Ὀμήρου σολοικισμοὶ ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ ιδιώματα τῆς γλώσσης, καὶ κανόνες τῆς Γραμματικῆς τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων, τοὺς ὁποίους ἂν παρέβαινε, τότε δικαίως ἤθελε κριθῆ σόλοικος καὶ ἀμαθὴς τῆς γλώσσης του. Ἀλλὰ τί λέγω, « Τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων »; Πολλὰ ἀπὸ τὰ ιδιώματα ταῦτα τοῦ Ὀμήρου εὐρίσκονται ἀληθῶς εἰς τοὺς Ἀττικοὺς ποιητὰς, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὸν Σοφοκλέα (τὸν καὶ διὰ τοῦτο ἐπονομασθέντα Ὀμηρικώτατον), οἱ ὁποῖοι, μεταχειρισθέντες αὐτοὺς μετὰ τοσούτων ἐτῶν διάστημα, πολὺ δικαιότερον ἔπρεπε νὰ καταδικασθῶσιν ὡς σολοικίζοντες· καὶ μ' ὅλον τοῦτο ἐθαυμάσθησαν ὡς κανόνες ὀρθότητος, διὰ τὸ πρὸς τὸν Ὅμηρον σέβας, σέβας τόσον βαθύ, ὥστε καὶ οἱ πολὺ μεταγενέστεροι, οἱ κατὰ τοὺς

Πτολεμαϊκούς χρόνους ἀκμάσαντες ποιηται, ἐτόλμησαν νὰ Ὀμηρίωσι, χωρὶς νὰ τολμήσῃ τις νὰ τοὺς ὀνομάσῃ σολοικισάς.

Οἱ σολοικισμοὶ τοῦ Ὀμήρου, ἐὰν ἀληθῶς ἐσολοίκιζεν ὁ Ὀμηρος, μῆτε νὰ φανερωθῶσι, μῆτε νὰ καταδικασθῶσιν ὡς τοιοῦτοι ἦτο δυνατόν, πλὴν ἀπὸ τὴν σύγκρισιν καὶ παράθεσιν ἄλλων ἀσολοίκων ποιητῶν συγχρόνων καὶ συμπολιτῶν αὐτοῦ. Ἄλλ' ἀπ' ἐκείνην τοῦ χρόνου τὴν περίοδον, καὶ ἀπὸ τὰς Ἴωνικὰς πόλεις, παρὰ τὸν Ὀμηρον ἄλλος σχεδὸν ποιητῆς κἀνεὶς δὲν σώζεται. Ὅθεν εἶναι πολὺ πιθανώτερον, καὶ εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον συμφωνότερον, ὅτι ἠκολούθησε τὴν χρῆσιν, καὶ τοὺς αὐτοὺς ἐκείνους τῆς τότε γλώσσης ἢ διαλέκτου κανόνας, τοὺς ὁποίους ἠθέλαμεν εὐρεῖ, καὶ εἰς τοὺς συμπολίτας καὶ συγχρόνους αὐτοῦ ποιητὰς, ἂν δὲν τοὺς ἀφάνιζεν ὁ χρόνος. Ἐὰν ἔπειτα οἱ Ἄττικοὶ ποιηται, καὶ διὰ τὸ πρὸς τὸν Ὀμηρον σέβας, καὶ διότι ἡ διάλεκτος αὐτῶν εἶχε φυλάξει μέγα μέρος τῆς Ὀμηρικῆς διαλέκτου, μετεχειρίσθησαν τῆς ποιήσεως ἐκείνου τὰ σχήματα, οὐδ' εἰς αὐτοὺς τὰ τοιαῦτα σχήματα εἶναι δίκαιον νὰ λέγωνται σολοικισμοί· μόλις ἀρμόζει εἰς αὐτὰ τῶν ἀρχαῖσμων τὸ ὄνομα (1).

Μῆτε ἱκανὸν εἶναι νὰ δικαιώσῃ τὸν Θεόδωρον ὃ, τι προσθέτει εἰς τὸ τοῦ σολοικισμοῦ κεφάλαιον, διὰ νὰ διορθώσῃ τὴν ἀτοπίαν τοῦ κεφαλαίου· « Ταῦτά γε μὴν πάντα, εἰ καὶ τοῖς

(1) Ὅ, τι ἀσύνθετος καὶ παράθετον μετεχειρίσθη τις λέγων ἢ γράφων, ἂν δὲν ᾖναι σολοικισμὸς, λέγεται Ἀρχαϊσμός, ἢ Νεολογία· ἔχουν ξενίζει τὴν ἀκοήν, ἢ διότι ἔπαυσε πρὸ πολλοῦ νὰ ᾖναι, ἢ διότι δὲν εἶναι ἀκόμῃ εἰς χρῆσιν. Ἀλλὰ πῶς ἐδύνατο Ὀμηρικῆ, φέρ' εἰπεῖν, χρῆσις, εἰς μίαν ἀπὸ τοῦ Σοφοκλέους τὰς τραγωδίας, νὰ τράξῃ τὴν ἀκοήν τῶν Ἑλλήνων, εἰς

» ποιηταῖς σχήμαθ' ἅττα ἐσὶν, ἡμῖν μέντοι ὡς ὑποδείγματα
 » κείσθω τοῦ περὶ τὸν πεζὸν λόγον σολοικισμού ». Ἄλλο εἶναι
 τὸ σχῆμα καὶ ἄλλο ὁ σολοικισμός. Τὰ σχήματα εἶναι συν-
 τάξεις ἀνώμαλοι, ἡγουν ἐναντία τῆς φυσικῆς καταλληλίας
 τοῦ λόγου, σηριζόμεναι ὅμως εἰς τῶν δοκίμων συγγραφέων
 τὴν σύμφωνον χρῆσιν· καὶ κατὰ τοῦτο διαφέρουσιν ἀπὸ τοὺς
 σολοικισμοὺς, οἱ ὅποιοι εἶναι καὶ αὐτοὶ συντάξεις ἀνώμαλοι,
 ἀλλὰ δὲν ἐπισηριζονται εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ἐπαινουμένων
 συγγραφέων, ἢ τοῦλάχισον δὲν εὐρίσκονται πλὴν σπανίως
 καὶ εἰς ὀλίγους τινὰς ἐξ αὐτῶν, ἐξ ἀπροσεξίας περισσότερον
 παρὰ θεληματικῶς γεννηθεῖσαι. Τοιαῦτα σχήματα εὐρίσκον-
 ται εἰς ὅλας τὰς γλώσσας, σπανιώτερα εἰς τοὺς Λογογρά-
 φους, συνεχέστερα εἰς τοὺς Ποιητάς. Εἰς ὅλας ὡσαύτως τὰς
 γλώσσας εὐρίσκονται καὶ σολοικισμοὶ, κατ' ἐκείνην μάλιστα
 τοῦ χρόνου τὴν περίοδον, ὅποταν αἱ γλώσσαι παρακαμάζωσι,
 καὶ γίνονται τρόπον τινὰ προοδοποιήσεις τῆς μελλούσης τῶν
 ἐθνῶν βαρβαρότητος. Ἄλλ' ὅπως ἂν ἦναι τὸ πρᾶγμα, τοὺς
 σολοικισμοὺς τῆς ποιήσεως (ἔξω ἀπὸ τὴν Ἰαμβικὴν ἴσως
 ποιήσιν), εἶναι τόσον ἀνάρμοσον νὰ τοὺς φέρῃ τις παράδειγμα
 τῶν σολοικισμῶν τοῦ πεζοῦ λόγου, ὅσον ἤθελεν εἶσθαι τὸ νὰ
 διδάσκεται ὁ ῥάπτῃς πῶς ἔχει ν' ἀποφύγῃ τοῦ σκυτοτόμου
 τὰ σφάλματα.

τῶν ὁποίων τὰ σχολεῖα τὸ πρῶτον καὶ ἀξιολογώτερον μάθημα ἦτον ὁ Ὀμη-
 ρος, ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ τὸν ἔξευρον ἐκ σῆθους, εἰ ὅποιοι εἶχον ἀπαιδέυτους
 καὶ ἀγροίκους τοὺς μὴ γνωρίζοντας τὸν Ὀμηρον. Τίς δὲν ἐνθυμεῖται τὸ ῥά-
 πισμα τὸ δοθὲν ἀπὸ τὸν Ἀλκιβιάδην εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς διδασκάλους, εἰς τοῦ
 ὁποίου τὸ σχολεῖον δὲν εὐρέθη Ὀμηρος; τὸ ῥάπισμα ἦτο βέβαια τολμηρὸν·
 ἀλλὰ τολμηρότερος ἦτον ὁ καταφρονητῆς τοῦ Ὀμήρου διδάσκαλος.

Τὸ αὐτὸ λέγω καὶ διὰ τὸ « Σφέτερον πατέρ' ὑμνεῖουσαι » τοῦ Ἡσιόδου. Τὸ παράδειγμα τοῦτο εἶναι μοναδικόν, κ' ἤθελε δικαιότερον ὀνομασθῆ σολοικισμός, ἐὰν ἦτο βέβαιον ὅτι δὲν τὸ μετεχειρίσθησαν ἄλλοι σύγχρονοι καὶ συμπολιταὶ τοῦ Ἡσιόδου ποιηταί. Πιθανώτερον ὅμως εἶναι τὸ ἐναντίον, ὡς γίνεται φανερόν ἀπὸ τὸν δυϊκὸν ἀριθμὸν, Σφῶ, Σφῶϊν, καὶ τὸ παράγωγον Σφωῖτες, καὶ ἀπὸ τὰ πληθυντικά, Σφεῖς, καὶ, Σφᾶς (1). Ἐὰν ταῦτα ἀδιαφόρως παριστάνωσι τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον, τί ἐμπόδιζε τὸ Σφέτερος νὰ ἔχη τὴν αὐτὴν διττοπροσωπίαν; οὐδὲν ἄλλο βέβαια παρὰ τὴν χρῆσιν. Ἄλλ' ἢ χρῆσις ἐδύνατο νὰ ἦναι διάφορος εἰς τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον ὅπου ἔγραφεν ὁ Ἡσιόδος παρὰ τὴν χρῆσιν τῶν μεταγενεσέρων, ἢ καὶ ἄλλων ποιητῶν συγχρόνων, ἀλλ' ὄχι καὶ συμπολιτῶν, αὐτοῦ.

Ἐἶχε χρεῖαν ἀπὸ παραδείγματα σολοικισμῶν ὁ Θεόδωρος; ἔπρεπε νὰ τὰ ζητήσῃ καὶ νὰ τὰ συναθροίσῃ ἀπὸ τοὺς συγχρόνους τοῦ Μενάνδρου συγγραφεῖς καὶ ποιητὰς, καὶ τοὺς μικρὸν μετ' ἐκεῖνον ἀκμάσαντας, ἢ γοῦν ἀπὸ χρόνου περίοδον, ὅταν ἤρχιζεν ἀληθῶς ἡ γλῶσσα νὰ κινῆται πρὸς τὴν παρακμὴν αὐτῆς. Φαίνεται ἡ παρακμὴ αὕτη ἐξ ἐκείνου μάλιστα, ὅτι

(1) Ὁ Ὀμηρος (Ἰλιάδ. Κ, 398) μετεχειρίσθη τὸ Σφῆσιν, ἀντὶ τοῦ, Ἰμῖν ὁ Ἡρόδοτος (Γ, σα) εἶπεν, « Ἀλλὰ ΣΦΕΑΣ αὐτὸς ἐγὼ κατέρω » ἤγουν εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν, « Ἄλλ' ἀτός μου ἐγὼ θέλω ΣΑΣ καταδώσει ». Ὅθεν γίνεται φανερόν, ὅτι τῆς κοινῆς γλώσσης τὸ δευτεροπρόσωπον πληθυντικὸν Σεῖς καὶ Σᾶς ὦλο δὲν εἶναι παρὰ λείψανον τῆς ἀρχαίας γλώσσης, ἀναλογώτερον μὲ τὰ ἐνικά, Σοῦ Σοί, Σε, μεταβληθὲν ἔπειτα μὲ τὴν προσθήκην τοῦ φ (ἴσως ὡς Ἄιολικῷ δίγαμμα) εἰς τὸ Σφεῖς καὶ Σφᾶς, καὶ τέλος κυρωθὲν ἀπὸ τὴν χρῆσιν ὄλων τῶν συγγραφέων· καθὼς ἡμεῖς, μὲ τὴν αὐτὴν προσθήκην μετεσχηματίσαμεν εἰς τὸ Σφριζῶ τὸ παλαιὸν Συρίζω.

ὁ Μένανδρος, καὶ ὁ σύγχρονος αὐτοῦ Ἐπίκουρος (1), ἦσαν ἀπ' ἐκείνων τὸν ἀριθμὸν, οἱ ὁποῖοι ἔδωκαν τὰ πρῶτα τῆς νεολογίας καὶ καινοτομίας παραδείγματα, καὶ ὄχι πολὺ μεταγενέστερος τοῦ Ἐπικούρου, ὁ Στωϊκὸς Χρυσίππος, ἔλεγε καὶ φανερὰ ὅτι μῆτε ἦτο προσοχῆς ἄξιον τὸ σολοικίζειν, « Οὐ μόνον » ταῦτα παρετέον τοῦ βελτίονος ἐχομένους, ἀλλὰ καὶ ποιὰς » ἀσαφείας, καὶ ἐλλείψεις, καὶ νῆ Δία σολοικισμοὺς, ἐφ' οἷς » ἄλλοι ἂν αἰσχυνθείησαν οὐκ ὀλίγοι » (2). Εἶναι ταῦτα τοῦ Χρυσίππου τὰ λόγια τόσον παραδοξότερα, ὅσον οἱ φιλόσοφοι τῆς Αἰρέσεως αὐτοῦ ἀνέπτυξαν οἱ πρῶτοι σχεδὸν τὴν ἀδιάσπαστον ἔνωσιν, τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ Γραμματικὴ μὲ τὴν Λογικὴν. Οἱ Στωϊκοὶ πρῶτοι ἐξήγησαν τὴν φύσιν τοῦ Μέσου ῥήματος, ὡς ἐσημειώθη ἀνωτέρω· αὐτοὶ ἐδιαίρεσαν τὴν λογικὴν πρότασιν (ἣτις ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ τὸν αὐτοτελῆ τῆς Γραμματικῆς λόγον, τὸν συγκείμενον ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος) εἰς σύμβημα καὶ παρασύμβημα· αὐτοὶ ἐξέτασαν τὰς Προθέσεις, τὸ Ἄρθρον, τὸ Ἀπαρέμφατον· εἰς ὀλίγα λόγια, δὲν ἔκριναν τὴν Γραμματικὴν ἀνάξιον τῆς φιλοσοφίας ἐνασχόλημα. Ὄταν ἡ φιλοσοφία ἀφήσῃ τὴν γλῶσσαν εἰς τὴν φαν-

(1) Τὸ φιλόκαινον εἰς τὰς λέξεις τοῦ Ἐπικούρου φαίνεται ἀπὸ τὰς τρεῖς αὐτοῦ ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἐφύλαξε Διογένης ὁ Δαιρτίος. Τοῦ Μενάνδρου ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀρκεῖται νὰ φέρω εἰς παράδειγμα τὸ Γυρος (ἀντὶ τοῦ Κύκλος), καὶ τὸ Μεγισάνες, τὰ ὁποῖα ἐπέρασαν ἔπειτα εἰς τοὺς Ἀλεξανδρεῖς, ὡς φαίνεται ἀπὸ τοὺς Ἐβδομήκοντα, καὶ ἔμειναν εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν γλῶσσαν· τὸ Πορνοκόπος, ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι πιθανὸν ὅτι ἐσηματίσθησαν ἀναλόγως πολλὰ ὀνόματα καὶ ῥήματα τῆς κοινῆς γλώσσης, οἷον, Μεθοκόπος, Χαρκοκόπος, Χαρτοκόπος, Στενοκοπία, Μεθοκοπῶ, Ζεσοκοπῶ, Σταυροκοπῶ καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

(2) Πλούτ. ἀρχ. περὶ Στωϊκ. ἐναντιωμ. §. 27.

τασίαν τῆς ἀπαιδευσίως, ἐκδύνεται χωρὶς νὰ τὸ ἐξεύρη τὸ μέγα τῆς ὄπλον, καὶ παραδίδοται ἐκουσίως εἰς χεῖρας ἐχθροῦ, ὅσις δὲν θέλει βραδύνει νὰ τὴν σφάζῃ. Ποτὲ ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶχεν ἰδεῖ τόσον πλῆθος ὀνομαζομένων φιλοσόφων, ὅσον εἰς τὴν ἀρχομένην παρακμὴν τῆς γλώσσης τῆς· ἀλλὰ ποτὲ ἔθνος δὲν διασρέφει τὴν γλώσσάν του χωρὶς νὰ διασρέψῃ ἐν ταύτῳ καὶ τὴν παιδείαν του. Ἡ ἀσυνταξία τῆς γλώσσης συνοδεύει πάντοτε τὴν ἀσυνταξίαν τῶν ἐννοιῶν· ὅτι ὅσις συνειθίζει νὰ καταφρονῇ τοὺς κανόνας τῆς Γραμματικῆς, γρήγορα θέλει καταφρονήσῃ καὶ τοὺς κανόνας τῆς Λογικῆς· καὶ ἀφ' οὗ μίαν φορὰν φθάσῃ νὰ ἐμβῇ εἰς τὰς κεφαλὰς ἢ ταραχῇ, τὸ ἔθνος καταφέρεται ὡς κύλινδρος ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς δόξης εἰς τῆς ἀδοξίας τὸν βυθόν. Τότε τὰ ποιήματα τοῦ Ὀμήρου, καὶ τῶν Ἀθηναίων Τραγικῶν, δίδουσι τόπον εἰς τὴν Ἀλεξάνδρῳ τοῦ Λυκόφρονος, εἰς τοὺς Βωμοὺς, Πελέκεις, εἰς τὰς Πτέρυγας, καὶ τὰ Ὡὰ τοῦ Σιμμίου, ἢ τοῦ Δωσιάδου (1), καὶ ταῦτα πάλιν εἰς τὰ Ἀνασρέφοντα, Ἀνακυκλικὰ, ἢ Καρκινικὰ ἐπιγράμματα, ἕως οὗ ν' ἀναγκασθῇ τὸ ἔθνος νὰ προτιμήσῃ τὴν παντελεῖ ἀπαιδευσίαν ἀπὸ παιδείαν, τῆς ὁποίας ὁ καρπὸς εἶναι· μωρία.

Εἰ βούλει μὴ παῖδ' ἀνόητον ἔχειν, Θεόδωρε,

Ὡς εὐταὶ πάντες, γράμματα μὴ μαθέτω.

Εἶπα ἀνωτέρω ὅτι ἡ Θεματογραφία συνοδεύει τὸ συντακτικὸν μέρος τῆς Γραμματικῆς. Ἀυτὴ πῶς γίνεται τὴν σήμερον δὲν ἐξεύρω. Εἰς τὸν καιρὸν μου, οἱ διδάσκαλοι ἐλάμβανον

(1) « Τὰ δὲ σὰ, ὡς πεζὰ μέτρεις παραβάλλειν, καθάπερ ὁ Δωσιάδου Βωμὸς » ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ εἴτις ἔτι τούτων τὴν φωνὴν » παροδαιμνέστερος ». Λουκιαν. ἐν Δεξιφ. §. 25.

ὀδηγὸν τῆς Θεματογραφίας τὰ εἶδη τοῦ ῥήματος κατὰ τὴν διαίρεσιν τοῦ Λασκάρως. Ἐδίδον εἰς τοὺς μαθητὰς εἰς κοινὴν γλῶσσαν θέμα τῆς ἐπινοίας αὐτῶν ἠθικόν, ἢ ἱστορικόν, τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ ῥήματα ἔπρεπε νὰ ᾖναι τοῦ πρώτου εἶδους, ἤγουν ἀπὸ τὰ συντασσόμενα μὲ αἰτιατικὴν. Τὸ θέμα τοῦτο μεταφράζετο Ἑλληνισί ἀπὸ εἴκοσι, φέρ' εἰπεῖν, μαθητὰς, οἱ ὁποῖοι παρισάνοντο ἔπειτα εἰς τὸν διδάσκαλον μὲ τὰς εἴκοσι μεταφράσεις· καὶ ὁ διδάσκαλος ἔκαμνεν εἴκοσι λογῶν διόρθωσιν εἰς αὐτάς. Ἀφ' οὗ ἱκανῶς ἐγυμνάζοντο εἰς τὸ πρῶτον εἶδος, μετέβαινον εἰς τὸ δεύτερον, ἤγουν τὰ μὲ δοτικὴν συντασσόμενα ῥήματα, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Μεγάλῃς κρίσεως χρεῖαν δὲν ἔχει νὰ καταλάβῃ τις, πόσον ἀπῆδὲς ἐξ ἀνάγκης πρέπει νὰ ᾖναι ἡμισείας μόνῃς σελίδος, καθ' ὑπόθεσιν, σύνταγμα, εἰς τὸ ὁποῖον ὅλα τὰ ῥήματα εἶναι ὁμοειδῆ. Πόθεν ἡ τοιαύτη ἀηδία; ἐκ τούτου βέβαια ὅτι εἶναι πρᾶγμα ἀνυπόφορον εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου ἢ μονοτονία τοῦ λόγου. Κάνεις, ἔξω ἀπὸ τοὺς μωροὺς, ἢ μαινομένους, μῆτε συλλογίζεται, μῆτε γράφει, ἢ λαλεῖ, ὀλίγας στιγμὰς ὥρας, χωρὶς φυσικὰ νὰ ποικίλλῃ καὶ ἄλλοτε ἄλλως ν' ἀλλάσῃ τὰς φράσεις του· καὶ τοῦτο διακρίνει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τᾶλγοι ζῶα, τῶν ὁποίων αἱ φωναὶ εἶναι πάντοτε ἀπαραλλάκτως αἱ αὐταί. Καὶ ὑπομονὴ, ἐὰν, πλὴν τῆς ἀηδίας, κακὸν ἄλλο δὲν ἐγέννα ἡ τοιαύτη μέθοδος· ἀλλ' οἱ περισσότεροι νέοι συγχάζονται τῶν διδασκάλων τοὺς λόγους, ὡς θεοῦ χρησμοὺς (ὁποῖοι κ' ἔπρεπε νὰ ᾖναι, κ' εἴθε πάντοτε νὰ ᾖσαν), καὶ συνεθίζονται κατὰ μικρὸν εἰς ὃ, τι τὴν πρῶτην φορὰν τοὺς ἀηδίασε, καὶ γίνονται τοιοῦτοτρόπως ταυτολόγοι, λάλοι, ἀδόλεσχοι, μωρολόγοι, εἰς βραχυλογίαν,

μανθάνουσι νὰ συλλογίζωνται κακὰ, καὶ νὰ γράφωσιν ἢ νὰ λαλῶσιν ὃ, τι μῆτε συλλογίζονται παντάπασι. Ἄν εὐρεθῶσι τινὲς ἐξ αὐτῶν φυσικὰ τὸν νοῦν κοιμισμένοι, ἐνδεχόμενον καὶ νὰ νομίσωσιν, ὅτι εἶναι περιζήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ὀμιλία ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους πρέπει νὰ γίνεται μὲ μόνου ἐνὸς εἶδους ῥήματα (1).

Ἐπειτα καὶ τῶν εἴκοσι λογῶν ἡ διόρθωσις εἰς τί ἀποβλέπει; Καθὼς καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ, παρόμοια καὶ εἰς τοῦ λόγου τὴν σύνταξιν, μία μόνη εἶναι ἡ ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ, πολλάι αἱ ἀποτυχίαι, μία ἢ πρὸς τὴν ἀρετὴν ὁδὸς, ἀνάριθμοι ὅσαι φέρουσιν εἰς τὴν κακίαν. Ἐπρεπε λοιπὸν ὁ διδάσκαλος, ἀφ' οὗ δείξῃ καὶ διορθώσῃ ἐκάστου τῶν εἴκοσι θεμάτων τοὺς φανεροὺς σολοικισμοὺς, ἢ βαρβαρισμοὺς, νὰ συντάσῃ αὐτὸς Ἑλληνιστὶ ὅλον τὸ θέμα, καὶ νὰ τὸ δίδῃ εἰς τοὺς μαθητὰς, ὡς χειραγωγὸν τοῦ δευτέρου θέματος, καὶ τοῦτο πάλιν διωρθωμένον τὸν αὐτὸν τρόπον, τοῦ τρίτου, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἄλλ' ἡ εἰκοστὴ πρώτη θεματικὴ σύνταξις αὕτη τοῦ διδασκάλου, εἶναι τάχα ἡ μία ἐκείνη τοῦ σκοποῦ προειρημένη ἐπιτυχία, ἢ μία ἐκείνη πρὸς τὴν ἀρετὴν τοῦ λόγου φέρουσα ὁδὸς, ἢ εἶναι εἰκοστὴ πρώτη ἀποτυχία, καὶ τῆς ὁδοῦ ἀποπλάνησις; Ἄς ἐρωτήσῃ ἕκαστος ἀπὸ τοὺς διδασκάλους

(1) Μὲ διηγείτό τις ὄχι πρὸ πολλοῦ, ὅτι ἔλαβε ποτὲ ἀπὸ σχολαστὴν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης μακρὰν ἐπιστολὴν, γραμμένην ὅλην εἰς τὸ πρῶτον εἶδος τῶν ῥημάτων. Ἐἴτε παίζων, εἴτε σπουδάζων τὸ ἔλεγε δὲν ἐξεύρω τὸ πρᾶγμα ὅμως εἶναι καὶ δυνατόν καὶ πιθανόν. Ὅσαι μέθοδοι δὲν ἐπιστηρίζονται εἰς τὰ θεμέλια τῆς φύσεως, τί ἄλλο δύνανται νὰ γεννήσωσι παρ' ἀμορφα καὶ τερατώδη γεννήματα;

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΛ. ΠΑΙΔ. ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΗΣ.

τὴν ἰδίαν αὐτοῦ συνείδησιν περὶ τούτου· ἀλλὰ διὰ ν' ἀκούσῃ καὶ νὰ καταλάβῃ τῆς συνειδήσεως τὴν ἀπόκρισιν, πρέπει πρῶτον νὰ κατασιγάσῃ τὰς ἀλόγους καὶ σασιώδεις κραυγὰς τῆς φιλαυτίας. Ἰδοὺ τί λέγει ἡ συνείδησις εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἀνέγνωσε μὲ σέψιν τοὺς δοκίμους συγγραφεῖς τῆς Ἑλλάδος, κ' ἔμαθεν ἀπ' αὐτοὺς (καὶ ὄχι ἀπὸ τοὺς γραμματικούς) τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. « Ὅσον ὀρθῶς καὶ ἂν συντάξῃς, » ποτὲ δὲν θέλεις γράψῃ εἰς γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν » συλλογίζεσαι, ἤγουν δὲν συμπλέκεις τοὺς καθ' ἡμέραν ἐνδια- » θέτους λόγους, προτοῦ νὰ τοὺς προφέρῃς, καθὼς ἔγραφον » ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι τὴν ἐλάλουν καθ' ἐκάστην, καὶ εἶχον τὴν » ἔξιν νὰ συλλογίζωνται εἰς αὐτήν ». Τί πρέπει λοιπὸν νὰ κάμῃ ὁ διδάσκαλος, διὰ νὰ μὴ πλανᾶται αὐτὸς, μῆτε (τὸ χειρότερον) νὰ πλανᾷ τοὺς μαθητὰς του;

Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι δύσκολον. Ἡ Γραμματικὴ σου διδάσκει τὴν ὀρθὴν τοῦ λόγου σύνταξιν μὲ παραδείγματα ἐρασιμμένα ἀπὸ τοὺς δοκίμους συγγραφεῖς τῆς γλώσσης. « Ἐκ » τούτων γὰρ καὶ περὶ τούτων ἡ γραμματικὴ θεωρία καὶ μέ- »θοδος (1) ». Ἀπὸ τοὺς ὁποίοις λοιπὸν ἔλαβες τὴν ὕλην τῆς Γραμματικῆς, ἀπὸ τοὺς αὐτοὺς τούτους λάβε καὶ τὴν θεματογραφίαν σου. Αὐτοὺς κατάστησον ὁδηγούς τῶν μαθητῶν σου· καὶ ἂν δὲν χειραγωγηθῶσι παρ' αὐτῶν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς τοῦ λόγου, θέλουν ἐξ ἅπαντος μάθει νὰ φεύγῃ τὰς ὁδοὺς τῆς πλάνης· μάθημα πολλῆς τιμῆς ἄξιον, ἐπειδὴ τοὺς διδάσκει ἐν ταύτῃ τῆς ἀτυφίας καὶ μετριοφροσύνης τὴν μεγάλην ἀρετήν.

Τί λέγω διὰ τούτου; Ὅτι πρέπει ὁ διδάσκαλος, ὡς ἂν

μέλλει νὰ δώσῃ θέμα εἰς τοὺς μαθητὰς, νὰ λαμβάνῃ κρυφά των, ἀπὸ δόκιμον συγγραφέα, τῶρα μίαν ἢ δύο ῥήσεις ἠθικὰς, ἄλλοτε κάμμίαν σύντομον ἱστορίαν, νὰ τὴν μεταφράζῃ πρῶτον αὐτὸς εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν, ἔπειτα νὰ δίδῃ τὴν μετάφρασιν ταύτην εἰς ἐκείνους διὰ νὰ τὴν ἐξελληνίσωσιν. Ὅταν φέρωσιν εἰς αὐτὸν τὰ διάφορα ἑλληνικὰ ταῦτα συντάγματα, ἄς διορθώσῃ πρῶτον τοὺς σολοικισμοὺς ἢ βαρβαρισμοὺς ἐκάστου, ἔπειτα ἄς ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον, ὅθεν ἔλαβε τὸ παράδειγμα, καὶ ἄς δεῖξῃ εἰς αὐτοὺς, ὅχι τίς ἔγραψεν ὀρθὰ εἰς τὴν ξένην ταύτην γλῶσσαν, ἀλλὰ τίς ἐξ αὐτῶν ἔφθασε σιμώτερα τῆς ὀρθότητος τοῦ παλαιοῦ συγγραφέως. Ὡς γίνονται τὴν σήμερον τὰ θέματα, ὁ ταλαίπωρος μαθητῆς, ἐὰν ἦναι φυσικὰ ἀγχίνους, παρὰ τὸν κόπον τῆς συντάξεως τυραννεῖται καὶ ἀπὸ τὴν ὑπαψίαν, μήπως ἢ ἀγνοία, ἢ καὶ ἀδικία, τοῦ διδασκάλου τὸν σερῆση τῆς νίκης τὸν σέφανον. Καθὼς λέγω νὰ γίνωνται, ὁ μαθητῆς διεγείρεται εἰς περισσότερον ζῆλον, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ κριτῆς του θέλει εἶσθαι εἰς ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς.

Μιά μόνη μικρὰ ῥῆσις ἀρκεῖ νὰ καταστήσῃ φανερώτερον ὃ, τι λέγω. « Ἀγαπῶσιν ὅλοι ὅχι ἐκείνους, ὅσοι ἀπέκτησαν με- » γαλωτάτην ἐξουσίαν, γρησίμον εἰς μόνους αὐτούς· ἀλλ' ὅσοι » ἔγιναν πολλοτάτων καλῶν αἰτίαι εἰς τοὺς Ἕλληνας ». Ἄς ὑποθεθῶσι, καθὼς καὶ πρότερον, εἴκοσι οἱ μαθηταί, εἴκοσι τοῦ μικροῦ τούτου θεματικοῦ παραδείγματος αἱ συντάξεις. Ἄφ' οὗ διορθώσῃ τοὺς σολοικισμοὺς καὶ βαρβαρισμοὺς ἐκάστου, ἀνοίξον ἔμπροσθεν αὐτῶν τὴν βίβλον τοῦ Ἰσοκράτους μὲ τὸ αὐτὸ σέβας, μὲ τὸ ὅποιον ἀνοίγεται εἰς τὰ δικαστήρια ἢ βίβλος τῶν νόμων, καὶ δεῖξον εἰς τοὺς κρινομένους τούτους νέους πῶς ἐξέφρασε τὴν ῥῆσιν ταύτην ὁ Ῥήτωρ. « Ἄπαντες

» γὰρ φιλοῦσιν οὐ τοὺς σφίσιν αὐτοῖς μεγίστην δυναστείαν
 » κεκτημένους, ἀλλὰ τοὺς τοῖς Ἕλλησι πλείστων ἀγαθῶν
 » αἰτίους γεγεννημένους (1) ». Τοιαύτη σύγκρισις καὶ παρά-
 θεσις ἔχει πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τοῦτο τὸ καλόν, ὅτι διδάσκει
 ἐν ταύτῳ καὶ τὴν διαφορὰν τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης πρὸς
 τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν, καὶ ἀνακαλύπτει τὰς αἰτίας ὅθεν ἐγεν-
 νήθη ἡ διαφορὰ. Αὕτη ὅμως ἡ διδασκαλία δὲν εἶναι δυνατόν
 νὰ παραδοθῆ, πλὴν μόνους ἀπ' ἐκείνους τοὺς διδασκάλους,
 ὅσοι ἠσχολήθησαν εἰς τὴν ἔρευναν τῆς σημερινῆς τῶν Ἑλλήνων
 γλώσσης, ὀρθῶς συλλογιζόμενοι, ὅτι ἀναγκαιοτέρα εἶναι εἰς
 ἡμᾶς ἡ γραμματικὴ θεωρία καὶ πράξις τῆς γλώσσης, τὴν
 ὁποίαν λαλοῦμεν καθ' ἐκάστην, παρὰ τῆς γλώσσης, τὴν ὁποίαν
 μᾶς ἀναγκάζει νὰ μανθάνωμεν ἢ κατὰληψις τῶν συγγραμμά-
 των τῶν ἡμετέρων προγόνων.

Ἄν εὐρίσκωνται πού τοιοῦτοι διδάσκαλοι, λαμβάνοντες ἐξ
 ἀρχῆς τὸ θέμα, θέλουν εἰπεῖ εἰς τοὺς μαθητάς· Α. Ὅτι προ-
 κρίνομεν εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν τὸ Ἄγαπῶ (λέξις Ἑλληνικὴν)
 παρὰ τὸ Φιλῶ, διότι τοῦτο ἀπλῶς λεγόμενον ἔφθασε νὰ ση-
 μαίνει ἔξαιρέτως τὴν ἐνέργειαν τὴν διὰ τοῦ σώματος γινομένην,
 καὶ λεγομένην Φίλημα· τὴν ὁποίαν, διὰ νὰ ἐκφράσωσιν οἱ πα-
 λαιοὶ, μετεχειρίζοντο, ἢ τὸ σύνθετον Καταφιλῶ, ἢ τὴν φράσιν
 ταύτην, Φιλῶ τῷ σώματι, καὶ σπανιώτερον μόνον τὸ Φιλῶ. Οἱ
 μεταγενέστεροι ὅμως συγγραφεῖς μετεχειρίσθησαν τὸ Φιλῶ καθ-
 ὡς τὸ μετεχειριζόμεθα τὴν σήμερον. Β. Ὅτι λέγομεν Ὅλοι,
 ἀντὶ τοῦ Ἄπαντες, ἢ Πάντες, ἐναντίον τῆς παλαιᾶς χρήσεως,
 κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ Ὅλον ἐσήμαινεν ὀλοκληρίαν ποσοῦ συν-

(1) Ἰσοκράτ. Πρὸς Φίλιππ. Τεμ. Α, σελ. 404, ἐκδ. Δυγέρ.

εχοῦς, ἤγουν ποσὸν συγκεείμενον ἀπὸ μέρη πρὸς ἄλληλα ἐνω-
 μένα· τὸ Πᾶν, συνάθροισιν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον μερῶν χωρισ-
 τῶν ἐνὸς ποσοῦ διωρισμένου. Ἡ διαφορὰ προῆλθεν ἐκ τούτου,
 ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ διωρισμένον ποσὸν δύναται νὰ παρασαθῆ εἰς
 τὸν νοῦν ὡς ποσὸν συνεχές καὶ ὀλόκληρον, σχετικῶς πρὸς ἄλλα
 ποσὰ ὁμοειδῆ θεωρούμενον· ὡς ὅταν λέγωμεν, Ὅλη ἡ πόλις,
 Ὅλον τὸ στρατεύμα, καὶ ἔτι καταχρησικώτερον, Ὅλοι οἱ ἄν-
 θρωποι, σημαίνοντες πάντας τοὺς πολίτας, πάντας τοὺς
 στρατιώτας, πάντας τοὺς ἀνθρώπους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους, ὡς
 ἀπὸ μέλη, σύγκειται ἡ Πόλις, τὸ Στρατεύμα, τὸ Ἀνθρώπινον
 γένος. Τοιαύτης ὑπαλλαγῆς, ἢ καταχρήσεως, παραδείγματα
 δὲν λείπουν μῆτε εἰς αὐτοὺς τοὺς Ἀρχαίους. Εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς
 (Αἴαντ. 1105),

Ἰπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἐπλευσας, οὐχ ὈΛΩΝ

Στρατηγός.

ἀντὶ τοῦ Πάντων, κατὰ δὲ τὴν κοινὴν γλώσσαν, Ὀλων, ἢ Ὀλου
 τοῦ στρατεύματος. Γ. Ὅτι τὸ Ὄχι εἶναι ἀπὸ τοῦ Οὐγι, ἢ μάλλον
 εἰπεῖν, τὸ Ὄχι εἶναι ἀρχαιότερον παρὰ τὸ Οὐγι, εἰς χρῆσιν (ὡς
 εἶναι πιθανόν) κατ' ἐκείνην τοῦ χρόνου τὴν περίοδον, ὅταν τὸ
 \bar{o} ζοιγεῖον ἐπροφέρετο $\bar{o}\bar{u}$ (1). Ἄλλ' εἰς τὴν αὐτὴν περίοδον, τὸ
 \bar{o} εἰς τὴν τάξιν τῶν ζοιγεῖων ἦτον ἀμέσως μετὰ τὸ \bar{v} , ἐπειδὴ
 τὸ \bar{x} δὲν εἶχεν ἀκόμη εὔρεθῆ. Ὅθεν γίνεται ἔτι πιθανώτερον
 ὅτι οἱ πρῶτοι δημιουργοὶ τῆς γλώσσης μετεχειρίσθησαν τὰ δύο
 γειτονεύοντα ζοιγεῖα, διὰ νὰ σημάνωσι τὴν κατάφασιν καὶ
 τὴν ἄρνησιν (2), προσθέτοντες εἰς τὸ πρῶτον τὴν δίφθογγον
 ($\bar{v}\bar{a}\bar{i}$), καὶ ἀρκεσθέντες εἰς τὴν τότε ἐπικρατοῦσαν προφορὰν

(1) Ἴδε τὰς εἰς τὸν Ἡδιόδωρον σημειώσεις, σελ. 152.

(2) Καθὼς καὶ τὸ πρὸ τούτων \bar{u} , διὰ τὴν ἀπαγόρευσιν.

του δευτέρου (ου). Με του καιρου την προόδον, ἐσηματίσθη κατ' ἐπέκτασιν τὸ *Ναιχι* καὶ τὸ *Οὐχι*. Οἱ Ἴωνες ἐπρόφερον τοῦτο ψιλῶς *Οὐκί*· πιθανὸν ὅτι ἔλεγον καὶ τὸ ἐναντίον αὐτοῦ, *Ναικί*, ἂν καὶ τοῦτο περιπαίζεται ὡς σκυθισμὸς ἀπὸ τὸν Ἀριστοφάνην (Θεσμ. 1183),

..... *Ναικί, ναι,*
Κάτσο, κάτσο, ναικί, ναι, θυγάτριον.

ἀντὶ τοῦ,

..... *Ναιχι, ναι,*
Κάθσο, κάθσο, ναιχι, ναι, θυγάτριον.

Ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι ἐγεννήθη τῆς κοινῆς γλώσσης τὸ *Ναῖσχε* (1). Δ. Ὅτι τὸ, Ἐκείνους ὅσοι ἀπέκτησαν, εἶναι ἀνάλυσις τῆς ἐνάρθρου μετοχῆς, *Τοὺς κεκτημένους*, ἤγουν, *Οἱ κέκτηνται*. Τοῦτο τὸ *Οἱ* μεταφράζομεν διὰ τοῦ, *Ὅσοι*, ἢ, *Οἱ ὅποιοι*, διὰ ν' ἀποφύγωμεν τὸν Ἰταλισμὸν, *Ὅποῦ* (Che), ὁ ὅποῖος παριστάνει συγκεχυμένως ὅλα τὰ γένη, ὅλους τοὺς ἀριθμοὺς, ὅλας τὰς πτώσεις μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀντωνυμίας, κ' ἕξω τούτων, σημαίνει ἀκόμη τοπικὸν καὶ χρονικὸν ἐπίρρημα. Ε. Ὅτι τὸ *Ἀπέκτησαν* καθὼς καὶ τὸ ἐξῆς *Ἔγιναν*, ἢ *Ἐγέναν*, εἶναι λείψανα παλαιῶν ἐνεργητικῶν σχηματισμῶν τοῦ *Κτάω ω*, καὶ τοῦ *Γίνω*, ἢ *Γείνω*, ἀπὸ τὰ ὅποια, εἰς ταύτην τὴν σημασίαν, δὲν εὐρίσκονται εἰς τὰ σωζόμενα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης συγγράμματα καὶ ποιήματα πλὴν οἱ σχηματισμοῖ, *Κτῶμαι*, καὶ *Γίνομαι*. Τὰ ῥήματα ταῦτα εἶναι ἀληθινὰ *Μέσα ῥήματα*, καὶ δὲν ὠνομάσθησαν *Ἀποθετικά* δι' ἄλλο παρ' ὅτι ἀπέθεντο, ἤγουν

(1) Ἐνδέχεται ἄλλως νὰ ἦναι καὶ Ἴωνισμὸς ἢ προσθήκη τῆς *σῆε* συλλαβῆς εἰς τὸ *Ναῖσχε* (καθὼς καὶ εἰς τὸ *Ὅσχε*), ἂν καὶ τὴν τριαύτην προσθήκην δὲν τὴν ἔκαμαν οἱ Ἴωνες παρὰ εἰς τὰ ῥήματα, οἷον *Τύπτεσκε*, ἀντὶ τοῦ, *ἔτυπτε*.

ἔχασαν τὸν ἐνεργητικὸν σχηματισμὸν. Γ. Ὅτι τὸ Μεγαλωτάτην, καθὼς καὶ τὸ μετ' ὀλίγον, Πολλοτάτων, εἶναι ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ὀμαλὰ ὑπερθετικά, ἀντὶ τῶν ὁποίων ἐπρόκριναν οἱ Ἀρχαῖοι τὰ ἀνώμαλα, Μέγιστος καὶ Πλεῖστος. Μὲ τὸν καιρὸν ὅμως ἐπανέλαβε πάλιν ἡ γλῶσσα τὴν παμπάλαιον χρῆσιν τοῦ Μεγαλώτατος καὶ Πολλότατος, καθὼς ἔλεγον καὶ οἱ παλαιοὶ Σοφώτατος, Χρηστώτατος κ. τ. λ. καθὼς λέγομεν ἔτι ἀπὸ τοὺς Πτολεμαϊκοὺς χρόνους Ἀγαθώτατος καὶ Καλώτατος, ἀντὶ τοῦ Βελτίων καὶ Καλλίων, ἂν καὶ ὁ Φρόνιχος μετὰ τετρακοσίους σχεδὸν χρόνους, ἤγουν κατὰ τὴν δευτέραν ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα, κατακρίνη τὸ Ἀγαθώτερος καὶ Ἀγαθώτατος ὡς ἐναντία τῆς Ἀττικῆς συνηθείας. Ἀλλὰ τὸ συγκριτικὸν τοῦ Μεγάλος εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν διὰ τί δὲν σχηματίζεται Μεγαλώτερος, ἀλλὰ Μεγαλήτερος; Εἶναι τάχα, Μεγαλειότερος, κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τὸ Μεγάλειότερος (1), ἢ πῶς ἄλλως πρέπει νὰ γράφεται; Πιθανὸν ὅτι ἐγενήθη ἀπὸ ἄλλον Ἀττικὸν σχηματισμὸν (τὸν Μεγαλαίτερος) ὁ σχηματισμὸς οὗτος τοῦ Μεγαλήτερος, κατὰ τὸν ὁποῖον ἔλεγον ἐκεῖνοι, Ἰσαίτερος, Ἰδιαίτερος, Μεσαίτερος, Φιλαίτερος, ἀπὸ τὸ Ἰσος, Ἰδιος, Μέσος, Φίλος, καὶ λέγομεν ἔτι καὶ νῦν ἡμεῖς Καλήτερος, Κοντήτερος, Μακρῆτερος, Πρωτήτερος (2), Χονδρή-

(1) Μετεχειρίσθη τὸ συγκριτικὸν τοῦτο ὁ Πλάτων (Θεαιτ. σελ. 168) εἰς τὴν αὐτὴν σχεδὸν σημασίαν τοῦ Μείζων. « Ταῦτα..... τῷ ἐταίρω σου εἰς βεβήμιαν προσηρέξάμην (γρ. προσήρκεσα μὲν) κατ' ἐμὴν δύναμιν, σμικρὰ ἀπὸ σμικρῶν· εἰ δ' αὐτὸς ἔζη, μεγαλειότερον ἂν τοῖς αὐτοῦ ἐβόηθησε ».

(2) Ἴσως ὅμως καὶ, Προτήτερος, διὰ τοῦ ὁ κατὰ συγκοπὴν τοῦ, Προτερῆτερος, ἀπὸ τὸ Προτεραίτερος τοῦ Ἀριστοφάνους (Ἰππ. 1165). Τὸ Ἀρχήτερος ἢ εἶναι ἀπὸ τὸ Ἀρχαίτερος συγκριτικὸν τοῦ Ἀρχός, ἢ κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τὸ Ἀρ-

τερος. Ζ. Ὅτι τὸ δυναστείαν μετεφράσθη εἰς τὸ Ἐξουσίαν, ἤγουν Ἡγεμονείαν, διότι εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν ἡ Δυναστεία, καὶ αἱ συγγενεῖς λέξεις Δυνασεύω, Δυνασικῶς κ. τ. λ. παριστάουσι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔννοιαν βίης καὶ τυραννίας, τὴν ὁποίαν δὲν ἔννοεῖ ἐνταῦθα ὁ Ἰσοκράτης, ἂν καὶ κάμμίαν φορὰν εὐρίσκεται καὶ αὐτὴ εἰς τοὺς παλαιούς συγγραφεῖς. Η. Ὅτι τὸ, Ἄλλὰ, σώζεται καὶ εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν γλῶσσαν, ἐπειδὴ καὶ εἰς τὰ κοινὰ Λεξικά, καὶ εἰς τὰ κοινὰ συγγράμματα καὶ ποιήματα εὐρίσκεται. Λέγομεν ὡσαύτως καὶ, Ἄμῃ, τὸ ὁποῖον εἶναι κυρίως, Ἄμμῃ, ἤγουν, Ἄν μῃ, συνώνυμον τοῦ, Εἰ μῃ. Καὶ ἐπειδὴ εἰς πολλὰς περιστάσεις εἶναι σχεδὸν ἀδιάφορον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν νὰ μεταχειρισθῇ τὸ, Εἰ μῃ, ἢ, τὸ Ἄλλὰ, διὰ τοῦτο ἡ κοινὴ λαμβάνει πολλάκις τὸ συνώνυμον Ἄμμῃ καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ Ἄλλὰ. Ἡ κυρία τοῦ σημασία φαίνεται εἰς τοῦτο τὸ παράδειγμα « Τί ἄλλο δηλοῦσι τὰ ἄλογα » ἀμῃ (γρ. ἀμμῃ) μόνον πολέμους (1) ; ἤγουν τί ἄλλο δηλοῦσιν, εἰ μῃ δηλοῦσιν (ἢ ἂν μῃ δηλῶσι) πολέμους. Κάμμίαν φορὰν λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ, Εἰ δὲ μῃ, καθὼς εἰς τοὺς στίχους τούτους τοῦ Ἐρωτοκρίτου (σελ. 197),

Εἰς τὰ καλὰ μου μ' εὔρηκε, νὰ ζήσης, θυγατέρα·

Ἄμῃ (γρ. Ἄμμῃ) κακὴ γιὰ λόγου του ἦτον ἐτότῃ ἡ μέρα.

ἤγουν, Εἰ δὲ μῃ, ἢ Ἄν δὲν μ' εὔρισκεν εἰς τὰ καλὰ μου, κ. τ. λ. Ἡ κατάχρησις τοῦ, Εἰ μῃ, ἀντὶ τοῦ, Ἄλλὰ, εὐρίσκεται καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τόσον πλέον ἄξια

χαϊότερος συγκριτικῶν τοῦ Ἀρχαῖος, ὡς ἔλεγον καὶ Γεραῖτερος καὶ Παλαιότερος, ἀντὶ τοῦ Γεραϊότερος καὶ Παλαιόστερος.

(1) Θεάτρ. Πολιτ. Κεφ. γ, σελ. 42.

ἄξια σημειώσεως, ὅσον εἶναι σπανία (1), καὶ διὰ τοῦτο ἱκανῆ
νὰ προξενήσῃ ἀσάφειαν, καθὼς τωόντι καὶ τὴν ἐπροξένησεν εἰς
ταύτην τοῦ Ἀριστοφάνους (Λυσιστρ. 942 καὶ 943) τὴν ῥῆσιν,

Οὐχ ἦδὺ τὸ μύρον, μὰ τὸν Ἀπόλλω, τουτογί,

Ἐμῆ διατριπτικόν γε (ἴσ. τε) κούκ ὄζον γάμων.

εἰς τὴν ὁποίαν ὅτι τὸ, Εἰ μὴ, εἶναι ἀντὶ τοῦ Ἄλλὰ (τοῦ κοινῶς
Ἄμμῆ), μόνη τῆς σημερινῆς γλῶσσης ἢ παράθεσις δύναται
νὰ σὲ πληροφορήσῃ. Θ. Ὅτι τὸ Καλὸς, τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς
παλαιούς ἐσήμαινε τὸν σήμερον λεγόμενον Εὐμορφον, ἢ Ὠραῖον,
σημαίνει τῶρα τὸν Ἀγαθὸν καὶ τίμιον. Ἡ κατάχρησις προῆλθεν
ἀπὸ σπανίους τινὰς περιστάσεις, εἰς τὰς ὁποίας οἱ παλαιοὶ τὸ
μετεχειρίζοντο ὡς συνωνυμον τοῦ Ἀγαθοῦ. Τοιαύτην ἔνοιαν
εἶχεν εἰς τὸ συμπλεκόμενον, Καλὸς κάγαθος, ἢ διὰ μιᾶς λέ-
ξεως, Καλοκάγαθος, τὸ ὁποῖον ἔμεινε καὶ εἰς ἡμᾶς, καθὼς καὶ
τὸ ἐξ αὐτοῦ οὐσιαστικὸν Καλοκαγαθία. Ἄλλοῦ ὅμως περισσό-
τερον δὲν ἐφαίνετο ἢ συνωνυμία αὕτη παρὰ εἰς τὰ Οὐδέτερα
Καλὸν, καὶ Ἀγαθὸν (Ἰλιάδ. I, 611),

ΚΑΛὸΝ ται σὺν ἐμαὶ τὸν κήθειν ὅς κέ με κήθη,

καὶ (Ἰλιάδ. Ω, 425),

ὦ τέκος, ἢ ῥ' ἌΓΑΘὸΝ καὶ ἐνάσιμα δῶρα διδοῦναι.

Εἰς τοὺς Πτολεμαϊκοὺς χρόνους ἢ κατάχρησις ἐπροχώρησεν
εἰς τόσον, ὥστε δὲν εἶναι ἄλλο συνεχέστερον εἰς τοὺς Ἑβδό-
μήκοντα παρὰ ταύτην τὴν σημασίαν. Ἀρκεῖ μόνον τὸ γνω-

(1) Ὅταν ἡ γλῶσσα δηλαδὴ ἦτον ἔτι εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς· ἀλλ' οἱ μετα-
γενέστεροι, καὶ μάλιστα οἱ Ἑκκλησιαστικαὶ συγγραφεῖς, μετεχειρίσθησαν συχνὰ
τὸ, Εἰ μὴ, ἀντὶ τοῦ Ἄλλὰ, καὶ τοῦτο πάλιν ἀδιαφόρως ἀντὶ τοῦ Εἰ μὴ.
ὄθεν ὁ μὲν Ματθαῖος (ΙΖ, η) λέγει, « Οὐδένα εἶδον, Εἰ ΜΗ τὸν Ἰησοῦν
» μόνον » ὁ δὲ Μάρκος (Θ, η), « Οὐδένα εἶδον, ἌΔΔΔ τὸν Ἰησοῦν μόνον ».

σὸν καὶ εἰς αὐτοὺς τῶν ἐκκλησιῶν τοὺς κληδονήτας, « Οὐαὶ » οἱ λέγοντες τὸ πονηρὸν, καλὸν, καὶ τὸ καλὸν, πονηρὸν (1) ».

Ἐὰν ἡ θεματογραφία γίνεται, δὲν λέγω μὲ ταύτην τὴν ἐξέτασιν, ἐπειδὴ μῆτε εἰς ὅλας τὰς περιόδους τῆς μαθήσεως ἀρμόζει, μῆτε ὅλοι ἴσως οἱ διδάσκαλοι εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις εἶναι ἱκανῶς προετοιμασμένοι εἰς ταύτην τὴν γυμνασίαν, ἀλλὰ μὲ ἐξέτασιν ὅσον εἶναι δυνατόν ὁμοίαν καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἔχουσαν μὲ τὴν προειρημένην, ἀπολαμβάνουσιν ἐν ταύτῳ δύο καλὰ οἱ σπουδάζοντες· φυλάσσουν εἰς τὴν μνήμην μὲ περισσοτέραν εὐκολίαν τὴν ὀρθὴν χρῆσιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης· ἔπειτα καὶ μανθάνουν κατὰ μικρὸν τὴν μητρικὴν αὐτῶν γλῶσσαν, ἀνακαλύπτοντες ἡμέραν ἐξ ἡμέρας τὰ γενέθλια, τὰς ἀνωμαλίας, τοὺς χυδαῖσμούς αὐτῆς, καὶ τὸν τρόπον τῆς διορθώσεως αὐτῶν. Ὄταν, παραδείγματος χάριν, διδασθῇ ὁ μαθητὴς σου τὴν ἐτυμολογίαν καὶ χρῆσιν τοῦ Ἄμμῃ, θέλει τὸ ἔχει ἐντροπὴν νὰ μεταχειρίζεται εἰς τόπον αὐτοῦ, ἢ τοῦ Ἄλλὰ, τὸ Ἰταλικὸν, Ma. Τὸ νὰ δανείζεται τις ἀπὸ τοὺς ξένους, ἢ νὰ τὸ εἶπω καθαρώτερα, τὸ νὰ ψωμοζήτητῆ λέξεις καὶ φράσεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας γέμουςιν αἱ ἀποθήκαι τῆς γλώσσης του, σιμὰ τῆς ἀτιμίας δίδει καὶ παντελοῦς ἀπαιδευσίας, ἢ καὶ ἠλιθιότητος, ὑπόληψιν. Ἐὰν ἦναι ποτὲ καλὸν ἢ ὑπερφηανία, τότε βέβαια ἔχει τὸν τόπον τῆς, ὅταν γενῶται ἀπὸ τὴν μεγαλοφροσύνην, τὴν ὁποίαν ἐμπνέει εἰς τὰς εὐγενεῖς ψυχὰς, ἢ ἀγάπη τῆς ἰδίας πατρίδος, καὶ γλώσσης. Τί ὠφελεῖ τῶν ἀλλοτρίων γλωσσῶν ἢ εἴδησις, ὅταν λαμβάνῃ τις ἀπ' αὐτὰς ὄχι ὅ, τι δύναται νὰ

(1) Ἠσαίου Ε, 20.

διορθώση, ἀλλ' ὅ, τι διασρέφει καὶ ἀσχημίζει τὴν γλῶσσαν του; Ἡ χρεία τὴν ὁποίαν ἀπὸ τὰς ἄλλας ἔχει ἡ ἡμετέρα εἶναι πολλὰ ὀλίγη, ἐπειδὴ παρσέχει σιμά της ἡ ὑπέρπλουτος αὐτῆς μήτηρ, ἐτοιμηὴ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν ὅ, τι τῆς λείπει, ἐὰν μόνον ἔχῃσιν τὴν τέχνην νὰ τὸ λαμβάνωσιν οἱ λαμβάνοντες χωρὶς σπαραγμόν. Καὶ μ' ὅλον τοῦτο, δὲν ἐξεύρω διὰ ποίαν αἰτίαν ζητοῦμεν νὰ τὴν γεμίσωμεν ἀπὸ τῶν ἄλλων γλωσσῶν τὰ ἰδιώματα. Ὡς νὰ μὴν ἦσαν ἄρκετοὶ ὅσοι Τουρκισμοὶ τὴν ἐμίαναν, τὴν πολιορκοῦσι σήμερον οἱ Ἰταλισμοὶ, οἱ Ἰταλισμοὶ, οἱ Γερμανισμοὶ, πανταχόθεν, καὶ τὴν πνίγουσιν.

Ἐξω ἀπὸ τὰ προσημειωθέντα καλὰ, τὰ ὅποια προξενεῖ εἰς τοὺς νέους ἡ γινομένη μετὰ λόγου θεματογραφία, θέλει προξενήσει καὶ τὸ πολυτιμώτερον ἀπ' ὅλα, τὸν ὑπὲρ τῆς πατρίδος ζῆλον, ἐὰν ἔχη τὴν τέχνην ὁ διδάσκαλος νὰ ἐκλέγῃ ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὰ βιβλία, καὶ νὰ δίδῃ συνεχῶς εἰς τοὺς θεματογραφοῦντας τοιαῦτα παραδείγματα, ὅποια εἶναι ἰκανὰ (καθὼς τὸ πρὸ μικροῦ μικρὸν παράδειγμα τοῦ Ἰσοκράτους) νὰ ἐμπνεύσωσιν εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν τὴν ὄρεξιν νὰ ὠφελήσωσιν τὴν πατρίδα των. Εἶναι πρᾶγμα ἀναγκαῖον νὰ συνεθισθῶσι σύγκαιρα νὰ ἐνθουσιάζωνται διὰ τὸ καλόν, διδασκόμενοι ὅτι μόνον τὸ ὠφέλιμον εἶναι καλόν, καὶ μόνον τὸ καλὸν ἄξιον ἀγάπης καὶ σπουδῆς, κατὰ τὸ πολυθρύλλητον ᾄσμα, τὸ ὁποῖον ἔψαλαν αἱ Μοῦσαι καὶ αἱ Χάριτες εἰς τοῦ Κάδμου τοὺς γάμους·

Ὅτι καλὸν φίλον ἐσί· τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐσί.

Τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ σομάτων.

Ἀναγκαῖον εἶναι νὰ λέγεται συνεχῶς εἰς αὐτοὺς ὅ, τι ἔλεγεν ὁ

Σωκράτης εἰς τοὺς μαθητάς του: « Ἐπιθυμεῖς νὰ τιμᾶσαι » ἀπὸ τὴν πατρίδα σου; τὴν πατρίδα σου πρέπει νὰ ὠφελῆς; » θέλεις νὰ θαυμάζῃ ὅλη ἡ Ἑλλάς τὸν ἀρετὴν σου; τὴν Ἑλλάδα προθυμοῦ νὰ εὐεργετῆς (1) » τὴν σήμερον μάλιστα, ὁπόταν, κατὰ θεῖαν μοῖραν, ἡ ἀναζωοθεῖσα Ἑλλάς ἀνταμείβῃ μὲ τὰ φιλόσοργα καὶ μητρικά της ἐναγκαλισμὰτα τοὺς ἐρασὰς καὶ δημιουργοὺς τῆς δόξης αὐτῆς.

Ὅταν μὲ τοιαῦτα καθαρὰ νάματα ποτίζης τὰς ἀπαλὰς τῶν μαθητῶν σου ψυχὰς, ὅταν τοὺς ἐλευθερώσῃς ἀπὸ τὴν ἀηδίαν καὶ τοὺς ματαίους κόπους τῆς ἀμεθόδου παραδόσεως; ὅταν, ὄχι μόνον εὐκόλον, ἀλλὰ καὶ ἡδονικὴν κατάσκησιν εἰς αὐτοὺς τὴν μάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, τότε θέλεις τοὺς ἰδεῖν νὰ καταγίνονται, ὄχι εἰς τὰς πρὸ μικροῦ σημειωθείσας ματαιοπονίας, αἱ ὁποῖαι ἔγιναν πάντοτε πρόδρομοι τῆς μελλούσης τῶν γλωσσῶν καὶ τῶν ἐθνῶν διαστροφῆς, ἀλλ' εἰς μεταφράσεις Ἑλληνικῶν καὶ ξένων βιβλίων, εἰς παρατηρήσεις ὠφελίμους εἰς τὴν μόρφωσιν τῆς κοινῆς γλώσσης, καὶ εἰς τὴν εὐμέθοδον παράδοσιν τῆς Ἑλληνικῆς, εἰς ὀλίγα λόγια, εἰς ὅλα τὰ καλὰ, ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τὸ νὰ ἐκπλύνωσι τὸν πολυχρόνιον ῥύπον, μὲ τὸν ὅποιον κατησβόλωσε τὸ εὐμορφώτατον τῆς Ἑλλάδος πρόσωπον ἡ βαρβαρότης. Ὅταν τοιοῦτοι μαθηταὶ ἐκβαίνωσιν ἀπὸ τὰς χεῖράς σου δημιουργημένοι ὡς ἀγάλματα καλὰ, τότε κατεσάθης, σὺ διδάσκαλε, ὅσος ἂν ᾖσαι, τῆς πατρίδος ὁ μεγαλήτερος εὐεργέτης, ἐπειδὴ εὗρηκας τὴν τέχνην νὰ πολλαπλασιάσῃς τοὺς εὐεργέτας

(1) Ξενοφ. Ἄπομν. Β, α, « Ἐἴτε ὑπὸ τίνος πόλεως ἐπιθυμεῖς τιμᾶσθαι, » τὴν πόλιν ὠφελιπέτεον εἴτε ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος πάσης ἀξίους ἐπ' ἀρετῇ θαυμάζεσθαι, τὴν Ἑλλάδα πειρατέον εὖ ποιεῖν ».

αὐτῆς· καὶ ἡ θύρα τοῦ φροντιστηρίου σου εἶναι ἀξία νὰ φέρῃ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην,

ἘΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΥΕΡΓΕΤΩΝ ΤΗΣ Ἑλλάδος.

Ἐὰν ἴσως τινὲς ἀπὸ τοὺς διδασκάλους δυσαρεσθηθῶσιν εἰς ὅσα λέγω περὶ αὐτῶν, εἶναι ὅμως ἀπ' αὐτοὺς καὶ γνήσιοι φίλοι τῆς δόξης τοῦ γένους αὐτῶν πολλοὶ (1), οἱ ὅποιοι ἄλλο εἰς τοὺς αὐτοσχεδίους τούτους στοχασμοὺς δὲν θέλουν εὐρεῖ, παρ' ὅσα αὐτοὶ καὶ ἐσυλλογίσθησαν πρὸ πολλοῦ, καὶ εἰς ἔργον ἔβαλαν,

(1) Ἀπὸ τοὺς φιλογενεῖς τούτους διδασκάλους, τῶν ἐποίων, δι' εὐτυλίαν τῆς Ἑλλάδος, ὁ ἀριθμὸς πληθύνεται καθ' ἡμέραν, ἀρκοῦμαι κατὰ τὸ παρὸν νὰ ὀνομάσω ΛΑΜΠΡΟΝ τὸν ΦΩΤΙΑΔΗΝ, διδασκαλον τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ Ἑλληνικοῦ γυμνασίου. ἀκούω ὅτι ὁ σφοδρὸς οὗτος διδάσκαλος ἔχει τάξιν καὶ μέθοδον εἰς τὰ μαθήματά του. λέγουσιν, ὅτι καὶ οἱ ἐξερχόμενοι ἀπὸ τὸ γυμνάσιον αὐτοῦ νέοι, παρὰ τὴν εἰδησίαν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, εἶναι σολισμένοι καὶ μὲ ἦθη χρηστὰ, καὶ μὲ φρονήματα ὄντως Ἑλληνικά. τούτο τοῦ ΛΑΜΠΡΟΥ τὸ εὐεργέτημα εἶναι ἐτι ἀξιολογώτερον, ἀλλ' ὄχι παραδόξον. ἡ εὐμεθοδία τῆς παραδόσεως πρσιπλόουσα τὰς νέας ψυχὰς εἰς τὰ μαθήματα, φυσικὰ τὰς μακρύνει ἀπὸ πολλὰς ἄλλας αἰσχυρὰς ἐπιθυμίας καὶ ἀσχολίας. « Ὡς εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο δυνήσεται τὰ μαθήματα ταῦτα ποιεῖν ἀγαθόν, ἀλλ' οὖν ἀποτρέπει γε τοὺς νεωτέρους πολλῶν ἄλλων ἀμαρτημάτων » (Ἰσοκρατ. Παναθην.) « ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμεθοδία, αὐξάνουσα τοὺς κόπους ὑπέρμετρα, ἀπιδίξει καὶ ψυχραίνει τὰς ψυχὰς, καὶ γεννᾷ εἰς αὐτὰς τὴν μητέρα πάντων τῶν κακῶν, τὴν ἀργίαν· διότι ἀργὸς εἶναι ὄχι μόνον ὅστις δὲν ἐργάζεται, ἀλλὰ καὶ ὅστις ἐργάζεται ἀνάποδα. τοῦ τοιούτου γράφουσιν αἱ χεῖρες, ἀπαγγέλλει τὸ σῶμα, ἀλλ' ἡ ψυχὴ δὲν μετέχει τίποτ' ἀπ' αὐτά.

Τὸ χρεωσούμενον τοῦτο εἰς σέ, ΛΑΜΠΡΕ, ἐγκώμιον ἦτο γραμμένον, ὅταν ἤκουσα ὅτι ὁ θάνατος ἐξέρρησε τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν σου. Τίς ἄλλος παρὰ τοὺς μαθητάς σου δύναται νὰ παρηγορήσῃ τῆς Ἑλλάδος τὴν λύπην; καὶ τί μένει πλέον εἰς ἐμέ ἄλλο παρὰ νὰ πέμψω εἰς τὸν τάφον σου τὸν μικρὸν τοῦτον, ἀλλ' ἀπὸ ψυχῆς ἐξερχόμενον ἔπαινον εἰς τὴν μακαρίαν σου ψυχὴν; Αἰωνία σου ἡ μνήμη! « Γοῖαν ἔχεις ἐλαφρᾶν! »

ὅσον ἐσυγχώρουν αἱ παροῦσαι δυσυχεῖς περιστάσεις. Εἰς αὐτοὺς λοιπὸν ἀποβλέπων, εἰς αὐτοὺς θαρρῶν, ἀπ' αὐτοὺς ἐλπίζων τῆς κοινῆς πατρίδος τὴν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὰ καλὰ προκοπὴν, κρίνω ἀναγκαῖον νὰ προσθέσω εἰς τὰ περὶ τῆς θεματογραφίας, ὅσα ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἐξήγησιν τῶν ποιητῶν ἢ συγγραφέων.

Ἄλλο δὲν εἶναι ἡ ἐξήγησις αὕτη παρὰ τὸ ἀντίστροφον τῆς θεματογραφίας, κατὰ τοῦτο μόνον διαφέρουσα, ὅτι πρέπει νὰ προηγῆται ἐκείνης περισσότερον ἢ ὀλιγότερον διάστημα χρόνου, ἐπειδὴ εἶναι ἀδύνατον νὰ θεματογραφῆσῃ ὁ μαθητὴς, πρὶν τοῦλάχισον νὰ μάθῃ διὰ τῆς ἀναγνώσεως τοὺς σχηματισμοὺς τῶν μερῶν τοῦ λόγου. Καθὼς τῆς θεματογραφίας, οὕτω καὶ τῆς ἐξηγήσεως ἡ μέθοδος πρέπει νὰ ᾖ αἰτιαυτή, ὅποια νὰ προξενῇ ἐν ταυτῷ ὠφέλειαν καὶ ἡδονὴν εἰς τοὺς σπουδάζοντας τὴν γλῶσσαν. Ἄλλ' ἡ συνήθης μέθοδος δὲν εἶναι καλὴ καὶ ἐν ἀπὸ τὰ δύο ταῦτα νὰ κάμῃ· διότι καὶ ἡ ἐκλογή τῶν ποιητῶν, ἢ συγγραφέων, γίνεται χωρὶς κρίσιν, καὶ ἡ ἐξήγησις εἶναι τόσον ἀηδὴς, διὰ τὴν ἄλογον συσσωρεύσιν πολλῶν κοινῶν λέξεων καθ' ἑκάστην Ἑλληνικὴν, ὥστε δικαιότερον ἤθελε δώσει τις εἰς τὴν τοιαύτην συσσωρεύσιν τὸ ὄνομα τῆς Ψυχοκτασίας παρὰ, μὲ τὸ ὅποῖον κοινῶς τὴν ὀνομάζουσιν, τῆς Ψυχαγωγίας. Τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο παράδειγμα, τὸ ὅποῖον ἔλαβον ἀνωτέρω ἀπὸ τὸν Ἰσοκράτην, ἀρκεῖ νὰ μᾶς ἀποδείξῃ τὴν ἀτοπίαν τῆς τοιαύτης μεθόδου, ἐὰν τὸ ὑποθέσωμεν τώρα, ὅχι ὡς θέμα, ἀλλ' ὡς ἀνάγνωσιν, ψυχαγωγημένην εἰς τοῦτον τὸν τρόπον. « Γὰρ, διότι, ἐπειδὴ, » ἌΠΑΝΤΕΣ, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ΦΙΛΟΥΣΙΝ, ἀγαποῦν, » ἀσπάζονται, περιποιῶνται, ΟΥ ΤΟΥΣ, ὅχι ἐκείνους τοὺς

» ἀνθρώπους, ΚΕΚΤΗΜΕΝΟΥΣ, οἱ ὅποιοι ἀπέκτησαν,
 » ἐκέρδησαν, ΣΦΙΣΙΝ ΑΥΤΟΪΣ, διὰ τὸν ἑαυτὸν των, διὰ
 » λόγου των, ΔΥΝΑΣΤΕΪΑΝ, ἐξουσίαν, δύναμιν, κράτος,
 » ἡγεμονείαν, βασιλείαν, ΜΕΓΪΣΤΗΝ, μεγαλωτάτην, πλα-
 » τυτάτην, ἈΛΛΑ, ἀμμή, ΤΟΥΣ ΓΕΓΕΝΗΜΕΝΟΥΣ,
 » ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔγιναν ἐχρημάτισαν, κατεσάθησαν, ΑΪ-
 » ΤΪΟΥΣ, αἰτία, ἀφορμή, ἘΛΛΗΣΙ, εἰς τοὺς Ἕλληνας,
 » ΠΑΕΪΣΤΩΝ, πολλοτάτων, περισσῶν, ἈΓΑΘῶΝ, κα-
 » λῶν, χρησίμων, ὠφελίμων πραγμάτων». Τίς δύναται νὰ
 παραβάλη ταύτην τὴν ἐξήγησιν μὲ τὴν θεματικὴν ἐκείνην
 τὴν πρώτην, χωρὶς νὰ ἐκφωνήσῃ ὅ, τι ἔλεγεν εἰς ἀπὸ τοὺς
 Δειπνοσοφιστὰς τοῦ Ἀθηναίου (1) πρὸς τοὺς τοιούτους μωρο-
 λόγους Γραμματικούς; » Τί γὰρ ὄφελος τῶν τοσούτων ὀνο-
 » μάτων, ὧ Γραμματικῆ, πάντας ἐπιτρίψαι μᾶλλον ἢ σωφρο-
 » νίσαι δυναμένων τοὺς ἀκούοντας; » Διὰ τί τοσαύτη λέξεων
 ἀσωτία καὶ ἀληθινὴ λογοδιάρροια, ἥτις ὄχι μόνον διδάσκει
 τοὺς μαθητὰς τὴν φλυαρίαν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐμποδίζει νὰ
 καταλάβωσιν ἀκριβῶς ἐκάστης λέξεως τὴν δύναμιν. Τότε
 μόνον συγχωρεῖται τῶν λέξεων ἡ συμφόρησις, ὅταν ἡ
 κοινὴ γλῶσσα ἀδυνατῇ νὰ παραστήσῃ διὰ μιᾶς λέξεως τὴν
 ἔννοιαν.

Εἶπα ὅτι τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἡ ἔρευνα πρέπει νὰ
 συνοδεύεται πάντοτε μὲ τὴν ἔρευναν τῆς κοινῆς. Καθὼς
 λοιπὸν εἰς τὴν ἰδίως λεγομένην Θεματογραφίαν, ἡ μετάφρα-
 σις ἐκ τῆς κοινῆς γλώσσης ἐγένετο διὰ γυμνασίαν τῆς Ἑλλη-
 νικῆς, οὕτως ἐκ τοῦ ἐναντίου εἰς τὴν ἐξήγησιν, ἡ ψυγαγω-

(1) Βιβλ. ΙΓ, σελ. 610.

γίαν, ἢ μετάφρασις ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς πρέπει νὰ γίνεται θέμα καὶ γύμνασμα τῆς κοινῆς. Εἶναι πρᾶγμα πολλοῦ γέλωτος ἄξιον, νὰ καταγινώμεθα εἰς τὴν ἔρευαν τῆς παραγωγῆς, ἐτυμολογίας, γραφῆς καὶ συντάξεως τῶν Ἑλληνικῶν λέξεων, καί νὰ μὴ γνωρίζωμεν τὰς λέξεις, μὲ τὰς ὁποίας παριστάνομεν καθ' ἐκάστην τὰς ἐννοίας τῆς ψυχῆς ἡμῶν, μῆτε τῆς συντάξεως αὐτῶν τὸν τρόπον. Καὶ διὰ τί συνέβη ἡ τοιαύτη ἐπονείδις ἄγνοια; διότι ἡμελήθη εἰς τὰ σχολεῖα ἡ ἀδιάλειπτος παραβολὴ καὶ παράθεσις τῶν δύο γλωσσῶν· διότι οἱ διδάσκαλοι ἐπεχείρησαν νὰ κάμωσι τοὺς μαθητὰς των Πλάτωνα καὶ Ξενοφῶντας, ἤγουν ἐματαιοπύνησαν εἰς τὸ ἀδύνατον, καὶ τοὺς ἀφῆκαν νὰ γράφωσι τὴν κοινὴν γλῶσσαν χειρότερα παρὰ τοὺς ὑδροφόρους καὶ ξυλοφόρους.

Ὀλίγα παραδείγματα δὲν ἤθελαν εἶσθαι ἔξω τοῦ κειροῦ διὰ νὰ καταστήσωσι σαφέστερον ὃ, τι λέγω. Ὄταν παρατηρήσης μὲ τὸν μαθητὴν σου, ὅτι ὁ Γέλως εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ὀμήρου εἶχε δύο σχηματισμοὺς, Γέλως Γέλωτος, καὶ Γέλος Γέλου (Ὀδυσ. Υ, 8 καὶ 346), τοιαύτη παρατήρησις γεννᾷ ἄλλην ἐν ταυτῷ παρατήρησιν ταύτην, ὅτι ἀπὸ τὸν σχηματισμὸν τοῦτον τὸν δεύτερον παράγεται τῆς κοινῆς γλώσσης τὸ οὐσιαστικὸν οὐδέτερον Γέλιον καὶ Γέλια (ὡς ἀπὸ τὸ Λόγος, τὸ Λόγιον καὶ τὰ Λόγια), καὶ ὅτι ἐπομένως πρέπει νὰ γράφεται διὰ τοῦ ι, καὶ ὄχι Γέλειον, ἢ Γέλοιον, ὡς τὸ γράφουσι γελοῖως οἱ Λεξικογράφοι τῆς κοινῆς γλώσσης, συγκλέοντες αὐτὸ μὲ τὸ ἐπίθετον Γελοῖον.

Φέρω δεύτερον παράδειγμα ἀπὸ τοὺς Λεξικογράφους τὸ Κοιτάζω, ἤγουν βλέπω, τὸ ὁποῖον αὐτοὶ γράφουσιν ἀπαρράλλακτως ὡς τὸ Κοιτάζω, ἤγουν ἀναπαύομαι εἰς τὴν κοί-

την. Καὶ τοῦτο μὲν ὅτι γράφεται ὀρθῶς, γίνεται φανερόν ἀπὸ τὴν κοινὴν φράσιν, « Ἐκοίταξαν τὰ ὀρνίθια » ἤγουν, Ἰπῆγαν εἰς τὴν κοίτην, ἀπὸ τὴν σύνθετον μετοχὴν Κατακοιτασμένος, ἢ Κατακοιτάμενος, μὲ τὴν ὁποίαν σημαίνομεν τὸν ἐξ ἀρρώστιας κλινήρη, καὶ τέλος, ἀπὸ τοῦ Πινδάρου (1) τὸ, « Ἄνα βωμὸν θεᾶς κοιτάξατο ». Ἄλλ' ὅταν σημαίῃ τὸ Βλέπω, πιθανὸν εἶναι ὅτι πρέπει νὰ γράφεται Κυττάζω, ὡς Αἰολικὴ ἀρχαιοτάτη λέξις, ἀντὶ τῆς ὁποίας οἱ Ἄττικοὶ ἔλεγον Κυπτάζω, καθὼς μετεσχημάτισαν καὶ ἄλλα Αἰολικὰ ῥήματα, οἷον τὸ Κόσσω (2), Νίσσω, Ὄσσω, Πέσσω, ἢ Πέττω, εἰς τὸ Κόπτω, Νίπτω, Ὄπτω καὶ Πέπτω. Τὸ Κυπτάζω, ὡς ἡ παραγωγὴ του τὸ φανερόν (ἀπὸ τὸ Κύπτω), ἐσήμαινε κυρίως τὸ, Σκυπτὸς θεωρῶ τι, ἐνασχολοῦμαι, καταγίνομαι, διατρίβω, καὶ χρονίζω εἰς αὐτὸ, καὶ ἀκόλουθως ἐπιμελοῦμαι καὶ φροντίζω δι' αὐτό. Ὅστις βάλλει τὴν φροντίδα του εἰς τί ποτε, ἐξ ἀνάγκης ἀμελεῖ καὶ παραβλέπει τὰλλα ὅθεν σημαίνει πρὸς τούτοις τὸ Κυπτάζω (κατὰ τὸν Σουΐδαν), καὶ τὸ Ἀναβάλλω, ἤγουν ἀφίνω εἰς ἄλλον καιρόν. Ὅλοι σχεδὸν αἱ σημασίαι αὗται σώζονται εἰς τῆς κοινῆς γλώσσης τὸ Κυττάζω οἷον « Τί με κυτταζεις εἰς τὸ πρόσωπον; Τί κυττάζεις, καὶ δὲν κάμνεις ὅ, τι σέ εἶπα; Κυττάζω » νὰ μάθω τίς τὸ ἔκαμε ». Ὁ Ἀριστοφάνης, ἀπαριθμῶν τὰς διαφοροὺς οἰκιακὰς ἀσχολίας τῶν γυναικῶν, λέγει (Λυσιστρ. 17).

(1) Ολυμπ. ΙΓ, 106.

(2) Ἴσως ἀπὸ τὸ Αἰολικὸν Κόσσω εἶναι τῆς κοινῆς γλώσσης τὸ Κοσσίζω (ἤγουν κόπτω μὲ τὸ δρέπανον), τὸ ὅποιον οἱ Λεξικογράφοι γράφουσι δι' ἐνὸς μόνου ᾖ.

Ἡ μὲν γὰρ ἡμῶν περὶ τὸν ἄνδρ' ἐκύπτασεν·

Ἡ δ' οἰκίτην ἤγειρεν· ἡ δὲ παιδίον

· Κατέκλιεν· ἡ δ' ἔλυσεν· ἡ δ' ἐψώμισεν,

ἡγοῦν « Ἄλλη ἀπὸ ἡμᾶς κυττάζει τὸν ἄνδρα τῆς ἄλλῃ ἐξυπνί-
 » ζει τὸν δούλον· ἄλλη κοιμίζει τὸ παιδίον τῆς ἄλλῃ τὸ λούει,
 » καὶ ἄλλη τὸ ταγίζει ». Διὰ τοῦτο ἔφερα παράδειγμα τούτους
 τοῦ Ἀριστοφάνους τοὺς στίχους, διότι τὸ Ἐκύπτασεν ἐξηγήθη
 ὀλίγον διαφύρως ἀπὸ τινος φιλολόγου· ὅθεν φαίνεται καὶ
 πάλιν ἡ ὠφέλεια τῆς κοιγῆς γλώσσης εἰς τῆς Ἑλληνικῆς
 τὴν κατάληψιν, καθὼς καὶ ταύτης εἰς διόρθωσιν ἐκείνης.
 Ὅταν ὁ Πλούταρχος (Λακων. Ἀποφθ.) λέγη, ὅτι ὁ Λυκοῦρ-
 γος ἀπηγόρευεν εἰς τοὺς στρατιώτας νὰ ἐκδύνωσι τοὺς φονευ-
 θέντας ἐχθροὺς, προσθέτει τὴν αἰτίαν ταύτην, « Ὅπως μὴ,
 » κυπτάζοντες περὶ τὰ σκῦλα, τῆς μάχης ἀμελῶσιν », ἡγοῦν,
 Διὰ νὰ μὴν ἀμελῶσι τὸν πόλεμον, κυπτάζοντες νὰ ἐκδύσωσι
 τοὺς νεκροὺς ἀπὸ τὰ ὄπλα των. Οὕτω λέγομεν, « Κύτταζε
 » τὴν δουλείαν σου » ἡγοῦν, Ἀσχολοῦ εἰς τὸ ἔργον σου, καὶ μὴ
 περιεργάζεσαι ἄλλα· καὶ « Μ' ἐκύτταξεν εἰς τὴν χρεῖαν μου »
 ἡγοῦν, Μ' ἐπεμελήθη καὶ μ' ἐβοήθησε.

Εἶναι λέξεις ἄλλαι, τῶν ὁποίων ἡ γένεσις ἔγινεν ἄδηλος, ἢ
 διότι δὲν εὐρίσκονται εἰς τοὺς σωζομένους παλαιούς συγγρα-
 φεῖς, ἢ εἰς τὰ παλαιὰ σωζόμενα Λεξικά, ἢ διότι ὁ σχηματισμὸς
 αὐτῶν εὐρίσκεται εἰς μίαν μόνην Διάλεκτον. Τοιοῦτον εἶναι τὸ
 Φούκτα, ἀντὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκομεν εἰς τοὺς Συγγραφεῖς τὸ
 Δράξ. τοῦτο κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινεν ὅσον ἐμπορεῖ νὰ χωρήσῃ
 τῆς χειρὸς ἢ κοιλότης, ἥτις γίνεται ἀπὸ τῶν δακτύλων τὴν
 πρὸς ἀλλήλους γύρωσιν· ἔπειτα κατὰ τοὺς Πτολεμαίους
 χρόνους, ἴσως καὶ ἀρχήτερα, ἔλαβεν ἡ Δράξ τὴν σημασίαν

καὶ αὐτῆς τῆς καύλης χειρὸς, ἤγουν ἐσήμαινε καὶ τὴν κοινῶς λεγομένην Φουκτίαν καὶ τὴν Φούκταν. Μ' ὅλον τοῦτο, καὶ τὸ βαρβαρόσχημον, Φούκτα, εὐρίσκεται εἰς τὸν Ἡσύχιον, σχηματισμένον Ἀττικῶς, Πύκτη, καὶ ἐξηγημένον ἀπὸ τὸν Λεξικογράφον διὰ τοῦ Γρόνθου. Ἐτρέψαμεν λοιπὸν τὸ Πύκτη εἰς τὸ Φούκτα, καθὼς ἀπὸ τὸ Φύσκη ἐσχηματίσαμεν τὸ Φούσκα (1). Κατ' ἄλλο δὲν διαφέρουσι ἐν ἀπὸ τ' ἄλλο ταῦτα, πλὴν ὅτι τὸ Φούκτα προσέλαβε καὶ τρίτον Αἰολισμόν ἢ Δωρισμόν, τὴν μεταβολὴν τοῦ π̄ εἰς τὸ φ̄. Οὕτως ἔλεγον ἐκεῖνοι Φερσεφατταν τὴν Περσεφόνην· οὕτω λέγομεν ἡμεῖς (διὰ νὰ μὴ ἀπαριθμῶ πολλὰς ἄλλας τοιαύτας μεταβολὰς, εἰς ὅλους γνωσὰς) Φτενόν, τὸ λεπτόν, σχηματίσαντες ἀναμφιβόλως αὐτὸ ἀπὸ τὸ Πτηνόν, ἐπειδὴ εἰς τὴν φύσιν τῶν λεπτῶν εἶναι, καὶ τὸ νὰ πέτῶνται, ἤγουν νὰ σηκόνωνται εὐκόλα ἀπὸ τὴν γῆν, μὲ πολλὰ μικρὸν ἀνέμου φύσημα. Γίνεται μάλιστα ἡ παραγωγὴ τοῦ, Φούκτα, φανερά, ἀπὸ τὸ συνώνυμον Πυγμή, ὅθεν οἱ Λατῖνοι ἐσχημάτισαν τὸ Pugnis, καὶ οἱ Ἴταλοὶ τὸ Pugno, τὸ ὁποῖον εἰς αὐτοὺς εἶναι τῆς Φουκτίας καὶ τῆς Φούκτας δηλωτικόν. Πρόσθετε ὅτι καὶ τὸ Ἰταλικὸν Impugnare εἶναι τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων τὸ Πυκάζω, τῆς κοινῆς γλώσσης τὸ Φουκτιάζω, ὡσὰν νὰ εἴπῃς Πυκτιάζω ἢ Πυκτάζω (2).

Ἐπειδὴ ἔπεσε λόγος περὶ Διαλέκτων, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ παραδράμω δύο πλάνας ἄλλας τῶν Γραμματικῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπροξένησαν ὄχι ὀλίγην σύγχυσιν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Πρώτη πλάνη εἶναι ἡ πλασθεῖσα ἀπ'

(1) Ἴδε καὶ τὰς εἰς τὸν Ἡλιάδωρον σημειώσεις σελ. 63 καὶ 155.

(2) Ἡσύχιος, λέξ. Πυκάζουσι, καὶ Πύκτας.

αὐτοὺς καὶ ὀνομασθεῖσα Κοινή πέμπτη διάλεκτος, τὸσον γελοιοτέρα ὅσον καὶ αὐτὴ τῆς τῶνομα εἶναι φανερὰ ἀντίφασις. Ἐὰν ἦναι κοινή, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἦναι Διάλεκτος; ἔαν Διάλεκτος, πῶς Κοινή; Διὰ νὰ διασκεδασθῇ πᾶσα περὶ τούτου ἀμφιβολία, ἄς ὑποθέσωμεν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν συνθεμένην ὄχι ἀπὸ τῶσας, ὅσας ἀληθῶς ἔχει, ἀλλὰ (διὰ τὸ εὐκατάληπτον) ἀπὸ μόνας ἑκατὸν λέξεις, καὶ διηρημένην εἰς τέσσαρας διαλέκτους. Ἀπὸ ταύτας τὰς ἑκατὸν λέξεις, νόησον, ἰπειδὴ τί ποτε δὲν ἐμποδίζει νὰ νοήσης, ὅτι ἡ Ἄττικὴ διάλεκτος περιέχει 25 ἰδίας λέξεις, 25 κοινὰς μὲ τὰς ἄλλας τρεῖς, 25 κοινὰς μὲ τὰς δύο μόνας, καὶ 25 κοινὰς μὲ μίαν μόνην ἀπὸ τὰς τρεῖς. Ἰδοὺ λοιπὸν τρεῖς κοινότητες, ἀπὸ τὰς ὁποίας καμμία νὰ ὀνομασθῇ διάλεκτος δὲν δύναται, ἐπειδὴ καμμία ἀπ' αὐτὰς δὲν ἦταν εἰς κανὲν ἔθνος Ἑλληνικὸν ἐξαιρέτος.

Ἄφ' οὗ μίαν φόραν ἀφήσῃ τις τοὺς κανόνας τοῦ συλλογίζεσθαι, μὴν ἀπορῆς πλέον ἢ τὸν βλέπης νὰ παραφέρεται, ὡς μεθυσμένος, ἀπὸ πλάνην εἰς πλάνην. Ἐπειδὴ ἔφθασαν τινὲς νὰ ἐκφωνήσωσι Κοινὴν διάλεκτον (ἴσως ὅμως, καθὼς εἶναι πιθανόν, ἄλλο νοοῦντες οἱ πρῶτοι δημιουργοὶ τοῦ ὀνόματος), ἀνάγκη ἦτο καὶ νὰ μᾶς διδάξωσι ποῖοι συγγραφεῖς, ἢ ποιηταί, μετεχειρίσθησαν τὴν κοινὴν ταύτην διάλεκτον: καθὼς ὠνόμασαν τὸν Ἡρόδοτον διὰ τὴν Ἰωνικὴν, τὸν Ἀριστοφάνην διὰ τὴν Ἄττικὴν, καὶ διὰ τὰς ἄλλας ἄλλους. Τί λοιπὸν μᾶς λέγουσι περὶ ταύτης οἱ Γραμματικοί; « Κοινὴ δὲ, ἣ πάντες » χρώμεθα, καὶ ἣ ἐχρήσατο Πίνδαρος ». Ποτὲ δὲν ἀνέγνωσα τὴν φράσιν ταύτην, χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῶ τὸ παροιμιῶδες ἐκεῖνο κατὰ τῶν Ἱατρῶν καὶ Γραμματικῶν σκῶμμα, « Εἰ μὴ » Ἱατροὶ ἦσαν, οὐδὲν ἢν ἦν τῶν Γραμματικῶν μωρότε-

» ρον (1) ». Ἄλλ' οἱ μὲν Ἴατροὶ, χειραγωγούμενοι ἀπὸ τὴν ἱερὰν φιλοσοφίαν, ἐπανέσρεψαν τέλος πάντων, μετὰ πολλῶν ἑκατονταετηρίδων πλάνας, εἰς τὴν εὐθεῖαν ἐκείνην ὁδὸν, τὴν ὁποίαν ἔδειξεν εἰς αὐτοὺς ὁ ἰατροφιλόσοφος Ἰπποκράτης· οἱ δὲ Γραμματικοί... πλὴν ἅς ἐλπίζωμεν καὶ τούτων τὴν ἐπιστροφὴν. Ὡς τόσον καλὸν εἶναι νὰ τοὺς ἐρωτήσῃ τις, Οἱ, κατ' αὐτοὺς, πάντες οὗτοι, ὅσοι μετεχειρίσθησαν τὴν Κοινὴν διάλεκτον, ἦσαν ἄρα ὁ κοινὸς καὶ ἀπαιδευτος ὄχλος τῶν Ἑλλήνων; ἀλλὰ ποίας χρονικῆς περιόδου ὄχλος; Ἦσαν οἱ συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ πάντες παρὰ τοὺς Ἴωνας, Ἀττικοὺς, Αἰολεῖς, καὶ Δωριεῖς συγγραφεῖς καὶ ποιητάς; ἀλλὰ ποῖοι εἶναι οὗτοι οἱ Συγγραφεῖς ἢ ποιηταὶ Ἕλληνες, οἱ ὅποιοι δὲν ἦσαν μῆτ' Ἴωνες, μῆτ' Ἀττικοί, μῆτ' Αἰολεῖς, μῆτε Δωριεῖς; Ἦσαν οἱ συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ, ὅσοι ἔγραψαν μετὰ τὴν παρακμὴν τῆς γλώσσης μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως (2); ἀλλ' αὐτοὶ μετεχειρίσθησαν ἄλλος ἄλλην ἀπὸ τὰς παλαιὰς διαλέκτους, οἱ περισσότεροι τὴν Ἀττικὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον. Ὅλα.

(1) Ἀθην. Βιβλ. ΙΕ, σελ. 666.

(2) Τοῦτο φαίνεται πιθανώτερον ὅτι ἐνοῦσαν· διότι τῆς Κοινῆς τὸνομα ἐγεννήθη κατὰ τοὺς Καισαρικοὺς χρόνους· μ' ὅλον τοῦτο εἰς τὴν πρώτην ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα, ὁ Στράβων τέσσαρας μόνας διαλέκτους ὀνομάζει· κατὰ τὴν δευτέραν ἑκατονταετηρίδα, Ἀπολλώνιος ὁ δύσκολος, ἔγραψεν, ὡς λέγει ὁ Σουΐδας, « Περὶ διαλέκτων, Δωρίδος, Ἰάδος, Αἰολίδος, Ἀττίδος » ὅπου βλέπεις πάλιν ὅτι δὲν φαίνεται τὸνομα τῆς Κοινῆς. πρῶτος τῶν Ἑλληνικῶν συγγραφέων (ἂν δὲν λανθάνωμαι) ὀνομάζει Κοινὴν διάλεκτον Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς (Στρωμ. Α, σελ. 338) περὶ τὰ τέλη τῆς αὐτῆς ἑκατονταετηρίδος· διότι τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὸν Πλούταρχον (πολλὰ ὄλιγον ἀρχαιότερον τοῦ Ἀπολλωνίου) σύνταγμα, Περὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως, εἰς τὸ ἴσιον εὐρίσκειται τὸ ὄνομα τῆς Κοινῆς, δὲν εἶναι τοῦ Πλουτάρχου.

ταῦτα εἶναι ἀληθινὰ αἰνίγματα, τῶν ὁποίων τὴν λύσιν πρέπει νὰ προσμένωμεν ἀπ' ἐκείνους, οἱ ὅποιοι καὶ τὰ προβάλλουσι. Τὸ πλεόν παρὰ τὰλλα δύσλυτον ὅμως εἶναι, ὅτι τὴν κοινὴν διάλεκτον, « ἧ πάντες χρώμεθα », αὐτὴν ταύτην μετεχειρίσθη καὶ ὁ Πίνδαρος. Τίς ἄρα εἶναι τῶν Γραμματικῶν ὁ Πίνδαρος οὗτος; Πίνδαρον ἄλλον δὲν γνωρίζω παρὰ τὸν Πίνδαρον, τοῦ ὁποίου ἔχομεν τινὰ ποιήματα. Εἰς τὰ ποιήματα ταῦτα ὀνομάζει αὐτὸς τὴν γλῶσσαν του ποτὲ μὲν Δωρικὴν (Ὀλύμπ. Α, 26),

..... Δωρίαν ἀ-
πὸ φόρμιγγα πασσάλου
λάμβανε.

ποτὲ δὲ Αἰολικὴν (Αὐτ. 162).

..... φερανῶσαι
κεῖνον ἱππικῶ νόμῳ
Αἰολήθιδι μολπᾷ.

ἐκ τῶν ὁποίων, νὰ τὸ εἶπω ἐν παρόδῳ, φαίνεται ὅτι ἡ Δωρικὴ ἦτον ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Αἰολικὴν διάλεκτον, ὡς παρατηρήθη καὶ ἀπὸ ἄλλους, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸν Στράβωνα (Η, 333). Δὲν ἔγραψε λοιπὸν ὁ Πίνδαρος εἰς τὴν Κοινὴν διάλεκτον, ἤγουν εἰς διάλεκτον, ἣτις παρὰ εἰς τῶν Γραμματικῶν (1) τὰς κεφαλὰς ποῦ ποτε δὲν ἔλαβεν ὑπαρξίν. Ταῦτα περὶ τῆς πρώτης πλάνης.

Διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν δευτέραν τῶν Γραμματικῶν πλάνην ὁ ἀναγνώστης, ἀνάγκη νὰ ἐξηγήσω πρῶτον εἰς αὐτὸν τί πράγμα εἶναι ὁ Μακαρονισμὸς, περὶ τοῦ ὁποίου ἴσως τί ποτε δὲν ἤκουσεν ἀκόμη. Ποίησιν, ἡ χαρακτῆρα λόγου Μακαρονικὸν (Poesia

(1) Τῶν μεταγενεσέρων μάλιστα· διότι, ὡς εἶπα, ἄλλο εἶναι πιθανὸν ὅτι ἐνόησαν οἱ πρῶτως ὀνομάσαντες Κοινήν.

maeccheronica) ὀνομάζουσιν οἱ Ἴταλοὶ τὴν γελοῖαν καὶ διὰ τὸ γελοῖον ἐξεπίτηδες γινώμενην σύγκρασιν τῆς Λατινικῆς μὲ τὴν Ἴταλικὴν γλῶσσαν. Εὐρετῆς τοῦ Μακαρονικοῦ τούτου χαρακτῆρος ἐχρημάτισε κατὰ τὴν δεκάτην ἕκτην ἑκατονταετηρίδα, Μοναχὸς τις ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Βενεδικτείων, πολίτης τῆς Μαντουῆας. Αὐτὸς ὀνομάζετο Θεόφιλος Φολέγγιος· ἀλλ' εἰς τὸ μακαρονιστὶ γραμμένον αὐτοῦ Σατυρικὸν ποίημα μετωνομάσθη (καὶ τοῦτο διὰ τὸ γελοῖον) Μερλῖνος Κοκάιος. Ἰδὸν πῶς μακαρονίζει ὁ βωμολόχος οὗτος Μοναχὸς (1),

Phantasia mihi quædam fantastica venit
 Historiam Baldi grossis cantare camænis :

ἦγουν, νὰ τὸ μεταφράσω κ' ἐγὼ μακαρονικῶς,

Φαντασία εἰς ἐμένα ἦλθέ τις φαντασικὴ
 Ἱστορίαν τὴν τοῦ Βάλδου ἔπεισιν ἄσαι χόνδροις.

Ἐν ἀκόμῃ παράδειγμα βωμολογικὸν αἶς μὲ συγχωρηθῆ, ἐπειδὴ ὁ σκοπὸς μου, εἶναι νὰ ἐλευθερώσω τὸν Ὅμηρον ἀπὸ τῆς βωμολογίας τὸ αἰσχρότατον ὄνειδος (2).

Quo vestram causam defendere jure potestis?
 Est nunquid talis vestris usanza paesis?
 Nonne meam possum, sicut volo, spendere robbam?
 Castronus meus est, modo quem mea tasta pagavit;
 Deque meis rebus facio quod voia comandat :

ἦγουν, εἰς ἑλληνικὸν μακαρονισμόν,

Πῶς δύνασθε συνηγορεῖν ὑμῶν αὐτῶν τῇ δίκῃ;
 Ἔστιν ἄρ' εἰς τοὺς τόπους σας συνήθεια τιαυτή;
 Μῶν οὐκ ἐφεῖται μοι τὰ μὰ ἴξιδεῦειν ὅπως θέλω;
 Τὸ μούνουχάριν ἐς' ἐμὸν, πληρώθη ἔκ τοῦ πευγίτου μου.
 καὶ πράσσω περὶ τῶν ἐμῶν, ὡς θέλ' ἡ δρεξίς μου.

(1) Opus Merlino Cocaii, Poetæ Mantuani Macaronicorum, p. 18.

(2) Ibid. p. 243.

Τοιοῦτος εἰς πεζὸν λόγον Μακαρονισμὸς τῆς ἡμετέρας γλώσσης εἶναι ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον κατέκρινα εἰς τὴν πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπιστολὴν (Ἡλιοδώρ. Α, σελ. ξέ καὶ καθεξ.). τοιοῦτος καὶ εἰς τὸν πεζὸν καὶ εἰς τὴν ποίησιν, ὁπότεν, παραδείγματος χάριν, εἰς τὴν αὐτὴν σελίδα, πολλάκις εἰς τὴν αὐτὴν περίουδον, εὐρίσκονται οἱ Τουρκικοὶ σχετλιασμοὶ, ἌΧ, ὨΧ (2); ἀντὶ τῶν Ἑλληνικῶν, Ἄ, ΑἪ, Ἐ, Ὠ, καὶ αὐτοῦ τοῦ κοινοτέρου, ὨΦΟΥ (1), ὁ Ἰταλικὸς σύνδεσμος. ΜἈ, ἀντὶ τοῦ ἌΛΛἈ, ὨΜΩΣ, ἢ ἈΜΜΗ, τὸ ΠῶΣ, ἀντὶ τοῦ ὍΤΙ (2), καὶ τὸ ΔΙΑ ΤΙ, ἀντὶ τοῦ ΔΙΟΤΙ (3), ὅταν (λέγω) ὄλα ταῦτα, καὶ ἄλλα

(1) Καὶ ἐχι. ὨΧΟΥ. τὸ Ὠφου εἶναι σύνθετον ἀπὸ δύο σχετλιασμοῦ Ἑλληνικῶς, τῶν καὶ τὸ ΦῪ (Λατινιστὶ ΡΗυ καὶ ΡΗυ, Ἰταλογαλλιστὶ, Fī,) συνώνυμον τοῦ ΦΕῪ, ὡς γίνεταί φανερόν ἀπὸ τῶν Ἀριστοφάνη (Λυσιστρ. 294 καὶ 304). οἱ Δωριεῖς τὸ ἔλεγον ΦΟΥ, ὡς ἔλεγον καὶ Φούσα ἀντὶ τοῦ Φύσα (ἦγον γεννηθεῖσα), καὶ λέγομεν ἔτι σήμερον Φούσκα, ἀντὶ τοῦ Φύσκη. ὁ Ἐπίχαρμος, Δωρικὸς ποιητὴς (παρὰ τῷ Ἄθην. Ζ, σελ. 277), εἶπε, « Φου τῶν κακῶν », τὸ ὅποιον χωρὶς αἰτίας ὁ Κασσιῶν ἔτρεψεν εἰς τὸ, Φεῦ τῶν κακῶν, ἐπειδὴ ἄλλο δὲν σημαίνει παρ' αὐτὸ τοῦτο τὸ, Φεῦ, ἢ Φυ τῶν κακῶν, ἢ, καθὼς λέγει ὁ ποιητὴς τοῦ Ἐρωτοκρίτου (σελ. 45),

Ὠφου κακὸ πού μ' εὔρηκε.

(2) Τὸ Πῶς εἶναι τροπικὸν ἐπίρρημα, ἦγον σημαίνει, Μὲ πῶσον τρόπον. ὁ ἄγλος τὸ μεταχειρίζεται καὶ ὡς τροπικόν, καὶ ὡς σύνδεσμον ἀφηγηματικόν, « Μὲ εἶπε πῶς τὸ ἔκαμε ». Ἀλλὰ τί δύσκολον εἶναι νὰ διδάξῃ τις τὸν ὄχλον ὅτι, ὅταν ἦναι ἀγγελία ἀπλῆ τοῦ πράγματος, πρέπει νὰ λέγῃ, « Μὲ εἶπεν » ὅτι τὸ ἔκαμε, καὶ ὅταν ἦναι ἀγγελία τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖόν ἔγινε τὸ πρᾶγμα, « Μὲ εἶπε πῶς τὸ ἔκαμεν », ἦγον, Μὲ πῶσον τρόπον τὸ ἔκαμε.

(3) Ἄλλη πάλιν αὕτη σύγχυσις; καὶ καθαρὸς Ἰταλισμὸς. Διὰ τί δὲν ἔλθεις; ἐρωτᾶται τις, καὶ ἀποκρίνεται, Διὰ τί δὲν ἐμπόρεσα, ἀντὶ τοῦ, Διότι δὲν ἐμπόρεσα. Παρομοίως τὸ Ρετσή τῶν Ἰταλῶν σημαίνει καὶ τὸ, Διὰ τί, καὶ τὸ Διότι. Τὸ σφάλμα τοῦτο δὲν εὐρίσκεται εἰς πολλὰς ἄλλας γλώσσας τῆς Εὐρώπης: τῶν Γάλλων, παραδείγματος χάριν, ἢ Γλώσσα σημαίνει τὸ, Διὰ τί, μὲ τὸ Ρουγμοὶ, καὶ τὸ, Διότι, μὲ τὸ Ραρσεκέ. Μήπως

τοιαῦτα, εὐρίσκωνται γειτονευμένα καὶ μακαρονισμένα μὲ λέξεις Ἑλληνικὰς τοιαύτας, Κρείττων, Ἀνέχομαι, Ἐνδόμουχος, Φρυάττω, Ἀποφράς, κ. τ. λ. ἀπὸ τὰς ὁποίας μεταξύ χιλίων ἀδιδάκτων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης μόλις εὐρεθῆ εἰς ἄλλο μόνος νὰ καταλάβῃ μίαν. Τοιοῦτος τελευταῖον Μακαρονισμὸς ἤθελεν εἶσθαι καὶ τὸ νὰ συμμίξῃ καὶ νὰ συγκεράσῃ τις ὅλας τὰς διαλέκτους ζώσης τινὸς γλώσσης. Ὑπόθεσις Γαλατικὸν ποίημα, συνθεμένον ἀπ' ὅλας τῆς Γαλλίας τὰς διαλέκτους, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι ὀλίγαι, ἢ, νὰ φέρω παράδειγμα οἰκιακὸν, ὑπόθεσις ὅτι εἰς τὸν Ἐρωτόκριτον εὐρίσκονται ὅλα τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος αἱ διάλεκτοι, καὶ θέλει καταλάβει τὴν ἀτοπίαν τοῦ πράγματος.

Τοῦ τοιούτου λοιπὸν Μακαρονισμοῦ εὐρετῆς καὶ ἀρχηγός, κατὰ τοὺς Γραμματικούς, ἐχρημάτισεν ὁ Ὅμηρος. Ἡ Ἰλιάς καὶ ἡ Ὀδύσεια, δύο θεῖα ποιήματα, τὰ ὁποῖα μετὰ τσοκύτας ἑκατὸνταετηρίδας χρόνου, δὲν ἔπαυσαν, μήτε θέλουσι εἰς αἰῶνας αἰῶνων παύσει νὰ θαυμάζωνται, ἄλλο δὲν εἶναι, κατ' αὐτοὺς, ἀμμὴ συμπλοκὴ καὶ σύγκλωσις μακαρονικῆ ὄλων τῆς Ἑλλάδος τῶν διαλέκτων, παρὰ τοῦ Μερλίνου τὴν ποίησιν τὸσον γελοιοτέρα, ὅσον ἐκεῖνος ἔμιξε δύο μόνας, καὶ ταύτας ἐξεπίτηδες διὰ τὸ γελοῖον.

ἐμπόδισε τὸ σφάλμα τοῦτο, ἤθελεν ἴσως εἰπεῖ τις, τὴν Ἰταλικὴν γλῶσσαν νὰ ἦναι μία ἀπὸ τὰς ὠραιοτέρας τῆς Εὐρώπης γλώσσας· ἔχει βέβαια· μὴτ' εὐρίσκεται γλῶσσα κάμμία χωρὶς σφάλματα. ὅταν αὐτὰ διαμένωσι καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἀμμὴν καὶ τελείωσιν τῆς γλώσσης, νομίζονται πλέον ὡς οὐλαὶ εἰς εὐμορφὴν πρόσωπον· καὶ ὅστις ζητεῖ νὰ τὰς ἐξαλείψῃ, προσπαθεῖ νὰ κατορθώσῃ πρᾶγμα ἀδύνατον. Ἄλλ' ὅταν ἡ γλῶσσα εὐρίσκητ' ἀκόμη, νὰ εἴπω εὐτὺς, εἰς τὰ σφάλματα, τὰ σφάλματα εἶναι εὐκολοσφύγις οὐραὶ καὶ ὅσον περισσύτερους ἐξαλείψῃ τις, τὸσον λογικωτέραν καὶ εὐμορφωτέραν θέλει καταστήσει τὴν γλῶσσαν του.

Ἐξήγησον ὁμως, ἤθελεν εἰπεῖ τις, πόθεν προέρχεται ἡ ποικιλία τῆς γλώσσης εἰς τὸν Ὅμηρον; Διὰ τί τὸ αὐτὸ ῥῆμα, τὸ αὐτὸ ὄνομα, ἔχει πολλάκις δύο διαφόρους συζυγίας, ἢ κλίσεις, δύο σχηματισμούς, ἢ καταλήξεις; Μήτε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ, μήτε νὰ τὸ καταλάβῃ, κόπου μεγάλου χρεῖαν ἔχει, ὅσιν ἔκαμε σκέψιν μικρὰν εἰς μόνην τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν λαλεῖ. Δὲν εἶναι κάμμια γλῶσσα ἐλευθέρα ἀπὸ τοιαύτας ποικιλίας, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἀνωμαλίας, ὀλιγωτέρας ἢ περισσοτέρας, καθόσον πλησιάζει ἢ μακρύνεται περισσότερον ἀπὸ τὴν ἀκμὴν αὐτῆς. Φυσικὰ εἰς τοῦ Ὁμήρου τοὺς χρόνους αἱ τοιαῦται ἀνωμαλῖαι ἔπρεπε νὰ ἦναι περισσότεραι. Πρόσθεσις εἰς ταύτας καὶ τὴν φύσιν αὐτὴν τῆς Ποιήσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ὅλα τὰ ἔθνη ἐσυχώρησαν περισσοτέραν ἐλευθερίαν, καὶ διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ ῥυθμοῦ ἢ τοῦ μέτρου, καὶ διότι πολλάκις ἡ εἰκονικὴ τοῦ λεγομένου παραΰσασις γενᾶται ἀπὸ τὰς τοιαύτας ἀνωμαλίας, καὶ θέλεις εὐρεῖ τὴν λύσιν τῆς ἀπορίας σου.

Εἰς ὅλους τοὺς Γραικοὺς ποιητὰς τῆς δεκάτης ὀγδόης, δεκάτης ἐβδόμης, καὶ δεκάτης ἕκτης ἑκατονταετηρίδος, εὐρίσκονται ἀνωμαλῖαι, καὶ σώζονται μέχρι τῆς σήμερον εἰς τὴν γλῶσσαν ἡμῶν, ἕως νὰ ἔλθῃ μέρος ἐξ αὐτῶν νὰ καταργηθῇ, καὶ μέρος νὰ κυρώσῃ ἢ μέλλουσα τῆς γλώσσης τελείωσις. Τίς δὲν ἐπαρατήρησεν, ὅτι οἱ προειρημένοι ποιηταί, ὡς τὸ ἀπαιτήσῃ τὸ μέτρον τῶν συλλαβῶν, ἢ ἡ ὁμοιοκατάληξις τῶν στίχων, λέγουσιν ἀδιαφόρως, Μαρτυρεῖ καὶ Μαρτυρεῖ, Πολεμεῖ καὶ Πολεμεῖ, Ἐλεγαν καὶ Ἐλέγασι, Λέγεις καὶ Λές, Λέγει καὶ Λέ, Λέγομεν καὶ Λέμεν, Λέγετε καὶ Λέτε, Λέγουσιν, Λέγουν, Λέσιν, Λένε καὶ Λέν (1);

(1) Ἡ τοιαύτη ἀνωμαλία θεωρεῖται εἰς πολλῶν ῥημάτων τῆς κοινῆς

Μὴ διὰ τοῦτο ἐφαντάσθη τις ὅτι ἔγραψαν εἰς διαφόρους διαλέκτους; Ἡ γλῶσσα τῆς ποιήσεως αὐτῶν, εἶναι βέβαια ἀτελής, εἰς πολλὰ δὲ καὶ παντάπασι βάρβαρος· ὄχι ὅμως Μακαρονική.

Μακαρία ἡ ὥρα νὰ εὐρίσκετο καὶ εἰς ἡμᾶς κἀνείς Μερλῆνος, νὰ συντάξῃ Μακαρονικὸν μικρὸν ποιημάτιον, μὲ σκοπὸν νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἄμετρον μεταχειρίσιν τῶν ἑλληνισμῶν, καὶ τὴν χωρὶς κρίσιν σύγκρασιν αὐτῶν μὲ τοὺς χυδαίσιμους. Τοιοῦτον γελωτασικὸν ποιημάτιον (καὶ τὸ λέγω χωρὶς γέλωτος) ἤθελεν ὄχι μόνον τὴν γλῶσσαν διορθῶσει, ἀλλὰ διασκεδάσει ἐν ταύτῳ πολλὰς ἄλλας γραμματικὰς ἀλογίας, τὰς ὁποίας νὰ παραστήσω τώρα μοῦ λείπει ὁ καιρὸς. Οἱ ταλαίπωροι ἄνθρωποι, εἰς τὰς προλήψεις των (καὶ τίς ἀπ' ὅλους ἡμᾶς, τολμᾷ νὰ καυχῆθῃ ὡς ἀπὸ προλήψεις ἐλεύθερος;) ὁμοιάζουσι τοὺς ἀποστάτησαντας δούλους τῶν Σκυθῶν, τοὺς ὁποίους, καθὼς ἴσσορεῖ ὁ Ἡρόδοτος (Δ, γ), ὑπέταξαν οἱ δεσπόται, δείχνοντες μόνον τὰς μάστιγας; ἀφ' οὗ ματαίως τοὺς ἐπολέμησαν μὲ τὰ σιθῆρᾶ ὄπλα. Εἰκὼν ὠραία καὶ ἐναργεστάτη τῆς ἀνθρωπίνης ἀσθενείας. Πολλοὺς, τίποτε δὲν κατορθύνεις, ἂν ζητῆς νὰ καταπεισῆς μὲ τῆς Λογικῆς τὰ ὄπλα· δεῖξον εἰς

γλώσσης δια τοῦ πληθυντικῆ, καὶ μόνον τὰ δευτέρα καὶ τρίτα τοῦ ἐνικοῦ πρόσσωπα. Ταῦτα εἶναι τὸ, Ἀκούω, Θέλω, Καίω, Κλαίω, Πταίω, Τρώω, Ἰπάγω, Φάγω. Εὐρίσκεται καὶ Κρούσιν καὶ Κρούν, ἀντὶ τοῦ Κρούουσιν. Οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον Τυπτέσθων, ἀντὶ τοῦ Τυπτέσθωσαν, Εἶεν, ἀντὶ τοῦ, Εἶψαν, Δούται, ἀντὶ τοῦ, Λέυεται. Ὁ Ὀμηρος μεταχειρίζεται ἀδιαφόρως τὸ Φάσαν καὶ Φάν. Ἀπὸ τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης τὰς ἀνωμαλίας ταύτας πλανηθεὶς ὁ καλὸς σου Δουκῆγιος ἔπλασεν ἀντὶ τοῦ Λέγειν ἀπαρεμφάτου τὸ Λένειν, (σελ. 802), τὸ ὅποιον ποτὲ δὲν ἔλαβεν ὑπαρξιν, καὶ ἄλλο ἀπαρέμφατον, Λέσειν (σελ. 806), τὸ ὅποιον ἐνόμιζεν ἔτι σημαίνει τὸ Laisser τῶν Γάλλων.

αὐτοὺς τὴν μάστιγα τοῦ γελοίου, καὶ τότε ἡ διασκεδάσεις τὰς προλήψεις τῶν, ἢ καὶ τὰς ἐμποδίζεις νὰ διαδοῦσιν εἰς ἄλλους.

Καὶ τί ἄλλο παρὰ ταύτας τὰς προλήψεις ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀφανίσῃ παντελῶς ἀπὸ τῆς γῆς τὸ πρόσωπον τῶν Ἑλλήνων τὸ ὄνομα, καὶ βραδύνει σήμερον τὴν εὐτυχῶς ἀρχομένην ἀναγέννησιν αὐτῶν ; Καὶ διδάσκαλοι καὶ μαθηταὶ χρεωστῶν νὰ πιεῦσιν ἀδιδάκτως, ὅτι μόνη ἡ Ἑλληνικὴ παιδεία εἶναι ἱκανὴ νὰ θεραπεύσῃ τὰς πολυχρονίους τοῦ ἔθνους πληγὰς, ἐὰν ὀδηγῆται ἀπὸ τῆς Φιλοσοφίας τὸ φῶς, ἥγουν ἐὰν γίνεται μὲ μέθοδον διάφορον ἀπὸ τὴν μέθοδον, ἣτις ἐπεκράτησεν ἕως τώρα εἰς τὰ φροντιστήρια. Οἱ διδάσκαλοι μάλιστα πρέπει νὰ ἐνθυμῶνται, καὶ νὰ λέγωσι συνεχῶς ὅ, τι ἔλεγεν ὁ Ῥήτωρ Ἰσοκράτης περὶ τῶν ἰδίων αὐτοῦ μαθητῶν « Χαίρω περισσότερον διὰ τοὺς εὐδοκιμοῦντας εἰς τὰς πράξεις καὶ τοῦ βίου τὴν διαγωγὴν μαθητὰς μου, παρὰ διὰ τοὺς προκόπτοντας εἰς τὴν Ῥητορικὴν· μ' ὅλον ὅτι τῶν καλῶς συνθεμένων λόγων, καὶ ἂν τί ποτε δὲν βοηθήσω τὸν μαθητὴν εἰς τὴν σύνθεσιν αὐτῶν, ἢ τιμὴ προσφέρεται ἀπὸ ὅλων εἰς ἐμέ· διὰ δὲ τὰ καλῶς πραχθέντα, ὅλοι ἐπαινοῦν αὐτὸν τὸν πράξαντα, ἂν κ' ἐξεύρωσιν ὅτι τὰ ἔπραξε διὰ συμβουλῆς μου (1). ». Ταιαῦτα συλλογίζονται, καὶ ταιαῦτα λέγουσιν οἱ φιλόσοφοι καὶ φιλόανθρωποι διδάσκαλοι, οἱ ὅποιοι δὲν

(1) « Ἐπεὶ καὶ τῶν πεπλησιακότων μοι φανεῖν ἂν μᾶλλον χαίρων τοῖς ἐπὶ τῷ βίῳ καὶ ταῖς πράξεσιν εὐδοκιμοῦσιν, ἢ τοῖς περὶ τοὺς λόγους δεινοῖς εἶναι δοκοῦσι· καίτοι τῶν μὲν (γρ. τῶν μὲν εὖ) φηθέντων, εἰ καὶ μηδὲν ἕτερον συμβαλομένην, ἅπαντες ἂν ἐμοὶ τὴν αἰτίαν ἐπιθεῖεν· τῶν δ' ὀρθῶς πραττομένων, εἰ καὶ πάντες εἶδειεν ἐμὲ σύμβουλον γεγεννημένον, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἂν αὐτὸν τὸν μεταχειριζόμενόν τὰς πράξεις ἐπαινέσειεν ». Ἰσοκρ. Παναθην. Τάμ. Β, σελ. 48α.

ἔχουσι τίποτε κοινόν με τοὺς διδασκάλους τῶν βαναύσων τεχνῶν. Εἰς τούτους ἀρκεῖ νὰ παραδίδωσι τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, καὶ ὄχι τι περισσότερον· ἀλλ' οἱ διδάσκαλοι τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας παραδίδουσι τοὺς Ἑλληνικοὺς συγγραφεῖς, διὰ ν' ἀπανθίζωσιν ἀπ' αὐτοὺς οἱ νέοι, ὅχι ῥησεΐδια καὶ λεξεΐδια, τῶν ὁποίων ὁ καρπὸς ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ τύφος, ἀλλ' ἦθη χρῆσά, καὶ νοῦν, ὅσας μέλει νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς ὅλας τὰς πράξεις καὶ περιστάσεις τῆς μελλούσης αὐτῶν ζωῆς. Ὁ νοῦς οὗτος δὲν ἀποκτᾶται μετὰ τὴν πολλὴν καὶ ἀμέθοδον ἀνάγνωσιν, ἀλλὰ μετὰ τὴν εὐμέθοδον χρησομάθειαν, κατὰ τὴν γνωστὴν εἰς πολλοὺς, ἀλλ' εἰς τὴν ὁποίαν πολλὰ ὀλίγοι προσέχουσι, χρυσῆν ἐκείνην γνώμην,

Ὁ χρησίμ' εἰδῶς, οὐχ ὁ πολλ' εἰδῶς, σοφός.

Καθὼς τὴν σήμερον παραδίδονται εἰς πολλὰ σχολεῖα οἱ συγγραφεῖς, εἶναι ἀπορίας ἄξιον, ὅτι ἐξέρχονται κάμμιαν φορὰν νέοι σολισμένοι μετὰ χρῆσά ἦθη ἀπ' αὐτά. Τὸ πρῶτον μάθημα εἶναι αἱ μονόστιχοι γνώμαι τοῦ Χρυσολωρᾶ, ἡγοῦν συλλογὴ χωρὶς κρίσιν πολλῶν ὠφελίμων γνωμῶν, μεμιγμένων μετὰ πολλὰς ἄλλας, ἢ παντάπασιν ἀνοήτους, ἢ καὶ βλαβεράς καὶ προετοιμαστικὰς εἰς τὴν κακίαν. Τὸ ἀτοπώτερον εἶναι, ὅτι πολλάκις εἰς τὸ αὐτὸ κεφάλαιον περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος συνηρμόθησαν, δὲν ἐξεύρω πῶς, γνώμαι φανερὰ ἀντιφάσκουσαι, ἡγοῦν ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ μία λέγει τὸ πρᾶγμα λευκόν, ἡ ἄλλη μαῦρον, ἡ μία χρησίμον καὶ ἀξιολίμητον, ἡ ἄλλη βλαβερόν καὶ ἀποσροφῆς ἄξιον. Καὶ ἂν ἄλλο κακὸν δὲν ἐπροξένει ἡ τοιαύτη ἀντίφασις, διὰ τοῦτο μόνον ὅτι εἶναι ἀντίφασις, δὲν ἔπρεπε νὰ παραδίδωται εἰς τοὺς νέους, οἱ ὁποῖοι ἐκείνας μόνας τὰς δόξας καὶ κρίσεις τῶν πραγμάτων πρέπει

νὰ διδάσκωνται, ὅσας συμφέρει· εἰς αὐτοὺς νὰ ἔχωσιν, ὅταν φθάσωσιν εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν (1).

· Παραδείγματος χάριν, τὸ εἰς γάμον κεφάλαιον ἀπὸ δέκα σίχους μόνον τοῦτον ἔχει ἀληθῶς ἠθικόν,

Ἦθος προκρίνειν χρημάτων γαμοῦντα δεῖ.

Οἱ λοιποὶ ἀποβλέπουν εἰς τὸ νὰ ἐμπνεύσωσιν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν νέων τὸ μῖσος καὶ τὴν ἀποσροφὴν τοῦ γάμου. Τοιαῦται γινῶμαι δυνατὸν ἴσως νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς διδάσκαλον, τοῦ ὁποίου σκοπὸς ἤθελεν εἶσθαι νὰ προπαιδεύσῃ, διὰ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ὅλους αὐτοῦ τοὺς μαθητὰς εἰς τὴν μοναχικὴν ζωὴν, ἐὰν ὅμως τοιαύτη προπαιδεία δὲν ἦτον ἐναντία εἰς τὴν Θρησκείαν, ἥτις καὶ τὸν γάμον ἐκήρυξε τίμιον καὶ τὴν κοίτην ἀμίαντον. Ἄλλ' ὁ φρόνιμος καὶ φίλος τῆς ἀρετῆς διδάσκαλος, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ γονεῖς ἐμπιστεύθησαν τοὺς υἱοὺς των, διὰ νὰ τοὺς ἀπολάβωσιν ὀπίσω ἀξίους διαδόχους, καὶ σὺλους τῆς πατρικῆς εὐτυχούσης οἰκίας, ἢ ἀνεγέρτας τῆς πεσούσης, δὲν ἔπρεπε νὰ διδάσκῃ τοιαῦτα τοὺς νέους· ἐὰν κατὰ δυσυχίαν τοὺς πείσῃ, τί ἄλλο δύναται νὰ τοὺς καταστήσῃ παρὰ μοιχοὺς καὶ πόρνους, ἂν δὲν τοὺς κάμῃ Καλογῆρους;

Τὸ εἰς γυναῖκα κεφάλαιον τοῦ Χρυσολωρᾶ, ἂν ἐξαιρέσης ὀλίγας τινὰς γνώμας χρησίμους, παριστάνει τὰς γυναῖκας ὡς θηρία παντάπασιν ἀρετῆς καὶ παιδείας ἀνεπίδεκτα. Τοιαῦται γινῶμαι ὑποφέρονται εἰς τὰς Κωμωδίας καὶ Τραγωδίας, ἀπὸ

(1) = Ἄρ' εὖν ῥαδίως οὕτω παρήσομεν τοὺς ἐπιτυχόντας ὑπὸ τῶν ἐπιτυχόντων μύθους πλασθέντας ἀκούειν τοὺς παῖδας, καὶ λαμβάνειν ἐν ταῖς ψυχαῖς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐναντίας δόξας ἐκείναις ἄς, ἐπειδὴν τελεωθῶσιν, ἔχειν οἰσόμεθα δεῖν αὐτούς; Οὐδ' ὑποσιτοῦν παρήσομεν». Πλάτων, Πολιτ. Β, σελ. 377.

τάς οποίας καὶ ἠραγίσθησαν· διότι εἰς ἐκείνας ἡ κωμικὴ ἀσειότης, ἢ ἡ τραγικὴ ἀγανάκτησις, καὶ κάμμίαν φοράν αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ ἢ ἰδιαίττωσα πρὸς τὰς γυναῖκας ἀντιπάθεια, ἀρκοῦν νὰ δεῖξωσι τὴν ὑπερβολὴν τοῦ ψόγου, καὶ νὰ ἐμποδίσωσι τὸ ἐνδεχόμενον ἀπὸ τὸν ψόγον κακόν. Ὅταν ὁ Ἰππόλυτος, πληροφορηθεὶς τὸν ἄσεμνον ἔρωτα τῆς μητρικῆς αὐτοῦ, κατηγορῇ τὸν Δία, ὅτι ἔπλασε γυναῖκας (Εὐριπίδ. Ἰππόλ. 616),

ὦ Ζεῦ, τί δὴ χίβδηλον ἀνθρώποις κακόν.

Γυναῖκας, εἰς ᾧς ἡλίου κατώκισας;

τίς δὲν αἰσθάνεται πάραυτα, ὅτι τοιοῦτοι λόγοι προφέρονται ἀπὸ ζῶμα νέου, σωφρονεστάτου μὲν, ἀλλ' ὅμως τάσου ἀπείρου, ὥστε κρίνει ὅτι ὅλαι αἱ γυναῖκες ὠμοιάζον τὴν μητριάν του.

Ἄλλ' ἔταν χωρὶς αἰτίας ἢ πάθους, ἐπὶ τῆς διδασκαλικῆς καθέδρας ἤσυχθα καθήμενος, διδάσκη τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ὁ διδάσκαλος, ὅτι,

Ζῆν οὐκ ἔδει γυναῖκα κατὰ πολλοὺς τρόπους·

ὅτι,

Θηρῶν ἀπάντων ἀγριωτέρα γυνή·

ὅτι,

Θάλασσα καὶ πῦρ καὶ γυνή κατὰ τρία·

εἰ ἄλλο σπουδάζει παρὰ νὰ διαφθεῖρῃ τὴν κρίσιν αὐτῶν; εἰ ἄλλο παρὰ νὰ τοὺς κάμη ψεύσας, συκοφάντας καὶ διαβόλους; Καὶ ποία μήτηρ, ἢ ἀδελφὴ, ἤθελε μὲ εὐχαρίστησιν βλέπει τὸν υἱὸν, ἢ τὸν ἀδελφόν της, νὰ συχνάζῃ τὰ σχολεῖα, ἂν ἔξευρεν ὅτι εἰς αὐτὰ διδάσκεται τὸ κατὰ γυναικῶν ἡλίθιον μῖσος; Καὶ ταῦτα μὲν ἄς ὑποτεθῶσι μόνον ἡλίθιοι.

Μηγαρί δὲν εἶναι ἄλλα μέσα, λογικῶν ζώων ἀξιώτερα, καὶ νὰ κινήσωσι τοὺς νέους εἰς τὴν ἀγάπην τῆς παιδείας ἰκανώτερα παρὰ τὸν ξυλοκοπισμὸν; ἢ μόνων τῶν τάλαιπύρων Ἑλληνικῶν παιδίων αἱ ψυχαὶ ἀπεθηριώθησαν τόσον, ὡς νὰ ἔχη χρεῖαν μάστιγος ὅστις θέλει νὰ τὰς ἡμερώσῃ; ἄλλὰ καὶ ἂν ἦσαν τοιαῦται, ἢ μάστιξ ἄλλο νὰ κάμῃ δὲν δύναται, πλὴν ἀπὸ λεοντώδη καὶ γενναῖα νὰ τὰ μεταβάλλῃ εἰς ὕπουλα καὶ κακοηθέστατα θηρία. Ἡ παιδεία τῶν νέων δὲν εἶναι ἔργον πλινθουργίας, μήτε οἱ διδάσκαλοι πρέπει νὰ μεταβάλλωνται εἰς ἐργοδιώκτας μασιγοφόρους, παρομοίους τῶν ἐργοδιωκτῶν τοῦ Φαραώ· εἶναι ἔργον ἡμερώσεως, χρησθηθείας, καὶ ἀρετῆς, τὴν ὁποίαν πῶς δύνανται νὰ παραδώσωσιν εἰς τὰς νεαρὰς ψυχὰς τὴν μαθητῶν, ἐὰν δίδωσιν εἰς αὐτοὺς καθημερινὰ παραδείγματα τοῦ ἀγριωτάτου πάθους, τῆς ὀργῆς (1); Εἰς τῶν φωτισμένων ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης τὰ φροντιστήρια ἢ ἐπιβαλλομένη εἰς τὸν ἀτακτοῦντα, ἢ μὴ προκόπτοντα μαθητὴν, ἀπὸ τοὺς διδασκάλους τιμωρία εἶναι ὁ ὄνειδισμὸς ἔμπροσθεν τῶν συμμαθητῶν αὐτοῦ, τοῦ περιπάτου, ἢ τοῦ γεύματος (ὅταν ἦναι κοινοβιακὸν τὸ φροντιστήριον) ἢ σέρησις, ἢ μετάθεσις εἰς τὸν ἔσχατον ἢ ἀτιμότερον τόπον, ἢ προτίμησις καὶ ὁ ἔπαινος, εἰς ἐπήκοον αὐτοῦ, τῶν προκοπόντων. Τὰ αὐτὰ μέσα μὴν ἀμφιβάλωμεν ὅτι μετεχειρί-

(Κατ. νεωτ. §. 1) ἐπαινεῖ τὸν διδάσκαλον τοῦ Κάτωνος τοῦ νεωτέρου, ὅτι ἔξευρε νὰ μεταχειρίζεται τὸν λόγον προτιμώτερον ἀπὸ τὰς πληγὰς, « Καὶ » γὰρ ἦν χαίρεις ὁ παιδαγωγὸς αὐτοῦ, καὶ λόγον ἔχων τοῦ κονδύλου προτιμώτερον, ὄνομα Σαρπηδῶν ».

(1) « Ἀρετῆς γὰρ ἀληθινὸς οὐκ ἐγγίνεται ζῆλος, εἰ μὴ δι' ἄκρας τοῦ παροξύνοντος εὐνοίας καὶ τιμῆς ». Πλουτάρχ. Κατ. Νεωτέρ. §. 9.

ζοντο καὶ οἱ πρόγονοι ἡμῶν, καὶ τόσον ἀπείχον ἀπὸ τὸ νὰ τυρανῶσι τοὺς μαθητὰς οἱ διδάσκαλοι, ὡς ἐστοχάζοντο ὡς ἴδια τέχνα τοὺς πολλὰ νεαροὺς, καὶ ὠνόμαζον τοὺς ἐξερχομένους ἀπὸ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, Ὀμιλητὰς, Ἐταίρους, Γνωρίμους (1), διὰ νὰ ἐξορίσωσιν ἀπὸ τὰς ψυχὰς αὐτῶν, μὲ τὰ φιλόνηρωπα τῆς οἰκειότητος καὶ ἰσοτιμίας ὀνόματα ταῦτα, τὸν φόβον, ἐπιτήδειον νὰ δημιουργῇ ἀνδράποδα, ἀλλ' ὄχι σοφοὺς καὶ χρησίμους ἄνδρας. Τὰ αὐτὰ πρέπει νὰ μεταχειρίζωμεθα καὶ ἡμεῖς, ἐὰν θέλωμεν χωρὶς κενοδοξίαν νὰ ὀνομαζώμεθα ἀπόγονοι καὶ διάδοχοι τῆς ἡμερότητος τῶν Ἑλλήνων (2). Αἱ ψυχαὶ τῶν νέων εἶναι φυσικὰ συνεριστικαὶ καὶ φιλότιμοι, καὶ σπανίως, ὅταν ἡ παράδοσις τῶν μαθημάτων γίνεται μὲ μέθοδον, εὐρίσκεται τις ἀναμεταξὺ αὐτῶν τόσον πέτρινος, ὅσκις, ἀκούων τῶν συμμαθητῶν αὐτοῦ τὰ ἐγκώμια, δὲν ἤθελε πάθει τὴν ἀγρυπνίαν τοῦ Θεμισοκλέους, καὶ φωνάζει, καθὼς ἐκεῖνος, « Οὐκ ἐᾷ με καθεύδειν τὸ Μιλτιάδου τρόπαιον ». Διὰ τί λοιπὸν, καταφρονοῦντες τὸ θαυμασὸν τοῦτο μέσον νὰ κινῶμεν μὲ ὠφέλειαν τὰς ψυχὰς των,

(1) Σουΐδ. λέξ. Γνωρίμους, καὶ, Ἐταῖροι.

(2) Ἄλλην τιμὴν δὲν ἐζήτησεν ἀπὸ τοὺς Λαμψακηνούς ὁ Ἀναξαγόρας νὰ κάμωσιν εἰς αὐτὸν μετὰ θάνατον, παρὰ νὰ ψηφίσωσι, νὰ παίζωσι κατ' ἔτος τὰ παιδία εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου του, « Τὰς διδομένας ἀφείς τιμὰς, ἡττήσαστο τὴν ἡμέραν ἐκείνην καθ' ἣν ἂν τελευτήσῃ, τοὺς παῖδας ἀφιέναι παίζειν, καὶ σχολάζειν ἀπὸ τῶν μαθημάτων ». Τὴν πρὸς τὰ παιδάρια πραότητα καὶ φιλοφροσύνην ἐγνώρισαν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι. Ὁ Κάτων, ἄνθρωπος πολλὰ σκληρὸς εἰς τοὺς δούλους, περὶ τῶν παιδίων ὅμως ἐκρίνεν ἄλλῶς. « Τὸν δὲ τύποντα γαμητὴν, ἢ παῖδα, τοῖς ἀγιωτάταις ἐλεγεν ἱεροῖς προσφῆρειν τὰς χεῖρας ». Πλουτάρχ. Πολιτ. παραγέλμ. §. 27, καὶ Κάτ. πρὸς β. §. 20.

μεταχειριζόμεθα τῶν τυράννων τὴν μάστιγα, ἡ ὁποία τὰς ταρτάει καὶ τὰς ἀγριαίνει μὲ ἀνεξιδήγητον βλάβην;

Καὶ ἡ μὲν τοῦ Χρυσολωρᾶ γνωμικὴ συλλογὴ εὐκόλον εἶναι νὰ καθαρισθῆ ἀφ' ὧσα δύναται νὰ βλάψωσι τὰς ἀπείρους πῶν νέων ψυχὰς· ἀλλὰ τοιοῦτος καθαρμὸς ἐπειδὴ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γένη εἰς ὅλα τὰ Ἑλληνικὰ βιβλία, ἀνάγκη εἶναι ἢ νὰ παρατρέχῃ ὁ διδάσκαλος ὧσα κρίνει βλάβερά εἰς τοὺς μαθητάς του, ἢ καὶ νὰ τὰ συνοδεύῃ, εἰς τὴν παράδοσιν, μὲ τὴν πρέπουσαν εἰς αὐτὰ κρίσιν καὶ κατάκρισιν. Εἰς τὰ παραδιδόμενα μαθήματα ἰσοροῦνται πολλάκις λόγοι μωροὶ, καὶ πράξεις ἢ ἀνόητοι, ἢ κακαί. Ὅσάκις εὐρίσκονται εἰς βιβλίον ἢ κεφάλαιον βιβλίου, τὸ ὁποῖον περιέχει τὸν βίον γνωστοῦ τινος ἀχρείου καὶ κακοτρόπου ἀνθρώπου, μήτ' ἢ κρίσις τοῦ νοσοῦ μᾶτε τὰ ἤθη τοῦ μαθητοῦ τρέχουσι μεγάλον κίνδυνον. Ἀλλὰ πολλάκις αἱ τοιαῦται πράξεις ἀναφέρονται ἀποφθεγματικῶς, ἢ χωρίζαι ἀπὸ τὸν λοιπὸν τοῦ πράξαντος βίον, χωρὶς ἐπίκρισιν τοῦ ἰσοροῦντος, ὁποῖα εἶναι πολλὰ τῶν ἀποφθεγμάτων τοῦ φρονίμου Πλούταρχου, ἢ καὶ μὲ ἐσφαλμένην ἐπίκρισιν συνωδευμένα, ὁποῖα εἶναι πολλὰ τοῦ κακῶς πολλάκις κρίνοντος Αἰλιανοῦ.

Διηγείται, παραδείγματος χάριν, ὁ Πλούταρχος τὸ πολυθρύλλητον ερατήγημα τοῦ Ζωπύρου, ὅστις ἔκοψε καὶ τὴν μύτιν καὶ τ' αὐτία του, μὲ σκοπὸν νὰ ἀπατήσῃ τοὺς Βαβυλωνίους, καὶ νὰ παραδώσῃ τὴν πόλιν αὐτῶν εἰς τὸν βασιλέα Δαρεῖον. Τοῦτο θαυμάζεται ἀπὸ πολλοὺς (1), ὡς

(1) Ὅχι ὁμοίως ἀπὸ τὸν Πλούταρχον, ὅστις τὸ διηγῆται ἀπλῶς, χωρὶς νὰ τὸ κρίνῃ.

πίσεως και φιλίας ἄκρας ὑπηκόου πρὸς βασιλέα ἀπόδειξις. Ἄλλ' εἶναι ἀληθῶς ἄρα γε τοιοῦτον, ὅταν ζυγισθῆ εἰς τὴν ζάθμην τοῦ ὀρθοῦ λόγου; Οἱ Βαβυλώνιοι δὲν ἀπεσάτησαν ἀπὸ τὸν Δαρείον, ἀλλ' ἐζήτησαν νὰ ἀναλάβωσι τὴν αὐτονομίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε τοὺς σερῆσει πρὸ ἐτῶν εἰκοσιπέντε ὁ Κῦρος. Ὁ Δαρεῖος ἦτο δεσπότης αὐτογνώμων, καὶ ὁ Ζώπυρος εἰς ἀπὸ τῆς αὐλῆς τοῦ τοῦς δυνατοῦς. Ποία εἶναι τῆς φιλίας τῶν αὐλικῶν καὶ πίσεως πρὸς τοὺς δεσπότας ἢ φύσις, εὐκόλα καθεὶς τὸ καταλαμβάνει. Ἦτο λοιπὸν ὁ ἀκρωτηριασμός τοῦ Ζωπύρου ἔργον καὶ μωρὸν καὶ σκληρόν (1)· μωρὸν, ἐπειδὴ ἐτόλμησε νὰ πράξῃ ὅ, τι μόλις γίνεται διὰ χάριν τῆς ἀληθινῆς φιλίας, ἥτις ποτὲ δὲν ἔχει χῶραν πᾶρξ ἀναμεταξὺ χρησῶν ἀνθρώπων· σκληρόν, ἐπειδὴ ἔσχι μόνον ἠκρωτηρίασε χωρὶς ἀνάγκης τὸ ἴδιον αὐτοῦ σῶμα, ἀλλ' ἐγένεν αἷτιος νὰ θανατωθῶσι τρισχίλιοι Βαβυλώνιοι, οἱ ἐντιμότεροι τῆς πόλεως, τοὺς ὁποίους ὁ Δαρεῖος ἐσαύρωσε πᾶραυτα ὅταν εἰσέβη νικητῆς εἰς τὴν Βαβυλῶνα. Ἄλλ' ὅμως ὑποθέτω ὅτι καὶ οἱ Βαβυλώνιοι ἀδίκως ἀπεσάτησαν, καὶ ὁ Δαρεῖος εἶχε τοῦ Τίτου ἢ τοῦ Τραϊανοῦ, καὶ ὁ Ζώπυρος τοῦ Σωκράτους τὴν ἀρετὴν· καὶ ταῦτα ὑποθέτων ἐρωτῶ, Ἄφ' οὗ τῆς αὐτῆς ἠρωϊκῆς ἀπάρνησιν ἑαυτοῦ ἔκαμεν εἰς χάριν τοῦ φίλου καὶ βασιλέως τοῦ Δαρείου ὁ Ζώπυρος, τί ἤθελε πράξει, ἢ τί πλέον ἔμενεν εἰς αὐτὸν νὰ πράξῃ, ἐὰν ἦτον ἐλευθέρας πόλεως πολίτης, διὰ νὰ σώσῃ ἀπὸ τὴν δουλείαν, τὴν γυναῖκα, τὰ

(1) Ὁ Ἡρόδοτος (Γ, ρνδ) μὲ τὰ ὀλίγα ταῦτα λόγια, « Ἐβούλετο, ἕως... » ἐωυτοῦ τὸ ἔργον ἔσαι· κάρτα γὰρ ἐν τοῖσι Πέρσῃσι αἱ ἀγαθοεργίαι εἰς τὸ > πρὸσω μεγάθεος τιμῶνται », μᾶς ἔδωκε νὰ καταλάβωμεν ἱκανῶς ποῖον ἦτο τοῦ Ζωπύρου τὸ τέλος.

τέχνα, τὴν κινδυνεύουσαν αὐτοῦ πατρίδα; Αἱ θυσίαι πρέπει νὰ ἦναι ἀνάλογοι τῆς ἀξίας τοῦ εἰδώλου, εἰς τὸ ὅποῖον προσφέρονται· εἰς τὸν Δία πρέπει αἱ ἑκατόμβαι· οἱ μικροὶ θεοὶ ἀρκοῦνται καὶ εἰς ὀλίγον λιβανωτόν. Ἐξω τούτου, εἰς τὴν ὀρθὴν κρίσιν τῶν τοιούτων, εἶναι δικαστήριον ἀδέκαστον ἢ συνειδήσις ἐκάστου, ἢ ὅποια ποτὲ δὲν μᾶς ἀπατά, ὅταν ἐρωτᾶται μὲ ἡσυχίαν. Ἀφ' οὗ παραδῶσης εἰς τοὺς μαθητάς σου τὴν ἰστορίαν ταύτην, παράβαλε τὸν Ζῶπυρον μὲ τοὺς τριακοσίους τοῦ Λεωνίδου, οἱ ὅποιοι μετὰ χαρὰς ἐπρόσφεραν ὀλοκάυτωμα τὰ σώματά των ἐπάνω εἰς τὸν βωμὸν τῆς μεγάλης θεᾶς, τῆς Πατρίδος, ἔπειτα ἐρώτησον ἓνα καθ' ἓνα τῶν νέων τούτων μαθητῶν, ἂν προκρίνη νὰ ἦναι Ζῶπυρος, ἢ εἰς ἀπὸ τῶν τριακοσίων τὸν ἀριθμόν.

Ἔναι ἀναριθμήτα ὅσα δύναται νὰ ὠφελήσῃ τοὺς μαθητάς ὁ σοφὸς καὶ φρόνιμος διδάσκαλος, τῶρά μὲ τὴν ὀρθὴν κρίσιν, καὶ τὸν ἐξ αὐτῆς ἔπαινον ἢ ψόγον τῶν ἰσορρομημένων πράξεων ἢ λόγων, τῶρα μὲ τὴν ἔρευναν τῆς παλαιᾶς καὶ νέας γλώσσης, καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλας παράθεσιν, καὶ ἄλλοτε μὲ ἐξέτασιν τῆς ἐτυμολογίας ἢ παραγωγῆς μιᾶς μόνης λέξεως. Ὅταν, παραδείγματος χάριν, ἐξηγῆς εἰς αὐτοὺς τὸ «Νόσιμον ἡμᾶρ» τοῦ Ὀμήρου, ἔχεις ἀφορμὴν πολλὰ νόσιμον, νὰ ἐμπνεύσῃς εἰς τὰς νεαρὰς αὐτῶν ψυχὰς τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος, καὶ τὸν ὑπὲρ αὐτῆς ζῆλον, λέγων εἰς αὐτοὺς τὰ ὀλίγα ταῦτα λόγια· «Εἰς τὸν Ποιητὴν τὸ, Νόσιμον ἡμᾶρ, ἄλλο δὲν σημαίνει παρὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πατρίδα. Οἱ μεταγενέστεροι ὅμως Ἕλληνας ὠνόμασαν Νόσιμα μεταφορικῶς ὅλα τὰ ἡδέα καὶ ἀρετὰ, ἀνιτιτόμενοι μὲ τοῦτο πόσον εἶναι ἡ πατρὶς ἀξία ἀγάπης, πόσον πρέπει νὰ ἐυαρεσῆται

« ὅς τις κατοικεῖ εἰς αὐτήν, πόσον γὰρ τὴν ἔχη εἰς τὴν μνήμην
 » ἀνεξάλειπτον ὅς τις εἶναι μακρὰν αὐτῆς. Ὅθεν λέγοντες κ'
 » ἐκεῖνοι τότε, καὶ ἡμεῖς σήμερον, καθ' ὑπόθεσιν, Νόσιμον βρῶ-
 » μα, ἄλλο δὲν ἐνόουν ἐκεῖνοι, ἄλλο δὲν λέγομεν ἡμεῖς, χωρὶς
 » γὰρ τὸ νοῶμεν οἱ περισσώτεροι, παρὰ βρῶμα τόσον ἡδονικὸν
 » εἰς τὴν γεῦσιν, ὅσῃν ἡδονὴν προξενεῖ εἰς τὸν ξενιτευόμενον
 » ἢ ἡμέρα τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πατρίδα του ».

Ὅταν πρώτην φοράν τύχῃς εἰς τὰ παραδιδόμενα μαθήματα
 τὸ ὄνομα Θεῖος, τὸ σημαῖνον τοῦ πατρὸς, ἢ τῆς μητρὸς, τὸν
 ἀδελφόν, μὴ προσμένῃς γὰρ σ' ἐρωτήσῃσι, διὰ τί οἱ ἀδελφοὶ τῶν
 γονέων ὠνομάσθησαν Θεῖοι, ἤγουν Θεῖκοι, καὶ αἱ ἀδελφαί,
 Θεῖαι, ἤγουν Θεῖκαί. Εἰς τοὺς πολλὰ νεαροὺς τὴν ἡλικίαν
 λέγε, ὅτι τοῦτο μᾶς διδάσκει πόσον εἶναι μέγα τὸ χρεω-
 στούμενον εἰς αὐτοὺς τοὺς γονεῖς σέβας, ἐπειδὴ οἱ ἀδελφοὶ
 καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτῶν ἠξιώθησαν τῆς θεϊότητος τὴν τόσον
 ἔντιμον ὀνομασίαν. Εἰς τοὺς προβεβηκότας καὶ εἰς τὴν
 ἡλικίαν καὶ εἰς τὰ μαθήματα, ἀνακάλυψον τὴν βαθυτέ-
 ραν ἔννοιαν καὶ τὸ τέλος τῆς σοφῆς ταύτης ὀνομαθε-
 σίας. Οἱ γονεῖς ἐνδέχεται ν' ἀποθάνωσιν, ὅταν ἔτι ἦναι εἰς
 πολλὰ νεαρὰν ἡλικίαν τὰ τέκνα των· καὶ τότε φυσικὰ λαμ-
 βάνουσι πρὸς αὐτὰ τόπον πατρὸς καὶ μητρὸς οἱ ἀδελφοὶ
 καὶ αἱ ἀδελφαὶ τῶν γονέων, εἰς τοὺς ὁποίους ὅμως τὰ τέκνα
 μήτ' ὑπακοὴν μήτε σέβας ἤθελαν προσφέρει, ἂν δὲν ἦσαν
 προετοιμασμένα νηπιόθεν μὲ τὴν σωτήριον ταύτην πρόληψιν
 γὰρ τοὺς νομιζῶσι καὶ γὰρ τοὺς ὀνομάζωσι Θεῖους καὶ Θεῖας.
 « Οὕτω καὶ σεῖς, φίλοι (λέγεις συμπεραίνων τὸν λόγον πρὸς
 » τοὺς μαθητάς σου), προθυμεῖσθε, ὅταν κατασταθῆτε γο-
 » νεῖς, γὰρ τειγίξετε τὰς ἀπαλὰς ψυχὰς τῶν ἰδίων τέκνων

» μὲ προλήψεις ἀγαθὰς, ἂν ἐπιθυμῆτε νὰ ἐμποδίσετε τὴν
 » εἴσοδον τῆς κακίας εἰς αὐτάς. Ὅ, τι θέλετε νὰ σέβωνται
 » καὶ νὰ μιμῶνται, ὅταν ἔλθωσιν εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, ἐκεῖνο
 » προσπαθεῖτε νὰ καταστήσετε σεβάσιμον εἰς αὐτὰ, ἐκείνου
 » τὸνομα μὴ προφέρετε ποτὲ πλὴν συνωδευμένον μὲ ἐπίθετα
 » μεγάλου θαυμασμοῦ ».

Ἄφ' ὅσα εἶπα περὶ τῆς ἐκλογῆς καὶ τῆς παραδόσεως τῶν
 συγγραφέων συμπεραίνεται πόσον εἶναι ἀναγκαῖον νὰ συντεθῇ
 συλλογὴ ἀναγκάσεων μὲ ὀλίγας σημειώσεις διὰ τοὺς σπουδά-
 ζοντας τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν νέους. Ἄυτη πρέπει νὰ ᾔηαι
 ὄχι κατὰ τὴν συνεραλισθεῖσαν εἰς τέσσαρας τόμους καὶ ονο-
 μασθεῖσαν Ἐγκυκλοπαιδεῖαν, τὴν πεμπομένην ἀπὸ τοὺς Βε-
 νετικῶς τύπους εἰς τῶν Γραικῶν τὰ σχολεῖα, ἀλλὰ τοι-
 αῦτη συλλογὴ, εἰς τὴν ὁποῖαν νὰ ᾔηαι φιλοσοφικῶς (τοῦτε
 θέλει νὰ εἶπη μὲ νοῦν καὶ κρίσιν) συγκερασμένη μὲ τὴν
 ἡδονὴν ἢ ὠφέλεια, τῆς ὁποίας ἡ ἀνάγνωσις νὰ προξενῇ καὶ
 σπουδὴν, καὶ τῆς σπουδῆς ἄνεσιν καὶ ψυχαγωγίαν, νὰ
 κάμνη ἐν ταύτῃ τὸν ἀναγινώσκοντα καὶ σοφὸν καὶ ἡμερον,
 νὰ ἐμπνέη εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ τὰ μεγάλα τῆς ἐλευθε-
 ρίας φρονήματα, καὶ τὰς χάριτας καὶ κομψείας τῆς προ-
 γονικῆς του γλώσσης· εἰς ὀλίγα λόγια, πρέπει νὰ ᾔηαι ἀλη-
 θές ταμεῖον φρονήσεως, ἐπιτήδειον εἰς τὴν παιδεῖαν τῶν
 ἀρχαρίων, ἀλλὰ τοιοῦτον, ὁποῖον καὶ οἱ μεγαλήτεροι μαθη-
 ταί, καὶ πρὸς τοῦτοις ὅσοι ἔπαυσαν νὰ μαθητεύωνται, νὰ
 ἀναγινώσκωσιν εἰς τὴν ἐπίλοιπον αὐτῶν ζωὴν, καὶ εἰς τὸν
 οἶκον καὶ εἰς τὸν περίπατον, δι' ἀναψυχὴν καὶ παρηγορίαν
 τῶν βιωτικῶν κόπων καὶ φροντίδων.

Μὴ δυνάμενος ν' ἀσχοληθῶ εἰς τοιοῦτον ὠφελιμώτατον

ἔργον, ἀρκεῖ νὰ φανερώσω πῶς ἤθελα τὸ κάμει ἂν δὲν μοῦ ἔλειπεν ὁ καιρός. Ὅσις εὐκαιρεῖ καὶ δύναται, καὶ κρίνει καλὴν τὴν ἐξῆς ὑποτύπωσιν (1), ἄς μὴν ἀποσραφῆ τὸ ἔργον ὡς ἄδοξον καὶ μικρόν. Καὶ τοῦ μικροῦ μικρότερον ἤθελεν ἐξάπαντος εἶσθαι, ἐὰν ἀκρίτως συσσωρεύσῃ ὅ, τι τοῦ ἔλθει εἰς τὸν νοῦν· ἐὰν αἱ σημειώσεις του, ἀντὶ νὰ ἐξηγῶσι τὰς ἀληθεῖς ἀσαφείας, νὰ παρατηρῶσι τὴν συγγένειαν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης μὲ τὴν σημερινὴν, ὡσάκις εὐρίσκει ἀφορμὴν ἀρμόδιον περὶ τούτου, νὰ κρίνωσιν ὅσα κακῶς ἢ καλῶς λέγουσιν οἱ συγγραφεῖς, ὅσα κακῶς ἢ καλῶς ἔπραξαν τὰ ἰσορούμενα πρόσωπα ἀπ' αὐτοῦς, ἐὰν (λέγω) ἀντὶ τούτων καταγίνονται εἰς τὰ νὰ σχολιάζωσι τὰ Διαβατικά καὶ τὰ Συγκείμενα, καὶ ἄλλας τοιαύτας μωρολογίας, ὑποφερτὰς καὶ συγχωρήσεως ἀξίας, διότι ἦσαν ἀναπόφευκτοι (2), εἰς τὴν παρελθοῦσαν ἑκατονταετηρίδα, ὅταν τὸ ἔθνος μόλις ἤρχιζε νὰ ἀναλαμβάνῃ ἀπὸ τὴν μακρὰν αὐτοῦ

(1) Εἰς τὴν ὁποίαν ὁμως δὲν νοῶ ὅτι πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ καὶ τὴν αὐτὴν τάξιν· ἡ τάξις χρειάζεται σκέψιν περισσοτέραν, διὰ νὰ γένη εἰς τρόπον, ὡς νὰ προβαίῃ ἡ συλλογὴ ἀπὸ τὰ πλέον εἰς τὰ ὀλιγώτερον εὐνόητα. οἱ περὶ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας σοφασμοὶ μοι εἶναι αὐτοσχέδιοι· ἂν εἶχα τὸν καιρὸν καὶ τὴν δύναμιν νὰ ἐκθέσω εἰς πλάτος τί πρέπει νὰ περιέχῃ καὶ εἰς ποίαν τάξιν νὰ διατεθῇ ἡ συλλογὴ, συντομώτερον ἦτο νὰ τὴν συνθέσω παρὰ νὰ διδάσκω πῶς ἔχουν νὰ τὴν συνθέσωσιν ἄλλοι.

(2) Ἀρκεῖ τούτο νὰ μὲ δικαιώσῃ ἐμπροσθεν ἐκείνων, ὅσους ἐνδέχεται νὰ ἐσκανδαλίωσαν· ὅσα εἶπα κατὰ τῶν Γραμματικῶν. Ὅσις ἔξυι μόνον τὰς πληγὰς διὰ νὰ τὰς κακουργήσῃ, εἶναι δῆμιος· ὅσις τὰς καίει διὰ νὰ τὰς θεραπεύσῃ, τοῦτον ἄλλως νὰ κατηγορήσῃ δὲν τολμᾷ πλὴν ἔπειτα ὀλίγον μέλει εἴτε ζῆ, εἴτε ἐθανατώθῃ ἡ Ἑλλάς. Εἰς τὴν παρελθοῦσαν ἑκατονταετηρίδα, αἱ τοιαῦται Γραμματικαὶ, καὶ τοιαῦται συγγραφῶν ἐξηγήσεις, ἦσαν (πάλιν τὸ λέγω) ἀναπόφευκτοι· ἦτον ἀκόμη τότε ἀρχὴ ὠδίνων τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ

ἀσθeneίαν, ἀλλὰ τὰς ὁποίας δὲν πρέπει πλέον κἀνεὶς μῆτε νὰ γράψῃ μῆτε νὰ τυπώσῃ, ἐὰν δὲν θέλῃ νὰ προσάψῃ μωρίας ὄνειδος εἰς ὄλον αὐτοῦ τὸ γένος. Ἐὰν ὁμως καὶ ἡ μικρὰ του συλλογὴ, καὶ αἱ ὀλίγαι του σημειώσεις, συνταχθῶσι μὲ κρίσιν φιλοσοφικὴν, τὸ ἀποτέλεσμα θέλει εἶσθαι εὐκολία καὶ διάδοσις ἐγρηγόρος εἰς πολλοὺς τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας, τοῦ κριτικῆς τῆς διανοίας οὐξύτης, φρόνησις, ἡμέρωσις τῶν ἠθῶν, εἰς βραχυλογίαν, ἀπὸ τῆς ἀδοξίας εἰς τὴν δόξαν ὄλου τοῦ ἔθνους μεταβολή. Ἐὰν ταῦτα λογίζωνται μικρὰ, ποῖα λοιπὸν (ἐρωτῶ) εἶναι τὰ μεγάλα;

Λέγω τώρα πῶς ἐπεθύμουν νὰ συντεθῇ ἡ διὰ τοὺς νέους αὕτη συλλογὴ. Δὲν πρέπει νὰ ᾔηται πολλὰ μακρὰ. Αἱ γραμματικαὶ σημειώσεις, ἀναγκαῖαι μάλιστα διὰ τοὺς πρώτους μῆνας, ὅσους ὑποθέτω ὅτι θέλουν διατρίψει εἰς τὸ πρῶτον τῆς συλλογῆς τριτημόριον οἱ μαθηταὶ, πρέπει νὰ ᾔηται ὀλίγαι· καὶ δὲν ἦτο κακὸν νὰ καταχωρισθῶσιν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν πίνακα, ὅσαι ἀποβλέπουν τὴν Ἑλληνικὴν, εἰς τὸν κοινὸν, ὅσαι καταγίνονται εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν. Λέγω δύο πίνακας λέξεων διὰ τοῦτο, ὅτι κρίνω πρᾶγμα ἀναγκαῖον ἀπὸ τοῦ νῦν, ὡσάκισ ὁ καιρὸς τὸ συγχωρεῖ, νὰ καταγίνωνται ἐν ταύτῃ καὶ διδάσκαλοι καὶ μαθηταὶ εἰς τὴν παραβολικὴν ἐξέτασιν τῶν δύο γλωσσῶν. Ἐὰν ᾔηται ἀνόητον

εἶνεος· ὅθεν ἔκαμαν καὶ οἱ Γραικοὶ ὁ, τι ἔκαμαν ὅλα τὰ ἔθνη κατ' ἀρχὰς τοῦ φωτισμοῦ των, ἤγουν ἠσχολοῦντο εἰς πράγματα νηπιώδη. Ἐὰν οἱ τότε γράψαντες. (ἀπὸ τοὺς ὁποίους προσωπικῶς δὲν ἐγνώρισα κανένα) ἔζων σήμερον, ἤθελαν κάμει τὴν αὐτὴν κρίσιν, τὴν ὁποίαν ἐγὼ κάμνω τώρα· ἐὰν ἐγὼ ἤμην τότε εἰς κατάστασιν νὰ κάμω ὁ, τι ἔκαμαν, ἤθελα ἴσως τὸ κάμει
 γαιρότερον.

νά φαντασθῆ ὅτι ἐξεύρει τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐντελῶς, ὅσιν, λόγου χάριν, ἤθελεν ἀγνοεῖ μίαν μόνην ἀπὸ τὰς τέσσαρας αὐτῆς παλαιᾶς διαλέκτους, ἀσυγκρίτως ἀνοητότερος εἶναι (ὁ λόγος εἶναι περὶ τῶν Γραικῶν) ὅσιν δὲν ἐλπίζει κάμμιαν βοήθειαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, ἀπὸ τὴν μητρικὴν αὐτοῦ κοινὴν γλῶσσαν, ἢ ὅποια εἶναι τόσον περισσότερον ἀξιόλογος δι᾿ ἄλεκτος ἀπὸ τὴν Αἰολικὴν, Δωρικὴν, καὶ Ἰωνικὴν, ὅσον εἰς ἐκείνας μὲν δὲν ἔμειναν πλὴν κατὰ πολλὰ ὀλίγα τινὰ συγγράμματα, αὐτὴ δὲ λαλεῖται ἀπὸ ζῶν ὀλόκληρον ἔθνος.

Αἱ καθ' αὐτὸ σημειώσεις, αἱ ὑποκάτω τοῦ κειμένου, πρέπει νὰ ἦναι ἀληθεῖς ἐξηγήσεις τοῦ κειμένου· ἤγουν πρέπει νὰ ἐρμηνεύωσι τὰς δυσκολωτέρας συντάξεις, μὲ τὴν φυσικὴν αὐτῶν ἀνάλυσιν εἰς τὰς ἀπλουτέρας· νὰ συνοδεύωσι τὰ κύρια ὀνόματα τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὰς ἐπισημοτέρας αὐτῶν πράξεις (ὅποια εἶναι οἱ πόλεμοι, οἱ κατοικισμοὶ, ἢ μετακισμοὶ τῶν πόλεων κ. τ. λ.), μὲ τὸν χρόνον πρὸ Χριστοῦ, ἢ μετὰ Χριστοῦ, κατὰ τὸν ὅποιον ἤκμασαν, ἢ συνέβησαν· τῶν Ἑλληνικῶν Θεῶν καὶ Ἡρώων, μὲ τὴν σύντομον ἔκθεσιν τοῦ μύθου, ἢ, διὰ τὸ σύντομότερον, μὲ μόνην τὴν σημείωσιν τοῦ βιβλίου καὶ τοῦ τόπου, ὅπου εὐρίσκεται ὁ μῦθος· τῶν χωρῶν, τῶν πόλεων, τῶν ὄρων, τῶν ποταμῶν, τῆς παλαιᾶς Γεωγραφίας, μὲ τὰ ὀνόματα τῆς νέας Γεωγραφίας· τῶν ζώων, τῶν φυτῶν, τῶν ὀρυκτῶν, μὲ τὰ σημερινὰ ὀνόματα τῆς φυσικῆς ἰστορίας. Πρέπει μαλιστα νὰ περιέχωσιν αἱ σημειώσεις τὴν ἐπίκρισιν ὄχι μόνον τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὅποιον ὁ συγγραφεὺς ἢ ποιητὴς ἐκφράζει τὰ νοήματα τῆς ψυχῆς σου, ἀλλὰ (τὸ ἀναγκαϊότερον) καὶ αὐτῶν τῶν νοημάτων, ἤγουν τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὅποιον αὐτὸς κρίνει τὰ πράγματα.

Χωρίς τούτων καὶ τῶν τοιούτων παρατηρήσεων καὶ σημειώσεων, ἢ μάθησις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἶναι μάταιος ἀπαγγελία λέξεων, ἀηδὴς εἰς τὴν ἀκοὴν, δύσκολος νὰ φυλαχθῇ εἰς τὴν μνήμην· καὶ μετὰ πολλοὺς ἰδρῶτας καὶ κόπους, ἀντὶ Γραμματικῶν, οἱ ταλαίπωροι νέοι γίνονται, καὶ μένουσι ὅλον τῆς ζωῆς αὐτῶν τὸν ἐπίλοιπον καιρὸν, γελοῖοι Γραμματισαί, ἔχοντες τὴν κεφαλὴν πλουσίαν ἀπὸ ὀνόματα, ῥήματα, καὶ παντὸς εἶδους λεξείδια, ἀπὸ δὲ πράγματα καὶ πραγμάτων κρίσιν παντάπασι πτωχὴν καὶ ἀνόητον (1).

Εἰς τὴν συλλογὴν ταύτην πρέπει νὰ εὐρίσκωνται,

1. Πολλὰ ὀλίγοι τινὲς μῦθοι τοῦ Αἰσώπου, χωρὶς τὸν βίον τοῦ Αἰσώπου, καὶ χωρὶς τὰ ἐπιμύθια. Δὲν θέλω τὸν βίον, ὅτι εἶναι παντάπασι μυθώδης· δὲν θέλω τὰ ἐπιμύθια, διότι εἶναι τὰ περισσότερα ἀνάρμοσα, καὶ πολλάκις ἀνόητα. Ἀντὶ τοῦ βίου, ἐμπορεῖ νὰ συντάξῃ ὁ ἐκδότης μικρὰν ἔιδησιν βιογραφικὴν περὶ τοῦ Αἰσώπου, περὶ τοῦ ὁποίου ὅμως πολλὰ ὀλίγα ἐξεύρομεν. Τὰ ἐπιμύθια ἄς πλάττῃ καὶ ἄς λέγῃ διὰ ζωῆς φωνῆς ὁ διδάσκαλος, ἢ καὶ ἂν μεταξὺ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εὐρίσκωνται τινὲς ἀρκετὰ ἡλικιωμένοι, ἄς τοὺς διεγείρῃ νὰ τὰ συμπεραίνωσιν ἀφ' ἑαυτῶν. Ὁ τρόπος οὗτος καὶ τὸν νοῦν ὀξύνει, καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀμιλλαν τῶν μαθητῶν ἱκανὸς εἶναι νὰ γεννήσῃ.

2. Μετὰ τοὺς Αἰσωπικοὺς μύθους ἄς συντάξῃ φρόνιμον ἐκλογὴν ἀπὸ τοῦ Χρυσολωρᾶ τὰς μονοσίχους γνώμας, τὰς ὁποίας δύναται νὰ αὐξήσῃ μὲ γνώμας ἄλλας μονοσίχους ἢ καὶ πολυσίχους ἀπὸ τὸν Θεόγνιν, ἢ τὸν Στοβαῖον.

(1) « Κἂν διαφυλάξῃς τὸ μὴ σπουδάζειν ἐπὶ ταῖς ὀνόμασι, πλουσιώτερος ἢ εἰς τὸ γῆρας ἀναφανήσῃ φρονήσεως ». Πλάτων, Πολιτικ. σελ. 261.

3. Ἄς ἀκολουθῆ μετὰ ταύτας ἢ πρὸς Δημόνικόν παραί-
νεσις τοῦ Ἰσοκράτους ὀλόκληρος.

4. Ταύτης κατόπιν ὁ θαυμάσιος καὶ θαυμασιῶς γραμ-
μένος ἀπὸ τὸν Ξενοφῶντα μῦθος τοῦ Προδίκου περὶ τῆς νεό-
τητος τοῦ Ἡρακλέους· μῦθος, τοῦ ὁποίου τὴν δύναμιν τόσον
ἔγνώρισε καλὰ ὁ φιλάρετος Σωκράτης, ὥστε τὸν μετεχειρίζετο
συνεχῶς εἰς διδασχὴν τῶν νέων. Τοῦτον οἱ διδάσκαλοι πρέ-
πει νὰ ὑποχρεοῦσιν ἀπαραιτήτως τοὺς μαθητὰς νὰ τὸν ἐκ-
σηθίζωσι, καὶ νὰ τὸν ἀπαγγέλλωσι· τοῦλάχισον μίαν φοράν
τὴν ἐβδομάδα εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ νὰ παραγγέλλωσι τοὺς
γονεῖς νὰ ζητῶσι συνεχῶς τὴν ἀπαγγελίαν καὶ τὴν ἐξήγησιν
εἰς τὸν οἶκον· ἀπὸ τούτου τὴν ἀδιάλειπτον μελέτην πρέπει
νὰ τοὺς πληροφορήσωσιν ὅτι κρέμεται ἡ εὐτυχία τῶν τέκ-
νων. Ὡς ποσάκις πολέμουμένος ἐγὼ, βλέπων ἄλλους πολε-
μουμένους ἀπὸ τὰ πάθη, ἀνεξέναξα, ὅτι δὲν προετοιμά-
ζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν φοβερόν τοῦτον πόλεμον με-
τοιαῦτα ὅπλα οἱ παιδευταὶ τῆς νεότητος (1), ἀλλὰ τοὺς
ἀφένουσιν εἰς τὸν κίνδυνον νὰ φωνάζωσι πολλάκις τῆς Μη-
δείας τὰς αἰσχρὰς ταύτας φωνάς·

Καὶ μαθάνω μὲν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά·

Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

Τοιαῦτα ὅπλα εἶναι ὅλα σχεδὸν τὰ ἠθικὰ παραγγέλματα τοῦ
Σωκράτους, εὑρισκόμενα εἰς τὸν Πλάτωνά καὶ Ξενοφῶντα,
ἀλλὰ περισσότερά καὶ καταπέσιχιώτερα εἰς τὸν Ξενοφῶντα.

(1) « Εἰ γὰρ οὕτως ἐλέγετο ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ πάντων ὑμῶν, καὶ ἐκ νέου
" ἡμᾶς ἐπιθετε, οὐκ ἂν ἀλλήλους ἐφυλάττομεν μὴ ἀδικεῖν· ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ
" ἦν ἕκαστος ἄριστος φύλαξ, δεδιώς, μὴ ἀδικῶν τῷ μεγίστῳ κακῷ ξυνοικοῖη ».
Πλάτων, Πολιτ. Β, σελ. 367.

Ἄς μὴν ἀμελήσῃ ὁ ἐκδότης νὰ κάμῃ καὶ ἀπὸ ταῦτα φρόνιμον ἐκλογὴν τῶν ἀναγκαιοτέρων εἰς τὴν παιδαγωγίαν τῶν νέων. Ἀπὸ τὰ μεγάλα τῆς Ἑλλάδος καυχήματα ἐν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, τὸ πρῶτον εἶναι ὁ Σωκράτης. Ὅμοιόν του εἰς τὴν ἀρετὴν κἀνὲν ἔθνος ἀκόμη δὲν ἐγέννησεν ἄλλον (1). ἐὰν οἱ διδάσκαλοι ποτίζωσι συνεχῶς μὲ τὰ σοφὰ τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς νοθετήματα τὰς ἀπαλὰς τῶν νέων ψυχὰς, ἐνδέχεται νὰ ἀποδείξωσιν ὅτι καὶ εἰς μόνην τὴν Ἑλλάδα γεννῶνται οἱ Σωκράται. Καὶ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ φανῇ παράδοξον. Εἰς ὅλας τὰς γλώσσας εἶναι μεταφρασμένα, καὶ ἀπ' ὅλα τὰ ἔθνη ἀναγινώσκονται καὶ θαυμάζονται τὰ φιλόσοφα τοῦ Σωκράτους παραγέγματα· ἀλλ' εἰς τοὺς ξένους κάμνουσι μόνον τὸν τύπον, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ κάμνῃ πᾶσα καλὴ συμβουλή εἰς τὰς εὐγενεῖς ψυχὰς· οἱ δὲ Ἕλληνες, ἐὰν θέλωσι νὰ ἦναι ἄξιοι τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος, ἔξω ἀπὸ τὸν τύπον τοῦτον, πρέπει νὰ σοχάζωνται τὰ παραγέγματα τοῦ Σωκράτους ὡς πατρικὴν αὐτῶν κληρονομίαν, καὶ νὰ ἐνθουσιάζωνται δι' αὐτά (2).

Ἡ παιδεία εἶναι ἡμέρωσις τῶν ἡθῶν. Ὁ πεπαιδευμένος

(1) Καὶ τὸν τιοῦτον ἄνδρα κατεδίκασαν εἰς θάνατον οἱ Ἀθηναῖοι· ὅχι ὁμοῦ οἱ ἀπόγονοι τῶν Μιλιτιάδων καὶ τῶν Θεμιστοκλέων, ἀλλ' οἱ πατέρες ἐκείνων, οἱ ὅποιοι μετ' ὀλίγους χρόνους ἐδέχθησαν εἰς τὰς Ἀθήνας Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν, καὶ μὴν ἀρκούμενοι νὰ προσφέρωσιν εἰς αὐτὸν τιμὰς ἰσοθέους, ἐξετελείσθησαν τόσον, ὥστε νὰ κολακεύωσι καὶ τὰς ἀναισχύντους αὐτοῦ πόρνας· εἰς τισαύτην ἀθλίαν ἐξουδένωσιν καταπτώσι τὰ ἔθνη, ὅταν πολεμῶσι τοὺς φιλοσόφους καὶ τὴν φιλοσοφίαν.

(2) « Τοὺς εἰληφότας καλὰς τὰς πρώτας ἐκ τοῦ γένους ἀφορμὰς, μέγα » ἐρ' ἐαυτοῖς προσήκει φρονεῖν, καὶ μηδὲν ἀνάξιον ἐπιτηδεύειν τῶν προγόνων ». Διονυσ. Ἀλικαρν. Ῥωμαϊκ. Ἀρχαιολογ. Α, 5.

πρέπει νὰ αισθάνεται τὴν ἡδονὴν καὶ νὰ γελᾷ, ὄχι μόνον, διότι εἶναι ἄνθρωπος, ἢ γουν φύσει γελασικὸν ζῶον, ἀλλ' ὅτι καὶ ὁ μέτριος γέλως εἶναι χαρακτήρ καὶ σημεῖον ἡμερώσεως. Τὴν ἄγριον καὶ μισάνθρωπον σοβαρότητα τί ποτε δὲν εἶναι ἱκανὸν νὰ κινήσῃ εἰς γέλωτα· ἡ μωρία γελᾷ εἰς ὅλα· μόνος ὁ πεπαιδευμένος καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος ἐξεύρει καὶ τὸν καιρὸν καὶ τὸ μέτρον τοῦ γέλωτος. Ὁ Σωκράτης ἐγέλα, καὶ πολλάκις ἔσμιγε τὰς ἀγίας αὐτοῦ παραινέσεις μὲ ἀσειότητας, διὰ νὰ τὰς ἐμβάζῃ εὐκλωτέρων εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκούοντων. Μὴ φοβηθῆς λοιπὸν νὰ ἀναμιζῆς εἰς τὰ μαθήματά σου ὡς ἡδυσμία καὶ τὸν γέλωτα, τὸν ὁποῖον μὴτ' οἱ ἄγριοι Σπαρτιαῖται δὲν ἐξώρισαν ἀπὸ τὴν νομοθεσίαν αὐτῶν (1). Εἰς τοῦτο τὸ τέλος δύνασαι νὰ καταχωρίσῃς εἰς τὴν συλλογὴν σου,

5, Τὰ ἀσειᾶ τοῦ Ἱεροκλέους, εἰς τὰ ὁποῖα ἐμπορεῖς νὰ προσθέσῃς ὀλίγα τινὰ ἐρανισμένα ἀπ' ἄλλους, καὶ ἄλλα ἔμμετρα ἀπὸ τὴν Ἀνθολογίαν, ἐκεῖνα μάλιστα, ὅσα περιγελωῶσι τοὺς Ἀττικιστὰς καὶ τοὺς Γραμματικούς. Πρόσθεε εἰς ταῦτα,

6. Ὀλίγους τινὰς διαλόγους τοῦ Λουκιανοῦ,

7. Τρεῖς ἢ τέσσαρας χαρακτῆρας τοῦ Θεοφράστου,

8. Τὸν Πλοῦτον τοῦ Ἀριστοφάνους, καθαρισμένον ὅμως ἀπ' ὅλας τὰς αἰσχρολογίας. Ἡ ἐκλογὴ τῶν ἀσειῶν, γελοίων, ἢ κωμικῶν, δὲν πρέπει νὰ ἦναι τόσον αὐστηρά· ἱκανὸν, ἢ μᾶλλον ἐπιεῖν ἀναγκαῖον, εἶναι νὰ μὴν εὐρίσκεται τί ποτε εἰς αὐτὴν αἰσχρὸν. Ἀναμεταξὺ εἰς αὐτὰ ἐμπορεῖς ν' ἀφήσῃς ἐξεπίτηδες καὶ γελοῖα ἀγέλασα, ὁποῖα εἶναι τὰ ἀσειεύματα τῶν ἀγροίκων ἢ ἀπαιδευτῶν, διὰ νὰ τὰ μεταχειρίζεται ὁ διδάσκαλος, ὡς Λυδῖαν λίθον, εἰς τὸ νὰ δοκιμάζῃ τὰ πνεύματα τῶν μα-

(1) Πλούταρχ. Λουκόφ. §. 25.

θητῶν, παρατηρῶν τίς ἀπ' αὐτοὺς ἠδύνεται, τίς ἀδιαφορεῖ εἰς αὐτὰ, καὶ νὰ λαμβάνῃ ἔυλογον ἀφορμὴν νὰ ἐξηγῇ εἰς αὐτοὺς, τὰς ἀληθεῖς αἰτίας καὶ πηγὰς τοῦ γέλωτος, καὶ τί διαφέρει ἡ ἀσειότης τῶν πεπαιδευμένων ἀνδρῶν ἀπὸ τὴν βωμολοχίαν τῶν ἀγροίκων (1).

Ἄς ἐπανέλθωμεν πάλιν εἰς τὰ σπουδαῖα. Ἡ συλλογὴ πρέπει νὰ περιέχῃ,

9. Τα χρυσᾶ ἔπη τοῦ Πυθαγόρου.

10. Ἐκλογὴν ἀπὸ τὰ ἀποφθέγματα τοῦ Πλουτάρχου τὴν

(1) Ἄς θέλει νὰ εἶπῃ Πόλις. Ἄλλο λοιπὸν κυρίως δὲν σημαίνει τὸ, Ἄσειεῦμαι, παρὰ τὸ, μιμουῦμαι τοὺς ἀσειούς, ἤγουν τοὺς κατοικοῦντας τὰ ἄση· διότι εἰ κάτοικοι τῶν πόλεων νομίζονται καὶ εἶναι πλέον πεπαιδευμένοι παρὰ τοὺς κατοίκους τῶν χωρίων καὶ τῶν ἀγρῶν, ἀπὸ τὰς ὁποίας δύο λέξεις παράγονται ὁ Χωρικός (κοινῶς Χωριάτης) καὶ ὁ Ἀγρικός. Οἱ χυδαῖζοντες ἀντὶ τοῦ, Ἄσειεῦμαι, λέγουσι Χωρατεύω ἀλλὰ καὶ αὐτὸ παράγεται, ὄχι ἀπὸ τὸ Χωρῖον (ἐπειδὴ τότε ἤθελεν εἶσθαι συνώνυμον τοῦ Χωριάτεύω, ἢ Χωριατίζω) ἀλλὰ ἀπὸ τὸ Χώρα. τοῦτο κἀνεὶα δὲν λανθάνει ὅτι εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν σημαίνει τὴν Πόλιν, καθὼς κἀμμίαν φορὰν τὴν ἐσήμαινε καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν (Ἄριστοτ. Θεισμορ. 115, μετὰ τῶν σημ. τοῦ Κυζέρου). Ἐχει ἡ κοινὴ γλῶσσα ἄλλα δύο συνώνυμα τοῦ Ἄσειεῦμαι, τὸ Μετριάζω (τὸ ὁποῖον οἱ ἀσειότατοί μου συμπατριῶται, εἰ Κῆιοι, προφέρουσιν Ἰωνικῶς, Μετριάζω), καὶ τὸ Μετεωρίζομαι, καὶ κατὰ συγχρηστικὴν Μετωρίζομαι. Τὸ πρῶτον, ὡς ἀντικείμενον τοῦ Ἰπερηφανεύομαι, φυσικὰ ἔλαβε καὶ τὴν σημασίαν τοῦ Ἄσειεῦμαι· ἐπειδὴ ἡ ἀσειότης εἶναι ἐχθρὰ τῆς ὑπερηφανίας. Τὸ δεῦτερον φαίνεται ὅτι ἦτο παλαιὰ πλέον συνώνυμον τοῦ Κουφολογῶ καὶ Βωμολογῶ, παρὰ τοῦ Ἀσειεῦμαι· ἐπειδὴ καὶ τὸ Μετέωρος ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸν Ἡσύχιον Κεῦφος. Ἡμεῖς τὸ μεταχειρίζομεθα κατὰ μέσσην διάθεσιν, καθὼς εὐρίσκεται εἰς τὸν Ἡσύχιον (λέξ. Λαπίστρια), καὶ εἰς τοῦ Ἱεροκλέους τὰ Ἄσεια (§. 28)· ἀρχαιότερον ὅμως τὸ μεταχειρίσθησαν οὐδέτερος καὶ ἀμεταβάτως, Μετεωρίζω (ἴδ. τὸν Ἀθήνσιον, σελ. 698, D, καὶ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Θεουκιδίδου, Β:βλ. Β, κεφ. λζ).

ὅποιαν δυνατὸν εἶναι ν' αὐξήσης ἀπὸ τὸν Στοβαῖον, ὅσον τὸ συγχωρεῖ ὁ ὅρος τῆς συλλογῆς σου.

11. Ὀλίγα τινὰ ἠθικὰ παραγέλιματα ἀπὸ τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ Ἐπικτήτου (1).

12. Ὀλόκληρον τοῦ Θηβαίου Κέβητος τὸν ἀλληγορικὸν πίνακα.

13. Ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Ἑλληνικῆς δόξης, ἦγουν τοῦ κατὰ τῶν Περσῶν πολέμου τῶν Ἑλλήνων, τὸ ὅποιον ἀρ-
χεται ἀπὸ τὸ σα κεφάλαιον τοῦ ἐβδόμου βιβλίου τοῦ Ἡρο-
δότου, καὶ τελευτᾷ εἰς τὸ 45 τοῦ ὀγδοῦ.

14. Πολλὰ ὀλίγας παροιμίας, τὰς ἠθικωτέρας, μὲ τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν.

15. Συντομωτάτην σύνοψιν τῆς μυθολογίας κατ' ἐκεί-
νην, τὴν ὅποιαν ἔγραψε Λατινισὶ εἰς τὸ τέλος τῶν Μετα-
μορφώσεων τοῦ Ὀβιδίου ὁ Ἰησουίτης Ἰουβέγκιος. Ἀναγκαιο-
τέρα παρὰ ταύτην εἶναι ἡ σύνοψις τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας.

(1) Εἰς τοῦ Ἐπικτήτου μᾶλιστα, καθὼς καὶ εἰς ὅλων τῶν Στωϊκῶν τὰ παραγέλιματα, εἶναι χρεῖα προσοχῆς μεγάλης. περιέχει ἡ Στωϊκὴ φιλοσοφία πολλὰς θαυμασίας παραινέσεις· ἀλλ' ἀναμεταξὺ εἰς αὐτὰς εὐρίσκονται καὶ τινές, αἱ ὁποῖαι συντείνουσιν περισσότερον εἰς τὸ νὰ ἐξαγριώσωσι παρὰ νὰ κάμωσι γνήσιον τῆς ἀρετῆς φίλον τὸν ἄνθρωπον. τοιοῦτο, παραδείγματος χάριν, εἶναι ὃ, τι παραγγέλλει ὁ Ἐπικτήτης (Ἐγχειρίδ. κεφ. 15) εἰς τὸν συλλυ-
πούμενον τὰς συμφοράς τῶν ἄλλων, « Κἂν οὕτω τύχη, καὶ συνεπιγενᾶξαι » πρόσχε μόντοι μὴ καὶ ἔσωθεν γενᾶξῃς ». Διὰ τί νὰ μὴ γενᾶξῃ ἔσωθεν, Ἐπικτήτης; διὰ τί νὰ μὴ συμπᾶθῃ ὅς τις βλέπει τοὺς ὁμοίους του πάσχοντας; ὁ ἄνθρωπος χρεωθεῖ νὰ μετριάξῃ, ἀλλ' ὄχι ν' ἀφανίσῃ τὰ ἀχώριστα ἀπὸ τὴν φύσιν τοῦ πάθου. Ἐπειτα τί σημαίνει ὁ μὴ γινόμενος ἔσωθεν γενᾶγμός; δύο λογῶν γενᾶγμοὶ δὲν εἶναι· ἂν δὲν γένη ἔσωθεν, εἶναι ὑπόκρισις· καὶ ἂν καταλάβῃ τὴν ὑπόκρισιν ὁ διὰ τὸν ὁποῖον γενᾶξῃς, γίνεται καὶ φανερὰ ἀπαν-
θρωπία.

ἀλλ' αὐτὴ πρέπει νὰ συγγραφῆ εἰς τόμον χωριστὸν, καὶ δὲν ἔβλαπτε νὰ συντεθῆ εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν, διὰ νὰ τὴν ἀναγινώσκωσι κατ' οἶκον οἱ γονεῖς, καὶ νὰ ἀναγκάζωσι τὰ τέκνα νὰ τὴν ἐκσηθίζωσι (1).

Εἶπα πρὸ μικροῦ, ὅτι αἱ σημειώσεις τῆς συλλογῆς πρέπει νὰ ἐξηγῶσι καὶ τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὅποιον ἕκαστος ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς ἢ ποιητὰς ἐκφράζει τὰς ἐννοίας του. Τοῦτο νοεῖται πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ περὶ τῶν ἐννοιῶν ἐκείνων, ὅσας εἰς ἀπὸ τὸν ἄλλον ἢ μιμεῖται, ἢ δανείζεται, ἢ καὶ ἀναισχύντως σφετερίζεται. Ἐὰν ἡ τοιαύτη ἔρευνα ἦναι μακρὰ, ἀρκεῖ νὰ σημειώσῃ τὰ κεφαλαιωδέστερα ὁ ἐκδότης τῆς συλλογῆς, ὅσα δηλαδὴ εἶναι ἱκανὰ νὰ ὀδηγήσωσι τὸν διδάσκαλον εἰς τὸ νὰ ἐκθέσῃ διὰ ζώσης φωνῆς τὴν ἐξήγησιν πλατύτερον. Παραδείγματος χάριν, ἐσιχούργησε τὸ κομψὸν ἐπίγραμμα τοῦτο εἰς Δακτύλιον ἀπὸ Ἰάσπιν ὁ Πλάτων,

Εἰκόνα πέντε βοῶν μικρὰ λίθος εἶχεν Ἰάσπις

Ὡς ἦδη πάσας ἔμπνεα βοσκομένης.

Ναὶ τάχα κἄν ἀπέφυγε τὰ βεῖδια· νῦν δὲ κρατεῖται

Τῆ χρυσῆ μάνδρη τὸ βραχὺ βουκόλιον.

Τοῦτο μετὰ πολλοὺς χρόνους ἐμμελήθη, ἢ μᾶλλον εἶπεῖν ἔκλεψεν, ὁ Πολέμων,

(1) Δὲν ἐπισμόνησα τὸν Ὅμηρον· ἀλλὰ δὲν εἶμαι τῶρα εἰς καιρὸν νὰ ἐξετάσω, ἂν παρὰ ὁλόκληρον μίαν ῥαψωδίαν δὲν ἐσύμφερε πλέον νὰ τεθῆ εἰς τὴν συλλογὴν, συλλογὴ Ὀμηρικῶν ῥήσεων καὶ παραβολῶν ἀπὸ διαφόρων ῥαψωδίας, ἐκείνων μάλιστα, εἰς ὅσας συντρέχει ἡ ἠθολογία μετὰ τὴν ἀμίμητον γλυκύτητα τῆς φράσεως. τοιαῦτα εἶναι τὸ, " Οἷη περ φύλλων γενεῆ κ. τ. λ. ", Ἐγθρὸς γάρ μιν κείνος ἔμῳ ἀέδαο πύλῃσι κ. τ. λ. καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα.

Ἐπτά βοῶν σφραγίδα βραχὺς λίθος εἶχεν ἴσσις

Ὡς μίαν, ὡς πάσας ἔμπνοα δερκομένας.

Καὶ τάχα κἄν ἀπέρεψε τὰ βοῖδια· νῦν δὲ κέκλειται

Τῇ χρυσῇ μάνδρῃ τὸ βραχὺ βουκόλιον.

Τοῦτο τέλος πάντων ἠθέλησε νὰ μιμηθῆ καὶ ὁ Ἡλιόδωρος εἰς τὴν πολλὰ μακρὰν περιγραφὴν τῆς Ἀμεθύσου (σελ. 191 καὶ 192 ἐμῆς ἐκδ.), τὴν ὁποίαν συμπεραίνει μὲ τοῦτα τὰ λόγια, « Καὶ ὑπεράλλεσθαι βουλομένοις τὸν κύκλον ἐόκησαν, » **Εἰρηγομένοις** δὲ ὑπὸ τῆς τέχνης, ὡσπερὶ **Μάνδραν** » **Χρυσῆν** τὴν σφενδόνην αὐτοῖς τε καὶ τῇ πέτρᾳ περιβαλλούσης ». Ἐγραψε παίζων ὁ αὐτὸς Πλάτων τὰ ἐπιγραμματίον τοῦτο,

Χρυσὸν ἀνὴρ εὐρῶν, ἔλιπε βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσὸν

Ὅν λίπεν οὐχ εὐρῶν, ᾗψεν δὲ εὔρε βρόχον.

Μετὰ πολλὰς χρόνων ἑκατονταετηρίδας ἐσπούδασε νὰ τὸν μιμηθῆ ὁ Στατύλλιος,

Χρυσὸν ἀνὴρ, ὁ μὲν εὔρεν, ὁ δ' ᾗλεσεν· ὦν ὁ μὲν εὐρῶν

Ἐψεν, ὁ δ' οὐχ εὐρῶν, λυγρὸν ἔδησε βρόχον.

Καὶ εἰς τὰ δύο ταῦτα παραδείγματα, εἰς τὰ ὁποῖα δύναται τις νὰ προσθέσῃ μυρία ἄλλα ἀπ' ἄλλους ποιητὰς ἢ συγγραφεῖς (1), εἶναι φανερὸν, ὅτι ὁ Πλάτων ἔχει τὰ πρωτεῖα, ἐπειδὴ ἐξέφρασεν ὅ, τι ἐνόει μ' ἐκείνην τοῦ λόγου τὴν ἀρετὴν, τὴν ὁποίαν οἱ Γάλλοι ὀνομάζουσι Précision, καὶ ἡμεῖς ἐμποροῦμεν νὰ ὀνομάσωμεν « Φρασικὴν ἀκρίβειαν ». Ἄλλο δὲν εἶναι αὕτη παρὰ νὰ ἐκφράζῃ τις οὕτω τὰ καλῶς νοούμενα ὥστε μὴτε νὰ λείπῃ μὴτε νὰ περισσεύῃ τί ποτε εἰς τὴν ἐκ-

(1) Τῶν τοιούτων μιμήσεων, ἢ σφετερισμῶν, παραδείγματα πολλὰ συνήθροισεν ὁ πολυμαθέστατος Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς (Στρομματ. ς, σελ 618-628).

φρασιν. Ἐννοίας ὀξείας ἀκριβῶς ἐκφρασθείσας ἀπὸ κάλαμον ἀνδρὸς εὐφυοῦς πῶς εἶναι δυνατόν νὰ τὰς μιμηθῆ ἄλλος χωρὶς νὰ τὰς φθειρῆ; Ταύτης τῆς ἀπλῆς παρατηρήσεως ἡ ἄγνοια, ἐγέννησε τσαυτάς ἀηδεῖς καὶ ἀνοήτους μιμήσεις, τύσους σοφιστὰς προδρόμους καὶ προπαρασκευαστὰς τῆς βαρβαρότητος τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐκίνησε τὸν Ἀρισείδην νὰ γράψῃ Δημοσθενικοὺς λόγους (1).

Λέγε λοιπὸν εἰς τοὺς μαθητάς σου, ὅτι ὅλα τὰ καλὰ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης δύνανται νὰ τὰ μιμῶνται εἰς τὴν κοινὴν· διότι ὅσις σπουδάζει νὰ μεταφέρῃ τὰ καλῶς ἑλληνιστὶ ἐκφρασθέντα εἰς φράσιν καλὴν τῆς κοινῆς γλώσσης, καὶ τὴν κρίσιν του γυμνάζει, καὶ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ γλώσσαν φέρει εἰς τελειότητα. Τὸ πρᾶγμα διαφέρει ὀλότελα, ὅταν ἐνοχλῶνται ἀπὸ τὸν πειρασμὸν τοῦ νὰ μιμῶνται τοὺς Ἕλληνας ἑλληνιστὶ τότε ἄλλη ἐπιτυχίας ἐλπίς δὲν εἶναι εἰ μὴ νὰ λαμβάνωσι παράδειγμα τὰς καλὰς ἐννοίας εὐτελῶς ἐξηγημένας, καὶ νὰ προθυμῶνται νὰ τὰς ἐκφράζωσιν ἀκριβέστερον, ἤγουν εἰς τρόπον ὥστε νὰ ᾔναι ἄξιοι τῶν νοημάτων αἱ λέξεις, ἄξια τῶν λέξεων τὰ νοήματα.

(1) « Ἄλλον Δημοσθένη » ὠνόμασαν τὸν Ἀρισείδην οἱ σύγχρονοί του· καὶ ἐπίσειεν αὐτὸς ὁ Ἀρισείδης ἀδιστακτῶς ὅτι ἀνεβίωσεν εἰς τὸ ὑποκειμενὸν του ὁ Δημοσθένης. Τοῦτο μὴ σε ταράττη· διότι ὅλα δὲν σημαίνει πλὴν ὅτι οἱ σύγχρονοι τοῦ Ἀρισείδου, Σοφιστοῦ τῆς Σμύρνης, δὲν εἶχαν μίτη τὸν νοῦν, μίτη τὰ ὧτα τῶν συγχρόνων τοῦ Δημοσθένους, Ῥήτορες τῶν Ἀθηνῶν. Περὶ τῶν τοιούτων ἀσφαλές ἐρα ἄλλη κρίσις, ἢ ἀπόδειξις, δὲν εἶναι παρὰ τὴν παράθεσιν καθὼς ἔκαμν ὁ σοφώτατος διδάσκαλος τῆς Σαξονικῆς Ἄλφς, Οὐόλφιος, ὅστις ἐξέδωκεν εἰς τὸν αὐτὸν τόμον καὶ τοῦ Δημοσθένους τὸν Πρὸς Λεπτίνην λόγον, καὶ τοῦ Ἀρισείδου τὸν κατὰ μίμωσιν γραφέντα καὶ ἐπιγραφέντα, Πρὸς Λεπτίνην λόγον.

Ἐλάλησα καὶ περὶ τῆς Γραμματικῆς καὶ περὶ τῆς παραδόσεως τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης διεξοδικώτατα· καὶ ὁμως ἀφ' ὅσα ἦτο δυνατόν καὶ ἀναγκαῖον νὰ εἶπω περὶ αὐτῶν δὲν εἶπα παρὰ μέρος τι πολλὰ μικρόν. Ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι καὶ τὰ ὀλίγα ταῦτα θέλοιν δώσει νύξιν εἰς κἀνένα φιλόσοφον διδάσκαλον νὰ κάμῃ ἄχρηστα ὅσα ἤθελα εἶπεῖ εἰς ἄλλον καιρὸν, διὰ νὰ ἀναπληρώσω τὰ λεγόμενα ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἐλπίζω ὅτι θέλει εὐρεθῆ ὅσις μέλλει νὰ καθαρῖση, ὡς ἄλλος Ἡρακλῆς, τὴν μέθοδον τῆς παραδόσεως ἀπὸ τὴν κόπρον, τῆς ὑποίας ἡ δυσωδία μακρύνει ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν παιδείαν ἐκείνους μάλιστα τοὺς νέους ἐκ δυσυχίας, ὅσοι, εὐφυέστεροι παρὰ τοὺς ἄλλους, ἠδύναντο καὶ περισσοτέραν ὠφέλειαν καὶ τιμὴν νὰ προξενήσωσιν εἰς τὴν κοινὴν πατρίδα. Ἐλπίζω ὅτι θέλει τέλος πάντων λάβει τὸν τόπον τῆς κακῆς μεθόδου, ἡ ἐπιτηδειότερα μέθοδος εἰς τὸ νὰ πολλαπλασιάσῃ τοὺς λογίους ἄνδρας τοῦ ἔθνους, χωρὶς τῶν ὁποίων εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ δοξασθῇ ποτὲ τὸ ἔθνος.

Ὅσις ἔχει δύναμιν καὶ θέλησιν νὰ κατασταθῇ τοιοῦτου ἐπωφελεστάτου ἔργου εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀρχηγός, πρέπει πρὸ πάντων νὰ προσέχῃ μῆτε εἰς τὴν ἔλλειψιν νὰ πέσῃ, μῆτε εἰς τὴν τελειότητα νὰ ζητῇ ματαιῶς πάραυτα νὰ πετάσῃ. Ἄς ἔχῃ τοῦτο πρὸ ὀφθαλμῶν, ὅτι ὅσῃν ἐπιμέλειαν βάλῃ εἰς τὴν σύνταξιν τῆς Γραμματικῆς, καὶ τῆς Συλλογῆς του, ὅσον ὠφελίμους καινοτομίας εἰσάξῃ εἰς τὸ φροντιστήριόν του, τὸ ἔργον δὲν θέλει ἐκβῆ τέλειον ἀπὸ τὰς χεῖράς του, καθὼς ἐξέβη ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ Διὸς ἡ Ἀθηνᾶ. Ἰκανὸν εἶναι νὰ κατασταθῇ ἀρχηγός αὐτὸς τοῦ καλοῦ, καὶ ἄς ἀφήσῃ εἰς ἄλλους τὴν δόξαν νὰ τὸ τελειώσωσιν, ἐὰν ὁμως ἦναι δόξα μικρο-

τέρα τὸ νὰ εὕρη τις τὰ μέσα τῆς δόξης τοῦ ἔθνους του, παρά νὰ τὰ φέρη, ἀφ' οὗ εὐρέθοῦν, εἰς τελειότητα. Ἰκανὸν νὰ ἦναι τοιαύτη ἡ Γραμματικὴ καὶ ἡ μέθοδος αὐτοῦ, ὅποια νὰ ἐξελείψῃ τὰς προτέρας Γραμματικὰς καὶ μεθόδους, δείχνουσα τὴν συντομωτέραν ὁδὸν τὴν φέρουσαν εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ γνῶσιν· καὶ τοιαύτη βέβαια θέλει εἶσθαι, ἂν χειραγωγῇ τὸν κάλαμον αὐτοῦ ἡ φιλοσοφία. Μήτ' αὐτῶν τῶν σοφῶν τῆς Εὐρώπης ἔθνῶν αἱ Γραμματικαὶ ἔφθασαν ἀκόμη εἰς τὸ Μὴ περαιτέρω τῆς τελειώσεως· καὶ ἂν εἰς αὐτοὺς ἦναι ἀνόητος ὁ φόβος τοῦ συντάκτοντος Γραμματικὴν, ἢ νέαν μέθοδον, μὴ συντάξῃ ἄλλος τελειωτέραν μετ' αὐτὸν, εἰς ἡμᾶς εἶναι παντάπασι γελοῖος, οἱ ὅποιοι εἴμεθα ἔτι γυμνοὶ ἀπὸ Γραμματικὴν εὐμέθοδον. Τὸ γένος ἔχει χρεῖαν βοθηείας, καὶ βοθηείας πολλὰ ταχινής. Τοῦ γυμνοῦ ἡ πρώτη χρεῖα εἶναι νὰ σκεπάσῃ, ὅπως δυνηθῇ, τὴν γυμνότητά του· τὰ πολυτελεῆ τῆς Ἰνδίας ὑφάσματα εἶναι δι' ἐκείνους, ὅσοι ἔχουν ἀλλαγὰς πολυαριθμοὺς φορεμάτων.

Ἐὰν ἀπορήσῃ τις διὰ τί περὶ Γραμματικῆς λαλῶν μετεχειρίσθην τόσον συχνὰ τῆς Φιλοσοφίας τῶνομα, λέγω πρὸς αὐτὸν, ὅτι διὰ δύο μάλιστα αἰτίας τὸ ἔκαμα. Ἡ πρώτη, διότι εἶμαι ἀδιστακτῶς πληροφορημένος, ὅτι μήτ' ἐπιστήμη, μήτε τέχνη οὐδεμία, δύναται ἢ νὰ παραδοθῇ μὲ εὐκολίαν, ἢ νὰ ἔλθῃ εἰς τελειότητα, χωρὶς τὴν χειραγωγίαν τῆς Φιλοσοφίας. Μία τούτων εἶναι καὶ ἡ Γραμματικὴ, ἀδιαίρετος τῆς Λογικῆς, ἐπειδὴ καταγίνεται εἰς τὰ προφορικὰ καὶ γραπτὰ σημεῖα τῶν ἐννοιῶν. Ὄταν τούτων τῶν σημείων ἡ συλλογὴ παριστάνῃ ἐννοίας ἔθνους σοφοῦ, ὁ δεσμὸς ὅστις συνδέει τὴν Γραμματικὴν μὲ τὴν Λογικὴν εἶναι πλέον σφιγκτὸς, ἐπειδὴ

τοῦ σοφοῦ ἔθνους αἱ ἔννοιαι ἀποβλέπουν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εἰς ἄλλην ἀξιολογωτέραν ἐπιστήμην, τὴν ἐπιστήμην τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ συμβιώσῃ ἕκαστος μὲ τοὺς ὁμοίους του εἰς τὸ πολλὰ μικρὸν τοῦτο διάστημα, ὅσον ἔχομεν νὰ ζήσωμεν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον κρέματα ἢ εὐδαιμονία του, ἢ ἔχη τὴν ἐπιστήμην αὐτοῦ, ἢ ἢ κακοδαιμονία του, εἴαν ἦναι ταύτης ἀμαθής. Ὅθεν ἐλογίσθησαν δικαίως μέρη τῆς Φιλοσοφίας ἡ Ἠθικὴ, ἡ Πολιτικὴ, καὶ ἡ Οἰκονομικὴ. Ἡ Φιλοσοφία λοιπὸν καταγίνεται εἰς τὴν διόρθωσιν ὄχι μόνου τοῦ νοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου (1). Ὅπου βλέπεις κακοήθη καὶ διεσραμμένον ἄνθρωπον, μὴν ἀμφιβάλλῃς ὅτι ἡ κακία του εἶναι ἀποτέλεσμα ἢ παντελοῦς ἀπαιδευσίας, ἢ κακῆς καὶ ἀμεθοδοῦ παιδεύσεως. Ὅσάκις βλέπεις πονηρὸν ἀπαιδέυτον ἐνθυμοῦ τὸ,

..... Ἡ δὲ μωρία
Μάλισ' ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ.

ὅσάκις πάλιν δὲν εὐρίσκεις εἰς τὸν πεπαιδευμένον καὶ λόγιον τοὺς καρπούς τῆς παιδείας, ἤγουν τὴν ἡμέρον ἀπλότητα τῶν ἡθῶν, καὶ τοῦ λογικοῦ τὴν ὀρθότητα, λέγε πάραυτα,

Τὸν ἄνδρα τοῦτον βιβλίον διέφθορε,

καὶ σπάντως θέλεις ἀπατηθῆ εἰς τὴν κρίσιν σου. Ὅσις ἐξουδεύει τὸν καιρὸν εἰς τὰ ἀνωφελῆ, ἢ πολλὰ ὀλίγου ἄξια, εἰς ἐκεῖνον καιρὸς δὲν μένει διὰ τὰ ἀξιόλογα· καὶ ἂν κατὰ δυσυχίαν ὁ

(1) «Ναὶ μὴν τὸ κορυφαῖότατον αὐτῆς Φιλοσοφίας, ἐπιτίθεισιν λόγου ὀρθότητος ἀποδιδόσιν· ὡς ἐξ ἀνάγκης εἶναι τὸ πλημμελούμενον πᾶν διὰ τὴν τοῦ λόγου διαμαρτίαν γινόμενον, καὶ εἰκότως καλεῖσθαι ἀμαρτήματα» Κλήμ. ὁ Ἀλεξανδρ. Παιδαγωγ. Βιβλ. Α, κεφ. ιγ. Δέγει πολλὰ παραδείγματα ἀξιόλογα περὶ Φιλοσοφίας ὁ φιλόσοφος οὗτος πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας.

εἰς ἐκεῖνα δαπανώμενος καιρὸς ἦναι ὁ καιρὸς τῆς νεότητος, οἱ τύποι τῆς οὐτιδανοσχολίας μένουσι διαπαντὸς ἀνεξάλειπτοι εἰς τὴν κεφαλὴν του, καὶ τὴν κάμνουν ἀνεπίδεκτον πάσης φιλοσοφικῆς θεωρίας.

Τόσον εἶναι βέβαιον ὅτι χωρὶς τῆς Φιλοσοφίας κἀνὲν ἐπιστήμης ἢ τέχνης μέρος, κἀμμία πράξις ἀνθρώπινος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κατευθυνθῇ εἰς καλὴν ἔκβασιν, ὥσε οἱ πρόγονοι ἡμῶν ὠνόμαζον Φιλοσοφίαν ὅλην τὴν περιοχὴν τῆς ἀνθρωπίνης παιδείσεως, ἤγουν τὴν θεωρίαν καὶ πράξιν ὅλων ὁμοῦ τῶν χρησίμων εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον· καὶ τὸ μεγαλῆτερον καύχημα τῶν Ἑλλήνων ἦτον ὅτι εὔρεται τῆς Φιλοσοφίας ἐχρημάτισαν αὐτοὶ, καθὼς εὖμορφα τὸ παριστάνει ὁ Ἰσοκράτης (1), μὲ τὰ σοφὰ ταῦτα λόγια, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ ἦναι χαραγμένα μὲ χρυσᾶ γράμματα εἰς τοὺς τοίχους τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων· « Φιλοσοφίαν τοίνυν, ἢ πάντα ταῦτα » συνεξεῦρε καὶ συγκατεσκεύασε, καὶ πρὸς τε τὰς πράξεις » ἡμᾶς ἐπαίδευσε, καὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπράϋνε, καὶ τῶν συμφορῶν τὰς τε δι' ἀμαθίαν, καὶ τὰς ἐξ ἀνάγκης γινομένης, » διεῖλε (2), καὶ τὰς μὲν φυλάξασθαι, τὰς δὲ καλῶς ἐνεγ-

(1) Πανηγυρικ. σελ. 190, ἐκδ. Αὐγῆρ.

(2) Θαυμασία τῶν συμφορῶν διαίρεσις καὶ διάκρισις. τὰ βάρβαρα καὶ τῆς Φιλοσοφίας ἐχθρὰ ἔθνη κατασφάζονται, ὡς ἄλογα κτήνη, ἀπὸ τὴν ὀλεθριωτάτην νόσον, τὴν καὶ διὰ τοῦτο ὀνομασθεῖσαν Θανατικόν· καὶ, καθὼς λέγει ὁ αὐτὸς Ἰσοκράτης (Αὐτ. σελ. 278). « Πολλῶν κακῶν τῇ φύσει τῇ τῶν ἀνθρώπων » ὑπαρχόντων, αὐτοὶ πλείω τῶν ἀναγκαίων προσεξευρήκασιν ». τὰ ἔθνη, εἰς τὰ ὁποῖα τιμᾶται ἡ Φιλοσοφία, εὐρήκασιν τὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τὸ θανατικόν, καὶ ἀπὸ ἄλλα πολλὰ τῆς ἀμαθίας κακὰ νὰ φυλάττωνται. Διδάσκαλε, ὅστις ἂν ᾖσαι, ἐξήγει εἰς τοὺς μαθητὰς σου, ὁσάκις ἐμπέσῃ ἀφορμῇ, μὲ τοιαῦτα σχόλια τοὺς συγγραφεῖς καὶ μὴν ἀμφιβάλλῃς ὅτι θέλουν εὐρεθῆ μεταξὺ αὐτῶν

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΛ. ΠΑΙΔ. ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΗΣ. ρλα

» κείν ἐδίδαξεν, ἡ πόλις ἡμῶν κατέδειξε, καὶ λόγους ἐτί-
 » μησεν, ὧν πάντες μὲν ἐπιθυμοῦσι, τοῖς δὲ ἐπισαιμένοις
 » φθοροῦσι· συνειδυῖα μὲν ὅτι τοῦτο μόνον ἐξ ἀπάντων
 » τῶν ζώων, ἴδιον ἔφυμεν ἔχοντες, καὶ, ὅτι τούτῳ πλεο-
 » νεκτήσαντες, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν αὐτῶν διηνεγάμεν
 » κ. τ. λ. »

Πόσον εἶναι ἀληθές τὸ ἐγκώμιον τοῦτο, τὸ ἔδειξεν ἐκ δυ-
 συχίας ἢ πείρα. Μόλις ἐκίνησεν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τοὺς πόδας
 αὐτῆς ἡ Φιλοσοφία, καὶ συνήρπασεν ὡς ἀνεμοςρόβιλος τέχ-
 νας, ἐπιστήμας, ἐλευθερίαν, ὅλα τὰ καλὰ καὶ τίμια, ὡς νὰ
 φωνάζωσιν ἐκτείνοντες ἀλυσιδωμένας τὰς χεῖρας, καὶ ἀτενί-
 ζοντες δακρύνοντας τοὺς ὀφθαλμούς, πρὸς αὐτὴν οἱ Γραι-
 κοὶ, ὃ, τι ἔλεγεν ἡ ὀρφανὴ Ἡλέκτρα πρὸς τὸν ἀδελφὸν τῆς
 Ὀρέστην·

Nūn δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
 Θανόντα σὺν σοί· πάντα γὰρ ξυναρπάσας
 Θύελλ' ὅπως βέβηκας.....

Αὕτη εἶναι ἡ πρώτη αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν συνεχῶς ἀνέφερα
 τῆς Φιλοσοφίας τὸ ἔνδοξον ὄνομα· δευτέρα εἶναι ἡ ἐξῆς.

Τῶν Γραικῶν αἱ γοεραὶ πρὸς αὐτὴν φωναὶ τέλος πάντων
 ἔισηκούσθησαν· καὶ ἡ Φιλοσοφία σπλαγχνισθεῖσα ἐπιστρέφει
 πάλιν εἰς τὴν παλαιὰν αὐτῆς πατρίδα, διὰ νὰ θεραπεύσῃ

τινές, νὰ κάμωσι τὴν προσαρμογὴν, ταύτης, καθ' ὑπόθεσιν, τοῦ Ἰσοκράτους τῆς
 ῥήσεως, καὶ εἰς ἄλλας πολλὰς τοῦ βίου περιπτώσεις· θέλουν εὐρεθῆ τινές νὰ αἰ-
 σχυνθῶσιν ὡς συμφορὰς ἀμαθίας, ὅλα τὰ ἀξιοθρήνητα κακὰ, ὅσα αὐτεξούσιοι
 σφραεύουσι πολλάκις κατὰ τῆς κεφαλῆς των οἱ νέοι, καὶ νὰ ἀποφύγωσι τὴν
 ἐλευθερίαν ἐκείνην, καὶ πολλάκις ἀνωφελεῖ ἐξομολόγησιν, « Γευσάμενος ἔγυ-
 » σάμην βραχὺ μέλι, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἀποθνήσκω (Α Βασιλ. ΙΑ, 43) ».

τάς πολυχρονίους τῆς Ἑλλάδος πληγὰς, καὶ νὰ διασκεδάσῃ τὸν ζόφον, ὅσιν κατημαύρωσε τὰ πρόσωπα τῶν Ἑλλήνων.... Ἄλλὰ τί ἀκούω; Εὐρίσκονται εἰς τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι γεμίσαντες λίθους τοὺς κόλπους αὐτῶν, καὶ, ἀναβάντες ὡς ἐπὶ πέτρας ὑψηλῆς τῆς Θρησκείας (ὡς αὐτοὶ λέγουν)*, λιθοβολοῦν ἀπανθρώπως τὴν Φιλοσοφίαν, διὰ νὰ τῆς ἐμποδίσωσι τὴν εἴσοδον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Διὰ τούτους λοιπὸν τοὺς λιθοβολητάς ἐπαίνεσα τόσον τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ πρὸς αὐτοὺς ἀνάγκη εἶναι νὰ ἐπιστρέψω τὸν λόγον, μήπως τοὺς δυσωπήσω νὰ ρίψωσιν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοὺς λίθους, μήπως τοὺς κινήσω εἰς ἔλεον τῆς πτωχῆς καὶ καταφρονημένης αὐτῶν πατρίδος, μήπως τοὺς ἐμποδίσω νὰ βυθίσωσι καὶ πάλιν εἰς τὸν ζόφον τὴν μόλις ἀπὸ τὸν ζόφον ἀνακύπτουσαν Ἑλλάδα.

Πρὸ πάντων ὅμως πρέπει νὰ τοὺς πληροφορήσω, ἂν ᾖναι δυνατὸν, ὅτι σοχαζόμενος τὴν κατὰ τῆς Φιλοσοφίας αὐτῶν ὀρμὴν, ὡς ἀγνοίας ἀποτέλεσμα, τοῦ νὰ ζητῶ νὰ τοὺς ἐλευθερώσω ἀπὸ τοιαύτην ὀλέθριον εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ παντάπασιν ἄδοξον εἰς αὐτοὺς, ἀγνοίαν, ἄλλην αἰτίαν δὲν ἔχω παρὰ μόνην τῆς πατρίδος τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ὅτι σώζουσι καὶ αὐτοὶ εἰς τὰς ψυχὰς των δὲν ἀμφιβάλλω. Ἐφθασα εἰς ἐκεῖνο τῆς ἡλικίας τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ αἱ ἐλπίδες εἶναι μωραὶ, καὶ οἱ φόβοι ἔτι μωρότεροι. Ὅθεν πρέπει ἀπρακαλύπτως νὰ ἐξηγήσω τί κακὸν προξενοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅσοι σπουδάζουν νὰ διώξωσι τὴν Φιλοσοφίαν ἀπ' αὐτὴν. Ὅταν ἡ σωτηρία καὶ ἡ δόξα τῆς Ἑλλάδος κινδυνεύωσι, τὸ νὰ σιωπήσω διὰ φόβον, ἢ ἐλπίδα, τί ποτε δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸ νὰ κατασταθῶ καὶ προδότης τῆς πατρίδος.

Ἐγὼ γάρ, ἴσω Ζεὺς ὁ πάνθ' ἑρῶν αἰεὶ,
 Οὐκ ἂν σιωπήσαιμι τὴν ἄτην ἑρῶν
 Στείχουσαν ἀσοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας.

Αἴ! καὶ πῶς νὰ μὴ πιστεύσω ὅτι διώκουσι τὴν Φιλοσοφίαν δι' ἄγνοιαν τῆς Φιλοσοφίας, ὁπότεν ἀκούω ὅτι τὴν νομίζουσιν ἐχθρὰν τῆς Θρησκείας; Τόσον ἀπέχει ἀπὸ τὸ νὰ ἦναι ἐναντία τῆς Θρησκείας ἢ Φιλοσοφία, ὥστε δικαίως ἤθελέ τις τὴν ὀνομάσει ἀδελφὴν καὶ συγγενῆ της. Εἰς ποῖον μέρος τῆς φωτισμένης Εὐρώπης ἐκήρυξεν ἡ Φιλοσοφία πόλεμον κατὰ τῆς Θρησκείας; παρεκτός ἂν συγγέωσι μὲ τὴν Θρησκείαν τὴν Δεισιδαιμονίαν, τὴν ὁποίαν ἀληθῶς μάχεται καὶ πολεμεῖ ἡ Φιλοσοφία, καθὼς τὴν ἀποσρέφεται καὶ ἡ ἀληθὴς Θρησκεία. Τί ἄλλο κωμωδοῦν, τί ἄλλο περιπαίζουσι οἱ Φιλόσοφοι παρὰ ὅσα ζηλιτεύων ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὰς ἐπισυλάς του, ὀνομάζει βεβήλους καὶ γραώδεις μύθους; καὶ ποῖοι ἀπὸ τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας ἐχρημάτισαν πλέον θερμοὶ τῆς Θρησκείας ὑπέρμαχοι, παρὰ ὅσοι ἦσαν φιλοσοφώτεροι παρὰ τοὺς ἄλλους, ὅσοι ἐπαιδεύθησαν εἰς αὐτὰς τὰς Ἑλληνικὰς καὶ τὸ γένος καὶ τὴν θρησκείαν Ἀθήνας; Ἄλλὰ καὶ εἰς αὐτὰ τῆς Ἑλλάδος τὰ χριστιανικὰ φροντιστήρια μὴν ἔπαυσε ποτὲ νὰ παραδίδωται μὲ ὄνομα Φιλοσοφίας ἢ σκιὰ τῆς Φιλοσοφίας; Ἐὰν ἦσθε ἄνδρες πεπαιδευμένοι, ὅποιοι καὶ ἂν ἦσθε, οἱ διώκοντες τὴν Φιλοσοφίαν, τί ἄλλο ἐμαθητεύθητε εἰς τὴν νεαρὰν ἡλικίαν, διδασκόμενοι τὰ Ἀριστοτελικά; καὶ ἂν ἐπαγγέλλεσθε νὰ παιδεύετε ἄλλους, τί ἄλλο διδάσκετε μετὰ τὰ γραμματικὰ τοὺς μαθητὰς παρὰ τὴν Φιλοσοφίαν; καὶ αὐτῆς τῆς Γραμματικῆς ἢ παράδοσις, ὅταν γίνεται μὲ μέθοδον, ἐπειδὴ καταγίνεται εἰς τὰ σημεῖα τῶν ἡμετέρων ἐννοιῶν, τί

ἄλλο εἶναι πλὴν παράδοσις Φιλοσοφίας; Ἀνάγκη λοιπὸν εἶναι ἢ νὰ ἐξορίσετε παντάπασι ἀπὸ τὰ σχολεῖα τῆς Φιλοσοφίας τὸ νόμα, ἢ νὰ ὁμολογήσετε ὅτι δὲν εἶναι ἐναντία τῆς Ὁρησκείας ἡ Φιλοσοφία (1).

Εἶναι ὅμως, θέλετε ἴσως εἰπεῖ, ψευδοφιλόσοφοι μεταξὺ τῶν Φιλοσόφων· ἀλλὰ τοῦτο μάλις α, βεβαιοῖ τῆς Φιλοσοφίας τὴν συγγένειαν μετὰ τῆς Ὁρησκείας, ἐπειδὴ εὐρέθησαν καὶ ψευδαπόστολοι μεταξὺ τῶν Ἀποστόλων, καὶ δὲν ἔλειψαν ποτὲ ψευδοχριστιανοὶ μεταξὺ τῶν χριστιανῶν. Εἶναι καὶ ὑποκριταὶ Φιλοσοφίας, τὸ νόμα μόνον, καὶ ὄχι τὸ πρᾶγμα, Φιλόσοφοι ἀλλὰ πὸτ' ἠλευθέρωθη ἡ Ὁρησκεία ἀπὸ ὑποκριτὰς καὶ Φαρισαίους; Ἐφάνησαν Κυνικοὶ φιλόσοφοι τινές· ἀλλὰ μὴ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προχωρήσῃ καὶ τοῦτο τὸ κακὸν εἰς τὴν Ὁρησκείαν; καὶ τί ἄλλο ἐσηλίτευεν ὁ Χριστὸς, ὅταν ἤλεγχε τὸν ἀφανισμὸν τοῦ προσώπου, παρὰ τὸν κυνισμὸν τῆς Ὁρησκείας; Ἐκαμαν τινές κέρδους καὶ τιμῆς ἐργαστήριον τὴν Φιλοσοφίαν· ἀλλὰ μὴ δὲν εὐρέθησαν κατὰ καιροὺς μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν ἄνδρες ἀναιδεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔκαμαν πορισμὸν τὴν εὐσέβειαν;

(1) Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς ὀνομάζει τὴν Φιλοσοφίαν «Θείας ἔργον προνοίας (Στρωμ. Α, σελ. 278), Προπαιδείαν τοῖς τὴν πίσιν δι' ἀποδείξεως καρπουμένοις (σελ. 282)». κατηγορῶν τοὺς ἀντιφιλοσόφους, λέγει «Ἔνιοι δὲ εὐφρεῖς οἰόμενοι εἶναι, ἀξιοῦσι μῆτε Φιλοσοφίας ἀπεισθαι, μῆτε διλεκτικῆς, ἀλλὰ μὴδὲ τὴν φυσικὴν θεωρίαν ἐκμανθάνειν, μόνην δὲ καὶ ψυλὴν τὴν πίσιν ἀπαιτοῦσιν, ὥσπερ εἰ μὴδεμίαν ἠξίουσι ἐπιμέλειαν ποιῆσάμενοι τῆς ἀμπέλου, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τοὺς βότρυας λαμβάνειν. ἀμπέλος δὲ ὁ κύριος ἀλληγορεῖται κ. τ. λ. (σελ. 291)». Ταύτης τῆς ἀμπέλου φραγμὸν καὶ θριγγὸν ὀνομάζει πάλιν ἀλλαγῶ (σελ. 319) ὁ φιλόσοφος οὗτος Πατὴρ τὴν Φιλοσοφίαν, προσαρμόζων εἰς αὐτὴν τὸ προφητικὸν (Ἡσαίου Ε, 2) «Φραγμὸν περιέθηκα τῷ ἀμπελῶνί μου».

καὶ τί ἄλλο ἦσαν εἰμὴ θεοκάπηλοι οἱ πωλοῦντες ἐκεῖνοι καὶ ἀγοράζοντες εἰς τὴν μέσην τοῦ ἱεροῦ, τοὺς ὁποίους μὴτ' αὐτὴ τοῦ Ἰησοῦ ἢ πραότης δὲν ἐμπόρεσε νὰ ὑποφέρῃ; Τίς ὅμως ποτὲ, ἂν δὲν τοῦ ἐσύγχυσαν παντάπασι αἱ προλήψεις τὸν ἐγκέφαλον, ἐτόλμησε νὰ συγχύσῃ τοὺς ψευδαποστόλους μὲ τοὺς ἀληθεῖς κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου, ἢ τοὺς ψευδοχριστιανούς μὲ τοὺς γνησίους σεβαστὰς τοῦ Χριστοῦ; Διὰ τί λοιπὸν δὲν κάμνετε τὴν αὐτὴν διάκρισιν καὶ περὶ τῆς Φιλοσοφίας (1); ἢ διώκοντες αὐτὴν, σπουδάζετε καὶ μὴ θέλοντες ν' ἀποδείξετε, ὅτι συγγενεὺς καὶ κατὰ τοῦτο μὲ τὴν Ὀρησκείαν, ἐπειδὴ ἐδιώχθη καὶ αὐτὴ κατ' αὐτὰ τῆς τὰ γενέθλια. Οἱ παλαιοὶ συκοφάνται τοῦ Χριστιανισμοῦ ὠνόμαζον ὄλους χωρὶς διάκρισιν τοὺς Χριστιανούς, Ἡλιολάτρας, Ὀνολάτρας, Αἰδοιολάτρας, Αἰμομίκτας, Βρεφυκτόνους, Ἄνθρωποφάγους, Μάγους, Ἀθέους (2). ἀπὸ τίνος σημερινοῦ Φιλοσόφου σόμα ἐξῆλθε ποτὲ τοιαύτη κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ βλασφημία; Ἐπειδὴ, ὀλιγώτερον ἀνεξίκακοι ἀπὸ τοὺς Φιλοσόφους, βλασφημεῖτε τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ σπουδάζετε νὰ τὴν ἐξορίσετε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἔπρεπε νὰ ἀποδείξετε πρῶτον ποῖον τῆς Φιλοσοφίας κακὸν σᾶς ἐξηγρίωσε τόσο κατ' αὐτῆς. Ποῖον;... Ἄλλ' ἐπειδὴ σιωπᾶτε, ἄφετε ν' ἀπαριθμῆσω ἐγὼ τὰ κακὰ ὅσα ἔκαμεν ἡ Φιλοσοφία εἰς τοὺς Γραικοὺς. Εἰς τοὺς πολλὰ

(1) « Εἴπερ γὰρ διὰ τοὺς ἐξαπατῶντας καὶ τοὺς ψευδομένους, πρὸς τοὺς » λόγους χαλεπῶς ἔχουσι, προσήκει καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς αὐτοὺς ἐπιτιμᾶν. » φανήσονται γάρ τινες καὶ τῶν ταῦτα κερτημένων ἐξαμαρτάνοντες, καὶ » πολλοὺς διὰ τούτων κακῶς πεισύντες κ. τ. λ. » Ἰσοκράτους Νικισκλ. σελ.

(2) Ἰδ. τὴν Ἐκκλησιας. Ἰσθρ. τῆς Α καὶ Β ἑκατονταετηρίδος.

ολίγους τούτους χρόνους, ἀφ' οὗ ἐπανέσρεψεν εἰς αὐτοὺς, τοὺς ἔυρηκε βεβαρβαρωμένους, καὶ τώρα τοὺς καθαρίζει καθ' ἡμέραν ἀπὸ τὸν ρύπον τῆς βαρβαρότητος· τὸ γένος ἦτο σερημένον ἀπὸ διδασκάλους καὶ διδασκαλεῖα· καὶ τώρα πολλαπλασιάζονται καθ' ἐκάστην εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ διδασκαλεῖα καὶ οἱ διδάσκαλοι· ἔγεμεν ἀπὸ νέους ἀπαιδευτούς καὶ κακοήθεις, καὶ τώρα στολιζέται καθ' ἡμέραν ἀπὸ νέους πεπαιδευμένους καὶ χρησοήθεις· μέγα μέρος τῶν Λευιτῶν τῆς Θρησκείας μόλις ἐκαταλάμβανε τὰ βιβλία τῆς Θρησκείας, καὶ τὴν σήμερον ὁ κληρὸς τῶν Γραικῶν ἐπλουτίσθη, καὶ πλουτίζεται ἀδιακόπως, ἀπὸ σοφοὺς ἱερεῖς καὶ ἱεράρχας (1)· παρὰ τὴν ἀγενεσάτην ἐπισήμην τοῦ θησαυρίζειν ἄλλην ἐπισήμην δὲν ἐγνώριζον πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πλουσίους τοῦ γένους, καὶ σήμερον κατεξοδεύουσι γενναίως μέγα μέρος τῆς περιουσίας αὐτῶν, ὄχι μόνον εἰς παιδείαν τῶν ἰδίων τέκνων, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλων τῶν ὁμογενῶν τὴν κοινὴν ὠφέλειαν, προτιμῶντες μὲ χρυσίον ὀλιγώτερον νὰ ἦναι καὶ νὰ λέγωνται φερωνύμως Ἕλληνες, παρὰ μὲ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Κροίσου νὰ νομιζῶνται χειρότεροι καὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς Σκύθας. Νὰ προσθέσω καὶ ἄλλο μέγα τῆς Φιλοσοφίας κακόν, τὸ ὁποῖον βέβαια παρετήρησαν ὅσοι βλέπουσι τὰ πράγματα μὲ φιλοσοφικούς ὀφθαλμούς; Μόλις ἢ κωκοποιὸς αὕτη Φιλοσοφία

(1) Ἐκ τῶν πολλῶν τούτων ἀρκοῦμαι νὰ ὀνομάσω ἓνα μόνον σὲ, Φιλόσοφε καὶ Φυλάγε ἱεράρχα τῆς Οὐγγροβλαχίας, ΔΟΣΙΘΕΕ, ὅστις, πληροφορημένος πόσον ὠφελεῖ τὴν θρησκείαν ὁ φραγμὸς τῆς φιλοσοφίας, καταγίνεσαι νὰ καταστήσης κοινὴν εἰς τὸ ποίμνιόν σου τὴν ἀληθινὴν παιδείαν. Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Θρησκείας, τῆς ὁπείας εἶσαι καύχημα καὶ εὐλισμὸς, νὰ μακρύνῃ τὴν τόσον ὠφέλιμον εἰς τὴν Ἑλλάδα ζωὴν σου εἰς πολλὰ ἔτη! σεβασμιώτατε Δέσποτ᾽.

ἐπανερέψεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐμετρίασε τὰ δεινὰ ὅσα ἔπασχεν ἡ ταλαίπωρος Ἑλλάς ἀπὸ τοὺς Κρατοῦντας (1). Ταῦτα εἶναι τὰ μυρίων ἄξια κολάσεων κακὰ, ὅσα ἡ Φιλοσοφία ἔκαμεν εἰς τοὺς Γραικοὺς, μύλις πατήσασα τῆς Ἑλλάδος τὰ πρόθυρα· ὅσα μέλλει νὰ κάμῃ θέλουν εἰσθαι ἀσυγκρίτως χειρότερα, ἐν, ρίψαντες ἀπὸ τὰς χεῖρας τοὺς λίθους, τὴν ἀφήσετε νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω.

Ἄφινω τώρα τὴν εἰρωνείαν, διὰ νὰ σᾶς εἶπω ἀληθῶς, ὅτι τοιαύτην Φιλοσοφίαν μόναι αἱ ψευδεῖς θρησκείαι ἔχουν δίκαιον νὰ ἀποσρέφωнтаί. Εἰς μόνας ἐκείνας δὲν συμφέρει τὸ φῶς τῆς Φιλοσοφίας, διότι φανερόνει τὰς σαθρότητας αὐτῶν· ὅθεν ἀναγκάζεται πᾶσα μία ἀπ' αὐτὰς νὰ φωνάζῃ, ὡς τὸ ἀσελγὲς τῆς Κωμωδίας γραῖδιον,

Ἄ, Ἄ, τὴν δᾶδα μὴ μαι πρόσφερε.

« Μακρὰν ἀπ' ἐμὲ ὦ Φιλοσοφία, τὸν λύχον σου· αὐτὸς θεα-
 » τρίζει τὸ γῆρας, τὰς ρυτίδας, τὴν ἀσχημίαν μου. Καὶ πῶς
 » ἔχω νὰ κάμω, ἂν μ' ἀφήσωσιν οἱ ἐρασαί μου; πῶς ἔχουν νὰ
 » ζήσωσιν οἱ Ὀϊωνοσκόποι, οἱ Τερατοσκόποι, οἱ Ἐπαιοῖδι,
 » οἱ Μάγοι μου, ὅλοι ὅσοι ὑπηρετοῦν τοὺς βωμούς μου,
 » ὅχι δι' ἄλλο παρὰ διὰ νὰ μοιράζωνται τὰς ἐπάνω εἰς αὐ-
 » τοὺς προσφερομένας ἀπὸ τὸν ἀνόητον ὄχλον θυσίας; »
 Τοιαῦται πρέπει νὰ ἦναι τῆς θρησκείας τοῦ Αἰθίοπος, τοῦ

(1) Φυσικὰ ὁ πεπαιδευμένος καὶ πραγμάτων ἔμπειρος ἄνθρωπος ἐμπνέει συστολὴν καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς πλέον ἄγριους δεσπότας, τόσοσιν περισσοτέρων, ὅσων ἦναι μεγαλητέρα ἡ χρεία, τὴν ὁποίαν ἔχουσιν ἀπὸ τὴν ἔμπειρίαν του, καὶ μεγαλήτερος ὁ κίνδυνος, τὸν ὁποῖον τρέχει ἡ ἀμαθία, ὅταν πολεμῇ τὴν σοφίαν. Οἱ ὄνοι ζυλοκεποῦνται μὲ θάρρος καὶ καταφρόνησιν· τοὺς εὐγενεῖς ἵππους μύλις τολμᾷ τις νὰ ἐγγίσῃ, μὲ τῆς μάστιγος τὴν ἄκραν.

Σκύθου, εἰς ἓνα λόγον, ὄλων τῶν ψευδῶν Θρησκευῶν αἱ δαιμονιώδεις κραυγαί· ἀλλὰ τῶν Χριστιανῶν ἡ Θρησκεία, τῆς ὁποίας ὁ ἀρχηγὸς ὀνομάζεται ΣΟΦΙΑ καὶ ΛΟΓΟΣ θεοῦ, τί ἔχει νὰ φοβῆται ἀπὸ τὴν φωτίζουσαν τὸν λόγον ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΝ; Ἐὰν ἴσως ἡ Θρησκεία, τὴν ὁποίαν ἐπαγγέλλονται τινὲς, ἦναι δυνατὸν νὰ καταλυθῇ ἀπὸ τὴν Φιλοσοφίαν, ἄς καταλυθῇ τοιαύτη Θρησκεία (1)· ἐπειδὴ τοῦτο μόνον, ὅτι δύναται νὰ καταλυθῇ, ἀποδείχνει φανερὰ ὅτι εἶναι ἄλλη παρὰ τὴν Θρησκείαν, περὶ τῆς ὁποίας ἐπροφητεύθη τὸ « Πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς ». Τῆς Φιλοσοφίας ἔργον εἶναι νὰ ἐλευθερόνῃ, ἀνακαλύπτουσα τὰς ἀληθεῖς τῶν πραγμάτων αἰτίας, τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν δεισιδαιμονίαν, καὶ νὰ τοὺς διδάσκῃ τὴν ἀρετὴν, ἡγουν τοιαύτην διαγωγὴν, χωρὶς τῆς ὁποίας ἤθελεν εἶσθαι ἀνωφελὴς ἡ Θρησκεία; Ἐν ἀπὸ τὰ πολλότατα, ὅσ' ἀπέλαυσε ὁ Περικλῆς ἀπὸ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ Ἀναξαγόραν καλὰ, ἦτο, λέγει ὁ Πλούταρχος (2), καὶ ἡ ἀδεισιδαιμονία. Δὲν σᾶς λανθάνει ὅτι ὁ Ἀναξαγόρας ἦτο Φιλόσοφος· ἐξεύρετε ἴσως καὶ τοῦτο ἀπὸ τὸν Πλούταρχον, ὅτι ἐπωνομασθη ΝΟΥΪΣ; διότι αὐτὸς πρῶτος ἐκήρυξεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν κόσμον δημιουργημᾶ ἐνὸς μόνου Νοῦ.

Ὁ κατὰ τῆς Φιλοσοφίας διωγμὸς δὲν εἶναι πραγμα νέον. Ὅλος ὁ κόσμος ἐξεύρει τί ἔπαθεν ὁ προειρημένος Ἀναξαγόρας,

(1) « Οἱ πολλοὶ δὲ, καθάπερ οἱ παῖδες τὰ μωρολόγια, οὕτω δεδίασι » τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν, φοβούμενοι μὴ ἀπαγάγῃ αὐτοὺς. εἰ δὲ τοιαύτη » παρ' αὐτοῖς εἰσιν ἡ πίσις (οὐ γὰρ ἀν γνῶσιν εἴποιμι), ἵνα λυθῇ πιθανολογία, » λυθῆτω δὲ διὰ τούτους μάλιστα κ. τ. λ. » Κλήμ. Ἀλεξανδρ. Στρωμ. 5, σελ. 655.

(2) Περικλ. §. 6.

τί ὁ Σωκράτης, τί πρὸ τούτων εἰς τὴν Ἰταλίαν οἱ Πυθαγορικοί Φιλόσοφοι, τὴν αὐτὴν ὥραν καὶ ἡμέραν καὶ εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον συναθροισμένοι, καὶ ἀσχολούμενοι εἰς τὰ μέσα τοῦ νὰ παύσωσι τὰς ἀδικίας τῶν ἀνθρώπων, τί ἔμελλε νὰ πάθῃ αὐτὸς ὁ κατ' ἐξοχὴν ὀνομασθεὶς Φιλόσοφος Ἀριστοτέλης, ἂν δὲν ἔφρουγε τοὺς συκοφάντας τῆς Φιλοσοφίας. Νέον εἶναι ὅτι σεῖς, οἱ θαυμάζοντες τοὺς Φιλοσόφους τούτους, οἱ μαθητευθέντες ἢ καὶ μαθητεύοντες τὰ χυρῶν τῶν ἔπη καὶ συγγράμματα, θέλετε νὰ συγκαταριθμηθῆτε μετὰ τοὺς συκοφάντας καὶ διώκτας τῶν Φιλοσόφων. Προσέχετε καλὰ τί κάμνετε· καὶ ἀφήσαντες τὰς ζοφεράς προλήψεις ἀκούσατε τοῦ καλοῦ Γαμαλιήλ (Πράξ. Ε, 35, 38, 39,) τὴν φιλόσοφον συμβουλὴν, « Ἐὰν ἦ ἐξ ἀνθρώπων » ἢ βουλὴ αὕτη, ἢ τὸ ἔργον τοῦτο, καταλυθήσεται· εἰ δὲ ἐκ » θεοῦ ἐστίν, οὐ δύνασθε καταλύσαι αὐτὸ, μήποτε καὶ θεομάχοι εὐρεθῆτε ». Ἄν ἀληθῶς σέβεσθε τὴν Θρησκείαν, ἀφήσατε τὸ ἔργον εἰς τὴν δύναμιν αὐτῆς· καθὼς κατέλυσε πολλοὺς ἑθρούς της, ἔχει δύναμιν νὰ καταλύσῃ καὶ τὴν Φιλοσοφίαν, ἐὰν ἡ Φιλοσοφία ᾖ ἐχθρὰ τῆς Θρησκείας.

Ἀκούσατε καὶ τοῦτο, τὸ ὁποῖον μ' ἐδίδαξεν ἡ μακρὰ μου μεταξὺ τῶν ἀλλογενῶν Ἑυρωπαϊῶν διατριβή. Εἰς αὐτοὺς εὐρίσκονται πολλοὶ Φιλόσοφοι, ἄνδρες ἀληθῶς φιλόανθρωποι, καὶ φιλέλληνες, οἱ ὁποῖοι ἔχοντα, καὶ προσμένουσι μετὰ πῶς ἀνυπόμονον τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος· δὲν λείπουσι καὶ τινες ὀλίγοι, εἰς τοὺς ὁποίους εἶναι θάνατος ἢ ἀναγέννησις τῆς Ἑλληνικῆς δόξης. Ἐὰν σᾶς ἐγνώριζον, οἱ πρῶτοι ἤθελαν ἀθανάτισαι τὰ ὀνόματά σας, διὰ νὰ τὰ παραδώσωσιν εἰς τὰς κατάρτας τῆς ἐπερχομένης γενεᾶς· οἱ δὲυτεροί, φοβούμενοι μὴ σᾶς λείψωσι κατὰ τῆς Φιλοσοφίας ὄπλα, τὰς Ἄλπεις

αυτάς, κατακερματισμένας εἰς λιθάρια, ἤθελαν σᾶς πέμψει, μῆτε ὅμως ἀγαπήσει μῆτε σᾶς τιμήσει διὰ τοῦτο ἤθελαν· ὅτι ἂν ἡ προδοσία κρίνεται κάμμίαν φοράν συμφέρουσα, ὁ προδότης ποτὲ δὲν ἀγαπάται. Ἀλλὰ καὶ τιμὴν ἀντ' αἰσχύνης, καὶ φιλίαν ἀντὶ μίσους ἂν σᾶς ἔδιδαν, σεῖς, ὄντες τέκνα τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς, ἢ τῶν φίλων, προτιμᾶτε τὴν ἀγάπην καὶ τὸν ἔπαινον;

Πρέπει τέλος πάντων νὰ σᾶς ἀνακαλύψω καὶ τοῦτο, ἐὰν ἴσως κανεὶς ἀπὸ σᾶς δὲν τὸ παρετήρησεν ἀκόμη, διὰ νὰ ἐλευθερώσω ἀπὸ μέγα βᾶρος τὴν συνείδησίν μου. Μέχρι τούτου ἐλάλησα, ὡς φοβούμενος μὴ καταθυθίσετε καὶ πάλιν τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸν ζόφον τῆς ἀμαθίας. Τώρα σᾶς ἐξομολογοῦμαι καθαρὰ ὅτι δὲν εἶναι οὗτος ὁ φόβος μου. Ἡ Φιλοσοφία εἶναι ἡ ἀλήθεια· ὅθεν ἔχει δύναμιν ἰσόθεον. Ἀφ' οὗ μίαν φοράν εἰς κἀνὲν ὁποιονδήποτε τοῦ κόσμου μέρος, ἀναφθῆ τὸ πῦρ αὐτῆς, διαδίδεται καὶ μεταβαίνει ἀπὸ τόπον εἰς τόπον φωτίζουσα· καὶ ὅσοι σπουδάζουν νὰ τῆς ἐμποδίσωσι τὸν δρόμον, κοπιᾶζουσι ματαίως (1).

(1) « Καὶ μοι δεκεῖ μεγίστην θεὸν τοῖς ἀνθρώποις ἡ φύσις ἀποδείξει τὴν ἀλήθειαν, καὶ μεγίστην αὐτῇ προσθεῖναι δύναμιν. Πάντων γοῦν αὐτὴν καταγωνιζομένων, ἐνίστε δὲ καὶ πασῶν τῶν πιθανοτήτων μετὰ τοῦ ψεύδους ταττομένων, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτὴ δι' αὐτῆς εἰς τὰς ψυχὰς εἰσδύεται τῶν ἀνθρώπων· καὶ ποτὲ μὲν παραχρῆμα δείκνυσι τὴν αὐτῆς δύναμιν, ποτὲ δὲ πολὺν χρόνον ἐπισκοπισθεῖσα, τέλος αὐτὴ δι' ἑαυτῆς ἐπικρατεῖ καὶ καταγωνίζεται τὸ ψεῦδος ». καὶ ταῦτα μὲν λέγει ὁ Πολύβιος (ΙΓ, ε). ἀλλ' ἐὰν εἰς τοῦ Πολυβίου τοὺς χρόνους, ἦτο τέσσην δυνατὴ ἡ Φιλοσοφία, τὴν σήμερον ἢ τυπογραφία τὴν ἔκαμεν ἀκαταμάχητον. ἰδοὺ τί συμβουλεύω τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ τὴν ἀφανίσωσι. πρέπει νὰ καλέσωσι συμμάχους ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Σκυθίας· ἀφ' οὗ μὲ τούτους κατασθῶσι κύριοι τῆς

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΛ. ΠΑΙΔ. ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΗΣ. ρμα

Τούτο τὸ πῦρ, εἴθε βέβαιοι ὅτι ὄχι σεῖς (ἄνθρωποι ἀδύνατοι, καὶ περισσύτερον δι' ἄγνοιαν, παρὰ μὲ σκοπὸν βλάβης ἀμαρτάνοντες), ἀλλ' ὁμοῦ συναθροισμένοι τῆς κολάσεως αἱ λεγεῶνες ὅλαι δὲν εἶναι καλαὶ πλέον νὰ σβέσωσι. Μὲ τὰς ἀφιλοσόφους κατὰ τῆς Φιλοσοφίας κραυγὰς, ἄλλο νὰ κατορθώσετε δὲν ἐμπορεῖτε παρὰ νὰ τῆς ἀργοπορήσετε πρὸς ολίγον τὸν δρόμον, ἕως οὗ νὰ ἔλθῃ νὰ τὴν ἐνθρονίσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, μὲ μεγάλην κατασχύνῃ τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καὶ μὲ λύπῃ ὅμως ὄχι μικρὰν τῶν φίλων τῆς, κἀνὲν ἀλλότριον τῶν Ἑλλήνων ἔθνος. Εἰς τοὺς ολίγους τούτους χρόνους, ἀφ' οὗ ἔλαμψεν ἡ Φιλοσοφία εἰς ἡμᾶς, οἱ Ἕλληνες ἐτιμλήθησαν, ὄχι μόνον διότι ἄνοιξαν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ φῶς αὐτῆς, ἀλλὰ πρὸς τούτοις ὅτι καὶ τὸ ἀνάψαν αὐτοὶ εἰς τὴν πατρίδα τῶν, καὶ δὲν ἐπράσμειναν νὰ τὸ φέρωσι ξένοι χεῖρες εἰς αὐτήν. Ἐὰν σώζετε εἰς τὰς φλέβας αἵματος Ἑλληνικοῦ σαλαγμοῦς, ὑποφέρετε νὰ γυμνώσετε ἀπὸ τὸ μέγα τοῦτο καύχημα τὴν Ἑλλάδα, διὰ νὰ τὸ χαρίσετε χωρὶς ἀνάγκη εἰς ἔθνος ἀλλότριον; Τῆς Ἑλλάδος παλαιὸν προ-

φωτισμένης Εὐρώπης, ἃς κατακαύσωσι πρῶτον τὰς κατὰ πόλεις βασιλικὰς καὶ ἡγεμονικὰς βιβλιοθήκας, ἔπειτα τὰς ἀναριθμήτους μυριάδας τῶν βιβλίων ὅσα εὗρωσιν εἰς τῶν πολιτῶν τοὺς οἴκους, ἢ εἰς τῶν βιβλιοπωλῶν τὰ ἐργαστήρια. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ τούτο· πρέπει νὰ ρίψωσιν εἰς τὰς αὐτὰς φλόγας οἷους ἐκάστου ἔθνους τοὺς λογίους ἄνδρας, καὶ μάλιστα τοὺς Φιλοσόφους· κατόπιν τούτων ἃς πυρποληθῶσιν οἱ τυπογράφοι· ἐξοπίσω οἱ τεχνῖται τῶν τυπογραφικῶν χαρακτῆρων. ὅταν διὰ ταῦτα λάβωσι τὸ πεθεύμενον τέλος, τότε δύναται νὰ χωνεύσωσι καὶ αὐτοὺς τοὺς χαρακτῆρας, διὰ νὰ κατασκευάσωσιν ἐξ αὐτῶν οὐρανομήκη κολοσσὸν μὲ ταύτην τὴν ἐπιγραφὴν, ΤΡΟΠΑΙΟΝ ΤΟῦ ΣΚΟΤΟΥΣ ΚΑΤΑ ΤΟῦ ΦΩΤΟΣ. ἂν καὶ τὸ ἔργον δὲν ἦναι δυνατὸν, ἢ ἔλπις ὅμως τῆς κατορθώσεως εἶναι ἀξία Σχυθικῆς ἠλιθιότητος.

τέρημα ἦτο νὰ φωτίζῃ ἄλλους, ὄχι νὰ φωτίζεται παρ' ἄλλων αὐτῆ. Ταύτης πρέπει νὰ ἦναι, καὶ τὸ νὰ ἀνεγείρεται ἀπὸ τὴν πτώσιν της μὲ τῶν ἰδίων τέκνων τὴν βοήθειαν, καὶ ὄχι νὰ προσμένῃ χεῖρας ἀλλοτρίας νὰ τὴν σηκώσωσι. Καὶ τοῦτο μὲν εἶναι δεινόν· ἀλλὰ πόσον ἀσυγκρίτως δεινότερον, πόσης κατασχύνης ἀξιώτερον, ἔαν αἱ ἀνεγείρουσαι χεῖρες ἦναι ὄχι μόνον ἀλλότριαι, ἀλλ' αἱ αὐταὶ ἐκεῖναι, αἱ ὅποιαί τὴν κατεσπάραξαν, καὶ τὴν ἔκαμαν ὄλην πληγὴν;.....

Περισσότερα δὲν εἶναι χρεία νὰ εἶπω· βλέπετε, ἂν ἔχετε ὄφθαλμοὺς, ὅτι τῆς Φιλοσοφίας ἢ ἀκαταμάχητος δύναμις ἤρχισεν, ὡς ἡ λύρα τοῦ Ὀρφέως, νὰ μαλάσῃ καὶ τὴν ἀγριότητα τῶν θηρίων, νὰ κινή καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀναισθητοὺς λίθους. Συλλογίσθητε λοιπὸν, ἂν ἦναι ἄξιον ὑπομονῆς νὰ μᾶς φέρωσιν εἰς αἶθρῳ τοῦ καλοῦ ὅσοι ἕως τώρα ἐκαυχῶντο εἰς τὴν καταφρόνησιν ὄλων τῶν καλῶν· καὶ νὰ μᾶς δεσμεύσωσι μὲ δεσμοὺς εὐγνωμοσύνης, ὡς εὐεργέται, ἐκεῖνοι, διὰ τοὺς ὁποίους καὶ ἡ Φιλοσοφία καὶ ἡ Θρησκεία ἄλλο δὲν ζητοῦν ἀπὸ μᾶς, ἄλλο νὰ ζητήσωσι δὲν ἔχουν δίκαιον, παρὰ ἀμνηστίαν καὶ φιλόανθρωπον συγχώρησιν ὄλων τῶν παρελθόντων κακῶν.

Ὅχι! Μαρτύρομαι τὴν Ἑλλάδα ὄλην, ὄλους ἐκεῖνους, ὅσοι ἐπιθυμοῦσι τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῆς εἰς τὴν ἀρχαίαν της δόξαν· μῆτε σεῖς, ὄντες τέκνα τῆς Ἑλλάδος, δὲν θέλετε ὑποφέρει νὰ φωτισθῇ ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ ἔθνη ἀλλόφυλα· ἀλλὰ ἐνωμένοι μὲ τοὺς ἰδίους ἀδελφοὺς, θέλετε ὑποδεχθῆ τὴν φιλοσοφίαν, ὡς δέχεται ὁ καθήμενος εἰς τὸ σκότος τὸν φέροντα τὸ φῶς, ὁ πενῶν τὸν τρέποντα; καὶ ὁ διψῶν τὸν ποτίζοντα· θέλετε προετοιμάσει κατοικητήριον εἰς αὐτὴν τὰς ψυχὰς τῶν νέων, ἔαν ἔχετε ἐπάγγελμα διδασκάλου, ἢ ἐνισχύσει τοὺς διδασ-

κάλους εἰς τὴν ὑποδοχὴν αὐτῆς, ἐὰν ἀσχολῆσθε εἰς κἀνὲν ἄλλο ἐπιτήδευμα.

Ὅλους σᾶς ὀρκίζω, καὶ ἐξαιρέτως τοὺς δυνάτους τοῦ γένους, εἴτε τοῦ ἱεροῦ τάγματος, εἴτε τῶν λαϊκῶν, εἰς ἐκεῖνον τὸν θεὸν, τὸν ὁπίουον οἱ Χριστιανοὶ λατρεύουσι, νὰ μὴν ὑποφέρετε νὰ σβεσθῶσι τὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀναφθέντα φῶτα, διὰ νὰ μᾶς φωτίσωσι μετ' ὀλίγον ξέναί χεῖρες καὶ μὴ θέλοντας. Ἐὰν ὁ θεὸς τῶν Χριστιανῶν ὀνομάζεται ΠΑΤΗΡ ΤῶΝ ΦΩΤΩΝ, ΛΟΓΟΣ, ΣΟΦΙΑ, ὁ κατὰ τῆς ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ πόλεμος εἶναι βέβαια πόλεμος Τιτανικὸς, πόλεμος ἀντίθεος (1). Ἔως τῶρα ἐκοιμώμεθα ἀκίνητοι εἰς τὸν ζοφερόν τῆς ἀμαθίας λήθαργον, εἰς τὸν ὁποῖον ὀλιγώτερον ἄδοξον ἤθελεν εἶσθαι ἂν ἐμένομεν διαπαντός, παρὰ νὰ ἐξαναπέσωμεν καὶ δεύτερον, ἀφ' οὗ ἐξυπνήσαμεν. Εἰς τοιαύτην περίσασιν, δὲν εἶναι πλέον συγχωρημένον εἰς ἡμᾶς νὰ ὀπισθοποδησωμεν, ἂν δὲν θέλωμεν νὰ ἐξαλειφθῇ παντάπασιν ἀπὸ τῶν ἐθνῶν τὸν κατὰλογον τὸ ὄνομα τῶν Ἑλλήνων. Εἰς τὸ σάδιον, ὅπου τρέχει σήμερον ἡ Ἑλλάς, ἔμπροσθεν αὐτῆς ἔχει τὴν ΔΟΞΑΝ, ἡ ὅποια τὴν προσμένει μὲ τὰς ἀγκάλας ἀνοικτὰς καὶ μὲ σέφανον εἰς τὰς χεῖρας, διὰ νὰ τὴν περιλάβῃ καὶ νὰ τὴν σεφανώσῃ ὀπισθεν αὐτῆς σέκει ἡ ΚΑΤΑΙΣΧΥΝΗ, καὶ αὐτὴ μὲ τὰς ἀγκάλας ἀνοικτὰς ἢ μιὰρὰ, ἀλλὰ διὰ νὰ..... Ἄ! πῶς ὁ κάλαμος νὰ τὸ γράψῃ; πῶς ἡ γλῶσσα νὰ τὸ ἐκφωνήσῃ;... ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν πνίξῃ. Τίς ἐξ ἡμῶν, φίλοι ὁμογενεῖς, ὑποφέρει νὰ σρέψῃ τὸ πρόσωπον ἀπὸ τῆς Δόξης εἰς τὴν Καταίσχυνην; Τίς δὲν φρίττει

(1) « Τοὺς τολμῶντας βλασφημεῖν περὶ τῶν παιδευόντων καὶ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥΝΤΩΝ ὁμοίως ἄξιον μισεῖν, ὡσπερ τοὺς εἰς τὰ τῶν θεῶν ἔδη ἐξαμαρτάνοντας ». Ἰσοκράτους Νικοκλ. σελ. 106.

ρμδ ΣΤ. ΑΥΤ. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΛ. ΠΑΙΔ. ΚΑΙ ΓΛ.

ὄλος, βλέπων τὴν κοινὴν πατρίδα εἰς τοιοῦτον φοβερὸν ἐξουδενώσεως κίνδυνον; Οὐδεὶς βέβαια ἀπὸ ἡμᾶς ἔχει τόσον εὐτελεῖ ψυχὴν, ὅσιν ἀπὸ τοῦ νῦν δὲν θέλει φωνάζει μετὰ χαρᾶς πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ ἀκούει τοὺς ἄλλους φωνάζοντας πρὸς αὐτὸν (1),

ὦ φίλοι Ἀργείων, ἔς τ' ἐξοχος, ἔς τε μεσθίης
Ὅς τε χειριότερος, νῦν ἐπλετο ἔργον ἅπασιν·
Καὶ δ' αὐτοὶ τότε πᾶσι γινώσκετε· μή τις ὀπίσσω
Τετράφθω,
Ἄλλὰ πρόσω ἴεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε.

Μόνη ἡ Γραμματικὴ δὲν ἤρκεσεν ἕως τῶρα νὰ μᾶς εὐδώσῃ εἰς τὰ πρόσω, διότι ἔλειπεν ἀπ' αὐτὴν τῆς Φιλοσοφίας ἡ χειραγωγία. Μήτ' αὐτὴ, καθὼς παρεδίδοτο εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Ἑλλάδος, ἡ Φιλοσοφία, τίποτε δὲν μᾶς ὠφέλησε· διότι τὸ περισσότερον αὐτῆς μέρος ἐπεσηρίζετο εἰς ἐνὸς, θαυμασοῦ μὲν, ἀλλ' ἐνὸς ἀνθρώπου μόνου δόγματα, καὶ ὄχι εἰς πολλῶν ἀνθρώπων καὶ πολλῶν χρόνων πείραν, χωρὶς τῆς ὁποίας νὰ φιλοσοφήσῃ τις δὲν εἶναι δυνατὸν. Ταύτην λοιπὸν τὴν πειραματικὴν Φιλοσοφίαν, ὡς διδάσκεται τὴν σήμερον, πρέπει νὰ λάβωμεν εἰς τὸ ἐξῆς ὁδηγὸν, εἴαν θέλωμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν λαμπρὰν κατάστασιν, ὅπου ἔφθασαν πολλὰ τῆς Ἑυρώπης ἔθνη, τὰ ὁποῖα οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι ἀπεσρέφοντο ὡς βάρβαρα.

Μὲ ταύτας τὰς χρῆσας καὶ βεβαίας ἐλπίδας παρηγορούμενος καταπαύω τὸν περὶ τούτου λόγον, διὰ νὰ εἶπω ὀλίγα τινὰ περὶ τῶν τριῶν Ἱστορικῶν, τοὺς ὁποίους ἔταξα προδρόμους τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ἦγουν τῆς ἐκδόσεως τῶν Ἑλληνικῶν ποιητῶν καὶ συγγραφέων. Εἶναι οὗτοι ὁ Αἰλιανὸς, Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς, καὶ Νικόλαος ὁ Δαμασκηνός.

(1) Διάδ. Μ, 269-274.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΑΪΛΙΑΝΟΣ.

Ὁ Αἰλιανός, τὸ γένος Ῥωμαῖος, τὸ ἐπάγγελμα Σοφιστής, εἶχε πατρίδα τὴν Πραίνεσον, Ἰταλικὴν πόλιν, σήμερον ὀνομαζομένην ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς Παλεστρίνην (Palestrina). ἤκμασε κατὰ τὸ 225 ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ· καὶ ἐχρημάτισεν (ὡς λέγουσι) μαθητὴς τοῦ Πausανίου, ταῦ ὁποῖου ἔχομεν τὴν πολυμαθεστάτην περιήγησιν τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Σουΐδας (1) ὀνομάζει τὸν Αἰλιανὸν Ἀρχιερέα. Ἀλλὰ τίνος πόλεως; τῆς Ῥώμης; τοῦτο δὲν εἶναι πιθανόν. Εἶχεν ἰσῶς ὁ Αἰλιανός τὸ ἀξίωμα τῆς Ἀρχιερωσύνης εἰς τὴν πατρίδα του τὴν Πραίνεσον, ὅπου ἦτο τὸ περιφήμωτάτον ἱερόν τῆς Τύχης. Εἰς τὸ ἱερόν τοῦτο συνέτρεχαν πανταχόθεν μὲ μεγάλην δεισιδαιμονίαν, ὅσοι ἐπεθύμουν νὰ μάθωσιν ἀπὸ τὴν ἄσφατον ταύτην Θεᾶν ὅ, τι ἐμελλε νὰ συμβῆ εἰς αὐτούς· καὶ οἱ ἱερεῖς τῆς Τύχης ἐπροσφάτεον εἰς καθ' ἓνα διὰ κλήρων τὴν μέλλουσαν εἰς αὐτὸν τύχην, φανερόν ὅτι ἀφ' οὗ ἐλάμβανον μέρος ἀξιόλογον τῆς παρουσίας του. Ἐκ τούτου οἱ πολυθρύλλητοι καὶ παροιμιώδεις Πραίνεσινοὶ κληροὶ (Sortes Praenestinae), τοὺς ὁποῖους αἰνεττόμενος ὁ Φιλόσοφος Καρνεάδης ἔλεγεν ἀσειότατα, ὅτι ποῦ ποτε δὲν ἶδε τὴν Τύχην εὐτυχεσέραν παρὰ εἰς τὴν Πραίνεσον (2).

(1) Φοβούμαι μὴν ἐσούγγυσέν δ' Σουΐδας τὸν ἡμέτερόν Κλαύδιον Αἰλιανὸν μὲ τὸν Παύτιον Αἰλιανόν, τὸν ἀρχιερατεύσαντά εἰς τὴν Ῥώμην, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Οὐεσπασιανοῦ, περὶ τοῦ ὁποῖου ἴδε τὸν Τάκιτον Βιβλ. Δ, κεφ. γγ.

(2) Διηγείται ταύτην τοῦ Καρνεάδου τὴν ἀσειότητα ὁ Κικέρων εἰς τὸ Περὶ Μαντικῆς Βιβλ. Β, κεφ. μα. Nusquam se fortunatiores quam Praeneste vidisse Fortunam.

Μὲ δίκαιον ἤθελέ τις ἀμφισβᾶλει, ἂν ὁ Αἰλιανὸς, περὶ τοῦ ὁποίου λαλοῦμεν, ἦναι ὁ αὐτὸς μὲ τὸν ἰσορούμενον Αἰλιανὸν τοῦ Φιλόστρατου, διὰ δύο μάλιστα αἰτίας. Ἡ πρώτη εἶναι, ὅτι ὑπερεπαινεῖ ὁ Φιλόστρατος τὴν φράσιν καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Αἰλιανοῦ· ἡ δευτέρα, διότι λέγει, ἢ μάλλον εἰπεῖν, παριστάνει τὸν Αἰλιανὸν λέγοντα περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι δὲν εἶχεν ἀναχωρήσει ποτὲ ἀπὸ τῆν Ἰταλίαν, μῆτε ταξειδεύσει διὰ θαλάσσης. Περὶ μὲν τῆς φράσεως θέλω λαλήσει μετ' ὀλίγον· τὸ δὲ λεγόμενον περὶ τῆς μονῆς αὐτοῦ εἰς τὴν Ἰταλίαν, εἶναι τόσον παραδοξότερον, ὅσον αὐτὸς ὁ Αἰλιανὸς εἰς τὰ σήμερον αὐτοῦ σωζόμενα συγγράμματά λέγει ρητῶς (Περὶ ζῶων ἰδιότη. ΙΑ, μ) ὅτι ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ἄλλ' ὅμως, καθὼς καὶ ἄλλοι πρὸ ἑμοῦ τὸ ἔκριναν, εὐκολα λυεται τὸ ἀπόρημα, εἰάν ὑποθέσῃ τις, ὅτι, ὅταν ἔλεγε ταῦτα ὁ Αἰλιανὸς πρὸς τὸν Δῆμιον Φιλόστρατόν, ἀληθῶς εἰς κἀνὲν ἄλλο μέρος τῆς Οἰκουμένης δὲν εἶχεν ἀβῆμη τόσ' ἀναχωρήσει ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν.

Εἰς τοῦ Αἰλιανοῦ τῶνομα ἐπιγράφονται τὰ ἐξῆς συγγράμματα· Α, Περὶ Προνοίας· Β, Περὶ θεῶν ἐναργειῶν· Γ, Κατηγορία τοῦ Γύννιδος· Δ, Περὶ ζῶων ἰδιότητος· Ε, Παικίλη ἰστορία· Ζ, Τακτικά· Ζ, Ἐπιστολαὶ ἀγροικαί. Περὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ἢ κρίσις εἶναι τόσον δυσκολωτέρα, ὅσον ἀπ' αὐτὰ δὲν σώζονται πλέον παρά μικρά τινα ἀποσπασμάτια, κατεσπαρμένα εἰς τὸ Λεξικὸν τοῦ Σουΐδα, εἰς τὸν Εὐστάθιον, καὶ ἄλλους. Πιθανὸν ὅμως, ὅτι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ σύγγραμμα ὠνομάζετο Περὶ προνοίας, καὶ Περὶ θεῶν ἐναργειῶν, ὡς θέλομεν ἰδεῖ μετ' ὀλίγον καὶ ἄλλο τοῦ Αἰλιανοῦ σύγγραμμα μὲ διαφόρους ἐπιγραφάς. Ἡ κατηγορία τοῦ Γύννι-

δος, τὴν ὁποίαν ἠφάνισε παρομοίως ὁ χρόνος, ἤτο σηλίτευσις τῆς ἀσελείας τοῦ Ἡλιογαβάλου, ἐκείνου δηλαδὴ τοῦ μωροῦ τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκράτορος, περὶ τοῦ ὁποίου ἐν παρόδῳ ἐλάλησα εἰς τὴν πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπιστολήν μου (σελ. κβ').

Σώζονται λοιπὸν εἰς Αἰλιανοῦ ὄνομα, τὸ Περὶ ζῶων ιδιότητος, ἡ Ποικίλη ἱστορία, τὰ Τακτικὰ, καὶ αἱ Ἐπιστολαί. Τὸ πρῶτον τούτων τῶν τεσσάρων εἶναι γέννημα τοῦ Αἰλιανοῦ, ὅς τις ἠκμαζεν, ὡς εἶπα, καταρχὰς τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδος. Τὸ δεύτερον, ἀπορίας ἄξιόν εἶναι ὅτι καὶ ἠπόρησαν τινὲς ἂν ἦναι τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως· ἰκάνον εἶναι ν' ἀναγνώσῃ τις καθεξῆς τὴν Ποικίλην ἱστορίαν καὶ τὸ Περὶ ζῶων ιδιότητος, διὰ νὰ πληροφορηθῇ ὅτι εἶναι ὁ αὐτὸς τοῦ λόγου χαρακτήρ, αἱ αὐταὶ δόξαι καὶ κρίσεις περὶ πραγμάτων, τὰ αὐτὰ ἦθη, εἰς ἓνα λόγον. ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος καὶ συγγραφεὺς. Τὰ Τακτικὰ, ὅχι μόνον ἔχουσι λόγου χαρακτήρα διέφορον, ἀλλὰ προσφωνοῦνται καὶ εἰς τὸν Αὐτοκράτορα Ἀδριανόν· ὅθεν γίνεται φανερόν ὅτι εἶναι σύγγραμμα ἄλλου Αἰλιανοῦ, τοῦ γένος Ἑλλήνος, καὶ ἀρχαιοτέρου μίαν σχεδὸν ἑκατονταετηρίδα παρὰ τὸν ἡμέτερον Αἰλιανὸν τὸν Ῥωμαῖον, συγγραφέα τῆς Ποικίλης ἱστορίας καὶ τοῦ Περὶ ζῶων ιδιότητος. Τὰς εἴκοσι ἐπιστολάς, ἐπονομασθείσας Ἀγροικικὰς, διότι πλάττονται ὡς γραφόμεναι ἀπὸ Ἀθηναίου καὶ πρὸς Ἀθηναίου γεωργούς, ἄλλοι ἀναφέρουσιν εἰς τὸν Ῥωμαῖον Αἰλιανόν, ἄλλοι εἰς τὸν πρὸ αὐτοῦ, τὸν Ἑλληνα. Ὅτι εἶναι Ἑλλήνος, καὶ ὅχι Ῥωμαῖος, πλάσμα, εἶναι ἀναμφίβουλον· δις ἄνω ὅμως ἂν ἦναι τοῦ αὐτοῦ ἐκείνου συγγραφέως τῶν Τακτικῶν, ἢ ἄλλου τινὸς Ἑλλήνος, Αἰλιανοῦ ὀνομαζομένου κ' ἐκείνου. Εἰς ἐκείνην τοῦ χρόνου τὴν περίοδον, πολλοὶ καὶ

Ῥωμαῖοι καὶ Ἕλληνες ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο· οἱ Ῥωμαῖοι, διότι ἦτο Ῥωμαϊκὸν, καὶ οἱ Ἕλληνες, διὰ νὰ μὴν ὁμοιάζωσι μῆτε κατὰ τὸνομα τοὺς προγόνους αὐτῶν (1).

Ποῖας ἦτον ὁ ἡμέτερος Αἰλιανὸς τὸν βίον, τὰ ἦθη, τὴν παιδείυσιν, τὸ μαρτυροῦσι τὰ συγγράμματά του. Καὶ τὸ Περὶ ζῶων ιδιότητος, καὶ ἡ Ποικίλη ἱστορία, δείχνουν ἄνθρωπον χρῆσῶν ἠθῶν, πολυμαθέσατον, μέγαν φίλον καὶ τοῦ γένους καὶ τῆς παιδείας τῶν Ἑλλήνων· μεταξὺ τῶν καλῶν ὅμως τούτων φαίνεται καὶ τοῦ ἀνδρὸς ἡ δεισιδαιμονία, τὸ εἰς γραϊκοὺς μύθους εὐκολόπισον, καὶ εἰς πολλὰ τῶν ἰσορουμένων ἡ ἀφιλόσοφος ἀκρισία του.

Ἡ Ποικίλη ἱστορία τοῦ Αἰλιανοῦ, τὴν ὁποίαν ἐκδίδω ἐπὶ τοῦ παρῆντος ἐπιγράφεται ἔτι, Ποικίλη ἀφήγησις, κατὰ τὸν Σουΐδαν (2), Συμμικτὴ ἱστορία, κατὰ τὸν Στοβαῖον (3), καὶ Ἰστορικὴ διάλεξις, κατὰ τὸν Βυζαντινὸν Στέφανον (4). Τῶν ἐπιγραφῶν ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ βιβλίου ἡ διαφορὰ καὶ εἰς τὸν Αἰλιανὸν, καὶ εἰς ἄλλους συγγραφεῖς, εἶναι ὅχι τῶν συγγραφέων ἔργον, ἀλλ' ἐκείνων πολλάκις, ὅσοι φέροντες εἰς μαρτυρίαν τοὺς συγγραφεῖς, ἢ δὲν ἐνθυμοῦνται αὐτολεξεῖ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ συγγράμματος, ἢ καὶ ἐκουσίως τὴν με-

(1) Ταύτην τῶν ξένων ὀνομάτων τὴν μανίαν ζηλιτεῦων ὁ Ἀπολλώνιος (παρὰ Φιλοστρ. ἐπιστολ. σα) ἔγραφε πρὸς τοὺς Ἰῶνας· « Ἄλλ' ὑμῶν γε οὐδὲ » τὰ ὀνόματα μένει τοῖς πολλοῖς· ἄλλ' ὑπὸ τῆς νέας ταύτης εὐδαιμονίας » ἀπολωλέκατε τὰ τῶν προγόνων σύμβολα. εἶγε πρότερον ἠρώων ἦν » ὀνόματα, καὶ ναυμαχῶν, καὶ νομοθετῶν· νυνὶ δὲ Δουκουλῶν τε, καὶ Φα- » θρικίων, καὶ Δευκίων, κ. τ. λ. ».

(2) Λέξ. Ἀσέλγητα, καὶ Κάκη.

(3) Ἴδε τὰ εἰς τὸν Αἰλιανὸν προοίμια τῶν προτέρων ἐκδοτῶν.

(4) Λέξ. Χερρόνησος.

ταβάλλουν εἰς ἄλλην συνώνυμον, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ κρίνουσι πρόσφυεσέραν. Ἄλλοτε πάλιν ἡ τοιαύτη μεταβολὴ εἶναι δόλος προφανῆς τῶν βιβλιοπωλῶν, συνεχέστερος πρὸ τῆς εὐρέσεως τῶν τύπων, ἀλλ' ὅστις δὲν ἔπαυσε μῆτε μετὰ τῆς τυπογραφίας τὴν εὐρεσιν. Ἄφ' οὗ τινὸς συγγραφέως σύγγραμμα ἐκοινοποιεῖτο τόσον, ὥστε ὀλιγόστυχε τῶν ἀγορασῶν ὁ ἀριθμὸς, ἐσύντενον ἢ ἐμάκρυνον τινὰ τοῦ βιβλίου κεφάλαια, μετέθετον ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλον τόπον ἄλλα, ἠλλάσσον τὸ ὄνομα τοῦ συγγράμματος, ἢ καὶ αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως, καὶ οὕτως ἐπώλουν δις καὶ τρις τὸ αὐτὸ εἰς τοὺς αὐτοὺς ἀγορασὰς βιβλίον.

Καὶ ταῦτα μὲν εἶναι γνωστὰ εἰς ὅλους. Ἡ τελευταία ὁμῶς ἐπιγραφὴ, Ἱστορικὴ διάλεκτος, τὴν ὁποίαν ὁ Στέφανος δίδει εἰς τὴν Ποικίλῃν ἱστορίαν, εἶναι τόσον πλέον ἀξιοσημείωτος, ὅσον ἐν ταύτῳ δείχνει καὶ τὸ σφάλμα τινῶν κριτικῶν, καὶ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς νέας γλώσσης τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν σπουδὴν τῆς παλαιᾶς. Αὐτοὶ, ἀγνοοῦντες τὴν κοινὴν γλῶσσαν τῶν Γραικῶν, ἐνόησαν τὸ Διάλεκτος ὡς συνώνυμον τοῦ Ὀμιλία, ἢ Δημόσιος ἀνάγνωσις (ἀπὸ τὸ Διαλέγομαι μέσον ῥῆμα), ὁποίας διαλέξεις ἐσυνείθιζον νὰ κάμνωσιν εἰς τὰς ἐπιδείξεις των οἱ Σοφισταί. Εἶναι ὁμῶς φανερὸν, ὅτι εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν γλῶσσαν, σημαίνει πολλάκις ἡ Διάλεκτος τὸ καινότερον λεγόμενον Διάλεγμα, καὶ Ἑλληνικώτερον Ἐκλογή· καθὼς καὶ τὸ ἐνεργητικὸν Διαλέγω, ὅθεν παράγεται ἡ τοῦτο σημαίνουσα Διάλεκτος, σημαίνει τὸ Ἐκλέγω. Οὕτω, παραδείγματος χάριν, λέγομεν, Διαλέγω φακῆν, ἤγουν τὴν Ἐκλέγω καὶ τὴν χωρίζω ἀφ' ὅσα δὲν εἶναι φακῆ, μονολεξεῖ, τὴν καθαρίζω. Ὁ Ἡσύχιος ἐξηγεῖ τὸ Διαλέγειν διὰ τοῦ Ἀνακαθαίρειν, καὶ τὸ ἐπιρ-

ρήμα Διαλεγδόν, διὰ τοῦ Διαφερόντως, τὸ ὁποῖον ἰσοδυναμεῖ μετὰ τὸ Διαλεκτὰ, ἐπιρρήματικὸν ὄνομα τῆς κοινῆς γλώσσης. Εἰς ταύτην τὴν σημασίαν τοῦ Ἐκλέγω μετεχειρίσθησαν τὰ Διαλέγω ὁ Πλάτων, ὁ Ξενοφῶν, καὶ ἄλλοι δύο μοι συγγραφεῖς· ἡ δὲ Διάλεξις, ἡ σημαίνουσα τὴν Ἐκλογὴν, σώζεται εἰς τὰ Λεξικά τῆς σημερινῆς ἡμῶν γλώσσης· καὶ ὁ Βυζάντιος Στέφανος μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι εἶναι τοῦλάχιστον δεκατρεῖς ἑκατονταετηρίδες ἀφ' οὗ ἡ λέξις εὐρίσκεται εἰς τὴν γλῶσσαν, ἐὰν ἴσως δὲν τὴν μετεχειρίσθησαν ἄλλοι ἀρχαιότεροι παρὰ τὸν Στέφανον, τῶν ὁποίων ὁ χρόνος ἀφάνισε τὰ συγράμματα. Ὅταν λοιπὸν ἢ ὁ Στέφανος, ἢ ἄλλος τις πρὸ αὐτοῦ, ὠνόμασεν Ἱστορικὴν διάλεξιν, τοῦ Ἀλιανῶ τὸ σύγραμμα, ἄλλο δὲν ἐνόει παρὰ Ἱστορικὴν ἐκλογὴν· ἐπειδὴ τοιαύτη ἀληθῶς εἶναι ἡ Ποικίλη ἱστορία, ἡγου. Ἐκλογὴ διαφόρων ἱστοριῶν, τὰς ὁποίας ἐδιάλεξεν ἀπὸ τὰς ἀναγνώσεις του καὶ συνήθροισεν εἰς ἓν ὁ Ἀλιανός.

Περὶ τὰ ἴσως ἤθελαν κριθῆ ὅσα εἶπα περὶ τῆς Διαλέξεως, ἂν δὲν ἀπέβλεπαν εἰς τὸν σκοπὸν, τὸν ὁποῖον ἐπιθυμῶ νὰ γένη κοινὸς ὄλων τῶν παραδιδόντων ἢ μανθανάντων τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν Ἑλλήνων σκοπὸς, λέγω τὴν ἀδιάλειπτον παράθεσιν καὶ σύγκρισιν τῆς ἀρχαίας γλώσσης μετὰ τὴν σημερινὴν, διὰ τὰς αἰτίας, τὰς ὁποίας πολλαχῶς καὶ πολλακις ἀνέφερα. Ἄλλ' εἰς τὴν τοιαύτην παράθεσιν δὲν ἀρκεῖ ἡ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου ὀλόκληρος· καὶ ὅμως τὸ ἔργον μᾶς βιάζει, τῶρα μάλιστα, ὁπότεν (ὡς καὶ ἄλλοτε τὸ εἶπα) ἀναγκάζομενοι νὰ μεταφράζωμεν τῶν ἄλλοφυλῶν ἔθνῶν τὰ συγράμματα, κινδυνεύωμεν νὰ καταγεμίσωμεν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν νὰ καταμολύνωμεν, τὴν κοινὴν ἡμῶν γλῶσσαν

χωρίς ανάγκης, ἀπὸ ιδιώματα ξένων γλωσσῶν. Ὁ, τι λοιπὸν μᾶς λείπει ἀπὸ τὸν ἀναγκαῖον εἰς τοῦ ἔργου τὴν τελείωσιν καιρὸν πρέπει νὰ εἴ ἀναπληρώσῃ ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν ἐργατῶν. Τοιαύτης μελέτης ἐπιτηδειότερα ἐργαστήρια ἄλλα δὲν εἶναι παρὰ τὰ σχολεῖα, ἐὰν καὶ διδάσκαλοι καὶ μαθηταὶ πληροφορηθῶσιν, ὅτι πρῶτον ἔργον τοῦ ἀναγεννωμένου ἔθνους εἶναι τῆς ἰδίας αὐτοῦ γλώσσης ἢ διόρθωσις· καὶ μακάριον ἐκεῖνο τὸ ἔθνος, εἰς τὸ ὅποιον ἔμειναν λείψανα προγονικοῦ πλούτου, ἱκανὰ νὰ θεραπεύσωσι τὴν παροῦσάν του πτωχείαν. Ἐπιστρέφω πάλιν εἰς τὸν Αἰλιανόν.

Τοῦ Αἰλιανοῦ ἡ Παικίλη ἱστορία, ἡ Ἱστορικὴ διάλεκτος, εἶναι, κατὰ τὸνομά της, ἀναθροισμένη ἀπὸ ἄλλους διαφοροὺς σωζομένους συγγραφεῖς· περιέχει ὅμως καὶ πολλὰ, τῶν ὁποίων αἱ πηγαί, ὅθεν τὰ ἔλαβεν, ἠφανίσθησαν ἀπὸ τὸν χρόνον· καὶ τοῦτο κάμνει τοῦ Αἰλιανοῦ τὴν ἱστορίαν ἀναγκαίαν. Ὅσα ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὰ διηγεῖται πολλάκις μὲ τὰς αὐτὰς σχεδὸν λέξεις· καὶ τότε ὁ χαρακτῆρ τοῦ λόγου, καλὸς ἢ κακὸς, εἶναι τῶν συγγραφέων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τὰ μετέγραψε. Πολλάκις ὅμως καὶ τὰ μετασχηματίζει εἰς ἴδιον αὐτοῦ χαρακτῆρα καὶ φράσιν· καὶ τότε γέμονται τὰ διηγήματα ἀπὸ ἀντιπτώσεις (1), πλεονασμοὺς (2), μορίων ἄκριτον ἐπισώρευσιν (3), Ἄττικισμῶν κατάχρησιν, περιόδους μακρὰς, ἐμπεριθεμένους, καὶ ἀγανταποδότους (4), καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ

(1) Παράδειγμα ἐν ἄπὸ πολλὰ τὸ IB, α.

(2) A, λβ.

(3) Ἄλλα, Ἄλλά γε, Ἄλλά γάρ, Καὶ οὖν, Καὶ οὖν καὶ, Καὶ γάρ οὖν. μεταχειρίζεται τὰ μόρια ταῦτα μέχρις ἀπείρας.

(4) B, ιγ.

σοφίσματα, τὰ ὁποῖα ὅσοι δὲν ἔμαθον παρὰ τὴν Γραμματικὴν σοχάζονται ὡς κομψείας, ὅσοι μετὰ τῆς Γραμματικῆς συνέζευξαν τὴν Λογικὴν, ἀποσρέφονται ὡς φλυαρίας. Πρόσθετες εἰς αὐτὰ καὶ τὸ ἀκούσιον σφάλμα τῶν Λατινισμῶν, τόσον ὀλιγώτερον παράδοξον εἰς τὸν Ῥωμαῖον Αἰλιανόν, ὅσον μητ' ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας αὐτοὺς, ὅσοι ἔγραψαν εἰς τὴν Ῥώμην, ἢ τοῦλάχισον ὅσοι συνεχῶς συνανεσρέφοντο τοὺς Ῥωμαίους, δὲν εἶναι παντάπασιν ἐλευθέρου ἀπ' αὐτό.

Ἴσως ἤθελέ τις ἀπορήσει, ὅτι κρίνω τόσον αὐστηρὰ τὸν Αἰλιανόν, τὸν ὁποῖον οἱ σύγχρονοὶ τοῦ ὠνόμασαν Μελίφθογον, Μελίγλωσσον, Ἄττικιστὴν ἄκρον (1). Ἄλλως πρὸς τὸν ἀναγνώστην νὰ δικαιολογήσω τὴν κρίσιν μου δὲν ἔχω, παρὰ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ παραβάλλῃ τὴν Ποικίλην ἱστορίαν τοῦ Αἰλιανοῦ μὲ κἀνὲν ἄλλο σύγγραμμα ἱστορικὸν τῶν δοκίμων τῆς Ἑλλάδος συγγραφέων, μὲ, φέρ' εἰπεῖν, τὸ Περὶ Κύρου παιδείας, ἢ τὰ Ἀπομνήμονεῦματά, τοῦ Ξενοφῶντος. Ἐὰν ἀπ' οὗ ἀναγνώσῃ ταῦτα, αἰσθανθῇ πλέον ἡδονὴν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Αἰλιανοῦ, ἢς κατηγορήσῃ τότε, ὡς αὐστηρὰν, ἢ καὶ παντάπασιν ἀδιάκριτον, τὴν κρίσιν μου. Εἰς τοὺς ἀθανάτους ἐκείνους συγγραφεῖς λάμπει τὸ φυσικὸν καὶ ἀπερίεργον κάλλος τοῦ λόγου, διότι ἔγραψαν εἰς τὴν μητρικὴν αὐτῶν γλῶσσαν, καὶ κατ' ἐκείνην τοῦ χρόνου τὴν περίοδον, ὅταν ἡ γλῶσσα ἦτον ἔτι εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς. Κατὰ τοῦ Αἰλιανοῦ τοὺς χρόνους, καὶ ὀλίγον ἀρχήτερα, δὲν ἦσαν ἱκανοὶ νὰ γράψωσιν ὀρθῶς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν μητ' αὐτοὶ πλέον

(1) Ἴδε κατωτέρω τὸν βίον τοῦ Αἰλιανοῦ, ἀπὸ τὸν Φιλόστρατον καὶ τὸν Σουῖδαν, σελ. ροέ καὶ ρος τῆς παρούσης ἐκδόσεως.

οὶ Ἕλληνες, ἐὰν ἐξαιρέσης πολλὰ ὀλίγους τινάς, ἐκείνους μά-
 λιςα, ὅσοι ἔγραψαν ἀπεριέργως, καὶ προσέχοντες περισσότε-
 ρον εἰς τὰ νοήματα παρὰ εἰς τὸν τρόπον τοῦ ἐκφράζειν αὐ-
 τὰ (1). Πῶς λοιπὸν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ πέσῃ ὁ Ῥωμαῖος
 Αἰλιανὸς εἰς ὅλα ἐκεῖνα τὰ σφάλματα, ὅσα γεννῶνται, καὶ
 ἀπὸ τὴν διαφορὰν τοῦ ἔθνους, καὶ ἀπὸ τὴν περιέργον
 καὶ κακὴν τῶν παλαιῶν μίμησιν. Τοιαύτη ἦτον ἐκεί-
 νου τοῦ καιροῦ ἡ σοφία· ὅθεν μῆτε παράδοξον πρέπει νὰ
 φαίνεται, ἐὰν ἐπαινέθῃ τοῦ Αἰλιανοῦ ἡ φράσις ἀπὸ τοὺς συγ-
 χρόνους αὐτοῦ. Ἰδομεν ἀνωτέρω ὅτι ὁ πεντήκοντα σχεδὸν
 χρόνους πρὸ τοῦ Αἰλιανοῦ ἀκμάσας Ἄρισεΐδης ὠνομάσθη Ἄλ-
 λος Δημοσθένης, καὶ ἐξήγησα τὴν αἰτίαν τῆς βλασφημίου
 ταύτης κρίσεως. Ἐνταῦθα προσθέτω ὡς κανόνα γενικὸν,
 καὶ παρατήρησιν σφριγμένην εἰς αὐτὴν τὴν πεῖραν, ὅτι αἱ
 τοιαῦται κρίσεις ἄλλο δὲν σημαίουσιν, πλὴν ὅτι εἰς ὅποιον-

(1) Τοιοῦτος εἶναι ὁ καλὸς, ὁ φρόνιμος, ὁ δεύτερος μετὰ τὸν Σωκράτην
 γνήσιος τῆς ἀρετῆς φίλος, Πλούταρχος, συγγραφεὺς ἀπεριέργως, διότι ἄλλον
 σκοπὸν τοῦ γράφειν δὲν εἶχε παρὰ τὴν ὠφέλειαν τῆς πατρίδος του. Ἰδοὺ
 τί ἔλεγεν, αἰνιττόμενος τοὺς Ἀττικιστὰς σοφιστὰς τοῦ καιροῦ του (ἐκατὸν
 σχεδὸν χρόνους πρὸ τοῦ Αἰλιανοῦ)· « Ἐμοὶ δ' ὅλως μὲν ἡ περὶ λέξιν ἀμύλλα
 » καὶ ζηλοτυπία πρὸς ἑτέρους μικροπρεπές φαίνεται καὶ σοφιστικόν· ἀν δὲ πρὸς
 » τὰ ἀμίμητα γίγνηται, καὶ τελείως ἀναίσθητόν ». (Πλούταρχ. ἐν Νικίᾳ §. 1).
 Χαρὰ εἰς τὸν νέον, ὅστις σύνωρα τυπώσῃ εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του τὰ φιλόσοφα
 ταῦτα λόγια τοῦ Πλουτάρχου. Ὀμηρος, ἢ Δημοσθένης, νὰ κατασαθῇ εἰς τὴν
 Ἑλληνικὴν γλῶσσαν δὲν εἶναι δυνατόν· δύναται ὁμως, ἐὰν μὲν νουν καὶ κρίσιν
 καλλιεργῇ τὴν μητρικὴν αὐτοῦ γλῶσσαν, νὰ προσδοποιήσῃ καὶ νὰ ταχύνῃ
 τὴν περιόδον ἐκείνην τοῦ χρόνου, εἰς τὴν ὅποιαν ἡ πατρίς του θέλει ἐξάπαντος
 γεννήσῃ νέους Ὀμήρους, καὶ νέους Δημοσθένεις, ἀλλ' Ὀμηροὺς καὶ Δημο-
 σθένεις Γραικοὺς, γράφοντας εἰς τῶν Γραικῶν, καὶ ὄχι εἰς ἄλλην γλῶσσαν.
 Εἶναι ταῦτα τόσον φανερὰ, ὡς δὲν ἔχουσι χρεῖαν ἀποδείξεως, πλὴν δι'
 ἐκείνους ἴσως μόνους, τοὺς ὅποιους ὁ Πλούταρχος ὀνομάζει ἀναισθητὰς.

δήποτε ἔθνος, καὶ ὁποιανδήποτε χρόνου περίοδον, εὐρίσκονται κακοὶ συγγραφεῖς ἢ ποιηταί, εἰς τὸ αὐτὰ ἔθνος, καὶ εἰς τὴν αὐτὴν περίοδον, ἐξ ἀνάγκης εὐρίσκονται καὶ κακοὶ κριταί. Συμβαίνει δηλαδὴ εἰς τὰς γλώσσας τῶν ἐθνῶν ἀπαράλλακτον ὅ, τι συμβαίνει καὶ εἰς τὰ ἔθνη των· ὅπου βλέπεις ἠθικὰς παρανομίας πολλὰς, ἐκεῖ πρόσμενε καὶ κριτὰς παρανόμους· αἱ κακουργίαι τῶν ἀνθρώπων αὐξάνουσι τοὺς τοιαύτους κριτὰς, καὶ αὐξάνονται ἀμοιβαίως ἀπ' αὐτούς. Ὅλοι βέβαια δὲν ἔκριναν κακῶς· εὐρέθησαν κατ' ἐκείνους τε καὶ τοὺς ἐξῆς χρόνους καὶ ἄνδρες πεπαιδευμένοι, οἱ ὅποιοι μὲ τὰ ὅπλα τῆς Φιλοσοφίας, ἢ μὲ τοῦ γελοίου τὴν μάστιγα (1), ἐζήτησαν νὰ θεραπεύσωσι τὸ κακόν· ἀλλὰ τὸ κακόν ἦτο πολλὰ σφοδρότερον παρὰ νὰ ἐμποδισθῇ ἢ διάδοσις αὐτοῦ ἀπὸ τοὺς πολλὰ ὀλίγους ὀπαδοὺς τοῦ ὀρθοῦ λόγου.

Περὶ τῶν διαφορῶν ἐκδόσεων τῆς Ποικίλης Ἱστορίας τοῦ Αἰλιανῶ, ἱκανὸν εἶναι νὰ εἶπω ὅτι ἀριθμοῦνται σχεδὸν δεκαπέντε, τῶν ὁποίων ἡ πρώτη ἐγένεε κατὰ τὸ 1545 ἔτος, καὶ ἡ τελευταία, ἡ πρὸ τῆς ἐμῆς, κατὰ τὸ 1794. Ὅσιν ἐπιθυμεῖ διεξοδικωτέραν αὐτῶν περιγραφὴν δύναται νὰ ἀναγνώσῃ τοῦ Φαβρικίου τὴν Ἑλληνικὴν Βιβλιοθήκην. Μεταφράσεις, παρὰ τὴν Λατινικὴν, εἶναι μία Ἰταλική, δύο Γερμανικαί, καὶ τὸσαῦται Γαλλικαί.

Ἡ παροῦσα ἐκδοσις, καθὼς καὶ ἡ μετ' αὐτὴν ἐλπίζομένη τῶν Ἑλληνικῶν ποιητῶν καὶ συγγραφέων, ἀρχίζει κατ' αὐτὰς

(1) Τριακτὰ εἶναι πολλὰ ἀξεία τοῦ Δουκιανοῦ σκώμματα, καὶ πολλὰ τῆς Ἀνθολογίας ἐπιγράμματα κατὰ τῶν Γραμματικῶν, Ἀπτικισῶν, Σοφιστῶν, Ρητόρων, καὶ ἄλλων τριούτων ἀλεγοπατάτων λογίων ἀνθρώπων.

σχεδόν τὰς ἀρχὰς τῆς εὐτυχοῦς διὰ τὸ Ἑλληνικὸν γένος δεκάτης ἐνάτης ἑκατονταετηρίδος. **ἌΓΑΘῆ ΤΥΧΗ!** Ὅσον ἐσυγχώρουν αἱ περιστάσεις, ἐπροθυμήθην νὰ συνεργήσω εἰς τὴν πρὸς τοὺς Ἕλληνας εὐνοίαν τῶν Ἑλλήνων **ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ**, καὶ νὰ κάμω τὴν ἔκδοσιν τοιαύτην, ὁποῖα νὰ ὠφελήσῃ τοὺς ὁμογενεῖς νέους, καὶ νὰ τοὺς διεγείρῃ εἰς τὴν ἀγάπην τῆς παιδείας, χωρὶς τῆς ὁποίας τῶν λοιπῶν καλῶν ἢ περιουσία εἶναι ἡ ἑλεεινοτέρα ἀπ' ὅλας τὰς δυσυχίας.

Εἰς τὴν τύπωσιν τῆς Ποικίλης Ἱστορίας μετεχειρίσθην τὴν παρατελευταίαν ἔκδοσιν, τὴν τυπωθεῖσαν εἰς τὴν Λειψίαν κατὰ τὸ 1780 ἔτος. Ὅσας μεταβολὰς ἔκαμα εἰς τὸ κείμενον, τὰς ἐφάνέρωσα ὅλας σχεδὸν εἰς τὰς σημειώσεις. Ἐξ αὐτῶν ἄλλαι ἐπισηρίζονται εἰς ἀντίγραφα, παραβληθέντα ἀπὸ τοῦς πρὸ ἐμοῦ ἐκδύτας, ἄλλαι εἰς διορθώσεις τινῶν κριτικῶν, καὶ ἄλλαι εἰς διορθώσεις ἰδικὰς μου. Δὲν ἀνέφερα πάντοτε ὀνομασὶ τοὺς κριτικούς, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εὐρίσκονται εἰς τὰς προτέρας ἐκδόσεις· διέκρινα ὅμως πάντοτε τὰς ἰδικὰς μου ἀπὸ τὰς ξένας εἰκασίας τε καὶ διορθώσεις. Τὸ πρῶτον δὲν ἦτον ἀναγκαῖον· τὸ δεῦτερον πρέπει νὰ φυλάττῃ ἀπαραιτήτως ὅσας δὲν θέλει νὰ σολίζεταί με ξένα πτερά. Εἰς τὰς σημειώσεις ταύτας προσέθηκα καὶ τινὰς παρατηρήσεις περὶ τῆς σημερινῆς ἡμῶν γλώσσης, κατὰ τὰς γραφείσας εἰς τὸν Ἡλιόδωρον.

Ὁ Πίναξ συνηρανίσθη ἀπὸ τοὺς Πίνακας τῶν προτέρων ἐκδόσεων, ἀπ' ἐκεῖνον μάλιστα τὸν διεξοδικώτατον Πίνακα τῆς κατὰ τὸ 1746 ἔτος εἰς Λειψίαν ἐκδοθείσης ποικίλης Ἱστορίας. Παρὰ τὰ κύρια ὅμως ὀνόματα, ἀναγκαῖα εἰς τὴν Ἱστορίαν, ἐφύλαξα πολλὰ ὀλίγας λέξεις ἢ φράσεις, ἢ γνωστὰς

εἰς ὄλους, ἢ μὲ εὐκολίαν εὐρισκομένας εἰς τὰ Λεξικά. Περισσότερον ἐσπούδασα νὰ σημειώσω τὰς σπανιωτέρας, ἢ ἐκεῖνας, ὅσαι εἶναι ἴδιαι τοῦ Αἰλιανοῦ καὶ τῶν συγχρόνων αὐτοῦ συγγραφέων, καθὼς πρὸς τούτοις καὶ τὰς καταχρήσεις τῶν μορίων καὶ ἄλλων λέξεων· καὶ τοῦτο μάλιστα διὰ νὰ δικαιολογήσω τὴν κρίσιν τὴν ὁποίαν ἔκμα περὶ τοῦ Αἰλιανοῦ, ἐναντίαν εἰς τὴν περὶ αὐτοῦ ὑπόληψιν τινῶν φιλολόγων. Εἰς τὸν αὐτὸν τοῦτον πίνακα κατεχώρισα (διὰ νὰ μὴ πολλαπλασιάσω τοὺς πίνακας) καὶ ὅσα ἀνήκουσιν εἰς τοὺς ἄλλους δύο συγγραφεῖς, τὸν Ἡρακλεῖδην λέγω καὶ τὸν Νικόλαον, περὶ τῶν ὁποίων θέλω λαλήσει μετ' ὀλίγον, καὶ γενικῶς ὅσα περιέχονται εἰς τὰς ὀλίγας σημειώσεις, τὰς ὁποίας ἔγραψα καὶ εἰς τοὺς τρεῖς. Παρὰ τὸν Ἑλληνικὸν Πίνακα, ἐγράφη δεύτερος ἄλλος τῶν λέξεων τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης.

ΗΡΑΚΛΕΪΔΗΣ Ὁ ΠΟΝΤΙΚΟΣ.

Περὶ τοῦ Ἡρακλεῖδου δὲν ἔχω πολλὰ νὰ εἶπω. Ἦτον υἱὸς Εὐθύφρονος, καὶ εἶχεν υἱὸν Εὐθύφρονα (1), κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ἑλλήνων, ἣτις σώζεται καὶ εἰς ἡμᾶς μέχρι τῆς σήμερον, νὰ δίδωσιν εἰς τοὺς ἐγγόνους τῶν πάππων τὰ ὀνόματα. Ὁ Βίος αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον μετέγραψα (2) ὀλόκληρον ἐκ τοῦ Σουῖδα, καὶ κατ' ἐπιτομὴν ἐκ τοῦ Διογένους τοῦ Λαερτίου, παριστάνει ἄνδρα πολυμαθέστατον, καὶ τοιοῦτον, ὁποῖος ἔπρεπε νὰ ᾔηται, ὅστις εἶχε διδασκάλους τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Ἀριστοτέλην. Δυστυχία ἦταν εἰς αὐτὸν τὸ νὰ μὴ μείνη μέχρι

(1) Διογέν. Λαέρτ. ἐν βίῳ Ἡρακλεῖδου, καὶ Μύσωνος.

(2) Σελ. 203 καὶ 204 τῆς παρούσης ἐκδόσεως.

τέλους και εἰς τὰ ἦθη τῶν διδασκάλων του, ἀλλὰ νὰ κυριευθῆ ἀπὸ τόσον ἄγριον ἀθανασίας ἔρωτα, ὥστε νὰ κατασχύνῃ ὅλον τῆς ζωῆς του τὸν δρόμον μὲ θάνατον ἀναισχύντου γόητος. Τὸ δυσυχέστερον ὅμως εἶναι τὸ προσκολλώμενον ἀπὸ τοὺς τοιοῦτους Φιλοσόφους ὄνειδος εἰς αὐτὴν τὴν Φιλοσοφίαν. Οἱ ἐχθροὶ τῆς Φιλοσοφίας, ὅταν ἐνθουσιάζωνται κατ' αὐτῆς, δὲν ἀναφέρουσι τὸ ὄνομα τοῦ Σωκράτους, τοῦ Πλάτωνος, ἢ τινὸς ἄλλου τοιοῦτου Φιλοσόφου και τὴν πρᾶξιν και τὴν θεωρίαν, ἀλλὰ σκαλίζουν τὰ κόπρια τῆς ἀνθρωπίνης ἀσθενείας, διὰ νὰ εὕρωσι κανένα Ἡρακλείδην.

Ἄλλ' ἀφίνω τοῦ Ἡρακλείδου τὴν ἠθικὴν διαγωγὴν, διὰ νὰ λαλήσω περὶ τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ, τοῦ ἐπιγραφομένου, Περὶ πολιτειῶν. Εἰς τὰ σωζόμενα και ἐκδιδόμενα ἀπὸ τοῦτο λείψανα, δὲν ἔχομεν πλέον παρὰ ἀληθινὰ λείψανα, και σχεδὸν ,

..... ἀντὶ φιλάτης
Μερρῆς, σποδὸν τε και σκιὰν ἀνωφελῆ.

Μὲλλον τοῦτο, εὐχῆς ἄξιον ἦτο νὰ εἶχομεν τοιαῦτα λείψανα και ἀπὸ τὰ ~~λοιπὰ~~ τοῦ ἀνδρὸς συγγράμματα, πολλὰ τὸν ἀριθμὸν, και ποικίλα, ἐπειδὴ ἔγραψεν Ἠθικὰ, Πολιτικὰ, Φυσικὰ, Γεωμετρικὰ, Μουσικὰ, Γραμματικὰ, Ῥητορικὰ κ. τ. λ., ὡς μαρτυρεῖ Διογένης ὁ Λαέρτιος, ὅστις και ὀνομασὶ τὰ καταριθμεῖ.

Ποῖος ἦτον ὁ χαρακτήρ τοῦ λόγου τοῦ Ἡρακλείδου ἤθελεν εἶσθαι σχεδὸν ἄγνωστον εἰς ἡμᾶς, ἂν δὲν ἔλεγεν ὁ Διογένης, ὅτι ἦτο « Διηρμένος τὴν λέξιν και ψυχαγωγεῖν ἱκανῶς » δυνάμενος, τὸ ὅποιον θέλει νὰ εἶπη, ὅτι εἶχεν ὕψος λόγου συγκερασμένον μὲ φράσιν ἱκανὴν νὰ θέλξη τὴν ἀκοήν· δύο τοῦ

λόγου ἀρετὰς, αἱ ὁποῖαι χαρακτηρίζουσι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τοὺς συγγραφεῖς τῆς εὐτυχοῦς ἐκείνης περιόδου τοῦ χρόνου, ὁπότεν ἤκμαζεν ἡ Ἑλλάς. Τὸ ὕψος τοῦ προφορικοῦ λόγου προέρχεται ἀπὸ τὸ ὕψος αὐτὸ τοῦ ἐνδιαθέτου. Ὅστις ἔχει ψυχὴν ἀδούλωτον, συλλογίζεται καὶ λαλεῖ καὶ γράφει ὑψηλά (1). Ματαίως κοπιᾶζει νὰ γένη ὑψηλὸς τὴν φράσιν, ὅστις ἔμαθε νὰ κυλιέται εἰς τοὺς πόδας τῶν ὁμοίων αὐτοῦ· τοῦ ἀνδραπόδου τὰ εἴγματα φαίνονται καθὼς εἰς τὰς πράξεις οὕτω καὶ εἰς τοὺς λόγους, καὶ ἐξανθοῦσιν ὡς ψώρα ἀπ' ὅλον αὐτοῦ τὸ ὑποκείμενον. Τοῦτο σημειοῦται διὰ τοὺς νέους, ὅσοι ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσωσι λόγου χαρακτῆρα ὑψηλόν. Πρέπει νὰ μάθωσι σύνωρα, νὰ τιμῶσι μὲν καὶ νὰ σέβωνται χωρὶς κολακείας τοὺς τιμῆς ἀξίους· ἀλλὰ μὴτ' ὠφελειαν ἀπὸ κανένα κἀμμίαν νὰ ἐλπίζωσι, μῆτε βλάβην νὰ φοβῶνται, ἐὰν αὐτοὶ ἑαυτοὺς δὲν ὠφελήσωσιν, ἢ βλάβωσιν (2). Τὸ αὐτὸ ἐννοεῖται καὶ διὰ τὴν ἄλλην ἀρετὴν τοῦ λόγου, τὴν ψυχαγωγίαν. Ὅστις θέλει νὰ ψυχαγωγῆσῃ τοὺς ἄλλους, πρέπει νὰ ἔχη αὐτὸς ψυχὴν εὐαἰσθητον· ἤγουν τοιαύτην, ἢ ὑπὲρ νὰ αἰσθάνεται μὲ εὐκολίαν τὴν ἡδονὴν τὴν πρυζενουμένην ἀπὸ τὰ ἀληθῶς καλὰ καὶ τίμια. Θέλουσιν ἀποκτήσει καὶ τοῦτ' μὲ εὐκολίαν εἰ νέσι, ἐὰν κατάγινονται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν δοκίμων ποιητῶν καὶ συγγραφέων, καὶ ἀποσρέφονται ὡς ματαιοπονίας ὅλας τὰς σοφιστικὰς καὶ κακοζήλους μιμήσεις.

(1) «Ψυχῆς ἀνδρικῆς καὶ δεξιακῆς ἔργον» ἐνομαζεῖ τὸν καλὸν τοῦ λόγου χαρακτῆρα ὁ Ἰσοκράτης (Κατὰ τῶν Σοφισ. Τμ. Γ, σελ. 16).

(2) «Ἰδιώτου ζῆσις καὶ χαρακτῆρ' οὐδέποτε ἐξ ἑαυτοῦ προσδοκᾷ ὠφέλειαν ἢ βλάβην, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἑξῆ. Φιλοσόφου ζῆσις καὶ χαρακτῆρ' πᾶσαν ὠφελειαν καὶ βλάβην ἐξ ἑαυτοῦ προσδοκᾷ». Ἐπικτῆτ. ἐγγεφυδ. μθ.

Εἰς τὰ περὶ πολιτειῶν λείψανα τοῦ Ἡρακλείδου δὲν πρέπει νὰ ζητῆ τις ὕψος· διότι ἡ ἱστορία εἰς πολλὰ ὀλίγα τινὰ μέρη δέχεται τὴν τοιαύτην ιδέαν τοῦ λόγου. Τοῦ Ἱστορικοῦ τὸ χρέος εἶναι νὰ ἐκφράζη τὰ πράγματα μὲ τάξιν, σαφήνειαν, καὶ φράσιν ἱκανὴν νὰ ἠδύνη τὴν ἀκοήν. Ὅλα ταῦτα εὐρίσκονται εἰς τὸν Ἡρακλείδην, καὶ ἤθελαν ἴσως εἶσθαι φανερώτερα, ἐὰν ἐσώζετο ὁλόκληρον τὸ Περὶ πολιτειῶν. Εἰς πολλὰ μέρη φαίνεται ὅτι ὅστις ἐπέτεμε τὸ σύγγραμμα, ἢ συνήθροισε τὰ εὐρεθέντα λείψανα, ἤλλαξε καὶ τὴν φράσιν, καὶ ποτε καὶ τὴν ἐσχότισε μὲ τὴν ἀσάφειαν. Μ' ὅλα ταῦτα τὰ ἐλαττώματα, ὅστις παραβάλλῃ τὸν Ἡρακλείδην μὲ τὸν Αἰλιανὸν εὐκολὰ θέλει πληροφορηθῆ πόσον διαφέρει ὁ γράφων εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ γλώσσαν, καὶ εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς γλώσσης, ἀπὸ τὸν γράφοντα εἰς ξένην καὶ παρακμάζουσαν γλώσσαν. Ὁ Αἰλιανὸς ἱστορεῖ πολλάκις διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἐξευρεῖ νὰ πλέκῃ φράσεις (I), καὶ νὰ θεματογραφῆ Ἑλληνισί. Ὁ Ἡρακλείδης ἱστορεῖ, διὰ νὰ σὲ διδάξῃ ὅσα ἀγνοεῖς· καὶ μ' ὄλον ὅτι τὰ ἱστορεῖ εἰς φράσιν ἀπερίεργον, καὶ πολλάκις καὶ αὐτοῦ τοῦ πεζοῦ λόγου, νὰ εἴπω οὕτως, πεζοτέραν, ἐμπορεῖ τις νὰ προσαρμόσῃ εἰς αὐτὸν, ὅ, τι πρὸ μικροῦ ἐστιχούρησεν εἰς ἀπὸ τοῦς Γαλατικοῦς ποιήτας,

(I) Δὲν τὸν συκοφαντῶ· αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ τὸ λέγει, « Φέρε οὖν καὶ τὰ κἀλούμενα τέμπη τὰ Θεϊτάλικα διαγράψωμεν τῷ λόγῳ καὶ διαπλάσωμεν ὡμολόγηται γὰρ καὶ ὁ λόγος, ἐὰν ἔχῃ δόναμιν φραστικὴν, μηδὲν ἀσθενέσρον, ὅσα βεβήλει δεικνύουσι τῶν ἀνδρῶν τῶν κατὰ χειρουργίαν δεινῶν » (I, α) « καὶ πάλιν, « Καὶ τὸ εἶδος, εἴτι μὴ λυπεῖ διαγράψωμεν. Δυπεῖ δὲ οὐδὲν· ἐπεὶ καὶ ἐκ τούτων προσγένονται ἂν λόγων τε ἐμπειρία καὶ τέχνη » (II, α) ». Τοιαύτη παιδαριώδης ἐξομολόγησις δὲν ἐξήλασε ποτὲ ἀπὸ κἀνενοῦς δοκίμου συγγραφέως σῶμα.

Même quand l'oiseau marche, on sent qu'il a des ailes,
Τὸ πετεινὸν, κ' ἂν περπατῆ, φαίνονται τὰ πτερά του.

Τοῦτο εἶναι τὸ μέγα τῆς Φιλοσοφίας προτέρημα, νὰ δείχνῃ τὴν δύναμίν της καὶ εἰς τὰ μικρά· καὶ μόνος ὁ Φιλόσοφος ἐξεύρει νὰ λαλῆ περὶ πάντων ὀρθῶς, ἐπειδὴ καὶ δι' ὅσα παντάπασιν ἀγνοεῖ προτιμᾷ νὰ ὁμολογῆ τὴν ἀγνοιάν του, παρὰ νὰ φλυαρῆ ὅ, τι ἔλθῃ εἰς τὴν γλῶσσάν του,

Οὐκ εἶδ'· ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ.

Τοῦ Ἡρακλείδου τὰ περὶ Πολιτειῶν λείψανα ἔνωσα μετὰ τὴν Ποικίλην ἱστορίαν τοῦ Αἰλιανοῦ (τὸ ὁποῖον καὶ ἄλλοι τινὲς ἐκδύται ἔκαμαν πρὶν ἐμοῦ), διότι εὐλόγως ἐμπορεῖ τις νὰ δώσῃ καὶ εἰς αὐτὰ τὸ ὄνομα τῆς Ποικίλης ἱστορίας. Διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν ἐπρόσθεσα εἰς τοὺς δύο τούτους συγγραφεῖς καὶ τρίτον ἄλλον τὸν Δαμασκηνὸν Νικόλαον, περὶ τοῦ ὁποίου λέγω τὰ ἐξῆς.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ὁ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ.

Ἄλλος πάλιν οὗτος Φιλόσοφος Ἱστορικός, καὶ Φιλόσοφος φρονιμώτερος τὴν διαγωγὴν παρὰ τὸν Ἡρακλείδην, ὡς δηλοῦσιν ὅσα λέγονται εἰς τὸν Σουΐδαν καὶ εἰς τὰς παρεκβολὰς τοῦ Οὐαλεσίου, περὶ τῆς δικαιοσύνης, ἀφιλοχρηματίας, καὶ τῶν ἄλλων πολλῶν καὶ μεγάλων ἀρετῶν τοῦ ἀνδρός (1)· τὰ ὁποῖα εὐκολώτερον πρέπει νὰ πιστεύσῃ, ὅσιν ἔχει κρίσιν πραγμάτων φιλάνθρωπον, παρὰ ὅσα λέγει ὁ Ἰώσηπος (2) ἐμπραθῶς περὶ

(1) Σελ. 221, 222, 225-228 τῆς παρούσης ἐκδόσεως.

(2) Σελ. 269 τῆς αὐτῆς.

αὐτοῦ, θέλων νὰ τὸν παραστήσῃ κόλακα τῶν δυνάτων. Ὁ, τι μάλιζα πρέπει νὰ σημειώσωσιν οἱ νέοι μετὰ προσοχῆς εἰς τὸν βίον τοῦ Νικολάου, καὶ νὰ ἐντυπώσωσιν εἰς τὴν ψυχὴν αὐτῶν, εἶναι ὁ μέγας ἔπαινος τῆς Φιλοσοφίας, ὅχι τῆς ἀργῆς καὶ φλυαροῦ Σοφιστείας ἐκείνης, μὲ τὴν ὁποίαν ἀκρίτως συγγέουσι τὴν Φιλοσοφίαν οἱ ἰδιῶται, ἀλλὰ τῆς ἀληθοῦς Φιλοσοφίας, τὴν ὁποίαν μόνος ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος ἐξεύρει νὰ μεταχειρίζεται ὡς ὄργανον τῆς κοινῆς ἀπάντων καὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ εὐδαιμονίας.

Σημειώσεως ἄξιον εἶναι καὶ ἡ Πολυμάθεια, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησεν ὁ Νικόλαος κατὰ μίμησιν τοῦ Ἀριστοτέλους. Πολυμάθεια, ἥτις ὀλίγον ἤθελε δοξάσει καὶ τοὺς δύο, ἂν δὲν προσήρμοζον εἰς ἕκαστον μέρος τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας (πάλιν τὸ λέγω) τὴν Φιλοσοφίαν· διότι καθ' ἑαυτὸ τὸ νὰ ἔχη τις πολλὰς ἐπιστήμας, ἢ τέχνας, εἶναι πρᾶγμα ἄχρηστον, καὶ καθὼς ἔλεγεν ὁ Ἡράκλειτος, « Πολυμαθίη νόον οὐ διδάσκει ». Μόνος ὅστις ἀκολουθεῖ τὴν Φιλοσοφίαν ὀδηγὸν, ἐξεύρει πῶς ἔχει νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴν πολυμάθειαν αὐτὸς, πῶς νὰ ὠφελήσῃ τοὺς ἄλλους,

Εἶχε πατρίδα ὁ Νικόλαος τὴν Δαμασκὸν τῆς Συρίας· κατήγετο ὅμως ἀπὸ Ἑλλήνας. Τοῦτο φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τε καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τὴν τότε πολιτικὴν κατάστασιν τῆς Συρίας, ἥτις, περάσασα ἀπὸ τοὺς Σελευκίδας διαδόχους τοῦ Μακεδόνα Ἀλεξάνδρου, εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ῥωμαίων, κατὰ τὸ ἐξηκοστὸν πρῶτον (1) ἔτος πρὸ Χριστοῦ (τὸ ὁποῖον συμπίπτει μὲ τὴν γέννησιν τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος, καὶ μὲ χρόνον ἴσως ὅχι πολλὰ μακρὸν πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ

(1) Σιμων. Χρονικ. ἔτ. 3942.

Νικολάου), ἦτον ἀπὸ μέγα πλῆθος Ἑλλήνων κατοικημένη. Ὁ Νικόλαος ἐχρημάτισε φίλος Αὐγούστου τοῦ Καίσαρος, καὶ τοῦ Ἡρώδου, βασιλέως τῶν Ἰουδαίων. Μόνος Κωνσαντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος (1) προσθέτει (δὲν ἐξέφρω πόθεν μαθὼν) ὅτι ἦτο καὶ ὑπογραφεὺς τοῦ Ἡρώδου.

Τὰ συγγράμματα τοῦ Νικολάου, ἀφανισμένα καὶ αὐτὰ κατὰ δυσυχίαν ἀπὸ τὸν χρόνον, ἦσαν πολλότατα. Τὸ πάντων ὁμως ἀξιολογώτερον ἦτον ἡ Καθολικὴ ἱστορία, γραμμμένη εἰς βιβλία τὸν ἀριθμὸν, ὅχι, ὡς λέγει ὁ Σουΐδας (2), ὀγδοήκοντα, ἀλλὰ ἑκατὸν καὶ τεσσαράκοντα τέσσαρα, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀθηναίου (3). Εὐκόλον δὲν εἶναι νὰ κρίνη τις, εἰάν ἡ Ἀσσυριακὴ ἱστορία, τῆς ὁποίας συγγραφέα ὀνομάζει τὸν Νικόλαον ὁ Φώτιος (4), ἦτο μέρος καὶ αὐτὴ τῆς Καθολικῆς ἱστορίας, ἢ χωρισμένη βιβλος περιέχουσα μόνα τὰ χρονικὰ τῶν Ἀσσυρίων. Πιθανώτερον ὁμως εἶναι ὅτι ἡ Ἀσσυριακὴ ἱστορία περιέχεται εἰς τὰ πρῶτα πέντε, ἢ ἕξ, ἢ καὶ περισσότερα βιβλία τῆς Καθολικῆς ἱστορίας, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Κτησίου, τοῦ ὁποίου τῆς ἱστορίας, ἐπιγραφομένης, Περσικὰ, καὶ διηρημένης εἰς εἰκοσιτρία βιβλία, τὰ πρῶτα ἕξ, καθὼς μαρτυρεῖ ὁ Φώτιος (5), περιεῖχον τὰ Ἀσσύρια. Πιθανὸν ὡσαύτως εἶναι ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Φωτίου δὲν ἐσώζοντο πλὴν ταῦτα τὰ πρῶτα βιβλία τῆς Καθολικῆς ἱστορίας, τὰ περιέχοντα τὴν Ἀσσυριακὴν ἱστορίαν· ἐπειδὴ ταύτην μόνον ὀνομάζει ὁ Φώτιος, ὡς συνταχθεῖσαν ἀπὸ τὸν Νικόλαον, καὶ δὲν

(1) Σελ. 263 τῆς παρούσης ἐκδόσεως.

(2) Σελ. 222 τῆς αὐτῆς.

(3) Σελ. 265 τῆς αὐτῆς.

(4) Σελ. 224 τῆς αὐτῆς.

(5) Κώδ. ρπθ.

ἀναφέρει ποσῶς τῆς Καθολικῆς ἱστορίας τὸνομα. Ὅπως ἂν ἦναι τὸ πρᾶγμα, εἰς τὴν Ἀσσυριακὴν ἱστορίαν ταύτην ἀνήκουσι τὰ ἱστορούμενα περὶ τῶν Ἀσσυρίων καὶ Μήδων βασιλέων (1), ἴσως καὶ τὰ περὶ τοῦ Μόξου, Καμβλίτου, Γύγου, Σαδουάττου, Ἀλυάττου καὶ Κροίσου, τῶν Λυδῶν (2). Ὅλα ταῦτα τῆς Καθολικῆς ἱστορίας, μεγάλου σώματος μικρότατα λείψανα, εὐρίσκονται εἰς τὴν συλλογὴν Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, Αὐτοκράτορος τῶν Ῥωμαίων, ἐπιγραφομένην, Περὶ Ἄρετῆς καὶ κακίας, ἐκ τῆς ὁποίας τὰ ἐξέδωκε πρῶτος ὁ Οὐαλέσιος, κατὰ τὸ 1634 ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ.

Εἰς τὴν αὐτὴν συλλογὴν περιέχονται καὶ δύο τεμάχια τῆς ἱστορίας τῶν Ῥωμαίων (3), τὰ ὁποῖα ὡς πόνημα τοῦ Νικολάου συγκατέλεξε μὲ τὰ τοῦ Νικολάου ὁ Κωνσταντίνος, καὶ ὡς τοιαῦτα ἐξέδωκε καὶ ὁ Οὐαλέσιος. Ἄλλ' αὐτὰ εὐρίσκονται αὐτολεξεῖ καὶ σχεδὸν ἀπαραλλάκτως εἰς τὴν σωζομένην Ῥωμαϊκὴν Ἀρχαιολογίαν τοῦ Διονυσίου τοῦ Ἀλικαρνασσεύς· ὅθεν συμπεραίνεται, ἢ ὅτι τὰ ἔκλεψεν ὁ Νικόλαος ἀπὸ τὸν Διονύσιον, ἢ ὅτι ὁ Κωνσταντίνος, ἢ ὁ ἀντιγράψας τὴν συλλογὴν τοῦ Κωνσταντίνου, ἐσύγχυσε τὰ τοῦ Διονυσίου μὲ τὰς ἀπὸ τὸν Νικόλαον παρεκβολάς. Οἱ συμπεραίνοντες τὸ πρῶτον, συμπεραίνουσι πρᾶγμα ἀπίθανον. Ἡ κλοπὴ εἶναι τόσον πλέον ἀναίσχυντος, ὅσον εἶναι ὀλιγώτερα ἢ ἀνάγκη τῆς, καὶ περισσότερος ὁ κίνδυνος τῆς φανερώσεως. Ὁ Νικόλαος ἦτον ἄνθρωπος πολυμαθέστατος, ἴσως καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν Διονύσιον πολυμαθέστερος· καὶ ἂν εἶχε χρειάν νὰ δανεισθῇ τὸ περὶ τῆς Ῥώμης ἀπὸ

(1) Σελ. 229-235 τῆς παρούσης ἐκδόσεως.

(2) Σελ. 238, 242-247 τῆς αὐτῆς.

(3) Σελ. 247-250 τῆς αὐτῆς.

τὸν Διονύσιον (καθὼς εἶναι πιθανὸν ὅτι καὶ ἄλλα πάμπολλα ἐδανείσθη ἀπ' ἄλλους), διὰ τὸ νὰ τὸ βάλῃ εἰς τὴν Καθολικὴν ἱστορίαν αὐτοῦ, ἔπρεπεν, ἐπειδὴ ὁ Διονύσιος ἦτο σύγχρονος, ἢ νὰ τὸ μεταμορφώσῃ εἰς λόγου χαρακτῆρα ἀνάλογον τῆς ἱστορίας του, ἢ νὰ φανερώσῃ καὶ τὴν πηγὴν ὅθεν τὸ ἔλαβεν. Ἄν ἄν τὸ ἔκαμε, ἐγένεν ἔνοχος κλοπῆς αἰσχυρᾶς, καὶ διότι πλούσιος ὢν δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ κλέψῃ, καὶ (τὸ περισσότερο) ὅτι ἔκλεπτεν ἀπὸ σύγχρονον, καὶ πιθανὸν ὅτι καὶ ζῶντα ἔτι, τὸν Διονύσιον (1), ἤγουν κατ' ὀφθαλμοὺς τοῦ συγγραφέως, κατ' ὀφθαλμοὺς ὄλων ἐκείνων, εἰς ὄσους ἦτο γνωστὴ τοῦ Διονυσίου ἡ Ῥωμαϊκὴ Ἀρχαιολογία. Ὅθεν πρέπει νὰ συμπεράνωμεν, ὡς εἶπα, ὅτι ἢ αὐτὸς ὁ Πορφυρογέννητος Κωνσταντῖνος, ἢ ὁ ἀντιγραφεὺς τοῦ Κωνσταντίνου, ἔθηκαν ἐξ ἀπροσεξίας μεταξὺ τῶν λειψάνων τοῦ Νικολάου τὰ τεμάχια τῆς Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας τοῦ Διονυσίου. Ἐτι πιθανώτερον γίνεται τοῦτο ἀπ' αὐτὴν τῆς συλλογῆς τοῦ Κωνσταντίνου τὴν διάταξιν, ἥτις περιέχει καὶ ἄλλας τοῦ Διονυσίου παρεκβολὰς, τὰς ὁποίας ἀμέσως μετὰ τὰς παρεκβολὰς τοῦ Νικολάου ἐξέδωκεν ὁ Οὐαλέσιος. Δι' ἄλλο λοιπὸν δὲν ἐμμνήθην τοὺς πρὸ ἐμοῦ ἐκδότας, ἀφήσας τὸ νομιζόμενον τοῦτο κλέμμα εἰς τὸν Νικολάον, πλὴν διότι συντρέχει καὶ αὐτὸ εἰς πλήρωσιν τῆς Ποικίλης ἱστορίας τοῦ Αἰλιανοῦ, τοῦ Ἡρακλείδου, καὶ αὐτοῦ τοῦ Δαμασκηνοῦ Νικολάου.

Τὸ περὶ τῆς Καίσαρος ἀγωγῆς κομψὸν συγγραμμάτιον

(1) Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ἐξέδωκεν εἰς τὴν Ῥώμην τὴν ἱστορίαν του, ἐπιγραφομένην Ῥωμαϊκὴν Ἀρχαιολογίαν, περὶ τὸ ἑβδομὸν ἔτος πρὸ Χριστοῦ. Μετὰ δύο ἔτη (ἤγουν τὸ πέμπτον πρὸ Χριστοῦ) ἐς ἄλῃ πρέσβυς ὁ Νικολάος εἰς τὴν Ῥώμην ἀπὸ τὸν Ἡρώδη πρὸς τὸν Αὐγουστον Καίσαρα.

τοῦ Νικολάου (1), τὸ ὁποῖον ἀναφέρει καὶ ὁ Σουΐδας, ἂν καὶ κολοβὸν καὶ αὐτὸ, καθὼς τᾶλλα, περιέχει τινὰ εἰ-
 δήσεως ἄξια, τὰ ὁποῖα δὲν εὐρίσκονται μῆτ' εἰς αὐτοὺς
 τοὺς Ῥωμαίκοις συγγραφεῖς. Εἰς τοῦτο περισσύτερον, παρὰ
 εἰς ὅσα κατηγορήθη ἀπὸ τὸν Ἰώσηπον διὰ τὸν Ἡρώδη, ἤθελέ τις εὐλόγως μεμφθῆ τὸν Νικόλαον ὡς κύλακα τῶν
 δυνατῶν, ἐπειδὴ καταριθμεῖ μόνας τοῦ Αὐγούστου τὰς ἀρε-
 τὰς, καὶ σιωπᾷ τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἀνδρὸς, ὅχι ὀλίγα, ὡς
 φαίνεται ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους Ἱστορικούς. Ἄλλ' ὅμως, ὅσις
 παρατηρήσει, ὅτι ὅλαι τοῦ ἀνδρὸς τούτου αἱ κακίαι, γεννή-
 ματα τῆς ἀγρίου φιλοδοξίας, μετεβλήθησαν, ἀφ' οὗ ἔμο-
 νάρχησεν, εἰς πραότητα καὶ φιλανθρωπίαν ἀνυπέβλητον,
 εἰς πρόνοιαν τῆς ἡσυχίας καὶ εὐτυχίας τῶν Ῥωμαίων, εἰς ἓνα
 λόγον, ὅτι ὁ φονικὸς καὶ ἄγιος τύραννος, μετεμορφώθη εἰς
 νόμιμον βασιλέα, καὶ ἠξιώθη νὰ ὀνομασθῆ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς
 Ῥωμαίους, Πατὴρ τῆς πατρίδος, θέλει σοχασθῆ ὅσα λέγει
 περὶ αὐτοῦ ὁ Νικόλαος, ὡς φωνὰς ἀληθινῆς φιλίας, μὲ τὰς
 ὁποίας, ὑπερεπαινῶν αὐτὸν, ἐζήτει περισσύτερον νὰ τὸν ἐμ-
 ποδίσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν προτέραν του θηριωδίαν, παρὰ
 νὰ τὸν κολακεύσῃ. Εἶναι περισάσεις, εἰς τὰς ὁποίας ὁ ἀλη-
 θὴς φιλόσοφος πρέπει καὶ τὸν ἀνόμως κατέχοντα τὴν ἀρχὴν,
 ὅταν δὲν δύναται νὰ τὸν παύσῃ τῆς ἀνομίας, νὰ τὸν μα-
 λάσῃ μὲ τὸν ἔπαινον τῶν προτερημάτων του, ἐὰν ἔχη προ-
 τερήματα. Τοιουτοτρόπως μετεχειρίσθη κατ' ἀρχὰς ὁ Πλά-
 των τὸν τύραννον τῆς Σικελίας Διονύσιον τοιουτοτρόπως

(1) Σελ. 251 - 259 τῆς παρουσίας ἐκδόσεως. Τοῦτο ἐξεδόθη χωριστὰ,
 μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ Οὐαλεσίου, καὶ ἀπὸ τὸν Φαβρίκιον, κατὰ τὸ 1727
 ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ.

ἄλλοι φιλόσοφοι τοὺς ἡγεμόνας τῆς πατρίδος των (1). Κόλαξ εἶναι ὅσις μετασχηματίζει τὰς κακίας τῶν δυνατῶν εἰς ἀρετὰς, διὰ τὸ ἴδιον συμφέρον, ὅχι ὅσις τὰς σιωπᾶ, ὅταν ὁ θεατρισμός αὐτῶν ἐμπορῇ νὰ βλάβῃ περισσότερον παρὰ νὰ ὠφελήσῃ. Ὁ Καῖσαρ εἶχεν ἀληθῆ προτερήματα, ὅποια δύναται νὰ ἔχῃ ἡ ἀνθρώπινος φύσις· καὶ ταῦτα ἐπαίνεσεν ὁ Νικόλαος. Ἀλλὰ δὲν εἶπε, καθὼς ὁ Σύγχρονος αὐτοῦ ποιητῆς Οὐίργιλιος, ὅτι,

Divisum imperium cum Iove Cæsar habet,
Μοιρασμένη μὲ τὸν Δία Καῖσαρ ἔχει τὴν ἀρχήν.

Ἐπειτὰ, πρέπει νὰ σημειωθῇ καὶ τοῦτο, εἰς ἀπόκρισιν πρὸς τοὺς κατηγοροὺς τοῦ Νικολάου. Κρίνονται δικαίως τῶν ἀνθρώπων οἱ λόγοι, ἀλλ' ὅχι καὶ ἡ σιωπή. Εἰς τὸ περὶ Αὐγούστου Καίσαρος μικρὸν τοῦτο συγγραμμάτιον, ὅχι μόνον λείπουσιν εἰς τὸ ἀναμεταξὺ δύο σελίδες, ἀλλὰ καὶ τὸ διήγημα τελευτᾶ εἰς ἐκείνην τοῦ χρόνου τὴν περίοδον, ὅποταν ὁ Αὐγούστος δὲν εἶχεν ἀκόμη λάβει τὴν Αὐτοκρατορικὴν ἀρχήν· εἶτε, διότι ὁ Νικόλαος ἔκρινε νὰ τὸ τελειώσῃ ἐκεῖ, διὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῇ νὰ διηγηθῇ καὶ τὰς παρανόμους σφαγὰς, διὰ τῶν ὁποίων τὴν ἔλαβεν, εἶτε, διότι ὁ χρόνος, καθὼς ἄλλα πολλὰ, ἀφάνισε καὶ τοῦτο τὸ μέρος τοῦ διηγήματος. Μήτε δυνατὸν λοιπὸν, μήτε δίκαιον εἶναι, νὰ κριθῇ ὁ Νικόλαος ἀπὸ τὸν κολουθὸν τοῦτον τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος βίον.

(1) Ὅθεν οὐδὲ τοὺς ἐπαινοῦντας εὐθὺς ὡς κολακεύοντας ὑφορατέον.
 » Ἐπαινος γὰρ οὐχ ἦττον ἐν καιρῷ ψόγου φιλία προσήκει. μᾶλλον δὲ τὸ μὲν
 » δύσκολον ὄλωσ καὶ μεμφίμειρον ἄφρον καὶ ἀνομίλητον· τῆς δ' ἀφθόως
 » καὶ προθύμως τὸν ἐπὶ τοῖς καλοῖς ἀποδιδούσης ἔπαινον εὐνοίας καὶ τὸ
 » νοθετοῦν αὐθις καὶ παρρησιαζόμενον ἐλαφρῶς καὶ ἀλύπως ὑπομένομεν
 » κ. τ. λ. » Πλούταρχ. Πῶς ἂν τις διακρίν. τὸν κολακ. τοῦ φίλ. §. 4.

Παρά τὰ εὐρεθέντα εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Κωνσταντίνου, ἐπρόσθεσεν εἰς τὴν ἐκλογὴν του ὁ Οὐαλέσιος, ὅσα εὐρίσκονται εἰς ἄλλους σωζομένους συγγραφεῖς λείψανα ἀπὸ βιβλία τῆς Καθολικῆς ἱστορίας ὠνομασμένα (1), ἢ ἀνόνομα (2), καὶ τέλος, τὰ ἐγκατεσπαρμένα εἰς τὸν Στοβαῖον λείψανα τῆς Συναγωγῆς τῶν παραδόξων ἐθῶν (3). Ὅλα ταῦτα τὰ ἐνόμισεν ἀποσπάσματα καὶ μέρη τῆς Καθολικῆς Ἱστορίας· ἀλλ' ὅμως, μῆτε τὸ Περὶ τῆς Καίσαρος ἀγωγῆς ἀνήκει εἰς τὴν Καθολικὴν ἱστορίαν, διὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σουῖδα, ὅς τις τὸ ὀνομάζει ὡς χωριστὸν ἀπ' ἐκείνην σύνταγμα, μῆτε τὰ εὐρισκόμενα εἰς τὸν Στοβαῖον ἀποσπασμάτια, τὰ ὁποῖα καὶ ὁ Στοβαῖος μὲ τὴν ἐπιγραφὴν, « Παραδόξων ἐθῶν » μνημονεύει, καὶ εἶναι σχεδὸν βέβαιον, ὅτι ἀνήκουσιν εἰς τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο σύνταγμα, τὸ ὀνομαζόμενον ἀπὸ τὸν Φώτιον « Παραδόξων ἐθῶν συναγωγὴ ». Καὶ ἐνταῦθα μὲν καταπαύει ἡ ἔκδοσις τοῦ Οὐαλεσίου.

Ὁ δὲ δεῦτερος ἐκδότης, ὁ πρὸ ἐμοῦ (κατὰ τὸ 1804 ἔτος), ἐπρόσθεσεν εἰς αὐτὰ καὶ τὸ περὶ Παρασίτων μικρὸν ποιημάτιον (4), ἐρανισμένον καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὸν Στοβαῖον· τὸ ὁποῖον φαίνεται νὰ ἀπεσπάρθη ἀπὸ διεξοδικώτερον ἄλλο, ἴσως ἀπὸ κάμμίαν Κωμωδίαν, ἐπειδὴ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σουῖδα, ἐσύνταξε καὶ Κωμωδίας καὶ τραγωδίας ὁ πολυμαθέστατος Νικόλαος, τοῦ ὁποίου ὁ Εὐστά-

(1) Σελ. 260-266 τῆς παρούσης ἐκδόσεως.

(2) Σελ. 267-270 τῆς αὐτῆς.

(3) Σελ. 271-280 τῆς αὐτῆς. Αὕτη ἡ Συναγωγὴ παραδόξων ἐθῶν εἶχε ἐκδοθῆ πρὸ τοῦ Οὐαλεσίου, κατὰ τὸ 1593 ἔτος καὶ ἀπὸ τὸν Κράγιον, ὁμοῦ μὲ τὸ Περὶ πολιτειῶν τοῦ Ἡρακλείδου,

(4) Σελ. 281-282 τῆς αὐτῆς.

βιος (1) ὀνομάζει καὶ δρᾶμα ἐν ἐπιγραφόμενον, Σωσανίς.

Ἐξω ἀπὸ τὰ καταριθμηθέντα συγγράμματα ἔγραψεν ὁ Νικολάος καὶ περὶ τοῦ ἰδίου βίου, ὡς λέγει ὁ Σουΐδας, καὶ φιλοσοφικὰ ἄλλα διάφορα, καθὼς μαρτυροῦσιν ἄλλοι (2), ἀπὸ τὰ ὅποια τίποτε δὲν σώζεται κατὰ δυσυχίαν. Λέγω ὅτι δὲν σώζεται τίποτε, διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ πεισθῶ, ὅτι ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Κωνσταντίνου βίος τοῦ Νικολάου (3) εἶναι αὐτὸς ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον ἔγραψεν ὁ Νικολάος, ὡς τὸ ἐφαντάσθησαν ὁ Οὐαλέσιος καὶ ὁ Σευῖνος, καὶ μάλιστα ὁ Σευῖνος, ὅστις, ἐναντίον εἰς τοὺς κανόνας τῆς κριτικῆς ἐπιστήμης, ἐτόλμησεν εἰς τὴν κατ' ἐπιτομὴν μετάφρασιν τοῦ βίου τούτου (4), καὶ νὰ παραστήσῃ τὸν Νικολάον ὡς ἐκ πρώτου προσώπου λαλοῦντα. Πιστεύω μᾶλλον, ὅτι εἶναι συγγραμμένος ἀπὸ κανένα φίλον, ἢ μαθητὴν τοῦ Νικολάου, ὡς ἔκρινε καὶ ὁ πρό-ἐμοῦ ἐκδότης, Ὁρέλλιος (1). Τί ποτε δὲν ἐμποδίζει νὰ γράψῃ τις τὸν ἴδιον βίον· ἀλλ' οἱ σοφισταὶ μόνου καὶ

(1) Παρεκβολ. εἰς Διον. τὸν Περιηγ. σίχ. 980.

(2) Ἴδε τὸν τρίτον τόμον τῆς νέας ἐκδόσεως τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Φαεβριίου, σελ. 500.

(3) Σελ. 224 - 228 τῆς παρούσης ἐκδόσεως.

(4) Ἴδε τὰ ὑπομνήματα τῆς ἐν Παρισίαις Φιλολογ. Ἀκαδημ. Τομ. 5, σελ. 486 - 499.

(5) Ἡ κρίσις αὕτη τοῦ Ὁρέλλιου εἶναι ὀρθή, ἀλλὰ δὲν εἶναι σύμφωνος μετὰ τὴν κρίσιν, τὴν ὁπίαν ὠλαγαῦ κάμνει περὶ τοῦ Νικολάου, ὀνομάζων αὐτὸν « Τῶν κολάκων ἀχραιέστατον ». Αἱ κακίαι, καθὼς αἱ ἀρεταί, σώζουσι μετὰ τῶν ἀρμονίαν. Ὅστις πράττει τὸ χειρότερον καλὸς εἶναι νὰ πράξῃ καὶ τὸ διγώτερον κακόν· καὶ δὲν εἶναι πλέον παράδοξον νὰ κολακεύῃ ἑαυτὸν ὅστις κολακεύει ἀναισχύτως τοὺς ἄλλους, ἀπὸ τὸ νὰ κλέψῃ ὅστις ἐτόλμησε νὰ γένη ἱερόσυλος, ἢ νὰ πορνεύσῃ ὅστις ἔμαθε νὰ ἦναι μισθός.

γότητες τολμοῦν νὰ προφέρωσι τὸν ἴδιον ἔπαινον τόσον ὑπέρογκα καὶ τοιοῦτος βέβαια δὲν ἦτον ὁ Νικόλαος.

Μετὰ τὸν Οὐαλέσιον καὶ τὸν Ὁρέλλιον, τρίτη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἡμετέρα τὴν ὁποίαν μετέγραψα ἀπὸ τὴν Οὐαλεσιανὴν ἔκδοσιν, διορθώσας αὐτὴν ὅπου ἔκρινον ὅτι εἶχε χρεῖαν διορθώσεως, ὡς γίνεται φανερόν ἀπὸ τὰς σημειώσεις μου, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἡμέλησα νὰ μνημονεύσω εἰ τι χρήσιμον εὑρηκα εἰς τὰς σημειώσεις τοῦ Οὐαλεσίου καὶ τοῦ πρὸ ἐμοῦ ἐκδότου.

Παρ' ὀλίγον ἐλησμόνησα νὰ εἶπω τι καὶ περὶ τοῦ Χαρακτῆρος τοῦ λόγου τοῦ Νικολάου. Ἄν καὶ δὲν ἔζησεν, ὅταν ἠκμαζεν ἡ γλῶσσα τῶν Ἑλλήνων, ὁ Νικόλαος, ἔζησεν (1) ὅμως εἰς περίοδον χρόνου (λέγω τὴν περίοδον τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος), ὁπότεν ἡ Ἑλλὰς ἔσωζεν ἐτι μέγα μέρος τῆς αἰσθήσεως ἐκείνης τοῦ καλοῦ, ἡ ὁποία εἰς τὴν ὀλοκληρίαν αὐτῆς εἶχε γεννήσει τόσ' ἀθάνατα συγγράμματα. Ὅθεν δὲν εἶναι παράδοξον ἐὰν ὁ Νικόλαος γράφῃ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ σαφήνειαν, ἀφέλειαν, καὶ τὸν ἀπερίεργον ἐκεῖνον ζολισμόν; χωρὶς τοῦ ὁποίου, καλὸν τί ποτε, ἢ νόσιμον, εἰς καμμίαν τέχνην, καθὼς μήτ' εἰς αὐτὴν τὴν φύσιν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γεννηθῇ. Διηγεῖται, διὰ νὰ διηγηθῇ, καὶ ὄχι διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἐξεύρει νὰ διηγητῆι καὶ ἡ δύναμις τῆς φράσεως αὐτοῦ ἐξέρχεται ἀπ' αὐτὴν τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του. Ὅταν ἡ ψυχὴ συλλάβῃ χωρὶς σύγχυσιν τὰ πράγματα, καὶ τὰ διαθέσῃ εἰς τὴν φυσικὴν αὐτῶν ἀκολουθίαν καὶ τάξιν, εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, καὶ μὲ τὴν αὐτὴν ἀκολουθίαν, δύναται καὶ νὰ

(1) Ἦτο δηλαδὴ νεώτερος τοῦ Ηρακλείδου τρεῖς σχεδὸν ἑκατονταετηρίδας, καὶ δύο ἀρχαιότερος τοῦ Διλιανῶ.

τὰ παρασῆσῃ εἰς τοὺς ἄλλους· καὶ τότε ἡ διήγησις, ὡς ἀληθινῆ ζωγραφία, δὲν ἀκούεται, ἀλλὰ βλέπεται. Τοιαύτη ζωγραφία εἶναι εἰς τὸν Νικόλαον τὰ περὶ τοῦ Παρσώνδου, καὶ περὶ τοῦ Κροίσου διηγήματα, εἰς τὰ ὁποῖα κατέμιξεν ὅλην τῆς Μυθιστορίας τὴν ἡδύτητα μὲ τὴν ὠφέλειαν, ἥτις γεννᾶται ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῶν μεγάλων τῆς τύχης μεταβολῶν.

Μ' ὅλον τοῦτο, τοῦ Νικολάου ὁ χαρακτήρ τοῦ λόγου δὲν πρέπει νὰ κρίνεται μῆτ' ἀπὸ τὴν Καθολικὴν ἱστορίαν, μῆτ' ἀπὸ τὴν Συναγωγὴν τῶν παραδόξων ἐθῶν, τῶν ὁποίων πολλὰ μέρη ἐνδεχόμενον, ἢ τοιαῦτα ἀπαράλλακτά, ὡς τὰ εὔρηκεν εἰς τοὺς ἀρχαιοτέρους συγγραφεῖς, ὅθεν τὰ ἔλαβε, καὶ νὰ τάφῃκεν, ἢ τοῦλάχισον μὲ πολλὰ μικρὰν τῆς φράσεως παραλλαγὴν νὰ τὰ μετέγραψε (1). Δικαιότερον εἶναι νὰ κριθῇ ἀπὸ τὸ Περὶ τῆς Καίσαρος ἀγωγῆς σύνταγμα, καὶ ἀπὸ τὸ Περὶ παρασίτων ποιημάτων. Τὸ πρῶτον δὲν εἶναι ὑποδεέστερον εἰς τὴν ἀρετὴν τοῦ λόγου ἀπὸ τὰ προειρημένα τῆς Καθολικῆς ἱστορίας μέρη· τὸ δεύτερον, εἶναι καὶ κατὰ τὴν φράσιν

(1) Τὸ περὶ Παρσώνδου μάλιστ' ἀπὸ διήγημα μὲ βάλλει εἰς ὑποψίαν μὴν εἶναι σχεδὸν αὐτολεξεῖ γραμμένον ἀπὸ τὸν Ἰωνικὸν συγγραφέα τῶν Περσικῶν Κτησίαν τὸν Ἰατρόν. Ὁ Φώτιος ὀνομάζει τὸν χαρακτήρα τοῦ Κτησίου, « σαφῆ, » ἀφελῆ καὶ ἡδονῆ σύγκρατον » τὰ διηγήματά του « παθητικά, καὶ πολὺ τὸ » ἀπροσδόκητον ἔχοντα, καὶ ἐγγύς τοῦ μυθώδους ». Εἰς ταῦτα πρόσθετες καὶ τινὰς Ἰωνισμοὺς τοὺς ὁποίους, ἢ λησιμονήσας, ἢ ἐξεπίτηδες, ἀφῆκεν εἰς τὸ προειρημένον διήγημα ὁ Νικόλαος. Πρόσθετες ἔτι ὅτι ἰσόρησε καὶ τὰ περὶ τοῦ Νανάρου ὁ Κτησίας. Τέλος πάντων πρέπει νὰ συλλογισθῇ τις καὶ τοῦτο, ὅτι εἰς ἱστορίαν ἑκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων βίβλων, τὴν ὁποίαν συνήθροισε περισσότερον δι' ὠφέλειαν παρὰ πρὸς ἐπίδειξιν ὁ Νικόλαος, μῆτε δύναμιν μῆτε καιρὸν ἱκανὸν εἶχε νὰ μεταβάλλῃ πάντοτε εἰς ἴδιον χαρακτήρα λόγου ἕσα ἐξ ἀνάγκης ἰδανείζετο παρὰ τῶν ἄλλων.

ὀρθόν, καὶ μὲ τοσαύτην κωμικὴν ἠδύτητα συγκερασμένον, ὥστε ἂν τὸ ἀπέδιδέ τις εἰς τὸν Μένανδρον, ἢ τὸν Φιλήμονα, πολλοὺς ἤθελε κάμει νὰ πιστεύσωσιν ὅτι ἀληθῶς ἐσιγουργήθη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Φιλήμονος, ἢ τοῦ Μενάνδρου.

Ταῦτα εἶχον νὰ εἶπω περὶ τῶν τριῶν συγγραφέων, τοὺς ὁποίους διὰ σᾶς ἐξέδωκα, ὧ φιλόμουσοι νέοι τῆς Ἑλλάδος. Προθυμήθητε νὰ ὠφεληθῆτε ἀπὸ τοὺς μικροὺς μου κόπους, καὶ τὴν μεγάλην τῶν φιλογενῶν ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ χορηγίαν. Τότε δὲ θέλετ' ἀληθῶς ὠφεληθῆ, εἰάν σπουδάζετε νὰ συλλέξετε ὄχι τὰ ἄνθη τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον τοὺς καρπούς, ὡς ἔλεγεν ἐξ ἰδίας του πείρας, ὅστις εἶχε καὶ τὴν ἀρετὴν νὰ τοὺς μεταδίδη εἰς τοὺς ἄλλους (1).

Σεῖς δὲ, φίλοι ΖΩΣΙΜΑΔΑΙ, ὅσην χάριν σᾶς ἔχει ἡ Ἑλλάς, διὰ τὰς καθημερινὰς εἰς αὐτὴν ἐνεργεσίας, τόσην ἄλλην χρεωσείτε εἰς τὴν Ἑλλάδα· ὄχι μόνον ὅτι δέχεται μετὰ χαρᾶς ὅσα καθ' ἡμέραν ἐξοδέυετε διὰ τὴν ὠφέλειαν αὐτῆς, ἀλλ' ὅτι σᾶς ἔβαλε καὶ εἰς τὴν τάξιν τῶν πλέον ἀγαπητῶν αὐτῆς τέκνων. Τοιαύτην τιμὴν ἐμποροῦν ν' ἀποκτήσωσι καὶ ὅσοι σᾶς μιμηθοῦν εἰς τὸ ἐξῆς· ἀλλὰ νὰ σᾶς τὴν ἀφαιρέση κανεὶς δὲν θέλει δυνηθῆ.

(1) Πλούταρχος, Γαμικ. παραγέλμ. « Ἄν μὴ τῶν ῥόδων, ἀλλὰ τῶν » καρπῶν μετέχης, ὧν αἱ Μοῦσαι φέρουσι καὶ χαρίζονται τοῖς παιδείαν καὶ » ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΝ θαυμάζουσιν ».

ATAJANOY

HOI T. H. H. H. H. H.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΒΙΟΣ.

Ἐκ τῶν Φιλοσράτου Βίων Σοφισῶν (Βιβλ. Β, λα, σελ. 624).

Αἰλιανὸς δὲ, Ῥωμαῖος μὲν ἦν, ἠττίκιζε δὲ, ὡσπερ οἱ ἐν τῇ μεσογείᾳ Ἀθηναῖοι. Ἐπαίνου μοι δοκεῖ ἄξιος ὁ ἀνὴρ οὗτος· πρῶτον μὲν ἐπειδὴ καθαρὰν φωνὴν ἐξεπόνθησε, πόλιν οἰκῶν ἐτέρα φωνῇ χρωμένην· ἐπειθ' ὅτι προσρηθείς Σοφιστῆς ὑπὸ τῶν χαρίζομένων τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἐπίστευσεν, οὐδὲ ἐκολάκευσε (1) τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, οὐδὲ ἐπήρθη ὑπὸ τοῦ ὀνόματος, οὕτω μεγάλου ὄντος, ἀλλ' ἑαυτὸν εὖ διασκεψάμενος, ὡς μελέτη οὐκ ἐπιτήδειον, τῷ συγγράφειν ἐπέθετο, καὶ ἐθαυμάσθη ἐκ τούτου. Ἡ μὲν ἐπίπαν ἰδέα τοῦ ἀνδρὸς ἀφέλεια, προσβάλλουσά τι τῆς Νικοςράτου ὥρας· ἡ δὲ ἐνίοτε πρὸς Δίωνα ὄρα, καὶ τὸν ἐκείνου τόνον. Ἐντυχῶν δέ ποτε αὐτῷ Φιλόστρατος ὁ Λήμιος βιβλίον ἔτι πρόχειρον ἔχοντι, καὶ ἀναγιγνώσκοντι αὐτὸ σὺν ὀργῇ, καὶ ἐπιτάσει τοῦ φθέγματος, ἤρετο αὐτὸν, ὅ, τι σπουδάζοι. Καὶ ὅς, Ἐκπεπόνηται μοι, ἔφη, κατηγορία τοῦ Γύννιδος· καλῶ γὰρ οὕτω τὸν ἄρτι καθηρημένον (2) τύραννον, ἐπειδὴ ἀσελγεία πάση τὰ Ῥωμαίων ἤσχυνε. Καὶ ὁ Φιλόστρατος, Ἐγὼ σε, εἶπεν, ἐθαύμαζον ἂν, εἰ ζῶντος κατηγόρησας· εἶναι γὰρ δὴ τὸ μὲν ζῶντα τὸν τύραννον ἐπικόπτειν, ἀνδρός· τὸ δὲ ἐπεμβαίνειν κειμένῳ, παντός. Ἐφασκε

(1) Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τοῦ, Ἐκόλασε.

(2) Ἐξ ἡμετέρ. διορθ. ἀντὶ τοῦ, Καθήμενον. λέγει δὲ τὸν Ἱδιογάβαλον, τὸν ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἀνααιρεθέντα, ἔτι ἀπὸ Χριστοῦ 222.

δὲ (1) ἀνὴρ οὗτος, μὴδ' ἀποδεδημηκέναι πη τῆς γῆς ὑπὲρ τὴν Ἰταλῶν χώραν, μὴδὲ ἐμβῆναι ναῦν, μὴδὲ γνῶναι θάλατταν. Ὅθεν καὶ λόγου πλείονος κατὰ τὴν Ῥώμην ἤξιοῦτο, ὡς τιμῶν τὰ ἦθη. Πausανίου μὲν οὖν ἀκροατῆς ἐγένετο· ἐθαύμαζε δὲ τὸν Ἡρώδην ὡς ποικιλώτατον ῥητόρων. Ἐβίω δὲ ὑπὲρ τὰ ἐξήκοντα ἔτη, καὶ ἐτελεύτα οὐκ ἐπὶ παισί· παιδοποιῶν γὰρ παρητήσατο, τῷ μὴ γῆμαί ποτε. Τοῦτο δὲ εἴτε εὐδαιμον, εἴτε ἄθλιον, οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ φιλοσοφῆσαι.

Ἐκ τοῦ Σουΐδα (λέξ. Αἰλιανός).

Αἰλιανὸς ἀπὸ Πραίνεσου τῆς Ἰταλίας, Ἀρχιερεὺς, καὶ Σοφιστῆς, ὁ χρηματίσας Κλαύδιος· ὃς ἐπεκλήθη Μελίγλωσσος, ἢ Μελίφθογος. Καὶ ἐσοφίστευεν ἐν Ῥώμῃ αὐτῇ, ἐπὶ τῶν μετὰ Ἀδριανὸν χρόνων.

(1) Γράφε, Δ' ὁ.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Κ Ε Φ. α.

Περὶ πολύποδος.

ΔΕΙΝΟΙ κατὰ κοιλίαν οἱ πολύποδες, καὶ πᾶν ὅτι οὖν φαγεῖν ἄμαχοι. Πολλάκις οὖν οὐδὲ ἀλλήλων ἀπέχονται· ἀλλὰ τῶ μείζονι ὁ βραχύτερος ἀλούς, καὶ ἐμπесῶν τοῖς ἀνδρειότεροις θηράτροις, τοῖς καλουμένοις τοῦ ἰχθύος πλοκάμοις, εἶτα αὐτῶ γίνεται δεῖπνον. Ἐλλοχῶσι δὲ οἱ πολύποδες καὶ τοὺς ἰχθῦς τὸν τρόπον τοῦτον. Ὑπὸ ταῖς πέτραις κάθηνται, καὶ ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἐκείνων μεταμορφοῦσι χροιάν, καὶ τοῦτο εἶναι δοκοῦσιν, ὅπερ οὖν καὶ πεφύκασιν αἱ πέτραι. Οἱ τοίνυν ἰχθῦς προσθέουσιν οἰονεὶ τῇ πέτρᾳ, τοῖς πολύποσιν, οἱ δὲ ἀφυλάκτους ὄντας αὐτοὺς περιβάλλουσι ταῖς ἐξ ἑαυτῶν ἄρκυσι, ταῖς πλεκτάναις.

Κ Ε Φ. β.

Περὶ φαλάγγων.

Ὑφαντικὴν, καὶ ὑφαίνειν, καὶ δῶρα Ἐργάνης Δάιμονος, οὔτε ἴσασιν αἱ φαλάγγες, οὔτε εἰδέναι βούλονται. ἢ τί ποτ' ἂν καὶ χρῆσαιτο τῶ τοιωῖδε ἐσθήματι τὸ τοιοῦτον θηρίον; Τὸ δὲ ἀράγγιον πάγη, καὶ οἰονεὶ κύρτος ἐς τοῖς ἐμπίπτουσι. Καὶ ἡ μὲν ἄρκυωρεῖ, πᾶν σφόδρα ἀτρεμοῦσα, καὶ ἔοικεν ἀκινήτῳ. Καὶ τὸ μὲν ἐνέπεσεν, ὅ, τί ποτέ ἐσι τὸ ἐμπесόν, ἢ δ' ἔχει δαῖτα. Τοσοῦτον δ' ἐμπίπτει, ὅσον καὶ τὸ ὕφασμα κατέχειν δυνατόν ἐσι, καὶ ἐκείνη δειπνεῖν ἀπόχρη.

Κ Ε Φ. γ.

Περὶ Αἰγυπτίων βατράχων.

Σοφόν τι ἄρα χρῆμα ἦν γένος βατράχων Αἰγυπτίων, καὶ οὖν καὶ τῶν ἄλλων ὑπερφέρουσι κατὰ πολὺ. Ἐὰν γὰρ ὕδρω περιπέσῃ, Νείλου θρέμματι, βάτραχος, καλάμου τρύφος ἐν-δακῶν, πλάγιον φέρει, καὶ ἀπριξέεται, καὶ οὐκ ἀνίησι κατὰ τὸ καρτερόν. Ὁ δὲ ἀμηχανεῖ καταπιεῖν αὐτὸν αὐτῷ τῷ καλάμῳ· οὐ γὰρ οἱ χωρεῖ περιλαβεῖν τοσοῦτον τὸ σῶμα, ὅσον ὁ καλάμος διείργει. Καὶ ἐκ τούτου περιγίνονται τῆς βίωσής τῶν ὕδρων οἱ βάτραχοι τῇ σοφίᾳ.

Κ Ε Φ. δ.

Περὶ κυνὸς Αἰγυπτίου.

Καὶ ἐκεῖνο δὲ κυνὸς Αἰγυπτίου σοφόν. Οὐκ αθρόως, οὐδὲ ἀνέδην, οὐδὲ ἐλευθέρως ἐκ τοῦ ποταμοῦ πίνουσιν, ἐπικύπτοντες ἅμα, καὶ ὅσον διψῶσι λάπτοντες· ὑφορῶνται γὰρ τὰ ἐν αὐτῷ θηρία. Παραθέουσι δὲ τὴν ὄχθην, καὶ παρακλέπτοντες, πίνουσιν, ὅσον ἀρπάσαι, πάλιν καὶ πάλιν. Εἶτα οὕτως ἐκ διαλειμμάτων ἐκορέσθησαν, οὐ μὴν ἀπώλοντο, καὶ οὖν καὶ ἠκέσαντο τὸ δίψος.

Κ Ε Φ. ε.

Περὶ θαλαττίας ἀλώπεκος.

Ἡ ἀλώπηξ, οὐ μόνον τὸ χερσαῖον θηρίον δολερόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἡ θαλαττία πανοῦργός ἐστι. Τὸ μὲν γὰρ δέλεαρ οὐχ ὑφορᾶται, οὐδὲ μὴν φυλάττεται διὰ τὴν ἀκρασίαν τοῦτο· τοῦ δὲ ἀγίστρου καταφρονεῖ καὶ πάνυ ἡ ἀλώπηξ. Πρὶν ἢ γὰρ τὸν ἀσπαλιέα σπάσαι τὸν καλάμον, ἤδὲ ἀνέθορε, καὶ ἀπέκειρε τὴν ὄρμιάν, καὶ νήχεται αὐτίς. Πολλάκις δ' οὖν καὶ δύο καὶ τρία κατέπιεν ἀγίστρα· ὁ δ' ἄλιεὺς ἐπειρήνην οὐκ ἐδέιπνησε, προῖοῦσαν τῆς θαλάσσης.

Κ Ε Φ. ε.

Περὶ χελωνῶν θαλαττίων.

Αἱ χελῶναι αἱ θαλάσσιαι ἐν τῇ γῇ τίκτουσι. Τεκοῦσαι δὲ, παραग्रῆμα κατέχουσιν ἐν τῇ γῇ τὰ ὠά' εἶτα, ἐπιστρέφασαι ὀπίσω εἰς ἤθη τὰ ἑαυτῶν, νήχονται. Εἰσὶ δὲ εἰς τοσοῦτον λογιστικαὶ, ὡς ἐφ' ἑαυτῶν ἐκλογίζεσθαι τὰς ἡμέρας τὰς τεσσαράκοντα, ἐν αἷς τὰ ἔργονα αὐταῖς, τῶν ὠῶν συμπαγέντων, ζῶα γίνονται. Ὑποστρέφασαι οὖν αὐθις εἰς τὸν χῶρον, ἐν ᾧ κατέθεντο κρύψασαι τὰ ἑαυτῶν βρέφη, ἀνώρουζαν τὴν γῆν, ἣν ἐπέβαλον, καὶ κινουμένους ἤδη τοὺς νεοττοὺς, καὶ ἐπεσθαι δυναμένους αὐταῖς ἀπάγουσιν.

Κ Ε Φ. ζ.

Περὶ ἀγρίων συῶν.

Ἦσαν ἄρα οἱ σῦς οἱ ἄγριοι ἰατρικῆς οὐκ ἀπαίδευτοι, καὶ θεραπείας ἄμα. Οὗτοι γοῦν, ὅταν αὐτοὺς λαθόντες ὑοσκυάμου φάγωσι, τὰ ἐξόπισθεν ἐφέλκουσι, παρειμένως ἔχοντες οὕτως ἑαυτῶν. Εἶτα σπῶμενοι, ὅμως ἐπὶ τὰ ὕδατα παραγίνονται, καὶ ἐνταῦθα τῶν καρκίνων ἀναλέγουσι, καὶ ἐσθίουσιν προθυμότατα. Γίνονται δὲ οὗτοι τοῦ πάθους φάρμακον, καὶ ἐργάζονται ὑγιεῖς αὐτοῦς αὐθις.

Κ Ε Φ. η.

Περὶ φαλαγγίου.

Φαλλάγιον ἐλάφοις τοσοῦτόν ἐστι κακὸν, ὅσον καὶ ἀνθρώποις· καὶ κινδυνεύουσιν ἀπολέσθαι διὰ ταχέων. Ἐὰν μέντοι κιττοῦ γέυσονται, ἐλύπησεν αὐτοὺς τὸ δῆγμα οὐδέν· δεῖ δὲ εἶναι τὸν κιττὸν ἄγριον.

Κ Ε Φ. θ.

Περὶ λέοντος νοσοῦντος.

Λέοντα δὲ νοσοῦντα τῶν μὲν ἄλλων οὐδὲν ὀνίνησι· φάρμακον δὲ ἔστιν αὐτῷ τῆς νόσου, βρωθεὶς πίθηκος.

Κ Ε Φ. ι.

Πῶς αἱ βεβλημένοι ἐν Κρήτῃ αἶγες θεραπεύονται.

Οἱ Κρητῆτες εἰσι τοξεύειν ἀγαθοί· καὶ οὖν καὶ τὰς αἶγας βάλλουσιν ἐπ' ἄκροις νεμομένας τοῖς ὄρεσιν. Αἱ δὲ βληθεῖσαι παραχρῆμα τῆς δικτάμου βοτάνης διέτραγον, καὶ ἅμα τῷ γεύσασθαι, ὅλα ἐκείναις τὰ βέλη ἐκπίπτει.

Κ Ε Φ. ια.

Ὅτι μαντικοὶ οἱ μῦες.

Ἦσαν δ' ἄρα μαντικώτατοι τῶν ζώων καὶ μῦες. Γηρώσης γὰρ οἰκίας ἤδη καὶ μελλούσης κατολισθαίνειν, αἰσθάνονται πρῶτοι· καὶ ἀπολιπόντες τὰς μυωπίας τὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς διατριβὰς, ἣ ποδῶν ἔχουσιν, ἀποδιδράσκουσι, καὶ μεταοικίζονται.

Κ Ε Φ. ιβ.

Περὶ μυρμηκῶν.

Ἐχουσι δὲ καὶ οἱ μύρμηκες, ὡς ἀκούω, μαντικῆς τινα αἴσθησιν. Ὅταν γὰρ μέλλῃ λιμὸς ἔσσεσθαι, δεινῶς εἰσι φιλόπονοι πρὸς τὸ θησαυρίσαι, καὶ ἑαυτοῖς ἀποταμειώσασθαι τοὺς πυρούς, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν σπερμάτων, ὅσα μυρμηκῶν δεῖπνόν ἐστιν.

Κ Ε Φ. ιγ.

Περὶ Γέλωνος.

Ὁ Συρακούσιος Γέλων κατ' ὄναρ ἐβέβλητο κεραυνῷ, καὶ διὰ τοῦτο ἐβόα, οὐκ ἀμυδρὸν, οὐδὲ ἀσθενές, ὡς ἐν ὀνείρῳ, ἀλλ' ἀν-

δρικῶς, ἄτε δεινῶς ἐκπλαγεῖς ὑπὸ τοῦ δέου. Ὁ δὲ κύων, ὅσπερ οὖν αὐτῷ παρεκάθειδεν, ἐκ τῆς βοῆς διεταιράχθη, καὶ περιβάς αὐτὸν, ὑλάκτει πάνυ σφοδρῶς ἀπειλητικὸν, καὶ σύντονον. Καὶ ἐκ τούτων ὁ Γέλων ἅμα τε ἀφυπνίσθη, καὶ τοῦ δέου ἀφέθη.

Κ Ε Φ ιδ.

Περὶ κύκνου.

Λέγει Ἀριστοτέλης τὸν κύκνον καλλίπαιδα εἶναι, καὶ πολὺ-παιδα· ἔχειν γε μὴν καὶ θυμόν. Πολλάκις γοῦν εἰς ὄργην καὶ μάχην προελθόντες, καὶ ἀλλήλους ἀπέκτειναν οἱ κύκνοι. Αἰεγεὶ δὲ ὁ αὐτός, καὶ μάχεσθαι τοὺς κύκνους τοῖς αἰετοῖς· αἰμύνεσθαι γε μὴν αὐτούς, ἀλλ' οὐκ ἄρχειν ἀδίκων. Ὅτι δὲ εἰσι φιλωδοὶ, τοῦτο μὲν ἤδη καὶ τεθρύλληται. Ἐγὼ δὲ ἄδον-τος κύκνου οὐκ ἤκουσα, ἴσως δὲ οὐδὲ ἄλλος πεπίστυται δ' οὖν, ὅτι ἄδει. Καὶ λέγουσί γε αὐτὸν μάλισα ἐκεῖνον εἶναι τὸν χρόνον εὐφρονότατόν τε, καὶ ᾠδικιώτατον, ὅταν ἦ περὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ βίου. Διαβαίνουσι δὲ καὶ πέλαγος, καὶ πέ-τονται καὶ κατὰ θαλάσσης, καὶ αὐτοῖς οὐ κάμνει τὸ πτερόν.

Κ Ε Φ. ιε.

Περὶ περισερών.

Ἐκ διαδοχῆς φασιν ἐπωάζειν τὰς περισεράς. Εἶτα τῶν νεοτῶν γενομένων, ὁ ἄρρην ἐμπτύει αὐτοῖς, ἀπελαύνων αὐ-τῶν τὸν φθόνον, φασιν, ἵνα μὴ βασκανθῶσι δι' ἄρα τοῦτο. Τίχτει δὲ ὡὰ δύο ἢ θήλεια, ὧν τὸ μὲν πρῶτον, ἄρρην ποιεῖ πάντως, τὸ δὲ δεύτερον, θήλυ. Τίχτουςι δὲ αἱ περισεραὶ κατὰ πᾶσαν ὥραν τοῦ ἔτους. ἔνθεν τοι καὶ δεκάκις τοῦ ἔτους ὠδίνουσι. Λόγος δὲ τις περίεσιν Αἰγύπτιος, λέγων δω-δεκάκις τὰς ἐν Αἰγύπτῳ τίχτειν. Λέγει δὲ Ἀριστοτέλης καὶ διάφορον εἶναι τῆς περισεράς τὴν πελειάδα· τὴν μὲν γὰρ πε-ρισεράν εἶναι μείζονα, τὴν δὲ πελειάδα βραχυτέραν. Καὶ τὴν

μὲν περισερὰν τιθασσὸν εἶναι, τὴν δὲ αὖ. Λέγει δὲ ὁ αὐτὸς, μὴ πρότερον ἐπιβαίνειν τὸν ἄρρενα τῇ θηλείᾳ, πρὶν ἢ φιλήσῃ αὐτήν· μὴ γὰρ ἀνέχεσθαι τὰς θηλείας τὴν τῶν ἀρρένων ὁμιλίαν, τοῦ φιλήματος ἔρημον. Προσθήσῃ ταύτοις καὶ ἐκεῖνα, ὅτι καὶ αἱ θηλείαι ἀλλήλας ἀναβαίνουσιν, ὅταν τῆς πρὸς ἄρρενα μίξεως ἀτυχήσωσι· καὶ οὐδὲν μὲν εἰς ἀλλήλας προίενται, τίχτουςι δὲ ὡὰ, ἐξ ὧν νεοττοὶ οὐ γίνονται αὐτοῖς. Εἰ δέ τι Καλλιμάχῳ χρῆ προσέχειν, φάσσαν, καὶ πυραλλίδα, καὶ περισερὰν, καὶ τρυγόνα φησὶ μὴδὲν ἀλλήλαις εἰοικέναι. Ἴνδοὶ δὲ φασὶ λόγοι, περισερὰς ἐν Ἴνδοῖς γίνεσθαι μηλίνας τὴν χρῶαν. Χάρων δὲ ὁ Δαμψακηνὸς περὶ τὸν Ἄθω φανῆναι περισερὰς λευκάς λέγει, ὅτε ἐνταῦθα ἀπώλοντο αἱ τῶν Περσῶν τριήρεις, περικάμπτουςαι τὸν Ἄθω. Ἐν Ἐρυκί δὲ τῆς Σικελίας, ἔνθα ἐστὶν ὁ τῆς Ἀφροδίτης νεῶς, σεμνός τε, καὶ ἅγιος, ἔνθα κατὰ τινὰ καιρὸν θύουσιν οἱ Ἐρυκίνοι τὰ Ἀναγώγια, καὶ λέγουσι τὴν Ἀφροδίτην εἰς Διβύην ἀπὸ τῆς Σικελίας ἀνάγεσθαι, ἀφανεῖς ἐκ τοῦ χώρου αἱ περισεραὶ γίνονται, ὡσπεροῦν τῷ θεῷ συναποδημοῦσαι. Κατὰ γε μὴν τὸν λοιπὸν χρόνον πάμπολύ τι πλῆθος τῶνδε τῶν ὀρνίθων ἐπιπολάζειν τῷ ναῶ τῆς θεοῦ ὡμολόγηται. Ἀχαιοὶ δὲ αὖ πάλιν λέγουσι λόγοι, καὶ τὸν Δία αὐτὸν μεταβαλεῖν τὴν μορφήν εἰς περισερὰν, ἐρασθέντα παρθένου, Φθίας ὄνομα. Ἐν Αἰγίῳ δὲ ὄκει ἡ Φθία αὕτη.

Κ Ε Φ. ις.

Περὶ Σωκράτους, ὅτε τὸ κώνειον ἔπιεν.

Ὅτε ἦκεν ἡ ναῦς ἡ ἐκ Δήλου, καὶ ἔδει Σωκράτην ἀποθνήσκειν, ἀφίκετο εἰς τὸ δεσμοτήριον Ἀπολλοδώρος, ὁ τοῦ Σωκράτους ἑταῖρός, χιτῶνά τε αὐτῷ φέρων ἐρίων πολυτελέῃ καὶ ἐυήτριον, καὶ ἰμάτιον τοιοῦτο. Καὶ ἡξίου ἐνδύντα αὐτὸν τὸν χιτῶνα, καὶ θοιμάτιον περιβαλλόμενον, εἶτα οὕτω πιεῖν τὸ φάρμακον. Ἐλεγε γὰρ αὐτῷ, καλῶν ἐνταφίων μὴ ἀμοιρῆσαι, εἰ ἐν αὐταῖς ἀποθάνοι· καὶ γὰρ οὖν καὶ προκείσθαι σὺν τῷ κόσμῳ τὸν νεκρὸν οὐ πάνυ τι ἀδούξως. Ταῦτα τὸν Σω-

κράτην ὁ Ἀπολλόδωρος. Ὁ δὲ οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλ' ἔφη πρὸς τοὺς ἀμφὶ τὸν Κρίτωναν, καὶ Συμμίον, καὶ Φαίδωνα, Καὶ πῶς ὑπὲρ ἡμῶν καλῶς Ἀπολλόδωρος οὕτω δοξάζει, εἶχε αὐτὸ πεπίστευκεν, ὅτι μετὰ τὴν ἐξ Ἀθηναίων φιλοτησίαν, καὶ τὸ τοῦ φαρμάκου πόμα, ἔτι οὕτως ὄφεται Σωκράτην; Εἰ γὰρ αἶεται τὸν ὀλίγον ὑσερον ἐρρίμμενον ἐν ποσὶ καὶ κεισόμενόν γ' ἐμὲ εἶναι, δῆλός ἐστὶ με οὐκ εἰδώς.

Κ Ε Φ. 15.

Περὶ τῶν σμικροτάτων τεθρίππων, καὶ ἐλεγείου.

Ταῦτα ἄρα ἐστὶ τὰ θαυμαζόμενα Μυρμηκίδου τοῦ Μιλησίου, καὶ Καλλικράτους τοῦ Λακεδαιμονίου, τὰ μικρὰ ἔργα. Τεθρίππα μὲν ἐποίησαν ὑπὸ μῦίας καλυπτόμενα, καὶ ἐν σησάμῳ δίσιχον ἐλεγείων χρυσοῖς γράμμασιν ἐπέγραψαν. Ὡν, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁ σπουδαῖος οὐδέτερον ἐπαινέσεται· τί γὰρ ἄλλο ἐστὶ ταῦτα, ἢ χρόνου παρανάλωμα;

Κ Ε Φ. 16.

Περὶ τρυφωσῶν γυναικῶν.

Πῶς δὲ οὐ διεύρεον ὑπὸ τρυφῆς αἱ παλαιαὶ τῶν γυναικῶν; Ἐπὶ μὲν γὰρ τῆς κεφαλῆς σεφάνην ἐπετίθεντο ὑψηλὴν, τοὺς δὲ πόδας σανδαλοῖς ὑπεδοῦντο, ἐκ δὲ τῶν ὠτων αὐταῖς ἐνώτια μακρὰ ἀπεκρέμαντο· τῶν δὲ χιτῶνων τὰ περὶ τοὺς ὤμους ἄχρι τῶν χειρῶν οὐ συνέρραπτον, ἀλλὰ περόναις χρυσαῖς, καὶ ἀργυραῖς, συνεχέσι κατελάμβανον. Καὶ ταῦτα αἱ πάνυ παλαιαί. Τῶν δὲ Ἀττικῶν γυναικῶν τὴν τρυφήν Ἀριστοφάνης λεγέτω.

Κ Ε Φ. 17.

Περὶ τῆς τῶν Συβαριτῶν, καὶ Κολοφωνίων, καὶ Κορινθίων τρυφῆς.

Ὁ μὲν δημῳδὸς λόγος καὶ εἰς πάντας ἐκφοιτήσας λέγει, Συβαρίταις καὶ αὐτῇ τῇ Συβάρει αἰτίαν τῆς ἀπωλείας γενέσθαι

τὴν πολλὴν τρυφὴν. Ἄ δὲ οὐκ ἔσι τοῖς πολλοῖς γινώριμα, ταῦτ' ἐγὼ ἐρῶ. Κολοφωνίους φασὶ καὶ αὐτοὺς διὰ τὴν πάνυ τρυφὴν ἀπολέσθαι· καὶ γὰρ τοὶ καὶ οὗτοι ἐσθῆτι πολυτελεῖ ἐθρύπτοντο, καὶ τραπέζης ἀσωτία καὶ ὑπὲρ τὴν χρεῖαν χρώμενοι ὕβριζον. Καὶ ἡ τῶν Βακχιαδῶν δὲ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἀρχή, ἐπὶ μέγα δυνάμειος προελθοῦσα, ὅμως, διὰ τὴν τρυφὴν τὴν ἔξω τοῦ μέτρου, καὶ αὐτὴ κατελύθη.

Κ Ε Φ. κ.

Περὶ Διονυσίου συλήσαντος τὰ τῶν θεῶν.

Διονύσιος ἐξ ἀπάντων τῶν ἐν Συρακούσαις ἱερῶν ἐσύλησε τὰ χρήματα. Τοῦ δὲ ἀγάλματος τοῦ Διὸς περιεῖλε τὴν ἐσθῆτα καὶ τὸν κόσμον, ὃς ἦν, φασὶ, χρυσοῦ πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ταλάντων. Ὄκνούντων δὲ τῶν δημιουργῶν ἄψασθαι, ὃδε πρῶτος ἔκρουσε τὸ ἄγαλμα. Καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος περιεσύλησεν, ἔχον καὶ αὐτὸ χρυσοῦς βοσρύχους, κελεύσας ἀποκεῖραι τινὰ αὐτό. Πλεύσας δὲ εἰς Τροϊζηνίους, τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τῆς Λευκοθέας ἅπαντα ἐσύλησε χρήματα, τὴν παρακειμένην ἀργυρᾶν τῷ Ἀπόλλωνι τράπεζαν κελεύσας ἀφελεῖν, Ἀγαθοῦ Δαίμονος τῷ θεῷ διδόντας πρόποσιν.

Κ Ε Φ. κ α.

Ἰσμηνίας, ἀισχύνης χωρὶς, πῶς Περσῶν βασιλεῖ προσεκύνησεν.

Ἰσμηνίου τοῦ Θηβαίου σοφὸν ἅμα καὶ Ἑλληνικὸν οὐκ ἂν ἀποκρυφαίμην ἔργον. Πρεσβεύων οὗτος ὑπὲρ τῆς πατρίδος πρὸς βασιλέα τῶν Περσῶν, ἀφίκετο μὲν, ἐβούλετο δὲ αὐτὸς, ὑπὲρ ὧν ἦκεν, ἐντυχεῖν τῷ Πέρσῃ. Ἐφατο οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ χιλιάρχος, ὃ καὶ τὰς ἀγγελίας εἰσκομίζων τῷ βασιλεῖ, καὶ τοὺς δεομένους εἰσάγων, Ἄλλ', ὦ ξεῖνε Θηβαῖε (ἔλεγε δὲ ταῦτα περσίζων δι' ἐρμηνέως, Τιθραύσης δὲ ἦν ὄνομα τῷ χι-

λιάρχω), νόμος ἐστὶν ἐπιχώριος Πέρσαις, τὸν εἰς ὀφθαλμοὺς ἔλθόντα τοῦ βασιλέως μὴ πρότερον λόγου μεταλαγγάνειν, πρὶν ἢ προσκυνῆσαι αὐτόν. Εἰ τοίνυν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ συγγενέσθαι θέλεις αὐτῷ, ὥρα σοι, τὰ ἐκ τοῦ νόμου δρᾶν· εἰ δὲ μὴ, τὸ αὐτό σοι τοῦτο καὶ δι' ἡμῶν ἀνυσθήσεται, καὶ μὴ προσκυνήσαντι. Ὁ τοίνυν Ἰσμηνίας, Ἄγε με, εἶπε· καὶ προσελθὼν καὶ ἐμφανῆς τῷ βασιλεῖ γενόμενος, περιελούμενος τὸν δακτύλιον, ἔρριψεν ἀδήλως παρὰ τοὺς πόδας, ὃν ἔτυχε φορῶν, καὶ ταχέως ἐπικύψας, ὡς δὴ προσκυνῶν, πάλιν ἀνείλετο αὐτόν· καὶ δόξαν μὲν ἀπέσειλε τῷ Πέρσῃ προσκυνήσεως, οὐ μὴν ἔδρασεν οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς Ἕλλησιν αἰσχύνῃν φερόντων. Πάντα οὖν, ὅσα ἠβουλήθη, κατεπράξατο, οὐδὲ ἠτύχησέ τι ἐκ τοῦ Πέρσου.

Κ Ε Φ. κβ.

Δῶρα τὰ διδόμενα παρὰ Περσῶν βασιλέως τοῖς πρεσβευταῖς.

Δῶρα τὰ ἐκ βασιλέως διδόμενα τοῖς παρ' αὐτὸν ἤκουσι πρεσβευταῖς, εἴτε παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἀφίκοντο, εἴτε ἐτέρωθεν, ταῦτ' ἦν. Τάλαντον μὲν ἐκάσῳ Βαβυλώνιον ἐπισήμου ἀργυρίου, ταλαντιαῖαι δὲ φιάλαι δύο ἀργυραῖ. Δύναται δὲ τὸ τάλαντον τὸ Βαβυλώνιον δύο καὶ ἑβδομήκοντα μνᾶς Ἄττικας. Ψέλλιᾶ τε καὶ ἀκινάκιη ἐδίδου, καὶ σρεπτόν, χιλίων δαρεικῶν ἄξια ταῦτα. Καὶ σολὴν ἐπ' αὐτοῖς Μηδικὴν ὄνομα δὲ τῇ σολῇ δωροφορικὴ.

Κ Ε Φ. κγ.

Περὶ Γοργίου καὶ Πρωταγόρου.

Ἐν τοῖς Ἕλλησι τοῖς πάλαι, μακρᾶ τῇ δόξῃ διέπρεπε Γοργίας ὁ Λεοντίνος Φιλολάου, καὶ Πρωταγόρας Δημοκρίτου· τῇ δὲ σοφίᾳ τοσοῦτον ἐλείποντο, ὅσον ἀνδρῶν παῖδες. Ἔοικε γὰρ πως ἢ δόξα μὴ πάνυ τι ἀκριβές, μῆτε ὄραν, μῆτε ἀκούειν.

ἔθην τοι καὶ πολλὰ σφάλλεται, καὶ τὰ μὲν καταχαρίζεται, τὰ δὲ ψεύδεται.

Κ Ε Φ. κδ.

Περὶ φιλονεικίας Ἡρακλέους, καὶ Λεπρέου.

Γλαύκωνος τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Ἄσυδαμείας τῆς Φόρβαντος, γίνεται παῖς Λεπρέας, ὅσπερ οὖν συνεβούλευσε τῷ Αὐγέα δῆσαι τὸν Ἡρακλῆ, ὅτε αὐτὸν ἀπήτει τὸν ὑπὲρ τοῦ ἄθλου μισθὸν Ἡρακλῆς. Ἦν οὖν, οἷα εἰχρὸς, πολέμιος τῷ Ἡρακλεῖ ὁ Λεπρέας ἐκ τῆς τοιαύτης συμβουλῆς. Χρόνῳ δὲ ὕστερον ὁ μὲν τοῦ Διὸς παῖς εἰς Καύκωνος ἀφίκετο· δεηθείσης δὲ τῆς Ἄσυδαμείας, διαλύεται τὴν πρὸς τὸν Λεπρέαν ὁ Ἡρακλῆς ἔχθραν. Φιλονεικία δ' οὖν αὐτοῖς ἐμπίπτει νεανικῆ, καὶ ἐρίζουσιν ἀλλήλοις περὶ δίσκου, καὶ ὕδατος ἄντλησεως, καὶ τίς καταδειπνήσει ταῦρον πρότερος· καὶ ἐν πᾶσι τούτοις ἠττᾶται Λεπρέας. Καὶ ὑπὲρ πολυποσίας ἀγῶν αὐτοῖς ἐγένετο, καὶ ἐνταῦθα πάλιν ὁ Ἡρακλῆς ἐκράτει. Διανιώμενος δὲ ὁ Λεπρέας, λαβὼν ὄπλα, εἰς μονομαχίαν προκαλεῖται τὸν Ἡρακλῆ. Καὶ αὖν καὶ ἔτισε δίκας ὑπὲρ τῶν παρ' Αὐγέα· μαχόμενος γὰρ ἀποθνήσκει.

Κ Ε Φ. κε.

Περὶ Ἀλεξάνδρου μεγαλοφροσύνης εἰς τὸν Φωκίωνα, καὶ τούτου εἰς ἐκεῖνον.

Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου (εἰ δὲ τῷ δοκεῖ, ὁ τοῦ Διὸς, ἐμοὶ γὰρ οὐδὲν διαφέρει) Φωκίονι μόνῳ, φασὶ, τῷ Ἀθηναίων στρατηγῷ γράφων, προσετίθει τὸ Χαίρειν· οὕτως ἄρα ἠρήκει τὸν Μακεδόνα ὁ Φωκίων. Ἀλλὰ καὶ τάλαντα αὐτῷ ἀργυρίου ἔπεμψεν ἑκατὸν, καὶ πόλεις τέσσαρας ἠνόμασεν, ὧν ἤξιον μίαν, ἣν βούλεται, προελέσθαι αὐτὸν, ἵνα ἔχη καρποῦσθαι τὰς ἐκεῖθεν προσόδους. Ἦσαν δὲ αἱ πόλεις αἶδε, Κίος, Ἐλαία, Μύλασα, Πάταρα. Ὁ μὲν οὖν Ἀλέξανδρος μεγαλοφρόνως ταῦτα καὶ μεγαλοπρεπῶς ἔτι γε μὴν μεγαλοφρονέστερον ὁ Φωκίων, μήτε τὸ ἀργύριον προσέμενος, μήτε τὴν πόλιν. Ὡς δὲ μὴ

θακοίη πάντη ὑπερφρονεῖν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐτίμησεν αὐτὸν κατὰ τοῦτο· τοὺς ἐν τῇ ἄκρᾳ τῇ ἐν Σάρδεσι δεδεμένους ἀνδρας ἠξίωσεν αὐτὸν ἀφεῖναι ἐλευθέρους αὐτῶ, Ἐχεκρατίδην τὸν σοφιστὴν, καὶ Ἀθηνόδωρον τὸν Ἰμβριον, καὶ Δημάρατον, καὶ Σπάρτωνα· ἀδελφῶ δὲ ἄρα ἤσθη οὗτοι Ρόδιῳ.

Κ Ε Φ. κς.

Περὶ Ἀγλαΐδος τῆς ἀδδηφάγου.

Γυναῖκα ἀκοῶσα σαλπύσαι, καὶ τοῦτο ἔργον ἔχειν ἅμα καὶ τέχνην, Ἀγλαΐδα ὄνομα, τὴν Μεγακλέους παῖδα. Περιέβητο δὲ εἶχε κόμην, καὶ λόφον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Καὶ ὁμολογεῖ Ποσειδίππος ταῦτα. Δεῖπνον δὲ ἦν ἄρα αὐτῇ κρετῶν μὲν μναῖ δώδεκα, ἄρτων δὲ χοίνικες τέσσαρες, ἔπινε δὲ οἴνου χόα.

Κ Ε Φ. κζ.

Περὶ ἀδδηφαγίας πολλῶν.

Ἀδδηφάγους λέγουσιν ἀνθρώπους γεγονέναι, Λιτυέрсαν τὸν Φρύγα, καὶ Κάμβητα τὸν Λυδὸν, καὶ Θῦον τὸν Παφλαγόνα, καὶ Χαρίλαν, καὶ Κλεώνυμον, καὶ Πείσανδρον, καὶ Χάριππον, καὶ Μιθριδάτην τὸν Ποντικὸν, καὶ Καλαμόδρυν τὸν Κυζικηνὸν, καὶ Τιμοκρέοντα τὸν Ρόδιον, τὸν ἀθλητὴν ἅμα καὶ ποιητὴν, καὶ Καντίβαριον τὸν Πέρσην, καὶ Ἐρυσίχθονα τὸν Μυρμιδόνος· ἐνθεν τοὶ καὶ Αἰθῶν ἐκλήθη οὗτος. Λέγεται δὲ ἐν Σικελίᾳ Ἀδδηφαγίας ἱερὸν εἶναι, καὶ Σιτοῦς ἀγάλμα Δῆμητρος. Ὁμολογεῖ δὲ καὶ Ἀλκμάν ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν πολυβορώτατον γεγονέναι. Καὶ Κτησίαν δὲ φησί τινα Ἀναξίλας, ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς, πολλὰ ἐσθίειν.

Κ Ε Φ. κη.

Περὶ τῶν παρὰ Ροδίους τιμωμένων ὄψων.

Ἄλλὰ ἐγωγε ὑμῖν ἐθέλω εἰπεῖν Ρόδιον δόξαν. Ἐν Ρόδῳ φασὶ τὸν μὲν εἰς τοὺς ἰχθῦς ὀρώντα, καὶ θαυμάζοντα αὐτούς,

καὶ ὄντα τῶν ἄλλων ὀψοφαγίστατον, ἀλλὰ τοῦτόν γε ὡς ἐλευθέριον ὑπὸ τῶν δημοτῶν ἐπαινέισθαι· τόν γε μὴν πρὸς τὰ κρέα ἀπονεύοντα, ὡς φορτικὸν καὶ γάστριν διαβάλλουσι Ῥόδιοι. Εἴτε δὲ ἐκεῖνοι ὀρθῶς, εἴτε οὗτοι φλαύρως, ὑπερφρονῶ τοῦτο ἐξετάζειν·

Κ Ε Φ. κθ.

Ὅτι οἷς λέοντα ἔτεκεν.

Λέγουσι Κῶων παῖδες ἐν Κῶ τεκεῖν, ἐν τινι ποιίμνῃ Νικίππου τοῦ τυράννου, οἷν· τεκεῖν δὲ οὐκ ἄρνα, ἀλλὰ λέοντα. Καὶ οὖν τὸ σημεῖον τοῦτο τῷ Νικίππῳ τὴν τυραννίδα τὴν μέλλουσαν αὐτῷ μαντεύσασθαι, ἰδιώτῃ ἐτι ὄντι.

Κ Ε Φ. λ.

Ὅτι Γαλέτης οὐ μᾶλλον διὰ τὴν μορφήν, ἢ διὰ τὴν σύνεσιν, ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου λίσαν ἠρέσθη.

Πτολεμαῖος ὁ βασιλεὺς ἐρώμενον εἶχε Γαλέτην ὄνομα, ἰδεῖν κάλλισον. Ἀμείνων δὲ ἦν ἄρα τῷ μεираκίῳ γνώμη τῆς μορφῆς. Πολλάκις γοῦν αὐτῷ· καὶ ὁ Πτολεμαῖος ἐμαρτύρει, καὶ ἔλεγεν, Ὡ ἀγαθὴ κεφαλή, κακοῦ μὲν οὐδεπώποτε οὐδενὶ γέγονας αἴτιος, πολλοῖς δὲ καὶ πολλὰ ἀγαθὰ πρὸςζένησας. Ὁ μὲν ἵππευε σὺν τῷ βασιλεῖ, τὸ μεираκίον. Ἰδὼν δὲ πόρρωθεν ἀγομένους τινὰς ἐπὶ θανάτῳ, οὐ βραθύμως εἶδεν· ἀλλ' ἔφη πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, Ὡ βασιλεῦ, ἐπεὶ κατὰ τινὰ δαίμονα τῶν ἀγομένων ἀγαθὸν ἐπὶ ἵππῳ ἐτύχομεν ὄντες, φέρε, εἴ σοι δοκεῖ, τὴν ἔλασιν ἐπιτείγαντες, καὶ συντονώτερον ἐπιδιώξαντες, Διόσκουροι τοῖς δειλαίοις γενώμεθα,

Σωτῆρες ἔνθα, κάγαθοι παρατάται,

τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον ἐπὶ τῶν θεῶν τούτων. Ὁ δὲ ὑπερησθεῖς αὐτοῦ τῇ χρηστότητι, καὶ τὸ φιλοκίτριμον ὑπερφιλῆσας, καὶ ἐκεῖνους ἐσώσσε, καὶ ἐπὶ πλέον προσέθηκε τῷ φίλτρῳ τοῦ κατ' αὐτὸν ἔρωτος.

ΚΕΦ. λα.

Περσικὸς νόμος, περὶ τοῦ δῶρα προσφέρειν τῷ βασιλεῖ.

Νόμος οὗτος Περσικὸς ἐν τοῖς μάλιςα ὑπ' αὐτῶν φυλαττόμενος· ὅταν εἰς Πέρσας ἐλαύνῃ βασιλεὺς, πάντες αὐτῷ Πέρσαι κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἕκαστος προσκομίζει. Ἄτε δὴ ὄντες ἐν γεωργίᾳ, καὶ περὶ γῆν πονούμενοι, καὶ αὐτουργοὶ πεφυκότες, οὐδὲν τῶν ὑβρισμένων, οὐδὲ τῶν ἄγαν πολυτελῶν, προσφέρουσιν, ἀλλ' ἢ βουῆς, ἢ οἴς, οἱ δὲ σῆτον, καὶ οἶνον ἄλλοι. Παρεξιώντι δ' αὐτῷ, καὶ παρελαύνοντι, ταῦτα ὑπὸ ἐκάστου πρόκειται, καὶ ὀνομάζεται δῶρα, καὶ δοκεῖ τούτῳ. Οἱ δὲ ἔτι τούτων ἐνδεέστεροι τὸν βίον, καὶ γάλα, καὶ φοίνικας αὐτῷ, καὶ τυρὸν προσφέρουσι, καὶ τρωκτὰ ὠραῖα, καὶ τὰς ἄλλας ἀπαρχὰς τῶν ἐπιχωρίων.

ΚΕΦ. λβ.

Περὶ δεδωρημένου ὕδατος τῷ Περσῶν βασιλεῖ.

Λόγος οὖν καὶ οὗτος Περσικὸς. Φασὶν ἄνδρα Πέρσην, ᾧ ὄνομα ἦν Σιναίτης, πόρρω τῆς ἐπαύλεως τῆς ἑαυτοῦ ἐντυχεῖν Ἄρταξέρξη τῷ ἐπικαλουμένῳ Μνήμονι. Ἀπολειφθέντα οὖν θορυβηθῆναι δέει τοῦ νόμου, καὶ αἰδοῖ τοῦ βασιλέως. Οὐκ ἔχων δὲ ὅ, τι χρήσεται τῷ παρόντι, ἠττηθῆναι τῶν ἄλλων Περσῶν μὴ φέρων, μηδὲ ἄτιμος δοῦναι, τῷ μὴ δωροφορῆσαι βασιλέα· ἀλλ' οὗτός γε πρὸς τὸν ποταμὸν τὸν πλησίον παραρρέοντα, ᾧ Κῦρος ὄνομα, ἐλθὼν σὺν σπουδῇ, καὶ ἡ ποδῶν εἶχε μάλιςα, ἐπικύψας, ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἀρυσάμενος τοῦ ὕδατος, Βασιλεῦ (φησὶν) Ἄρταξέρξη, δι' αἰῶνος βασιλεύεις· νῦν μὲν οὖν σε, ὅπη τε καὶ ὅπως ἔχω, τιμῶ, ὡς ἂν μὴ ἀγέραςος, τὸ γοῦν ἐμὸν καὶ τὸ κατ' ἐμέ, παρέλθης. Τιμῶ δὲ σε Κύρου ποταμοῦ ὕδατι· ὅταν δὲ ἐπὶ τὸν σαθμὸν τὸν σὸν παραγένῃ, οἴκοθεν, ὡς ἂν μάλιςα ἑαυτοῦ κράτιςα καὶ πολυτελέστατα χωρήσαιμι, οὕτω τιμήσω σε, καὶ δὴ οὐδὲν ἐλάττων γενοίμην τινὸς τῶν ἄλλων τῶν ἤδη σε δεξιωσαμένων τοῖς

δώροις. Ἐπὶ τούτοις ὁ Ἄρταξέρξης ἤσθη, καὶ, Δέχομαι ἡδέως, φησὶν, ἄνθρωπε, τὸ δῶρον, καὶ τιμῶ γε αὐτὸ τῶν πάνυ πολυτελῶν, καὶ ἰσοσάσιον ἐκείνοις λέγω· πρῶτον μὲν, ὅτι ὕδωρ ἐστὶ τὸ πάντων ἄριστον, δεύτερον δὲ, ὅτι Κύρου ὄνομα ἐν ἑαυτῷ φέρει. Καὶ σὺ δέ μοι καταλύοντι ἐν τῷ ζαθμῷ πάντως ἐπιφάνηθι. Τάυτα εἰπὼν προσέταξε τοὺς ἐνουχούς λαβεῖν τὸ ἐξ αὐτοῦ δῶρον. Οἱ δὲ τὴν ταχίστην προσδραμόντες, εἰς χρυσὴν φιάλην ἐδέξαντο ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ τὸ ὕδωρ. Ἐλθὼν δὲ, ἔνθα κατέλυεν, ὁ βασιλεὺς, ἔπεμψε τῷ ἀνδρὶ τῷ Πέρσῃ ζολὴν Περσικὴν, καὶ φιάλην χρυσὴν, καὶ χιλίους δαρεικούς· καὶ προσέταξε τὸν κομίζοντα αὐτὰ εἰπεῖν τῷ λαμβάνοντι, Κελεύει σε βασιλεὺς, ἐκ μὲν τούτου τοῦ χρυσοῦ εὐφραίνει τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν, ἐπεὶ καὶ σὺ τὴν ἐκείνου εὐφρανας, μὴ αὐτὸν ἀγέραςον, μηδὲ ἄτιμον ἐάσας, ἀλλ' ὡς ἡδὴ ἐχώρει, ταύτη τιμήσας· βούλεται δέ σε καὶ τῇ φιάλῃ ταύτῃ ἀρυόμενον πίνειν ἐξ ἐκείνου τοῦ ὕδατος.

Κ Ε Φ. λγ.

Περὶ μεγάλης ροιᾶς τῷ αὐτῷ δεδωρημένης.

Ῥοιὰν ἐπὶ λίχνου μεγίστην Ὠμίσης Ἄρταξέρξη τῷ βασιλεῖ ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα προσεκόμισε. Τὸ μέγεθος οὖν αὐτῆς ὑπερεκπλαγεῖς ὁ βασιλεὺς, Ἐκ ποίου παραδείσου, φησὶ, λαθῶν φέρεις μοι τὸ δῶρον τοῦτο; Τοῦ δὲ εἰπόντος, ὅτι οἴκοθεν, καὶ ἐκ τῆς αὐτοῦ γεωργίας, ὑπέρήσθη· καὶ δῶρα μὲν αὐτῷ βασιρικὰ ἔπεμψε, καὶ ἐπέειπε, Νῆ τὸν Μίθραν, ἀνὴρ οὗτος ἐκ τῆς ἐπιμελείας ταύτης δυνήσεται καὶ πόλιν, κατὰ γε τὴν ἐμὴν κρίσιν, ἐκ μικρᾶς μεγάλῃν ποιῆσαι. Ἔοικε δὲ ὁ λόγος ὁμολογεῖν οὗτος, ὅτι πάντα ἐκ τῆς ἐπιμελείας, καὶ τῆς διαρκούς φροντίδος, καὶ τῆς σπουδῆς τῆς ἀνελλιπούς, καὶ τῶν κατὰ φύσιν δύναιτο ἂν κρείττονα γενέσθαι.

ΚΕΦ. λδ.

Περὶ πατρὸς υἱοῦ θάνατον καταγινώσκεισθαι ζητοῦντος.

Ἄνθρωπος γένει Μάρδος, ὄνομα Ρακώκης, παῖδας εἶχεν ἑπτὰ. Ἀλλὰ τούτων ὁ νεώτατος ἐκαλεῖτο Καρτώμης· κακὰ δὲ πολλὰ τοὺς μάγους εἰργάζετο. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐπειράτο αὐτὸν ὁ πατήρ παιδεύειν, καὶ ῥυθμίζειν λόγῳ· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐπίθετο, τῶν δικασῶν τῶν περιχώρων ἀφικομένων, ἔνθα ὄκει ὁ τοῦ νεανίσκου πατήρ, ἀλλ' ἐκεῖνός γε συλλαβὼν τὸ παιδίον, καὶ τῷ χεῖρι ὀπίσω περιαγαγὼν αὐτοῦ, πρὸς τοὺς δικαστὰς ἤγαγε· καὶ ὅσα αὐτῷ τετόλμηται, πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε, καὶ ἤτει παρὰ τῶν δικασῶν ἀποκτείνειν τὸν νεανίσκον. Οἱ δὲ ἐξεπλάγησαν, καὶ αὐτοὶ μὲν ἐφ' ἑαυτῶν οὐκ ἔκριναν τὴν καταδικάζουσαν ἀγαγεῖν ψῆφον· ἀμφοτέρους δὲ ἐπὶ τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν τὸν Ἄρταξέρξην ἤγαγον. Τὰ αὐτὰ δὲ λέγοντος τοῦ Μάρδου, ὑπολαβὼν ὁ βασιλεὺς ἔφη, Εἶτα τολμήσεις τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῖς ἑαυτοῦ τὸν υἱὸν ἀποθνήσκοντα ὑπομείναι; Ὁ δὲ ἔφη, Πάντων μάλιστα· ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ κήπῳ, ὅταν τῶν φυομένων θριδακινῶν τὰς ἐκφύσεις τὰς πικρὰς ἀποκλῶ καὶ ἀφαιρῶ, οὐδὲν ἢ μῆτηρ αὐτῶν ἢ θριδακίνη λυπεῖται, ἀλλὰ θάλλει μᾶλλον, καὶ μείζων καὶ γλυκίων γίνεσθαι. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ, ὦ βασιλεῦ, τὴν βλάπτουσα τὴν ἐμὴν οἰκίαν καὶ τὸν τῶν ἀδελφῶν βίον, εἶπε, θεωρῶν ἀπολλύμενον, καὶ τῆς κακουργίας τῆς εἰς αὐτοὺς παυόμενον, καὶ αὐτὸς ἀυξηθῆσθαι, καὶ τοῖς λοιποῖς τοῖς κατὰ γένος συνέσομαι τὰ αὐτὰ ἐμοὶ εὖ πάσχουσιν. Ὡς ἀκούσας Ἄρταξέρξης ἐπήνεσε μὲν τὸν Ρακώκην, καὶ τῶν βασιλικῶν δικασῶν ἐποίησεν ἓνα, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας, ὅτι ὁ περὶ τῶν ἰδίων παιδῶν οὕτω δικαίως ἀποφαινόμενος, πάντως καὶ ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις ἀκριβῆς ἔσαι δικαστῆς, καὶ ἀδέκαστος· ἀφῆκε δὲ καὶ τὸν νεανίαν τῆς παρουσίας τιμωρίας, ἀπειλῶν αὐτῷ θανάτου τρόπον βαρύτερον, ἐὰν ἐπὶ τοῖς φθάσασιν ἀδικῶν φωραθῇ ἕτερα.

ΑΓΓΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Κ Ε Φ. α.

Πῶς ὁ Σωκράτης ἐθάρσυνε τὸν Ἀλκιβιάδην, ὥσε μῆκετι μᾶλλον τοῦ πρέποντος εὐλαβεῖσθαι τὸν δῆμον.

ΚΑΙ ταῦτα Σωκράτους πρὸς Ἀλκιβιάδην. Ὁ μὲν ἠγωνία, καὶ ἐδεδίει πάνυ σφόδρα εἰς τὸν δῆμον παρελθεῖν, τὸ μειράκιον. Ἐπιθαρσύνων δὲ αὐτὸν, καὶ ἐγείρων ὁ Σωκράτης, Ὅυ καταφρονεῖς, εἶπεν, ἐκείνου τοῦ σκυτοτόμου; τὸ ὄνομα εἰπὼν αὐτοῦ. Φήσαντος δὲ τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὑπολαβὼν πάλιν ὁ Σωκράτης, Ἔτι δὲ ἐκείνου, τοῦ ἐν τοῖς κύκλοις κηρύττοντος; ἢ ἐκείνου τοῦ σκηνογράφου; Ὁμολογοῦντος δὲ τοῦ Κλεινίου μειρακίου, Ὅυκοῦν, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων ἐκ τοιούτων ἤθροισαι καὶ εἰ τῶν καθ' ἓνα καταφρονεῖς, καταφρονητέον ἄρα καὶ τῶν ἠθροισμένων. Μεγαλοφρόνως ταῦτα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου καὶ τῆς Φαιναρέτης, τὸν τοῦ Κλεινίου καὶ τῆς Δεινομάχης διδάσκων.

Κ Ε Φ. β.

Περὶ γραφῶν ἐπαινουμένων κακῶς.

Μεγαβύζου ποτὲ ἐπαινοῦντος γραφὰς εὐτελεῖς, καὶ ἀτέχνους, ἐτέρας δὲ σπουδαίως ἐκπεπονημένας διαψέγοντος, τὰ παιδάρια τὰ τοῦ Ζεύξιδος, τὴν μηλῖδα τρίβοντα, κατεγέλα. Ὁ τοίνυν Ζεῦξις ἔφατο, ὅταν μὲν σιωπᾶς, ὦ Μεγάβυζε, θαυμάζει σε τὰ παιδάρια ταῦτα· ὅρᾳ γάρ σου τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν θεραπείαν, τὴν περὶ σε. Ὅταν γε μὴν τεχνικόν τι θέλῃς
εἰπῆεν

εἶπεῖν, καταφρονεῖ σου. Φύλαττε τοίνυν σεαυτὸν εἰς τοὺς ἐπαινουμένους, κρατῶν τῆς γλώσσης, καὶ ὑπὲρ μηδενὸς τῶν μηδέν σοι προσηκόντων φιλοτεχνῶν.

Κ Ε Φ. γ.

Περὶ Ἀλεξάνδρου οὐκ ἐπαινέσαντος εἰκόνα κατὰ τὴν ἀξίαν.

Ἀλέξανδρος θεασάμενος τὴν ἐν Ἐφέσῳ εἰκόνα ἑαυτοῦ, τὴν ὑπὸ Ἀπελλοῦ γραφεῖσαν, οὐκ ἐπήνεσε κατὰ τὴν ἀξίαν τοῦ γράμματος. Ἐισαχθέντος δὲ τοῦ ἵππου, καὶ χρεμετίσαντος πρὸς τὸν ἵππον τὸν ἐν τῇ εἰκόνι, ὡς πρὸς ἀληθινὸν καὶ ἐκεῖνον, Ὁ βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ἀπελλῆς, ἀλλ' ὅ γε ἵππος ξικέ σου γραφικώτερος εἶναι κατὰ πολὺ.

Κ Ε Φ. δ.

Περὶ ἔρωτος Χαρίτωνος καὶ Μελανίππου, καὶ Τυράννου εἰς αὐτοὺς συμπαθείας.

Φαλάριδος ὑμῖν ἔργον οὐ μάλα ἐκείνῳ σύνηθες εἶπεῖν ἐθέλω. Τὸ δὲ ἔργον φιλανθρωπίαν ἄμαχον ὁμολογεῖ, καὶ διὰ τοῦτο ἀλλότριον ἐκείνου δοκεῖ. Χαρίτων ἦν Ἀκραγαντίνος, φιλόκαλος ἄνθρωπος, καὶ περὶ τὴν ὥραν τὴν τῶν νέων ἐσπουδακῶς δαιμονίως. Διαπύρως δὲ ἠράσθη μάλις α Μελανίππου, Ἀκραγαντίνου καὶ ἐκείνου, καὶ τὴν ψυχὴν ἀγαθοῦ, καὶ τὸ κάλλος διαφέροντος. Τοῦτον ἐλύπησέ τι Φάλαρις τὸν Μελανίππον. Δικαζομένῳ γὰρ αὐτῷ πρὸς τινα τῶν ἐταίρων αὐτοῦ τοῦ Φαλάριδος, προσέταξεν ὁ τύραννος τὴν γραφὴν καταθέσθαι. Τοῦ δὲ μὴ πειθομένου, ὅδε ἠπειλήσεν τὰ ἔσχατα δράσειν αὐτὸν μὴ ὑπακούσαντα. Καὶ ἐκεῖνος μὲν παρὰ τὴν δίκην ἐκράτησε τῇ ἀνάγκῃ πρὸς ἀξάντος τοῦ Φαλάριδος· καὶ οἱ ἄρχοντες τὴν γραφὴν τοῦ ἀγῶνος ἠφάνισαν. Βαρέως δὲ ἐπὶ τούτοις ὁ νεανίσκος ἠνεγκεν, ὑβρίσθαι λέγων, καὶ ὁμολογεῖ τὴν ὀργὴν τὴν ἑαυτοῦ πρὸς τὸν ἔρασην, ὁ Μελανίππος, καὶ ἡξίου κοινωνῶν αὐτὸν γενέσθαι τῆς ἐπιθέσεως τῆς κατ' αὐτοῦ· καὶ ἄλλους δὲ ἔσπευδε

προσλαβεῖν τῶν νεανίσκων, ὅς μάλισα ἤδει περὶ τὴν τοιαύτην πρᾶξιν θερμοτάτους. Ὅρῶν δὲ αὐτὸν ὁ Χαρίτων ἐνθουσιῶν-
 τα, καὶ ὑπὸ τῆς ὀργῆς ἀναφλεγόμενον, καὶ ἰνῶσκων, ὅτι
 τῶν πολιτῶν οὐδεὶς αὐτοῖς συλλήψεται, δέει τῷ ἐκ τοῦ τυ-
 ράννου, καὶ αὐτὸς ἔφη πάλαι τοῦτο ἐπιθυμεῖν, καὶ σπένδειν
 ἐκ παντὸς τὴν πατρίδα ῥύσασθαι τῆς δουλείας τῆς καταλα-
 βούσης· ἀσφαλὲς δὲ μὴ εἶναι πρὸς πολλοὺς τὰ τοιαῦτα ἐκ-
 φέρειν. Ἡξίου δὲ τὸν Μελάνιππὸν οἱ συγχωρῆσαι ὑπὲρ τούτων
 ἀκριβέστερον διασκέψασθαι, καὶ εἶσαι παραφυλάξαι τὸν χρό-
 νον τὸν ἐπιτήδειον εἰς τὴν πρᾶξιν. Συνεχώρησε τὸ μεράκιον.
 Ἐφ' ἑαυτοῦ τοίνυν ὁ Χαρίτων βαλόμενος τὸ πᾶν τόλμημα,
 καὶ κοινωνὸν αὐτοῦ μὴ θελήσας παραλαβεῖν τὸν ἐρώμενον,
 ἴν', εἰ καταφωραθεῖη, αὐτὸς ὑπέχοι τὴν δίκην, ἀλλὰ μὴ
 καὶ ἐκείνον εἰς τὰ αὐτὰ ἐμβάλοι· ἠνίκα οὖν ἐδόκει καλῶς
 ἔχειν, ἐγχειρίδιον λαβὼν, ὤρματο ἐπὶ τὸν τύραννον. Οὐ μὴν
 ἔλαθε· κατεφωράθη δὲ, πάνυ σφόδρα τῶν δορυφόρων ἀκρι-
 βῶς τὰ τοιαῦτα φυλαττόντων. Ἐμβληθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Φαλά-
 ριδος εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ σρεβλούμενος, ἴν' εἶπη τοὺς
 συνεγνωκότας, ὁ δὲ ἐνεκαρτέρει καὶ ἐνήθλει ταῖς βασάνοις.
 Ἐπεὶ δὲ μακρὸν τοῦτο ἦν, ὁ Μελάνιππος ἤκεν ἐπὶ τὸν Φάλα-
 ριν, καὶ ὠμολόγησεν οὐ μόνον κοινωνὸς εἶναι τῷ Χαρίτωνι
 τῆς βουλῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἄρξαι τῆς ἐπιβουλῆς. Τοῦ δὲ
 πυνθανομένου τὴν αἰτίαν, εἶπε τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον, καὶ τὴν
 τῆς γραφῆς ἄρσιν, καὶ ἐπὶ τούτοις ὠμολόγει περιαλγῆσαι.
 Θαυμάσας οὖν, ἀμφοτέρους ἀφῆκε τῆς τιμωρίας, προστάξας
 αὐθημερὸν ἀπελθεῖν μὴ μόνον τῆς Ἀκραγαντίνων πόλεως,
 ἀλλὰ καὶ τῆς Σικελίας· συνεχώρησε δὲ αὐτοῖς τὰ ἴδια δίκαια
 καρποῦσθαι. Τούτους ὕσερον ἢ Πυθία, καὶ τὴν φιλίαν αὐ-
 τῶν, ὕμνησε διὰ τούτων τῶν ἐπῶν·

Θείας ἠγνητῆρες ἐφημερίοις φιλότητος,

Εὐδαίμων Χαρίτων καὶ Μελάνιππος ἔφυ,

τοῦ θεοῦ τὸν ἔρωτα αὐτῶν θεῖαν ὀνομάσαντος φιλίαν.

Κ Ε Φ. ε.

Περὶ χρόνου ταμιεύσεως, καὶ τοῦ μὴ εἶσαι Λακεδαιμονίους περιπατεῖν.

Λακεδαιμόνιοι δεινὴν ἐποιοῦντο τοῦ χρόνου τὴν φειδῶ, ταμιευόμενοι πανταχούθεν αὐτὸν εἰς τὰ ἐπειγόμενα, καὶ μηδενὶ τῶν πολιτῶν ἐπιτρέποντες, μήτε ῥασιωνεύειν, μήτε ῥαθυμεῖν εἰς αὐτὸν, ὡς ἂν μὴ πρὸς τὰ ἔξω τῆς ἀρετῆς ἀναλισκόμενος, εἶτα μάτην διαφθείροιτο. Μαρτύριον τούτου πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τοῦτο. Ἀκούσαντες οἱ Ἐφοροὶ Λακεδαιμονίων τοὺς Δεκέλεια καταλαβόντας περιπάτῳ χρῆσθαι δειλινῶ, ἐπέσειλαν αὐτοῖς, Μὴ περιπατεῖτε· ὡς τρυφόντων αὐτῶν μᾶλλον, ἢ τὸ σῶμα ἐκπονούτων. Δεῖν γὰρ Λακεδαιμονίους, οὐ διὰ τοῦ περιπάτου, ἀλλὰ διὰ τῶν γυμνασίων τὴν ὑγίαν πορίζεσθαι.

Κ Ε Φ. ζ.

Παράδειγμα, ὅτι οὐ δεῖ τοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν.

Ἰππόμαχος, φασιν, ὁ γυμναστῆς, ἐπεὶ πάλαισμα τι ὁ ἀθλητῆς ὁ ὑπ' αὐτῷ γυμναζόμενος ἐπάλαισεν, εἶτα ὁ πᾶς ὄχλος ὁ περιεσῶς ἐξεβόησε, καθίκετο αὐτοῦ τῇ ῥάβδῳ, ὁ Ἰππόμαχος, φασιν, καὶ εἶπεν, Ἀλλὰ σύ γε κακῶς, καὶ οὐχ ὡς ἐχρῆν ἐποίησας, ὅπερ ἐχρῆν ἄμεινον γενέσθαι· οὐ γὰρ ἂν ἐπήνεσαν οὗτοι τεχνικόν σε δράσαντά τι. Αἰνιττόμενος, ὅτι τοὺς εὖ καὶ καλῶς ἕκαστα δρώντας, οὐ τοῖς πολλοῖς, ἀλλὰ τοῖς ἔχουσι νοῦν θεωρητικὸν τῶν δραμένων, ἀρέσκειν δεῖ. Ἔοικε δὲ καὶ Σωκράτης τὴν τῶν πολλῶν ἐκφαυλίζειν κρίσιν ἐν τῇ συνουσίᾳ τῇ πρὸς Κρίτων, ὅτε ἀφίκετο ὁ Κρίτων εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ δὴ ἔπειθεν αὐτὸν ἀποδρᾶναι, καὶ τὴν τῶν Ἀθηναίων τὴν κατ' αὐτοῦ κρίσιν διάφθεῖραι.

Κ Ε Φ. ζ.

Περὶ τοῦ μὴ ἐκτιθέσθαι βρέφη Θεβαίους.

Νόμος οὗτος Θεβαϊκός, ὀρθῶς ἅμα καὶ φιλανθρώπως κείμενος ἐν τοῖς μάλισα, ὅτι οὐκ ἔξερσιν ἀνδρὶ Θεβαίῳ ἐκθεῖναι παιδίον, οὐδὲ εἰς ἐρημίαν αὐτὸ ρίψαι, θάνατον αὐτοῦ καταψηφισάμενος. Ἄλλ' ἐὰν ἡ πένης εἰς τὰ ἔσχατα ὁ τοῦ παιδὸς πατήρ, εἴτε ἄρρεν τοῦτο, εἴτε θήλυ ἐσιν, ἐπὶ τὰς ἀρχὰς κομίζειν ἐξ ὠδίνων τῶν μητρῶν σὺν τοῖς σπαργάνοις αὐτό. Αἱ δὲ, παραλαβοῦσαι, ἀποδίδονται τὸ βρέφος τῷ τιμῆν ἐλαχίστην δόντι· ῥήτρα τε πρὸς αὐτὸν, καὶ ὁμολογία γίνεται, ἡ μὴν τρέφειν τὸ βρέφος, καὶ ἀυξηθὲν ἔχειν δούλον, ἡ δούλην, θρεπτήρια αὐτοῦ τὴν ὑπηρεσίαν λαμβάνοντα.

Κ Ε Φ. η.

Περὶ Ξενοκλέους καὶ Εὐριπίδου ἀγωνισαμένων.

Κατὰ τὴν πρώτην καὶ ἐννενηκοσὴν Ὀλυμπιάδα, καθ' ἣν ἐνίκα Ἐξαινέτος ὁ Ἀκραγαντῖνος σάδιον, ἀντηγωνίσαντο ἀλλήλοις Ξενοκλῆς, καὶ Εὐριπίδης. Καὶ πρῶτός γε ἦν Ξενοκλῆς, ὃς τίς ποτε οὗτός ἐστιν, Οἰδίποδι, καὶ Λυκάονι, καὶ Βάκχαις, καὶ Ἀθάμαντι Σατυρικῷ. Τούτου δεύτερος Εὐριπίδης ἦν, Ἀλεξάνδρῳ, καὶ Παλαμῆδῃ, καὶ Τρωσί, καὶ Σισύφῳ Σατυρικῷ. Γελοῖον δὲ, οὐ γὰρ; Ξενοκλέα μὲν νικᾶν, Εὐριπίδην δὲ ἠττάσθαι, καὶ ταῦτα τοιούτοις δράμασι. Τῶν δύο τοίνυν τὸ ἕτερον, ἡ ἀνόητοι ἦσαν οἱ τῆς ψήφου κύριοι, καὶ ἀμαθεῖς, καὶ πόρρω κρίσεως ὀρθῆς, ἡ ἐδεκάσθησαν. Ἄτοπον δὲ ἐκάτερον, καὶ Ἀθηναίων ἦκισα ἄξιον.

Κ Ε Φ. θ.

Περὶ τινων ἀποστατῶν Ἀθηναίων ψηφίσματα.

Οἷα ἐψηφίσαντο Ἀθηναῖοι, καὶ ταῦτα ἐν δημοκρατίᾳ; Αἰγινήτων μὲν ἐκάστου τὸν μέγαν ἀποκόψαι τῆς χειρὸς δάκτυλον τῆς δεξιᾶς, ἵνα δόρυ μὲν βασιάζειν μὴ δύνωνται, κώπη δὲ

ελαύνειν δύνωνται. Μιτυληναίους δὲ ἤβηδὸν ἀποσφάξαι· καὶ τοῦτο ἐψηφίσαντο, εἰσηγησαμένου Κλέωνος τοῦ Κλεινέτου. Τούς γε μὴν ἀλίσκομένους αἰχμαλώτους Σαμίων σίζειν κατὰ τοῦ προσώπου, καὶ εἶναι τὸ σίγμα γλαῦκα, καὶ τοῦτο Ἄττικὸν ψήφισμα. Οὐκ ἐβουλόμην δὲ αὐτὰ, οὔτε Ἀθήνησι κεκυρῶσθαι, οὔτε ὑπὲρ Ἀθηναίων λέγεσθαι, ὧ Πολιάς Ἀθηναῖα, καὶ Ἐλευθέριε Ζεῦ, καὶ οἱ Ἕλλήνων θεοὶ πάντες.

Κ Ε Φ. ι.

Τιμόθεος, Πλάτωνος διαλεγόμενου ἀκούσας, ἦττον εὐδαίμονα ἑαυτὸν ἔκρινεν.

Τιμόθεον ἀκούω τὸν Κόνωνος, τὸν Ἀθηναίων στρατηγὸν ὅτε ἐν ἀκμῇ τῆς εὐτυχίας ἦν, καὶ ἤρει τὰς πόλεις ῥᾶστα, καὶ οὐκ εἶχον Ἀθηναῖοι ὅποι ποτὲ αὐτὸν καταθῶνται ὑπὸ θαύματος τοῦ περὶ τὸν ἄνδρα· ἀλλὰ τοῦτόν γε Πλάτωνι τῷ Ἀρίστωνος περιτυχόντα, βαδίζοντι ἔξω τοῦ τείχους μετὰ τινων γνωρίμων, καὶ ἰδόντα σεμνὸν μὲν ἰδεῖν τὸ πλάτος, ἴλεων δὲ τῷ προσώπῳ, διαλεγόμενον δὲ οὐχὶ περὶ εἰσφορᾶς χρημάτων, οὐδὲ ὑπὲρ τριηρῶν, οὐδὲ ὑπὲρ ναυτικῶν χρειῶν, οὐδὲ ὑπὲρ πληρωμάτων, οὐδὲ ὑπὲρ τοῦ δεῖν βοθηεῖν, οὐδὲ ὑπὲρ φόρου τοῦ τῶν συμμάχων, οὐδὲ ὑπὲρ τῶν νησιωτῶν, ἢ ὑπὲρ ἄλλου τινὸς τοιούτου φληνάφου· ὑπὲρ ἐκείνων δὲ, ὧν ἔλεγε Πλάτων, καὶ ὑπὲρ ὧν εἴθιστο σπουδάζειν, ἐπισάντα τὸν Τιμόθεον τὸν τοῦ Κόνωνος, εἶπεῖν, Ὡ τοῦ βίου, καὶ τῆς ὄντως εὐδαιμονίας. Ἐκ τούτων οὖν δῆλον, ὡς ἑαυτὸν οὐ πάνυ τι εὐδαίμονα ἀπέφαινε ὁ Τιμόθεος, ὅτι μὴ ἐν τούτοις, ἀλλ' ἐν τῇ παρ' Ἀθηναίων δόξῃ καὶ τιμῇ ἦν.

Κ Ε Φ. ια.

Περὶ τῶν ρηθέντων ὑπὸ Σωκράτους περὶ τῶν ὑπὸ τῶν Τριάκοντα σφαττομένων.

Σωκράτης ἰδὼν κατὰ τὴν ἀρχὴν τῶν Τριάκοντα τοὺς ἐνδόξους ἀναιρουμένους, καὶ βαρύτατα τοὺς πλουτοῦντας ὑπὸ

τῶν Τυράννων ἐπιβουλευομένους, Ἄντισθένει φασὶ περιτυχόντα εἰπεῖν, Μὴ τί σοι μεταμέλει, ὅτι μέγα καὶ σεμνὸν οὐδὲν ἐγενόμεθα ἐν τῷ βίῳ, καὶ τοιοῦτοι, οἷους ἐν τῇ τραγωδίᾳ τοὺς μονάρχας ὀρώμεν, Ἄτρεας τε ἐκείνους, καὶ Θυέσας, καὶ Ἀγαμέμνονας, καὶ Αἰγίσθους; Οὗτοι μὲν γὰρ ἀποσφαττόμενοι, καὶ ἐκτραγωδούμενοι, καὶ πονηρὰ δεῖπνα δειπνοῦντες, καὶ ἐσθίοντες ἐκάστοτε ἐκκαλύπτονται· οὐδεὶς δὲ οὕτως ἐγένετο τολμηρὸς, οὐδὲ ἀναίσχυντος τραγωδίας ποιητῆς, ὥστε εἰσαγαγεῖν εἰς δρᾶμα ἀποσφαττόμενον χορόν.

Κ Ε Φ. ιβ.

● Περὶ Θεμισοκλέους παυσαμένου τῆς ἀσωτίας.

Θεμισοκλέους τοῦ Νεοκλέους, οὐκ οἶδα εἰ ἐπαινεῖν χρὴ τοῦτο. Ἐπεὶ γὰρ τῆς ἀσωτίας ἐπαύσατο Θεμισοκλῆς, ἀποκηρυχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς, καὶ ὑπῆρχετό πως τοῦ σωφρονεῖν, καὶ τῶν μὲν ἐταιρῶν ἀπέστη, ἤρα δὲ ἔρωτα ἕτερον, τὸν τῆς πολιτείας τῶν Ἀθηναίων, καὶ θερμότερα ἐπεχειρεῖ ταῖς ἀρχαῖς, καὶ ἑαυτὸν ἔσπευδεν εἶναι πρῶτον, ἔλεγέ, φασί, πρὸς τοὺς γνωρίμους, Τί δ' ἂν ἐμῷ δοίητε, ὅς οὐπω φθονοῦμαι; Ὅσις δὲ ἐρᾷ φθονεῖσθαι, τοῦτο δὴ που τὸ τοῦ Εὐριπίδου, Περιβλέπεσθαι σπεύδει. Ὅτι δὲ τοῦτ' ἔστι κενόν, ὁ αὐτὸς Εὐριπίδης φησί.

Κ Ε Φ. ιγ.

Περὶ Σωκράτους κωμωδουμένου ὑπὸ Ἀριστοφάνους.

Ἐπετίθεντο τῷ Σωκράτει, καὶ ἐπεβούλευον οἱ ἀμφὶ τὸν Ἄνυτον, ὧν χάρις, καὶ δι' ἧς αἰτίας, λέλεκται πάλαι. Ὑφρῶμενοι δὲ τοὺς Ἀθηναίους, καὶ δεδιότες, ὅπως ποτὲ ἕξουσι πρὸς τὴν κατηγορίαν τοῦ ἀνδρός (πολὺ γὰρ ἦν τὸ του Σωκράτους ὄνομα, διὰ τε τὰ ἄλλα, καὶ ὅτι τοὺς Σοφιστὰς ἤλεγχεν, οὐδὲν ὑγιὲς ὄντας, οὐδέ τι σπουδαῖον, ἢ εἰδότες, ἢ λέγοντας)· ἐκ τούτων οὖν ἐβουλήθησαν πείραν καθεῖναι ὑπὲρ τῆς κατ'

αυτοῦ διαβολῆς. Τὸ μὲν γὰρ ἀντικρυς ἀπενέγκασθαι γραφὴν κατ' αὐτοῦ παραχρῆμα οὐκ ἔδοκίμαζον, δι' ἃ προεῖπον, καὶ δι' ἐκεῖνα δὲ, μὴ ποτε ἄρα ἀγριαίναντες οἱ φίλοι οἱ τοῦ Σωκράτους ἐξόψωσι κατ' αὐτῶν τοὺς δικαστὰς, εἴτά τι πάθωσι κακὸν ἀνήκεσον, ἅτε συκοφαντοῦντες ἄνδρα, ὡ μόνον οὐδενὸς αἴτιον κακοῦ τῇ πόλει, ἐκ δὲ τῶν ἐναντίων, καὶ κόσμον ταῖς Ἀθήναις ὄντα. Τί οὖν ἐπινοοῦσιν; Ἀριστοφάνην τὸν τῆς κωμωδίας ποιητὴν, βωμολόχον ἄνδρα καὶ γελοῖον ὄντα, καὶ εἶναι σπεύδοντα, ἀναπειθῆσαι κωμωδῆσαι τὸν Σωκράτη, ταῦτα δὴ πού τὰ περιφερόμενα, ὧς ἦν ἀδολέσγης, λέγων τε αὐτῷ καὶ τὸν ἥττω λόγον ἀπέφαινε κρείττονα, καὶ ἐσῆγε ξένους δαίμονας, καὶ οὐκ ἦδει θεοὺς, οὐδ' ἐτίμα, τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα, καὶ τοὺς προσιόντας αὐτῷ ἐδίδασκέ τε, καὶ εἰδέναι ἀνέπειθεν. Ὁ δὲ Ἀριστοφάνης, λαβόμενος ὑποθέσεως εὐ μάλα ἀνδρικῆς, ὑποσπείρας γέλωτα, καὶ τὸ ἐκ τῶν μέτρων αἰμύλον, καὶ τὸν ἄριστον τῶν Ἑλλήνων λαβὼν ὑπόθεσιν· οὐ γὰρ οἱ κατὰ Κλέωνα ἦν τὸ δρᾶμα, οὐδὲ ἐκωμῶδει Λακεδαιμονίους, ἢ Θηβαίους, ἢ Περικλέα αὐτόν· ἀλλ' ἄνδρα τοῖς τε ἄλλοις θεοῖς φίλον, καὶ δὴ καὶ μάλιχα τῷ Ἀπόλλωνι· ἅτε οὖν ἄηθες πρᾶγμα καὶ ὄραμα παράδοξον ἐν σκηνῇ καὶ κωμωδίᾳ Σωκράτης, πρῶτον μὲν ἐξέπληξεν ἡ κωμωδία τῷ ἀδοκίμῳ τοὺς Ἀθηναίους. Εἴτα δὲ καὶ, φύσει φθονεροὺς ὄντας, καὶ τοῖς ἀρίστοις βασκαίνειν προηρημένους, οὐ μόνον τοῖς ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ ταῖς ἀρχαῖς, ἀλλ' ἐτι καὶ πλέον τοῖς εὐδοκιμοῦσιν, ἢ ἐν λόγοις ἀγαθοῖς, ἢ ἐν βίου σεμνότητι, ἄκουσμα ἔδοξεν ἠδιστον αἶδε αἱ Νεφέλαι, καὶ ἐκρότου τὸν ποιητὴν, ὡς οὐ ποτε ἄλλοτε, καὶ ἐβόων νικᾶν, καὶ προσέταττον τοῖς κριταῖς ἄνωθεν Ἀριστοφάνην, ἀλλὰ μὴ ἄλλον, γράφειν. Καὶ τὰ μὲν τοῦ δράματος τοιαῦτα. Ὁ δὲ Σωκράτης σπᾶνιον μὲν ἐπεφοίτα τοῖς θεάτροις, εἴ ποτε δὲ Εὐριπίδης ὁ τῆς τραγωδίας ποιητῆς ἠγωνίζετο καινοῖς τραγωδοῖς, τότε γε ἀφικνεῖτο. Καὶ Πειραιοῖ δὲ ἀγωνιζομένου τοῦ Εὐριπίδου καὶ ἐκεῖ κατῆι· ἔχαιρε γὰρ τῷ ἀνδρὶ, δηλονότι διὰ τε τὴν σο-

φίαν αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐν τοῖς μέτροις ἀρετῆν. Ἢδὴ δὲ ποτε αὐτὸν ἐρεσεχελῶν Ἀλκιβιάδης ὁ Κλεινίου, καὶ Κριτίας ὁ Καλλιάρχου, καὶ κωμῳδῶν ἀκοῦσαι παρελθόντα εἰς τὸ θέατρον ἐξεβιάσαντο. Ὁ δὲ αὐτοῖς οὐκ ἠρέσκετο, ἀλλὰ δεινῶς κατεφρόνει (ἅτε ἀνὴρ σώφρων, καὶ δίκαιος, καὶ ἀγαθός, καὶ ἐπὶ τούτοις σοφός) ἀνδρῶν κερτόμων, καὶ ὕβρισῶν, καὶ ὑγιᾶς λεγόντων οὐδέν· ἅπερ ἐλύπει δεινῶς αὐτούς. Καὶ ταῦτα οὖν τῆς κωμῳδίας ἦν αὐτῷ τὰ σπέρματα, ἀλλ' οὐ μόνον, ἀ παρὰ τοῦ Ἀνύτου καὶ Μελίτου ὠμολόγηται. Εἰκὸς δὲ καὶ χρηματίσασθαι ὑπὲρ τούτων Ἀρισοφάνην. Καὶ γὰρ βουλομένων, μᾶλλον δὲ ἐκ παντὸς συκοφαντῆσαι τὸν Σωκράτη σπυδόντων ἐκείνων, καὶ αὐτὸν δὲ πένητα ἅμα καὶ κατάρατον ὄντα, τί παράδοξον ἦν, ἀργύριον λαβεῖν ἐπ' οὐδενὶ ὑγιεῖ; Καὶ ὑπὲρ μὲν τούτων αὐτὸς οἶδεν. Εὐδοκίμει δ' οὖν αὐτῷ τὸ δρᾶμα. Καὶ γὰρ τοι καὶ τὸ τοῦ Κρατίνου τοῦτο συνέβη, εἴ ποτε ἄλλοτε, καὶ τότε, τῷ θεάτρῳ νοσῆσαι τὰς φρένας. Καὶ ἅτε ὄντων Διονυσίων, πάμπόλυ τι χρῆμα τῶν Ἑλλήνων σπουδῆ τῆς θεᾶς ἀφίκετο. Περιφερομένου τοίνυν ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Σωκράτους, καὶ ὀνομαζομένου πολλακίς, οὐκ ἂν δὲ θαυμάσαιμι, εἰ καὶ βλεπομένου ἐν τοῖς ὑποκριταῖς (δῆλα γὰρ δὴ ὅτι καὶ οἱ σκευοποιοὶ ἐπλασαν αὐτὸν ὡς ὅτι μάλιστα ἐξεικάζαντες), ἀλλ' οἷγε ξένοι (τὸν γὰρ κωμῳδοῦμενον ἠγνόουν) θροῦς παρ' αὐτῶν ἐπανίσταται, καὶ ἐζήτουν, ὅς τις ποτε οὗτος ὁ Σωκράτης ἐστίν. Ὅπερ οὖν ἐκεῖνος αἰσθόμενος (καὶ γὰρ τοι καὶ παρῆν οὐκ ἄλλως, οὐδὲ ἐκ τύχης, εἰδῶς δὲ, ὅτι κωμῳδοῦσιν αὐτόν· καὶ δὴ καὶ ἐν καλῷ τοῦ θεάτρου ἐκάθητο)· ἵνα οὖν λύσῃ τὴν τῶν ξένων ἀπορίαν, ἐξανασᾶς, παρ' ὅλον τὸ δρᾶμα, ἀγωνιζομένων τῶν ὑποκριτῶν, ἐςὼς ἐβλέπετο. Τοσοῦτον ἄρα περιῆν τῷ Σωκράτει τοῦ κωμῳδίας καὶ Ἀθηναίων καταφρονεῖν.

Κ Ε Φ. Ι Δ.

Περὶ πλατάνου ὑπὸ τοῦ Ξέρξου ἐρωμένης.

Γελοῖος ἐκείνος ὁ Ξέρξης ἦν, εἴ γε θαλάσσης μὲν καὶ γῆς κατεφρόνει τῆς Διὸς τέχνης, ἑαυτῷ δὲ εἰργάζετο καινὰς ὁδοὺς, καὶ πλοῦν ἀήθη, δεδούλωτο δὲ πλατάνῳ, καὶ ἐθαύμαζε τὸ δένδρον. Ἐν Λυδίᾳ γοῦν, φασιν, ἰδὼν φυτὸν εὐμέγεθες πλατάνου, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατέμεινεν, οὐδέν τι δεόμενος, καὶ ἐγρήσατο σαθμῷ τῇ ἐρημίᾳ τῇ περὶ τὴν πλάτανον. Ἀλλὰ καὶ ἐξῆψεν αὐτῆς κόσμον πολυτελῆ, σρεπτοῖς καὶ ψελλίοις τιμῶν τοὺς κλάδους, καὶ μελεδωνὸν αὐτῇ κατέλιπεν, ὥσπερ ἐρωμένη φύλακα, καὶ φρουρόν. Ἐκ δὲ τούτων τί τῷ δένδρῳ καλὸν ἀπήντησεν; Ὁ μὲν γὰρ κόσμος ὁ ἐπίκτητος, καὶ μηδὲν αὐτῷ προσήκων, ἄλλως ἐκρέματο, καὶ συνεμάχετο εἰς ὦραν οὐδέν. Ἐπεὶ τοῦ φυτοῦ κάλλος ἐκείνό ἐστιν, εὐγενεῖς οἱ κλάδοι, καὶ ἡ κόμη πολλή, καὶ σρερὸν τὸ πρέμνον, καὶ αἱ ῥίζαι ἐν βάθει, καὶ διασειόντες οἱ ἄνεμοι, καὶ ἀμφιλαφῆς ἡ ἐξ αὐτοῦ σκιὰ, καὶ ἀνασρέφουσαι αἱ ὦραι, καὶ ὕδωρ τὸ μὲν διὰ τῶν ὀχετῶν ἐκτρέφον, τὸ δὲ ἐξ οὐρανοῦ ἐπάρδον· χλαμύδες δὲ αἱ Ξέρξου, καὶ χρυσὸς ὁ τοῦ βαρβάρου, καὶ τὰ ἄλλα δῶρα, οὔτε πρὸς τὴν πλάτανον, οὔτε πρὸς ἄλλο δένδρον εὐγενὲς ἦν.

Κ Ε Φ. Ι Ε.

Περὶ τῶν τοὺς τῶν Ἐφόρων θρόνους ἀσβόλῳ χρισαμένων.

Κλαζομενίων τινὲς εἰς τὴν Σπάρτην ἀφικόμενοι, καὶ ὕβρει καὶ ἀλαζονείᾳ χρώμενοι, τοὺς τῶν Ἐφόρων θρόνους, ἐνθα εἰώθασι καθήμενοι χρηματίζειν, καὶ τῶν πολιτικῶν ἕκαστα διατάττειν, ἀλλὰ τούτους γε τοὺς θρόνους ἀσβόλῳ κατέχρισαν. Μαθόντες δὲ οἱ Ἐφοροὶ, οὐκ ἠγανάκτησαν, ἀλλὰ τὸν δημοσίον κήρυκα καλέσαντες, προσέταξαν αὐτὸν δημοσίᾳ κηρύξαι τοῦτο δὴ τὸ θαυμαζόμενον, Ἐξέσω Κλαζομενίους ἀσχημονεῖν.

Κ Ε Φ ις.

Περὶ Φωκίωνος.

Φωκίωνος δὲ τοῦ Φώκου καὶ τοῦτο ἔγωγε ἔγνων καλόν· παρελθὼν γὰρ εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ἐκκλησίας οὔσης, ἐπεὶ τι αὐτοῖς ἐμέμφετο ἀγνωμονοῦσι, πάνυ σφόδρα πεπαιδευμένως καὶ πληκτικῶς εἶπε, Βούλομαι μᾶλλον τι ὑφ' ὑμῶν παθεῖν κακὸν αὐτός, ἢ αὐτός τι ὑμᾶς κακῶς δρᾶσαι.

Κ Ε Φ ιζ.

Περὶ Μάγων τῶν ἐν Πέρσαις σοφίας, καὶ Ὠχου.

Ἡ τῶν ἐν Πέρσαις Μάγων σοφία, τά τε ἄλλα οἶδεν, ὅποσα αὐτοῖς εἰδέναι θέμις, καὶ οὖν καὶ μαντεύεσθαι. Οἵπερ οὖν καὶ προεῖπον τὴν τοῦ Ὠχου περὶ τοὺς ὑπηκόους ἀγριότητά, καὶ τὸ φονικὸν αὐτοῦ, διὰ τινων ἀποβόρητων συμβόλων καταγνόντες τοῦτο. Ὅτε γὰρ Ἄρταξέρξου, τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, τελευτήσαντος, εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Περσῶν ὁ Ὠχος παρῆλθεν, οἱ Μάγοι προσέταξαν τῶν ἐνουχῶν τινὶ, τῶν πλησίον παρεσώτων, φυλάξαι τὸν Ὠχον, τῆς τραπέζης παραθεύσης, τίνι πρῶτον τῶν παρακειμένων ἐπιχειρεῖ. Καὶ ὁ μὲν εἰσήκει τηρῶν τοῦτο· ὁ δὲ Ὠχος, τὰς χεῖρας ἐκτείνας, τῇ μὲν δεξιᾷ τῶν μαχαιρίων τῶν παρακειμένων ἐν ἔλαθε, τῇ δὲ ἐτέρᾳ τὸν μέγιστον τῶν ἄρτων προσεικλύσατο, καὶ ἐπιθεὶς ἐπ' αὐτὸν τῶν κρεῶν, εἶτα τέμνων, ἤσθιεν ἀφειδῶς. Ἄπερ ἀκούσαντες οἱ Μάγοι, δύο ταῦτα ἐμαντεύσαντο, εὐετηρίαν τὴν ἐξ ὥρων, καὶ εὐφορίαν τὴν παρὰ τὸν τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ χρόνον, καὶ πολλοὺς φόνους· καὶ οὐ διεψεύσαντα.

Κ Ε Φ ιη.

Περὶ δείπνων πολυτελῶν.

Τιμόθεος ὁ Κόνωνος, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἀποσᾶς ποτε τῶν δείπνων τῶν πολυτελῶν καὶ τῶν ἐσιάσεων τῶν στρατη-

γικῶν ἐκείνων, παραληφθεὶς ὑπὸ Πλάτωνος εἰς τὸ ἐν Ἀκαδημίας συμπόσιον, καὶ ἐσιαθεὶς ἀφελῶς ἅμα, καὶ μουσικῶς, ἔφη πρὸς τοὺς οἰκείους ἐπανελθὼν, Ὅτι ἄρα οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνοῦντες, καὶ τῇ ὑσεραΐᾳ καλῶς διάγουσιν. Ἐκ δὴ τούτου διέβαλε Τιμόθεος τὰ πολυτελεῖα δεῖπνα, καὶ φορτικὰ, ὡς πάντως εἰς τὴν ὑσεραΐαν οὐκ εὐφραίνοντα. Λόγος δὲ, καὶ ἐκεῖνος ἀδελφὸς τῷ προειρημένῳ, καὶ ταυτὸν νοῶν, οὐ μὴν τὰ αὐτὰ λέγων, περιείσιν, ὅτι ἄρα τῇ ὑσεραΐᾳ ὁ Τιμόθεος περιτυχὼν τῷ Πλάτωνι εἶπεν, Ὑμεῖς ὦ Πλάτων, εὖ δειπνεῖτε μᾶλλον εἰς τὴν ὑσεραΐαν, ἢ εἰς τὴν παροῦσαν.

Κ Ε Φ. ιθ.

Περὶ Ἀλεξάνδρου θεὸν ἑαυτὸν καλεῖσθαι βουλομένου.

Ἀλέξανδρος, ὅτε ἐνίκησε Δαρεῖον, καὶ τὴν Περσῶν ἀρχὴν κατεκτήσατο, μέγα ἐφ' ἑαυτῷ φρονῶν, καὶ ὑπὸ τῆς εὐτυχίας, τῆς περιλαβούσης αὐτὸν τότε, ἐκθεοῦμενος, ἐπέσειλε τοῖς Ἕλλησι, Θεὸν αὐτὸν ψηφίσασθαι. Γελοίως γὰρ οὐ γὰρ ἄπερ οὖν ἐκ τῆς φύσεως οὐκ εἶχε, ταῦτα ἐκ τῶν ἀνθρώπων αἰτῶν ἐκεῖνος ἐκέρδαιεν. Ἄλλοι μὲν οὖν ἄλλα ἐψηφίσαντο· Λακεδαιμόνιοι δὲ ἐκεῖνα, Ἐπειδὴ Ἀλέξανδρος βούλεται θεὸς εἶναι, ἔσω θεός· Λακωνικῶς τε ἅμα, καὶ κατὰ τὸν ἐπιχώριον σφίσι τρόπον, ἐλέγξαντες τὴν ἔμπληξιν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Κ Ε Φ. κ.

Περὶ Ἀντιγόνου βασιλέως πραότητος.

Ἀντιγόνόν φασι τὸν βασιλέα δημοτικὸν καὶ πρᾶον γενέσθαι. Καὶ ὅτῳ μὲν σχολὴ τὰ κατ' αὐτὸν εἶδέναι, καὶ αὐτὰ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, εἴσεται ἐτέρωθεν. Ἐιρήσεται δ' οὖν αὐτοῦ καὶ πάνυ πρᾶον, καὶ ἄτυφον, ὃ μέλλω λέγειν. Ὁ Ἀντίγονος οὗτος, ὁρῶν τὸν υἱὸν τοῖς ὑπηκόοις χρώμενον βιαιότερόν τε καὶ θρασύτερον, Οὐκ οἶσθα, εἶπεν, ὦ

παῖ, τὴν βασιλείαν ἡμῶν ἔνδοξον εἶναι δουλείαν; Καὶ τὰ μὲν τοῦ Ἀντιγόνου πρὸς τὸν παῖδα πάνυ ἡμέρως ἔχει καὶ φιανθρώπως. Ὅτῳ δὲ οὐ δόκει ταύτη, ἀλλ' ἐκεῖνός γε οὐ δοκεῖ μοι βασιλικὸν ἄνδρά τε εἰδέναι, οὐδὲ πολιτικὸν, τυραννικῶ δὲ συμβιῶσαι μᾶλλον.

Κ Ε Φ. κα.

Περὶ Πausανίου, Ἀγάθωνος τοῦ ποιητοῦ ἐρωμένου.

Ἀγάθωνος ἦρα τοῦ ποιητοῦ Πausανίας ὁ ἐκ Κεραμείων. Καὶ τοῦτο μὲν διατεθρύλληται· ὁ δὲ μὴ εἰς πάντας πεφοίτηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἐρῶ. Εἰς Ἀρχελάου ποτὲ ἀφίκοντο, ὃ τε ἐραστῆς καὶ ὁ ἐρώμενος οὔτοι. Ἦν δὲ ἄρα ὁ Ἀρχέλαος ἐρωτικὸς οὐχ ἦττον, ἢ καὶ φιλόμουσος. Ἐπεὶ τοίνυν ἐώρα διαφερομένους πρὸς ἀλλήλους τὸν τε Πausανίαν καὶ τὸν Ἀγάθωνα πολλάκις, οἰόμενος τὸν ἐραστὴν ὑπὸ τῶν παιδικῶν παρορᾶσθαι, ἤρετο ἄρα τὸν Ἀγάθωνα ὁ Ἀρχέλαος, τί βουλόμενος οὕτω πυκνὰ ἀπεχθάνεται τῷ πάντων μάλιστα φιλοῦντι αὐτόν; Ὁ δὲ, Ἐγὼ σοι, ἔφη, φράσω, βασιλεῦ. Οὔτε γὰρ εἰμι πρὸς αὐτὸν δύσερις, οὔτε ἀγροικία πράττω τοῦτο· εἰ δέ τι καὶ ἐγὼ ἠθῶν ἐπαῖω τῇ τε ἄλλῃ, καὶ ἐκ ποιητικῆς, ἥδιον εὐρίσκω εἶναι τοῖς ἐρῶσι πρὸς τὰ παιδικὰ ἐκ διαφορᾶς καταλλάσσεσθαι, καὶ πεπίστυκα, οὐδὲν αὐτοῖς οὕτως ἀπαντᾶν τερπνόν. Τούτου γοῦν τοῦ ἠδέος πολλάκις αὐτῷ μεταδίδωμι, ἐρίζων πρὸς αὐτὸν πλεονάκις. Ἐυφραίνεται γὰρ καταλυομένου μου τὴν πρὸς αὐτὸν ἔριν συνεχῶς. Ὁμαλῶς δὲ καὶ συνήθως προσιόντος, οὐκ εἴσεται τὴν διαφορότητα. Ἐπήνεσε ταῦτα ὁ Ἀρχέλαος, ὡς λόγος. Ἦρα δέ, φασι, τοῦ αὐτοῦ Ἀγάθωνος τούτου καὶ Ἐυριπίδης ὁ ποιητῆς, καὶ τὸν Χρῦσιππον τὸ δρᾶμα αὐτῷ χαριζόμενος λέγεται διαφροντίσαι. Καὶ εἰ μὲν σαφὲς τοῦτο, ἀποφήνασθαι οὐκ οἶδα, λεγόμενον δ' οὖν αὐτὸ οἶδα ἐν τοῖς μάλιστα.

Κ Ε Φ. κβ.

Ὅτι εὐνομώτατοι Μαντινεῖς.

Εὐνομωτάτους γενέσθαι καὶ Μαντινεάς ἀκούω· οὐδὲν ἦττον Λοκρῶν, οὐδὲ Κρητῶν, οὐδὲ Λακεδαιμονίων αὐτῶν, οὐδ' Ἀθηναίων. Σεμνὸν γάρ τι χρῆμα καὶ τὸ Σόλωνος ἐγένετο, εἰ καὶ μετὰ ταῦτα Ἀθηναῖοι κατὰ μικρὸν τῶν νόμων τινὰς, τῶν ἐξ αὐτοῦ γραφέντων αὐτοῖς, διέφθειραν.

Κ Ε Φ. κγ.

Ὅτι Νικόδωρος, πύκτης ὢν, καὶ νομοθέτης ἐγένετο.

Νικόδωρος δὲ ὁ πύκτης ἐν τοῖς εὐδοκιμωτάτοις Μαντινέων γενόμενος, ἀλλὰ ὀψὲ τῆς ἡλικίας, καὶ μετὰ τὴν ἄθλησιν, νομοθέτης αὐτοῖς ἐγένετο, μακρῶ τούτο ἄμεινον πολιτευσάμενος τῇ πατρίδι τῶν κηρυγμάτων τῶν ἐν τοῖς σταδίοις. Φασὶ δὲ αὐτῷ Διαγόραν τὸν Μήλιον συνθεῖναι τοὺς νόμους, ἔρασην γενόμενον. Εἶχόν τι καὶ περαιτέρω ὑπὲρ Νικοδώρου εἰπεῖν· ὡς δ' ἂν μὴ δοκοῖν καὶ τὸν ἔπαινον τὸν τοῦ Διαγόρου προσπαραλαμβάνειν, εἰς τοσοῦτον διηνύσθω τὰ τοῦ λόγου. Θεοῖς γὰρ ἐχθρὸς Διαγόρας, καὶ οὐ μοι ἥδιον ἐπὶ πλεῖστον μεμνησθαι αὐτοῦ.

Κ Ε Φ. κδ.

Ὅτι ὁ Μίλων τὸ σῶμα ἰσχυρὸς ἦν, τὴν δὲ ψυχὴν οὐκ ἀνδρείος.

Ἦδη τινὲς τὴν Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου περιφερομένην ῥώμην ἐξέβαλον, τοιαῦτα ὑπὲρ αὐτοῦ λέγοντες· Μίλωνος τούτου τὴν ῥοιάν, ἣν ἐν τῇ χειρὶ κατεῖχεν, οὐδεὶς τῶν ἀντιπάλων ἐλεῖν ἐδύνατο· ἡ δὲ ἐρωμένη αὐτοῦ, ῥᾶσα αὐτὴν ἐξήρει, φιλονεικοῦσα πρὸς αὐτὸν πολλάκις. Ἐκ δὲ τούτου νοεῖν ἔσαι, ὅτι ὁ Μίλων ἰσχυρὸς μὲν τὸ σῶμα ἦν, ἀνδρείος δὲ τὴν ψυχὴν οὐκ ἦν.

Κ Ε Φ. κε.

Οτι ἡ ἕκτη τοῦ Θαρρηλιῶνος δεξιὰ τοῖς Ἕλλησιν.

Τὴν ἕκτην τοῦ μηνὸς τοῦ Θαρρηλιῶνος πολλῶν καὶ ἀγαθῶν αἰτίαν γενέσθαι λέγουσιν, οὐ μόνον τοῖς Ἀθηναίοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλοις πολλοῖς. Ἀτύκα γοῦν Σωκράτης ἐν ταύτῃ ἐγένετο· καὶ Πέρσαι δὲ ἠττήθησαν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ· καὶ Ἀθηναῖοι δὲ τῇ Ἀγροτέρᾳ ἀποθύουσι τὰς χιμαῖρας τὰς τριακοσίας, κατὰ τὴν εὐχὴν τοῦ Μιλτιάδου δρωῦντες τοῦτο. Τοῦ δ' αὐτοῦ μηνὸς ἕκτη ἰσαμένου, καὶ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην φασὶ γενέσθαι, καὶ νικῆσαι τοὺς Ἕλληνας· τὴν γὰρ προτέραν ἦτταν αὐτῶν, ἧς ἐμνήσθην, ἐπ' Ἀρτεμισίῳ γεγονέναι. Καὶ τὴν ἐν Μυκάλῃ δὲ τῶν Ἑλλήνων νίκην οὐκ ἄλλης ὠμολόγηται δῶρον ἡμέρας γενέσθαι, ἢ ταύτης, εἶγε κατὰ τὴν αὐτὴν ἐνίκων καὶ ἐν Πλαταιαῖς καὶ ἐν Μυκάλῃ. Καὶ Ἀλέξανδρον δὲ τὸν Μακεδόνᾳ, τὸν Φιλίππου παῖδα, τὰς πολλὰς μυριάδας τὰς τῶν βαρβάρων φθεῖραι καὶ αὐτὸν λέγουσιν ἕκτη ἰσαμένου, ὅτε καὶ Δαρεῖον καθεῖλεν Ἀλέξανδρος. Καὶ ὁμολογοῦσι τοῦ αὐτοῦ μηνὸς πάντα. Καὶ αὐτὸν δὲ τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ γενέσθαι, καὶ ἀπελθεῖν τοῦ βίου, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, πεπίστυται.

Κ Ε Φ. κς.

Περὶ Ὑπερβορείου Ἀπόλλωνος, καὶ περὶ τινων παρὰ Πυθαγόρου θαυμασίων.

Ἄριστοτέλης λέγει ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν τὸν Πυθαγόραν Ἀπόλλωνα Ὑπερβορείον προσαγορεύεσθαι. Κάκεινα δὲ προσεπιλέγει ὁ τοῦ Νικομάχου, ὅτι τῆς αὐτῆς ἡμέρας ποτὲ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, καὶ ἐν Μεταποντίῳ ὤφθη ὑπὸ πολλῶν, καὶ ἐν Κρότῳ τῷ ἀγῶνι ἐξανιστάμενος, ἔνθα καὶ τῶν μηρῶν ὁ Πυθαγόρας παρέφηνε τὸν ἕτερον χρυσοῦν. Λέγει δὲ ὁ αὐτὸς καὶ, ὅτι ὑπὸ τοῦ Κῶσα ποταμοῦ διαβαίνων προσεῤῥήθη· καὶ πολ-
λοὺς φησὶν ἀκηκοῦναι τὴν πρόσρησιν ταύτην.

ΚΕΦ. κζ.

Ὅτι Ἀννίκερις ἰππεὺς δεξιός· καὶ ὅτι, ὑπὲρ μικρῶν λίαν σπουδάζων, τὰ μεγάλα ὀλιγῶρει.

Ἀννίκερις ὁ Κυρηναῖος ἐπὶ ἰππεΐα μέγα ἐφρόνει, καὶ ἄρμάτων ἐλάσει. Καὶ οὖν ποτε καὶ ἐβουλήθη Πλάτωνι ἐπιδείξασθαι τὴν τέχνην. Ζεύξας οὖν τὸ ἄρμα, περιήλασεν ἐν Ἀκαδημίᾳ δρόμους παμπόλλους, οὕτως ἀκριβῶς φυλάττων τοῦ δρόμου τὸν στυῖλον, ὡς μὴ παραβαίνειν τὰς ἄρματοτροχίας, ἀλλ' αἰεὶ κατ' αὐτῶν ἰέναι. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες, ὥσπερ εἰκός, ἐξεπλάγησαν· ὁ δὲ Πλάτων, τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ σπουδὴν διέβαλεν, εἰπὼν, Ἀδύνατόν ἐστι, τὸν εἰς μικρὰ οὕτω, καὶ οὐδενὸς ἄξια, τοσαύτην φροντίδα κατατιθέμενον, ὑπὲρ μεγάλων τινῶν σπουδάσαι. Πᾶσαν γὰρ αὐτῷ τὴν διάνοιαν εἰς ἐκεῖνα ἀποτεθεῖσαν ἀνάγκη ὀλιγῶρειν τῶν ὄντως θαυμάζεσθαι δικαίων.

ΚΕΦ. κη.

Ἀλεκτρούων ἀγὼν πόθεν ἀρχὴν ἔλαβεν.

Μετὰ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην, Ἀθηναῖοι νόμον ἔθεντο ἀλεκτρούνας ἀγωνίζεσθαι δημοσίᾳ ἐν τῷ θεάτρῳ μιᾶς ἡμέρας τοῦ ἔτους. Πόθεν δὲ τὴν ἀρχὴν ἔλαβεν ὁδε ὁ νόμος, ἐρῶ. Οὔτε Θεμιστοκλῆς ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἐξῆγε τὴν πολιτικὴν δύναμιν, ἀλεκτρούνας ἐθεάσατο μαχομένους· οὐδὲ ἀργῶς αὐτοὺς εἶδεν· ἐπέστησε δὲ τὴν στρατιάν, καὶ ἔφη πρὸς αὐτούς, Ἄλλ' οὗτοι μὲν, οὔτε ὑπὲρ πατρίδος, οὔτε ὑπὲρ πατρῶν θεῶν, οὐδὲ μὴν ὑπὲρ προγονικῶν ἠρίων κακοπαθοῦσιν, οὐδὲ ὑπὲρ δόξης, οὐδὲ ὑπὲρ ἐλευθερίας, οὐδὲ ὑπὲρ παιδῶν, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ μὴ ἠττηθῆναι ἐκάτερος, μὴδὲ εἶξαι θατέρῳ τὸν ἕτερον. Ἄπερ οὖν εἰπὼν ἐπέβρωσε τοὺς Ἀθηναίους. Τὸ τοίνυν γενόμενον αὐταῖς σύνθημα τότε εἰς ἀρετὴν ἐβουλήθη διαφυλάττειν καὶ εἰς τὰ ὅμοια ἔργα ὑπόμνησιν.

Κ Ε Φ. κθ.

Τὴν τύχην πῶς ἐσήμανεν ὁ Πιττακός.

Πιττακὸς ἐν Μιτυλήνῃ κατεσκεύασε τοῖς ἱεροῖς κλίμακα, εἰς οὐδεμίαν μὲν χρῆσιν ἐπιτήδειον, αὐτὸ δὲ τοῦτο ἀνάθημα εἶναι αἰνιττόμενος τὴν ἐκ τῆς τύχης ἄνω καὶ κάτω μετὰ πτωσιν, τρόπον τινὰ τῶν μὲν εὐτυχοῦντων ἀνιόντων, κατιόντων δὲ τῶν δυσυχοῦντων.

Κ Ε Φ. λ.

Περὶ Πλάτωνος.

Πλάτων ὁ Ἀρίσωνος τὰ πρῶτα ἐπὶ ποιητικὴν ὥρμησε, καὶ ἥρωϊκὰ ἔγραφε μέτρα· εἶτα αὐτὰ κατέπρησεν ὑπεριδὼν αὐτῶν, ἐπεὶ τοῖς Ὀμήρου αὐτὰ ἀντικρίνων ἑώρα κατὰ πολὺ ἠττώμενα. Ἐπέθετο οὖν τραγωδία, καὶ δὴ καὶ τετραλογίαν εἰργάσατο, καὶ ἔμελλεν ἀγωνιεῖσθαι, δούς ἤδη τοῖς ὑποκριταῖς τὰ ποιήματα. Πρὸ τῶν Διονυσίων δὲ παρελθὼν, ἤκουσε Σωκράτους, καὶ ἄπαξ αἰρεθεὶς ὑπὸ τῆς ἐκείνου σειρήνος, τοῦ ἀγωνίσματος οὐ μόνον ἀπέστη τότε, ἀλλὰ καὶ τελῶς τὸ γράφειν τραγωδίαν ἀπέρριψε, καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ φιλοσοφίαν.

Κ Ε Φ. λα.

Ὅτι μηδεὶς τῶν βαρβάρων ἄθεος.

Καὶ τίς οὐκ ἂν ἐπήνεσε τὴν τῶν βαρβάρων σοφίαν; εἰ γε μηδεὶς αὐτῶν εἰς ἀθεότητα ἐξέπεσε, μηδὲ ἀμφιβάλλουσι περὶ θεῶν, ἄρα γέ εἰσιν, ἢ οὐκ εἰσιν, καὶ ἄρα γε ἡμῶν φροντίζουσιν, ἢ οὐ. Οὐδεὶς γοῦν ἔνοιαν ἔλαβε τοιαύτην, οἶαν Εὐήμερος ὁ Μεσσήνιος, ἢ Διογένης ὁ Φρύξ, ἢ Ἴππων, ἢ Διαγόρας, ἢ Σωσίας, ἢ Ἐπίκουρος, οὔτε Ἰνδός, οὔτε Κελτός, οὔτε Αἰγύπτιος. Λέγουσι δὲ τῶν βαρβάρων οἱ προσηρημένοι καὶ εἶναι θεούς, καὶ πρόνοιᾷ ἡμῶν, καὶ προσημαίνειν τὰ μέλλοντα, καὶ διὰ ὀρνίθων, καὶ διὰ συμβόλων, καὶ διὰ σπλάγγων, καὶ δι

δι' ἄλλων τινῶν μαθημάτων τε, καὶ διδασκαλιῶν ἅπερ οὖν ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις διδασκαλία ἐκ τῆς παρὰ τῶν θεῶν εἰς αὐτοὺς προνοίας. Καὶ δι' ὀνείρων δὲ λέγουσι, καὶ δι' αὐτῶν τῶν ἀσέ-
ρων πολλὰ προδηλοῦσθαι. Καὶ ὑπὲρ τούτων ἰσχυρὰν ἔχοντες τὴν πίσιν, θύουσι τε καθαρῶς, καὶ ἀγνεύουσιν ὁσίως, καὶ τελετὰς τελοῦσι, καὶ ὀργίων φυλάττουσι νόμον, καὶ τὰ ἄλλα πράττουσιν, ἐξ ὧν, ὅτι τοὺς θεοὺς ἰσχυρῶς καὶ σέβουσι, καὶ τιμῶσιν, ὠμολόγηται.

Κ Ε Φ. λβ.

Περὶ Ἡρακλέους μετωνυμίας, καὶ χρησμοῦ Φοῖβου ὑπὲρ αὐτοῦ.

Λέγουσὶ τινες λόγοι Πυθικοὶ τὸν Ἡρακλῆν, τὸν Διὸς καὶ Ἀλκμήνης παῖδα, ἀπὸ γενεᾶς Ἡρακλῆν οὐ κεκληθῆσθαι, χρόνον δὲ ὑπερον ἐλθόντα εἰς Δελφοὺς, διὰ τινὰ αἰτίαν δεόμενον χρησμοῦ, μήτε, ὧν ἦκε χάριν, ἀμοιρῆσαι, προσακοῦσαι δὲ ἐκείνοις καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῦ θεοῦ ταῦτα·

^{Ἡρακλῆν δὲ σε Φοῖβος ἐπάνυμον ἐξονομάζει·}

^{Ἡρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων κλέος ἀφθίλον ἔξεις.}

Κ Ε Φ. λγ.

Περὶ ἀγαλμάτων ποταμῶν.

Τὴν τῶν ποταμῶν ῥύσιν, καὶ τὰ ρεῖθρα αὐτῶν ὀρῶμεν ὅμως δὲ οἱ τιμῶντες αὐτοὺς, καὶ τὰ ἀγάλματα αὐτῶν ἐργαζόμενοι, οἱ μὲν ἀνθρωπομόρφους αὐτοὺς ἰδρύσαντο, οἱ δὲ βοῶν εἶδος αὐτοῖς περιέθηκαν. Βουτὶ μὲν οὖν εἰκάζουσιν, οἱ Στυμφάλιοι μὲν τὸν Ἐρασῖνον, καὶ τὴν Μετώπην· Λακεδαιμόνιοι δὲ τὸν Ἐυρώταν· Σικυῶνιοι δὲ καὶ Φλιάσιοι τὸν Ἀσωπόν· Ἀργεῖοι δὲ, τὸν Κηφισόν. Ἐν εἶδει δὲ ἀνδρῶν Ψωφίδιοι τὸν Ἐρύμανθον, τὸν δὲ Ἀλφειὸν Ἡραϊεῖς· Χερρῶνῆσιοι δὲ οἱ ἀπὸ Κνίδου, καὶ αὐτοὶ τὸν αὐτὸν ποταμὸν ὁμοίως. Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Κηφισὸν ἄνδρα μὲν δεικνύουσιν ἐν προτομῇ, κέρατα

δὲ ὑποφαίνοντα. Καὶ ἐν Σικελίᾳ δὲ Συρακούσιοι μὲν τὸν Ἄνα-
πον ἀνδρὶ εἴκασαν, τὴν δὲ Κυανῆν πηγὴν γυναικὸς εἰκόνι
ἐτίμησαν. Ἄγεσταιοὶ δὲ τὸν Πόρπακα, καὶ τὸν Κριμισσὸν,
καὶ τὸν Τελμισσὸν ἀνδρῶν εἶδει τιμῶσιν. Ἀκραγαντῖνοι δὲ
τὸν ἐπώνυμον τῆς πόλεως ποταμὸν παιδὶ ὠραίῳ εἰκάσαντες,
θύουσιν. Οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ ἐν Δελφοῖς ἀνέθεσαν, ἐλέφαντος
διαγλύψαντες ἄγαλμα, καὶ ἐπέγραψαν τὸ τοῦ ποταμοῦ ὄνο-
μα· καὶ παιδὸς ἐστὶ τὸ ἄγαλμα.

Κ Ε Φ. λδ.

Περὶ γήρωσ.

Ἐπίχαρμόν φασι, πάνυ σφόδρα πρεσβύτην ὄντα, μετὰ
τινων ἡλικιωτῶν ἐν λέσχῃ καθήμενον, ἐπεὶ ἕκαστος τῶν πα-
ρόντων ἔλεγεν, ὁ μὲν τις, Ἐμοὶ πέντε ἔτη ἀπόχρη βιῶναι·
ἄλλος δὲ, Ἐμοὶ τρία, τρίτου δὲ εἰπόντος, Ἐμοίγε τέσσαρα,
ὑπολαβὼν ὁ Επίχαρμος, ὦ βέλτιστοι, εἶπε, τί σασιάζετε
καὶ διαφέρεσθε ὑπὲρ ὀλίγων ἡμερῶν; πάντες γὰρ οἱ συνελ-
θόντες κατὰ τινα δαίμονα, ἐπὶ δυσμαῖς ἐσμέν· ὥσε ὦρα
πᾶσιν ἡμῖν τὴν ταχίστην ἀνάγεσθαι, πρὸ τοῦ τινος καὶ ἀπο-
λαῦσαι κακοῦ πρεσβυτικῶ.

Κ Ε Φ. λε.

Ὅτι ὁ ὕπνος θανάτου ἀδελφὸς, καὶ περὶ Γοργίου τελευτῆς.

Γοργίας ὁ Λεοντίνος ἐπὶ τέρματι ὦν τοῦ βίου, καὶ γεγηρακῶς
εὖ μάλα, ὑπὸ τινος ἀσθενείας καταληφθεὶς, κατ' ὀλίγον εἰς
ὕπνον ὑπολισθαίνων ἔκειτο. Ἐπεὶ δὲ τις αὐτὸν παρῆλθε τῶν
ἐπιτηδείων ἐπισκοπούμενος, καὶ ἤρετο, τί πράττοι; ὁ Γορ-
γίας ἔφη, Ἦδη με ὁ ὕπνος ἄρχεται παρακατατίθεσθαι τῶ
ἀδελφῶ.

Κ Ε Φ. λς.

Περὶ Σωκράτους γηρῶντος, καὶ νοσοῦντος.

Σωκράτης δὲ, καὶ αὐτὸς βαθύτατα γηρῶν, εἶτα νόσῳ περι-

πεσών, ἐπεὶ τις αὐτὸν ἠρώτησε, πῶς ἔχει; Καλῶς, εἶπε, πρὸς ἀμφοτέρω· ἐὰν μὲν γὰρ ζῶ, ζηλωτὰς ἔξω πλείονας· εἰ δὲ ἀποθάνω, ἐπαινέτας πλείονας.

Κ Ε Φ. λζ.

Περὶ νόμου τοῦ τοὺς νοσοῦντας οἶνον πίνειν κωλύοντος.

Ζαλεύκου τοῦ Λοκροῦ, πολλοὶ μὲν εἰσι καὶ ἄλλοι νόμοι κάλλινα, καὶ εἰς δέον κείμενοι, καὶ οὗτος δὲ οὐχ ἦκιστα. Ἐἴ τις Λοκρῶν τῶν Ἐπιζεφυρίων νοσῶν ἐπιεν οἶνον ἄκρατον, μὴ προστάξαντος τοῦ θεραπεύοντος, εἰ καὶ περιεσώθη, θάνατος ἢ ζημία ἦν αὐτῷ, ὅτι μὴ προσταχθὲν αὐτῷ ὅδε ἐπιεν.

Κ Ε Φ. λη.

Ῥωμαίων καὶ ἄλλων τινῶν νόμος, οἶνον μῆτε παντὶ, μῆτε ἡλικία πάση παραχωρῶν.

Νόμος καὶ οὗτος Μασσαλιωτικὸς, γυναῖκας μὴ ὀμιλεῖν οἶνω, ἀλλ' ὑδροποτεῖν πᾶσαν γυναικῶν ἡλικίαν. Λέγει δὲ Θεόφραστος καὶ παρὰ Μιλησίοις τὸν νόμον τοῦτον ἰσχύειν, καὶ πείθεσθαι αὐτῷ τὰς Ἰάδας, τὰς Μιλησίων γυναῖκας. Τί δὲ οὐκ ἂν εἶποιμι καὶ τὸν Ῥωμαίων νόμον; καὶ πῶς οὐκ ὀφλήσω δικαίως ἀλογίαν; εἰ τὰ μὲν Λοκρῶν, ἢ Μασσαλιωτῶν, καὶ τὰ Μιλησίων διὰ μνήμης ἐθέμην, τὰ δὲ τῆς ἐμαυτοῦ πατρίδος ἀλόγως ἔασω. Οὐκοῦν καὶ Ῥωμαίοις ἦν ἐν τοῖς μάλιστα νόμος ὅδε ἐρρωμένος. Οὔτε ἐλευθέρω γυνὴ ἐπιεν ἂν οἶνον, οὔτε οἰκέτις, οὐδὲ μὴν τῶν εὐγεγονότων οἱ ἐφ' ἧβης μέχρι πέντε καὶ τριάκοντα ἐτῶν.

Κ Ε Φ. λθ.

Κρητῶν νόμος περὶ μαθημάτων.

Κρητῆς δὲ τοὺς παῖδας τοὺς ἐλευθέρους μανθάνειν τοὺς νόμους ἐκέλευον μετὰ τινος μελωδίας, ἵνα ἐκ τῆς μουσικῆς ψυχαγωγῶνται, καὶ εὐκολώτερον αὐτοὺς τῇ μνήμῃ διαλαμβάνωσι· καὶ ἵνα μὴ, τί τῶν κεκωλυμένων πράξαντες, ἀγνοῖα

πεποιηκέναι ἀπολογίαν ἔχωσι. Δεύτερον δὲ μάθημα ἔταξαν, τοὺς τῶν θεῶν ὕμνους μαθάνειν. Τρίτον, τὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐγκώμια.

Κ Ε Φ. μ.

Ζῶα ἀλλοτρίως πρὸς οἶνον ἔχοντα, καὶ ἄλλως μεθύοντα.

Πᾶν μὲν, ὅσον ἄλογόν ἐστιν, ἀλλοτρίως πρὸς οἶνον πέφυκε, μάλιστα δὲ τῶν ζῶων ἐκεῖνα, ὅσα σαφυλῆς, ἢ γιγάρτων ὑπερπλησθέντα μεθύει. Καὶ οἱ κόρακες δὲ, τὴν καλουμένην Οἰνοῦτταν βοτάνην ὅταν φάγωσι, καὶ οἱ κύνες δὲ, καὶ αὐτοὶ βακχεύονται. Πίθηκος δὲ, καὶ ἐλέφας, ἐὰν οἴνου πίνωσιν, ὁ μὲν τῆς ἀλκῆς ἐπιλανθάνεται, ὁ ἐλέφας, ὁ δὲ τῆς πανουργίας· καὶ εἰσιν αἰρεθῆναι πάνυ ἀσθενεῖς.

Κ Ε Φ. μα.

Φιλοπόται τινές, καὶ πολυπόται.

Φιλοπόται δὲ λέγονται γενέσθαι Διονύσιος ὁ Σικελίας τύραννος, καὶ Νυσαῖος, καὶ οὗτος τύραννος, καὶ Ἀπολλοκράτης ὁ Διονυσίου τοῦ τυράννου υἱὸς, καὶ Ἰππαρίνος Διονυσίου καὶ οὗτος, καὶ Τιμόλαος ὁ Θηβαῖος, καὶ Χαρίδημος ὁ Ὠρεΐτης, καὶ Ἀρκαδίων, καὶ Ἐρασίζηνος, καὶ Ἀλκέτας ὁ Μακεδῶν, καὶ Διότιμος ὁ Ἀθηναῖος. Οὗτός τοι καὶ χῶνη ἐπεκαλεῖτο· ἐντιθέμενος γὰρ τῷ σώματι χῶνην ἀδιαλείπτως ἔχῳρει τὸν εἰσχεόμενον οἶνον. Κλεομένης ὁ Λακεδαιμόνιος, οὐ μόνον φασίν, ὅτι πολυπότης ἦν, ἀλλὰ γὰρ προστιθέασιν αὐτῷ καὶ τοῦτο δήπου τὸ Σκυθικὸν κακόν, ὅτι ἀκρατοπότης ἐγένετο. Καὶ Ἴωνα δὲ τὸν Χίον τὸν ποιητὴν, καὶ αὐτὸν φασὶ περὶ τὸν οἶνον ἀκρατῶς ἔχειν. Καὶ Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Μακεδῶν ἐπὶ Καλάνῳ τῷ Βραχμᾶνι, τῷ Ἰνδῶν σοφιστῇ, ὅτε ἑαυτὸν ἐκεῖνος κατέπρησεν, ἀγῶνα μουσικῆς, καὶ ἵππικῶν, καὶ ἀθλητῶν διέθηκε. Χαριζόμενος δὲ τοῖς Ἰνδοῖς, καὶ τι ἐπιχώριον αὐτῶν ἀγώνισμα, εἰς τιμὴν τοῦ Καλάνου συγκατηρήθησε τοῖς ἄθλοις τοῖς προσηρημέ-

νοις. Οἰνοποσίας γοῦν ἀγωνίαν προῦθηκε, καὶ ἦν τῷ μὲν τὰ πρῶτα φερομένῳ, τάλαντον τὸ γέρας· τῷ δὲ δευτέρῳ, τριάκοντα μναῖ· τῷ γε μὴν τρίτῳ, δέκα. Ὁ δὲ τὰ νικητήρια ἀναδησάμενος ἐν αὐτοῖς ἦν Πρόμαχος. Καὶ ἐν Διονύσου δὲ τῇ τῶν Χοῶν ἑορτῇ προὔκειτο ἄθλον τῷ πίνοντι πλέον, σέφανος χρυσοῦς. Καὶ ἐνίκησε Ξενοκράτης ὁ Καλκηδόνιος, καὶ τὸν σέφανον λαβὼν, ὅτε ἐπανήει μετὰ τὸ δεῖπνον, τῷ Ἐρμῇ τῷ πρὸ τῶν θυρῶν ἐσῶτι ἐπέθηκεν αὐτὸν, κατὰ τὸ ἔθος τῶν ἔμπροσθεν ἡμερῶν· καὶ γὰρ καὶ τοὺς ἀνθίνους, καὶ τοὺς ἐκ τῆς μυρρίνης, καὶ τὸν ἐκ τοῦ κιττοῦ, καὶ τὸν ἐκ τῆς δάφνης, ἐνταῦθα ἀνέπαυε, καὶ ἀπέλειπε. Καὶ Ἀνάχαρσις δὲ πάμπολύ, φασιν, ἐπὶ παρὰ Περιάνδρῳ, τοῦτο μὲν καὶ οἴκοθεν ἑαυτῷ ἐπαγόμενος τὸ ἐφόδιον· Σκυθῶν γὰρ ἴδιον τὸ πίνειν ἄκρατον. Καὶ Λακύδης δὲ, καὶ Τίμων, οἱ φιλόσοφοι, καὶ τούτους πιεῖν πάμπολύ φασι. Καὶ Μυκερῖνος δὲ ὁ Αἰγύπτιος, ὅτε αὐτῷ τὸ ἐκ Βούτης μαντεῖον ἀφίκετο, προλέγον τὴν τοῦ βίου σενωχωρίαν, εἶτα ἐβουλήθη σοφίσασθαι τὸ λόγιον ἐκεῖνος, διπλασιάζων τὸν χρόνον, καὶ ταῖς ἡμέραις προσθεῖς τὰς νύκτας, διετέλει καὶ αὐτὸς ἀγρυπνῶν, καὶ πίνων ἅμα. Τίθει μετὰ τούτων καὶ Ἄμασιν τὸν Αἰγύπτιον, ἐπεὶ τοι καὶ Ἡρόδοτος ἱκανὸς τεκμηριῶσαι. Καὶ Νικοτέλην δὲ τὸν Κορίνθιον οὐ χρῆ ἀπὸ τούτων τάττειν, καὶ Σκόπαν τὸν Κρέοντος υἱόν. Καὶ Ἀντίοχον τὸν βασιλέα φασὶν οἰνεραστὴν γενέσθαι· διὰ ταῦτά τοι καὶ τὴν βασιλείαν αὐτῷ διώκουν Ἀρισαῖός τε, καὶ Θεμίσων, οἱ Κύπριοι, αὐτὸς δὲ διὰ τὴν πολυποσίαν ἐπεγέγραπτο τῇ ἀρχῇ ἄλλως. Καὶ ὁ Ἐπιφανῆς δὲ κληθεὶς Ἀντίοχος ὁ Ῥωμαίοις δαθεὶς ὄμηρος, καὶ οὗτος ἀκρατῶς ἐδίψα οἴνου πίνειν. Καὶ ὁ ὀμάνυμος δὲ τούτου Ἀντίοχος, ὁ Μήδοις πρὸς Ἀρσάκην πολεμήσας, καὶ οὗτος ἦν τοῦ πίνειν δούλος. Καὶ ὁ Μέγας δὲ καλούμενος Ἀντίοχος, καὶ οὗτος σὺν τούτοις τετάχθω. Καὶ Ἄγρωνά δὲ τὸν Ἰλλυριῶν βασιλέα ἀπέκτεινεν ἢ πρὸς τὸν οἶνον ἄδικος ὄρμη, καὶ αὐτῷ πλευρεῖτιν ἐνειργάσατο.

Καὶ ἕτερος Ἰλλυριῶν βασιλεὺς Γέντιος πίνειν καὶ οὗτος ἔθιστο ἀκρατῶς. Τόν γε μὴν Καππαδόκην βασιλέα Ὀβρόφέρνην, τί τοῦτον δράσομεν, καὶ ἐκεῖνον πίνειν γενόμενον δεινόν; Ἐἰ δὲ χρὴ καὶ γυναικῶν μνημονεῦσα#, ἄτοπον μὲν γυνὴ φιλοπότις, καὶ πολυπότις ἔτι μᾶλλον, εἰρήσθω δὲ οὖν καὶ περὶ τούτων. Κλειώ, φασιν, εἰς ἄμιλλαν ἰούσα, οὐ γυναικῆ μόναις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀνδράσι τοῖς συμπόταις, δεινοτάτη πιεῖν ἦν, καὶ ἐκράτει πάντων, αἰσχισόν γε τοῦτο φερομένη τὸ νικητήριον, ὡς γε ἐμοὶ κριτῆ.

Κ Ε Φ. μβ.

Περὶ Πλάτωνος δόξης, καὶ περὶ ἰσονομίας.

Ἡ Πλάτωνος δόξα, καὶ ὁ τῆς κατ' αὐτὸν ἀρετῆς λόγος, καὶ εἰς Ἀρκάδας ἀφίκετο, καὶ Θηβαίους. Καὶ οὖν ἐδεήθησαν αὐτοῦ, πρέσβεις ἀποσείλαντες, σὺν τῇ ἀνωτάτῳ σπουδῇ, ἀφικέσθαι σφίσι τὸν ἄνδρα, οὐκ ἐπὶ μόνῃ τῇ τῶν νέων προσασίᾳ, οὐδ' ἵνα αὐτοῖς συγγένηται ἐπὶ τοῖς λόγοις τοῖς κατὰ φιλοσοφίαν, ἀλλὰ γὰρ καὶ, τὸ ἔτι τούτων μείζον, νομοθέτην αὐτὸν ἐκάλουν. Οὐκ οὖν ἐμελλον ἀτυχήσειν τοῦ ἀνδρός· καὶ γὰρ ἤσθη ὁ τοῦ Ἀρίωνος τῇ κλήσει, καὶ δὴ καὶ ἐμελλεν ὑπακούσεσθαι. Ἦρετο μὲν τοὶ τοὺς ἤκοντας, Πῶς ἔχουσι πρὸς τὸ ἴσον ἔγειν ἅπαντες; Ἐπεὶ δὲ ἔμαθε παρ' αὐτῶν, ὅτι καὶ πάνυ ἄλλοτριως, οὐδὲ πείσειν αὐτοὺς τιμᾶν τὴν ἰσονομίαν, ἀπέπειτο τὴν πρὸς αὐτοὺς ἐπιδημίαν.

Κ Ε Φ. μγ.

Τινὲς τῶν Ἑλλήνων ἄριστοι, πενέσατοι.

Πενέσατοι ἐγένοντο οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων, Ἀρισείδης ὁ Λυσιμάχου, καὶ Φωκίων ὁ Φώκου, καὶ Ἐπαμινώνδας ὁ Πολύμνιδος, καὶ Πελοπίδας ὁ Θηβαῖος, καὶ Λάμαχος ὁ Ἀθηναῖος, καὶ Σωκράτης ὁ Σωφρονίσκου, καὶ Ἐφιάλτης δὲ ὁ Σοφωνίδου, καὶ ἐκεῖνος.

Κ Ε Φ. μδ.

Εἰκόνος τοῦ Θεῶνος ζωγράφου ἔκφρασις.

Θεῶνος τοῦ ζωγράφου πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ὁμολογεῖ τὴν χειρουργίαν ἀγαθὴν οὔσαν, ἀτὰρ οὖν καὶ τόδε τὸ γράμμα. Ὀπλίτης ἐστὶν ἐκβοηθῶν, ἄφνω τῶν πολεμίων εἰσβαλλόντων καὶ δρῶντων ἅμα, καὶ κειρόντων τὴν γῆν. Ἐναργῶς δὲ καὶ πᾶνυ ἐκθύμως ὁ νεανίας ἔοικεν ὀρμῶντι εἰς τὴν μάχην. Καὶ εἶπες ἂν αὐτὸν ἐνθουσιᾶν, ὥσπερ ἐξ Ἄρεος μανέντα. Γοργὸν μὲν αὐτῷ βλέπουσιν οἱ ὀφθαλμοί· τὰ δὲ ὄπλα ἀρπάσας, ἔοικεν, ἢ ποδῶν ἔχει, ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἄττειν. Προβάλλεται δὲ ἐντεῦθεν ἤδη τὴν ἀσπίδα, καὶ γυμνὸν ἐπισείει τὸ ξίφος, φονῶντι ἔοικῶς, καὶ σφάττειν βλέπων, καὶ ἀπειλῶν δι' ὄλου τοῦ σχήματος, ὅτι μηδενὸς φείσεται. Καὶ πλέον οὐδὲν περιείργασαι τῷ Θεῶνι, οὐ λοχίτης, οὐ ταξίαρχος, οὐ λόχος, οὐχ ἰππεύς, οὐ τοξότης· ἀλλ' ἀπέχρησέν οἱ καὶ ὁ εἰς ὀπλίτης οὗτος πληρῶσαι τὴν τῆς εἰκόνος ἀπαίτησιν. Οὐ πρότερόν γε μὴν ὁ τεχνίτης ἐξεκάλυψε τὴν γραφὴν, οὐδὲ ἔδειξε τοῖς ἐπὶ θεῶν συνειλεγμένοις, πρὶν ἢ σαλπικτὴν παρεσήσατο, καὶ προσέταξεν αὐτῷ τὸ παρορμητικὸν ἐμπνεῦσαι μέλος, διάτορόν τε καὶ γεγωνὸς ὅτι μάλισα, καὶ οἶον εἰς τὴν μάχην ἀγερτήριον. Ἄμα τε οὖν τὸ μέλος ἤκούετο τραχὺ, καὶ φοβερόν, καὶ οἶον εἰς ὀπλιτῶν ἔξοδον ταχέως ἐκβοηθούντων μελωδούσῃ σάλπιγι, καὶ ἐδείκνυτο ἡ γραφὴ, καὶ ὁ στρατιώτης ἐβλέπετο, τοῦ μέλους ἐναργεσέραν τὴν φαντασίαν τοῦ ἐκβοηθούντος ἔτι καὶ μᾶλλον παρασήσαντος.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Κ Ε Φ. α.

Περιήγησις τῶν Θετταλικῶν Τεμπῶν.

ΦΈΡΕ οὖν καὶ τὰ καλούμενα Τέμπη τὰ Θετταλικά διαγράψωμεν τῷ λόγῳ καὶ διαπλάσωμεν. Ὡμολόγηται γὰρ καὶ ὁ λόγος, ἂν ἔχη δύναμιν φρασικὴν, μηδὲν ἀσθενέστερον, ὅσα βούλεται, δεικνύει τῶν ἀνδρῶν τῶν κατὰ χειρουργίαν δεινῶν. Ἐστὶ δὴ χῶρος μεταξύ κείμενος τοῦ τε Ὀλύμπου, καὶ τῆς Ὀσσης. Ὀρη δὲ ταῦτ' ἔστιν ὑπερύψηλα, καὶ αἶον ὑπὸ τινος θείας φροντίδος διεσχισμένα, καὶ μέσον δέχεται χωρίον, οὗ τὸ μὲν μῆκος ἐπὶ τεσσαράκοντα διήκει σαδίους, τότε μὴν πλάτος, τῇ μὲν ἐστὶ πλέθρου, τῇ δὲ καὶ πλεῖον ὀλίγω. Διαρρέει δὲ μέσου αὐτοῦ ὁ καλούμενος Πηνεῖος· εἰς τοῦτον δὲ καὶ οἱ λοιποὶ ποταμοὶ συρρέουσι, καὶ ἀνακαιοῦνται τὸ ὕδωρ αὐτῶ, καὶ ἐργάζονται τὸν Πηνεῖον ἐκεῖνοι μέγαν. Διατριβὰς δ' ἔχει ποικίλας, καὶ παντοδαπὰς ὁ τύπος οὗτος, οὐκ ἀνθρωπίνης χειρὸς ἔργα, ἀλλὰ φύσεως αὐτόματα, εἰς κάλλος τότε φιλοτιμησαμένης, ὅτε ἐλάμβανε γένεσιν ὁ χῶρος. Κιττὸς μὲν γὰρ πολὺς, καὶ ἔν μάλα λάσιος ἐνακμάζει, καὶ τέθηλε, καὶ δίκην τῶν εὐγενῶν ἀμπέλων κατὰ τῶν ὑψηλῶν δένδρων ἀνέρπει, καὶ συμπέφυκεν αὐτοῖς· πολλὴ δὲ σμίλαξ, ἣ μὲν πρὸς αὐτὸν τὸν πάγον ἀνατρέχει καὶ ἐπισκιάζει τὴν πέτραν, καὶ ἐκείνη μὲν ὑπολανθάνει, ὁρᾶται δὲ τὸ χλοάζον πᾶν, καὶ ἔστιν ὀφθαλμῶν πανήγυρις. Ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς λείοις καὶ καθειμένοις ἄλση τέ ἐστὶ ποικίλα, καὶ ὑποδρομαὶ συνεχεῖς, ἐν ὥρᾳ θέρους

καταφυγεῖν ὄδοιπόροις ἤδιστα καταγώγια, ἃ καὶ δίδωσιν ἀσμένως ψυχᾶσθαι. Διαρρέουσι δὲ καὶ κρήναι συχναί, καὶ ἐπιρρέεινάματα ὑδάτων ψυχρῶν, καὶ πιεῖν ἠδίστων. Λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα καὶ τοῖς λουσαμένοις ἀγαθὸν εἶναι, καὶ εἰς ὑγίειαν αὐτοῖς συμβάλλεσθαι. Κατάδουσι δὲ καὶ ὄρνιθες ἄλλος ἄλλῃ διεσπαρμένοι, καὶ μάλισα οἱ μουσικοὶ, καὶ ἐσιῶσιν εὐμάλα τὰς ἀκοάς, καὶ παραπέμπουσιν ἀπόνως, καὶ σὺν ἡδονῇ, διὰ τοῦ μέλους τὸν κάματον τῶν παριόντων ἀφανίσαντες. Παρ' ἑκάτερα δὲ τοῦ ποταμοῦ αἱ διατριβαὶ εἰσιν αἱ προειρημένοι καὶ αἱ ἀκταυλαί. Διὰ μέσων δὲ τῶν Τεμπῶν ὁ Πηνειὸς ποταμὸς ἐρχεται, σχολῇ καὶ πράως προῖων ἐλαίου δίκην. Πολλὴ δὲ κατ' αὐτοῦ ἡ σκιά ἐκ τῶν παραπεφυκώτων δένδρων, καὶ τῶν ἐξηρημένων κλάδων τίχτεται, ὥς ἐπὶ πλείστον τῆς ἡμέρας αὐτὴν προήκουσαν ἀποσέγειν τὴν ἀκτίνα, καὶ παρέχειν τοῖς πλέουσι πλεῖν κατὰ ψυχὸς. Πᾶς δὲ ὁ περιόικος λεῶς συνίασιν, ἄλλοι σὺν ἄλλοις, καὶ θύουσι, καὶ συνουσίας ποιοῦνται, καὶ συμπίνουσιν. Ἄτε οὖν πολλῶν ὄντων τῶν θυόντων, καὶ τῶν καθαγιζόντων συνεχῶς, εἰκότως καὶ τοῖς βαδίζουσι, καὶ τοῖς πλέουσι ὄσμαι συμπαρομαρτοῦσιν ἠδιστα. Οὕτως ἄρα ἡ τιμὴ ἢ διαρκὴς ἢ περὶ τὸ κρεῖττον ἐκθεοῖ τὸν τόπον. Ἐνταῦθά τοί φασι παῖδες Θεταλῶν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Πύθιον καθήρασθαι, κατὰ πρόσταγμα τοῦ Διὸς, ὅτε τὸν Πύθωνα τὸν Δράκοντα κατετόξευσεν, ἔτι φυλάττοντα τοὺς Δελφοὺς, τῆς Γῆς ἐχούσης τὸ μαντεῖον. Στεφανώσαντες οὖν ἐκ ταύτης τῆς δάφνης τῆς Τεμπικῆς, καὶ λαβόντα κλάδον εἰς τὴν δεξιάν χειρα ἐκ τῆς αὐτῆς δάφνης, ἐλθεῖν εἰς Δελφοὺς, καὶ παραλαβεῖν τὸ μαντεῖον τὸν Διὸς καὶ Λητοῦς παῖδα. Ἔστι δὲ καὶ βωμὸς ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ καὶ ἐσφρανώσατο, καὶ τὸν κλάδον ἀφείλε. Καὶ ἔτι καὶ νῦν ἔτους ἐνάτου οἱ Δελφοὶ παῖδας εὐγενεῖς πέμπουσι, καὶ ἀρχιθέωρον ἓνα σφῶν αὐτῶν. Οἱ δὲ παραγενομένοι καὶ μεγαλοπρεπῶς θύσαντες ἐν τοῖς Τέμπεσι, ἀπίασιν πάλιν, σφάγους ἀπὸ τῆς αὐτῆς δάφνης διαπλέξαντες,

ἀφ' ἧσπερ οὖν καὶ τότε ὁ θεὸς ἐσεφανώσατο. Καὶ τὴν ὁδὸν ἐκείνην ἔρχονται, ἢ καλεῖται μὲν Πυθιάς, φέρει δὲ διὰ Θετταλίας, καὶ Πελασγίας, καὶ τῆς Οἴτης, καὶ Αἰνιάνων χώρας, καὶ τῆς Μηλιέων, καὶ Δωριέων, καὶ Λοκρῶν τῶν Ἑσπερίων. Οὗτοι δὲ καὶ παραπέμπουσιν αὐτοὺς σὺν αἰδοῖ καὶ τιμῇ, οὐδὲν ἦττον, ἢπερ οὖν ἐκεῖνοι, οἱ τοὺς ἐξ Ὑπερβορέων τὰ ἱερὰ κομίζοντας τῷ αὐτῷ θεῷ τούτῳ τιμῶσι. Καὶ μὴν καὶ τοῖς Πυθίοις ἐκ ταύτης τῆς δάφνης τοῖς νικῶσι τοὺς σφεά-
 νους διδόσασιν. Ὑπὲρ μὲν οὖν τῶν ἐν Θετταλίᾳ Τεμπῶν, καὶ ἔμοι νῦν τοσαῦτα εἰρήσθω.

Κ Ε Φ. β.

Περὶ Ἀναξαγόρου ἀνδρείως τὸν τῶν τέκνων θάνατον ἐνεγκόντος.

Ἀναξαγόρα τις τῷ Κλαζομενίῳ, σπουδάζοντι πρὸς τοὺς ἑταίρους, προσελθὼν ἔφη τεθνηκέναι οἱ τοὺς δύο παῖδας, οὗσπερ οὖν καὶ εἶχε μόνους ὁ Ἀναξαγόρας. Ὁ δὲ, μηδὲν δια-
 ταραχθεὶς, εἶπεν, Ἥδειν θνητοὺς γεγεννηκῶς.

Κ Ε Φ. γ.

Περὶ Ξενοφῶντος τὸν τοῦ υἱοῦ θάνατον ἀνδρείως ἐνεγκόντος.

Ξενοφῶντι θύοντι ἤκέ τις ἐκ Μαντινείας ἄγγελος, λέγων τὸν υἱὸν αὐτῷ τὸν Γρύλλον τεθναῖναι. Κάκεινος ἀπέθετο μὲν τὸν σφέφανον, διετέλει δὲ θύων. Ἐπεὶ δὲ ὁ ἄγγελος προσέθηκε καὶ ἐκεῖνο, ὅτι νικῶν τέθνηκε, πάλιν ὁ Ξενοφῶν ἐπέθετο τὸν σφέφανον. Ταῦτα μὲν οὖν δημῶδη, καὶ ἐς πολλοὺς ἐκπε-
 φοίτηκεν.

Κ Ε Φ. δ.

Ὅτι ὁ Δίῳ ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ θανάτου οὐκ ἔταράχθη.

Δίῳ δὲ ὁ Ἰππαρίνου μὲν παῖς, Πλάτωνος δὲ ὁμιλητῆς, ἄτυχε μὲν χρηματίζων ὑπὲρ τινων δημοσίων καὶ κοινῶν

πραγμάτων, ὁ δὲ παῖς αὐτοῦ ἐκ τοῦ τέγους κατενεχθεὶς εἰς τὴν ἀυλὴν, τὸν βίον κατέσρεψεν. Οὐδὲν οὖν ἐπὶ τούτοις μετεβάλετο ὁ Δίων, ἀλλ' ὅπερ οὖν ἐξ ἀρχῆς ἔπραττε τοῦτο καὶ δρῶν διετέλεσεν.

Κ Ε Φ. ε.

Ἀντίγονος τὸν υἱὸν νεκρὸν ἰδὼν οὐδὲν συνεταράχθη.

Ἀντίγονόν γε μὴν φασὶ τὸν δεῦτερον, ἐπεὶ τινες τὸν υἱὸν αὐτῷ ἐκ τῆς παρατάξεως ἐκόμισαν νεκρὸν, εἶδε μὲν αὐτὸν, οὐδὲν δὲ τρέψας τρυῶ χρωτὸς, οὐδὲ μὴν ἐπιδακρύσας, ἐπαινέσας δὲ ὡς ἀγαθὸν στρατιώτην, θάπτειν προσέταξεν.

Κ Ε Φ. ς.

Περὶ μεγαλοφροσύνης Κράτητος.

Κράτης ὁ Θηβαῖος, τά τε ἄλλα μεγαλόφρων ὢν πεφώραται, καὶ καταφρονητικὸς τῶν ὑπὸ τοῦ πλήθους θαυμαζομένων, ἀτὰρ οὖν καὶ χρημάτων, καὶ πατρίδος. Ὅτι μὲν οὖν τῆς οὐσίας ἀπέστη τοῖς Θηβαίοις, τοῦτο μὲν καὶ εἰς πάντας ἐξεφοίτησε· τὸ δὲ ἕτερον αὐτοῦ οὐ πᾶσι γινώριμον. Ἔστι δὲ ἐκεῖνο ἀπαλλαττόμενος τῶν Θηβῶν οἰκισθεισῶν πάλιν, ἔφη, Οὐδέομαι πόλεως, ἣν Ἀλέξανδρος κατασκάψει ἄλλος.

Κ Ε Φ. ζ.

Περὶ τῆς τῶν πολλῶν κακοφημίας.

Δημογάρης, ὁ τοῦ Δημοσθένους ἀδελφιδοῦς, ἐπιδειξάμενος βουλόμενος, ὅτι τῆς ἐκ τῶν πολλῶν κακοφημίας ὑπερφρονεῖ, θεασάμενός τινας καθεζομένους ἐν ἰατρείῳ ψογερούς, καὶ κακῶς ἀγορεύειν ἐκ παντὸς τρόπου διψῶντας, Τί φατε ὑμεῖς (εἶπε) Δυσμενίδαι; τὸ ἦθος αὐτῶν ἅμα ἐκκαλύψας διὰ τούτου τοῦ ὀνόματος.

Κ Ε Φ. η.

Ὅτι ὁ Φρύνιχος διὰ τι ποίημα στρατηγὸς ἤρεθη.

Φρύνιχον Ἀθηναῖοι στρατηγὸν εἶλοντο, οὔτε κατὰ σπουδὰς, οὔτε κατὰ τὴν τοῦ γένους ἀξίαν, οὐδὲ μὲν, ὅτι ἦν πλούσιος. Πολλάκις γὰρ καὶ ἐκ τούτων ἐθαυμάζοντο ἐν ταῖς Ἀθήναις, καὶ τῶν ἄλλων προηροῦντο. Ἄλλ' ἐπεὶ τοῖς πυρρῆχισαῖς ἐν τινι τραγωδίᾳ ἐπιτήδεια μέλη καὶ πολεμικὰ ἐξεπόνησεν, οὕτως ἄρα κατεκτήσατο τὸ θέατρον, καὶ ἐκράτησε τῶν παρόντων, ὡς παραχρῆμα αὐτὸν εἶλοντο στρατηγεῖν, πισεύσαντες, ὅτι τῶν πολεμικῶν ἔργων ἡγήσεται καλῶς, καὶ εἰς δέον, ὅπου μὴ ἀπάδοντα τοῖς ἐνοπλίοις ἀνδράσιν εἰργάσατο τὰ ἐν τῷ δράματι μέλη τε καὶ ποιήματα.

Κ Ε Φ. θ.

Περὶ ἔρωτος.

Ἐρῶντι ἀνδρὶ τις οὐκ ἐρῶν, ὄπλοις, ἐπείγουσας τῆς μάχης, καὶ συναγόντος τοῦ πολέμου, οὐκ ἂν συμμίξειεν. Ὁ γὰρ ἀνέρας φεύγει καὶ ἀποδιδράσκει τὸν ἐρωτικόν, ἅτε βέβηλος καὶ ἀτέλεσος τῷ θεῷ, καὶ τοσοῦτον ἀνδρεῖος, ὅσον αὐτῷ καὶ ἡ ψυχὴ χωρεῖ, καὶ τὸ σῶμα ῥώμης ἔχει. Δέδοικε δὲ τὸν ἕτερον, ἅτε ἐκ θεοῦ κατόχως ἐνθουσιῶντα, καὶ οὐ, μὰ Δία, τοῦτο τὸ κοινόν, ἐξ Ἄρεος, ἀλλ' ἐξ Ἐρωτος μανέντα. Οἱ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ ἐτέρου τῶν θεῶν κατειλημμένοι, ὧν ἓνα φησὶν Ὅμηρος ὅμοια τῷ Ἄρει μαίνεσθαι, ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἐξ ἐνὸς περιειλημμένοι δαίμονος, εὐ καὶ καλῶς ἀγωνίζονται τοσοῦτον, ὅσον ἐνθουσιᾶν αὐτοὺς ἅπαξ. Οἱ δὲ Ἐρωτος βάρχοι, πολεμοῦντες, καὶ ὑπὸ τῆς Ἄρεως ὀρμῆς, καὶ ὑπὸ τῆς Ἐρωτος ἐκκαύσεως, διπλῆν τὴν λατρείαν ὑπομένοντες, εἰκότως, κατὰ τὴν Κρητῶν ἐννοίαν, καὶ κατορθοῦσι διπλᾶ. Οὐκ οὖν τῷ ἐξ Ἄρεως καὶ Ἐρωτος φανῶντι, αἰτιάσαιτο ἂν τις, εἰ μὴ ὑπομένοι ὀπλίτης ἀνταγωνίσασθαι, ἢ ἐνὶ τεταγμένῳ θεῷ, ἀλλ' οὐχ ὑπὸ τοῖς δύο.

Κ Ε Φ. ι.

Περὶ τῶν ἐν Λακεδαιμόνι ἐρασῶν καὶ ἐρωμένων.

Περὶ τῶν ἐν Λακεδαιμόνι Ἐφόρων πολλὰ μὲν εἶπεῖν καὶ ἄλλα καλὰ ἔχω, ἃ δ' οὖν προήρημαι, νῦν ἐρῶ ταῦτα. Ὅτι τις τῶν παρ' αὐτοῖς καλῶν, πλούσιον ἐραστὴν προείλετο τοῦ χρηστοῦ πένητος, ἐπέβαλον αὐτῷ χρήματα, κολάζοντες, ὡς ἔοικε, τὴν φιλοχρηματίαν τῆ τῶν χρημάτων ζημίᾳ. Ἄλλον δέ τινα ἄνδρα καλὸν κάγαθόν, οὐδενὸς ἐρῶντα τῶν καλῶς πεφυκότων, καὶ τοῦτον ἐζημίωσαν, ὅτι χρηστὸς ὦν οὐδενὸς ἦρα· δῆλον γάρ, ὡς ὅμοιον ἂν ἑαυτῷ κάκεινον ἀπέφηnen, ἴσως δ' ἂν καὶ ἄλλον. Δεινὴ γὰρ ἡ τῶν ἐρασῶν πρὸς τὰ παιδικὰ εὐνοια, ἀρετὰς ἐνεργάσασθαι, ὅταν αὐτοὶ σεμνοὶ ᾖσιν. Ἐπεὶ τοι Λακωνικὸς καὶ οὗτος νόμος, ὅταν ἀμάρτη μειράκιον, τῆ μὲν ἀφελείᾳ τοῦ τρόπου, καὶ τῷ νεαρῷ τῆς ἡλικίας συγγινώσκουσι· τὸν δὲ ἐραστὴν ὑπὲρ αὐτοῦ κολάζουσιν, ἐπιγνώμονας αὐτοῦς, καὶ ἐξετασὰς, ὧν ἐκεῖνοι πρᾶττουσι, κελεύοντες εἶναι.

Κ Ε Φ. ια.

Περὶ Ψυχῆς.

Οἱ Περιπατητικοὶ φασὶ μεθ' ἡμέραν θητεύουσιν τὴν ψυχὴν τῷ σώματι περιπλέκεσθαι, καὶ μὴ δύνασθαι καθαρῶς τὴν ἀλήθειαν θεωρεῖν· νύκτωρ δὲ διαλυθεῖσαν τῆς περὶ τοῦτο λειτουργίας, καὶ σφαιρωθεῖσαν ἐν τῷ περὶ τὸν θώρακα τόπῳ, μαντικωτέραν γίνεσθαι, ἐξ ὧν τὰ ἐνύπνια.

Κ Ε Φ. ιβ.

Περὶ ἔρωτος παρὰ Λακεδαιμονίοις.

Οὐκ εἰσι θρυπτικοὶ πρὸς τοὺς ἐρασὰς οἱ Λακεδαιμονίων καλοὶ, οὐδὲ ἀλαζόνες· ἐπεὶ τούναντίον ἢ παρὰ τοῖς ἄλλοις ὠραίοις τὰ ἐκ τούτων καταμαθεῖν ἔσιν. Αὐτοὶ γοῦν δέονται τῶν ἐρασῶν· Ἐισπνεῖν αὐτοῖς Λακεδαιμονίων δέ·

ἔσιν αὕτη ἢ φωνή, ἔρᾶν δεῖν λέγουσα. Σπαρτιάτης δὲ ἔρως αἰσχρὸν οὐκ οἶδεν. Εἴτε γὰρ μειράκιον ἐτόλμησεν ὕβριν ὑπομεῖναι, εἴτε ἐραστῆς ὕβρισαι, ἀλλ' οὐδετέροις ἐλυσιτέλησε τῇ Σπάρτῃ καταμεῖναι· ἢ γὰρ τῆς πατρίδος ἀπηλλάγησαν, ἢ, καὶ τὸ ἔτι θερμότερον, καὶ τοῦ βίου αὐτοῦ.

Κ Ε Φ. ιγ.

Περὶ Ταπύρων οἰνοφλυγίας.

Ὅτι φιλοινότατον ἔθνος τὸ τῶν Ταπύρων, τοσοῦτον, ὥσε ζῆν αὐτοὺς ἐν οἴνῳ, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐν τῇ πρὸς αὐτὸν ὀμιλίᾳ καταναλίσκειν. Καὶ οὐ μόνον εἰς πόμα καταχρῶνται αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ χρίσμα ἐστὶν αὐτοῖς ὁ οἶνος, ὥσπερ ἄλλοις τὸ ἔλαιον.

Κ Ε Φ. ιδ.

Περὶ οἰνοφλυγίας Βυζαντίων.

Βυζαντίους δὲ, δεινῶς οἰνόφλυγας ὄντας, ἐνοικεῖν τοῖς καπηλείοις λόγος ἔχει, τῶν οἰκιῶν τῶν ἰδίων καὶ τῶν δωμάτων ἐξοικισθέντας, καὶ τοῖς ξένοις τοῖς ἐνεπιδημοῦσι τῇ πόλει ἐπιμισθώσαντας αὐτὰ, καὶ οὐ μόνον ἐκεῖνων, ἀλλὰ καὶ τῶν γυναικῶν αὐτοῖς ἀποσάντας, ὡς ἐν ταύτῳ τοὺς Βυζαντίους διπλῆν αἰτίαν φέρεσθαι, καὶ οἰνοφλυγίας, καὶ προαγωγείας. Ἄτε δὲ ὑπὸ τῆς μέθης καὶ τοῦ οἴνου διαρρέοντες, αὐλοῦ μὲν ἀκούοντες χαίρουσι, καὶ τὸ ἔργον αὐτοῖς αὐλειῖσθαι ἐστὶ· σάλπιγξ δὲ οὐδὲ ἀρχὴν ὑπομένουσι. Καὶ ἐκ τούτων ἔξεσι νοεῖν, ὅτι καὶ πρὸς ὄπλα, καὶ πρὸς πολέμους ἀλλοτριώτατα διάκεινται Βυζάντιοι. Διὰ ταῦτά τοι καὶ Λεωνίδης ὁ στρατηγὸς αὐτῶν ἐν πολιορκίᾳ ἰσχυρᾷ, ἐπεὶ τῶν πολεμίων τοῖς τεύχεσι προσβαλόντων, ἐκεῖνοί γε τὰς φρουρὰς ἐκλιπόντες διήμερον ἐν ταῖς συνήθεσι διατριβαῖς, προσέταξε τὰ καπηλεῖα ἐπὶ τῶν τειχῶν διασκηνωθῆναι αὐτοῖς. Καὶ τοῦτο τὸ σόφισμα ἀνέπεισεν αὐτοὺς ὁψὲ καὶ βραδέως τὴν τάξιν μὴ καταλιπεῖν, ἄτε τῆς προφάσεως αὐτοῖς.

περιηρημένης. Λέγει δὲ ταῦτα ὑπὲρ αὐτῶν Δάμων. Ὁμολογεῖν δὲ τούτοις ἔοικε καὶ ὁ Μένανδρος, ὅταν λέγῃ,

. Μειθύσους τοὺς ἐμπόρους
Ποιεῖ τὸ Βυζάνγιον· ὅλην ἐπίνομιεν
Τὴν νύκλια.

Κ Ε Φ. ιε.

Περὶ Ἀργείων, Τιρυνθίων, Θρακῶν, Ἰλλυριῶν,
οἰνοφλυγίας.

Καὶ Ἀργεῖοι δὲ καὶ Τιρύνθιοι κεκωμῶδῃνται καὶ οὗτοι ἀκρατέστερον τῷ οἴνῳ προσιόντες. Τό γε μὴν ὑπὲρ τῶν Θρακῶν, ἀλλὰ τοῦτο μὲν διαβεβόηται ἤδη, καὶ διατεθρύλληται, ὡς εἰσι πιεῖν δεινότατοι. Οὐ διαπεφεύγασι δὲ ταύτην τὴν αἰτίαν οὐδὲ Ἰλλυριοί· ἀλλ' ἐκεῖνοί γε προσειλήφασι κακῆϊνο τὸ ἐπίκλημα, ὅτι ἐφεῖται τοῖς ἐν τῷ συνδείπνῳ παροῦσι ξένοις προπίνειν ταῖς γυναῖξιν, ἕκασον ἢ ἂν βούληται, καὶ μὴδὲν προσήκη ἢ γυνὴ αὐτῷ.

Κ Ε Φ. ις.

Σύγκρισις Δημητρίου καὶ Τιμοθέου στρατηγῶν.

Εἶτα τίς ἀμείνων ἦν στρατηγεῖν, Δημήτριος ὁ πολιορκητῆς, ἢ Τιμόθεος ὁ Ἀθηναῖος; Ἐγὼ μὲν ἐρῶ τὸν τῶν ἀμφοτέρων τρόπον· ἕνεσι δ' ὑμῖν προτιμῆσαι τὸν ἕτερον. Δημήτριος μὲν βία, καὶ πλεονεξία, καὶ λυπῶν τὰ μέγιστα, καὶ ἀδικῶν ἤρει τὰς πόλεις, μηχανὰς προσάγων, καὶ κατασειῶν, καὶ ὑπορύττων τὰ τείχη· Τιμόθεος δὲ, πείθων, καὶ διδάσκων λόγῳ, ὅτι λυσιτελέστερόν ἐστι τῶν Ἀθηναίων ἀκούειν.

Κ Ε Φ. ιζ.

Ὅτι ἡ φιλοσοφία οὐκ ἀπολίτευτος, καὶ τίνες τῶν
φιλοσόφων ἐπολιτεύσαντο.

Ἐπολιτεύσαντο οὖν καὶ φιλόσοφοι, ἢ αὐτὸ τοῦτο μόνον,
τὴν διάνοιαν ἀγαθοὶ γενόμενοι, ἐφ' ἡσυχίας κατεβίωσαν;

Ἐπηνώρθωσαν γὰρ τὰ κοινὰ, Ζάλευκος μὲν τὰ ἐν Λοκροῖς, Χαρώνδας δὲ τὰ ἐν Κατάνη, καὶ τὰ ἐν Ῥηγίῳ, ὅτε ἐκ Κατάνης ἔφευγε. Ταραντίνοις δὲ ἐγένετο ἀγαθὸν Ἀρχύτας, Σύλων δὲ Ἀθηναίους, Βίας δὲ καὶ Θαλῆς τὴν Ἰωνίαν πολλὰ ὤνησαν, Χίλων δὲ Λακεδαιμονίους, Μιτυληναίους γε μὴν Πιπτακὸς, Κλεόβουλος δὲ Ῥοδίους. Καὶ Ἀναξίμανδρος δὲ ἠγήσατο τῆς εἰς Ἀπολλωνίαν ἐκ Μιλήτου ἀποικίας. Ἄλλὰ καὶ Ξενοφῶν στρατιώτης ἀγαθὸς ἦν, καὶ ἀμείνων στρατηγός, ὅτε Κύρω συνανέβη· καὶ Κῦρος μὲν καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἀπέθανον, καλοῦσης δὲ τῆς χρείας τὸν δυνησόμενον σῶσαι τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἀγαγεῖν τὴν ὀπίσω εἰς τὰ οἰκεῖα, οὗτος ἐκεῖνος ἦν. Πλάτων δὲ ὁ Ἀρίστωνος Δίωνα κατήγαγεν εἰς Σικελίαν, καὶ δι' ὧν αὐτῷ συνεβούλευε, καὶ ἐδίδασκε, διὰ τούτων τυραννίδα τὴν Διονυσίου κατέλυσε. Σωκράτης δὲ τῇ μὲν Ἀθηναίων πολιτείᾳ οὐκ ἠρέσκετο· τυραννικὴν γὰρ, καὶ μοναρχικὴν ἑώρα τὴν δημοκρατικὴν οὔσαν· καὶ διὰ ταῦτα οὔτε ἐπεψήφισεν Ἀθηναίους τὸν τῶν δέκα στρατηγῶν θάνατον, ἀλλ' οὐδὲ τοῖς Τριάκοντα ἐκοινωνεῖ τῶν ἀσεβημάτων. Ἐνθα δὲ ἔχρῃν ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀγωνίζεσθαι, ἀλλ' ἐνταυθα γὰρ ἀπροφάσιτος ἐκεῖνος στρατιώτης ἦν. Ἐστρατεύσατο οὖν ἐπὶ Δήλιον, καὶ εἰς Ἀμφίπολιν, καὶ εἰς Ποτίδαιαν. Ἀριστοτέλης δὲ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, οὐ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, εἰς γόνυ πεσοῦσαν, ἀλλ' ἐπὶ σόμα, ἀνέστησεν αὐθις. Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς, καὶ Ἀθήνησιν ἐπιφανέστατα ἐπολιτεύσατο, ἕς' ἂν αὐτὸν ὁ συνήθης Ἀθηναίους φθόνος ἐξέωσε· καὶ ἐν Αἰγύπτῳ δὲ, συνὼν τῷ Πτολεμαίῳ, νομοθεσίας ἤρξε. Τίς δὲ ἀντιφῆσει, καὶ Περικλέα τὸν Ξανθίππου, φιλόσοφον γενέσθαι, καὶ Ἐπαμινώνδαν τὸν Πολύμνιδος, καὶ Φωκίωνα τὸν Φώκου, καὶ Ἀρισείδην τὸν Λυσιμάχου, καὶ Ἐφιάλτην τὸν Σοφωνίδου; Καὶ ἔτι κάτω τοῦ χρόνου Καρνεάδην, καὶ Κριτόλαον; ἔγχε καὶ εἰς τὴν Ῥώμην ἀφικόντες καὶ ἐκεῖνοι ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων πρεσβεύοντες, καὶ αὐτοῖς σωτηρίαν ἕραντο. Ὅπερ οὖν εἰς τοσοῦτον

τον ἐνέτρεψαν τὴν σύγκλητον βουλὴν, ὡς εἰπεῖν αὐτοὺς, Ἐπέμψαν Ἀθηναῖοι πρεσβεύοντας, οὐ τοὺς πείσουντάς, ἀλλὰ γὰρ τοὺς βιασομένους ἡμᾶς δρᾶσαι, ὅσα θέλουσιν. Ἐγὼ δὲ πολιτείαν φαίην ἂν καὶ τὸ Περσίου, εἶγε Ἀντίγονον ἐπαί-
 δευσε. Καὶ τὸ Ἀριστοτέλους, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς σὺν Ἀλεξάν-
 δρῳ τῷ Φιλίππου, νέω ὄντι, φιλοσοφῶν ἦν δῆλος. Καὶ
 Λύσις δὲ ὁ γινώριμος ὁ Πυθαγόρου, καὶ αὐτὸς Ἐπαμινών-
 δαν ἐξεπαίδευσεν. Εἴ τις οὖν ἀπράκτους λέγει τοὺς φιλο-
 σόφους, ἀλλὰ εὐήθη γε αὐτοῦ καὶ ἀνόητα ταῦτα. Ἐγὼ μὲν
 γὰρ τὴν σὺν αὐτοῖς ἀπραγμοσύνην, καὶ τὸν τῆς ἡσυχίας
 ἔρωτα κἂν ἀρπάσαιμι ἐπιδραμῶν.

Κ Ε Φ. ιη.

Περὶ συνουσίας Μίδου τοῦ Φρυγῶς, καὶ Σειληνοῦ, καὶ
 τῶν ὑπὸ τούτου παραδόξως λεχθέντων.

Περιηγεῖται τινα Θεόπομπος συνουσίαν Μίδου τοῦ Φρυγῶς,
 καὶ Σειληνοῦ. Νύμφης δὲ παῖς ὁ Σειληνὸς οὗτος, θεοῦ μὲν
 ἀρханέσερος τὴν φύσιν, ἀνθρώπου δὲ κρείττων καὶ θανάτου
 ἦν. Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα ἀλλήλοις διελέχθησαν, καὶ
 ὑπὲρ τούτων ὁ Σειληνὸς ἔλεγε πρὸς τὸν Μίδαν· τὴν μὲν
 Εὐρώπην, καὶ τὴν Ἀσίαν, καὶ τὴν Λιβύην νήσους εἶναι, ἃς
 περιῖβειν κύκλω τὸν Ὠκεανὸν, ἠπειρον δὲ μόνην εἶναι ἐκείνην
 τὴν ἔξω τούτου τοῦ κόσμου. Καὶ τὸ μὲν μέγεθος αὐτῆς
 ἄπειρον διηγεῖτο. Τρέφειν δὲ τὰ ἄλλα ζῶα μεγάλα, καὶ
 τοὺς ἀνθρώπους δὲ τῶν ἐνταῦθα διπλασίονας τὸ μέγεθος,
 καὶ χρόνον ζῆν αὐτοὺς, οὐχ ὅσον ἡμεῖς, ἀλλὰ καὶ ἐκείνον
 διπλοῦν. Καὶ πολλὰς μὲν εἶναι καὶ μεγάλας πόλεις, καὶ
 βίων ιδιότητας, καὶ νόμους αὐτοῖς τετάχθαι ἐναντίως κειμέ-
 νους τοῖς παρ' ἡμῖν νομιζομένοις. Δύο δὲ εἶναι πόλεις ἔλεγε
 μεγέθει μεγίστας, οὐδὲν δὲ ἀλλήλαις εἰοικέναι· καὶ τὴν μὲν
 ὀνομάζεσθαι Μάχιμον, τὴν δὲ, Εὐσεβῆ. Τοὺς μὲν οὖν Εὐ-
 σεβεῖς ἐν εἰρήνῃ τε διάγειν καὶ πλοῦτῳ βαθεῖ, καὶ λαμβά-
 νειν τοὺς καρποὺς ἐκ τῆς γῆς χωρὶς ἀρότρων καὶ βοῶν· γεωρ-

γειν δὲ καὶ σπεῖρειν οὐδὲν αὐτοῖς ἔργον εἶναι. Καὶ διατελοῦσιν (ἧδ' ὅς) ὑγιεῖς καὶ ἄνοσοι, καὶ κατασρέφουσι τὸν ἑαυτῶν βίον γελῶντες εὖ μάλα, καὶ ἠδόμενοι. Οὕτω δὲ ἀναμφιλόγως εἰσὶ δίκαιοι, ὡς μῆτε τοὺς θεοὺς πολλάκις ἀπαξιοῦν ἐπιφοιτᾶν αὐτοῖς. Οἱ δὲ τῆς Μαχίμου πόλεως, μαχιμώτατοί τε εἰσι καὶ αὐτοὶ, καὶ γίνονται μεθ' ὄπλων, καὶ αἰεὶ πολεμοῦσι, καὶ κατασρέφονται τοὺς ὁμόρους, καὶ παμπόλλων ἐθνῶν μία πόλις κρατεῖ αὐτή. Εἰσὶ δὲ οἱ οἰκήτορες οὐκ ἐλάττους διακοσίων μυριάδων. Ἀποθνήσκουσι δὲ τὸν μὲν ἄλλον χρόνον νοσήσαντες· σπάνιον δὲ τοῦτο, ἐπεὶ τά γε πολλὰ ἐν τοῖς πολέμοις, ἢ λίθοις, ἢ ξύλοις παιόμενοι· ἄτρωτοι γὰρ εἰσι σιδήρῳ. Χρυσοῦ δὲ ἔχουσι καὶ ἀργύρου ἀφθονίαν, ὡς ἀτιμότερον εἶναι παρ' αὐτοῖς τὸν χρυσὸν τοῦ παρ' ἡμῖν σιδήρου. Ἐπιχειρῆσαι δὲ ποτε καὶ διαβῆναι τούτους εἰς τάσδε τὰς ἡμεδαπὰς νήσους, ἔφη γε, καὶ διαπλεύσαντάς γε τὸν Ὠκεανὸν μυριάσι χιλίαις ἀνθρώπων, ἕως Ὑπερβορέων ἀφικέσθαι. Καὶ πυθόμενους τῶν παρ' ἡμῖν τούτους εἶναι τοὺς ἐυδαιμονεστάτους, καταφρονῆσαι ὡς φαύλως καὶ ταπεινῶς πράττοντας, καὶ διὰ ταῦτα ἀτιμάσαι προελθεῖν περαιτέρω. Τὸ δὲ ἔτι θαυμασιώτερον προσετίθει. Μέροπάς τινας οὕτω καλουμένους ἀνθρώπους οἰκεῖν παρ' αὐτοῖς ἔφη πόλεις πολλὰς καὶ μεγάλας· ἐπ' ἐσχάτῳ δὲ τῆς γῶρας αὐτῶν τόπον εἶναι καὶ ὀνομάζεσθαι Ἄνοσον, εοικέναι δὲ χάσματι, κατειληφθαι δὲ οὔτε ὑπὸ σκότους, οὔτε ὑπὸ φωτός, ἀέρα δὲ ἐπικεῖσθαι ἐρυθρήματι μεμιγμένον θολερῶ. Δύο δὲ ποταμοὺς περὶ τοῦτον τὸν τόπον ρεῖν, καὶ τὸν μὲν Ἡδονῆς καλεῖσθαι, τὸν δὲ Λύπης· καὶ παρ' ἐκάτερον τούτων ἐσθῆκέναι δένδρα τὸ μέγεθος πλατάνου μεγάλης. Φέρειν δὲ καρποὺς, τὰ μὲν περὶ τὸν τῆς Λύπης ποταμὸν τοιαύτην ἔχοντας τὴν φύσιν· ἐάν τις αὐτῶν ἀπογεύσεται, τοσοῦτον ἐκβάλλει δάκρυον, ὥστε κατατῆχεσθαι, πάντα τὸν ἑαυτοῦ βίον τὸν λοιπὸν θρηνοῦντα, καὶ οὕτω τελευτᾶν. Τὰ δὲ ἕτερα τὰ παραπεφυκότα τῷ τῆς Ἡδονῆς ποταμῷ, ἀντίπαλον ἐκφέρειν καρπὸν. Ὅς γὰρ ἂν γεύ-

σται τούτων, τῶν μὲν ἄλλων τῶν πρότερον ἐπιθυμιῶν παύεται· ἀλλὰ καὶ εἴ του ἦρα, καὶ αὐτοῦ λαμβάνει λήθην, καὶ γίνεται κατὰ βραχὺ νεώτερος, καὶ τὰς φθανούσας ἡλικίας, καὶ τὰς ἤδη διελθούσας, ἀναλαμβάνει ὀπίσω. Τὸ μὲν γὰρ γῆρας ἀπορρίψας, ἐπὶ τὴν ἀκμὴν ὑποσρέφει, εἶτα ἐπὶ τὴν τῶν μεираκιῶν ἡλικίαν ἀναχωρεῖ, εἶτα παῖς γίνεται, εἶτα βρέφος, καὶ ἐπὶ τούτοις ἐξαναλώθη. Καὶ ταῦτα εἴ τω πισὸς ὁ Χῖος λέγων, πεπιστεύσθω· ἐμοὶ δὲ δεινὸς εἶναι δοκεῖ μυθολόγος, καὶ ἐν τούτοις, καὶ ἐν ἄλλοις δέ.

ΚΕΦ. ιθ.

Περὶ διαφορᾶς Ἀριστοτέλους πρὸς Πλάτωνα.

Λέγεται τὴν διαφορὰν Ἀριστοτέλους πρὸς Πλάτωνα τὴν πρώτην ἐκ τούτων γενέσθαι. Οὐκ ἠρέσκετο αὐτοῦ τῷ βίῳ ὁ Πλάτων, οὐδὲ τῇ κατασκευῇ τῇ περὶ τὸ σῶμα. Καὶ γὰρ ἐσθῆτι ἐγρήτο περιέργω ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ ὑποδέσει· καὶ κουρὰν δὲ ἐκαίρετο καὶ ταύτην ἀήθη Πλάτωνι· καὶ δακτυλίου δὲ πολλοὺς φορῶν ἐκαλλύνετο ἐπὶ τούτῳ. Καὶ μωκία δὲ τις ἦν αὐτοῦ περὶ τὸ πρόσωπον· καὶ ἄκαιρος σωμαλία λαλοῦντος, κατηγορεῖ καὶ αὕτη τὸν τρόπον αὐτοῦ. Πάντα δὲ ταῦτα ὡς ἔστιν ἀλλότρια φιλοσόφου, δῆλον. Ἄπερ οὖν ὄρων ὁ Πλάτων οὐ προσίετο τὸν ἄνδρα· προετίμα δὲ αὐτοῦ Ξενοκράτην, καὶ Σπεύσιππον, καὶ Ἀμύκλαν, καὶ ἄλλους, τῇ τε λοιπῇ δεξιούμενος αὐτοὺς τιμῇ, καὶ οὖν καὶ τῇ κοινωνίᾳ τῶν λόγων. Ἀποδημίας δὲ ποτε γενομένης τῷ Ξενοκράτει εἰς τὴν πατρίδα, ἐπέθετο τῷ Πλάτωνι Ἀριστοτέλης, γαρὸν τινα τῶν ὀμιλητῶν τῶν ἐαυτοῦ περισησάμενος, ὧν ἦν Μνάσων τε ὁ Φωκεὺς, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι. Ἐνόσει δὲ τότε ὁ Σπεύσιππος, καὶ διὰ ταῦτα ἀδύνατος ἦν συμβαδίζειν τῷ Πλάτωνι. Ὁ δὲ Πλάτων οὐδοήκοντα ἐτῶν ἐγεγόνει ὁμοῦ τι, καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν ἐπελελοίπει τὰ τῆς μνήμης αὐτόν. Ἐπιθέμενος οὖν αὐτῷ καὶ ἐπιβουλεύων ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ φιλοτίμως πάνυ τὰς ἐρωτήσεις ποιούμενος, καὶ τρόπον

τινά καὶ ἐλεγτικῶς, ἀδικῶν ἅμα καὶ ἀγνωμονῶν ἦν δῆλος. Καὶ διὰ ταῦτα ἀποσὰς ὁ Πλάτων τοῦ ἔξω περιπάτου, ἐνδον ἐβάδιζε σὺν τοῖς ἐταίροις. Τριῶν δὲ μηνῶν διαγενομένων, ὁ Ξενοκράτης ἀφίκετο ἐκ τῆς ἀποδημίας, καὶ καταλαμβάνει τὸν Ἀριστοτέλη βαδίζοντα, οὐ κατέλιπε τὸν Πλάτωνα. Ὅρῶν δὲ αὐτὸν μετὰ τῶν γνωρίμων, οὐ πρὸς Πλάτωνα ἀναχωροῦντα ἐκ τοῦ περιπάτου, ἀλλὰ καθ' ἑαυτὸν ἀπιόντα εἰς τὴν πόλιν, ἤρετό τινα τῶν ἐν τῷ περιπάτῳ, ὅποι ποτὲ εἶη Πλάτων· ὑπέπτευε γὰρ αὐτὸν μαλακίζεσθαι. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, Ἐκεῖνος μὲν οὐ νοσεῖ, ἐνοχλῶν δὲ αὐτὸν Ἀριστοτέλης παραχωρῆσαι πεποιήκε τοῦ περιπάτου, καὶ ἀναχωρήσας ἐν τῷ κήπῳ τῷ ἑαυτοῦ φιλοσοφεῖ. Ὁ δὲ Ξενοκράτης ἀκούσας, παραχρῆμα ἦκε πρὸς Πλάτωνα, καὶ κατέλαβε διαλεγόμενον τοῖς σὺν ἑαυτῷ ἦσαν δὲ μάλα συγχοί, καὶ ἄξιμοι λόγου, καὶ οἱ μάλιστα δοκοῦντες τῶν νέων ἐπιφανεῖς. Ἐπεὶ δὲ ἐπαύσατο τῆς ὀμιλίας, ἠσπάσατό τε, ὡς τὸ εἰκὸς, τὸν Ξενοκράτην φιλοθρώπως, καὶ αὖ πάλιν ὁ Ξενοκράτης ἐκεῖνον ὁμοίως. Διαλυθείσης δὲ τῆς συνουσίας, οὐδὲν οὔτε εἰπὼν πρὸς τὸν Πλάτωνα Ξενοκράτης, οὔτε ἀκούσας, συναγαγὼν τοὺς ἐταίρους, καὶ τῷ Σπυεσίππῳ πᾶν ἰσχυρῶς ἐπέπληξε, παραχωρήσαντι τοῦ περιπάτου Ἀριστοτέλει, αὐτὸς τε ἐπέθετο τῷ Σταγειρίτῃ κατὰ τὸ καρτερόν, καὶ εἰς τοσοῦτον προῆλθε φιλοτιμίας, ὡς ἐξελάσαι αὐτὸν, καὶ ἀποδοῦναι τὸ σύνθησις χωρίον τῷ Πλάτῳ.

Κ Ε Φ. κ.

Περὶ Λυσάνδρου, καὶ δώρων ἀνακομισθέντων αὐτῷ.

Λυσάνδρῳ τῷ Σπαρτιάτῃ εἰς Ἴωνίαν ἀφικομένῳ οἱ κατὰ τὴν Ἴωνίαν ξένοι πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀπέπεμψαν, ἀτὰρ οὖν καὶ βούην, καὶ πλακοῦντα. Ὁ δὲ ἀπιδὼν εἰς τὸν πλακοῦντα, ἤρετο, Τί βούλεται τὸ πέμμα ἐκεῖνο εἶναι; ὁ δὲ κομίζων ἀπεκρίνατο, ὅτι ἐκ μέλιτος, καὶ τυροῦ καὶ ἄλλων τινῶν κατεσκευάσαι. Ὁ δὲ Λύσανδρος, Ἄλλὰ τοῦτο μὲν,

εἶπε, δότε τοῖς Εἴλωσιν· ἐλευθέρου γάρ οὐκ ἔστι βρῶμα. Τὸν δὲ βουὴν προσέταξε κατὰ τὰ πάτρια σκευασθῆναι, καὶ ἐδείκνησεν ἡδέως.

Κ Ε Φ. κα.

Περὶ μεγαλοφροσύνης τοῦ Θεμιστοκλέους.

Ἐπανήκει ποτὲ ἐκ διδασκαλείου παῖς ἔτι ὢν Θεμιστοκλῆς. Εἶτα προσιόντος Παισιγράτου, ὁ παιδαγωγὸς ἔφη τῷ Θεμιστοκλεῖ, μικρὸν ἐκχωρῆσαι τῆς ὁδοῦ, προσάγοντος τοῦ τυράννου. Ὁ δὲ καὶ πάνυ ἐλευθερίως ἀπεκρίνατο· Αὕτη γὰρ (εἶπεν) αὐτῷ οὐκ ἰκανὴ ὁδός; Ὅπως ἄρα εὐγενές τι καὶ μεγαλόφρον ἐνεφαίνετο τῷ Θεμιστοκλεῖ καὶ ἐξ ἐκείνου.

Κ Ε Φ. κ β.

Περὶ τῆς τοῦ Αἰνείου εὐσεβείας, καὶ τοῦ τῶν Ἑλλήνων ἐλέους πρὸς τοὺς Τρῶας.

Ὅτε ἐάλω τὸ Ἴλιον, οἰκτείραντες οἱ Ἀχαιοὶ τὰς τῶν ἀλισκομένων τύχας, καὶ πάνυ Ἑλληνικῶς τοῦτο ἐκήρυξαν, ἕκαστον τῶν ἐλευθέρων ἐν, ὅ, τι καὶ βούλεται, τῶν οἰκείων ἀποφέρειν ἀράμενον. Ὁ οὖν Αἰνείας τοὺς πατρώους θεοὺς βασιλεύσας ἔφερεν, ὑπεριδὼν τῶν ἄλλων. Ἡσθέντες οὖν ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς εὐσεβείᾳ οἱ Ἕλληνες, καὶ δεύτερον αὐτῷ κτήμα συνεχώρησαν λαβεῖν. Ὁ δὲ τὸν πατέρα πάνυ σφόδρα γεγηρακῶτα ἀναθέμενος τοῖς ὤμοις ἔφερεν. Ὑπερεκπλαγέντες οὖν καὶ ἐπὶ τούτῳ οὐχ ἤκιστα, πάντων αὐτῷ τῶν οἰκείων κτημάτων ἀπέστησαν, ὁμολογοῦντες, ὅτι πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς γειναμένους δι' αἰδοῦς ἄγοντας, καὶ οἱ φύσει πολέμιοι ἡμερᾶι γίνονται.

Κ Ε Φ. κ γ.

Περὶ Ἀλεξάνδρου.

Καλὰ μὲν οὖν Ἀλεξάνδρου τὰ ἐπὶ Γρανίκῳ, καὶ τὰ ἐπὶ

Ἴσσω, καὶ ἡ πρὸς Ἀρβήλοις μάχη, καὶ Δαρεῖος ἡρημένος, καὶ Πέρσαι δουλέοντες Μακεδύσι. Καλὰ δὲ καὶ τὰ τῆς ἄλλης ἀπάσης Ἀσίας νενικημένης, καὶ Ἴνδοι δὲ καὶ οὔτοι Ἀλεξάνδρῳ πειθόμενοι. Καλὸν καὶ τὸ πρὸς τῇ Ἰύρῳ, καὶ τὰ ἐν Ὄξυδράκαις, καὶ τὰ ἄλλα αὐτοῦ. Τί γὰρ δεῖ νῦν σENOχωρία λόγου περιλαμβάνειν τοσαύτην ἀνδρὸς εἰς ὄπλα ἀρετὴν; Ἔσω δὲ καὶ τῆς Τύχης, Ἀλεξάνδρου ἀγαπώσης τὰ πλεῖστα, εἴτις εἶη δύσερις. Καλὸς δὲ οὖν Ἀλέξανδρος μὴ ἠττώμενος τῆς Τύχης, μηδὲ πρὸς τὴν ἐξ αὐτῆς εἰς αὐτὸν προθυμίαν ἀπαγορεύων. Ἐκεῖνα δὲ οὐκ ἔτι καλὰ Ἀλεξάνδρου. Δίου μηνός, φασί, πέμπτη ἔπινε παρ' Ἐυμαίῳ· εἶτα ἔκτη ἐκάθευδεν ἐκ τοῦ πότου, καὶ τοσοῦτον ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἔζησεν, ὅσον ἀναστὰς χρηματίσαι τοῖς ἡγεμόσιν ὑπὲρ τῆς αὔριον πορείας, λέγων, ὅτι ἔσαι πρωί. Καὶ ἐβδόμη εἰσιᾶτο παρὰ Περδίκκᾳ, καὶ ἔπινε πάλιν, καὶ ὀγδόη ἐκάθευδε. Πέμπτη δὲ ἐπὶ δέκα τοῦ αὐτοῦ μηνός καὶ ταύτῃ ἔπινε, καὶ τῇ ἐπομένῃ τὰ εἰθισμένα ἔδρα, τὰ ἐκ τοῦ πότου. Παρὰ Βαγῶα δὲ ἐδείπνησε τετράδι μετὰ εἰκάδα (ἀπεῖχε τῶν βασιλείων ὁ Βαγῶα οἶκος δέκα σαδίους)· εἶτα τῇ τρίτῃ ἐκάθευδε. Διοῖν οὖν θάτερον, ἢ Ἀλέξανδρος κακῶς τοσαύτας τοῦ μηνός ἡμέρας ἑαυτὸν ζῆμιαι διὰ τὸν οἶνον, ἢ οἱ ταῦτα ἀναγράψαντες ψεύδονται. Ἐξέσι δὲ ἐκ τούτων ἐννοεῖν καὶ τοῦ λοιποῦ χρόνου τὰ ὅμοια αὐτοῦς λέγοντας, ὧν καὶ Ἐυμένης ὁ Καρδιανὸς καὶ ἐκεῖνός ἐστι.

Κ Ε Φ. κδ.

Περὶ φιλοκαλίας Ξενοφῶντος.

Ξενοφῶντι ἔμελε τῶν τε ἄλλων σπουδαίων, καὶ οὖν καὶ ὄπλα καλὰ ἔχειν. Νικῶντι γὰρ, ἔλεγε, τοὺς πολεμίους τὴν καλλίστην σολὴν ἀρμόττειν· καὶ ἀποθνήσκοντι ἐν τῇ μάχῃ, κείσθαι καλῶς ἐν καλῇ τῇ πανοπλίᾳ. Τῷ γὰρ ἀνδρὶ τῷ γενναίῳ ταῦτ' εἶναι τὰ ἐντάφια, τὰ ὡς ἀληθῶς κοσμοῦντα αὐτόν. Λέγεται οὖν ὁ τοῦ Γρύλλου τὴν μὲν

ἀσπίδα Ἀργολικὴν ἔχειν, τὸν δὲ θώρακα Ἄττικόν, τὸ δὲ κράνος Βοιωτιουργές, τὸν δὲ ἵππον Ἐπιδαύριον. Φιλοκάλου δὲ ἔγωγε ἂν εἶναι φαίην τὰ τοιαῦτα ἀνδρὸς, καὶ ἄξιοντος ἑαυτὸν τῶν καλῶν.

Κ Ε Φ. κ ε.

Περὶ Λεωνίδου, καὶ τῶν τριακοσίων ἐθέλοντι ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀποθανόντων.

Ὁ Λεωνίδης ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τριακόσιοι, τὸν μαντευόμενον αὐτοῖς θάνατον εἶλοντο ἐν Πύλαις· καὶ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος εὖ καὶ καλῶς ἀγωνισάμενοι τέλους ἔτυχον εὐκλεοῦς, καὶ δόξαν ἑαυτοῖς ἀθάνατον ἀπέλιπον, καὶ φήμην ἀγαθὴν δι' αἰῶνος.

Κ Ε Φ. κς.

Περὶ Πινδάρου τοῦ τυράννου.

Πίνδαρος ὁ Μέλανος υἱὸς, Ἀλυάττου δὲ θυγατριδοῦς τοῦ Λυδοῦ, διαδεξάμενος τὴν Ἐφesiῶν τυραννίδα, πρὸς μὲν τὰς τιμωρίας πικρὸς ἦν, καὶ ἀπαραίτητος, τά γε μὴν ἄλλα ἐδόκει φιλόπατρις εἶναι καὶ σώφρων, καὶ τοῦ μὴ δουλεῦσαι τὴν πατρίδα τοῖς Βαρβάροις πολλὴν πρόνοιαν ἔθετο. Ἐδειξε ταῦτα οὕτως ἔχειν ἐκεῖνα δήπου. Ἐπεὶ γὰρ Κροῖσος ὁ πρὸς μητρὸς αὐτοῦ θεῖος κατασρεφόμενος τὴν Ἰωνίαν, καὶ πρὸς τὸν Πίνδαρον πρεσβείαν ἀπέστειλεν, ἀξιῶν Ἐφesiῶς ὑπ' αὐτῷ γενέσθαι· ὡς δ' οὐκ ἐπέισθη, ἐπολιούρκει τὴν πόλιν Κροῖσος. Ἐπεὶ δὲ τις τῶν πύργων ἀνετράπη, ὁ κληθεὶς ὕστερον προδότης, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἑώρα τὸ δεινόν, συνεβούλευσεν ὁ Πίνδαρος Ἐφesiῶς, ἐκδήσαντας ἐκ τῶν πυλῶν καὶ τῶν τειχῶν θώμιγλας, συνάψαι τοῖς κίοσι τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος νεῶ, οἰονεὶ τὴν πόλιν ἀνάθημα εἶναι τῇ Ἀρτέμιδι, ἀσυλίαν διὰ τούτων ἐπινοῶν τῇ Ἐφέσῳ· ὁ δὲ συνεβούλευε προσελθόντας δεῖσ-

θαι τοῦ Λυδοῦ. Προβαλλομένων δὲ τὴν ἰκετηρίαν τῶν Ἐφεσίων, γελάσαντά φασι τὸν Κροῖσον, καὶ δεξάμενον πρῶως τὸ στρατηγηθὲν, τοῖς μὲν Ἐφεσίοις συγχωρῆσαι τὴν μετ' ἐλευθερίας ἀσφάλειαν· τῷ δὲ Πινδάρῳ πρὸς ἄξει τῆς πόλεως ἀπαλλάττεσθαι. Ὁ δὲ οὐκ ἀντείπε· τῶν φίλων δὲ τοὺς συναπαίρειν αὐτῷ βουλευθέντας παραλαβὼν, τὸν υἱὸν καὶ τῆς οὐσίας τὸ πλεῖστον τῇ πόλει παρακαταθέμενος, καὶ ἓνα τῶν συνήθων Πασικλέα ἀποδείξας ἐπίτροπον, καὶ τοῦ παιδὸς, καὶ τῶν χρημάτων, ἀπῆρεν εἰς Πελοπόννησον, τυραννικοῦ βίου φυγὴν αὐθαίρετον ἀλλαξάμενος, ὑπὲρ τοῦ μὴ ποιῆσαι τὴν πατρίδα ὑποχείριον Λυδοῖς.

Κ Ε Φ. κζ.

Περὶ Πλάτωνος πενίας, καὶ πῶς φιλοσοφία ἐπεχείρησεν.

Πέπυσμαι καὶ τοῦτον τὸν λόγον, εἰ δὲ ἀληθής ἐστιν, οὐκ οἶδα· ὁ δ' οὖν πέπυσμαι, ἐκεῖνό ἐστι. Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος, ὑπὸ πενίας, φασι, καταπονούμενος, ἔμελλεν ἐπὶ στρατείαν ἀποδημῆσαι· καταληφθεὶς δὲ ὑπὸ Σωκράτους ὠνούμενος ὄπλα, ὁ Πλάτων, ἀνεσάλη τὴν ὀρμὴν, διαλεχθέντος αὐτῷ τοῦ Σωκράτους, ἃ εἰκὸς ἦν, καὶ πείσαντος φιλοσοφίας ἐπιθυμῆσαι.

Κ Ε Φ. κη.

Πῶς ὁ Σωκράτης τὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου τύπον ἀνέσειλεν.

Ὅρων ὁ Σωκράτης τὸν Ἀλκιβιάδην τετυφωμένον ἐπὶ τῷ πλούτῳ, καὶ μέγα φρονούντα ἐπὶ τοῖς ἀγροῖς, ἤγαγεν αὐτὸν εἰς τινα τόπον, ἔνθα ἀνέκειτο πινάκιον ἔχον γῆς περίοδον, καὶ προσέταξε τὴν Ἀττικὴν ἐνταῦθα ἀναζητεῖν. Ὡς δὲ εὔρε, προσέταξε τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἰδίους διαθρῆσαι. Τοῦ δὲ εἰπόντος, Ἀλλ' οὐδαμοῦ γεγραμμένοι εἰσὶν, Ἐπὶ τούτοις, εἶπε, μέγα φρονεῖς, οἵπερ οὐδὲν μέρος τῆς γῆς εἰσὶν;

Κ Ε Φ. κθ.

Περὶ Διογένους πενίας, καὶ τύφου.

Διογένης ὁ Σινωπεὺς συνεχῶς ἐπέλεγεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ὅτι τὰς ἐκ τῆς τραγωδίας ἀρὰς αὐτὸς ἐκπληροῖ, καὶ ὑπομένει· εἶναι γὰρ πλάνης, ἄοικος, πατρίδος ἐσερρημένος, πτωχὸς, δυσείμων, βίον ἔχων τὸν ἐφήμερον. Καὶ ὅμως ἐπὶ τούτοις μέγα ἐφρόνει οὐδὲν ἦττον, ἢ Ἀλέξανδρος ἐπὶ τῇ τῆς οἰκουμένης ἀρχῇ, ὅτε καὶ Ἰνδοὺς ἐλὼν εἰς Βαβυλῶνα ὑπέσρεψεν.

Κ Ε Φ. λ.

Περὶ σωφρόνων τινῶν.

Ἀμοιβέας ὁ κιθαρωδὸς σωφρανέσατος ἐλέγετο, καὶ γυναῖκα ὠραισιότατην ἔχων μὴ ὀμιλεῖν αὐτῇ. Καὶ Διογένης ὁ τῆς τραγωδίας ὑποκριτής. Κλειτόμαχος δὲ ὁ παγκρατιαστής, εἴ ποτε καὶ κύνας εἶδε συμπλεκομένους, ἀπεσρέφετο· καὶ ἐν συμποσίῳ εἴ τις ἀφροδίσιος λόγος παρεῖρήνη, ἀναστὰς ἀπηλλάττετο.

Κ Ε Φ. λα.

Περὶ Νικίου σπουδῆς περὶ τὴν ἰδίαν τέχνην.

Νικίας ὁ ζωγράφος τοσαύτην περὶ τὸ γράφειν σπουδὴν εἶχεν, ὡς ἐπιλαθέσθαι πολλάκις αὐτὸν τροφήν προσενέγκασθαι προστετηκότα τῇ τέχνῃ.

Κ Ε Φ. λβ.

Περὶ Ἀλεξάνδρου καὶ Ἡρακλέους κιθαρίζειν μανθανόντων.

Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, παῖς ὢν ὑπὸ πρόσηβος, ἐμάνθανε κιθαρίζειν. Τοῦ δὲ διδάσκοντος κρούσαι κελεύσαντος χορδὴν τινα σὺν μέλει, καὶ ἦν ἀπήτει τὰ κιθαρίσματα. Καὶ τί διοίσει, ἔφη, ἐὰν ταύτην κρούσω; ἐτέραν δείξας. Ὁ δὲ οὐδὲν ἔφη διαφέρειν τῷ μέλλοντι βασιλεύσειν, ἀλλὰ οὐκ ἐπὶ τέχνῃ κιθαρίζειν μέλλοντι. Ἐδείσε δὲ ἄρα οὗτος, μὴ ὢν ἀπαίδευτος, τὸ τοῦ Λίνου πάθος. Τὸν γὰρ Ἡρακλέα ὁ Λῖνος ἔτι

παῖδα ὄντα κιθαρίζειν ἐπαίδευεν· ἀμουσότερον δὲ ἀπτομέ-
νου τοῦ ὄργάνου, ἐχαλέπηνε πρὸς αὐτὸν ὁ Λῖνος. Ὁ δὲ ἀγα-
νακτῆσας, ὁ Ἡρακλῆς, τῷ πλήκτρῳ τοῦ Λίνου καθίκετο,
καὶ ἀπέκτεινεν αὐτόν.

Κ Ε Φ. λγ.

Περὶ Σατύρου τοῦ αὐλητοῦ.

Σάτυρος ὁ αὐλητῆς Ἀρίστωνος τοῦ φιλοσόφου πολλάκις ἠχρο-
ᾶτο, καὶ κηλούμενος ἐκ τῶν λεγομένων, ἐπέλεγεν,

Εἰ μὴ ἐγὼ τάδ᾽ ἐτόξα φαινῶ ἐν πυρὶ θείην,

τοὺς αὐλοὺς αἰνιτιτόμενος, καὶ τρόπον τινὰ τὴν τέχνην ἐκ-
φαυλίζων παραβολῇ τῇ πρὸς φιλοσοφίαν.

Κ Ε Φ. λδ.

Νόμος Λάκωσι καὶ Ῥωμαίοις κοινός.

Ὅτι Λάκωσι, καὶ Ῥωμαίοις νόμος ἦν, μὴ ἐξεῖναί τινι ὀψω-
νεῖν, μήτε ἅ βούλεται, μήτε ὅσα βούλεται· προσέταττον
γὰρ διὰ τε τῶν ἄλλων σωφρονεῖν τοὺς πολίτας, καὶ διὰ τῆς
τραπέζης οὐχ ἦκισα.

Κ Ε Φ. λε.

Ὅτι ἐν Ἀκαδημία γελᾶν οὐκ ἐξῆν.

Λόγος δέ τις διαρρεῖ καὶ οὗτος Ἀττικὸς, ὅς λέγει, πρότε-
ρον ἐν Ἀκαδημία μηδὲ γελάσαι ἐξουσίαν εἶναι· ὕβρει γὰρ,
καὶ ῥαθυμῖα ἐπειρῶντο τὸ χωρίον ἄβατον φυλάττειν.

Κ Ε Φ. λς.

Διὰ τί ὁ Ἀριστοτέλης ἀπέλιπε τὰς Ἀθήνας.

Ἀριστοτέλης, ὅτε ἀπέλιπε τὰς Ἀθήνας δέει τῆς κρίσεως,
πρὸς τὸν ἐρόμενον αὐτόν, Τίς ἐσιν ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις;
ἔφη, Παγκάλη· ἀλλ' ἐν αὐτῇ,

"Οχιη ἐπ' ὄχιη γηγάσκει, σῦκον δ' ἐπὶ σῦκῳ,

τοὺς Συκοφάντας λέγων. Καὶ πρὸς τὸν ἐρόμενον, διὰ τί ἀπέλιπε τὰς Ἀθήνας; ἀπεκρίνατο, ὅτι οὐ βούλεται Ἀθηναίους δις ἐξαμαρτεῖν εἰς φιλοσοφίαν, τὸ περὶ Σωκράτην πάθος ἀνιττόμενος, καὶ τὸν καθ' ἑαυτὸν κίνδυνον.

Κ Ε Φ. λζ.

Νόμος Κείων κατὰ γερόντων.

Νόμος ἐστὶ Κείων· οἱ πάνυ παρ' αὐτοῖς γεγηρακότες, ὡσπερ ἐπὶ ξενίᾳ παρακαλοῦντες ἑαυτοὺς, ἢ ἐπὶ τινα ἑορτασικὴν θυσίαν, συνελθόντες, καὶ σεφανωσάμενοι, πίνουσι κώνειον, ὅταν ἑαυτοῖς συνειδῶσιν, ὅτι πρὸς τὰ ἔργα τὰ τῇ πατρίδι λυσiteloῦντα ἄχρηστοί εἰσιν, ὑποληρούσης ἤδη τι αὐτοῖς καὶ τῆς γνώμης διὰ τὸν χρόνον.

Κ Ε Φ. λη.

Εὐρισκόμενά τινα πρῶτον ἐν Ἀθήναις.

Ὅτι ἐν Ἀθήναις εὐρεθῆναι λέγουσι πρῶτον τὴν Ἐλαίαν, καὶ τὴν Συκῆν, ἃ καὶ πρῶτον ἡ Γῆ ἀνέδωκε. Δίκας τε δοῦναι, καὶ λαβεῖν εὖρον Ἀθηναῖοι πρῶτοι. Καὶ ἀγῶνα τὸν διὰ τῶν σωμαμάτων πρῶτοι ἐπενόησαν, καὶ ἀπεδύσαντο, καὶ ἠλείψαντο. Καὶ ἵππους ἐζευξε πρῶτος Ἐριχθόνιος.

Κ Ε Φ. λθ.

Τί τινες πάλαι ἦσθιον.

Ὅτι θαλάνους Ἀρκάδες, Ἀργεῖοι δ' ἀπίους, Ἀθηναῖοι δὲ σῦκα, Τυρύνθιοι δὲ ἀχράδας δεῖπνον εἶχον, Ἰνδοὶ καλάμους, Καρμανοὶ φοίνικας, κέγχρον δὲ Μαιῶται καὶ Σαυρομάται, τέρμινθον δὲ καὶ κάρδαμον Πέρσαι.

Κ Ε Φ. μ.

Περὶ Σατύρων, Τιτύρων καὶ Σιληνῶν.

Ὅτι οἱ συγχορευταὶ Διονύσου Σάτυροι ἦσαν, οἱ ὑπ' ἐνίων Τίτυροι ὀνομαζόμενοι. Ἔσχον δὲ τὸ ὄνομα ἐκ τῶν τερετισ-

μάτων, οἷς χαίρουσι Σάτυροι. Σάτυροι δὲ ἀπὸ τοῦ σσηπρέ-
 ναι. Σιληνοὶ δὲ ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν· τὸν δὲ σῖλλον ψόγον
 λέγουσι μετὰ παιδιᾶς δυσαρέσου. Ἐσθῆς δ' ἦν τοῖς Σιληνοῖς
 ἀμφίμαλλοι χιτῶνες. Αἰνίττεται δὲ ἡ σολὴ τὴν ἐκ τοῦ Διονύ-
 σου φυτεῖαν, καὶ τὰ τῶν οἰνάδων, καὶ τὰ τῶν κλημάτων δάση.

Κ Ε Φ. μα.

Πολλὰ τοῦ Διονύσου μετωνυμῖαι.

Ὅτι τὸ πολυκαρπεῖν οἱ ἀρχαῖοι ὠνόμαζον Φλύειν. Ὅθεν τὸν
 Διόνυσον Φλεῶνα ἐκάλου, καὶ Προτρύγην, καὶ Σταφυλί-
 την, καὶ Ὀμφακίτην, καὶ ἑτέρως πως διαφόρως.

Κ Ε Φ. μβ.

Περὶ τινῶν μαινομένων γυναικῶν.

Ἐλέγη καὶ Κελαινὴ Προΐτου θυγατέρες· μάχλους δὲ αὐτὰς
 ἢ τῆς Κύπρου βασιλεὺς εἰργάσατο. Ἐπὶ μέρους δὲ τῆς Πε-
 λοποννήσου καὶ ἔδραμόν, φασι, γυμναὶ μαινόμεναι· ἐξεφοί-
 τησαν δὲ καὶ εἰς ἄλλας χώρας τῆς Ἑλλάδος, παράφοροι
 αὔσαι ὑπὸ τῆς νόσου. Ἀκούω δὲ ὅτι καὶ ταῖς Λακεδαιμο-
 νίων γυναιξὶν ἔπεσε τις οἴστρος βακχικὸς, καὶ ταῖς τῶν
 Χίων. Καὶ αἱ τῶν Βοιωτῶν δὲ ὡς ἐνθεώτατοι ἐμάνησαν, καὶ
 ἢ τραγωδία βοᾷ. Μόνας δὲ ἀφηνιάσαι τῆς χορείας ταύτης
 λέγουσι τοῦ Διονύσου τὰς Μινυῶν θυγατέρας, Λευκίππην,
 καὶ Ἀρισίππην, καὶ Ἀλιθόην. Αἴτιον δὲ, ὅτι ἐπόθουν
 τοὺς γαμέτας, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐγένοντο τῷ θεῷ μαι-
 νάδες. Ὁ δὲ ὀργίζεται. Καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἰσοὺς εἶχον,
 καὶ ἐπονοῦντο περὶ τὴν Ἐργάνην εὖ μάλα φιλοτίμως· ἄφνω
 δὲ κιττοὶ τε καὶ ἄμπελοι τοὺς ἰσοὺς περιεῖρπον, καὶ τοῖς
 ταλάροις ἐνεφώλευον δράκοντες· ἐκ δὲ τῶν ὀρόφων ἔσαζον
 οἶνον καὶ γάλακτος σαγόνες. Τὰς δὲ οὐδὲ ταῦτα ἀνέπειθεν
 ἔλθειν εἰς τὴν λατρείαν τοῦ δαίμονος. Ἐνταῦθά τοι καὶ
 πάθος εἰργάσαντο ἔξω Κιθαιρῶνος, οὐ μᾶλλον τοῦ ἐν Κι-
 θαιρῶνι. Τὸν γὰρ τῆς Λευκίππης παῖδα, ἔτι ἀπαλὸν ὄντα

καὶ νεαρὸν, διεσπάσαντο, οἷα νεβρὸν, τῆς μανίας ἀρξάμεναι αἱ Μινυάδες, εἶτα ἐντεῦθεν ἐπὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς ἤξαν Μαινάδας· αἱ δὲ ἐδίωκον αὐτὰς διὰ τὸ ἄγος. Ἐκ δὴ τούτων ἐγένοντο ὄρνιθες, καὶ ἡ μὲν ἤμειψε τὸ εἶδος εἰς κορώνην, ἡ δὲ εἰς νυκτερίδα, ἡ δὲ εἰς γλαῦκα.

Κ Ε Φ. μγ.

Περὶ κιθαρῳδοῦ ὑπὸ τῶν Συβαριτῶν φονευθέντος.

Ἐν Συβάρει κιθαρῳδοῦ ἄδοντος ἐν τῇ ἀγωνίᾳ, ἣν ἐπέτελουν τῇ Ἥρᾳ, ζασιασάντων ὑπὲρ αὐτοῦ τῶν Συβαριτῶν, καὶ τὰ ὄπλα λαβόντων ἐπ' ἀλλήλους, φοβηθεὶς ὁ κιθαρῳδὸς σὺν αὐτῇ σολῇ κατέφυγεν εἰς τὸν τῆς Ἥρας βωμόν. Οἱ δὲ οὐδὲ ἐνταῦθα ἐφείσαντο τοῦ κιθαρῳδοῦ. Ολίγω δὲ ὕστερον ἐδόκει αἷμα ἐν τῷ τῆς Ἥρας ναῶ ἀναβρῦειν, οὐδὲν ἕλαττον πηγῆς ἀενάου. Συβαριταὶ δὲ ἔπεμψαν εἰς Δελφούς. Ἡ δὲ Πυθία ἀπεκρίνατο·

Βαῖν' ἀπ' ἐμῶν τριπόδων, ἔτι τοι φόνος ἀμφὶ χέρισσι

Πουλὺς ἀποσιάζω ἀπὸ λαΐνου οὐδοῦ ἐρύκει·

Οὐ σε θεμιστεύσω. Μουσῶν θεράποντα καλέκλιας

Ἥρης πρὸς βωμοῖσι, θεῶν τίσιν οὐκ ἀλείνας.

Τοῖς δὲ κακῶς μέξασι δίκης τέλος οὐχὶ χρονησίον,

Οὐδὲ παραιτησίον, οὐδ' εἰ Διὸς ἔγχενοι εἶεν·

Ἄλλ' αὐτῶν κεφαλῆσι, καὶ ἐν σφείερισσι τέκεσσιν,

Εἰλεῖται, καὶ πῆμα δόμοις ἐπὶ πῆματι βαίνει.

Ἡ δὲ δίκη οὐκ ἐβράδυνε. Κροτωνιάταις γὰρ ἐναντίον ὄπλα θέμενοι, ἀνάστατοι ὑπ' ἐκείνων ἐγένοντο, καὶ ἡ πόλις αὐτῶν ἠφανίσθη.

Κ Ε Φ. μδ.

Περὶ τινος δυναμένου βοηθεῖν τοῖς ἐταίροις, καὶ μὴ βοηθοῦντος, καὶ ἐτέρου βοηθοῦντος μὲν, ἀποτυχόντος δέ.

Νεανίσκοι τρεῖς εἰς Δελφούς ἀφικόμενοι θεωροὶ συμπολῖται κακούργοις συμπεριτυγχάνουσιν. Ὁ οὖν εἰς ἀπέδρα

τοὺς λησάς· ὁ δὲ δεύτερος αὐτῶν συνεπλάκη τῷ λοιπῷ τῶν κακούργων, τῶν ἄλλων προαναλωθέντων, καὶ τοῦ μὲν ληστοῦ ἤμαρτεν, ὥσε δὲ τὸ ξίφος κατὰ τοῦ φίλου. Τῷ ἀποδράντι οὖν ἡ Πυθία ἀνεΐλε τάδε,

Ἄνδρὲ φίλῳ θνήσκοντι παρὰν πέλας οὐκ ἐβοήθεις.
Ὅσ' σε θεμιστεύσω· περικαλλέος ἔξιθι νηοῦ.

Καὶ τῷ ἐτέρῳ δὲ ἀνεΐλε τάδε, ἐρομένῳ τὴν Πυθίαν,

Ἐκλείνας τὸν ἐταῖρον ἀμύνων· οὐ σ' ἐμίανεν
Αἶμα, πέλεις δὲ χέρας καθαρώτερος, ἢ πάρος ἦσθα.

Κ Ε Φ. με.

Χρησμὸς Φιλίππῳ δοθείς.

Φιλίππῳ φασὶ χρησῆριον ἐκπεσεῖν ἐν Βοιωτοῖς ἐν Τροφωνίου, φυλάττεσθαι δεῖν τὸ ἄρμα. Ἐκεῖνον οὖν δέει τοῦ χρησμοῦ, λόγος ἔχει, μηδέποτε ἀναβῆναι ἄρμα. Διπλοῦς οὖν ἐπὶ τούτοις ὑποῖρεϊ λόγος. Οἱ μὲν γὰρ φασὶ τὸ τοῦ Πausανίου ξίφος, ᾧ τὸν Φίλιππον διεχρήσατο, ἄρμα ἔχειν ἐπὶ τῆς λαβῆς διαγεγλυμμένον ἐλεφάντινον· ὁ δὲ ἕτερος, τὴν Θηβαϊκὴν, τὴν καλουμένην Ἄρμα, περιελθόντα λίμνην ἀποσφαγῆναι. Ὁ μὲν πρῶτος λόγος, δημῶδης· ὁ δὲ, οὐκ εἰς πάντας ἐξεφοίτησεν.

Κ Ε Φ. μς.

Νόμος Σταγειριτῶν.

Σταγειριτῶν νόμος οὗτος καὶ πάντῃ Ἑλληνικός. Ὁ μὴ κατέθου, φησὶ, μὴ λάμβανε.

Κ Ε Φ. μζ.

Περὶ Τιμοθέου, καὶ ἄλλων οὐδὲν ὠφεληθέντων ὑπ' ἰδίας ἀνδραγαθίας.

Τιμόθεον τὰ μὲν πρῶτα ἐπήνουν Ἀθηναῖοι· ἐπεὶ δὲ ἔδοξεν ἀμαρτεῖν, ἃ ἔδοξεν; ἢ φθάνουσα αὐτὸν ἀνδραγαθία ἄλλ' οὐδὲ ὀλίγον ἔσωσεν, οὐδὲ μὴν αἰ τῶν προγόνων ἀρεταί.

Θεμισοκλῆς δὲ οὐδὲν ὤνητο, οὔτε ἐκ τῆς ναυμαχίας, τῆς περὶ Σαλαμῖνα, οὔτε ἐκ τῆς πρεσβείας τῆς εἰς Σπάρτην· λέγω δὲ ἦν ἐπρέσβευσε κλέπτων τὴν τῶν Ἀθηναίων τείχισιν. Ἔφυγε γὰρ κάκεινος οὐ τὰς Ἀθήνας μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν. Καὶ Πausανίαν δὲ τὸν Λακεδαιμόνιον οὐδὲν ὤνησεν ἢ ἐν Πλαταιαῖς νίκη· ὑπὲρ δὲ ὧν ἐν Βυζαντίῳ ἐκαινούργει, καὶ ἐνόσει Περσικὰ, ὑπὲρ τούτων διέφθειρε καὶ τὴν χάριν, τὴν ἐπὶ τοῖς πρώτοις. Φωκίωνα δὲ ἢ εὐφημία ἢ καλοῦσα αὐτὸν Χρησὸν, οὐδὲν ὠφέλησεν, οὐδὲ τὰ πέντε καὶ ἑβδομήκοντα ἔτη, ἅπερ οὖν διεβίωσεν, οὐδὲν ἀδικήσας τοὺς Ἀθηναίους ἐν βραχεῖ· ἐπεὶ δὲ ἔδοξεν Ἀντιπάτρῳ τὸν Πειραιᾶ προδιδόναι, Ἀθηναῖοι κατέγνωσαν αὐτοῦ θάνατον.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ,

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Κ Ε Φ. α.

Ἐθνῶν ἔθνη διάφορα.

ΛΕΓΕΙ τις νόμος Λευκανῶν· ἐὰν ἡλίου δύναντος ἀφίκηται ξένος, καὶ παρελθεῖν ἐθελήσῃ εἰς σέγγην τινός, εἶτα μὴ δέξηται τὸν ἄνδρα, ζημιοῦσθαι αὐτὸν καὶ ὑπέχειν δίκας τῆς κακοξενίας, ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ τῷ ἀφικομένῳ, καὶ τῷ Ξενίῳ Διῖ.

Ὅτι Δαρδανεῖς, τοὺς ἀπὸ τῆς Ἰλλυρίδος, ἀκούω τρις λούεσθαι μόνον πὰρὰ πάντα τὸν ἑαυτῶν βίον, ἐξ ὠδίνων, καὶ γαμοῦντας, καὶ ἀποθανόντας.

Ἰνδοὶ οὔτε δανείζουσι, οὔτε ἴσασι δανείζεσθαι. Ἄλλ' οὐδὲ θέμις, ἄνδρα Ἰνδὸν οὔτε ἀδικῆσαι, οὔτε ἀδικηθῆναι. Διὸ οὐδὲ ποιῶνται συγγραφὴν, ἢ παρακαταθήκην.

Νόμος ἐστὶ Σαρδῶος· τοὺς ἤδη γεγηρακότας τῶν πατέρων οἱ παῖδες ροπάλοις τύπτοντες ἀνήρουν, καὶ ἔθαπτον, αἰσχρὸν ἡγούμενοι τὸν λίαν ὑπέργηρων ὄντα ζῆν ἔτι, ὡς πολλὰ ἀμαρτάνοντα, τοῦ σώματος διὰ τὸ γῆρας πεποννηκότος. Τῶν δὲ αὐτῶν ἐστὶ νόμος τοιοῦτος· ἀργίας ἦσαν δίκαι, καὶ τὸν εἰκῆ ζῶντα ἔδει κρίνεσθαι, καὶ διδόναι τὰς εὐθύνας, ἀποδεικνύντα, ὅθεν ζῆ.

Ἀσσύριοι τὰς ὠραίας γάμου παρθένους ἀθροίσαντες εἰς τινα πόλιν, ἀγορὰν αὐτῶν προκηρύττουσι καὶ ἕκαστος, ἦν ἂν πρίηται, ἀπάγει νύμφην.

Βύβλιος ἀνὴρ ἐν ὁδῷ περιτυχὼν οὐδὲν, ὧν μὴ κατέθετο, ἀναιρεῖται·

ἀναιρεῖται οὐ γὰρ ἡγεῖται τὸ τοιοῦτον ἔρημα, ἀλλὰ ἀδίκημα.

Δερβίκαί τοὺς ὑπὲρ ἑβδομήκοντα ἔτη βεβιωκότας ἀποκτείνουσι, τοὺς μὲν ἄνδρας καταθύοντες, ἀπάγχοντες δὲ τὰς γυναῖκας.

Κόλχοι δὲ τοὺς νεκροὺς ἐν βύρσαις θάπτουσι, καὶ καταρῥάψαντες, ἐκ τῶν δένδρων ἐξαρτῶσι.

Λυδοῖς ἦν ἔθος, πρὸ τοῦ συνοικεῖν τὰς γυναῖκας ἀνδράσιν ἑταιρεῖν· ἅπαξ δὲ καταζευχθεῖσας, σωφρονεῖν. Τὴν δὲ ἀμαρτάνουσαν εἰς ἕτερον, συγνώμης τυχεῖν ἀδύνατον ἦν.

Κ Ε Φ. β.

Περὶ Νικοςράτου τοῦ κιθαριστοῦ διαφορᾶς πρὸς Λαόδοκον τὸν κιθαρωδόν.

Νικόσρατον τὸν κιθαριστὴν, λόγος τις περίεσι λέγων, Λαοδόκῳ τῷ κιθαρωδῷ διαφερόμενον ὑπὲρ μουσικῆς εἰπεῖν, ὅτι ἄρα ἐκεῖνος μὲν ἐστὶν ἐν μεγάλῃ τῇ τέχνῃ μικρὸς, αὐτὸς δὲ ἐν μικρᾷ μέγας. Οὐ μόνον δὲ ἄρα ἐστὶ σεμνὸν οἰκίαν ἀυξῆσαι, καὶ πλοῦτον, ἀλλὰ γὰρ καὶ τέχνην, εἴ γέ τι δεῖ προσέχειν Νικοςράτῳ, εὖ καὶ καλῶς τοῦτο εἰπόντι.

Κ Ε Φ. γ.

Περὶ Πολυγνώτου, καὶ Διονυσίου γραφῶν.

Πολύγνωτος ὁ Θάσιος, καὶ Διονύσιος ὁ Κολοφώνιος γραφέε ἦσαν. Καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος ἔγραφε τὰ μεγάλα, καὶ ἐν τοῖς τελείοις εἰργάζετο τὰ ἄθλα· τὰ δὲ τοῦ Διονυσίου, πλὴν τοῦ μεγέθους, τὴν τοῦ Πολυγνώτου τέχνην ἐμιμεῖτο εἰς τὴν ἀκρίβειαν, πάθος, καὶ ἦθος, καὶ σχημάτων χρῆσιν, ἱματίων λεπτότητας, καὶ τὰ λοιπά.

Κ Ε Φ. δ.

Νόμος Θεβαϊκὸς περὶ τεχνιτῶν, καὶ γραφῶν.

Ἄκούω κεῖσθαι νόμον Θεβῆσι προσάττοντα τοῖς τεχνίταις,

καὶ τοῖς γραφικοῖς, καὶ τοῖς πλαστικοῖς, εἰς τὸ κρεῖττον τὰς εἰκόνας μιμεῖσθαι. Ἀπειλεῖ δὲ ὁ νόμος τοῖς εἰς τὸ χειρόν ποτε ἢ πλάσασιν, ἢ γράψασιν, ζημίαν τὸ τίμημα δρᾶν.

Κ Ε Φ. ε.

Τίνες εὐεργεσιῶν ἐμνήσθησαν.

Εὐεργεσιῶν ἀπεμνήσθησαν, καὶ χάριτας ὑπὲρ αὐτῶν ἀπέδωσαν, Θησεὺς μὲν Ἡρακλεῖ. Αἰδωνέως γὰρ αὐτὸν τοῦ Μολοττῶν βασιλέως δῆσαντος, ὅτε ἐπὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ἦλθε μετὰ Πειρίθου ἀρπασόμενος αὐτὴν ὁ Θησεὺς (οὐχ ἑαυτῷ σπουδάζων τὸν γάμον, ἀλλὰ γὰρ τῇ τοῦ Πειρίθου χάριτι τοῦτο δράσας), Ἡρακλῆς εἰς τοὺς Μολοττοὺς ἀφικόμενος ἐρρύσατο τὸν Θησεά, καὶ διὰ ταῦτα ἐκεῖνος αὐτῷ βωμὸν ἀνέστησε. Καὶ οἱ Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβαις Πρώνακτι καὶ ἐκεῖνοι χάριτας ἀπέδωσαν· διὰ γὰρ αὐτοὺς ἀπολομένου τοῦ Πρώνακτος, τὸν ἀγῶνα ἔθεσαν ἐπ' αὐτῷ, ὃν οἱ πολλοὶ οἴονται ἐπ' Ἀργεμόρφῳ τεθῆναι ἐξ ἀρχῆς. Καὶ Ἡρακλῆς δὲ χάριτας ἀπέδωκε Νέσσορι. Νηλέως γὰρ αὐτὸν οὐ βουλομένου καθῆραι, οἱ μὲν ἄλλοι παῖδες σύμψηφοι ἦσαν τῷ Νηλεῖ, ὁ δὲ Νέσσωρ οὐχί· καὶ διὰ ταῦτα ἐλὼν τὴν πόλιν Ἡρακλῆς, τὸν μὲν Νηλέα, καὶ τοὺς ἄλλους παῖδας αὐτοῦ ἀπέκτεινεν, οὐ μόνον δὲ ἐφείσατο Νέσσορος, ἀλλὰ καὶ τὴν βασιλείαν τὴν πατρῶαν ἔγειν ἔδωκε. Καὶ Ἀθηναῖοι δὲ πανδημεῖ τοῖς Ἡρακλέους ἀπογόνους ἀπέτισαν χάριτας· ἐπεὶ γὰρ καὶ ἐκείνων ὁ προπάτωρ εὐεργέτης ἐγένετο τοῦ Θησεῶς, οἱ Ἀθηναῖοι διὰ ταῦτα κατήγαγον αὐτοὺς εἰς Πελοπόννησον. Καὶ Ἡρακλῆς δὲ ἀπέδωκε χάριτας τοῖς ἐκ Κλεωνῶν τριακοσίοις καὶ ἐξήκοντα· τούτοις γὰρ ἐπὶ τοὺς Μολιονίδας συσρατεύσασιν αὐτῷ, καὶ ἀποθανοῦσιν εὖ καὶ καλῶς, ἀπέστη τῶν ἐν Νεμέα τιμῶν, ἃς ἔλαβε παρὰ τῶν Νεμέων, ὅτε τὸν ἐπιχωριάζοντα αὐτοῖς, καὶ λυμαινόμενον αὐτῶν τὰ ἔργα, ἐχειρώσατο λέοντα. Καὶ Μενεσθεὺς δὲ ὁ Πετεῶο περὶ τοὺς Τυνδαρίδας οὐκ ἐγένετο ἀχάριστος· ἐκβαλόντες γὰρ ἐκεῖνοι τοὺς Θησεῶς υἱούς,

καὶ τὴν μητέρα τὴν Θησέως, Αἰθραν, αἰχμάλωτον λαβόν-
τες, ἔδωκαν τὴν βασιλείαν τῷ Μενεσθεῖ. Διὰ ταῦτα πρῶτος
ὁ Μενεσθεὺς Ἄνακτᾶς τε, καὶ Σωτῆρας ὠνόμασε. Καὶ Δα-
ρειῶς δὲ ὁ Ὑδάσπου παρὰ Συλοσῶντος λαβὼν ἱμάτιον, ἔτι
ιδιώτης ὢν, ὅτε ἐγκρατὴς ἐγένετο τῆς βασιλείας, ἔδωκεν
αὐτῷ τῆς πατρίδος τὴν ἀρχὴν, τῆς Σάμου. Χρῦσεα χαλ-
κείων, φαίη τις ἄν.

Κ Ε Φ. ς.

Χρησμὸς ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων.

Ὅτι, ἥνικα ἐβούλοντο Λακεδαιμόνιοι τὴν Ἀθηναίων ἀφα-
νίσαι πόλιν, ἠρώτησαν τὸν Θεόν· καὶ ἀπεκρίνατο, τὴν
κοινὴν ἐσίαν τῆς Ἑλλάδος μὴ κινεῖν.

Κ Ε Φ. ζ.

Ὅτι ἐνίοτε μῆτε ἐν θανάτῳ κακῶν ἐσιν ἀναπαύσασθαι,
καὶ περὶ Παυσανίου.

Οὐκ ἦν ἄρα τοῖς κακοῖς οὐδὲ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος, ἐπεὶ
μηδὲ τότε ἀναπαύονται· ἀλλ' ἢ παντελῶς ἀμοιροῦσι τα-
φῆς, ἢ καὶ, ἐὰν φθάσωσι ταφέντες, ὅμως καὶ ἐκ τῆς τε-
λευταίας τιμῆς, καὶ τοῦ κοινοῦ πάντων σωμάτων ὄρμου,
καὶ ἐκεῖθεν ἐκπίπτουσι. Λακεδαιμόνιοι γοῦν Παυσανίαν μη-
δίσαντα, οὐ μόνον λιμῶ ἀπέκτειναν, ἀλλὰ γὰρ καὶ τὸν
νεκρὸν ἐξέβαλον αὐτοῦ ἐκτὸς τῶν ὄρων, φησὶν Ἐπιτιμίδης.

Κ Ε Φ. η.

Περὶ μεταβολῆς τύχης.

Εἶτα τίς οὐκ οἶδε τὰς τῆς τύχης μεταβολὰς ὀξυρρόπους
καὶ ταχείας; Λακεδαιμόνιοι γοῦν Θηβαίων ἄρξαντες, αὐτοὶ
πάλιν ὑπ' ἐκείνων οὕτως ἐχειρώθησαν, ὡς τοὺς Θηβαίους
μὴ μόνον εἰς Πελοπόννησον ἀφικέσθαι, ἀλλὰ γὰρ καὶ τὸν
Εὐρώταν διελθεῖν, καὶ τὴν τῶν Λακεδαιμονίων τεμεῖν χώ-
ραν καὶ ὀλίγου καὶ τὴν πόλιν κατέλαβον, εἰ μὴ Ἐπαμι-

νώνδας ἔδεισε, μὴ Πελοποννήσιοι πάντες συμπνεύσωσι, καὶ ὑπὲρ τῆς Σπάρτης ἀγωνίσωνται.

Διονύσιος ὁ τύραννος, καταστὰς ὑπὸ Καρχηδονίων εἰς πολιορκίαν, οὐδεμιᾶς αὐτῷ σωτηρίας ὑποφαινομένης, αὐτὸς μὲν ἄθυμος ἦν, καὶ ὑπενενόει δρασμὸν. Τῶν δὲ ἐταίρων αὐτῷ τις, Ἐλλοπίδης ὄνομα, προσελθὼν ἔφατο, ὦ Διονύσιε, καλὸν ἐντάφιον ἢ τυραννίς. Αἰδεσθεῖς οὖν ἐπὶ τούτῳ ἀνερρώσθη τὴν γνώμην, καὶ σὺν ὀλίγοις παμπόλλους μυριάδας κατηγωνίσασατο, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρχὴν μείζω ἐποίησε.

Καὶ Ἀμύντας δὲ ὁ Μακεδῶν, ἡττηθεὶς ὑπὸ τῶν προσοίκων βαρβάρων, καὶ ἀποβαλὼν τὴν ἀρχὴν, γνώμην μὲν εἶχεν ὡς καὶ ἀπολείψων τὴν χώραν τελέως· ἡγάπα γὰρ εἰ δυνηθεῖη διασῶσαι αὐτὸν γοῦν μόνον. Ἐπεὶ δὲ ἐν τούτοις ἦν, ἔφατό τις πρὸς αὐτὸν τὴν Ἐλλοπίδου φωνήν. Καὶ μικρὸν χῶρον καταλαβὼν, καὶ ἀθροίσας ὀλίγους στρατιώτας, ἀνεκτήσατο τὴν ἀρχήν.

Ὅτι τὸν Ὠχον οἱ Αἰγύπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ ὄνον ἐκάλουν, τὸ νωθὲς αὐτοῦ τῆς γνώμης ἐκ τῆς ἀσθενείας τοῦ ζώου διαβάλλοντες. Ἄνθ' ὧν ἐκεῖνος τὸν Ἄπιν πρὸς βίαν κατέθυσεν ὄνω.

Δίων ὁ Ἰππαρίνου, φυγὰς ὧν ὑπὸ Διονυσίου, μετὰ δισχιλίων στρατιωτῶν ἄμβις κατεπολέμησεν, καὶ ὁ πρότερον αὐτὸς ἦν, τοῦτο ἐκεῖνον εἰργάσατο, φυγάδα.

Συρακούσιοι δὲ ἑννέα τριήρεσι πρὸς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα τὰς τῶν Καρχηδονίων παραταξάμενοι, κατὰ πολὺ ἐκράτησαν.

Κ Ε Φ. θ.

Περὶ Πλάτωνος ἀτυφίας, καὶ Ἀριστοτέλους ἀχαριστίας.

Πλάτων ὁ Ἀρίσωνος ἐν Ὀλυμπία συνεσκήνωσεν ἀγνώσιν ἀνθρώποις, καὶ αὐτὸς ὧν αὐτοῖς ἀγνώς. Οὕτως δὲ αὐτοὺς ἐχειρώσατο, καὶ ἀνεδήσατο τῇ συνουσίᾳ, συνεσιώμενός τε αὐτοῖς ἀφελῶς, καὶ συνδιημερεύων ἐν πᾶσιν, ὡς ὑπερησθῆναι τοὺς

ξένους τῆ τοῦ ἀνδρὸς συντυχίᾳ. Οὔτε δὲ Ἀκαδημίας ἐμνήμητο, οὔτε Σωκράτους· αὐτόγε μὴν τοῦτο ἐνεφάνισεν αὐτοῖς, ὅτι καλεῖται Πλάτων. Ἐπεὶ δὲ ἤλθον εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπεδέξατο αὐτοὺς εὖ μάλα φιλοφρόνως. Καὶ οἱ ξένοι, Ἄγε, εἶπον, ὦ Πλάτων, ἐπίδειξον ἡμῖν καὶ τὸν ὁμώνυμόν σου, τὸν Σωκράτους ὁμιλητὴν, καὶ ἐπὶ τὴν Ἀκαδημίαν ἦγησαι τὴν ἐκείνου, καὶ ἐπισύσῃσον τῷ ἀνδρὶ, ἵνα τι καὶ αὐτοῦ ἀπολαύσωμεν. Ὁ δὲ, ἡρέμα ὑπομειδιάσας, ὡσπερ οὖν καὶ εἰώθει, Ἄλλ' ἐγώ, φησιν, αὐτὸς ἐκεῖνός εἰμι. Οἱ δὲ ἐξεπλάγησαν, εἰ τὸν ἀνδρα ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν τὸν τοσοῦτον ἠγνόησαν, ἀτύφως αὐτοῦ συγγενομένου καὶ ἀνεπιτηδεύτως αὐτοῖς, καὶ δείξαντος, ὅτι δύναται καὶ ἄνευ τῶν συνήθων λόγων χειροῦσθαι τοὺς συνόντας.

Ὅτι Πλάτων τὸν Ἀριστοτέλη ἐκάλει Πῶλον. Τί δὲ ἐβούλετο αὐτῷ τὸ ὄνομα ἐκεῖνο; Δηλονότι ὠμολόγηται, τὸν πῶλον, ὅταν κορεσθῆ τοῦ μητρῷου γάλακτος, λακτιζῆεν τὴν μητέρα. Ἡνίττετο οὖν καὶ Πλάτων ἀχαρισίαν τινὰ τοῦ Ἀριστοτέλους. Καὶ γὰρ ἐκεῖνος τὰ μέγιστα εἰς φιλοσοφίαν παρὰ Πλάτωνος λαβὼν σπέρματα, καὶ ἐφόδια, εἶτα ὑποπλησθεὶς τῶν ἀρίστων, καὶ ἀφηνιάσας, ἀντρωκοδόμησεν αὐτῷ διατριβὴν καὶ ἀντιπαρεξήγαγεν ἐν τῷ περιπάτῳ ἐταίρους ἔχων καὶ ὁμιλητὰς, καὶ ἐγλίχετο ἀντίπαλος εἶναι Πλάτωνι.

Κ Ε Φ. ι.

Πῶς εἶχε πρὸς τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων ὁ Περικλῆς.

Εἶτα οὐκ ἦν τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων θεραπευτικὸς, ὁ Ξανθίππου Περικλῆς; Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ. Ὅσακις γοῦν ἔμελλεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν παριέναι, ἤυχετο μηδὲν αὐτῷ ῥῆμα ἐπιπολάσαι τοιοῦτον, ὅπερ οὖν ἔμελλεν ἐκτραχύνειν τὸν δῆμον, πρόσκυντες αὐτῷ γενόμενον, καὶ ἀβούλητον δόξαν.

Κ Ε Φ. ια.

Περὶ Σωκράτους φιλοκαλίας.

Διογένης ἔλεγε καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν τρυφῆσαι· περιεργάσθαι γὰρ καὶ τῷ οἰκιδίῳ, καὶ τῷ σκιμποδίῳ, καὶ ταῖς βλαύταις δὲ αἴσπερ οὖν ἐχρήτο Σωκράτης ἔστιν ὅτε.

Κ Ε Φ. ιβ.

Περὶ Ἑλένης εἰκότος ὑπὸ Ζεῦξιδος γραφείσης.

Ὁ Ζεῦξις ὁ Ἡρακλειώτης, ὅτε τὴν Ἑλένην ἔγραψε, πολλὰ ἐχρημάτισατο ἐκ τούτου τοῦ γράμματος· οὐ γὰρ εἰκῆ, καὶ ὡς ἔτυχε, τοὺς βουλομένους ἀνέδην εἶα ὄραν αὐτήν, ἀλλ' ἔδει ρητὸν ἀργύριον καταβαλεῖν, εἶτα οὕτω θεάσασθαι. Ὡς οὖν μίσθωμα τοῦ Ἡρακλειώτου λαμβάνοντος ὑπὲρ τῆς γραφῆς, ἐκάλουν οἱ τότε Ἕλληνας ἐκείνην τὴν Ἑλένην, Ἐταίραν.

Κ Ε Φ. ιγ.

Ἐπικούρου γνώμη, καὶ εὐδαιμονία.

Ἐπίκουρος ὁ Γαργήτιος ἔλεγεν, ὅ ὀλίγον οὐχ ἱκανόν, ἀλλὰ τούτῳ γε οὐδὲν ἱκανόν. Ὁ αὐτὸς ἔλεγεν ἐτοιμῶς ἔχειν καὶ τῷ Διὶ περὶ εὐδαιμονίας διαγωνίζεσθαι, μάζαν ἔχων καὶ ὕδωρ. Ταῦτ' οὖν ἐννοῶν ὁ Ἐπίκουρος, τί βουλόμενος ἐπήνει τὴν ἡδονήν, εἰσόμεθα ἄλλοτε.

Κ Ε Φ. ιδ.

Περὶ χρημάτων φειδοῦς καὶ φυλακῆς.

Πολλάκις τὰ κατ' ὀβολὸν μετὰ πολλῶν πόνων συναχθέντα χρήματα, κατὰ τὸν Ἀρχίλοχον, εἰς πόρνης γυναικὸς ἔντερον καταίρουσιν. Ὡσπερ γὰρ ἐχίνον λαβεῖν μὲν βράδιον, συνέχειν δὲ χαλεπὸν, οὕτω καὶ τὰ χρήματα. Καὶ Ἀναξαγόρας ἐν τῷ περὶ βασιλείας φησὶ, Χαλεπὸν χρήματα συναγεύρασθαι, χαλεπώτερον δὲ φυλακὴν τούτοις περιθεῖναι.

Κ Ε Φ. ιε.

Περί τινων ἐν νόσῳ μουσικῆν, καὶ ἄλλα μεμαθηκότων,
καὶ ἰσχυρῶν γεγενημένων.

Ἰέρωνά φασι τὸν Σικελίας τύραννον τὰ πρῶτα ἰδιώτην εἶναι, καὶ ἀνθρώπων ἀμουσότατον, καὶ τὴν ἀγροικίαν ἀλλὰ μηδὲ κατ' ὀλίγον τοῦ ἀδελφοῦ διαφέρειν τοῦ Γέλωνος· ἐπεὶ δὲ αὐτῷ συνηνέχθη νοσήσαι, μουσικώτατος ἀνθρώπων ἐγένετο, τὴν σχολὴν τὴν ἐκ τῆς ἀρρώστιας εἰς ἀκούσματα πεπαιδευμένα καταθέμενος. Ῥώσθεις οὖν Ἰέρων συνῆν Συμωνίδῃ τῷ Κείῳ, καὶ Πινδάρῳ τῷ Θηβαίῳ, καὶ Βακχυλίδῃ τῷ Ἰουλιήτῃ. Ὁ δὲ Γέλων ἄνθρωπος ἀμουςος.

Μουσικώτατον δὲ λέγουσι, καὶ Πτολεμαῖον γενέσθαι τὸν δεύτερον, καὶ αὐτὸν νοσήσαντα. Λέγει δὲ καὶ Πλάτων τὸν Θεάγῃν φιλοσοφῆσαι δι' οὐδὲν ἄλλο, ἢ διὰ τὴν νοσοτροφίαν· εἵργουσα γὰρ αὐτὸν ἐκείνη τῶν πολιτικῶν, συνήλασεν εἰς τὸν τῆς σοφίας ἔρωτα. Τίς δὲ οὐκ ἂν νοῦν ἔχων συνηύξατο καὶ Ἀλκιβιάδῃ νόσον, καὶ Κριτία, καὶ Πausανία τῷ Λακεδαιμονίῳ, καὶ ἄλλοις; Ἀλκιβιάδῃ μὲν καὶ Κριτία, ἵνα μὴ, ἀποδράντες Σωκράτους, ὁ μὲν ὑβρισηὺς γένηται, καὶ ποτὲ μὲν φιλολάκων, ποτὲ δὲ βιοιωτιάζῃ τὸν τρόπον, καὶ αὖ πάλιν θετταλίζῃ, καὶ τοῖς Μήδων καὶ Περσῶν ἀρέσκηται, ἐν Φαρναβάζου γενόμενος· τυραννικώτατος δὲ καὶ φονικώτατος ὁ Κριτίας γενόμενος, καὶ τὴν πατρίδα ἐλύπησε πολλὰ, καὶ αὐτὸς μισούμενος, τὸν βίον κατέσρεψε.

Καὶ Στράτων δὲ ὁ Κορράγου εἰς δέον ἔοικε νοσήσαι· εὖ γάρ γένους ἦκων, εὖ δὲ καὶ πλούτου, οὐκ ἐγυμνάζετο. Καμῶν δὲ τὸν σπλῆνα, καὶ θεραπείας δεηθεὶς τῆς ἐκ τῶν γυμνασίων, τὰ μὲν πρῶτα, ὅσον ἐς τὸ ὑγιαίνειν, ἐχοῖτο αὐτοῖς· χωρῶν δὲ ἐς τὸ πρόσω τῆς τέχνης, καὶ ἐν ἔργῳ τιθέμενος αὐτὴν, Ὀλυμπιάσι μὲν ἐνίκησεν ἡμέρα μιᾷ πάλην, καὶ παγκράτιον, καὶ τῇ ἐξῆς Ὀλυμπιάδι, καὶ ἐν Νεμέᾳ δὲ, καὶ Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμοῖ.

Δημοκράτης ὁ παλαιστῆς, καὶ αὐτὸς νοσήσας τοὺς πόδας, παριῶν εἰς τοὺς ἀγῶνας, καὶ γὰρ ἐν τῷ σταδίῳ, περιγράφων ἑαυτῷ κύκλον, προσέταττε τοῖς ἀντιπαλαισταῖς ἔξω τῆς γραμμῆς αὐτὸν προέλκειν· οἱ δὲ ἠττώοντο ἀδυνατοῦντες· ὁ δὲ, εὖ διαβάς ἐν τῇ στάσει καὶ ἐγκρατῶς, σφρανούμενος ἀπῆει.

Κ Ε Φ. ις.

Παλαιῶν τινων ιδιότητες.

Ἐὰν προσέχη τις Καλλία, φιλοπότην αὐτὸν ἐργάσεται ὁ Καλλίας· ἐὰν Ἰσμηνία, ἀυλητήν· ἀλαζόνα, ἐὰν Ἀλκιβιάδῃ· ὀφοποιὸν, ἐὰν Κρωθύλῳ· δεινὸν εἰπεῖν, ἐὰν Δημοσθένει· στρατηγικόν, ἐὰν Ἐπαμινώνδῃ· μεγαλόφρονα, ἐὰν Ἀγησιλάῳ· καὶ χρησὸν, ἐὰν Φωκίῳ· καὶ δίκαιον, ἐὰν Ἀρισεΐδῃ· καὶ σοφὸν, ἐὰν Σωκράτει.

Κ Ε Φ. ιζ.

Πυθαγόρου θαυμάσια καὶ δόξαι.

Ἐδίδασκε Πυθαγόρας τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι κραιπτόνων γεγένηται σπερμάτων, ἢ κατὰ τὴν φύσιν τὴν θνητὴν· τῆς γὰρ αὐτῆς ἡμέρας ὦφθη καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐν Μεταποντίῳ, φησὶ, καὶ ἐν Κρότωνι. Καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ παρέφηνε χρυσοῦν τὸν ἕτερον τῶν μηρῶν. Καὶ Μυλλίαν δὲ τὸν Κροτωνιάτην ὑπέμνησεν, ὅτι Μίδας ὁ Γορδίου ἐστὶν ὁ Φρύξ. Καὶ τὸν αἰτὸν δὲ τὸν λευκὸν κατέψησεν ὑπομείναντα αὐτόν. Ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ Κώσα τοῦ ποταμοῦ διαβαίνων προσεῤῥήθη, τοῦ ποταμοῦ εἰπόντος αὐτῷ, Χαῖρε Πυθαγόρα.

Ἐλεγε δὲ ἱερώτατον εἶναι τὸ τῆς Μαλάχης φύλλον. Ἐλεγεν, ὅτι πάντων σοφώτατον ὁ Ἀριθμὸς· δεύτερος δὲ, ὁ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα θέμενος. Καὶ τὸν σεισμὸν ἐγενεαλόγει οὐδὲν ἄλλο εἶναι, ἢ σύνοδον τῶν τεθνεώτων. Ἡ δὲ Ἴρις, ἔφασκεν, ὡς αὐγὴ τοῦ ἡλίου ἐστὶ. Καὶ ὁ πολλάκις ἐμπίπτων τοῖς ὡσὶν ἦχος, φωνὴ τῶν κραιπτόνων. Οὐχ οἷόν τε δὲ ἦν διαπορῆσαι ὑπὲρ τίνος αὐτῷ, ἢ τοῖς λεχθεῖσί τι προσερωτῆσαι, ἀλλ', ὡς

χρησμῶ θείῳ, οὕτως οἱ τότε προσεῖχον τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτοῦ. Ἐπιςρεφομένου δὲ τὰς πόλεις αὐτοῦ, διέρρει λόγος, ὅτι Πυθαγόρας ἀφίκετο οὐ διδάξων, ἀλλ' ἰατρεύων.

Προσέταττε δὲ ὁ αὐτὸς Πυθαγόρας καρδίας ἀπέχεσθαι, καὶ ἀλεκτρυόνος λευκοῦ, καὶ τῶν θνησειδίων παντὸς μᾶλλον, καὶ μὴ χρῆσθαι βαλανείῳ, μηδὲ βαδίζειν τὰς λεωφόρους· ἄδηλον γὰρ εἰ καθαρεύουσι καὶ αὐτὰ ἐκεῖνα.

Κ Ε Φ. ιη.

Περὶ αἰδοῦς καὶ τιμῆς τοῦ Διονυσίου πρὸς Πλάτωνα.

Ὅτε κατῆλθε Πλάτων ἐν Σικελίᾳ κλητὸς, πολλὰ ἐπὶ πολλοῖς ἐπισείλαντος τοῦ Διονυσίου, καὶ ἀνήγαγεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἄρμα ὁ νέος Διονύσιος, αὐτὸς μὲν ἠνιοχῶν, παραιβάτην δὲ ποιησάμενος τὸν Ἀρίσωνος, τότε δὴ φασὶ Συρακούσιον ἄνδρα, χαρίεντα, καὶ τῶν Ὀμήρου μὴ ἀπαίδευτον, ἡσθέντα τῇ ὕψει ταύτῃ, ἐπειπεῖν τὰ ἐξ Ἰλιάδος ἐκεῖνα, παρατρέψαντα ὀλίγον·

· · · · · Μίσα δ' ἔβραχε φήσινος ἄξων
Βριβοσύνη· δεινὸν γὰρ ἄσιν βρολόν, ἄνδρα τ' ἄριστον.

Ὅτι ὑπόπτῃς ὦν εἰς πάντας ὁ Διονύσιος, ὅμως εἰς Πλάτωνα τοσαύτην ἔσχεν αἰδῶ, ὥς ἐκεῖνον μόνον εἰσιέναι πρὸς αὐτὸν μὴ ἐρευνώμενον, καίτοι Δίῳνος αὐτὸν ἐπιστάμενος ἐταῖρον εἰς τὰ ἔσχατα εἶναι.

Κ Ε Φ. ιθ.

Ὅτι παιδεῖαν ἐτίμησε Φίλιππος, καὶ περὶ Ἀριστοτέλους.

Φίλιππος ὁ Μακεδῶν οὐ μόνον ἐλέγετο τὰ πολέμια εἶναι ἀγαθὸς, καὶ εἰπεῖν δεινός, ἀλλὰ καὶ παιδεῖαν ἀνδρειότατα ἐτίμα. Ἀριστοτέλει γοῦν χορηγήσας πλοῦτον ἀνευδεῖ, αἴτιος γέγονε πολλῆς καὶ ἄλλης πολυπειρίας, ἀτὰρ οὖν καὶ τῆς γνώσεως τῆς κατὰ τὰ ζῶα καὶ τὴν ἰσορίαν αὐτῶν ὁ τοῦ Νικομάχου διὰ τὴν ἐκ Φιλίππου περιουσίαν ἐκαρπώσατο. Καὶ Πλάτωνα δὲ ἐτίμησε, καὶ Θεόφρασον.

Κ Ε Φ. κ.

Περὶ Δημοκρίτου, καὶ τῆς περὶ αὐτοῦ, Θεοφράσου,
Ἰπποκράτους, καὶ ἄλλων δόξης.

Δημόκριτον τὸν Ἀβδηρίτην λόγος ἔχει τὰ τε ἄλλα γενέσθαι σοφὸν, καὶ δὴ καὶ ἐπιθυμῆσαι λαθεῖν, καὶ ἐν ἔργῳ θέσθαι σφόδρα πάνυ τοῦτο διὰ ταῦτά τοι καὶ πολλὴν ἐπήει γῆν. Ἦκεν οὖν καὶ πρὸς τοὺς Χαλδαίους, εἰς Βαβυλῶνα, καὶ πρὸς τοὺς Μάγους, καὶ τοὺς Σοφιστὰς τῶν Ἰνδῶν. Τὴν παρὰ τοῦ Δαμασίππου τοῦ πατρὸς οὐσίαν εἰς τρία μέρη νεμηθεῖσαν τοῖς ἀδελφοῖς τοῖς τρισὶ, τ' ἀργύριον μόνον λαβὼν ἐφόδιον τῆς ὁδοῦ, τὰ λοιπὰ τοῖς ἀδελφοῖς εἶασε. Διὰ ταῦτά τοι καὶ Θεόφραστος αὐτὸν ἐπήνει, ὅτι περιήει κρείττονα ἀγερμὸν ἀγείρων Μενελάου, καὶ Ὀδυσσέως. Ἐκεῖνοι μὲν γὰρ ἠλῶντο, αὐτόγρημα Φοινίκων ἐμπόρων μηδὲν διαφέροντες· χρήματα γὰρ ἤθροίζον, καὶ τοῦ περίπλου ταύτην εἶχον τὴν πρόφασιν.

Ὅτι οἱ Ἀβδηρίται ἐκάλουν τὸν Δημόκριτον Φιλοσοφίαν, τὸν δὲ Πρωταγόραν, Αὐγόν. Κατεγέλα δὲ πάντων ὁ Δημόκριτος, καὶ ἔλεγεν αὐτοὺς μαινέσθαι ὅθεν καὶ Γελασίον αὐτὸν ἐκάλουν οἱ πολῖται. Λέγουσι δὲ οἱ αὐτοὶ τὸν Ἰπποκράτην περὶ τὴν πρώτην ἔντευξιν ὑπὲρ τοῦ Δημοκρίτου δόξαν λαβεῖν, ὡς μαινομένου· προϊούσης δὲ αὐτοῖς τῆς συνουσίας, εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσαι τὸν ἄνδρα. Λέγουσι δὲ, Δωριέα ὄντα τὸν Ἰπποκράτην, ἀλλ' οὖν τὴν τοῦ Δημοκρίτου χάριν, τῇ Ἰαδίφωνῃ συγγραψαὶ τὰ συγγράμματα.

Κ Ε Φ. κα.

Παιδικὰ Σωκράτους, καὶ Πλάτωνος.

Ὅτι παιδικὰ ἐγένετο, Σωκράτους μὲν Ἀλκιβιάδης, Πλάτωνος δὲ Δίων. Ὁ μὲν τοι Δίων καὶ ἀπώνητό τι τοῦ ἔρασοῦ.

Κ Ε Φ. κβ.

Περὶ Ἀθηναίων ἀβροσύνης.

Οἱ παλαιοὶ Ἀθηναῖοι ἀλουργῆ μὲν ἠμπείχοντο ἱμάτια, ποικίλους δὲ ἐνέδυνον χιτῶνας· κορύμβους δὲ ἀναδύμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν, χρυσοῦς ἐνεύροντες αὐταῖς τέττιγας, καὶ κόσμον ἄλλον πρόσθετον περιεπτόμενοι χρυσοῦ, προήεσαν. Καὶ ὀκλαδίας αὐτοῖς δίφρους οἱ παῖδες ὑπέφερον, ἵνα μὴ καθίζωσιν ἑαυτοὺς εἰκῆ, καὶ ὡς ἔτυχε. Δῆλον δὲ, ὅτι καὶ ἡ τράπεζα ἦν αὐτοῖς, καὶ ἡ λοιπὴ δίαιτα ἀβροτέρα. Τιοιοῦτοι δὲ ὄντες τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἐνίκησαν.

Κ Ε Φ. κγ.

Περὶ τινῶν ἀσώτων.

Ὅτι Περικλέα, καὶ Καλλιάν τὸν Ἰππονίου, καὶ Νικίαν τὸν Περγασῆθεν, τὸ ἀσωτεῦσθαι, καὶ ὁ πρὸς ἡδονὴν βίος, εἰς ἀπορίαν περιέστησεν· ἐπεὶ γὰρ ἐπέλιπε τὰ χρήματα αὐτοῦς, οἱ τρεῖς κώνειον, τελευταίαν πρόποσιν, ἀλλήλοις προπιόντες, ὥσπεροῦν ἐκ συμποσίου ἀνέλυσαν.

Κ Ε Φ. κδ.

Πῶς ἂν ἡ φιλία διαμένοι μάλιςα.

Λεωπρέπης ὁ Κεῖος, ὁ τοῦ Σιμωνίδου πατήρ, ἔτυχέ πρτε ἐν παλαίστρᾳ καθήμενος· εἶτα μειράκια πρὸς ἀλλήλους οἰκείως διακείμενα ἤρετο τὸν ἄνδρα, πῶς ἂν αὐτοῖς ἡ φιλία διαμένοι μάλιςα. Ὁ δὲ εἶπεν, Ἐὰν ταῖς ἀλλήλων ὀργαῖς ἐξίσασθε, καὶ μὴ ὀμόσε χωροῦντες τῷ θυμῷ, εἶτα παραζύνητε ἀλλήλους κατ' ἀλλήλων.

Κ Ε Φ. κε.

Περὶ Θρασύλλου παραδόξου μανίας.

Θρασύλλος ὁ Αἰξωνεὺς παράδοξον καὶ καινὴν ἐνόσησε μανίαν. Ἀπολιπὼν γὰρ τὸ ἄστυ, καὶ κατελθὼν εἰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ ἐνταῦθα οἰκῶν, τὰ πλοῖα τὰ καταίροντα ἐν αὐτῷ πάντα

ἑαυτοῦ ἐνόμιζεν εἶναι, καὶ ἀπεγράφετο αὐτὰ, καὶ αὖ πάλιν ἐξέπεμπε, καὶ τοῖς περισωζομένοις, καὶ εἰσιούσιν εἰς τὸν λιμένα ὑπερέχαιρε· χρόνους δὲ διετέλεσε πολλοὺς συνοικῶν τῷ ἀρρώσῃματι τούτῳ. Ἐκ Σικελίας δὲ ἀναχθεῖς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, παρέδωκεν αὐτὸν ἰατρῷ ἰάσασθαι καὶ ἐπαύσατο τῆς νόσου οὕτως. Ἐμμένητο δὲ πολλάκις τῆς ἐν μανίᾳ διατριβῆς, καὶ ἔλεγε μηδέποτε ἠσθῆναι τοσοῦτον, ὅσον τότε ἦδετο ἐπὶ ταῖς μηδὲν αὐτῷ προσηκούσαις ναυσὶν ἀποσωζομέναις.

Κ Ε Φ. κς.

Περὶ Ἠλέκτρας.

Ἐάνθος, ὁ ποιητὴς τῶν μελῶν (ἐγένετο δὲ οὗτος πρεσβύτερος Στρησιγόρου τοῦ Ἰμεραίου), λέγει τὴν Ἠλέκτραν τοῦ Ἀγαμέμνονος οὐ τοῦτο ἔχειν τοῦνομα πρῶτον, ἀλλὰ Λαοδίκην. Ἐπεὶ δὲ Ἀγαμέμνων ἀνῆρέθη, τὴν δὲ Κλυταιμνήστραν ὁ Ἄιγισθος ἔγημε, καὶ ἐβασίλευσεν, ἄλεκτρον οὔσαν, καὶ καταγῆρῶσαν παρθένον, Ἀργεῖοι Ἠλέκτραν ἐκάλεσαν, διὰ τὸ ἄμοιρεῖν ἀνδρὸς, καὶ μὴ πεπειρᾶσθαι λέκτρον.

Κ Ε Φ. κζ.

Περὶ Παμφάουσι δώρου, καὶ Διοτίμου.

Ὅτι Παμφάουσι ὁ Πριηνεὺς Κροίσῳ τῷ Λυδῷ, τοῦ πατρὸς αὐτοῦ περιόντος, τριάκοντα μναῖς ἐδώρησατο. Παραλαβὼν δὲ τὴν ἀρχὴν, μεσὴν ἄμαξαν ἀργυρίου ἀπέπεμψεν αὐτῷ.

Ὅτι Διογένης, λαβὼν παρὰ Διοτίμου τοῦ Καρυσίου νόμισμα ὀλίγον, ἔφη·

Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῆσι μνοιναῖς,
"Αὐδρά τε, καὶ οἶκον.

Ἐδόκει δὲ πως ὁ Διοτίμος μαλθακώτερος εἶναι.

Κ Ε Φ. κη.

Ὅτι ὁ Φερεκύδης φθειρίασιν ἔπαθε δι' ἀθεοσύνην.

Φερεκύδης ὁ Σύριος τὸν βίον ἀλγεινότατον ἀνθρώπων κατ-

ἔσρεψε, τοῦ παντός αὐτῷ σώματος ὑπὸ τῶν φθειρῶν ἀναλωθέντος· καὶ γενομένης αἰσχυρᾶς αὐτῷ τῆς ὄψεως, τὴν ἐκ τῶν συνήθων ἐξέκλινε συνουσίαν. Ὅποτε δέ τις προσελθὼν ἐπυνθάνετο, ὅπως διάγοι; διὰ τῆς ὀπῆς, τῆς κατὰ τὴν θύραν, διείρας τὸν δάκτυλον, ψιλὸν γεγονότα τῆς σαρκὸς, ἐπέλεγεν, οὕτω διακεῖσθαι καὶ τὸ πᾶν αὐτοῦ σῶμα. Λέγουσι δὲ Δηλίων παῖδες τὸν θεὸν τὸν ἐν Δήλῳ, μηνίσαντα αὐτῷ, τοῦτο ποιῆσαι. Καθήμενον γὰρ ἐν Δήλῳ μετὰ τῶν μαθητῶν, ἄλλα τε πολλὰ φασὶ περὶ τῆς ἑαυτοῦ σοφίας εἰπεῖν, καὶ δὴ καὶ τοῦτο, μηδενὶ τῶν θεῶν θῦσαι, καὶ ὅμως οὐδὲν ἦττον ἠδέως βεβιωκέναι καὶ ἀλύπως, οὐ μεῖον τῶν ἑκατόμβας καταθούοντων. Ὑπὲρ ταύτης οὖν τῆς κουφολογίας βαρυτάτην ζημίαν ἐξέτισεν.

Κ Ε Φ. κθ.

Περὶ Ἀλεξάνδρου γελοῖον.

Οὐ γὰρ δὴ δύναμαι πείθειν ἑμαυτὸν μὴ γελαῖν ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου· εἴ γε, ἀπείρους ἀκούων εἶναί τινας κόσμους λέγοντος Δημοκρίτου ἐν τοῖς συγγράμμασιν, ὅδε ἠνιάτο μηδὲ τοῦ ἐνός καὶ κοινοῦ κρατῶν. Πόσον δὲ ἐπ' αὐτῷ Δημόκριτος ἐγέλασεν ἂν αὐτός, τί δεῖ καὶ λέγειν, ᾧ ἔργον τοῦτο ἦν;

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Κ Ε Φ. α.

Ὅτι Ταχῶς δι' ἀβροτέραν δίαιταν ἐτελεύτησεν.

ΤΑΧΩΣ ὁ Αἰγύπτιος, ἕως μὲν ἐχρῆτο τῇ ἐπιχωρίῳ διαίτη, καὶ ἐυτελῶς διεβίω, ὑγιεινότατος ἀνθρώπων διῆγεν· ἐπεὶ δὲ εἰς Πέρσας ἀφίκετο, καὶ εἰς τὴν ἐκείνων τρυφὴν ἐξέπεσε, τὸ ἄηθες τῶν σιτίων οὐκ ἐνεγκὼν, ὑπὸ δυσεντερίας τὸν βίον κατέσρεψε, τῆς τρυφῆς ἀλλαζάμενος θάνατον.

Κ Ε Φ. β.

Φερεκύδης πῶς τέθνηκεν.

Ὅτι Φερεκύδης, Πυθαγόρου διδάσκαλος, ἐμπεσὼν εἰς τὴν ἀρρώσϊαν, πρῶτον μὲν ἴδρου ἰδρῶτα θερμὸν, ἰζώδη, ὅμοιον ὡς μύζαις, ὑςερὸν δὲ, θηριώδη, μετὰ δὲ, ἐφθειρίασε. Καὶ διαλυομένων τῶν σαρκῶν εἰς τοὺς φθειρας, ἐπεγένετο τῆξις, καὶ οὕτω τὸν βίον κατήλλαζεν.

Κ Ε Φ. γ.

Περὶ τῶν Ἡρακλείων σηλῶν.

Ἄριστοτέλης τὰς νῦν Ἡρακλείους σήλας καλουμένας, πρὶν ἢ κληθῆναι τοῦτό, φησι Βριάρεω καλεῖσθαι αὐτάς· ἐπεὶ δὲ καθῆρε γῆν καὶ θάλασσαν Ἡρακλῆς, καὶ ἀναμφιλόγως εὐεργέτης ἐγένετο τῶν ἀνθρώπων, τιμῶντες αὐτὸν, τὴν μὲν Βριάρεω μνήμην παρ' οὐδὲν ἐποίησαντο, Ἡρακλείους δὲ προσηγόρευσαν.

Κ Ε Φ. δ.

Περὶ φυτῶν τινῶν ἐν Δήλῳ θαλόντων.

Ὅτι ἀναθῆλαι λόγος ἐστὶ Δήλιος φυτὰ ἐν Δήλῳ, ἐλαίαν καὶ ραίνικα, ὧν ἀψαμένην τὴν Δητῶ, εὐθύς ἀποκυῆσαι, τέως οὐ δυναμένην τοῦτο δρᾶσαι.

Κ Ε Φ. ε.

Περὶ Ἐπαμινώνδου ἀκτημοσύνης, καὶ μεγαλοφροσύνης.

Ἐπαμινώνδας ἓνα εἶχε τρίβωνα, καὶ αὐτὸν ρυπῶντα· εἴ ποτε δὲ αὐτὸν ἔδωκεν εἰς γναφεῖον, αὐτὸς ὑπέμενεν οἴκοι δι' ἀπορίαν ἐτέρου. Ἐν δὴ τούτοις τῆς περιουσίας ὧν, τοῦ Περσῶν βασιλέως πέμψαντος αὐτῷ πολὺ χρυσίον, οὐ προσήκατο· καὶ, εἴτι ἐγὼ νοῶ, μεγαλοφρονέστερος ἦν τοῦ διδόντος ἢ μὴ λαβῶν.

Κ Ε Φ. ς.

Περὶ Καλάνου ἐκουσίας τελευτῆς.

Ἄξιον δὲ καὶ τὸ Καλάνου τοῦ Ἰνδοῦ τέλος ἐπαινέσαι, ἄλλος δ' ἂν εἶπεν, ὅτι καὶ ἀγασθῆναι. Ἐγένετο δὲ τοιοῦτον. Κάλανος ὁ Ἰνδῶν σοφιστῆς, μακρὰ χαίρειν φράσας Ἀλέξανδρῳ, καὶ Μακεδόσι, καὶ τῷ βίῳ, ὅτε ἐβουλήθη ἀπολύσαι αὐτὸν ἐκ τῶν τοῦ σώματος δεσμῶν, ἐνένηστο μὲν ἢ πυρὰ ἐν τῷ καλλίσῳ προαείῳ τῆς Βαβυλῶνος· καὶ ἦν τὰ ξύλα αὔα, καὶ πρὸς εὐωδίαν ἔυ μάλα ἐπίλεκτα, κέδρου, καὶ θύου, καὶ κυπαρίττου, καὶ μυρσίνης, καὶ δάφνης. Αὐτὸς δὲ γυμνασάμενος γυμνάσιον τὸ εἰωθὸς (ἦν δὲ αὐτὸ δρόμος), ἀνελθὼν ἐπὶ μέσης τῆς πυρᾶς ἔστη ἐσεφανωμένος καλάμου κόμη. Καὶ ὁ μὲν ἥλιος αὐτὸν προσέβαλλεν· ὁ δὲ αὐτὸν προσεκύνει, καὶ τοῦτο ἦν τὸ σύνθημα εἰς τὸ ἐξάπτειν τὴν πυρὰν τοῖς Μακεδόσι. Καὶ τὸ μὲν ἔδρατο, ὁ δὲ περιληφθεὶς ὑπὸ τῆς φλογός, ἀτρέπτως εἰσῆκει, καὶ οὐ πρότερον ἀνετράπη, πρὶν ἢ διελύθη. Ἐνταῦθά φασιν ἐκπλαγῆναι καὶ τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ εἰπεῖν,

ὅτι μείζονας ἀντιπάλους αὐτοῦ Κάλανος κατηγωνίσαστο· ὁ μὲν γὰρ πρὸς Πῶρον, καὶ Ταξίλην, καὶ Δαρεῖον διήθλησεν, ὁ δὲ Κάλανος πρὸς τὸν πόνον, καὶ τὸν θάνατον.

Κ Ε Φ. ζ.

Περὶ Ἀναχάρσιδος.

Οἱ μὲν Σκύθαι περὶ τὴν ἑαυτῶν πλανῶνται· Ἀνάχαρσις δὲ, ἅτε ἀνὴρ σοφὸς, καὶ περαιτέρω προήγαγε τὴν πλάνην. Ἦκε γοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὁ Σόλων ἐθαύμασεν αὐτόν.

Κ Ε Φ. η.

Πῶς τινες τὰ σκώμματα ἤνεγκαν.

Τὰ σκώμματα καὶ αἱ λοιδορίαι οὐδέν μοι δοκεῖ δύνασθαι. Ἐὰν γὰρ σερεᾶς γνώμης λάβωνται, καταλέλυνται· ἐὰν δὲ ἀγεννοῦς καὶ ταπεινῆς, ἴσχυσε, καὶ οὐ μόνον ἐλύπησε πολλὰκις, ἀλλὰ καὶ ἀπέκτεινε. Τούτων ἀπόδειξις ἐκεῖνα ἔσω. Σωκράτης μὲν οὖν κωμωδούμενος, ἐγέλα· Πολιάγρος δὲ ἀπήγξατο.

Κ Ε Φ. θ.

Περὶ Ἀριστοτέλους.

Ἀριστοτέλης ἀσωτευσάμενος τὰ ἐκ τοῦ πατρὸς χρήματα, ὤρμησεν ἐπὶ στρατείαν· εἶτα ἀπαλλάττων κακῶς ἐν τούτῳ, φαρμακοπώλης ἀνεφάνη. Παρεισρueis δὲ εἰς τὸν Περίπατον, καὶ παρακούων τῶν λόγων, ἀμείνων πεφυκῶς πολλῶν, εἶτα ἕξιν περιεβάλετο, ἦν μετὰ ταῦτα ἐκτέησατο.

Κ Ε Φ. ι.

Νηῶν τινων, καὶ ὀπλιτῶν ἀριθμὸς, οὓς οἱ Ἀθηναῖοι ἀπώλεσαν.

Νηῆτην σόλον Ἀθηναῖοι εἰργάζοντο ἑαυτοῖς αἰεὶ φιλοπόνως. Κατὰ χρόνους δὲ, τὰ μὲν κατορθοῦντες, τὰ δὲ ἠττώμενοι, ἀπώλεσαν τριῆρεις μὲν ἐν Αἰγύπτῳ διακοσίας, σὺν τοῖς πληρώμασι·

ρώμασι· περὶ Κύπρον δὲ πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν· ἐν Σικελίᾳ τεσσαράκοντα καὶ διακοσίας· ἐν δὲ Ἑλλησπόντῳ διακοσίας. Ὀπλῖται δὲ ἀπώλοντο αὐτοῖς ἐν Σικελίᾳ μυριάδες τέσσαρες, χίλιοι δὲ ἐν Χαιρωνείᾳ.

Κ Ε Φ. ια.

Περὶ Θρακῶν βασιλέως ὁμότητος κατὰ τῶν αὐτοῦ υἱῶν.

Θρακῶν βασιλεὺς (τὸ δὲ ὄνομα λεγέτω ἄλλος), ὅτε ὁ Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐστράτευσεν, εἰς Ρόδον τὸ ὄρος ἀπέδρα· τοῖς δὲ ἐξ παισὶν αὐτοῦ συνεβούλευε μὴ στρατεύειν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. Δῆλον δὲ, ὅτι φιλέλλην ἦν ὁ ἀνὴρ. Οἱ δὲ οὐκ ἐπέισθησαν· ὑποσρέψαντας δὲ αὐτοὺς πάντας ἐξετύφλωσε, μὴ ποιήσας Ἑλληνικά.

Κ Ε Φ. ιβ.

Ὅτι ὁ Δημάδης ἐζημιώθη, ψηφισάμενος θεὸν τὸν Ἀλέξανδρον.

Οὐ δύναμαι δὲ Ἀθηναίων μὴ οὐ φιλεῖν ταῦτα. Ἐκκλησίας οὔσης Ἀθηναίους, παρελθὼν ὁ Δημάδης ἐψηφίσαστο θεὸν τὸν Ἀλέξανδρον τρισκαίδεκατον. Τῆς δὲ ἀσεβείας ὁ δῆμος τὸ ὑπερβάλλον μὴ ἐνεγκὼν, ζημίαν ἐτιμῆσαντο τῷ Δημάδῃ τάλαντων ἑκατὸν, ἅτι θνητὸν αὐτὸν δὴ τὸν Ἀλέξανδρον ὄντα ἐνέγραψε τοῖς Ὀλυμπίοις.

Κ Ε Φ. ιγ.

Ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἀγχίτροφοι πρὸς νεωτερισμούς.

Ἦσαν δὲ ἄρα Ἀθηναῖοι δεινῶς εἰς τὰς πολιτείας εὐτράπελοι, καὶ ἐπιτηδεῖοι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντὸς μᾶλλον. Βασιλείαν μὲν γὰρ ἤνεγκαν σωφρόνως ἐπὶ Κέρροπος, καὶ Ἐρεχθέως, καὶ Θησέως, καὶ τῶν Κοδριδῶν κάτω. Τυραννίδος ἐπειράθησαν ἐπὶ τῶν Πεισιστρατιδῶν· ἀριστοκρατία δὲ ἐχρήσαντο μέχρι τῶν τετρακοσίων. Εἶτα ὑσερον δέκα τῶν πολιτῶν καθ' ἕκαστον ἔτος ἤρχον τῆς πόλεως· τελευταῖον δὲ ἐγένετο ἀναρχία περὶ τὴν τῶν Τριάκοντα κατάσασιν. Ταύτην δὲ τὴν οὕτως

ἀγχίρροφον μεταβολὴν τοῦ τρόπου εἰ ἐπαινεῖν χρῆ, ἀλλὰ ἔγωγε τοῦτο οὐκ οἶδα.

Κ Ε Φ. ιδ.

Νόμος Ἀττικὸς περὶ σωμάτων ταφῆς, καὶ βοῶν σφαγῆς.

Νόμος καὶ οὗτος Ἀττικὸς. Ὃς ἂν ἀτάφῳ περιτύχη σώματι ἀνθρώπου, πάντως ἐπιβάλλειν αὐτῷ γῆν· θάπτειν δὲ πρὸς δυσμὰς βλέποντας. Καὶ τοῦτο δὲ ἦν φυλαττόμενον παρ' αὐτοῖς. Βοῦν ἀρότην, καὶ ὑπὸ ζυγὸν πονήσαντα σὺν ἀρότρῳ, ἧ καὶ σὺν τῇ ἀμάξῃ, μηδὲ τοῦτον θύειν· ὅτι καὶ οὗτος εἶη ἂν γεωργὸς καὶ τῶν ἐν ἀνθρώποις καμάτων κοινωνός.

Κ Ε Φ. ιε.

Δικαστήρια ἐν Ἀθήναις περὶ τῶν σφαγῶν.

Ὅτι δικαστήρια ἦν Ἀττικὰ, περὶ μὲν τῶν ἐκ προνοίας ἀποκτεινάντων, ἐν Ἀρείῳ πάγῳ· περὶ δὲ τῶν ἀκουσίως, ἐπὶ Παλλαδίῳ· περὶ δὲ τῶν κτεῖναι μὲν ὁμολογούντων, ἀμφισβητούντων δὲ, ὅτι δικαίως, ἐπὶ Δελφινίῳ γίνονται αἱ εὐθύναι.

Κ Ε Φ. ις.

Ὅτι παιδίον διὰ ἱεροσυλίαν θάνατον κατεκρίθη.

Ὅτι ἐκ τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος σφάνου πέταλον χρυσοῦν ἐκπεσὸν ἀνείλετο παιδίον, οὐ μὴν ἔλαθεν. Οἱ οὖν δικασαὶ παίγνια καὶ ἀσπραγάλους προὔθηκται τῷ παιδί, καὶ τὸ πέταλον· ὃ δὲ καὶ αὖθις ἐπὶ τὸν χρυσὸν κατηνέχθη. Καὶ διὰ ταῦτα ἀπέκτειναν αὐτὸ ὡς θεοσύλην, οὐ δάντες συγγνώμῃ τῇ ἡλικίᾳ ἀλλὰ τιμωρησάμενοι διὰ τὴν πράξιν.

Κ Ε Φ. ιζ.

Περὶ Ἀθηναίων δεισιδαιμονίας.

Ὅτι τοσοῦτον ἦν Ἀθηναίοις δεισιδαιμονίας· εἰ τις πρηνίδιον ἐξέκοψεν ἐξ Ἡρώου, ἀπέκτειναν αὐτάν. Ἀλλὰ καὶ Ἀτάρβην,

ὅτι τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὸν ἱερόν σρουθὸν ἀπέκτεινε πατάξας, οὐκ ἀργῶς τοῦτο Ἀθηναῖοι παρείδον, ἀλλ' ἀπέκτειναν Ἀτάρ-
 θην, καὶ οὐκ ἔδωσαν οὔτε ἀγνοίας συγγνώμην, οὔτε μανίας,
 πρεσβύτερα τούτων ἀμφοτέρων τὰ τοῦ θεοῦ ποιησάμενοι.
 Ἐλέγετο γὰρ ἀκουσίως, οἱ δὲ, μεμνηνῶς τοῦτο δρᾶσαι.

Κ Ε Φ. ιη.

Περὶ ἐγκύου γυναικὸς θάνατον κατακρηθείσης.

Ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή, ἐπεὶ τινα φαρμακίδα συνέλαβον,
 καὶ ἐμελλον θανατώσειν, οὐ πρῶτον αὐτὴν ἀπέκτειναν, πρὶν ἢ
 ἀπεκύησεν ὅτε γὰρ συνελήφθη, ἔκυε. Τὸ ἀνάιτιον οὖν βρέφος
 ἀναλύοντες τῆς καταδίκης, τὴν αἰτίαν μόνην ἐδικαίωσαν τῷ
 θανάτῳ.

Κ Ε Φ. ιθ.

Αἰσχύλος ἀσεβείας κριθεὶς πῶς διεσώθη.

Αἰσχύλος ὁ τραγωδὸς ἐκρίνετο ἀσεβείας ἐπὶ τινι δράματι.
 Ἐτοίμων οὖν ὄντων Ἀθηναίων βάλλειν αὐτὸν λίθοις, Ἀμεινίας
 ὁ νεώτερος ἀδελφὸς, διακαλυψάμενος τὸ ἱμάτιον, ἔδειξε τὸν
 πῆχυν ἔρημον τῆς χειρός. Ἐτυχε δὲ ἀρισεύων ἐν Σαλαμῖνι ὁ
 Ἀμεινίας, ἀποθεβληκῶς τὴν χεῖρα, καὶ πρῶτος Ἀθηναίων
 τῶν ἀρισειῶν ἔτυχεν. Ἐπεὶ δὲ εἶδον οἱ δικασταὶ τοῦ ἀνδρὸς τὸ
 πάθος, ὑπεμνήσθησαν τῶν ἔργων αὐτοῦ, καὶ ἀφῆκαν τὸν
 Αἰσχύλον.

Κ Ε Φ. κ.

Περὶ Ταραντίνων νησειᾶς καὶ Ῥηγίνων.

Ταραντίνων πολιορκουμένων ὑπὸ Ἀθηναίων, καὶ μελλόντων
 ἀλῶναι λιμῶ, οἱ Ῥηγῖνοι ἐψηφίσαντο μίαν ἡμέραν ἐν ταῖς
 δέκα νησεύειν, καὶ ἐκείνης τὰς τροφὰς ἐκχωρῆσαι Ταραντί-
 νοις. Ἀποσάντων οὖν αὐτῶν, ἐσώθησαν, καὶ μεμνημένοι τοῦ
 πάθους, ἑορτὴν ἄγουσι τὴν καλουμένην Νησειᾶν οἱ Τα-
 ραντῖνοι.

Κ Ε Φ. κα.

Ὅτι ἡ Μήδεια τὰ οἰκεῖα τέκνα οὐκ ἀπέκτεινεν.

Λέγει τις λόγος, τὴν φήμην τὴν κατὰ τῆς Μηδείας ψευδῆ εἶναι· μὴ γὰρ αὐτὴν ἀποκτεῖναι τὰ τέκνα, ἀλλὰ Κορινθίους. Τὸ δὲ μυθολόγημα τοῦτο ὑπὲρ τῆς Κολχίδος, καὶ τὸ δράμα, Εὐριπίδην φασὶ διαπλάσαι, δεηθέντων Κορινθίων· καὶ ἐπικρατῆσαι τοῦ ἀληθοῦς τὸ ψεῦδος διὰ τὴν τοῦ ποιητοῦ ἀρετὴν. Ὑπὲρ δὲ τοῦ τολμήματός, φασὶ, τῶν παίδων μέχρι τοῦ νῦν ἐναγίζουσι τοῖς παισὶ Κορίνθιοι, οἰονεὶ δασμὸν τούτοις ἀποδιδόντες.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Κ Ε Φ. α.

Περί τινων κατ' ἄλλων ὀργῆς, ἀπανθρωπίας, ὕβρεως,
ἀδικίας, ἐπάρσεως.

Ἀθηναῖοι, κρατήσαντες Χαλκιδέων, κατεκληρούχησαν αὐτῶν τὴν γῆν εἰς δισχιλίους κλήρους, τὴν Ἰππόβοτον καλουμένην χώραν. Τεμένη δὲ ἀνήκαν τῇ Ἀθηναῖ ἐν τῷ Πιλάντῳ ὀνομαζομένῳ τόπῳ τὴν δὲ λοιπὴν ἐμίσθωσαν, κατὰ τὰς σήλας τὰς πρὸς τῇ βασιλείῳ σοᾶ ἐσηκυίας, αἵπερ οὖν τὰ τῶν μισθώσεων ὑπομνήματα εἶχον. Τοὺς δὲ αἰχμαλώτους ἔδησαν, καὶ οὐδὲ ἐνταῦθα ἔσθεσαν τὸν κατὰ Χαλκιδέων θυμόν.

Λακεδαιμόνιοι, Μεσσηνίων κρατήσαντες, τῶν μὲν γινομένων ἀπάντων ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ τὰ ἡμίση ἐλάμβανον αὐτοί· καὶ τὰς γυναῖκας τὰς ἐλευθέρας εἰς τὰ πένθη βαδίζειν ἠνάγκαζον, καὶ τοὺς ἀλλοτρίους, καὶ μηδὲν σφίσι προσήκοντας, νεκροὺς κλαίειν· τοὺς δὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπέλιπον γεωργεῖν, οὓς δὲ ἀπέδοντο, οὓς δὲ ἀπέκτειναν.

Ἀθηναῖοι δὲ ὕβρισαν καὶ ἐκείνην τὴν ὕβριν, εὐτυχίας γὰρ λαβόμενοι, τὴν εὐπραγίαν σωφρόνως οὐκ ἤνεγκαν. Τὰς γοῦν παρθένους τῶν μετοίκων σκιαδηφορεῖν ἐν ταῖς πομπαῖς ἠνάγκαζον ταῖς ἑαυτῶν κόραις, τὰς δὲ γυναῖκας ταῖς γυναίξι, τοὺς δὲ ἀνδρας σκαφηφορεῖν.

Σικυώνιοι δὲ, Πελλήνην ἐλόντες, τὰς τε γυναῖκας τῶν Πελληνέων καὶ τὰς θυγατέρας ἐπ' οἰκήματος ἔσθσαν· ἀγριώ-

τατα ταῦτα, ὧ Θεοὶ Ἕλληῖνοι, καὶ οὐδὲ ἐν βαρβάροις καλὰ, κατὰ γε τὴν ἐμὴν μνείαν.

Ἐπεὶ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην ἐνίκησεν ὁ Φίλιππος, ἐπὶ τῷπραχθέντι αὐτός τε ἤρτο, καὶ οἱ Μακεδόνες πάντες. Οἱ δὲ Ἕλληνες δεινῶς αὐτὸν κατέπτηξαν, καὶ ἑαυτοὺς κατὰ πόλεις ἐνεχείρισαν αὐτῷ φέροντες. Καὶ τοῦτό γε ἔδρασαν Θηβαῖοι, καὶ Μεγαρεῖς, καὶ Κορίνθιοι, καὶ Ἀχαιοὶ, καὶ Ἡλεῖοι, καὶ Εὐβοεῖς, καὶ οἱ ἐν τῇ Ἀκτῇ πάντες. Οὐ μὴν ἐφύλαξε τὰς πρὸς αὐτοὺς ὁμολογίας ὁ Φίλιππος, ἀλλ' ἐδουλώσατο πάντας, ἔκδικα καὶ παράνομα δρῶν.

Κ Ε Φ. β.

Περὶ ἀνδρείας τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀρματίδου.

Ὁ Ἀρματίδου τοῦ Θεσπιέως παῖς, παραγενόμενος σύμμαχος Ἀθηναίοις μετὰ καὶ ἄλλων πολιτῶν, τὰ μὲν πρῶτα ἐμάχετο εὖ καὶ καλῶς καταναλωθέντων δὲ αὐτοῦ τῶν ὀπλων, ψιλαῖς ταῖς χερσὶ πρὸς καθωπλισμένους ἀγωνιζόμενος, εὐκλεῶς τὸν βίον ἐτελεύτα. Πατρώθεν οὖν τὸν νεανίαν προσεῖπόν, κηδαίων αὐτὸν Ὀμηρικῶς. Τὸ δὲ ὄνομα αὐτοῦ εἰ τῷ ἐπιμελὲς εἰδέναι, ἀλλαχόθεν εἴσεται.

Κ Ε Φ. γ.

Περὶ Ἰσάδα, ἔτι παιδός.

Ὅτι Λακεδαιμόνιοι Ἰσάδαν, ἔτι παῖδα ὄντα, καὶ μήπω τοῦ νόμου καλοῦντος αὐτὸν εἰς ὄπλα, ὅτι ἐκ τοῦ γυμνασίου ἐκπηδήσας ἤρῖσευσεν, ἐσεφάνωσαν μὲν, ὅτι δὲ πρὸ τῆς ἀπαιτουμένης ἡλικίας, καὶ μὴ τὰ ἐπιχώρια ἔχων ὄπλα, ὤρμησεν εἰς τοὺς ἐχθροὺς, ἐζημίωσαν.

Κ Ε Φ. δ.

Περὶ τοῦ τὴν Λυσάνδρου θυγατέρα ἐγγυησαμένου.

Ὁ μὲν Λύσανδρος ἐτεθνήκει· ὁ δὲ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἔτι ζῶντος ἐγγυησάμενος, ἐπεὶ καὶ ἡ παῖς ἐρήμη πατρὸς ἀπελεί-

πετο, καὶ ὁ Λύσανδρος, μετὰ τὴν τοῦ βίου καταστροφὴν ἀνεφάνη πένης ὦν, ὁδὲ ἀνεδύετο ὁ ἐγγυησάμενος, καὶ οὐδὲ ἔφρασκεν ἄξεσθαι γυναῖκα. Ἐπὶ τούτοις οἱ Ἐφοροὶ τὸν ἄνδρα ἐζημίωσαν· οὔτε γὰρ Λακωνικὰ ἐφρόνει, οὔτε ἄλλως Ἑλληνικὰ, φίλου τε ἀποθανόντος ἀμνημονῶν, καὶ τῶν συνθηκῶν τὸν πλοῦτον προτιμῶν.

Κ Ε Φ. ε.

Περὶ Ἀθηναίων πρέσβειων.

Ὅτι Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς Ἀρκαδίαν ἀποσαλέντας πρεσβευτάς, ἐπεὶ ἐτέραν ὁδὸν ἤλθον, καὶ οὐ τὴν προστεταγμένην, καίτοι κατορθώσαντας, ὅμως ἀπέκτειναν.

Κ Ε Φ. ς.

Λακωνικοὶ νόμοι.

Ἡ γὰρ οὐ καὶ ταῦτα Λακωνικά; Νόμος ἐστὶ τοῖς Σπαρτιάταις, τὸν παρασχόμενον υἱοὺς τρεῖς, ἀτέλειαν ἔχειν φρουρᾶς τὸν δὲ πέντε, πασῶν τῶν λειτουργιῶν ἀφεῖσθαι. Γαμεῖν δὲ ἀπρόικους ἔτι. Βάναυσον δὲ εἰδέναί τεχνὴν ἄνδρα Λακεδαίμονιον οὐκ ἐξῆν. Φοινικίδα δὲ ἀμπέχεσθαι κατὰ τὰς μάχας, ἀνάγκη ἦν· ἔχειν δὲ τὴν χροάν καὶ σεμνότητός τι πρὸς αὐτὴν γε μὴν καὶ τὴν ῥύσιν τοῦ ἐπιγενομένου αἵματος ἐκ τῶν τραυμάτων ἔτι γε μᾶλλον ἐκπλήττειν τοὺς ἀντιπάλους, βαθυτέρας τῆς ὄψεως γινομένης, καὶ φοβερωτέρας μᾶλλον.

Ὅτι οὐκ ἐξῆν ἀνδρὶ Λάκωνι οὐδὲ σκυλεῦσαι τὸν πολέμιον. Οἱ δὲ καλῶς ἀγωνισάμενοι, καὶ ἀποθανόντες, θαλλοῖς ἀνεδοῦντο, καὶ κλάδοις ἐτέροις, καὶ δι' ἐπαίνων ἤγοντο· οἱ δὲ τελέως ἀριστεύσαντες, καὶ φοινικίδος αὐτοῖς ἐπιδληθείσης, ἐνδόξως ἐθάπτοντο.

Κ Ε Φ. ζ.

Περὶ σεισμοῦ τῆ Σπάρτῃ ἐπιπεσόντος.

Ὅτε οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς ἐκ Ταινάρου ἰκέτας παρασπονδήσαντες ἀνέστησαν καὶ ἀπέκτειναν (ἦσαν δὲ οἰκέται τῶν

Είλωτων), κατὰ μῆνιν τοῦ Ποσειδῶνος σεισμός ἐπιπεσὼν τῇ Σπάρτῃ, τὴν πόλιν ἀνδρείότατα κατέσεισεν, ὡς πέντε μόνας ἀπολειφθῆναι οἰκίας ἐξ ἀπάσης τῆς πόλεως.

Κ Ε Φ. η.

Περὶ Ἀρταξέρξου ἀναιρέσεως.

Ἀρταξέρξην, τὸν καὶ Ὠχον ἐπικληθέντα, ὅτε ἐπεβούλευσεν αὐτῷ Βαγῶας ὁ εὐνοῦχος, ὃς ἦν Αἰγύπτιος, φασὶν ἀναιρεθέντα καὶ κατακοπέντα τοῖς αἰλούροις παραβληθῆναι· ἐτάφη δέ τις ἄλλος ἀντ' αὐτοῦ, καὶ ἀπεδόθη ταῖς βασιλικαῖς θήκαις. Θεοσυλίας μὲν τοῦ Ὠχου καὶ ἄλλαι μὲν λέγονται, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν Αἴγυπτον. Τῷ δὲ Βαγῶα οὐκ ἀπέχρησε τὸ ἀποκτεῖναι τὸν Ὠχον· ἀλλὰ γὰρ καὶ ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ λαβὰς μαχαιρῶν ἐποίησε, τὸ φονικὸν αὐτοῦ ἐκδεικνύμενος διὰ τούτων. Ἐμίσησε δὲ αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν Ἄπιν, ἐν Αἰγύπτῳ γενόμενος, ἀπέκτεινε καὶ αὐτός, ὡς ὁ Καμβύσης πρότερον.

Κ Ε Φ. θ.

Περὶ θησαυροῦ ὑπὸ Δελφῶν ζητουμένου ἐν Πυθοῖ.

Ἐπεὶ καὶ ἐκ τῶν Ὀμήρου ποιημάτων ἦκεν εἰς Δελφοὺς λέγουσα δόξα, παλαιόπλουτον εἶναι τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος χωρίον, ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐκείνοις,

Οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὲς ἀφίλοτος ἐνὶ δόξῃ ἐέρξει

Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἐνὶ πείρησση,

τοὺς Δελφοὺς ἐπιχειρῆσαι διασκάπτειν λόγος ἔχει τὰ περὶ τὴν ἐσίαν, καὶ τὸν τρίποδα· γενομένων δὲ σεισμῶν περὶ τὸ μαντεῖον ἀνδρικῶν, παύσασθαι σωφρονήσαντας.

Κ Ε Φ. ι.

Νόμος περὶ ἀσῶν παρὰ Περικλέους τεθείς.

Περικλῆς, στρατηγῶν, Ἀθηναίοις νόμον ἔγραψεν· Ἐὰν μὴ τύχη τις ἐξ ἀμφοῖν ὑπάρχων ἀσῶν, τούτῳ μὴ μεταῖναι τῆς

πολιτείας. Μετῆλθε δὲ ἄρα αὐτὸν ἢ ἐκ τοῦ νόμου νέμεσις. Οἱ γὰρ δύο παῖδες, οἵπερ οὖν ἦσιν αὐτῶ, Πάραλός τε καὶ Ξάνθιππος, ἀλλὰ οὗτοι μὲν κατὰ τὴν νόσον τὴν δημοσίαν τοῦ λοιμοῦ ἀπέθανον· κατελείφθη δὲ ὁ Περικλῆς ἐπὶ τοῖς νόμοις, οἵπερ οὖν οὐ μετέσχον τῆς πολιτείας κατὰ τὸν πατρῶον νόμον.

Κ Ε Φ. ια.

Περὶ Γέλωνος τὴν ἀρχὴν ἀποδοῦναι βουλομένου.

Γέλων ἐν ἰμέρᾳ νικήσας Καρχηδονίους, πᾶσαν ὑφ' ἑαυτὸν τὴν Σικελίαν ἐποίησατο. Εἶτα ἐλθὼν εἰς τὴν ἀγορὰν γυμνός, ἔφατο ἀποδιδόναι τοῖς πολίταις τὴν ἀρχὴν· οἱ δὲ οὐκ ἤθελον, δηλονότι πεπειραμένοι αὐτοῦ, καὶ δημοτικωτέρου, ἢ κατὰ τὴν τῶν μονάρχων ἐξουσίαν. Διὰ ταῦτά τοι καὶ ἐν τῷ τῆς Σικελίας Ἡρας ναῶ ἔσηκεν αὐτοῦ εἰκῶν, γυμνὸν αὐτὸν δεικνύσα, καὶ ὠμολόγει τὴν πράξιν τοῦ Γέλωνος τὸ γράμμα.

Κ Ε Φ. ιβ.

Περὶ Διονυσίου εὐδαιμονίας, καὶ οἴου τέλους αὐτῆς ἔλαχεν.

Διονύσιος δὲ ὁ δεύτερος τὴν ἀρχὴν εἶχεν εὖ μάλα πεφραγμένην τοῦτον τὸν τρόπον. Ναῦς μὲν ἐκέκτητο οὐκ ἐλάττονας τῶν τετρακοσίων, ἐξήρεις καὶ πεντήρεις· πεζῶν δὲ δύναμιν εἰς δέκα μυριάδας, ἰππεῖς δὲ ἐννεακισχιλίους. Ἡ δὲ πόλις τῶν Συρακουσίων λιμέσιν ἐκεκόσμητο μεγίστοις, καὶ τεῖχος αὐτῇ περιεβέβλητο ὑψηλότατον· σκεύη δὲ εἶχεν ἔτοιμα ναυσὶν ἄλλαις πεντακοσίαις· τεθησαύριστο δὲ αὐτῇ καὶ σῖτος εἰς ἑκατὸν μεδίμνων μυριάδας. Καὶ ὀπλοθήκη νενησμένη ἀσπίσι, καὶ μαχαίραις, καὶ δύρασι, καὶ κνημίσι περιτταῖς, καὶ θώραξι, καὶ καταπέλταις· ὁ δὲ καταπέλτης ἔυρημα ἦν αὐτοῦ Διονυσίου. Εἶχε δὲ καὶ συμμάχους παμπόλλους. Καὶ τούτοις ἐπιθαρρῶν ὁ Διονύσιος ἀδάμαντι δεδεμένην ᾤετο τὴν ἀρχὴν κεκτῆσθαι. Ἄλλ' οὗτός γε πρώτους μὲν ἀπέκτεινε τοὺς ἀδελφούς· εἶδα δὲ

καὶ τοὺς υἱοὺς βιαίως ἀποσφαγέοντας, καὶ τὰς θυγατέρας κατασχυνθείσας, εἶτα ἀποσφαγείσας γυμνάς. Οὐδεὶς δὲ τῶν ἀπ' αὐτοῦ ταφῆς τῆς γομιζομένης ἔτυχεν· οἱ μὲν γὰρ ζῶντες κατακαύθησαν, οἱ δὲ κατατμηθέντες εἰς τὸ πέλαγος ἐξερρίφησαν. Τοῦτο δὲ ἀπήντησεν αὐτῷ, Δίωνος τοῦ Ἰππαρίνου ἐπιθεμένου τῇ ἀρχῇ. Αὐτὸς δὲ ἐν πενία μυρία διάγων κατέσρεψε τὸν βίον γηραιός. Λέγει δὲ Θεόπομπας, ὑπὸ τῆς ἀκρατοποσίας τῆς ἄγαν αὐτὸν διαφθαρῆσαι τὰς ὄψεις, ὡς ἀμυδρὸν βλέπειν· ἀποκαθῆσθαι δὲ ἐν τοῖς κουρείοις, καὶ γελωτοποιεῖν. Καὶ ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τῆς Ἑλλάδος ἀσχημονῶν διετέλει, βίον διαντλῶν ἀλγεινότατον. Καὶ ἦν δείγμα οὐ τὸ τυχὸν τοῖς ἀνθρώποις εἰς σωφροσύνην, καὶ τρόπου κόσμον ἢ τοῦ Διονυσίου ἐκ τῶν τηλικούτων εἰς οὕτω ταπεινὰ μεταβολή.

Κ Ε Φ. ιγ.

Περὶ τυραννίδων αἱ εἰς ἐγγόνους ἐν Ἑλλάδι διήρκεσαν.

Καλῶς τὸ δαιμόνιον ἐπὶ τριγωνίαν τυραννίδας μὴ ἄγον· ἀλλὰ ἢ παραχρῆμα ἐκτρίβον τοὺς τυράννους, πίτυος δίκην, ἢ παίδων ἐξισχύν. Μνημονεύονται δὲ ὑφ' Ἑλλήνων ἐξ αἰῶνος καὶ εἰς ἐγγόνους διαρκέσαι αἶδε, ἥτε Γέλωνος ἐν Σικελίᾳ, καὶ ἢ τῶν Λευκωνιδῶν περὶ Βόσπορον, καὶ ἢ τῶν Κυψελιδῶν ἐν Κορίνθῳ.

Κ Ε Φ. ιδ.

Περὶ Δαρείου ἐπιβουλευθέντος.

Ἡμερώτατον δὲ Δαρείου τοῦτο τὸ ἔργον ἀκούω τοῦ παιδὸς τοῦ Ὑσάσπου. Ἀρίβαζος ὁ Ὑρκανὸς ἐπεβούλευσεν αὐτῷ, μετὰ καὶ ἄλλων ἀνδρῶν, οὐκ ἀφανῶν τῶν ἐν Πέρσαις· ἦν δὲ ἢ ἐπιβουλή ἐν κυνηγεσίῳ. Ἄπερ προμαθὼν ὁ Δαρεῖος οὐκ ἔπτηξεν, ἀλλὰ, προσάξας αὐτοῖς λαθεῖν τὰ ὄπλα, καὶ τοὺς ἵππους, ἐκέλευσεν αὐτοὺς διάτεινάσθαι τὰ παλτὰ, καὶ δριμύ ἐνιδῶν, Τί οὖν οὐ δρᾶτε τούτο, εἶπεν, ἐφ' ὃ καὶ ὠρμήσατε;

Οἱ δὲ, ἰδόντες ἄτρεπτον ἀνδρὸς βλέμμα, ἀνεσάλησαν τὴν ὀρμὴν. Τὸ δέος δὲ αὐτοὺς κατέσχευεν οὕτως, ὥς καὶ ἐκβαλεῖν τὰς αἰχμὰς, καὶ ἀφάλασθαι τῶν ἵππων, καὶ προσκυνῆσαι Δαρεῖον, καὶ ἑαυτοὺς παραδοῦναι, ὃ, τι καὶ βούλοιο πράττειν. Ὁ δὲ διέσπασεν ἄλλους ἄλλη, καὶ τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ τῆς Ἰνδικῆς ὄρια ἀπέπεμψε, τοὺς δὲ ἐπὶ τὰ Σκυθικά. Καὶ ἐκεῖνοι ἔμειναν αὐτῷ πιστοὶ, διὰ μνήμης ἔχοντες τὴν εὐεργεσίαν.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΒΙΒΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Κ Ε Φ. α.

Περὶ Σεμιράμιδος, καὶ πῶς τὴν τῶν Ἀσσυρίων ἀρχὴν κατέσχε.

ΣΕΜΪΡΑΜΙΝ τὴν Ἀσσυρίαν ἄλλοι μὲν ἄλλως ἄδουσιν· ὠραιότατη δὲ ἐγένετο γυναικῶν, εἰ καὶ ἀφελέσερον ἐχρῆτο τῷ κάλλει. Ἀφικομένη δὲ πρὸς τὸν τῶν Ἀσσυρίων βασιλέα κλητῆ, κατὰ κλέος τῆς ὥρας, ὅδε ἐντυχὼν τῇ ἀνθρώπῳ, ἠράσθη αὐτῆς. Ἡ δὲ ἤτησεν ἐκ τοῦ βασιλέως τὴν βασιλείον σολὴν λαβεῖν δῶρα, καὶ πέντε ἡμερῶν τῆς Ἀσίας ἄρξαι, καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προσταττόμενα δρᾶσαι· καὶ οὐδὲ τῆς αἰτήσεως ἠτύχησεν. Ἐπεὶ δὲ ἐκάθισεν αὐτὴν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ ἔγνω διὰ χειρὸς καὶ γνώμης ἔχουσα πάντα, προσέταξε τοῖς δορυφόροις αὐτὸν τὸν βασιλέα κτείνειν· καὶ οὕτω τὴν τῶν Ἀσσυρίων ἀρχὴν κατέσχε. Λέγει δὲ ταῦτα Δεῖνων.

Κ Ε Φ. β.

Περὶ Στράτωνος καὶ Νικοκλέους τρυφῆς.

Στράτων ὁ Σιδώνιος λέγεται τρυφῇ καὶ πολυτελείᾳ ὑπερβαλέσθαι σπεῦσαι ἀνθρώπους πάντας. Καὶ Θεόπομπος ὁ Χῖος παραβάλλει αὐτοῦ τὸν βίον τῇ τῶν Φαιάκων διαίτῃ, ἥνπερ καὶ Ὅμηρος κατὰ τὴν ἑαυτοῦ μεγαλόνοιαν, ὥσπερ εἴθισο, ἐξετραγώδησεν. Τούτῳ γε μὴν οὐχ εἰς παρῆν ὥδός, κατὰ δὴν αὐτοῦ τὸ δεῖπνον, καὶ καταθέλων αὐτόν· ἀλλὰ πολλά μὲν παρῆσαν γυναικῶν μουσουργοὶ, καὶ ἀυλητρίδες, καὶ ἐταῖραι

κάλλει διαπρέπουσαι, καὶ ὄρχησρίδες. Διεφιλοτιμεῖτο δὲ ἰσχυρῶς καὶ πρὸς Νικοκλέα τὸν Κύπριον, ἐπεὶ καὶ ἐκεῖνος πρὸς αὐτόν. Ἦν δὲ ἡ ἄμιλλα ὑπὲρ οὐδενὸς σπουδαίου, ἀλλὰ ὑπὲρ τῶν προειρημένων. Καὶ πυνθανόμενοι παρὰ τῶν ἀφικνουμένων τὰ παρ' ἀλλήλοις, εἶτα ἀντεφιλοτιμοῦντο ἑκάτερος ὑπερβαλέσθαι τὸν ἕτερον. Οὐ μὴν εἰς τὸ παντελὲς ἐν τούτοις διεγένοντο· ἀμφότεροι γὰρ βιαίου θανάτου ἔργον ἐγένοντο.

Κ Ε Φ. γ.

Λύπης ἀνασφαλτικός τις Ἀρισίππου λόγος.

Ὅτι Ἀρισίππος ἐταίρων αὐτῷ τινων ὀδυρομένων βαρύτατα, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα πρὸς αὐτοὺς εἶπε λύπης ἀνασφαλτικὰ, καὶ ταῦτα δὲ ἐν προοιμίῳ. Ἄλλ' ἔγωγε ἤκω παρ' ὑμᾶς, οὐχ ὡς συλλυπούμενος, ἀλλ' ἵνα παύσω ὑμᾶς λυπουμένους.

Κ Ε Φ. δ.

Περὶ μύλης ἐπαίνου.

Ὅτι Πιτταχὸς πάνυ σφοδρῶς ἐπήνει τὴν μύλην, τὸ ἐγκώμιον αὐτῆς ἐκεῖνο ἐπιλέγων, ὅτι ἐν μικρῷ τόπῳ διάφορά ἐστι γυμνάσασθαι. Ἦν δὲ τι ἄσμα ἐπιμύλιον οὕτω καλούμενον.

Κ Ε Φ. ε.

Περὶ τῆς ἐν πολλοῖς αὐτουργίας τοῦ τε Ὀδυσσέως καὶ τοῦ Ἀχιλλέως.

Καὶ Λαέρτης δὲ αὐτουργῶν ὑπὸ τοῦ παιδὸς πεφώραται, καὶ φυτὸν ξύων, καίτοι γηράσκων βαθύτατα. Ὁμολογεῖ δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς πολλὰ εἰδέναι, καὶ τεχνίτης αὐτῶν εἶναι·

Δρησιόσυνη δ' οὐκ ἂν μοι ἐρίσειεν βροτὸς ἄλλος,

Πῦρ τ' εὖ τηῆσαι, διὰ τε ξύλα πολλὰ κεῖσθαι.

Καὶ τὴν σχεδιάν δὲ, οὐ θεθεῖς ναυπηγῶν, ἀλλὰ δι' ἑαυτοῦ τὴν ταχίστην εἰργάσατο. Καὶ Ἀχιλλεὺς δὲ, τρίτος ὢν ἀπὸ τοῦ Διὸς, αὐτὸς διακόπτει τὰ κρέα, δεῖπνον τοῖς παρὰ τῶν Ἀχαιῶν πρέσβεσιν ἀφικομένοις ἐντρεπίσαι σπεύδων.

Κ Ε Φ. ε.

Σκύθου τινὸς ἀπόκρισις περὶ ρίγους.

Χιόνος ποτὲ πιπτούσης, ἤρετο ὁ βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν τινα, εἰ ρίγοι, γυμνὸν διακαρτεροῦντα. Ὁ δὲ αὐτὸν ἀντήρετο, εἰ τὸ μέτωπον ρίγοι; τοῦ δὲ, οὐ φήσαντος, Οὐκοῦν, εἶπεν, οὐδὲ ἐγὼ, πᾶς γὰρ μέτωπόν εἰμι.

Κ Ε Φ. ζ.

Περὶ Δημοσθένους ἀγρυπνίας.

Ὅτι Πυθέας ἐπέσκαπτεν εἰς Δημοσθένη τὸν Δημοσθένους, ἐπιλέγων αὐτοῦ τὰ ἐνθυμήματα ἔλλυχνίων ἀπόζειν ὅτι ἐκεῖνος διὰ τῆς νυκτὸς πάσης ἠγρύπνει φροντιζῶν, καὶ ἐκμακθάνων, ἃ ἔμελλεν ἐρεῖν ἔλθων εἰς τοὺς Ἀθηναίους.

Κ Ε Φ. η.

Περὶ Ἀλεξάνδρου πένθους ἐπὶ τῷ τοῦ Ἡφαιζίωνος θανάτῳ.

Ὅτε Ἡφαιζίων ἀπέθανεν, Ἀλέξανδρος ὄπλα ἀναψῶ εἰς τὴν πυρὰν ἐνέβαλε, καὶ χρυσὰν καὶ ἀργυρὰν τῷ νεκρῷ συνέτηξε, καὶ ἐσθῆτα τὴν μέγα τιμίαν ἐν Πέρσαις. Ἀπέκειρε δὲ καὶ τοὺς πολεμικοὺς, καὶ ἀγαθοὺς, καὶ ἑαυτὸν, Ὀμηρικὸν πάθος δρῶν, καὶ μιμούμενος τὸν Ἀχιλλέα τὸν ἐκείνου. Βιαιότερον δὲ, καὶ θερρότερον ἐκείνου, ἔδρασεν οὗτος, τὴν τῶν Ἐκβατάνων ἀκρόπολιν περικείρας, καὶ τὸ τεῖχος αὐτῆς ἀφελόμενος. Μέχρι μὲν οὖν τῆς κάμης τῆς ἑαυτοῦ, Ἑλληνικὰ ἐδόκει μοι θρᾶν ἐπιχειρήσας δὲ τοῖς τείχεσιν, ἀλλ' ἐνταῦθα ἐπένθει βαρβαρικῶς Ἀλέξανδρος ἦδη, καὶ τὰ κατὰ τὴν σολὴν ἤμειψε, θυμῷ καὶ ἔρωτι ἐπιτρέπων πάντα, καὶ δακρύοις.

Ὅτι Ἡφαιζίων εἰς Ἐκβάτανα ἀπέθανε. Διαρρεῖ δὲ λόγος, Ἡφαιζίω μὲν ταῦτα εὐτρεπισθῆναι κεκρῶ, Ἀλέξανδρον δὲ αὐτοῖς ἀποθανόντα χεῖρας μὴ γὰρ φθάσαι τὸ ἐπὶ τῷ μειρακίῳ τελεσθῆναι πένθος, ἐπιλαβεῖν δὲ τὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου θάνατον.

ΚΕΦ. θ.

Περὶ σώφρονος γυναικός.

Εἶτα οὐκ ἔστι σωφροσύνη μεγάλη (ἐμοὶ μὲν δοκεῖ), εἴγε καὶ ἡ Φωκίανος γυνὴ τὸ Φωκίανος ἱμάτιον ἐφόρει, καὶ οὐδὲν ἐδεῖτο οὐ κροκωτοῦ, οὐ ταραντινοῦ, οὐκ ἀναβολῆς, οὐκ ἐγκύκλου, οὐ κεκρυφάλου, οὐ καλύπτρας, οὐ βαπτῶν χιτωνίσκων; ἡμπείχето δὲ πρώτη μὲν τῇ σωφροσύνῃ, δευτέροις γε μὴν τοῖς παροῦσιν.

ΚΕΦ. ι.

Περὶ τῆς τοῦ Σωκράτους γυναικός.

Τῇ Ξανθίππῃ δὲ ὁ Σωκράτης, ἐπεὶ οὐκ ἠβούλετο τὸ ἐκείνου ἱμάτιον ἐνδύσασθαι, καὶ οὕτως ἐπὶ τὴν θέαν τῆς πομπῆς βαδίζειν, ἔφη, Ὁρᾶς, ὡς οὐ θεωρήσουσα, θεωρησομένη δὲ μᾶλλον βαδίζεις;

ΚΕΦ. ια.

Γυναικῶν Ῥωμαίων ὑποδήματα.

Ῥωμαίων δὲ αἱ πολλαὶ γυναῖκες, καὶ τὰ ὑποδήματα αὐτὰ φορεῖν τοῖς ἀνδράσι, εἰθισμέναι εἰσίν.

ΚΕΦ. ιβ.

Λυσάνδρου, ἡ Φιλίππου, ἀπόφθεγμα περὶ ἐπιπορκίας.

Δεῖ τοὺς παῖδας τοῖς ἀσπραγάλοις ἐξαπατᾶν, τοὺς δὲ ἀνδρας τοῖς ὄρκοις. Οἱ μὲν Λυσάνδρου εἶναι λέγουσι τὸν λόγον, οἱ δὲ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνο. Ὅποτέρου δ' ἂν ᾖ, οὐκ ὀρθῶς λέγεται, κατὰ γε τὴν ἐμὴν γνώμην. Καὶ ἴσως οὐ παράδοξον, εἰ μὴ τὰ αὐτὰ ἀρέσκει ἐμοὶ, καὶ Λυσάνδρῳ. Ὁ μὲν γὰρ ἐτυράννει ἐγὼ δὲ ὡς φρονῶ, δῆλον ἐξ ὧν μὴ τὸ λεχθὲν ἀρέσκει με.

Κ Ε Φ. ιγ.

Περὶ καρτερίας Ἀγησίλαου.

Ἀγησίλαος ὁ Λακεδαιμόνιος, γέρον· ἤδη ὢν, ἀνυπόδετος πολλάκις καὶ ἀχίτων προήει, τὸν τρίβωνα περιβαλλόμενος αὐτὸν, καὶ ταῦτα ἐωθινὸς ἐν ὥρᾳ χειμερίῳ. Ἡτίασατο δέ τις αὐτὸν, ὡς νεανικώτερα τῆς ἡλικίας ἐπιχειροῦντα· ὁ δὲ, Ἄλλ' οἷ γε νέοι, φησὶ, τῶν πολιτῶν, ὡσπεροῦν πῶλοι, πρὸς τὸν τέλειον ἀποβλέπουσιν ἐμέ.

Κ Ε Φ. ιδ.

Περὶ φιλοσόφων στρατηγῶν καὶ πολιτευσαμένων.

Τί δέ; οὐκ ἦσαν καὶ οἱ φιλόσοφοι τὰ πολέμια ἀγαθοί; Ἐμοὶ μὲν δοκοῦσιν· εἶγε Ἀρχύταν μὲν εἵλοντο· ἐξάκις στρατηγὸν Ταραντῖνοι, Μελισσος δὲ ἐναυάρχησε, Σωκράτης δὲ ἐστρατεύσατο τρίς, Πλάτων δὲ καὶ αὐτὸς, εἰς Τανάγραν, καὶ εἰς Κόρινθον. Τὴν δὲ Ξενοφῶντος στρατείαν καὶ στρατηγίαν πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι ἄδουσι, καὶ αὐτὸς δὲ ὁμολογεῖ ἐν τοῖς περὶ Κύρου λόγοις. Δίων δὲ ὁ Ἰππαρίνου τὴν Διονυσίου τύραννίδα κατέλυσε. Καὶ Ἐπαμινώνδας Βοιωταρχῶν ἐν Λευκτροῖς ἐνίκησεν Λακεδαιμονίους, καὶ τῶν Ῥωμαίων, καὶ τῶν Ἑλλήνων πρῶτος ἐγένετο. Πολλὰ δὲ καὶ Ζήνων ὑπὲρ Ἀθηναίων ἐπολιτεύσατο πρὸς Ἀντίγονον. Οὐδὲν γὰρ διοίσει, εἴτε τις διὰ γνώμης ὤνησέ τινας, εἴτε δι' ὄπλων.

Κ Ε Φ. ιε.

Πῶς οἱ τῶν Μιτυληναίων σύμμαχοι ἀφισάμενοι ἐτιμωρήθησαν.

Ἦνίκα τῆς θαλάσσης ἤρξαν Μιτυληναῖοι, τοῖς ἀφισαμένοις τῶν συμμάχων τιμωρίαν ἐκείνην ἐπήρτησαν, γράμματα μὴ μαθησάμενοι τοὺς παῖδας αὐτῶν, μηδὲ μουσικὴν διδάσκεισθαι· πασῶν κολάσεων ἠγησάμενοι βαρυτάτην εἶναι ταύτην, ἐν ἀμαθίᾳ καὶ ἀμουσίᾳ καταβιῶναι.

Κ Ε Φ.

Κ Ε Φ. ις.

Περὶ Ῥώμης, Ῥώμου, Ῥωμύλου, καὶ Σεβρίας.

Ὅτι Ῥώμη ὑπὸ Ῥώμου καὶ Ῥωμύλου ἐκτίσθη, τῶν Ἄρεως καὶ Σεβρίας παιδῶν. Ἦν δὲ αὕτη μία τῶν Αἰνείου ἀπογόνων.

Κ Ε Φ. ιζ.

Περὶ Εὐδόξου εἰς Σικελίαν ἀφικομένου.

Ὅτε εἰς Σικελίαν ἦκεν Εὐδόξος, χάριν αὐτῶ πολλὴν ὁ Διονύσιος τῆς ἀφίξεως ἤδει. Ὁ δὲ, οὐδέν τι πρὸς ταῦτα θωπεύσας, οὐδὲ ὑποδραμῶν, Ἀφικόμην, εἶπεν, ὡσπερανεὶ πρὸς πανδοκία ἀγαθὸν, παρ' ᾧ κατήγετο Πλάτων ὁμολογήσας, ὅτι μὴ δι' ἐκεῖνον, ἀλλὰ διὰ τοῦτον, ἀφίκετο.

Κ Ε Φ. ιη.

Ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι κρτεροὶ ἐν ταῖς βασάνοις, καὶ περὶ Ἰνδῶν γυναικῶν.

Αἰγυπτίους φασὶ δεινῶς ἐγκαρτερεῖν ταῖς βασάνοις, καὶ ὅτι θάττον τεθνήσκειται ἀνὴρ Αἰγύπτιος σρεβλούμενος, ἢ τάληθές ὁμολογήσει. Παρὰ Ἰνδοῖς δὲ αἱ γυναῖκες τὸ αὐτὸ πῦρ ἀποθανοῦσι τοῖς ἀνδράσιν ὑπομένουσι. Φιλοτιμοῦνται δὲ περὶ τούτου αἱ γυναῖκες τοῦ ἀνδρός· καὶ ἡ κλήρω λαχοῦσα συγκαίεται.

Κ Ε Φ. ιθ.

Περὶ Σόλωνος στρατηγήματος κατὰ τῶν Μεγαρέων, καὶ πῶς ἔπειτα ἐκείνων λόγους ἐκράτησεν.

Σόλων εἰς τὴν ὑπὲρ Σαλαμῖνος μάχην ἐστρατήγησε, καὶ δύο νεῶν Μεγαρίδων κρατήσας, μετεβίβασε στρατηγοὺς Ἄττικοὺς εἰς αὐτάς, καὶ τὰ τῶν πολεμίων ὄπλα τοῖς οἰκείοις περιθείς, καὶ μεθορμισθεὶς δι' ἀπάτης, πολλοὺς τῶν Μεγαρέων κατέκοψεν ἀνόπλους. Ἐκράτησε δὲ καὶ τοῖς λόγοις αὐτῶν, οὐ λόγων δεινότητι, ἀλλὰ δι' αὐτῶν τῶν ἐλέγχων τὸ πλεόν ἐνεγκά-

H

μενος. Ἀρχαίας γὰρ θήκας ἀνοίξας, ἀπέδειξε πάντας Ἀθηναίους πρὸς δύσιν κειμένους κατὰ τὸ πάτριον αὐτοῖς ἔθους· τοὺς δὲ Μεγαρεῖς εἰκῆ, καὶ ὡς ἔτυχε, τεθαμμένους. Ἐκριναν δὲ τὴν δίκην Λακεδαιμόνιοι.

Κ Ε Φ. ζ.

Περὶ γέροντος Κείου τὴν τρίχα βαψαμένου.

Ἄνῆρ εἰς Λακεδαίμονα ἀφίκετο Κεῖος, γέρων ἤδη ὢν, τὰ μὲν ἄλλα ἀλαζῶν, ἠδεῖτο δὲ ἐπὶ τῷ γήρῳ, καὶ διὰ ταῦτα τὴν τρίχα πολὺν οὖσαν ἐπειρᾶτο βαφῆ ἀφανίζειν. Παρελθὼν οὖν ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ τριαύτην ὑποφαίνων τὴν κεφαλὴν, ἐκεῖνα εἶπεν, ὑπὲρ ὢν καὶ ἀφίκετο. Ἄνασας οὖν ὁ Ἀρχίδαμος ὁ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεὺς, Τί δ' ἂν, ἔφη, οὗτος ὑγιὲς εἶποι, ὃς οὐ μόνον ἐπὶ τῇ ψυχῇ τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ περιφέρει καὶ ἐξέωσε τὰ ὑπ' αὐτοῦ λεχθέντα, διαβάλλων τοῦ Κείου τὸν τρόπον, ἐξ ὢν ἐωρᾶτο.

Κ Ε Φ. κα.

Περὶ Καίσαρος καὶ Πομπηίου ἐπιμελείας, ὑπὲρ τοῦ μανθάνειν ἃ προσῆκε πρὸς τὸ καλῶς ἄρχειν.

Οὐκ ἀπηξίου Καῖσαρ ἐπὶ τὰς Ἀρίσωνος θύρας φοιτᾶν, Πομπηίος δὲ ἐπὶ τὰς Κρατίππου. Οὐ γὰρ, ἐπεὶ μέγα ἐδύναντο, ὑπερεφρόνουν τῶν τὰ μέγιστα αὐτοὺς ὄνῃσαι δυναμένων· ἀλλ' ἐδέοντο αὐτῶν, καίτοι τοσοῦτοι ὄντες τὴν ἀξίωσιν. Οὐ γὰρ ἄρχειν, ὡς ἔοικεν, ἀλλὰ καλῶς ἄρχειν ἐβούλοντο.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ.

Κ Ε Φ. α.

Περὶ τοῦ Δαιμονίου τοῦ Σωκράτους.

ἘΛΕΓΕ δὴ τοῦ Σωκράτους περὶ τοῦ Δαιμονίου, τοῦ συνόντος αὐτῷ, πρὸς Θεάγην, καὶ Δημόδοκον, καὶ πρὸς ἄλλους πολλοὺς φωνὴν πολλάκις ἔφασκε θεία πομπὴ συγκεκληρωμένην αὐτῷ, ἥπερ ὅταν γένηται, αἰεὶ μοι, φησὶ, σημαίνει, ὃ μέλλω πράττειν, τούτου ἀποτροπὴν, προτρέπει δὲ οὐδέποτε. Καὶ αὖ πάλιν, ἐάν τις μοι, φησὶ, τῶν φίλων ἀνακοινῶται ὑπὲρ του, καὶ ἐπιγένηται ἡ φωνὴ ἐκείνη, πάλιν ἀποτρέπει. Καὶ ἐμοὶ μὲν αὕτη συμβουλεύει τούτο· ἐγὼ δὲ τῷ συμβουλευομένῳ μοι, καὶ οὐκ ἐγὼ πράττειν, ἐπόμενος τῇ θείᾳ προρρήσει. Παρείχετο δὲ μάρτυρα Χαρμίδην τὸν Γλάυκωνος· ἀνεκοινώσατο γὰρ αὐτῷ, εἰ μέλλοι ἀσκήσειν εἰς Νεμέαν, καὶ ἐνθὺς, ἀπαρχομένου λέγειν, φωνὴ ἐπεγένετο. Καὶ ὁ Σωκράτης τὸν Χαρμίδην διέκωλυσεν ἔγχεσθαι, ὧν εἶχετο, εἰπών. Ὁ δὲ οὐκ ἐπέισθη· οὐ μὴν εἰς δέον ἀπήντησεν αὐτῷ ἡ σπουδή.

Κ Ε Φ. β.

Περὶ Ἰππάρχου σοφίας, καὶ σπουδῆς περὶ τοὺς πεπαιδευμένους, καὶ περὶ τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν.

Ἰππάρχος ὁ Πεισιφράτου παῖς, πρεσβύτατος ὢν τῶν Πεισιφράτου, καὶ σοφώτατος ἦν Ἀθηναίων. Οὗτος καὶ τὰ Ὀμήρου ἔπη ἐκόμισε πρῶτος εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἠνάγκασε τοὺς ῥαψωδοὺς τοῖς Παναθηναίοις αὐτὰ ἀδειν. Καὶ ἐπ' Ἀνακρέοντα δὲ

τὸν Τήϊον πεντηκόντορον ἔσειλεν, ἵνα αὐτὸν πορεύσῃ ὡς αὐτόν. Σιμωνίδην δὲ τὸν Κεῖον διὰ σπουδῆς ἄγων, αἰεὶ περὶ αὐτὸν εἶχε, μεγάλοις δώροις, ὡς τὸ εἰκὸς, πείθων, καὶ μισθοῖς· καὶ γὰρ ὡς ἦν φιλοχρήματος ὁ Σιμωνίδης, οὐδεὶς ἀντιφῆσει. Ἔργον δὲ ἦν ἄρα τούτῳ τῷ Ἰππάρχῳ ἡ περὶ τοὺς πεπαιδευμένους σπουδῆ. Καὶ ἐβούλετο ὑπὸ προσχήματι τῷ ἑαυτοῦ Ἀθηναίους παιδεύεσθαι, καὶ βελτιόνων αὐτῶν ὄντων ἄρχειν ἔσπευδεν· οὐκ ᾔετο γὰρ δεῖν οὐδενὶ φθονεῖν σοφίας, ἅτε ὢν καλὸς καὶ ἀγαθός. Λέγει δὲ Πλάτων ταῦτα, εἰ δὴ ὁ Ἰππαρχος Πλάτωνός ἐστι τῷ ὄντι.

Κ Ε Φ. γ.

Περὶ βουῶς παρ' Ἀθηναίοις σφαγῆς, καὶ Διῦπολίων, καὶ Βουφονίων, ἐορτῶν.

Ὅτι Ἀττικὸν τοῦτο τὸ ἔθος, ὅταν ὁ βουῖς ἀποσφαγῆ, τῶν μὲν ἄλλων ἀποψηφίζονται, κρίνοντες ἕκασον ἐν τῷ μέρει φόνου· καταγινώσκουσι δὲ τῆς μαχαίρας, καὶ λέγουσι ταύτην ἀποκτεῖναι αὐτόν. Καὶ ἐν ἡ ταῦτα ἡμέρα δρῶσι, Διῦπόλια τὴν ἐορτὴν καλοῦσι, καὶ Βουφόνια.

Κ Ε Φ. δ.

Περὶ Πολιάρχου τρυφῆς.

Πολιάρχον φασὶ τὸν Ἀθηναῖον εἰς τοσοῦτον προελθεῖν τρυφῆς, ὥστε καὶ κύνας, καὶ ἀλεκτρούνας ἐκείνους, οἷς ἔχαιρεν, ἐκκομίζειν ἀποθανόντας δημοσίᾳ. Καὶ ἐπὶ τὴν ἐκφορὰν αὐτῶν παρεκάλει τοὺς φίλους, καὶ ἐπισήματα αὐτοῖς ἀνασήσας, ἐπιγράμματα κατ' αὐτῶν ἐνεκόλαπτεν.

Κ Ε Φ. ε.

Περὶ Νηλέως, καὶ Μέδοντος, καὶ τῶν ἐν Ἰωνίᾳ δώδεκα πόλεων.

Ὅτι Νηλεὺς ὁ Κόδρου, τῆς βασιλείας ἀμοιρήσας, ἀπέλιπε τὰς Ἀθήνας, διὰ τὸ τὴν Πυθίαν Μέδοντι τὴν ἀρχὴν περιάψαι, εἰς

ἀποικίαν σελλόμενος. Τῇ Νάξῳ δὲ προσωρμίσθη οὐχ ἐκὼν, ἀλλ' ὑπὸ χειμῶνος βιασθεὶς· ἀπᾶραι δὲ βουλόμενον, καταπνέοντες ἐναντίοι ἄνεμοι διεκώλυον. Ἀποροῦντι δὲ αὐτῷ ὑπὲρ τῶν ἐνεσώτων, οἱ μάντις ἔφασαν δεῖν καθαρθῆναι τὸ στρατόπεδον, ὡς συμπλεόντων πολλῶν οὐ καθαρῶν τὰς χεῖρας. Προσεποιήσατο δὴ καὶ αὐτὸς ἀποκτεῖναί τινα παῖδα, καὶ δεῖσθαι καθαρμοῦ· καὶ αὐτὸς ἀνεχώρησε, καὶ τοὺς ἄλλους ἔπεισε τοὺς συνειδότας ἑαυτοῖς. Οὐ γενομένου, καὶ γνωσθέντων ἐκείνων, αὐτοὺς μὲν ἀπέλιπεν, οἱ δὲ ὤκισαν τὴν Νάξον. Νηλεὺς δὲ εἰς τὴν Ἰωνίαν ἀφίκετο, καὶ πρῶτον μὲν ὤκισε Μίλητον, Κᾶρας ἐξελάσας, καὶ Μυγδόνας, καὶ Λέλεγας, καὶ ἄλλους βαρβάρους, ἀφ' ὧν αἱ δώδεκα πόλεις ἐκλήθησαν ἐν Ἰωνίᾳ. Εἰσὶ δὲ αἶδε· Μίλητος, Ἐφεσος, Ἐρυθραὶ, Κλαζομεναὶ, Πριήνη, Λέβεδος, Τέως, Κολοφῶν, Μυοῦς, Φώκαια, Σάμος, καὶ Χίος. Καὶ ἄλλας δὲ πολλὰς ὕπερον ὤκισε πόλεις ἐν τῇ ἠπειρῳ.

Κ Ε Φ. ς.

Περὶ ἀγραμματοσίας καὶ ἀπαιδευσίας τῶν βαρβάρων.

Τῶν ἀρχαίων φασὶ Θρακῶν μηδένα ἐπίστασθαι γράμματα· ἀλλὰ καὶ ἐνόμιζον αἰσχισον εἶναι πάντες οἱ τὴν Ἑυρώπην αἰκοῦντες βάρβαροι χρῆσθαι γράμμασιν. Οἱ δὲ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὡς λόγος, ἐχρῶντο αὐτοῖς μᾶλλον. Ἔνθεν τοι καὶ τολμῶσι λέγειν μηδὲ τὸν Ὀρφέα σοφὸν γεγονέναι, Θρακὰ ὄντα, ἀλλ' ἄλλως τοὺς μύθους αὐτοῦ καταψεύσασθαι. Ταῦτα Ἀνδροτίων λέγει, εἴ τῳ πιστὸς ὑπὲρ τῆς ἀγραμματοσίας καὶ ἀπαιδευσίας Θρακῶν τεκμηριῶσαι.

Κ Ε Φ. ζ.

Περὶ ἐσιωμένων γάμων ὑπ' Ἀλεξάνδρου, ὅτε Δαρεῖον ἐνίκησεν.

Ἀλέξανδρος, ὅτε Δαρεῖον εἶλε, γάμους εἰσία, καὶ ἑαυτοῦ, καὶ τῶν φίλων. Ἐννεμήκοντα δὲ ἦσαν οἱ γαμοῦντες, καὶ ἰσά-

ριθμοὶ τούτοις οἱ θάλαμοι. Ἦν δὲ ὁ ἀνδρῶν, ὁ ὑποδεχόμενος καὶ ἐσιῶν αὐτοὺς, ἑκατοντάκλινος· καὶ ἐκάστη κλίνη ἀργυρόπους ἦν, ἡ δὲ αὐτοῦ χρυσόπους. Καὶ κεκόσμηντο πᾶσαι ἀλουργοῖς καὶ ποικίλοις ἱματίοις ὑφῆς βαρβαρικῆς μεγατίμου. Συμπαρέλαβε δὲ εἰς τὸ συμπόσιον καὶ τοὺς ἰδιοξένους, καὶ κατέκλινεν ἀντιπροσώπους ἑαυτῷ. Ἐν δὲ τῇ αὐλῇ εἰσιῶντο αἶτε ἄλλαι δυνάμεις, αἱ πέζαι, καὶ αἱ ναυτικαὶ, καὶ οἱ ἵππεῖς, καὶ αἱ πρεσβεῖαι δὲ εἰσιῶντο, καὶ οἱ παρεπιδημοῦντες Ἕλληνες. Καὶ ἐγένετο τὰ δεῖπνα πρὸς σάλπιγγα, τὸ μὲν συγκλητικὸν μέλος ἀδούσης, ὅτε αὐτοὺς ἐχρῆν παριέναι ἐπὶ τὴν δαῖτα, τὸ δὲ ἀνακλητικὸν, ὅτε ἐσήμαινεν ἀπαλλάσσεσθαι. Πέντε δὲ ἡμέρας καθεξῆς τοὺς γάμους ἔθυσεν. Ἀφίκοντο δὲ καὶ μουσουργοὶ, καὶ ὑποκριταί, οἱ μὲν κωμωδίας, οἱ δὲ τραγωδίας, πάμπολλοι. Ἦσαν δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰνδικῆς θαυματοποιοὶ διαπρέποντες, καὶ ἔδοξαν δὲ αὐτοὶ κρατεῖν τῶν ἄλλων τῶν ἀλλαχῶθεν.

Κ Ε Φ. η.

Περὶ γραφικῆς τέχνης.

Κόνων ὁ Κλεωναῖος ἐξειργάσατό, φασί, τὴν τέχνην τὴν γραφικὴν, ὑποφωμένην ἔτι, καὶ ἀτέχνως ὑπὸ τῶν πρὸ αὐτοῦ καὶ ἀπείρως ἐκτελουμένην, καὶ τρόπον τινὰ ἐν σπαργάνοις καὶ γάλαξιν οὔσαν. Διὰ ταῦτά τοι καὶ μισθοὺς τῶν πρὸ αὐτοῦ πρῶτος ἔλαβεν ἀδροτέρους.

Κ Ε Φ. θ.

Περὶ τυράννου ὑπὸ τῶν ἑαυτοῦ παιδικῶν φονευθέντος.

Ἀρχέλαον τὸν Μακεδόνων τύραννον (οὕτω γὰρ καὶ Πλάτων αὐτὸν ὀνομάζει, καὶ οὐ βασιλέα,) τὰ παιδικὰ αὐτοῦ, Κρατεῦας, ἐρασθεῖς τῆς τυραννίδος, οὐδὲν ἤττον, ἤπερ ἐκεῖνος τῶν παιδικῶν ἠράσθη, ἀπέκτεινε τὸν ἐραστὴν, ὁ Κρατεῦας Ἀρχέλαον, ὡς τύραννός τε καὶ εὐδαίμων ἀνὴρ ἐσόμενος. Τρεῖς δὲ ἢ τέσσαρας ἡμέρας τὴν τυραννίδα κατασχὼν, τὸ

μειράκιον, πάλιν αὐτὸς ἐπιβουλευθεὶς ὑφ' ἐτέρων ἐτελεύτησεν. Εἶη δ' ἂν πρεπωδέςατον ἐπειπεῖν τῷδε τῷ Μακεδονικῷ δράματι τὸ ἔπος ἐκεῖνο·

Τεύχων ὡς ἐτέρω τις, ἐφ' ἑκατὸν ἤπαλι τεύχει.

Ὅτι διεψεύσατο αὐτῷ, φασιν, Ἀρχέλαος τῶν θυγατέρων μίαν δώσειν ὅτε δὴ ἄλλω συνώκισε τὴν παῖδα, ὑπεραγνακτῆσας διέφθειρε τὸν Ἀρχέλαον.

Κ Ε Φ. ι.

Περὶ Σόλωνος, καὶ τῶν αὐτῷ, καὶ Δράκοντι, γραφέντων νόμων.

Σόλωνα αἰρετὸν Ἀθηναῖοι προεῖλοντο ἄρχειν αὐτοῖς, οὐ γὰρ κληρωτὸν τοῦτον. Ἐπεὶ δὲ ἤρεθη, τά τε ἄλλα ἐκόσμησε τὴν πόλιν, καὶ δὴ καὶ τοὺς νόμους, τοὺς νῦν ἔτι φυλαττομένους, συνέγραψεν αὐτοῖς. Καὶ τότε ἐπαύσαντο Ἀθηναῖοι χρώμενοι τοῖς Δράκοντος· ἐκαλοῦντο δὲ ἐκεῖνοι Θεσμοί. Μόνους δὲ ἐφύλαξαν τοὺς φονικούς αὐτοῦ.

Κ Ε Φ. ια.

Περὶ πραγμάτων μειώσεως καὶ φθορᾶς, καὶ τοῦ κόσμου αὐτοῦ.

Οὐδὲν ἔτι θαυμάζωμεν, εἰ ἢ τῶν ἀνθρώπων φύσις, θνητὴ οὔσα, καὶ ἐφήμερος φθείρεσθαι αὐτοὺς ἀναγκάζει, ὅπου καὶ τοὺς ποταμοὺς ὀρώμεν ἐπιλείποντας, καὶ τῶν ὀρῶν δὲ τὰ ὑψηλότατα ἀκούομεν μειούμενα καὶ ἐκεῖνα. Τὴν γοῦν Αἴτνην φασὶν οἱ πλείοντες ἐξ ἐλάσσονος ὄρᾶν, ἢ προτοῦ ἐβλέπετο· τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο καὶ τὸν Παρνασσὸν παθεῖν, καὶ τὸν Ὀλυμπον τὸν Πιερικόν. Οἱ δὲ ἔτι μᾶλλον δοκοῦντες τὴν τῶν ὄλων φύσιν κατεσκέφθαι λέγουσι καὶ τὸν κόσμον διαφθείρεσθαι αὐτόν.

Κ Ε Φ. ιβ.

Περὶ Δημοσθένους, Αἰσχίνου, Θεοφράστου, καὶ
Δημογράου.

Παράδοξόν γε, οὐ γὰρ; ἀλλ' ἀληθές. Ἐκπεσόντος Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ, Αἰσχίνης ὁ Ἄτρομήτου ὁ Κοθωκίδης καὶ ἐνευδοκίμει τοῖς Μακεδόσι, καὶ πάμπολλυ περιτῶν πρέσβειων τῷ φρονήματι. Αἰτία δὲ ἦν ἄρα τούτου τῷ Αἰσχίνῃ, ἥτε πρὸς Φίλιππον φιλία, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ δῶρα, καὶ ὅτι πράως καὶ ἡδέως ἤκουεν αὐτοῦ ὁ Φίλιππος, μελιχίῳ τῷ βλέμματι προσβλέπων καὶ ὑποφαίνων τὴν ἐξ αὐτοῦ ἔννοιαν. Ἄπερ οὖν πάντα ἐφοκᾶ ἦν εἰς τὴν παρρησίαν τῷ Αἰσχίνῃ, καὶ τὴν τῶν λόγων ἔυροισιν. Οὐ μόνος δὲ τοῦτο ἔπαθε Δημοσθένης ἐν Μακεδονίᾳ, καίτοι δεινότατος ὢν εἰπεῖν, ἀλλὰ καὶ Θεόφραστος ὁ Ἐρέσιος. Ἐξέπεσε γὰρ καὶ οὗτος ἐπὶ τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς λέγων· καὶ ταύτην ἀπολογίαν προεφέρετο, ὅτι κατεπλάγη τὸ ἀξίωμα τοῦ συνεδρίου. Πικρότατα οὖν ἀπῆντησε καὶ ἐτοιμότατα πρὸς τοῦτον αὐτοῦ τὸν λόγον ὁ Δημογράφης, εἰπὼν, Ὡ Θεόφρασε, Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀλλ' οὐχ οἱ δώδεκα θεοὶ οἱ δικάζοντες.

Κ Ε Φ. ιγ.

Τίνες οὐκ ἐγέλων.

Ἀναξαγόραν τὸν Κλαζομένιον φασὶ μὴ γελῶντά ποτε ὀφθῆναι, μήτε μειδιῶντα τὴν ἀρχήν. Λέγουσι δὲ καὶ Ἀριστόξενον τῷ γέλῳτι ἀνὰ κράτος πολέμιον γενέσθαι· Ἡράκλειτόν τε, ὅτι πάντα τὰ ἐν τῷ βίῳ ἔκλαεν.

Κ Ε Φ. ιδ.

Περὶ Διογένους τελευτῆς.

Διογένης ὁ Σινωπεύς, ὅτε λοιπὸν ἐνόσει ἐπὶ θανάτῳ, ἑαυτὸν φέρων μόνον ἔρριψε κατὰ τινος γεφυρίου πρὸς γυμνασίῳ ἄντος, καὶ προσέταξε τῷ παλαισροφύλακι, ἐπειδὴν αἰσθηταί

ἀποπεπνευκότα αὐτὸν, ρίψαι εἰς τὸν Ἰλισσόν. Οὕτως ἄρα ὀλίγον ἔμελε Διογένει καὶ θανάτου, καὶ ταφῆς.

Κ Ε Φ. 1ε.

Περὶ Φιλίππου ἐν νίκῃ ἐγκρατείας, καὶ τίνος ἐβούλετο ἀναμιμνήσκεσθαι.

Ἐν Χαιρωνείᾳ τοὺς Ἀθηναίους νίκη ἐνίκησε Φίλιππος. Ἐπαρθεὶς δὲ τῇ εὐπραγίᾳ, ὅμως λογισμῶ ἐκράτησε, καὶ οὐχ ὕβρισε· καὶ διὰ ταῦτα ὤετο δεῖν αὐτὸν ὑπομιμνήσκεσθαι ὑπὸ τίνος τῶν παιδῶν ἔωθεν, ὅτι ἄνθρωπός ἐστιν, καὶ προσέταξε τῷ παιδί τοῦτο ἔχειν ἔργον. Καὶ οὐ πρότερόν, φασιν, οὔτε αὐτὸς προῆει, οὔτε τις τῶν δεομένων αὐτοῦ παρ' αὐτὸν εἰσήει, πρὶν τοῦτο αὐτῷ τὸν παῖδα ἐκάσθῃς ἡμέρας ἐκβοῆσαι τρίς· ἔλεγε δὲ αὐτῷ, Φίλιππε, ἄνθρωπος εἶ.

Κ Ε Φ. 1ς.

Περὶ Σόλωνος καὶ Πεισιστράτου.

Σόλων ὁ Ἐξηκесίδου, γέρον ἤδη ὢν, ὑπώπτευε Πεισίστρατον τυραννίδι ἐπιθήσεσθαι, ἠνίκα παρῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἤτει φρουρὰν ὁ Πεισίστρατος. Ὁρῶν δὲ τοὺς Ἀθηναίους τῶν μὲν αὐτοῦ λόγων ῥαθύμως ἀκούοντας, προσέχοντας δὲ τῷ Πεισιστράτῳ, ἔφη, ὅτι τῶν μὲν ἐστὶ σοφώτερος, τῶν δὲ ἀνδρειότερος. Ὅπόσοι μὲν μὴ γινώσκουσιν, ὅτι, φυλακὴν λαβὼν περὶ τὸ σῶμα, τύραννος ἔσαι, ἀλλὰ τούτων μὲν ἐστὶ σοφώτερος· ὅπόσοι δὲ γινώσκοντες, ὑποσιωπῶσι, τούτων ἀνδρειότερός ἐστιν. Ὁ δὲ λαβὼν τὴν δύναμιν, τύραννος ἦν. Καθεζόμενος δὲ Σόλων πρὸ τῆς οἰκίας, τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ δόρυ παραθέμενος ἔλεγεν, ὅτι ἐξώπλισαι, καὶ βοηθεῖ τῇ πατρίδι, ἢ δύναται, στρατηγός μὲν διὰ τὴν ἡλικίαν οὐκ ἔτι ὢν, ἔνους δὲ διὰ τὴν γνώμην. Ὅμως οὖν Πεισίστρατος, εἴτε αἰδοῖ τῇ πρὸς τὸν ἄνδρα, καὶ τὴν σοφίαν αὐτοῦ, εἴτε καὶ μνήμη τῶν ἐφ' ἡλικίας (λέγεται γὰρ αὐτῷ παιδικὰ γενέσθαι), οὐδὲν γε ἔδρασε κακὸν

Σόλωνα. Ὁ δ' οὖν Σόλων ὀλίγον ὑπερον, ὑπέργῃως ὢν, τὸν βίον ἐτελεύτησεν, ἐπὶ σοφίᾳ καὶ ἀνδρείᾳ μεγάλην ἀπολιπὼν δόξαν. Καὶ ἀνέστησαν αὐτῷ χαλκῆν εἰκόνα ἐν τῇ ἀγορᾷ· ἀλλὰ καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δημοσίᾳ παρὰ τὰς πύλας πρὸς τῷ τείχει ἐν δεξιᾷ εἰσιόντων, καὶ περιφωροδόμητο αὐτῷ ὁ τάφος.

Κ Ε Φ. ιζ.

Περὶ Σκύθου, Ζαγκλαίων μονάρχου.

Ὅτι Σκύθης ὁ Ἰνύκινος, ὁ τῶν Ζαγκλαίων μονάρχης, ἀνέβη εἰς Ἀσίαν παρὰ βασιλέα Δαρεῖον. Καὶ αὐτὸν ἐνόμισε πάντων δικαιοτάτον ἀνδρῶν εἶναι, ὅσοι ἐκ τῆς Ἑλλάδος παρ' αὐτὸν ἀνέβησαν, ὅτι παραιτησάμενος βασιλέα ἀφίκετο εἰς Σικελίαν, καὶ πάλιν ἐκ Σικελίας παρὰ βασιλέα ὀπίσω. Τοῦτο δὲ Δημοκῆδης ὁ Κροτωνιάτης οὐκ ἐποίησε· καὶ διὰ τοῦτο Δαρεῖος ὑπὲρ αὐτοῦ φλαύρως ἔλεγεν, ἀπατεῶνα λέγων, καὶ ἀνθρώπον κάκιστον. Ὁ οὖν Σκύθης ἐν Πέρσαις, μέγα ὄλβιος ὢν, γῆρα κατέστρεψε τὸν βίον.

Κ Ε Φ. ιη.

Περὶ Εὐθύμου, καὶ τοῦ ἐν Τεμέσῃ Ἡρώος, καὶ παροιμίας.

Εὐθύμος ὁ Λοκρὸς τῶν ἐν Ἰταλίᾳ, πύκτης ἀγαθὸς ἦν, ῥώμῃ τε σώματος πεπίστυται θαυμασιώτατος γενέσθαι. Λίθον γὰρ μεγέθει μέγιστον δεικνύουσι Λοκροὶ, ὃν ἐκόμισε, καὶ ἔθηκε πρὸ τῶν θυρῶν. Καὶ τὸν ἐν Τεμέσῃ Ἡρῶα, φόρους πραττόμενον παρὰ τῶν προσοίκων ἔπαυσεν. Ἀφικόμενος γὰρ εἰς τὸ ἱερὸν αὐτοῦ, ὅπερ ἄβατον ἦν τοῖς πολλοῖς, διηγωνίσασατο πρὸς αὐτὸν, καὶ ἠνάγκασεν, ὧνπερ ἐσύλησεν, ἀποτίσαι πλείω. Ἐντεῦθεν τοι καὶ ἔρρευσε ἡ παροιμία, ἡ λέγουσα, ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶς τι κερδαινόντων, ὅτι αὐτοῖς ἀφίξεται ὁ ἐν Τεμέσῃ Ἡρῶς. Λέγουσι δὲ τὸν αὐτὸν Εὐθύμον, καταβάντα ἐπὶ τὸν Καικινὸν ποταμὸν, ὃς ἐς πρὸ τῆς τῶν Λοκρῶν πόλεως, ἀφανισθῆναι.

ΚΕΦ. ιθ.

Ἐπιτύμβιον Ἀναξαγόρου, καὶ βωμὸς αὐτοῦ.

Ὅτι τοῦτο ἐπιγέγραπται Ἀναξαγόρα·

Ἐνθάδ' ὁ πλεῖστον ἀληθείας ἐπὶ τέρμα περήσας
Οὐρανίου κόσμου, κεῖται Ἀναξαγόρας.

Ὅτι καὶ βωμὸς αὐτῷ ἴσαται, καὶ ἐπιγέγραπται, οἱ μὲν,
Νοῦ, οἱ δὲ, Ἀληθείας.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

BIBAION ENNATON.

ΚΕΦ. α.

Ὅτι Ἰέρων καὶ παιδείαν ἠγάπησε, καὶ εὐεργέτης ἦν,
καὶ τοῖς ἀδελφοῖς ἐν ἀγάπῃ συνεβίου.

ἸΕΡΩΝΑΪ φασὶ τὸν Συρακούσιον φιλέλληνα γενέσθαι, καὶ
τιμῆσαι παιδείαν ἀνδριότατα. Καὶ ὡς ἦν προχειρότατος εἰς
τὰς εὐεργεσίας λέγουσι προθυμότερον γὰρ φασὶν αὐτὸν χαρί-
ζεσθαι, ἢ τοὺς αἰτοῦντας λαμβάνειν. Ἦν δὲ καὶ τὴν ψυχὴν
ἀνδριότατος. Ἀβασανίσως δὲ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς συνεβίωσε,
τρισὶν οὔσι, πάνυ σφόδρα ἀγαπήσας αὐτοὺς, καὶ ὑπ' αὐτῶν
φιληθεὶς ἐν τῷ μέρει. Τούτῳ, φασὶ, καὶ Σιμωνίδης συν-
εβίωσε καὶ Πίνδαρος. Καὶ οὐκ ὤκνησέ γε Σιμωνίδης, βαρὺς
ὢν ὑπὸ γήρωσ, πρὸς αὐτὸν ἀφικέσθαι. Ἦν μὲν γὰρ καὶ φύσει
φιλάργυρος ὁ Κεῖος· προὔτρεπε δὲ αὐτὸν καὶ πλέον ἢ τοῦ
Ἰέρωνος φιλοδωρία, φασίν.

ΚΕΦ. β.

Περὶ Ταυροσθένους νίκης.

Ὅτι ἐν Αἰγίνῃ ἐξ Ὀλυμπίας αὐθημερὸν διηγήθη ἡ νίκη
τοῦ Ταυροσθένους τῷ πατρὶ αὐτοῦ ὑπὸ φάσματός, φασίν.
Ἄλλοι δὲ φασὶ, περισερὰν τὸν Ταυροσθένην ἐπάγεσθαι,
ἀπολιποῦσαν τοὺς ἑαυτῆς νεοσσοὺς, ὑγροὺς ἔτι καὶ ἀπτῆ-
νας. Νικήσαντα δὲ ἀφεῖναι τὴν πελειάδα, προσάψαντα πορ-
φύραν αὐτῇ· τὴν δὲ, ἐπειγομένην πρὸς τοὺς νεοττοὺς,
ἀπαυθημερίσαι ἐκ Πίσσης εἰς Αἶγιαν.

Κ Ε Φ. γ.

Περί τινων, καὶ τῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου τρυφῆς, καὶ ὑπερηφανίας.

Ὅτι διέθρυπτε τοὺς ἑταίρους Ἀλέξανδρος, τρυφᾶν ἐπιχωρῶν αὐτοῖς. Εἶγε καὶ Ἄγων χρυσοῦς ἦλους ἐν ταῖς κρηπῖσιν ἐφόρει. Κλεῖτος δὲ, εἶποτε μέλλοι τισὶ χρηματίζειν, ἐπὶ πορφυρῶν βαδίζων εἰμάτων, τοὺς δεομένους προσίετο. Περδίκχα δὲ καὶ Κρατερῶ φιλογυμνασοῦσιν ἠκολούθουν διφθέραι σαδιαῖαι τὸ μέγεθος, ὑφ' ὧν περιλαμβάνοντες τόπον ἐυμεγέθη ἐν ταῖς καταστρατοπεδείαις ἐγυμνάζοντο. Εἶπετα δὲ αὐτοῖς καὶ πολλὴ κόνις δι' ὑποζυγίων, εἰς τὰ γυμνάσια λυσιτελῆς οὔσα. Λεοννάτῳ δὲ καὶ Μενελάῳ φιλοθηροῦσιν ἀλαῖαι σαδίων ἑκατὸν ἠκολούθουν. Αὐτῷ δὲ Ἀλεξάνδρῳ ἡ μὲν σκηνὴ ἦν κλινῶν ἑκατόν· χρυσοῖ δὲ κίονες πεντήκοντα διεκλήφesan αὐτήν, καὶ τὸν ὄροφον αὐτῆς ἀνεῖχον· αὐτὸς δὲ ὁ ὄροφος διάχρυσος ἦν, καὶ ἐκπεπόνητο ποικίλμασι πολυτελέσι. Καὶ πρῶτοι μὲν Πέρσαι πεντακόσιοι, οἱ καλούμενοι Μηλοφόροι, περὶ αὐτὴν ἐκτὸς εἰσῆκεσαν, πορφυρᾶς καὶ μηλίνας ἡσθημένοι σολᾶς· ἐπ' αὐτοῖς δὲ τοξόται χίλιοι, φλόγινα ἐνδεδυκότες καὶ ὑσγινοβαφῆ· πρὸ δὲ τούτων οἱ ἀργυράσπιδες, πεντακόσιοι Μακεδόνες. Ἐν μέσῃ δὲ τῇ σκηνῇ χρυσοῦς ἐτίθετο δίφρος, καὶ ἐπ' αὐτῷ καθήμενος Ἀλέξανδρος ἐχρημάτιζε, περιεσώτων αὐτῷ πάντοθεν τῶν σωματοφυλάκων. Περιήει δὲ τὴν σκηνὴν περίβολος, ἐνθα ἦσαν Μακεδόνες χίλιοι, καὶ Πέρσαι μύριοι. Καὶ οὐδεὶς ἐτόλμα ῥαδίως προσελθεῖν αὐτῷ· πολὺ γὰρ ἦν τὸ ἐξ αὐτοῦ δέος, ἀρθέντος ὑπὸ φρονήματος καὶ τύχης εἰς τυραννίδα.

Κ Ε Φ. δ.

Περί Πολυκράτους σπουδῆς περὶ τὸν Ἀνακρέοντα, καὶ ζηλοτυπίας.

Πολυκράτης ὁ Σάμιος ἐν Μούσαις ἦν, καὶ Ἀνακρέοντα ἐτίμα τὸν Τῆϊον, καὶ διὰ σπουδῆς ἤγε, καὶ ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ τοῖς

ἐκείνου μέλεσιν. Οὐκ ἐπαίνῳ δὲ αὐτοῦ τὴν τρυφήν. Ἀνακρέων ἐπήνεσε Σμερδίην θερμότερον, τὰ παιδικὰ Πολυκράτους. Εἶτα ἤσθη τὸ μεираκιον τῷ ἐπαίνῳ, καὶ τὸν Ἀνακρέοντα ἠσπάζετο σεμνῶς εὖ μάλα, ἐρῶντα τῆς ψυχῆς, ἀλλ' οὐ τοῦ σώματος. Μὴ γάρ τις ἡμῖν διαβαλλέτω, πρὸς Θεῶν, τὸν Ποιητὴν τὸν Τῆϊον, μὴ δ' ἀκόλασον εἶναι λεγέτω. Ἐξήλοτύπησε δὲ Πολυκράτης, ὅτι τὸν Σμερδίην ἐτίμησε, καὶ ἑώρα τὸν Ποιητὴν ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀντιφιλούμενον· καὶ ἀπέκειρε τὸν παῖδα ὁ Πολυκράτης, ἐκείνον μὲν αἰσχύνων, οἰόμενος δὲ λυπεῖν Ἀνακρέοντα. Ὁ δὲ οὐ προσεποιήσατο αἰτιᾶσθαι τὸν Πολυκράτην σωφρόνως καὶ ἐγκρατῶς· μετήγαγε δὲ τὸ ἔγκλημα ἐπὶ τὸ μεираκιον, ἐν οἷς ἐπεκάλει τόλμαν αὐτῷ καὶ ἀμαθίαν, ὀπλισαμένῳ κατὰ τῶν ἑαυτοῦ τριγῶν. Τὸ δὲ ἄσμα τὸ ἐπὶ τῷ πάθει τῆς κόμης Ἀνακρέων ἄσάτω· ἐμοῦ γὰρ αὐτὸς ἄμεινον ἄσεται.

Κ Ε Φ. ε.

Περὶ Ἰέρωνος καὶ Θεμισοκλέους.

Θεμισοκλῆς Ἰέρωνα ἤκοντα εἰς Ὀλυμπίαν, Ὀλυμπίων ἀγομένων, ἵππους ἄγοντα, εἶρξε τῆς ἀγωνίας εἰπὼν, τὸν μὴ μεταλαβόντα τοῦ μεγίστου τῶν κινδύνων, τῶν πανηγύρεων μεταλαμβάνειν μὴ δεῖν· καὶ ἐπηνέθη Θεμισοκλῆς.

Κ Ε Φ. ς.

Περὶ Περικλέους, καὶ υἱῶν αὐτοῦ λοιμῶ ἀποθανόντων.

Ὅτι Περικλῆς, ἐν τῷ λοιμῷ τοὺς παῖδας ἀποβαλὼν, ἀνδρειότατα τὸν θάνατον αὐτῶν ἤνεγκε, καὶ πάντας Ἀθηναίους εὐθυμότερον ἔπεισε τοὺς τῶν φιλτάτων θανάτους φέρειν.

Κ Ε Φ. ζ.

Περὶ Σωκράτους ἐν πᾶσιν εὐθυμίας.

Ἐλθγεν ἡ Ξανθίππη, ὡς μυρίων μεταβολῶν τὴν πόλιν κατασχουσῶν, ἐν πάσαις ὁμοιον ἦν τὸ Σωκράτους πρόσωπον,

καὶ προϊόντος ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ἐπανιόντος, αἰεὶ θεᾶσθαι ἤρμυσο γὰρ πρὸς πάντα ἐπιεικῶς, καὶ ἦν ἰλεως αἰεὶ τὴν διάνοιαν, καὶ λύπης ὑπεράνω πάσης, καὶ φόβου κρείττων παντὸς ὄν.

Κ Ε Φ. η.

Ὅτι ἀκόλασος περὶ γυναῖκας Διονύσιος.

Ὁ νέος Διονύσιος, εἰς τὴν Λοκρῶν πόλιν παριὼν (εἶγε ἢ Δωρὶς ἢ μήτηρ αὐτοῦ Λοκρὶς ἦν), τοὺς οἴκους τῶν μεγίστων τῶν ἐν τῇ πόλει καταλαμβάνων, ῥόδοις, καὶ ἐρπύλλοις, καὶ ἄλλοις ἄνθεσι κατασρωννύς, τὰς τῶν Λοκρῶν θυγατέρας μετεπέμπετο, καὶ συνῆν αὐταῖς ἀκολασότερον. Ὑπὲρ δὲ τούτου ἔτισε δίκην· ἐπειδὴ γὰρ αὐτοῦ ἡ τυραννὶς κατελύθη ὑπὸ Δίωνος, ἐνταῦθα οἱ Λοκροὶ τὴν γυναῖκα τοῦ Διονυσίου καὶ τὰς θυγατέρας κατεπόρνευσαν, καὶ ἀνέδην αὐταῖς ἐνύβριζον πάντες, μάλιστα οἱ προσήκοντες ταῖς παρθένοις ταῖς ὑπὸ Διονυσίου διεφθαρμέναις. Ἠνίκα δὲ διακορεῖς ἐγένοντο ὑβρίζοντες, κεντοῦντες αὐτὰς ὑπὸ τοῖς ὄνυξι τοῖς τῶν χειρῶν βελόλαις ἀπέκτειναν. Τὰ δὲ ὅσα κατέκοψαν ἐν ὄλμοις, καὶ τὰ κρέα τῶν ὀσῶν ἀφελόντες ἐπηράσαντο τοῖς μὴ γευσαμένοις αὐτῶν· εἰ δὲ τι περιελείφθη ἐξ αὐτῶν, κατεπόντωσαν. Ὁ δὲ ἐν Κορίνθῳ, πολλαῖς καὶ πικίλαις χρήσάμενος βίου μεταβολαῖς, διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀπορίαν, τελευταῖον δὲ μητραγυρτῶν, καὶ κρούων τύμπανα, καὶ καταυλούμενος δὲ, τὸν βίον κατέσρεψεν.

Κ Ε Φ. θ.

Ὅτι καὶ Δημήτριος ἀκόλασος.

Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς ἤρει τὰς πόλεις, καὶ τῇ ἑαυτοῦ τρυφῇ καταχρῶμενος, χίλια μὲν καὶ διακόσια τάλαντα πρόσ-οδον ἑαυτῷ περιεποιήσατο καθ' ἕκασον ἔτος, καὶ ἐκ τούτων ὀλίγα μὲν ἐς τὸ στρατόπεδον ἐδαπάνη, τὰ δὲ λοιπὰ εἰς τὴν ἀκολασίαν τὴν ἑαυτοῦ. Μύροις τε ἐρραίνετο αὐτῷ τὸ

δάπεδον, καὶ καθ' ἑκάστην ἔτους ὄραν τὰ ἐνακμάζοντα τῶν ἀνθῶν πάντα ὑπεσπείρετο αὐτῷ, ἵνα κατ' αὐτῶν βαδίζη. Ἦν δὲ καὶ πρὸς γυναῖκας ἀκόλαστος, καὶ νεανικοῖς ἔρωσιν ἐπεχειρεῖ. Ἐμελε δὲ αὐτῷ καὶ καλῶ εἶναι εὐθετίζοντι τὴν τρίχα, καὶ ξανθίζομένῳ, καὶ ὑπαλειφομένῳ τὸ πρόσωπον παιδέρωτι. Καὶ τοῖς ἄλλοις δὲ ἐχρίετο ἀλείμμασι, προσφιλοτιμούμενος τῇ ῥαθυμῖα.

Κ Ε Φ. ι.

Περὶ Πλάτωνος βίου ὀλιγωρίας.

Ὁ Πλάτων, νοσεροῦ χωρίου λεγομένου εἶναι τῆς Ἀκαδημίας, καὶ συμβουλευόντων αὐτῷ ἰατρῶν εἰς τὸ Λύκειον μετοικῆσαι, οὐκ ἠξίωσεν, εἰπὼν, Ἄλλ' ἔγωγε οὐκ ἂν οὐδὲ εἰς τὰ ἄκρα τὰ τοῦ Ἄθω μετώκησα ἂν ὑπὲρ τοῦ μακροβιώτερος γενέσθαι.

Κ Ε Φ. ια.

Περὶ Παρράσιου τοῦ ζωγράφου.

Παρράσιος ὁ ζωγράφος, ὅτι μὲν πορφυρίδα ἐφόρει, καὶ χρυσοῦν σέφανον περιέκειτο, μαρτυροῦσι καὶ ἄλλοι, καὶ τὰ ἐπιγράμματα δὲ ἐπὶ πολλῶν εἰκόνων αὐτοῦ. Ἠγωνίσαστο δὲ ποτε ἐν Σάμῳ, συνέτυχε δὲ ἀντιπάλῳ οὐ κατὰ πολὺ ἐνδεεσέρῳ αὐτοῦ, εἶτα ἠττήθη. Τὸ δὲ ἐπίγραμμα ἦν αὐτῷ, ὁ Αἴας ὑπὲρ τῶν ὄπλων τῶν Ἀχιλλέως ἀγωνισάμενος πρὸς τὸν Οδυσσεά. ἠττηθεὶς δὲ, εὖ μάλα ἀσεύως ἀπεκρίνατο πρὸς τὸν συναχθόμενον αὐτῷ τῶν ἐταίρων, ὁ Παρράσιος· ἔφη γὰρ αὐτὸς μὲν ὑπὲρ τῆς ἠττης ὀλίγον φροντίζειν, συνάχθεσθαι δὲ τῷ παιδὶ τοῦ Τελαμῶνος, δεύτερον τοῦτο ὑπὲρ τῶν αὐτῶν ἠττηθέντι. Κατεῖχε δὲ καὶ σκίπωνα χρυσαῶς ἔλικας ἔχοντα περιερπούσας, χρυσοῖς τε ἀνασπάσοις ἐπέσφιγτε τοὺς ἀναγωγείας τῶν βλαυτῶν. Φασὶ δὲ αὐτὸν, μηδὲ ἄκοντα, μηδὲ ἐπιπόνως τὰ ἐν τῇ τέχνῃ χειρουργεῖν, πάνυ δὲ εὐθύμως, καὶ ῥαδίως· καὶ γὰρ καὶ ἦδε, καὶ ὑποκινυρόμενος, τὸν κάματον τὸν

τὸν ἐκ τῆς ἐπισήμης ἐπειράτο ἐπελαφρύνειν. Λέγει δὲ ταῦτα Θεόφρατος.

Κ Ε Φ. ιβ.

Περὶ Ἐπικουρείων ἐξωσθέντων ὑπὸ Ῥωμαίων καὶ
Μεσσηνίων.

Ὅτι Ῥωμαῖοι Ἀλκαῖον καὶ Φιλίσκον, τοὺς Ἐπικουρείους, ἐξέβαλον τῆς πόλεως, ὅτι πολλῶν καὶ ἀτόπων ἡδονῶν εἰσηγηταὶ τοῖς νέοις ἐγένοντο. Καὶ Μεσσηνιοὶ δὲ ἐξέωσαν τοὺς Ἐπικουρείους.

Κ Ε Φ. ιγ.

Περὶ Διονυσίου ἀδδθηφαγίας, καὶ παχύτητος.

Διονύσιον τὸν Ἡρακλεώτην, Κλεάρχου τοῦ τυράννου υἱόν, ἀκούω ἐκ τῆς καθ' ἡμέραν ἀδδθηφαγίας καὶ τρυφῆς λαθεῖν αὐτὸν ὑπερσαρκήσαντα καὶ καταπιανθέντα. Τὰ ἐπίχειρα γοῦν τοῦ κατὰ τὸ σῶμα μεγέθους, καὶ τοῦ περὶ τὰς σάρκας ὄγκου, ἐκαρπώσατο δύσπνοϊαν. Φάρμακον οὖν αὐτῷ τοῦδε τοῦ πάθους συνέταξαν οἱ ἰατροί, φασί, βελόνας λεπτάς κατασκευάσαι μηκίστας, εἶτα ταύτας διὰ τῶν πλευρῶν καὶ τῆς κοιλίας διωθεῖν, ὅταν εἰς ὕπνον τύχη βαθύτερον ἐμπεσῶν. Ἦν δὲ ἄρα τοῦτο ἐπιμελὲς ἐκείνοις δρᾶν, ἔς' ἃν ὄλη διὰ τῆς πεπρωμένης καὶ τρόπον τινὰ ἀλλοτρίας αὐτοῦ σαρκὸς διεῖρπεν ἢ βελόνη· ἀλλ' ἐκεῖνός γε ἔκειτο λίθου διαφέρων οὐδέν. Εἰ δὲ ἀφίκετο τὸ βέλος ἔνθα λοιπὸν ἦν αὐτῷ τὸ σῶμα ἐρρωμένον, καὶ ἴδιον, ἀλλ' οὐκ ἐκ τῆς ἄγαν πιμελῆς ἀλλότριον, τηνικαῦτα καὶ ἐκεῖνος ἡσθάνετο, καὶ ἠγείρετο ἐκ τοῦ ὕπνου. Τοὺς δὲ χρηματισμοὺς ἐποιεῖτο τοῖς βουλομένοις αὐτῷ προσιέναι, κιβωτὸν τοῦ σώματος προβαλλόμενος. Οἱ δὲ οὐδὲ κιβωτόν φασιν, ἀλλὰ πυργίσκον, ἵνα τὰ μὲν λοιπὰ μέρη αὐτοῦ ἀποκρύπτοιτο, τὸ δὲ πρόσωπον μόνον ὑπερέχον διαλέγηται πονηρὰν, ὧ Θεοί, ταύτην ἐκεῖνος τὴν σολὴν ἀμπεχόμενος, καὶ θηρίου φρουρὰν μᾶλλον, ἢ ἀνθρώπου ἐσθῆτα.

Κ Ε Φ. ιδ.

Περὶ Φιλῆτα σώματος λεπτότητος.

Φιλῆταν λέγουσι τὸν Κῶον λεπτότατον γενέσθαι τὸ σῶμα. Ἐπεὶ ταίνυν ἀνατραπῆναι ῥάδιος ἦν ἐκ πάσης προφάσεως, μολίβδου, φασί, πεποιήμενα εἶχεν ἐν τοῖς ὑποδήμασι πέλματα, ἵνα μὴ ἀνατρέπηται ὑπὸ τῶν ἀνέμων, εἴ ποτε σκληροὶ κατέπνεον. Εἰ δὲ ἦν οὕτως ἀδύνατος, ὥς μὴ ἀντέχειν πνεύματι, πῶς οἴος τε ἦν τοσοῦτον φορτίον ἐπάγεσθαι; Ἐμὲ μὲν οὖν τὸ λεχθὲν οὐ πείθει· ὁ δὲ ἔγνω ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, τοῦτο εἶπον.

Κ Ε Φ. ιε.

Περὶ Ὀμήρου.

Ὅτι ποιητικῆς ἀπάσης Ἀργεῖοι τὰ πρῶτα Ὀμήρῳ ἔδωκαν, δευτέρους δὲ αὐτοῦ ἔταττον πάντας. Ποιοῦντες δὲ θυσίαν, ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ Ὀμηρον. Λέγεται δὲ κακῆϊνο πρὸς τούτοις, ὅτι ἄρα ἀπορῶν ἐκδοῦναι τὴν θυγατέρα, ἔδωκεν αὐτῇ προῖκα ἔχειν τὰ ἔπη τὰ Κύπρια. Καὶ ὁμολογεῖ τοῦτο Πίνδαρος.

Κ Ε Φ. ις.

Περὶ Ἰταλίας, καὶ Μάρου ἵππομιγοῦς ἀνθρώπου.

Τὴν Ἰταλίαν ὤκησαν πρῶτοι Αὔσονες, αὐτόχθονες. Πρεσβύτατον δὲ γενέσθαι Μάρην τινὰ καλούμενον, οὗ τὰ μὲν ἔμπροσθεν λέγουσιν ἀνθρώπῳ ὅμοια, τὰ κατόπισθεν δὲ ἵππου· καὶ αὐτὸ δὲ τοῦνομα εἰς τὴν Ἑλλάδα φράσιν ἵππομιγῆς δύνανται. Δοκεῖ δέ μοι πρῶτος ἵππον ἀναβῆναι, καὶ ἐμβαλεῖν αὐτῷ χαλινόν, εἶτα ἐκ τούτου διφυῆς πιςευθῆναι. Μυθολογοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ βιωῖναι ἔτη τρία καὶ εἴκοσι καὶ ἑκατόν· καὶ ὅτι τρις ἀποθανῶν, ἀνεβίω τρίς. Ἐμοὶ δὲ οὐ πιςὰ δοκοῦσιν. Ὅτι τὴν Ἰταλίαν φασὶν οἰκῆσαι ἔθνη πάμπολλα, καὶ ὅσα οὐκ ἄλλην γῆν. Τὸ δὲ αἴτιον, διὰ τὴν τῶν ὠρῶν εὐκρασίαν, καὶ τὴν τῆς χύρας ἀρετὴν, καὶ τὸ ἐνυδρον αὐτῆς, καὶ τὸ πάμφορον, καὶ

τὸ εὖβοτον; καὶ ὅτι ποταμοῖς ἐστὶ κατάρρυτος, καὶ ὅτι θάλασσα ἀγαθὴ παράκειται αὐτῇ, ὄρμοις πανταχόθεν διειλημμένη, καὶ καταγωγᾶς ἀφθόνοις, καὶ κατάρσεσιν. Ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν οἰκητόρων ἡμερον καὶ πρᾶον ἐπῆρε πολλοὺς εἰς τὴν μετοίκησιν. Καὶ ὅτι πόλεις ὠκῆσαν τὴν Ἰταλίαν πάλαι ἐπτὰ καὶ ἑννεήκοντα καὶ ἑκατὸν πρὸς ταῖς χιλιάδας.

Κ Ε Φ. ιζ.

Περὶ Δημοσθένους τύφου.

Κουφότητα ἔοικε κατηγορεῖν οὗτος ὁ λόγος, ὁ λέγων περὶ Δημοσθένους, ὅτι ἄρα τύφου αὐτὸν ὑπεπλήρουν καὶ οἱ ὑδροφοροῦντες, εἴπατε, παριόντος αὐτοῦ, ὑπὲρ αὐτοῦ τι ψιθυρίσαιεν. Ὅς γὰρ καὶ ὑπ' ἐκείνων ἐκουφίζετο, καὶ ἐπαιρούμενος ἦν δῆλας, τίς ἦν, εἴ ποτε ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας ἐκροτήθη.

Κ Ε Φ. ιη.

Περὶ Θεμισοκλέους.

Θεμισοκλῆς ὁ Νεοκλέους ἑαυτὸν εἰκάζε ταῖς δρυσι, λέγων, ὅτι ἐκείνας ὑπέρχονται οἱ ἄνθρωποι, καὶ δέονται αὐτῶν, ὅταν ὕη, σέγην ἐκ τῶν κλάδων ποθοῦντες· ὅταν δὲ σύσης εὐδίας παρίωσι, τίλλουσιν αὐτάς, καὶ περικλῶσιν. Ὁ δὲ αὐτὸς ἔλεγεν, εἴ μοί τις ὁδοὺς δύο δείξειε, τὴν μὲν εἰς ἄδου φέρουσαν, τὴν δὲ ἐπὶ τὸ βῆμα, ἥδιον ἂν τὴν ἐτέραν ἦλθον τὴν εὐθύ τοῦ ἄδου.

Κ Ε Φ. ιθ.

Ὅτι ὁ Δημοσθένης, καλοῦντος τοῦ Διογένης εἰς καπηλεῖον, οὐκ ἤθελεν εἰσιέναι.

Ἡρίσα ποτὲ Διογένης ἐν καπηλείῳ· εἶτα παριόντα Δημοσθένη ἐκάλει. Τοῦ δὲ μὴ ὑπακούσαντος, Αἰσχύνη, ἔφη, Δημοσθένης, παρελθεῖν εἰς καπηλεῖον; καὶ μὴν ὁ κύριός σου καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἐνθάδε εἰσεῖσι, τοὺς δημότας λέγων, καὶ τοὺς καθ' ἕνα· δηλῶν, ὅτι οἱ δημηγόροι καὶ οἱ ῥήτορες δοῦλοι τοῦ πλήθους εἰσὶ.

Κ·Ε·Φ. κ.

Περὶ Ἀρισίππου.

Πλέων Ἀρισίππος, χειμῶνος ἐπιγενομένου, πάνυ σφόδρα ἐταράττετο. Ἐφη δέ τις τῶν συμπλεόντων, Ὡς Ἀρισίππε, καὶ σὺ δέδοικας, ὡς οἱ πολλοί; Ὁ δὲ, Καὶ μάλα γε εἰκότως· ὑμῖν μὲν γὰρ περὶ κακοδαίμονός ἐστι βίου ἢ σπουδῆ, καὶ ὁ νῦν κίνδυνος, ἐμοὶ δὲ περὶ εὐδαίμονος.

Κ Ε Φ. κα.

Περὶ Θηραμένου.

Θηραμένης ἔτυχεν ἐν οἰκίᾳ ποτὲ διατρίβων, εἶτα, ἐπεὶ προῆλθεν αὐτῆς, παραγρῆμα ἐκείνη κατηνέχθη. Οἱ μὲν οὖν Ἀθηναῖοι, ἄλλοι ἀλλαχόθεν αὐτῷ περιφύντες, συνήδοντο ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τῇ παραδόξῳ. Ὁ δὲ παρὰ τὴν πάντων ἐλπίδα ἀπεκρίνατο, Ὡς Ζεῦ, ἐς τίνα με καιρὸν φυλάττεις; καὶ μετ' οὐ πολὺν χρόνον ὑπὸ τῶν τριάκοντα ἀνηρέθη, πιεῖν κώνειον καταναγκασθεῖς.

Κ Ε Φ. κβ.

Τίνες περὶ τὴν Ἰατρικὴν ἐσπουδάκασιν.

Λέγουσι τοὺς Πυθαγορείους πάνυ σφόδρα περὶ τὴν Ἰατρικὴν σπουδάσαι τέχνην. Καὶ Πλάτων δὲ φροντίδα εἰς αὐτὴν ἔσχε πλείσθη, καὶ Ἀριστοτέλης ὁ Νικομάχου, καὶ ἄλλοι πολλοί.

Κ Ε Φ. κγ.

Περὶ Ἀριστοτέλους νοσοῦντος.

Ἀριστοτέλης ἐνόσει ποτέ. Προσέταξε δὲ αὐτῷ ὁ ἰατρός πρόσταγμα τι καὶ ἐκεῖνος, Μῆτε ὡς βοηλάτην με, ἔφη, θεράπτει, μῆτε ὡς σκαπανέα, ἀλλὰ διδάξας πρότερον τὴν αἰτίαν, οὕτως ἔξεις ἔτοιμον πρὸς τὸ πείθεσθαι· διδάσκων ἐκ τούτων, μηδὲν χωρὶς αἰτίας προσφέρειν.

Κ Ε Φ. κδ.

Περὶ Σμινδυρίδου τρυφῆς.

Σμινδυρίδης ὁ Συβαρίτης ἐς τοσοῦτον τρυφῆς ἐξώκειλε (καὶ γάρ τοι Συβαρίταις πᾶσιν ἔργον ἦν τρυφᾶν, καὶ τῷ βίῳ διαρρεῖν· ὁ δὲ Σμινδυρίδης καὶ πλέον)· φύλλοις ῥόδων γοῦν ἐπαναπεσῶν καὶ κοιμηθεὶς ἐπ' αὐτῶν, ἐξανέστη, λέγων, φλυκταίνας ἐκ τῆς εὐνῆς ἔχειν. Σχολῇ γ' ἂν οὗτος ἐπὶ χαμεύνης κατεκλίθη, ἢ σιβάδος, ἢ πόας ἐν προσάντει πεφυκίας, ἢ ταύρου δορᾶς, ὡς ὁ Διομήδης, πρεπούσης σρατιώτῃ σκληρῷ καὶ γενναίῳ.

...Ἰπὸ δ' ἔσρωτο ῥινὸν βοῶς ἀγραύλιο.

Κ Ε Φ. κε.

Πῶς ὁ Πεισίρατος τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις ἐχρήτο.

Πεισίρατος, ὅτε τῆς ἀρχῆς ἐγκρατῆς ἐγένετο, μετεπέμπετο τοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἀποσχολάζοντας, καὶ ἐπυνθάνετο, τί δήποτε εἶη τὸ αἴτιον τοῦ ἀλύειν αὐτούς. Καὶ ἐπέλεγεν, Εἰ μὲν σοι τέθνηκε ζεῦγος, παρ' ἐμοῦ λαβὼν ἄπιθι, καὶ ἐργάζου· εἰ δὲ ἀπορεῖς σπερμάτων, παρ' ἐμοῦ σοι γενέσθω· δεδιῶς, μὴ ἡ σχολὴ τούτων ἐπιβουλήν τέκη.

Κ Ε Φ. κς.

Περὶ Ζήνωνος, καὶ Ἀντιγόνου.

Ζήνωνα τὸν Κιτιεῖα δι' αἰδοῦς ἄγαν καὶ σπουδῆς ἦγεν Ἀντιγονος ὁ βασιλεύς. Καὶ ποτε οὖν ὑπερπλησθεὶς οἴνου ἐπεκώμασε τῷ Ζήνωνι, καὶ φιλῶν αὐτὸν καὶ περιβάλλων, ἄτε ἔξινος ὢν, ἠξίου τι αὐτὸν προσάξει, ὁμνύς καὶ νεανιευόμενος σὺν ὄρκῳ μὴ ἀτυχήσειν αἰτήσας. Ὁ δὲ λέγει αὐτῷ, Πορευθεὶς ἔμεσον· σεμνῶς ἅμα, καὶ μεγαλοφρόνως τὴν μέθην ἐλέγξας, καὶ φεισάμενος αὐτοῦ, μήποτε διαρράγῃ ὑπὸ πλησμονῆς.

Κ Ε Φ. κζ.

Ἀφέλεια τρόπου.

Ἄνδρὶ Λακωνικῷ μὲν, χωριτικῷ δὲ, ἐπέπληξέ τις πενθοῦντι

πάνυ σφόδρα ἐκθύμως. Ὁ δὲ ἀπλάσως ἀπεκρίνατο· Τί πάθω; φησὶν· οὐ γὰρ ἐγὼ αἴτιος τούτου, ἀ φύσις δέ μου ρεῖ.

Κ Ε Φ. κη.

Περὶ Διογένους.

Ἐπῆνει Σπαρτιάτης τὸ ἔπος Ἡσιόδου, τὸ λέγον,

οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη,

ἀκούοντας Διογένους. Ὁ δὲ εἶπε, Καὶ μὴν Μεσσήνιοι, καὶ οἱ βόες αὐτῶν ἀπολώλασι, καὶ ὑμεῖς αὐτῶν ἐσε οἱ γείτονες.

Κ Ε Φ. κθ.

Ὅτι Σωκράτης ἀδελὸς ἦν, καὶ δώρων κατεφρόνει.

Τῆς νυκτὸς ἤδη προηκούσης, ἐπάνεισιν ποτε ἀπὸ δείπνου Σωκράτης. Νεανίσκοι γοῦν ἀκόλαστοι προμαθόντες ἐνελόχησαν ἐπανιόντα, δᾶδας ἔχοντες ἡμμένας, καὶ Ἐριννύων πρόσωπα. Ἔθος δὲ ἦν αὐτοῖς, καὶ ἄλλοις προσπαίζειν διὰ τὴν σχολὴν τὴν ἐπὶ τὰ χεῖρω. Οὓς ἰδὼν ὁ Σωκράτης οὐ διαταράχθη, ἀλλ' ἐπιστὰς ἠρώτα, οἷα καὶ τοὺς ἄλλους, ἢ ἐν Λυκείῳ, ἢ ἐν Ἀκαδημία.

Ὅτι ἐφιλοτιμήσατο Ἀλκιβιάδης δῶρα πολλὰ πέμψαι Σωκράτει. Τῆς οὖν Ξανθίππης καταπλαγείσης τὰ πεμφθέντα, καὶ ἀξιούσης λαβεῖν αὐτὰ, ὅδε ἔφη, Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς τῇ φιλοτιμίᾳ τῇ τοῦ Ἀλκιβιάδου παραταξώμεθα, μὴ λαβεῖν τὰ πεμφθέντα ἀντιφιλοτιμησάμενοι. Ἐπεὶ δέ τις ἔφη πρὸς αὐτὸν, ὅτι μέγα ἐσὶν, ὧν ἐπιθυμεῖ τις, τούτων τυχεῖν, ὅδε, Ἀλλὰ μειζρόν ἐστι τὸ μηδὲ ἐπιθυμεῖν τὴν ἀρχὴν.

Κ Ε Φ. λ.

Περὶ τῆς Ἀναξάρχου προμηθείας.

Ἀναξάρχος, ὅτε σὺν Ἀλέξανδρῳ ἐκρατεύετο, χειμῶνος ἐπιγενομένου, προμαθὼν, ὅτι μέλλει ὁ Ἀλέξανδρος ἐν ἀζύλῳ ποιεῖσθαι χωρίῳ τὴν στρατοπεδείαν, εἰς τὸν σταθμὸν, ὅσα εἶχε σκευή,

ταῦτα ἐκρίψας, ταῖς σκευοφόροις ἐπέθηκε ξύλα. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὸν σταθμὸν ἀφίκοντο, καὶ ἐνέδει ξύλων, Ἀλεξάνδρου μὲν αἰ κλίνει κατεκαίοντο, ἵνα ἑαυτὸν ἀλεᾶναι δυνηθῆ. Ἐπεὶ δὲ τις παρὰ Ἀναξάρχῳ πῦρ εἶναι ἠγγεῖλεν, ἀφίκετο παρ' αὐτὸν, καὶ ἠλείψατο ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἀναξάρχου· καὶ πυθόμενος τὴν προμήθειαν ὑπερεπήνεσε, καὶ ὧν ἐξέέριψε διπλάσιον δέδωκε, καὶ σκεύη, καὶ ἱμάτια, ὑπὲρ τῆς τοῦ πυρὸς χρείας.

Κ Ε Φ. λα.

Περὶ ἀρισεύσαντος ἀθλητοῦ, πρὸ τοῦ τὸν σέφανον λαβεῖν ἀποθανόντος.

Ἀθλητῆς Κροτωνιάτης Ὀλυμπιονίκης, ἀπιὼν πρὸς τοὺς Ἑλλανοδίκας, ἵνα λάβῃ τὸν σέφανον, ἐπίληπτος γενόμενος ἀπέθανε, κατενεχθεὶς μετὰ πτώματος.

Κ Ε Φ. λβ.

Περὶ Φρύνης ἐταίρας, καὶ Κίμωνος ἵππων ἀγαλμάτων.

Φρύνην τὴν ἐταίραν ἐν Δελφοῖς ἀνέστησαν οἱ Ἕλληνες ἐπὶ κίονος εὖ μάλα ὑψηλοῦ. Οὐκ ἐρῶ δὲ ἀπλῶς τοὺς Ἕλληνας, ὡς ἂν μὴ δοκοῖν δι' αἰτίας ἄγειν πάντας, οὐς φιλῶ πάντων μάλιχα, ἀλλ' οἱ τῶν Ἑλλήνων ἀκρατέστεροι. Τὸ δὲ ἀγαλμα χρυσοῦν ἦν. Καὶ αἱ Κίμωνος δὲ ἵπποι χαλκαῖ, καὶ αὐταὶ Ἀθήνησιν, εἰκασμένοι ὅτι μάλιχα ταῖς Κίμωνος ἵπποις, εἰσήκεσαν.

Κ Ε Φ. λγ.

Μειρακίου ἀπόκρισις, ἐρωτηθέντος ὑπὸ τοῦ πατρὸς, τί ἄρα μάθοι.

Μειράκιον Ἐρετρικὸν Ζήνωνι προσεφοίτησε πλείονα χρόνον. Ἐπανελθόντα δὲ ἤρετο ὁ πατήρ, τί ἄρα μάθοι σοφόν. Ὁ δὲ ἔφη, δείξειν. Χαλεπήναντος δὲ τοῦ πατρὸς, καὶ πληγᾶς ἐντείναντος, τὴν ἡσυχίαν ἀγαγὼν, καὶ ἐγκαρτερήσας, τοῦτο ἔφη μεμαθηκέναι, φέρειν ὄργην πατρός.

Κ Ε Φ. λδ.

Περὶ τῶν πολυτελῶς ἡσθημένων.

Διογένης εἰς Ὀλυμπίαν ἐλθὼν, καὶ θεασάμενος ἐν τῇ πανηγύρει Ῥοδιακούς τινας νεανίσκους πολυτελῶς ἡσθημένους, γελάσας ἔφη, Τύφος τοῦτό ἐστι. Ἔϊτα περιτυχὼν Λακεδαιμονίους ἐν ἐξωμίσι φαύλαις, καὶ ῥυπώσαις, Ἄλλος, εἶπεν, οὗτος τύφος.

Κ Ε Φ. λε.

Περὶ Ἀντισθένης μεγαλοφροσύνης ἐπὶ διεβρωγότη ἱματίῳ.

Ὁ δὲ Σωκράτης, ἰδὼν τὸν Ἀντισθένη τὸ διεβρωγὸς ἱματίου μέρος αἰεὶ ποιοῦντα φανερόν, Οὐ παύσῃ, ἔφη, ἐγκαλλωπιζόμενος ἡμῖν.

Κ Ε Φ. λς.

Περὶ Ἀντιγόνου, καὶ ψάλτου.

Ψάλτης Ἀντιγόνῳ ἐπεδείκνυτο. Τοῦ δὲ πολλάκις λέγοντος, Τὴν νήτην ἐπίσφιγξον, εἶτα πάλιν, Τὴν μέσσην, ὅδε ἀγανακτήσας, ἔφη, Μὴ γένοιτό σοι οὕτω κακῶς, ὧ βασιλεῦ, ὡς ἐμαῦ ταῦτα ἀκριβοῦν μᾶλλον.

Κ Ε Φ. λζ.

Πῶς ὁ Ἀνάξαρχος Ἀλέξανδρον, ἑαυτὸν ἐκθεοῦντα, ἐγέλασεν.

Ἀνάξαρχος, ὁ ἐπικληθῆς Εὐδαιμονικός, κατεγέλα Ἀλεξάνδρου, ἑαυτὸν ἐκθεοῦντος. Ἐπεὶ δὲ ἐνόσησέ ποτε Ἀλέξανδρος, εἶτα προσέταξεν αὐτῷ ὁ ἰατρὸς ρόφημα σκευασθῆναι, γελάσας ὁ Ἀνάξαρχος, Τοῦ μὲν τοι Θεοῦ ἡμῶν, εἶπεν, ἐν τρυβλίου ροφήματι αἰ ἐλπίδες κεῖνται.

Κ Ε Φ. λη.

Περὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ τῆς τοῦ Πάριδος λύρας.

Ὁ μὲν Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Ἰλίον ἦλθεν. Ἀνασκοποῦντι δὲ

αὐτῷ φιλοπόνως, τῶν τις Τρώων προσελθὼν τὴν λύραν ἐδείκνυεν Ἀλεξάνδρου. Ὁ δὲ ἔφη, Προτιμησαίμην ἂν μᾶλλον ἰδεῖν τὴν Ἀχιλλέως. Ὑπέρευγε τοῦτο Ἀλέξανδρος· ἐπόθει γὰρ κτῆμα ἀγαθοῦ στρατιώτου, ὧ̄ συνῆδεν ἐκεῖνος τὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν κλέα. Τοῦ δὲ Πάριδος τί ἄρα ἦσεν ἡ λύρα, εἰ μὴ μέλη μοιχικὰ, καὶ οἷα αἰρεῖν γυναῖκας καὶ θέλγειν;

Κ Ε Φ. λθ.

Περὶ γελοίων καὶ παραδόξων ἐρώτων.

Πῶς δὲ οὐκ ἂν φαίη τις γελοίους ἅμα, καὶ παραδόξους τοὺς-δε τοὺς ἔρωτας; Τὸν μὲν Ξέρξου, ὅτι πλατάνου ἠράσθη. Νεανίσκος δὲ Ἀθήνησι τῶν εὖ γεγονότων πρὸς τῷ πρυτανεῖῳ ἀνδριάντος ἐσῶτος τῆς Ἀγαθῆς Τύχης θερμότατα ἠράσθη. Κατεφίλει γοῦν τὸν ἀνδριάντα περιβάλλων, εἶτα ἐκμανεῖς καὶ αἰσρηθεῖς ὑπὸ τοῦ πόθου, παρελθὼν εἰς τὴν βουλήν, καὶ λιτάνεύσας, ἔτοιμος ἦν πλείστων χρημάτων τὸ ἄγαλμα πρίασθαι. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἔπειθεν, ἀναδήσας πολλαῖς ταινίαις, καὶ σεφανώσας τὸ ἄγαλμα, καὶ θύσας, καὶ κόσμον αὐτῷ περιβαλὼν πολυτελεῖ, εἶτα ἑαυτὸν ἀπέκτεινε, μυρία προσκλαύσας. Γλαύκης δὲ τῆς κιθαρωδοῦ οἱ μὲν φασιν ἐρασθῆναι κύνα, οἱ δὲ κρῖον, οἱ δὲ χῆνα. Καὶ ἐν Σόλοις δὲ τῆς Κιλικίας, παιδὸς, Ξενοφῶντος, ἠράσθη κύων. Ἄλλου δὲ ὠραίου μειρακίου ἐν Σπάρτῃ κολοῖός.

Κ Ε Φ. μα.

Περὶ κυβερνητῶν τῶν Καρχηδονίων νεῶν.

Ὅτι Καρχηδόνιοι δύο κυβερνήτας εἰσήγον εἰς τὴν ναῦν, ἄτοπον λέγοντες εἶναι, δύο μὲν πηδάλια ἔχειν, τὸν δὲ λυσιτελέσατον τοῖς ἐμπλέουσι, καὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα τῆς νεῶς, ἔρημον εἶναι καὶ μόνον διαδόχου καὶ κοινωνοῦ.

Κ Ε Φ. μα.

Περὶ Πausανίου καὶ Σιμωνίδου.

Ἐν τινί, φασι, συνδείπνω παρῆν Σιμωνίδης ὁ Κεῖος, καὶ

Παυσανίας ὁ Λακεδαιμόνιος. Προσέταξεν οὖν ὁ Παυσανίας τῷ Σιμωνίδῃ σοφόν τι εἰπεῖν· ὁ δὲ γελάσας, ὁ Κεῖος, Μέμνησο, εἶπεν, ἄνθρωπος ὢν. Τοῦτο παραχρῆμα μὲν ἐξεφάυλισε Παυσανίας, καὶ παρ' οὐδὲν ἔθετο, ὑποτυφόμενος ἤδη εἰς τὸν τοῦ Μηδίζειν ἔρωτα, καὶ μεγαλοφρονῶν ἐπὶ τῇ πρὸς Βασιλέα ξενία, ἴσως δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ οἴνου παραφερόμενος. Ἐπεὶ δὲ ἦν πρὸς τῇ Χαλκιοίκῳ, καὶ διεπάλαυε τῷ λιμῷ, καὶ ἔμελλεν ἀποθνήσκειν ἀνθρώπων ἀλγεινότατα, ἀλλὰ τῆνικαῦτα ἐμνήσθη τοῦ Σιμωνίδου, καὶ ἐξεβόησεν εἰς τρίς, ὧς ξένη Κεῖε, μέγα τι ἄρα χρῆμα ἦν ὁ λόγος σου, ἐγὼ δὲ ὑπ' ἀνοίας οὐδὲν αὐτὸν ὕμνην εἶναι.

Κ Ε Φ. μ.β.

Περὶ Ἀρταξέρξου, καὶ Δαρείου.

Ἀρταξέρξου ἀποκτείναντος τὸν πρεσβύτερον υἱὸν Δαρεῖον, ἐπιβουλεύοντα, ὁ δεύτερος, ἀξιοῦντος τοῦ πατρὸς, σπασάμενος τὸν ἀκινάκην, ἑαυτὸν πρὸ τῶν βασιλείων ἀπέκτεινεν.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ.

Κ Ε Φ. α.

Περὶ Φερενίκης Ὀλύμπια θεασαμένης.

ΦΕΡΕΝΙΚΗ τὸν υἱὸν ἤγεν εἰς Ὀλύμπια ἀθλεῖν. Κωλυόντων δὲ αὐτὴν τῶν Ἑλλανοδικῶν τὸν ἀγῶνα θεάσασθαι, παρελθοῦσα ἐδικαιολογήσατο, πατέρα μὲν Ὀλυμπιονίκην ἔχειν, καὶ τρεῖς ἀδελφοὺς, καὶ αὐτὴ παῖδα Ὀλυμπίων ἀγωνιστὴν· καὶ ἐξενίκησε τὸν δῆμον, καὶ τὸν εἶργοντα νόμον τῆς θεᾶς γυναῖκας, καὶ ἐθεάσατο Ὀλύμπια.

Κ Ε Φ. β.

Περὶ Εὐβάτου σωφροσύνης.

Εὐβάταν τὸν Κυρηναιὸν ἰδοῦσα Λαῖς ἠράσθη αὐτοῦ θερμότερα, καὶ περὶ γάμου λόγους προσήνεγκεν. Ὁ δὲ, φοβηθεὶς τὴν ἐξ αὐτῆς ἐπιβουλὴν, ὑπέσχετο ταῦτα δράσειν· οὐ μὴν ὠμίλησεν αὐτῇ ὁ Εὐβάτας, σωφρόνως διαβιώσας. Ἡ δὲ ὑπόσχέσις αὐτοῦ μετὰ τὴν ἀγωνίαν ἦν. Νικήσας οὖν, ἵνα μὴ δόξῃ διαφθείρας τὰς ὁμολογίας τὰς πρὸς τὴν ἀνθρωπον, εἰκόνα γραψάμενος τῆς Λαΐδος, εἰς τὴν Κυρήνην ἐκόμισε, λέγων ἄγειν Λαΐδα, καὶ μὴ παραβῆναι τὰς συνθήκας. Ἄνθ' ὧν ἡ νόμῳ γημαμένη αὐτῷ παμμέγιστον ἀνδριάντα ἐν Κυρήνῃ ἀνέστησεν, αὐτὸν ἀμειβομένη τῆς σωφροσύνης.

Κ Ε Φ. γ.

Περὶ ζώων τινῶν ιδιότητος.

Τὰ τῶν περδίκων νεόττια, ἐπειδὴν τάχιζα τοὺς πόδας ἔξω ποιήσῃ τοῦ λέμματος, ἐντεῦθεν ἤδη δρομικώτατά εἰσι. Τὰ δὲ τῶν νηπτῶν νεόττια ἦσαν ἴδη φῶς, παραχρῆμα ἐξ ὠδίων νήχεται. Καὶ οἱ τῶν λεόντων δὲ σκύμνοι καταγράφουσι τοῖς ὄνουσι τὰς μήτρας τῶν μητέρων, πρὸς φῶς ἐπειγόμενοι.

Κ Ε Φ. δ.

Περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου ταχυεργίας.

Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου τρεῖς τετρακῶσια σάδια ἐφεξῆς μεθ' ὀπλων ὁδοιπορήσας, συμβαλὼν τοῖς πολεμίοις, πρὶν ἀναπαῦσαι τὸ στρατόπεδον, ἐκράτησε τῶν ἐχθρῶν.

Κ Ε Φ. ε.

Περὶ τυράννων, ἐκ τῶν τοῦ Αἰσώπου.

Φρύγιος οὗτος λόγος· ἔστι γὰρ Αἰσώπου τοῦ Φρυγός. Τὴν ὕν, εἴαν τις ἄψηται αὐτῆς, βοᾶν, καὶ μᾶλα γε εἰκότως· οὔτε γὰρ ἔρια ἔχει, οὔτε ἄλλο τι, καὶ ὄνειροπολεῖ εὐθύς τὸν θάνατον, εἰδυῖα εἰς ὅ, τι τοῖς χρησομένοις λυσιτελεῖ. Εἰκότασι δὲ τῇ ὑἱ τοῦ Αἰσώπου οἱ τύραννοι, ὑποπτεύοντες, καὶ δεδοικότες πάντα ἴσασι γὰρ, ὅτι, ὡσπεροῦν ἢ ὕς, ὀφείλουσι καὶ ἐκεῖνοι τὴν ψυχὴν πᾶσιν.

Κ Ε Φ. ς.

Περὶ ἀνδρῶν λεπτῶν.

Ἐκωμωδοῦντο εἰς λεπτότητα, Σαννυρίων ὁ κωμωδίας ποιητῆς, καὶ Μέλιτος ὁ τραγωδίας ποιητῆς, καὶ Κινησίας κυκλίων χορῶν, καὶ Φιλήτας ποιητῆς ἑξαμέτρων. Ἀρχέστρατος δὲ ὁ μάντις ὑπὸ πολεμίων ἀλοῦς, καὶ ἐπὶ ζυγὸν ἀναβληθεὶς, ὀβολοῦ ὀλίγην ἔχων εὐρέθη, ὡς φασί. Καὶ Πανάρετος δὲ λεπτότατος ἦν· διετέλεσε μέντοι ἄνοσος. Λέγουσι δὲ καὶ Ἰππώ-

νακτα τὸν ποιητὴν οὐ μόνον γενέσθαι μικρὸν τὸ σῶμα, καὶ αἰσχρὸν, ἀλλὰ καὶ λεπτόν. Ἀλλὰ καὶ Φιλιππίδης, καθ' οὗ λόγος ἐστὶν Ὑπερίδῃ, λεπτότατος ἦν. Ὅθεν καὶ τὸ πᾶν κατα-
ισχνῶσθαι τὸ σῶμα, περιλιπιδῶσθαι, φασιν, ἔλεγον.
Μάρτυς Ἄλεξις·

Κ Ε Φ. ζ.

Περὶ Ἄστρολόγων τινῶν, καὶ μεγάλου ἐνιαυτοῦ.

Οἰνοπίδης, ὁ Χῖος ἀστρολόγος, ἀνέθηκεν ἐν Ὀλυμπίοις τὸ χαλκοῦν γραμματεῖον, ἐγγράψας ἐν αὐτῷ τὴν ἀστρολογίαν τῶν ἐνὸς δεόντων ἐξήκοντα ἐτῶν, φήσας τὸν μέγαν ἐνιαυτὸν εἶναι τοῦτον.

Ὅτι Μέτων ὁ Λευκονοιεύς, ἀστρολόγος, ἀνέστησε σήλας, καὶ τὰς τοῦ ἡλίου τροπὰς κατεγράψατο, καὶ μέγαν ἐνιαυτὸν, ὡς ἔλεγεν, εὔρεν, καὶ ἔφατο αὐτὸν ἐνὸς δεόντων εἴκοσιν ἐτῶν.

Κ Ε Φ. η.

Περὶ εὐεργεσίας·

Ἄριστοτέλης ὁ Κυρηναιὸς ἔλεγε μὴ δεῖν εὐεργεσίαν παρά τινος προσίεσθαι· ἢ γὰρ ἀποδιδόναι πειρώμενον, πράγματα ἂν ἔχειν, ἢ μὴ ἀποδιδόντα, ἀχάριστον φαίνεσθαι.

Κ Ε Φ. θ.

Ὅτι λίχνος ὁ Φιλόξενος.

Φιλόξενος λίχνος ἦν, καὶ γαστρός ἥττων. Λοπάδος οὖν ποτε ἐφομένης ἐν καπηλείῳ, τέως μὲν εὐφραίνετο, καὶ ἑαυτὸν εἰςία τῇ ὁσμῇ. Ἐπεὶ δὲ αὐτῷ ἐπετείνετο ἡ ὄρεξις, καὶ ἥττατο τῆς φύσεως (κακῆς γε οὔσης, ὧ θεοὶ), τήνικαῦτα οὐκ ἐνεγκῶν, προσέταξε τὸν παῖδα πρίασθαι τὴν λοπάδα. Ἐπεὶ δὲ ἔφατο πωλεῖν αὐτὴν τὸν κάπηλόν πολλοῦ, Ταύτῃ μᾶλλον ἡδίων ἔσαι φησὶν, εἰ πλείονος ὠνήσομαι. Χρῆ δὲ καὶ τῶν τοιούτων μνημονεύειν, οὐκ εἰς ζῆλον αὐτῶν, ἀλλ' ὡς φεύγειν αὐτά.

Κ Ε Φ. ι.

Περὶ τῶν παλαιῶν ζωγράφων.

Ὅτε ὑπῆρχετο ἡ γραφικὴ τέχνη, καὶ ἦν τρόπον τινὰ ἐν γάλαξιν καὶ σπαργάνοις, οὕτως ἄρα ἀτέχνως εἰκαζον τὰ ζῶα, ὥστε ἐπιγράφειν αὐτοῖς τοὺς γραφέας, τοῦτο Βοῦς, ἐκεῖνο Ἴππος, τοῦτο Δένδρον.

Κ Ε Φ. ια.

Περὶ Διογένους ἀλγοῦντος τὸν ὦμον.

Ἦλγει τὸν ὦμον Διογένης, ἢ τρωθεῖς, οἶμαι, ἢ ἐξ ἄλλης τινὸς αἰτίας. Ἐπεὶ δὲ ἐδόκει σφόδρα ἀλγεῖν, τῶν τις ἀχθόμενων αὐτῷ κατεκερτόμει, λέγων, Τί οὖν οὐκ ἀποθνήσκεις, ὦ Διόγενες, καὶ σεαυτὸν ἀπαλλάττεται κακῶν; Ὁ δὲ εἶπε, Τοῦς εἰδότας, ἃ δεῖ πράττειν ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ δεῖ λέγειν, τούτους γε ζῆν προσήκει, ὧν καὶ αὐτὸς ὠμολόγει εἶναι. Σοὶ μὲν οὖν, ἔφη, οὐκ εἰδότεί τά τε λεκτέα καὶ τὰ πρακτέα, ἀποθανεῖν ἐν καλῷ ἐστίν· ἐμὲ δὲ τὸν ἐπισημόνα ἐκείνων, πρέπει ζῆν.

Κ Ε Φ. ιβ.

Ἀρχύτου ἀπόφθεγμα περὶ ἀνθρώπων.

Ἀρχύτας ἔλεγεν, Ὡσπερ ἔργον ἐστίν ευρεῖν ἰχθύν, ἄκανθαν μὴ ἔχοντα, οὕτω καὶ ἀνθρώπον, μὴ κεκτημένον τι δολερὸν, καὶ ἀκανθῶδες.

Κ Ε Φ. ιγ.

Ὅτι Ἀρχίλοχος ἑαυτοῦ κατηγορεῖ.

Αἰτιᾶται Κριτίας Ἀρχίλογον, ὅτι κάκιςα ἑαυτὸν εἶπεν. Ἐὶ γὰρ μή, φησιν, ἐκεῖνος τοιαύτην δόξαν ὑπὲρ ἑαυτοῦ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐξήνεγκεν, οὐκ ἂν ἐπυθόμεθα ἡμεῖς, οὔτε ὅτι Ἐνιποῦς υἱὸς ἦν τῆς δούλης, οὐθ' ὅτι καταλιπὼν Πάρον διὰ πενίαν, καὶ ἀπορίαν, ἦλθεν εἰς Θάσον, οὐθ' ὅτι ἐλθὼν τοῖς ἐνταῦθα ἐχθρὸς ἐγένετο, οὐδὲ μὴν ὅτι ὁμοίως τοὺς φίλους

καὶ τοὺς ἐχθροὺς κακῶς ἔλεγε. Πρὸς δὲ τούτοις, ἦ δ' ὅς, οὔτε ὅτι μοιχὸς ἦν, ἠδὲ μὲν ἄν, εἰ μὴ παρ' αὐτοῦ μαθόντες, οὔτε ὅτι λάγνος καὶ ὑβριστής, καὶ, τὸ ἔτι τούτων αἰσχιστον, ἔτι τὴν ἀσπίδα ἀπέβαλεν. Οὐκ ἀγαθὸς ἄρα ἦν ὁ Ἀρχίλοχος μάρτυς ἑαυτῷ, τοιοῦτον κλέος ἀπολιπὼν, καὶ τοιαύτην ἑαυτῷ φήμην. Ταῦτα οὐκ ἐγὼ Ἀρχίλοχον αἰτιῶμαι, ἀλλὰ Κριτίας.

Κ Ε Φ. Ι Δ.

Περὶ ἀργίας.

Σωκράτης ἔλεγεν, ὅτι ἡ Ἀργία ἀδελφὴ τῆς Ἐλευθερίας ἐστί. Καὶ μαρτύριον ἔλεγεν, ἀνδρειοτάτους καὶ ἐλευθεριωτάτους Ἰνδοὺς, καὶ Πέρσας, ἀμφοτέρους δὲ πρὸς χρηματισμὸν ἀργοτάτους εἶναι. Φρύγας δὲ καὶ Λυδοὺς, ἐργασικωτέρους, δουλεύειν δὲ.

Κ Ε Φ. Ι Ε.

Περὶ τῶν μνησευσαμένων τὰς τοῦ Ἀρισείδου καὶ τοῦ
Λυσάνδρου θυγατέρας.

Τὰς Ἀρισείδου θυγατέρας, ἔτι αὐτοῦ περιόντος, ἐμνησεύοντο οἱ τῶν Ἑλλήνων δοκοῦντες διαφέρειν. Ἐβλεπον δὲ ἄρα οὐκ εἰς τὸν βίον Ἀρισείδου, οὐδὲ ἐθαύμαζον αὐτοῦ τὴν δικαιοσύνην· ἐπεὶ, τούτων γε εἰ ἦσαν ζηλωταὶ, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπέμειναν τῇ μνησειᾷ. Νῦν δὲ ὁ μὲν ἀπέθανεν, οἱ δὲ οὐδὲν ἠγήσαντο εἶναι πρᾶγμα κοινὸν πρὸς τὰς κόρας. Ἀποθανῶν γὰρ ἐγνώσθη ὁ παῖς Λυσιμάχου, ὅτι πένης ἦν· ὅπερ καὶ ἀνέσειλεν ἐκείνους τοὺς καχοδαίμονας ἐνδόξου τε ἅμα καὶ σεμνοτάτου γάμου, παρ' ἐμοὶ κριτῆ. Παραπλήσιον δὲ καὶ ἐπὶ Λυσάνδρου· μαθόντες γὰρ αὐτὸν εἶναι πένητα, τὸν γάμον ἀπέδρασαν.

Κ Ε Φ. Ι Σ.

Περὶ Ἀντισθένης, καὶ Διογένους.

Ἐπεὶ ὁ Ἀντισθένης πολλοὺς προὔτρεπεν ἐπὶ φιλοσοφίαν,

οὐδὲν αὐτῷ προσεῖχον, τέλος ἀγανακτήσας, οὐδένα προσίετο. Καὶ Διογένην οὖν ἤλαυνεν ἀπὸ τῆς συνουσίας αὐτοῦ. Ἐπεὶ δὲ ἦν λιπαρέσπερος ὁ Διογένης, καὶ ἐνέκειτο, ἐνταῦθα ἤδη καὶ τῇ βακτηρία καθίξεσθαι αὐτοῦ ἠπεῖλει· καὶ ποτε καὶ ἔπαισε κατὰ τῆς κεφαλῆς. Ὁ δὲ οὐκ ἀπηλλάττετο, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ἐνέκειτο φιλοπόνως, ἀκούειν αὐτοῦ διψῶν, καὶ ἔλεγε, Σὺ μὲν παῖε, εἰ βούλει, ἐγὼ δὲ ὑποθήσω τὴν κεφαλὴν· καὶ οὐκ ἂν οὕτως ἐξεύροις βακτηρίαν σκληρὰν, ὥστε με ἀπελάσαι τῶν διατριβῶν τῶν σῶν. Ὁ δὲ ὑπερησπάσατο αὐτόν.

Κ Ε Φ. ιζ.

Περὶ τῶν πλουτησάντων ἐκ τῶν κοινῶν.

Λέγει Κριτίας Θεμισοκλέα τὸν Νεοκλέους, πρὶν ἢ ἀρξασθαι πολιτεύεσθαι, τρία τάλαντα ἔχειν τὴν οὐσίαν τὴν πατρῴαν· ἐπεὶ δὲ τῶν κοινῶν προέση, εἶτα ἔφυγε, καὶ ἐδημεύθη αὐτοῦ ἡ οὐσία, κατεφωράθη ἑκατὸν τάλαντων πλείω οὐσίαν ἔχων. Ὁμοίως δὲ καὶ Κλέωνα πρὸ τοῦ παρελθεῖν ἐπὶ τὰ κοινὰ, μηδὲν τῶν οἰκείων ἐλεύθερον εἶναι· μετὰ δὲ, πεντήκοντα τάλαντων τὸν οἶκον ἀπέλιπε.

Κ Ε Φ. ιη.

Περὶ Συρακουσίου Δάφνιδος, καὶ βουκολικῶν μελῶν.

Δάφνιν τὸν βουκόλον λέγουσιν, οἱ μὲν, ἐρώμενον Ἑρμοῦ, ἄλλοι δὲ, υἱόν· τὸ δὲ ὄνομα ἐκ τοῦ συμβάντος σχεῖν γενέσθαι μὲν αὐτὸν ἐκ Νύμφης, τεχθέντα δὲ, ἐκτεθῆναι ἐν δάφνῃ. Τὰς δ' ὑπ' αὐτοῦ βουκολουμένας βοῦς φασὶν ἀδελφὰς γεγονέναι τῶν Ἡλίου, ὧν Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσεΐᾳ μέμνηται. Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἠράσθη αὐτοῦ Νύμφη μία, καὶ ὠμίλησε καλῶ ὄντι, καὶ νέῳ, καὶ πρῶτον ὑπηνήτη, ἔνθα τοῦ χρόνου ἡ χαριεστάτη ἐστὶν ἡβὴ τῶν καλῶν μειρακίων, ὡς πού φησι καὶ Ὅμηρος. Συνθήκας δὲ ἐποίησε, μηδεμιᾶ ἄλλῃ πλησιάσαι αὐτόν, καὶ ἐπηπείλησεν, ὅτι πε-
πρωμένον

πρωμένον ἐστὶν αὐτὸν σερθηθῆναι τῆς ὄψεως, ἐὰν παραβῆ· καὶ εἶχον ὑπὲρ τούτων ῥήτραν πρὸς ἀλλήλους. Χρόνω δὲ ὕσερον, βασιλέως θυγατρὸς ἐρασθείσης αὐτοῦ, οὐνωθεὶς ἔλυσε τὴν ὁμολογίαν, καὶ ἐπλησίασε τῇ κόρῃ. Ἐκ δὲ τούτου τὰ βουκολικὰ μέλη πρῶτον ἤσθη, καὶ εἶχεν ὑπόθεσιν τὸ πάθος τὸ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ. Καὶ Στησίχορον γε τὸν Ἰμεραῖον τῆς τοιαύτης μελοποιΐας ὑπάρξασθαι.

Κ Ε Φ. ιθ.

Περὶ τοῦ καταπιόντος τοὺς ἰδίους ὀδόντας.

Εὐρυδάμας ὁ Κυρηναῖος πυγμαῖ ἔνικησεν, ἐκκρουσθεὶς μὲν ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ τοὺς ὀδόντας, καταπιὼν δὲ αὐτούς, ἵνα μὴ αἰσθηται ὁ ἀντίπαλος.

Κ Ε Φ. κ.

Περὶ Ἀγησιλάου.

Ὅτι ὁ Πέρσης ἐπέσειλε πρὸς Ἀγησίλαον, φίλον αὐτὸν ἔχειν. Ἀνταπέσειλε δὲ Ἀγησιλάος, ὅτι οὐ δυνατὸν φίλον αὐτὸν Ἀγησιλάου ἰδίᾳ εἶναι· εἰ δὲ εἴη Λακεδαιμονίοις κοινῇ φίλος, δῆλον, ὅτι καὶ αὐτοῦ ἔσαι. Ἐφ' ἅπασι γὰρ καὶ ἐκεῖνον ἀριθμεῖσθαι.

Κ Ε Φ. κα.

Περὶ Πλάτωνος.

Ὅτι τὸν Πλάτωνα ἡ Περικτιόνη ἔφερεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις· θύοντι δὲ τῷ Ἀρίσωνι ἐν Ὑμηττῷ ταῖς Μούσαις, ἢ ταῖς Νύμφαις, οἱ μὲν πρὸς τὴν ἱερουργίαν ἦσαν, ἡ δὲ κατέκλινε Πλάτωνα ἐν ταῖς πλησίον μυρρίναις, δασείαις οὔσαις, καὶ πυκναῖς. Καθεύδοντι δὲ ἐσμὸς μελισσῶν Ὑμηττίου μέλιτος, ἐν ταῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ καθίσασαι, ὑπῆδον, τὴν τοῦ Πλάτωνος εὐγλωττίαν μαντευόμεναι ἐντεῦθεν.

Κ Ε Φ. κβ.

Περὶ Διώξιππου.

Ὅτι Διώξιππος, παρόντος Ἀλεξάνδρου, καὶ Μακεδόνων, ῥόπαλον λαβὼν, Κόρραγον τὸν Μακεδόνα ὀπλίτην μονομαχήσας, καὶ ἐκκρούσας αὐτοῦ τὸ ξυστὸν, καὶ ἀρπάσας τὸν ἄνδρα σὺν τῇ πανοπλίᾳ, ἐπιβάς ἐπὶ τὸν αὐχένα αὐτοῦ κειμένου, τὴν μάχαιραν, ἣν ὑπέζωσο, ὑφαρπάσας, ἀπέκτεινε τὸν ὀπλίτην. Ἐμισήθη δὲ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου. Ὁ δὲ ἀπαγνοῦς, ὡς μισηθεὶς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἀθυμήσας ἀπέθανεν.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ.

Κ Ε Φ. α.

Περὶ Ὀρίκαδμου, καὶ τοῦ παλαίειν.

ὍΤΙ Ὀρίκαδμος πάλης ἐγένετο νομοθέτης, καθ' ἑαυτὸν ἐπι-
νούσας τὸν Σικελὸν τρόπον καλούμενον παλαίειν.

Κ Ε Φ. β.

Περὶ Ὀροιβαντίου ἐπῶν, καὶ Δάρητος, καὶ
Μελισάνδρου.

Ὅτι ἦν Ὀροιβαντίου Τροιζηνίου ἔπη πρὸ Ὀμήρου, ὡς φασιν
οἱ Τροιζῆνιοι λόγοι. Καὶ τὸν Φρύγα δὲ Δάρητα, οὗ Φρυγίαν
Ἰλιάδα ἔτι καὶ νῦν ἀποσωζομένην οἶδα, πρὸ Ὀμήρου καὶ τοῦ
τον γενέσθαι λέγουσι. Μελισάνδρος ὁ Μιλήσιος Λαπιθῶν καὶ
Κενταύρων μάχην ἔγραψεν.

Κ Ε Φ. γ.

Περὶ Ἰκκοῦ, καὶ πάλης.

Ὅτι Ἰκκὸς ὁ Ταραντῖνος πάλης ὑπῆρξατο, σωφρονέστερον τὸν
τῆς ἀθλήσεως χρόνον διαζήσας, καὶ κεκολασμένη τροφῇ δια-
ειώσας, καὶ Ἀφροδίτης ἀμαθῆς διατελέσας.

Κ Ε Φ. δ.

Περὶ Ἀγαθοκλέους φάλακρῶματος.

Ἀγαθοκλέα φασὶ τὸν Σικελίας Τύραννον γελοιότατα τὴν
κεφαλὴν ἀσχημονεῖν. Ψιλουμένης γὰρ αὐτῆς, κατὰ μικρὰ

ὑποόρεουσῶν αὐτῶ τῶν τριχῶν, ἃδε αἰδαύμενος προκαλύμμα κόμης ἐποίησατο μυρρίνης σέφανον· καὶ ἦν πρόβλημα τῆς ψιλώσεως. Ἦδσαν μὲν τοι τὸ φαλάκρωμα Συρακούσιοι, καὶ τὴν εἰς αὐτὸν τῶν τριχῶν ἐπιβουλὴν οὐκ ἠγνόουν· ἐσιώπων δὲ, διὰ τὰ τῶν τολμημάτων αὐτοῦ καὶ ἀσεβημάτων ἐμμανές.

Κ Ε Φ. ε.

Περὶ τινων ἀδίκως θεοσυλίας κατακριθέντων.

Ἐθυόν τινες ἐν Δελφοῖς. Τούτοις ἐπιβουλεύοντες Δελφοὶ εἰς τὰ κανᾶ, ἔνθα ἦν αὐτοῖς ὄ, τε λιβανωτὸς, καὶ τὰ πόπανα, ἐνέβαλον τῶν ἱερῶν χρημάτων λάθρα. Λαβόντες οὖν αὐτοὺς ὡς θεοσύλας, ἀπήγαγον ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ κατεκρήμνισαν κατὰ τὸν Δελφικὸν νόμον.

Κ Ε Φ. ς.

Περὶ μοιχοῦ.

Συνέβη τινὰ μοιχὸν ἀλῶναι ἐν Θεσπιαῖς· εἶτα ἤγετο διὰ τῆς ἀγορᾶς δεδεμένος. Ἀφείλοντο οὖν αὐτὸν οἱ ἑταῖροι. Ἐξήφθη οὖν σάσις, καὶ συνέπεσε γενέσθαι φόνους πολλοὺς.

Κ Ε Φ. ζ.

Περὶ Λυσάνδρου, καὶ Ἀλκιβιάδου.

Ἐλεγεν Ἐτεοκλῆς ὁ Λάκων δύο Λυσάνδρους τὴν Σπάρτην μὴ ἂν ὑπομείναι. Καὶ Ἀρχέστρατος ὁ Ἀθηναῖος ἔλεγε δύο Ἀλκιβιάδας τὴν τῶν Ἀθηναίων. Οὕτως ἄρα αὐτῶν καὶ οἱ ἕτεροι ἦσαν ἀφόρητοι.

Κ Ε Φ. η.

Περὶ Ἰππάρχου τελευτῆς.

Ἰππαρχος ἀνηρέθη ὑπὸ Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος, ὅτι ἐν τοῖς Παναθηναϊκοῖς κομίσει κανοῦν τῇ θεῷ, κατὰ τὸν νόμον τὸν ἐπιχώριον, οὐκ εἶασε τὴν ἀδελφὴν τὴν Ἀρμοδίου, καὶ ἴσως εἰζίαν οὔσαν.

ΚΕΦ. θ.

Περί τινων ἀρίσων πενήτων, καὶ δῶρα μὴ προσηκαμένων.

Οἱ τῶν Ἑλλήνων ἄριστοι πενία διέζων παρὰ πάντα τὸν βίον. Ἐπαινείτωσαν οὖν πλουτόν τινες ἔτι, μετὰ τοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀρίστους, οἷς ἡ πενία παρὰ πάντα τὸν βίον συνεκληρώθη. Εἰσὶ δὲ οὗτοι, οἷον Ἀρισεΐδης ὁ Λυσιμάχου, ἀνὴρ πολλὰ μὲν ἐν πολέμῳ κατορθώσας, καὶ τοὺς φόρους δὲ τοῖς Ἑλλήσι τάξας. Ἄλλ' οὗτός γε ὁ τοιοῦτος οὔτε ἐντάφια ἑαυτῷ κατέλιπεν ἰκανά.

Καὶ Φωκίων δὲ πένης ἦν. Ἀλεξάνδρου δὲ πέμψαντος αὐτῷ τάλαντα ἑκατὸν, ἠρώτα, Διὰ τίνα αἰτίαν μοι δίδωσιν; ὧς δ' εἶπον, ὅτι μόνον αὐτὸν ἡγεῖται Ἀθηναίων καλὸν καὶ ἀγαθὸν, Οὐκοῦν, ἔφη, ἑασάτω με τοιοῦτον εἶναι.

Καὶ Ἐπαμινώνδας δὲ ὁ Πολύμνιδος πένης ἦν. Ἰάσονος δὲ αὐτῷ πέμψαντος πεντήκοντα χρυσοῦς, ὅδε, Ἀδίκων, ἔφη, ἄρχεις χειρῶν. Δανεισάμενος δὲ παρὰ τινος τῶν πολιτῶν πεντήκοντα δραχμὰς, ἐφόδιον, εἰς Πελοπόννησον ἐνέβαλε. Πυθόμενος δὲ τὸν ὑπασπιστὴν αὐτοῦ χρήματα εἰληφέναι παρὰ τινος τῶν αἰχμαλώτων, Ἐμοὶ μὲν, εἶπεν, ἀπόδος τὴν ἀσπίδα, σε-κυτῷ δὲ πρῶ καπηλεῖον, ἐν ᾧ καταζήσεις· οὐ γὰρ ἔτι κινδυνεύειν ἐθελήσεις, πλούσιος γενόμενος.

Πελοπίδας δὲ, ἐπιτιμώντων αὐτῷ τῶν φίλων, ὅτι χρημάτων ἀμελεῖ, πράγματος εἰς τὸν βίον λυσιτελοῦς, Νῆ τὸν Δία, εἶπε, λυσιτελές, ἀλλὰ Νικομήδει τούτῳ, δείξας χωλὸν τινα καὶ ἀνάπηρον.

Ὅτι Σκηπίων, τέσσαρα καὶ πεντήκοντα ἔτη βιώσας, οὐδὲν οὔτε ἐπρίατο, οὔτε ἀπέδοτο· οὕτως ἄρα ὀλίγων ἐδεῖτο. Ἀσπίδα δὲ αὐτῷ τινος ἐπιδείξαντος εὐ κεκοσμημένην, εἶπεν, Ἄλλὰ τὸν γε Ῥωμαῖον ἀνδρα προσήκει ἐν τῇ δεξιᾷ τὰς ἐλπίδας ἔχειν, ἀλλ' οὐκ ἐν τῇ ἀριστερᾷ.

Ὅτι Εφιάλτης ὁ Σοφωνίδου πενέστατος ἦν· δέκα δὲ τάλαντα διδόντων αὐτῷ τῶν ἐταίρων, ὅδε οὐ προσήκατο, εἰπὼν, Ταῦτά με ἀναγκάσει αἰδούμενον ὑμᾶς, καταχαρίσασθαι τι τῶν

δικαίων, μὴ αἰδούμενον δὲ, μὴδὲ χαριζόμενον ὑμῖν, ἀχάριστον δόξαι.

Κ Ε Φ. ι.

Περὶ Ζωίλου.

Ζωῖλος ὁ Ἀμφιπολίτης, ὁ καὶ εἰς Ὅμηρον γράψας, καὶ εἰς Πλάτωνα, καὶ εἰς ἄλλους, Πολυκράτους μὲν ἀκουστῆς ἐγένετο· οὗτος δὲ ὁ Πολυκράτης καὶ τὴν κατηγορίαν ἔγραψε τὴν κατὰ Σωκράτους. Ἐκαλεῖτο δὲ Ζωῖλος οὗτος, Κύων ῥητορικός. Ἦν δὲ τοιοῦτος· τὸ μὲν γένειον αὐτῷ καθεῖτο, κέκαρτο δὲ ἐν χροῶ τὴν κεφαλὴν, καὶ θοιμάτιον ὑπὲρ τὸ γόνυ ἦν. Ἦρα δὲ ἀγορεύειν κακῶς, καὶ ἀπεχθάνεσθαι πολλοῖς σχολῆν εἶχε, καὶ ψογερός ἦν ὁ κακοδαίμων. Ἦρετο οὖν αὐτόν τις τῶν πεπαιδευμένων, διὰ τί κακῶς λέγει πάντας· ὁ δὲ, Ποιῆσαι γὰρ κακῶς βουλόμενός, οὐ δύναμαι.

Κ Ε Φ. ια.

Περὶ Διονυσίου τοῦ Σικελοῦ.

Ὅτι Διονύσιος ὁ Σικελὸς περὶ τὴν ἰατρικὴν ἐσπούδασε καὶ αὐτός, καὶ ἰᾶτό, καὶ ἔτεμνε, καὶ ἔκαε, καὶ τὰ λοιπὰ.

Κ Ε Φ. ιβ.

Περὶ πλακοῦντος Σωκράτει ὑπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου πεμφθέντος.

Πλακοῦντα ὁ Ἀλκιβιάδης μέγαν, καὶ ἐσκευασμένον κάλλιπα, διέπεμψε Σωκράτει. ὧς οὖν ὑπὸ ἐρωμένου ἐρας ἤ πεμφθὲν δῶρον ἐκκαυσικὸν τὸν πλακοῦντα, διαγανακτήσασα κατὰ τὸν αὐτῆς τρόπον ἢ Ξανθίππη, ῥίψασα ἐκ τοῦ κανοῦ, κατεπάτησε. Γελάσας δὲ ὁ Σωκράτης, Οὐκοῦν, ἔφη, οὐδὲ σὺ μεθέξεις αὐτοῦ. Εἰ δὲ τις οἶεται περὶ μικρῶν με λέγειν, λέγοντα ταῦτα, οὐκ οἶδεν, ὅτι καὶ ἐκ τούτων ὁ σπουδαῖος δοκιμάζεται ὑπερφρονῶν αὐτῶν, ἅπερ οὖν οἱ πολλοὶ λέγουσιν εἶναι κόσμον τραπέζης, καὶ δαιτὸς ἀνάθηματα.

ΚΕΦ. ιγ.

Περὶ τοῦ ἐν Σικελίᾳ ὀξυδερόκου ἀνδρός.

Ἄνδρα φασὶ Σικελιώτην οἶον βλέπειν ὄξυ γενέσθαι ἐν Σικελίᾳ, ὡς αὐτὸν, ἐκ τοῦ Λιλυθαίου εἰς Καρχηδόνα τείναντα τὸν ὀφθαλμὸν, μηδὲν τὰς ὄψεις σφάλλεσθαι. Καὶ ἀποδείξαι λέγουσι τὸν ἀριθμὸν τῶν νεῶν τῶν ἀναγομένων ἐκ Καρχηδόνας· καὶ οὐκ ἐψεύσατο οὐδεμίαν.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ.

Κ Ε Φ α.

Περὶ Ἀσπασίας.

ἈΣΠΑΣΙΑ ἡ Ἐρμοτίμου θυγάτηρ, ἡ Φωκαῖς, ἐτράφη μὲν ἐν ὄρφανίᾳ, τῆς μητρὸς αὐτῆς ἀποθανούσης ἐν ὠδίῳσιν· ἐκ δὲ τούτων ἐν πενίᾳ μὲν ἐτράφη ἡ Ἀσπασία, σωφρόνως μὲν τοι, καὶ καρτερῶς. Ὀνειρος δὲ αὐτῇ συνεγῶς ἐπεφοίτα, καὶ ἐμαντεύετο αὐτῇ χρησὸν, τὴν μέλλουσαν αὐτῇ τύχην ὑπαινιττόμενος, ὅτι καλῶ καὶ ἀγαθῶ συνέσαι ἀνδρί. Παῖς δ' ἔτι οὔσα, γίνεται αὐτῇ κατὰ τοῦ προσώπου φῦμα ὑπ' αὐτὸ τὸ γένειον, καὶ ἦν ἰδεῖν μοχθηρὸν, καὶ ἐλύπει τὸν τε πατέρα, καὶ τὴν παῖδα. Δείκνυσι γοῦν αὐτὴν ὁ πατὴρ ἰατρῶ· ὁ δὲ ὑπέσχετο ἰάσασθαι, εἰ λάθοι τρεῖς σατῆρας. Ὁ δὲ ἔφατο μὴ ἔχειν· ὁ δὲ ἰατρὸς, μὴδὲ αὐτὸς εὐπορεῖν φαρμάκου, φησίν. Καὶ ἠνιάτο, ὡσπερ εἰκὸς, ἐπὶ τούτοις ἡ Ἀσπασία· καὶ ἀπελθοῦσα ἔξω ἔκλαεν, ἔχουσα ἐν τοῖς γόνασι κάτοπτρον, καὶ ὄρωσα ἑαυτὴν ἐν αὐτῷ, σφόδρα ἤλγει. Ἀδείπνω δὲ οὔση ὑπὸ τῆς ἀνίας ἀφίκετό οἱ εὖ μάλα ἔυκαιρος ὕπνος, καὶ ἅμα τῷ ὕπνῳ περιστερὰ παραγίνεται, καὶ γενομένη γυνή, Θάρρει, εἶπε, καὶ μακρὰ χαίρειν εἰποῦσα ἰατροῖς τε αὐτοῖς, καὶ φαρμάκοις, σὺ δὲ τῶν τῆς Ἀφροδίτης σεφάνων τῶν ῥοδίνων, ὅσοι ἂν ὦσιν ἡδὴ ἀποτρίβουσα, ἐπίπαττε τῷ φύματι. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ παῖς, καὶ δράσασα, τὸ φῦμα ἠφανίσθη· καὶ ἡ Ἀσπασία καλλίστη τῶν συμπαρθένων ἦν αὐτίς, παρὰ τῆς καλλίστης τῶν Θεῶν τὴν ὥραν ἀπολαβοῦσα. Καὶ χαρίτων μὲν ἀφθονίαν εἶχεν, ὡς οὐκ

ἄλλη παρθένος τῶν τότε. Ἦν δὲ καὶ τὴν κόμην ξανθὴ, καὶ οὐλὴ τὰς τρίχας ἡρέμα ὀφθαλμοὺς δὲ εἶχε μεγίστους, ὀλίγον δὲ ἦν καὶ ἐπίγουπος, τὰ δὲ ὤτα εἶχε βραχύτερα. Ἦν δὲ αὐτῇ καὶ δέρμα ἀπαλόν. Ἐφίκει δὲ ἡ χροιά ἢ κατὰ τοῦ προσώπου ῥόδοις. Διὰ ταῦτά τοι οἱ Φωκαεῖς, ἔτι παιδίον οὔσαν, ἐκάλουν Μιλτώ. Ὑπέβαινε δὲ καὶ τὰ χεῖλη ἐρυθρά, καὶ οἱ ὀδόντες λευκότεροι χιόνος ἦσαν. Ἦν δὲ καὶ τὰ σφυρὰ ἀγαθὰ, καὶ οἶας Ὀμηρος λέγει τὰς ὠραιοτάτας γυναικίας, κατὰ τὴν ἑαυτοῦ φωνὴν, καλλισφύρους ὀνομάζων. Φώνημα δὲ εἶχεν ἠδύ, καὶ ἀπαλόν· εἶπεν ἂν τις, λαλούσης αὐτῆς, ἀκούειν Σειρῆνος. Πολυπραγμοσύνης δ' ἀπάσης γυναικείας, καὶ περιεργίας ἀπήλλακτο. Ὁ μὲν γὰρ πλοῦτος φιλεῖ χορηγεῖν καὶ τὰ τοιαῦτα· πενομένη δὲ αἰεὶ καὶ τρεφομένη ὑπὸ πατρὶ, καὶ αὐτῷ πέννητι, περιεργον μὲν οὐδὲν, οὐδὲ περιττὸν, εἰς τὸ εἶδος ἠράνιζεν. Ἀφίκετο δὲ ποτὲ παρὰ Κῦρον τὸν Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος ἢ Ἀσπασία, τὸν ἀδελφὸν Ἀρταξέρξου, οὐχ ἐκοῦσα, οὐδὲ ἐκόντος αὐτὴν τοῦ πατρὸς ἀποπέμψαντος, ἀλλὰ γὰρ πρὸς βίαν, οἵαι πολλάκις ἀπήντησαν, ἢ πόλεων ἀλούσων, ἢ τυράννων βιασαμένων, ἢ σατραπῶν πολλάκις. Εἰς οὖν τῶν Κύρου σατραπῶν μετὰ καὶ ἄλλων παρθένων ἀνήγαγεν αὐτὴν πρὸς Κῦρον. Καὶ τάχιστα τῶν ἄλλων παλλακίδων προετιμήθη, διὰ τε φρονεῖν ἀφέλειαν, καὶ τοῦ τρόπου τὸ καλῆμον, καὶ ὅτι ἀπεριεργὸς καλὴ ἦν. Συνεμάχετο δὲ πρὸς τὸ ὑπερφιλεῖσθαι, καὶ ὅτι σύνεσιν εἶχε πολλήν, ἔργον καὶ ὑπὲρ τῶν ἐπεθγόντων ἐχρήσατο αὐτῇ συμβουλίαν, ἄριστος, καὶ πεισθεὶς οὐ μετέγνω. Ὡς δὲ ἦλθε τὸ πρῶτον πρὸς Κῦρον ἢ Ἀσπασία, ἔτυχε μὲν ἀπὸ δείπνου ὄντων ἐπιβῆναι αὐτῇ ἄλλοι κατὰ τὸν τρέπον τὸν Περσικόν· μετὰ γὰρ ἐπὶ τῆς τροφῆς, οἱ Πέρσαι τῷ τε οἴνῳ, καὶ ταῖς προπύσεσιν ἐπιβῆναι ἀποσχολάζουσιν, οἶονεὶ πρὸς τὸν πότον, ὡς πρὸς ἀντίπαλον, ἀποδύομενοι. Μεσοῦντος οὖν τοῦ πότου, τέσσαρες παρθένοι παράγονται τῷ Κύρῳ Ἑλληνικαί, ἐν δὲ ταῖς καὶ ἡ Φωκαεῖς Ἀσπασία ἦν. Ἦσαν δὲ κάλλιστα δισκευασμένοι. Αἱ μὲν γὰρ τρεῖς ὑπὸ τῶν οἰκείων γυναικῶν, αἱ ἔτυγον

αὐταῖς συναελθοῦσαι, διαπεπλεγμένοι τε ἦσαν τὰς κόμας, καὶ διαπεποικιλμένοι τὰ πρόσωπα ἐντρίψεσι καὶ φαρμάκοις. Ἦσαν δὲ καὶ ὑπὸ τῶν τροφῶν δεδιδασμένοι, ὅπως τε ὑποδραμεῖν χρῆ τὸν Κύρον, καὶ τίνα τρόπον θωπεύσαι, καὶ προσιόντα μὴ ἀποσραφῆναι, καὶ ἀπτομένου μὴ δυσχερᾶναι, καὶ φιλοῦντος ὑπομῆναι ἑταιρικὰ εὐ μάλα μαθήματα, καὶ διδάγματα, καὶ γυναικῶν καπηλικῶς τῷ κάλλει χρωμένων ἔργα. Ἐσπευδοῦ οὖν ἄλλη ἄλλην ὑπερβαλέσθαι τῷ κάλλει. Ἡ δὲ Ἀσπασία, οὔτε ἐγδύου πολυτελῆ χιτῶνα ἐβούλετο, οὔτε περίβλημα περιβαλέσθαι πδικίλον ἤξιου, οὔτε λούσασθαι ὑπέμενεν, ἀνεμφημίσασα δὲ Θεοῦ πάντα ἐκάλεε Ἑλληνίους, καὶ Ἐλευθερίους τοὺς αὐτοὺς, καὶ τὸ τοῦ πατρὸς ὄνομα ἐβόα, καὶ κατήρατο ἑαυτῇ καὶ τῷ πατρὶ, δουλείαν σαφῆ καὶ ἠμολογημένην ὑπομένειν πισεύουσα τὴν ἔξω τῆς συνηθείας περὶ τὸ σῶμα σαλὴν τε ἅμα, καὶ περιέργον κατασκευήν. Πισθεῖσα δὲ πρὸς ἀνάγκην ἐγένετο, καὶ εἶχε τοῖς ἐπιτάγμασιν, ἀλγοῦσα ὁμῶς, ὅτι οὐ παρθενικὰ, ἀλλ' ἑταιρικὰ πράττειν ἐβιάζετο. Αἱ μὲν οὖν ἄλλαι παρελθῶσαι ἀντέβλεπον τῷ Κύρῳ, καὶ ὑπεμειδίω, καὶ φαιδρότητα προσέποιούντο. Ἡ γο μὲν Ἀσπασία ἐώρα κάτω, καὶ ἐρυθημάτων ἐν μάλα φλογαδῶν ἐνεπίμπλατο αὐτῆς τὸ πρόσωπον, καὶ πεπλήρωντο οἱ σφθαλμοὶ δακρύων, καὶ ἐκ παντὸς αἰδουμένη τοῦ τρόπου δῆλη ἦν. Ἐπεὶ δὲ ἐκέλευσε πλησίον αὐτοῦ τὰς ἀνθρώπους καθίσει, αἱ μὲν ἐπίεσθησαν καὶ πάνυ εὐκόλως ἢ δὲ Φωκαῖς τῷ προσάγειν οὐδὲν προσεῖχεν, ἕως αὐτὴν ὁ ἀγαγὼν Σατράπης πρὸς βίαν ἐβιάσεν. Ἀπτομένου δὲ τοῦ Κύρου, καὶ διασκοποῦντος τὸν Κύρον τοὺς αὐταῖς, καὶ τὰς παρειάς, καὶ τοὺς δακτύλους, ἡ δὲ οὐχ ὑπέμενεν. Ἄκρα γὰρ τῇ χειρὶ μόνον ἠμολογήσασα μψαμέναι, ἐξεβόησέ τε, καὶ ἔφατο αὐτὸν οὐκ ἐπιθεῖναι, ποιαῦτα δρῶντα. Ὑπερήσθη τούτοις ὁ Κύρος. Ἐπανισταμένης τε αὐτῆς καὶ πειρωμένης φεύγειν, ἐπεὶ καὶ τῶν μαζῶν προσήψατο, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν ὑπερηγάσθη τὴν εὐγένειαν οὐ Περσικῶς ὁ τοῦ Δαρείου. Ἀλλὰ καὶ ἀποβλέψας πρὸς τὸν ἀγοραστὴν,

Ταύτην μόνην, ἔφη, ἐλευθέραν, καὶ ἀδιάφθορον ἤγαγες· αἱ δὲ λοιπαὶ καπηλικῶς ἔχουσι, καὶ τοῦ εἶδους, ἔτι καὶ τοῦ τρόπου μᾶλλον. Ἐκ δὴ τούτων ὁ Κῦρος πλέον ταύτην ἠγάπησεν, αἷς ἀμίλλασέ ποτε ἀνθρώποις. Χρόνῳ δ' ὕστερον ὑπερηράσθη μὲν ταύτης ὁ Κῦρος, ἀντηρᾶτο δὲ καὶ ὑπ' ἐκείνης· καὶ ἐς τοσοῦτον ἀμφοῖν ἡ φιλία προῆλθεν, ὡς ἐγγὺς ἰσοτιμίας εἶναι, καὶ μὴ ἀπάδειν Ἑλληνικοῦ γάμου ὁμοιοῖας τε καὶ σωφροσύνης. Ἀφίκετο οὖν τοῦ εἰς Ἀσπασίαν ἔρωτος καὶ εἰς Ἰωνίαν τὸ κλέος, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν. Πεπλήρωτο δὲ καὶ ἡ Πελοπόννησος τῶν ὑπὲρ Κύρου τε καὶ ἐκείνης λόγων. Ἀλλὰ καὶ εἰς Βασιλέα τὸν μέγαν ἦκεν ἡ δόξα. Πεπίστευτο γὰρ δὴ, ὅτι γυναικὸς ἄλλης μετ' αὐτὴν οὐκ ἤξιον πειραθῆναι Κῦρος. Ἐκ δὴ τούτων εἰσῆει τὴν Ἀσπασίαν μνήμη τῶν ἀρχαίων φασαύτων, περισερᾶς τε ἐκείνης, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς λόγων, καὶ ὅσα προεῖπεν ἡ Θεός· καὶ ἐπίστευεν αὐτὴν ἐξ ἀρχῆς μελεδωνὸν αὐτῆς γεγονέναι, καὶ ἔθυε τῇ Ἀφροδίτῃ τελεσήρια, καὶ χαριστήρια. Πρῶτον μὲν οὖν εἰδῶλον χρυσοῦν ἀρκούντως μεγέθους ἔχον, αὐτῇ κατεσκεύασεν. Ἐνενοεῖτο δὲ τὸ ἄγαλμα τοῦτο Ἀφροδίτης εἶναι, καὶ πελειάδα αὐτῇ παρέσθησε λιθοκόλλητον· καὶ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν θυσίαις τε ἱεροῦτο, καὶ εὐφημίαις. Ἀπέπεμψε δὲ καὶ Ἐρμούριω τῷ πατρὶ δῶρα πολλὰ καὶ καλὰ, καὶ πλούσιον αὐτὸν ἀπέφηνε. Σωφροσύνη τε διέζη, ὡς αἱ Ἑλληνίδες γυναῖκες λέγουσι, καὶ αἱ Περσίδες. Ὅρμος ἐκομίσθη ποτὲ Κύρῳ ἐκ Θετταλίας, πέμψαντος τὸν ὄρμον Σκόπα τοῦ νεωτέρου· τῷ δὲ Σκόπα κεκόμισο ἐκ Σικελίας τὸ δῶρον. Ἐδόκει δὲ ὁ ὄρμος θαυμαστῇ τινι τέχνῃ καὶ ποικιλίᾳ ἐχειργάσθαι. Πάντων οὖν αἷς ἐδειξεν αὐτὸν ὁ Κῦρος, θαυμαζόντων, ὑπερησθεῖς τῷ θεμλίῳ, παραγρημα εἰς Ἀσπασίας ἀφίκετο, μεσοῦσης ἡμέρας, καὶ καταλαβὼν αὐτὴν καθευδουσαν, ὑποδύς ὑπὸ θοιμάτιον, καὶ παρακλιθεὶς ἡρέμα, ἀφορητὶ ἔμενεν αὐτὸς μὲν ἀτρεμῶν· ἐκείνη δὲ ἐκάθευδεν. Ἐπεὶ δὲ διυπνίσθη, καὶ ἐθεάσατο τὸν Κῦρον, περιπλακεῖσά αὐτῷ κατὰ τὸν συνηθὴ τρόπον ἐπιλοφρονεῖτο αὐτόν. Ὁ δὲ, ἐξελὼν ἐκ τοῦ κιβωτίου

τὸν ὄρμον, ἔδειξεν, ἐπειπὼν, ὅτι ἄξιός ἐστιν οὗτος ἡ θυγα-
 τρὸς βασιλέως, ἢ μητρός. Τῆς δὲ ὁμολογοῦσης, Ἰδὸν δίδω-
 μί σοι τοίνυν, φησὶν, αὐτὸν ἔχειν κτῆμα· καὶ μοι, ὡς ἔχεις,
 περιθεμένη, δεῖξον τὸν τράχηλον. Ἡ δὲ οὐχ ἠττήθη τοῦ δώ-
 ρου, ἀλλ' εὖ μάλα σοφῶς, καὶ πεπαιδευμένως ἀπεκρίνατο.
 Καὶ πῶς, ἔφη, τολμήσω Παρυσάτιδος δῶρον ἄξιον, τῆς
 τεκούσης σε, περιθέσθαι αὐτῇ; ἀλλὰ τοῦτον μὲν ἀπόπεμψον
 ἐκείνη, Κῦρε, ἐγὼ δέ σοι καὶ ἄνευ τούτου παρέξω καλὸν τὸν
 τράχηλον. Ἀσπασία μὲν οὖν μεγαλοφρόνως, καὶ ὑπὲρ τὰς
 γυναῖκας βασιλικῶς, τὰ ἐναντία ἔδρασεν, ἥπερ εἰώθασι γυ-
 ναῖκες δρᾶν· φιλόκοσμοι γάρ εἰσι δεινῶς. Ὁ δὲ Κῦρος, ἡσθεὶς
 τῇ ἀποκρίσει, τὴν μὲν Ἀσπασίαν κατεφίλησεν, αὐτὰ δὲ ἕκαστα
 καὶ τῶν πραχθέντων, καὶ τῶν λεχθέντων, εἰς ἐπιστολὴν ἐγγρά-
 ψας, ἀπέπεμψε πρὸς τὴν μητέρα σὺν τῷ ὄρμῳ. Καὶ ἡ Παρύ-
 σατις, λαβοῦσα τὰ δῶρον, οὐδὲν ἔλαττον ἥσθη τοῖς ἐπεσεαλ-
 μένοις, ἢ τῷ χρυσῷ· καὶ ὑπὲρ τούτων ἠμείψατο τὴν Ἀσπα-
 σίαν μεγάλοις δώροις, καὶ βασιλικοῖς. Ἡΰφρανε γὰρ αὐτὴν
 μάρισα ἐκεῖνο, ὅτι, καίτοι πάνυ σφόδρα εὐδοκιμοῦσα παρὰ
 τῷ παιδί αὐτῆς ἡ Ἀσπασία, ὅμως, ἐν τῷ φιλεῖσθαι ὑπὸ τοῦ
 Κύρου, ἐβούλετο τῆς Κῦρον τεκούσης ἠττᾶσθαι. Ἐπήνεσε μὲν
 οὖν Ἀσπασία τὰ δῶρα, οὐ μὴν ἔφατο αὐτῶν δεῖσθαι· ἐπεὶ
 καὶ χρήματα ἔκιν αὐτῇ μετὰ τῶν δώρων πάμπολλα. Ἀπέσει-
 λε δὲ Κύρω, εἰποῦσα, Πολλοὺς ἀνθρώπων τρέφοντί σοι γένοιτο
 ἂν ταῦτα λυσιτελῆ· ἐμοὶ δὲ σὺ ἀρκεῖς φιλούμενος, καὶ κόσμος
 μοι εἶναι. Καὶ ἐκ τούτων οὖν, ὥσπερ εἰκός, τὸν Κῦρον ἐξ-
 ἐπληξε, καὶ ἀναμφιλόγως ἐθαυμάζετο ἥδε ἡ γυνὴ, καὶ διὰ τὸ
 κάλλος τὸ τοῦ σώματος, καὶ ἔτι μᾶλλον διὰ τὴν εὐγένειαν
 τῆς ψυχῆς. Ὅτε δὲ ἀνῆρέθη Κῦρος ἐν τῇ πρὸς τὸν ἀδελφὸν
 μάχῃ, καὶ ἔάλω τὸ στρατόπεδον τοῦ Κύρου, μετὰ καὶ τῶν
 ἄλλων λαφύρων καὶ αὐτῇ ἔάλω, οὐκ εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν ἐμπε-
 σοῦσα εἰς τοὺς πολεμίους, ἀλλ' ἀνεζήτησεν αὐτὴν σὺν πολλῇ
 τῇ φροντίδι ὁ βασιλεὺς Ἀρταξέρξης· ἥδει γὰρ αὐτῆς τὸ κλέος,
 καὶ τὴν ἀρετὴν. Ἐπεὶ δὲ αὐτὴν ἠγαγον δεδεμένην, ἠγανάκτει·

καὶ τοὺς μὲν τοῦτο δράσαντας εἰς δεσμωτήριον ἐνέβαλε, προσέταξε δὲ αὐτῇ δοθῆναι κόσμον πολυτελῆ. Ἡ δὲ, ἄκουσα, καὶ ποτνωμένη, καὶ δακρύουσα, ἐπὶ πολλοῖς ἐβιάσθη τὴν ἐκ βασιλέως ζολὴν ἐνδύναϊ· ἐθρήνει γὰρ ἰσχυρῶς τὸν Κῦρον. Ἐνδύσα δὲ ἐφάνη καλλίστη γυναικῶν· καὶ παραχρῆμα ὁ Ἄρταξέρξης ἐφλέγετο, καὶ κατετήκετο, καὶ πρώτην γε τῶν γυναικῶν ἦγε, καὶ εἰς ὑπερβολὴν ἐτίμα, δι' ὧν ἔσπευδεν αὐτῇ χαρίζεσθαι, θαρρῶν, ὅτι Κύρου μὲν ἀναπέσει ἐπιλαθέσθαι αὐτὴν, διδάξει δ' αὐτὸν φιλεῖν οὐδὲν ἐκείνου ἦττον. Καὶ ἔτυχε μὲν τῆς ἐλπίδος, ὅψε δὲ καὶ βραδέως. Δεινὴ γάρ ἢ εἰς Κῦρον εὖνοια ἐντακεῖσα τῇ Ἀσπασίᾳ δυσέκνιπτον ὥσπερ μάλισα τὸ φίλτρον ἐνείργασε αὐτῇ. Χρόνῳ δὲ ὕστερον Τηριδάτης ὁ εὐνοῦχος ἀποθνήσκει, κάλλιστος τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ καὶ ὠραιότατος γενόμενος. Κατέσρεψε δὲ οὗτος ἄρα τὸν βίον μειρακιούμενος, καὶ ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἀνατρέχων. Ἐλέγετο δὲ αὐτοῦ ἐραῖν ὁ βασιλεὺς ἀνδρειότατα. Ἐκ δὲ τούτων ἐπένθει βαρύτατα, καὶ δριμύτατα ἤλγει, καὶ δημοσίᾳ κατὰ πᾶσαν τὴν Ἀσίαν πένθος ἦν, χαριζομένων ἀπάντων βασιλεῖ τοῦτο. Ἐτόλμα τε οὐδεὶς αὐτῷ προσελθεῖν, οὐδὲ παραμυθήσασθαι· καὶ γὰρ ἐπίσειον ἀνιάτως αὐτὸν ἔχειν ἐπὶ τῷ συμβεηκότι πάθει. Τριῶν δὲ ἡμερῶν διελθουσῶν, ζολὴν ἀναλαβοῦσα ἡ Ἀσπασία πενθικὴν, ἀπιόντος τοῦ βασιλέως ἐπὶ λουτρὸν, ἔση δακρύουσα, καὶ ὀρώσα εἰς γῆν. Ὁ δὲ ἰδὼν αὐτὴν ἐξεπλάγη, καὶ ἤρετο τὴν αἰτίαν τῆς ἀφίξεως. Καὶ ἐκείνη φησὶ, Λυπούμενόν σε, βασιλεῦ, καὶ ἀλγαῦντα ἀφῆγμαι παραμυθήσασθαι, εἴ σοι βουλομένῳ ἐσίν· εἰ δὲ χαλεπαίνεις, ἀπαλλάττομαι ὀπίσω. Ὑπερήσθη τῇ κηδεμονίᾳ ὁ Πέρσης, καὶ προσέταξεν εἰς τὸν θάλαμον ἀνελθοῦσαν ἀναμεῖναι αὐτόν· ἡ δὲ ἔδρασε ταῦτα. Ἐπεὶ δὲ ἐπανῆλθε, τὴν τοῦ εὐνοῦχου ζολὴν ἐπὶ τῇ μελαίνῃ περιῆψε τῇ Ἀσπασίᾳ· καὶ πῶς ἔπρεψεν αὐτῇ καὶ τὰ τοῦ μειρακίου, καὶ ἔτι μᾶλλον τὰ τῆς ὥρας αὐτῇ πρὸς τὸν ἐρασὴν ἐξέλαμψεν. Ἐπεὶ δὲ ἅπαξ ἐχειρώθη τούτοις ἐκείνος, ἤξιώσεν αὐτὴν ἔς τ' ἂν ἀπομαρανθῆ τοῦ πένθους αὐτῷ ἢ ἀκμῇ, οὕτως

ἐσαλμένην ὡς αὐτὸν παριέναι αὐτήν. Καὶ ἐκείνη χαρίζομένη ἐπέισθη αὐτῷ· καὶ μόνη τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν, οὐ γυναικῶν μόνον, φασίν, ἀλλὰ καὶ τῶν τοῦ βασιλέως υἱῶν, καὶ τῶν συγγενῶν, παρεμυθήσατο Ἀρταξέρξην, καὶ τὸ ἐκ τῆς λύπης ἰάσατο πάθος, εἰζάντος τοῦ βασιλέως τῆ κηδεμονία, καὶ τῆ παραμυθία πείσθέντος συνετῶς.

Κ Ε Φ. β.

Περὶ Μουσῶν.

Οὐδεὶς οὔτε πλάστης, οὔτε γραφεὺς, τῶν Διὸς θυγατέρων τὰ εἶδη παρέστησεν ἡμῖν ὠπλισμένα. Ὁμολογεῖ δὲ τοῦτο, ὅτι δεῖ τὸν ἐν Μούσαις βίον εἰρηνικόν τε ἅμα, καὶ πρᾶον εἶναι.

Κ Ε Φ. γ.

Περὶ Ἐπαμινώνδου, καὶ Δαϊφάντου, καὶ Ἰολαΐδου.

Ἐπαμινώνδας, ὅτε ἐτρώθη ἐν Μαντινείᾳ καιρίαν, εἰς τὴν σκηνὴν κομισθεὶς ἔτι ἔμπρους Δαϊφάντον ἐκάλει, ἵνα ἀποδείξῃ στρατηγόν· οἱ δὲ ἔφασαν τεθνᾶναι τὸν ἄνδρα. Εἶτα Ἰολαΐδαν καλεῖν διὰ ταχέος ἡξίου. Ἐπεὶ δὲ καὶ αὐτὸς ἐλέχθη τεθνᾶναι, συνεβούλευσε διαλύσασθαι πρὸς τοὺς πολεμίους, καὶ φιλίαν θέσθαι, ὡς μηκέτι στρατηγοῦ καταλελειμμένου ἐν Θήβαις.

Κ Ε Φ. δ.

Περὶ Σεσώσριδος.

Φασίν Αἰγύπτιοι Σεσώσριν παρ' Ἐρμού τὰ νόμιμα ἐκμουσῶθῆναι.

Κ Ε Φ. ε.

Περὶ Λαΐδος.

Ὅτι Λαΐς ἡ ἑταίρα, ὡς φησὶν Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος, καὶ Ἀξίνη ἐκαλεῖτο. Ἠλεγχε δὲ αὐτῆς τὸ ἐπώνυμον τοῦτο τὴν τοῦ ἦθους ἀγριότητα.

Κ Ε Φ. ς.

Περὶ Μαρίου καὶ Κάτωνος πατέρων.

Ὅτι γελᾶν ἔξουσιν ἐπὶ τοῖς μεγάλως φρονοῦσι διὰ τοὺς πατέρας, εἶγε ἐν Ῥωμαίοις μὲν Μαρίου τὸν πατέρα οὐκ ἴσμεν, αὐτὸν δὲ θαυμάζομεν, διὰ τὰ ἔργα· Κάτωνος δὲ τοῦ πρεσβυτέρου καὶ αὐτοῦ τὸν πατέρα ἀναζητεῖν χρῆ.

Κ Ε Φ. ζ.

Περὶ Ἀλεξάνδρου καὶ Ἡφαισίωνος.

Ὅτι Ἀλέξανδρος τὸν Ἀχιλλέως τάφον ἐσεφάνωσε, καὶ Ἡφαισίων τὸν τοῦ Πατρόκλου, αἰνιττόμενος, ὅτι καὶ αὐτὸς ἦν ἐρώμενος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὡσπερ Ἀχιλλέως ὁ Πατρόκλος.

Κ Ε Φ. η.

Περὶ Κλεομένουσ ἐπιβουλῆς κατὰ τοῦ Ἀρχωνίδου.

Κλεομένης ὁ Λάκων, τῶν ἐταίρων τῶν αὐτοῦ παραλαβῶν Ἀρχωνίδην, κοινωνὸν ἐποιεῖτο τῶν πραγμάτων. Ἐπώμνυεν οὖν, εἰ κατὰσχοι, πάντα σὺν τῇ αὐτοῦ κεφαλῇ πράττειν. Κατασχὼν οὖν τὴν ἀρχὴν, ἀποκτείνας τὸν ἐταῖρον αὐτοῦ, καὶ ἀποκρῖνας τὴν κεφαλὴν, καὶ μέλιτι ἐν σκεύει ἐμβαλὼν, ὅποτε μέλλοι τι πράντειν, τῷ ἀγγεῖῳ προσκύψας, ἔλεγεν ὅσα ἔπραττε λέγων, μὴ παρασπονδεῖν, μηδὲ ἐπισηκεῖν, βουλεύεσθαι δὲ μετὰ τῆς Ἀρχωνίδου κεφαλῆς.

Κ Ε Φ. θ.

Πῶς Τιμησίας ἐκὼν ἀπῆλθε τῆς πατρίδος.

Τιμησίας ὁ Κλαζομένιος καλῶς ἐξηγήσατο τῶν Κλαζομένων· ἦν γὰρ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν. Ὃς γε μὴν εἴωθε κατισχύειν τῶν τοιούτων φθόνος, καὶ τοῦ Τιμησίου κατεκράτει. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα ὀλίγον ἔμελε φθονοῦμένῳ αὐτῷ· τῆς δὲ πατρίδος ἐλεῖνο αὐτὸν ἐξελάσαι φασί. Παρῆει διὰ διδασκαλείου· οἱ δὲ παῖδες ἀφεθέντες ὑπὸ τοῦ διδασκάλου ἔπαιζον. Γίνεται δὲ

δύο παιδῶν ὑπὲρ γραμμῆς φιλοτιμία· καὶ ὁ εἷς ἐπώμοσεν, Οὔτω ἐγὼ Τιμησίου τὸν ἐγκέφαλον ἐξαράξαιμι. Τοῦτο ἐκεῖνος ἀκούσας, καὶ ὑπολαβὼν ἀκρατῶς ἔχειν φθόνου, καὶ δεινῶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν μεμισῆσθαι, εἶγε καὶ οἱ παῖδες αὐτὸν μισοῦσι, μῆτι γοῦν οἱ ἄνδρες, ἀπῆλθεν ἐκὼν τῆς πατρίδος.

Κ Ε Φ. ι.

Ὅτι πρῶτοι ἔκοψαν Αἰγινῆται νόμισμα.

Αἰγινῆταί ποτε ἐδυνάθησαν τὰ μέγιστα ἐν τοῖς Ἕλλησιν, εὐφορίαν τινὰ χρόνων καὶ εὐκαιρίαν λαχόντες· δύναμιν γὰρ ναυτικὴν ἔσχον, καὶ ἦσαν μέγιστοι. Ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Περσικοῖς ἀγαθοὶ ἐγένοντο, καὶ διὰ ταῦτα καὶ τῶν ἀριστείων ἠξιώθησαν. Καὶ πρῶτοι νόμισμα ἔκοψαν τὸ καὶ ἐξ αὐτῶν κληθὲν νόμισμα Αἰγιναιῶν.

Κ Ε Φ. ια.

Περὶ Παλλαντίου λόφου, καὶ Πυρετοῦ ναοῦ, καὶ βωμοῦ.

Ὅτι Ῥωμαῖοι ὑπὸ τῷ λόφῳ τῷ Παλλαντίῳ Πυρετοῦ καὶ νεῶν, καὶ βωμῶν, ἰδρύσαντο.

Κ Ε Φ. ιβ.

Περὶ τοῦ ἐν Κρήτῃ συλληφθέντος μοιχοῦ.

Ὅτι ἐν Κρήτῃ ἐν Γορτύνη μοιχὸς ἀλοῦς ἤγετο ἐπὶ τὰς ἀρχάς, καὶ ἐσεφανοῦτο ἐρίῳ ἐλεγχθεὶς. Τὸ δὲ σεφάνωμα κατηγορεῖ αὐτοῦ, ὅτι ἄνανδρός ἐστι, καὶ γύννης, καὶ εἰς γυναῖκας καλός. Καὶ εἰσεπράσσετο δημοσίᾳ εἰς σατῆρας πεντήκοντα, καὶ ἀτιμότητος ἦν, καὶ οὐδενός οἱ μετῆν τῶν κοινῶν.

Κ Ε Φ. ιγ.

Πῶς ἡ Γνάθαινα ἑταίρα κατεσίγασε λάλον.

Ἀφίκετο ἐξ Ἑλλησπόντου παρὰ τὴν ἑταίραν τὴν Ἀττικὴν, Γνάθαιναν, ἐρασῆς, κατὰ κλέος αὐτῆς. Παρὰ πότον οὖν πολὺς

λὺς ἦν λαλῶν, καὶ ἐδόκει φορτικός. Ἵπολαβοῦσα οὖν ἡ Γνάθαινα, Ἐῖτα οὐ σὺ μέντοι λέγεις, εἶπεν, ἤκειν ἐξ Ἑλλησπόντου; Τοῦ δὲ, ὁμολογήσαντος, Καὶ πῶς, εἶπεν, οὐκ ἔγνωσ τῶν ἐκεῖ πόλεων τὴν πρώτην; Τοῦ δὲ, εἰπόντος, Καὶ τίς ἐστιν; ἤδε ἀπεκρίνατο, Σίγειον· καὶ ἐμμελῶς διὰ τοῦ ὀνόματος κατεσίγασεν αὐτόν.

Κ Ε Φ. ἰδ.

Περὶ τινῶν τὸ σῶμα ὠραίων.

Ἐρασμιώτατον καὶ ὠραιότατόν φασιν, Ἑλλήνων μὲν γενέσθαι Ἀλκιβιάδην, Ῥωμαίων δὲ Σκηπίωνα. Καὶ Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν λέγουσιν ὠρας ἀμφισβητῆσαι. Ἀλέξανδρον δὲ τὸν Φιλίππου ἀπραγμόνως ὠραῖον λέγουσι γενέσθαι. Τὴν μὲν γὰρ κόμην ἀναπεφύρθαι αὐτῷ, ξανθὴν δὲ εἶναι· ὑπαναφύεσθαι δέ τι ἐκ τοῦ εἶδους φοβερὸν τῷ Ἀλεξάνδρῳ λέγουσιν. Ὁ δὲ Ὀμηρος ὅταν τοὺς καλοὺς θέλῃ ἐλέγξει, δένδροις αὐτοὺς παραβάλλει·

..... Ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·

Κ Ε Φ. ιε.

Περὶ ἀρίστων τινῶν τοῖς παιδίοις τερπομένων.

Τὸν Ἡρακλῆ λέγουσι τὰς ἐν τοῖς ἄθλοις σπουδὰς διαναπαύειν ταῖς παιδιαῖς. Ἐπαιζε δὲ ἄρα ὁ Διὸς καὶ Ἀλκμήνης μετὰ παιδίων πάνυ σφόδρα. Τοῦτό τοι καὶ ὁ Εὐριπίδης ἡμῖν ὑπαινίττεται, ποιήσας τὸν αὐτὸν τοῦτον Θεὸν λέγοντα·

Παίζω· μεταβολὰς γὰρ πόνων ἀεὶ φιλῶ·

Λέγει δὲ τοῦτο, παιδίον κατέχων. Καὶ Σωκράτης δὲ κατελήφθη ποτὲ ὑπὸ Ἀλκιβιάδου παίζων μετὰ Λαμπροκλέους, ἔτι νηπίου. Ἀγησίλαος δὲ, κάλαμον περιβάς, ἔππευε μετὰ τοῦ υἱοῦ, παιδὸς ὄντος· καὶ πρὸς τὸν γελάσαντα εἶπε, Νῦν μὲν εἰώπα, ὅταν δὲ γένη πατὴρ αὐτὸς, τότε ἐξαγορεύσεις * πρὸς τοὺς πατέρας*. Ἀλλὰ καὶ Ἀρχύτας ὁ Ταραντῖνος, πολιτικός τε καὶ φιλόσοφος ἀνὴρ γενόμενος, πολλοὺς ἔχων οἰκέτας,

τοῖς αὐτῶν παιδίοις πάνυ σφόδρα ἐτέρπετο, μετὰ τῶν οἰκιστρίων παίζων· μάλισα δὲ ἐφίλει τέρπεσθαι αὐτοῖς ἐν τοῖς συμποσίοις.

Κ Ε Φ. ις.

Τίσι δι' ἀρετὴν ἀπήχθετο ὁ Ἀλέξανδρος.

Ὅτι ἀπήχθετο Περδίκκᾳ Ἀλέξανδρος, ὅτι ἦν πολεμικός· Λυσιμάχῳ δὲ, ἐπεὶ στρατηγεῖν ἀγαθός· Σελεύκῳ δὲ, ὅτι ἀνδρεῖός ἦν. Ἀντιγόνου δὲ αὐτὸν ἐλύπει τὸ φιλότιμον. Ἀττάλου δὲ τῷ ἡγεμονικῷ ἤχθετο· Πτολεμαίου δὲ τῷ δεξιῷ.

Κ Ε Φ. ιζ.

Περὶ Δημητρίου εἰς ἐταίρας οἰκίαν φοιτῶντος.

Ὅτι Δημήτριος, τοσούτων ἐθνῶν ἡγεμονέων, ἐφοίτα εἰς Λαμίας τῆς ἐταίρας σὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ φορῶν τὸ διάδημα. Αἰσχισον μὲν οὖν ἦν αὐτῷ, καὶ οὔκαδε μεταπέμψασθαι τὴν ἄνθρωπον· ὁ δὲ παρ' ἐκείνην ἐφοίτα φιλοφρόνως. Ἄλλ' ἔγωγε Θεόδωρον ἂν τὸν αὐλητὴν προτιμήσαιμι τοῦ Δημητρίου· ἐπεὶ τὸν Θεόδωρον μετεπέμπετο ἡ Λάμια, ὁ δὲ ὑπερεῖδε τὴν κλῆσιν.

Κ Ε Φ. ιη.

Ὅτι Φάων ὠραῖος ἦν.

Τὸν Φάωνα, κάλλισον ἀνθρώπων ὄντα, ἡ Ἀφροδίτη ἐν θριδακίναῖς ἔκρυψε. Λόγος δὲ ἕτερος, ὅτι ἦν πορθμεύς, καὶ εἶχε τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα. Ἀφίκετο δὲ ποτε ἡ Ἀφροδίτη διαπλευσαι βουλομένη· ὁ δὲ ἀσμένως ἐδέξατο, οὐκ εἰδὼς ὅς τις ἦν, καὶ σὺν πολλῇ φροντίδι ἤγαγεν, ὅποι ποτὲ ἐβούλετο. Ἄνθ' ὧν ἡ Θεὸς ἔδωκεν ἀλάβασρον αὐτῷ, καὶ εἶχεν αὐτὴ μύρον, ᾧ χριόμενος ὁ Φάων ἐγένετο ἀνθρώπων κάλλισος· καὶ ἤρων γέ αἱ γυναῖκες αὐτοῦ αἱ Μιτυληναίων. Τά γε μὴν τελευταῖα ἀπεσφάγη, μοιχεύων ἀλούς.

Κ Ε Φ. ιθ.

Περὶ Σαπφούς.

Τὴν ποιήτριαν Σαπφῶ, τὴν Σκαμανδρωνύμου θυγατέρα, ταύτην καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὴν ἀναγράφει. Πυθάνομαι δὲ, ὅτι καὶ ἑτέρα ἐν τῇ Λέσβῳ ἐγένετο Σαπφῶ, ἑταίρα, οὐ ποιήτρια.

Κ Ε Φ. κ.

Περὶ ἀηδόνας, καὶ χελιδόνος.

Λέγει Ἡσίοδος, τὴν ἀηδόνα μόνην ὀρνίθων ἀμελεῖν ὕπνου, καὶ διὰ τέλους ἀγρυπνεῖν. Τὴν δὲ χελιδόνα οὐκ εἰς τὸ παντελὲς ἀγρυπνεῖν, καὶ ταύτην δὲ ἀπολωλεκέσαι τοῦ ὕπνου τὸ ἥμισυ. Τιμωρίαν δὲ ἄρα ταύτην ἐκτίνουσι διὰ τὸ πάθος, τὸ ἐν Θράκῃ κατατολμηθῆν, τὸ εἰς τὸ δεῖπνον ἐκείνο τὸ ἄθεσμον.

Κ Ε Φ. κα.

Περὶ Λακεδαιμονίων γυναικῶν.

Αἱ Λακεδαιμονίων μητέρες, ὅσαι ἐπυθάνοντο τοὺς παῖδας αὐτῶν ἐν τῇ μάχῃ κεῖσθαι, ἀλλ' αὐταὶ γε ἀφικόμεναι τὰ τραύματα αὐτῶν ἐπεσκόπουν, τὰ τε ἔμπροσθεν, καὶ τὰ ὀπίσθεν. Καὶ, εἰ ἦν πλείω τὰ ἐναντία, αἶδε γαυρούμεναι, καὶ σεμνὸν ἅμα καὶ βλοσυρὸν ὀρῶσαι, τοὺς παῖδας εἰς τὰς πατρῶας ἔφερον ταφάς. Εἰ δὲ ἑτέρως εἶχον τῶν τραυμάτων, ἐνταῦθα αἰδούμεναι, καὶ θρηνοῦσαι, καὶ, ὡς ἐνι μαλις, λαθεῖν σπεύδουσαι, ἀπηλλάττοντο, καταλιποῦσαι τοὺς νεκροὺς ἐν τῷ πολυανδρίῳ θάψαι, ἢ λάθρα εἰς τὰ οἰκεῖα ἠρία ἐκόμιζον αὐτούς.

Κ Ε Φ. κβ.

Περὶ Τιτόρμου ἰσχύος, καὶ Μίλωνος, καὶ παροιμίας τινός.

Τιτόρμῳ φασὶ τῷ βουκόλῳ περιτυχεῖν τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα, μεγαλοφρονοῦντα διὰ τὴν ῥώμην τοῦ σώματος.

Θεασάμενος οὖν μέγαν τὸν Τίτορμον τὸ σῶμα ἰδεῖν, ἐβούλετο λαβεῖν αὐτοῦ ἰσχύος πεῖραν. Ὁ δὲ Τίτορμος ἔλεγε, μηδὲν μέγα ἰσχύειν. Καταβάς δὲ εἰς τὸν Εὐήνον, καὶ θοιμάτιον ἀποδύς, λίθον λαμβάνει μέγισον, καὶ πρῶτον μὲν ἔλκει αὐτὸν πρὸς ἑαυτὸν, εἶτα ἀπῶθεϊ, καὶ δις καὶ τρίς τοῦτο ἐποίησε, καὶ μετὰ ταῦτα αὐτὸν ἤρην ἕως εἰς τὰ γόνατα, καὶ τέλος ἀράμενος ἐπὶ τῶν ὤμων ἔφερεν, ὅσον ἐπ' ὀργυιᾶς ὀκτῶ, καὶ ἔρριψεν. Ὁ δὲ Κροτωνιάτης Μίλων μόλις τὸν λίθον ἐκίνησεν. Εἶτα δεύτερος ἄθλος τοῦ Τιτόρμου. Ἐπὶ τὴν ἀγέλην ἦλθε, καὶ σὰς ἐν μέσῳ, τὸν μέγιστον ταῦρον, ἄγριον ὄντα, λαμβάνει τοῦ ποδός· καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι ἔσπευδεν, οὐ μὴν ἐδύνατο. Παριόντα δὲ ἕτερον, τῇ ἐτέρα χειρὶ συναρπάσας τοῦ ποδός, ὁμοίως εἶχε. Θεασάμενος δὲ ὁ Μίλων, εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖρας τείνας, ἔφατο, ὦ Ζεῦ, μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἔσπειρας; Ἐντεῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν, Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς.

Κ Ε Φ. κγ.

Περὶ Κελτῶν εὐτολμίας.

Ἄνθρώπων ἐγὼ ἀκούω φιλοκινδυνοτάτους εἶναι τοὺς Κελτούς. Τῶν ἀσμάτων οὖν ὑποθέσεις ποιοῦνται τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἀποθανόντας ἐν τῷ πολέμῳ καλῶς. Καὶ μάχονται δὲ ἐξεφαινωμένοι, ἀλλὰ καὶ τρόπαια ἐγείρουσιν, ἅμα τε ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις σεμνυμνόμενοι, καὶ ὑπομνήματα αὐτῶν τῆς ἀρετῆς ἀπολείποντες Ἑλληνικῶς. Οὕτως δὲ αἰσχρὸν νομίζουσι τὸ φεύγειν, ὡς μηδὲ ἐκ τῶν οἰκιῶν κατολισθαινουσῶν καὶ ἐμπιπτουσῶν πολλάκις ἀποδιδράσκειν, ἀλλὰ μηδὲ πιμπραμένων αὐτῶν, περιλαμβανομένους ὑπὸ τοῦ πυρός. Πολλοὶ δὲ καὶ ἐπικλύζουσαν τὴν θάλασσαν ὑπομένουσιν. Εἰσὶ δὲ καὶ οἱ ὄπλα λαμβάνοντες ἐμπίπτουσι τοῖς κύμασι, καὶ τὴν φορὰν αὐτῶν εἰσδέχονται, γυμνὰ τὰ ξίφη καὶ τὰ δόρατα προσείοντες, ὡσπεροῦν ἢ φοβῆσαι δυνάμενοι, ἢ τρῶσαι.

Κ Ε Φ. κδ.

Περὶ Σμινδουρίδου ἀβροδιαίτης καὶ ἀδδηφαγίας.

Σμινδουρίδην τὸν Συβαρίτην λέγουσιν ἐπὶ τοσοῦτον τρυφῆς ἐξοκεῖλαι, ὡς εἰς Σικυῶνα αὐτὸν ἀφικέσθαι, μνηστῆρα Ἀγαρίσης τῆς Κλεισθέους, καὶ ἐπάγεσθαι χιλίους μὲν μαγείρους, τοσοῦτους δὲ ὀρνιθευτὰς, καὶ ἄλιεῖς χιλίους.

Κ Ε Φ. κε.

Πολλοὶ τῶν ἀρίστων τίνων ὦναντο καὶ ἀπήλασαν.

Ὦναντο ἄρα καὶ Ὀδυσσεὺς Ἀλκίνοῦ, καὶ Ἀχιλλεὺς Χείρωνος, καὶ Πάτροκλος Ἀχιλλέως, καὶ Ἀγαμέμνων Νέσωρος, καὶ Τηλέμαχος Μενελάου, καὶ Ἔκτωρ Πολυδάμαντος, ἐν οἷς αὐτῷ προσεῖχε, καὶ οἱ Τρῶες Ἀντήνορος. Καὶ οἱ Πυθαγόρειοι μὲν ὁμιλεῖται, Πυθαγόρου ὦναντο· οἱ Δημοκρίτειοι δὲ, συγγενόμενοι Δημοκρίτῳ, πολλῶν ἀπήλασαν. Σωκράτει δὲ εἰ προσεῖχον οἱ Ἀθηναῖοι, πάντα ἂν ἐγένοντο εὐδαίμονες, * εἰ ἐφιλοσόφουν. * Καὶ Ἰέρων δὲ ὁ Δεινομένου Σιμωνίδου τοῦ Κεῖου ἀπήλασε, καὶ Πολυκράτης Ἀνακρέοντος, καὶ Ξενοφῶντος Πρόξενος, καὶ Ἀντίγονος Ζήνωνος. Ἴνα δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ προσηκόντων οὐδὲν ἦττον, ἥπερ καὶ οἱ Ἕλληνες προσήκουσι, μεμνήσωμαι (διαφέρει δέ μοι καὶ τούτων, εἶγε Ῥωμαῖός εἰμι), καὶ Λεύκολλος Ἀντιόχου τι ὦνατο τοῦ Ἀσκαλωνίτου, καὶ Μαικήνας Ἀρείου, καὶ Κικέρων Ἀπολλωνίου, καὶ ὁ Σεβασὸς Ἀθηνοδώρου. Πλάτων δὲ, ἐμοῦ καίτοι σοφώτερος ὢν, λέγει, ὅτι καὶ Ζεὺς εἶχε σύμβουλον· τίνα δὲ, καὶ ὅπως, παρ' ἐκείνου μανθάνωμεν.

Κ Ε Φ. κς.

Περὶ οἰνοφλύγων τινῶν.

Ποτίσασται γεγόνασιν ἄνθρωποι, ὡσπερ φασὶ, Ξεναγόρας ὁ Ῥόδιος, ὃν ἐκάλουν Ἀμφορέα, καὶ Ἡρακλείδης ὁ Πύκτης, καὶ Πρωτέας ὁ Λανίκης μὲν υἱὸς, Ἀλεξάνδρου δὲ τοῦ βασιλέως

σύντροφος. Καὶ αὐτὸς δὲ Ἀλέξανδρος λέγεται πλεῖστον πειεῖν ἀνθρώπων.

Κ Ε Φ. κζ.

Ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἡμέρος ἦν τοῖς ἑαυτοῦ πολεμίοις.

Ἡμερώτατά φασι τὸν Ἡρακλῆν προσενεχθῆναι τοῖς ἑαυτοῦ πολεμίοις· πρῶτον γὰρ τῶν ἐξ αἰῶνος νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀποδοῦναι ταφησομένους, εἰωθότων τῶν τότε ὀλιγωρεῖν τῶν ἀνηρημένων, καὶ ἀπολείπειν αὐτοὺς κυνῶν δεῖπνον εἶναι. Καὶ Ὁμηρος,

καὶ Ἐλώρια τεῦχε κύνεσσιν·
 Κυσὶν μέληθρα γενέσθαι.

Κ Ε Φ. κη.

Περὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις Λεωκορίου.

Λεωκόριον Ἀθήνησιν ἑκαλεῖτο τὸ τέμενος τῶν Λεῶ θυγατέρων, Πραξιθέας, καὶ Θεόπης, καὶ Εὐβούλης. Ταύτας δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως τῆς Ἀθηναῖς ἀναιρεθῆναι λόγος ἔχει, ἐπιδόντος αὐτὰς τοῦ Λεῶ εἰς τὸν χρησμὸν τὸν Δελφικόν. Ἐλεγε γὰρ μὴ ἂν ἄλλως σωθῆναι τὴν πόλιν, εἰ μὴ ἐκεῖναι σφάγισθεῖεν.

Κ Ε Φ. κθ.

Τί εἶπεν ὁ Πλάτων περὶ Ἀκραγαντίνων πολυτελείας.

Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος ἰδὼν Ἀκραγαντίνους, καὶ οἰκοδομοῦντας πολυτελῶς, καὶ ὁμοίως δειπνοῦντας, εἶπεν, ὅτι ἄρα οἱ Ἀκραγαντῖνοι οἰκοδομοῦσι μὲν, ὡς αἰεὶ βιωσόμενοι, δειπνοῦσι δὲ, ὡς αἰεὶ τεθνηξόμενοι. Λέγει δὲ Τίμαιος καὶ ὅτι ἀργυραῖς ληκύθοις καὶ σλεγγίσιν ἐχρῶντο, καὶ ἐλεφαντίνας κλίνασε ἴχον ὄλας.

ΚΕΦ. λ.

Περὶ Ταραντίνων οἴνοφλυγίας, καὶ Κυρηναίων τρυφῆς.

Ταραντίνους ἐν ἔθει ἦν πίνειν μὲν ἐξ ἑωθινοῦ, μεθύειν δὲ περὶ πλήθουςαν ἀγοράν. Εἰς τοσοῦτον δὲ ἄρα Κυρηναῖοι τρυφῆς ἐξώκειλαν, ὥστε Πλάτωνα παρεκάλουν; ἵνα αὐτοῖς γένηται νομοθέτης. Τὸν δὲ ἀπαξιώσαι φασὶ διὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς ῥαθυμίαν αὐτῶν. Ὁμολογεῖ δὲ καὶ Εὐπόλις ἐν τῷ Μαρικᾷ, ὅστις αὐτῶν εὐτελέστατος, σφραγίδας εἶχε δέκα μνῶν. Παρῆν δὲ θαυμάζεσθαι καὶ τοὺς διαγλύφοντας τοὺς δακτυλίους.

ΚΕΦ. λα.

Περὶ διαφόρων οἴνων Ἑλληνικῶν.

Φέρε οἴνων Ἑλληνικῶν, διὰ σπουδῆς ἰόντων ἐν τοῖς πάλαι, ὀνόματα καταλέξω ὑμῖν. Πράμνειόν τινα ἐκάλουν· ἱερὸν δ' ἦν ἄρα τοῦτο τῆς Δημήτρας· καὶ Χῖος οἶνος, ἐκ τῆς νήσου, καὶ Θάσιος ἄλλος, καὶ Λέσβιος· καὶ ἐπὶ τούτοις Γλυκὺς τις ἐκαλεῖτο, πρέπων τῷ ὀνόματι τὴν γεῦσιν· καὶ Κρῆς ἄλλος. Καὶ ἐν Συρακούσαις Πόλιος· ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τινος ἐγγωρίου βασιλέως. Ἐπινον δὲ καὶ Κῶον οἶνον, καὶ οὕτως αὐτὸν ἐκάλουν· καὶ Ῥόδιον, κατὰ τὰ αὐτὰ ὀνομάζοντες. Τί δὲ, οὐκ ἐκεῖνα τοῖς Ἕλλησι τρυφῆς ἀπόδειξις; μύρω γὰρ οἶνον μιγνύντες οὕτως ἔπινον, καὶ ὑπερηγάζοντο τὴν τοιαύτην κρᾶσιν· καὶ ἐκαλεῖτο ὁ οἶνος Μυρρίνης. Μέννηται δὲ αὐτοῦ Φιλιππίδης ὁ τῆς κωμωδίας ποιητής.

ΚΕΦ. λβ.

Περὶ Πυθαγόρου, Ἐμπεδοκλέους, Ἰππίου, καὶ Γοργίου ἐνδύματος, καὶ ὑποδήματος.

Πυθαγόρας ὁ Σάμιος λευκὴν ἐσθῆτα ἤσθητο, καὶ ἐφόρει σέφανον χρυσοῦν, καὶ ἀναξυρίδας. Ἐμπεδοκλῆς δὲ ὁ Ἄκραγαντῖνος ἀλουργεῖ ἐχρήσατο, καὶ ὑποδήμασι χαλκοῖς. Ἰππίαν δὲ, καὶ Γοργίαν, ἐν πορφυραῖς ἐσθῆσι προϊέναι διαρρέει λόγος.

Κ Ε Φ. λγ.

Ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι τὴν τοῦ ἱατροῦ τοῦ Πύρρου ἐπιβουλὴν οὐ προσήκοντο.

Κινέας ὁ Πύρρου ἱατρός, φασί, πρὸς τὴν βουλὴν τῶν Ῥωμαίων ἔγραψε δι' ἀπορρήτων, καὶ ἤτει χρήματα, καὶ ὑπεσχνεῖτο ἀποκτενεῖν φαρμάκοις τὸν Πύρρον. Οἱ δὲ οὐ προσήκοντο ἦν ὑπόσχεσιν δι' ἀρετῆς γὰρ ἴσασι Ῥωμαῖοι ἀγαθοὶ εἶναι, οὐ μὴν διὰ τέχνης, καὶ πανουργίας, καὶ ἐπιβουλῆς, καταγωνίσασθαι τοὺς ἐχθρούς. Ἀλλὰ καὶ αὐτῷ τῷ Πύρρῳ τὴν γνῶμην τοῦ Κινέου ἐξέφαναν.

Κ Ε Φ. λδ.

Περὶ Πausανίου καὶ Ἀπελλοῦ ἐρώτων.

Ἐρωτες ἡμῖν τῶν ἀρχαίων πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι εἰς μνήμην ἐδόθησαν, καὶ οὗτος δὲ οὐχ ἦκιστα. Πausανίας μὲν γὰρ ἦρα τῆς αὐτοῦ γυναικός. Ἀπελλῆς δὲ καὶ τῆς Ἀλεξάνδρου παλλακῆς, ἥπερ ὄνομα ἦν Παγκάση, τὸ δὲ γένος Λαρισσαία ἦν. Ταύτη καὶ πρώτη, φασίν, ὁ Ἀλέξανδρος ὠμίλησεν.

Κ Ε Φ. λε.

Περὶ Περιάνδρων, Μιλτιάδων, Σίβυλλων, Βακίδων.

Ὅτι δύο Περιάνδροι, ὁ μὲν σοφὸς ἦν, ὁ δὲ τύραννος. Καὶ Μιλτιάδαι τρεῖς, ὁ τὴν Χερρόνησον κτίσας, καὶ ὁ Κυψέλου, καὶ ὁ Κίμωνος. Σίβυλλαι τέσσαρες, ἡ Ἐρυθραία, ἡ Σαμία, ἡ Αἰγυπτία, ἡ Σαρδιανή. Οἱ δὲ φασί καὶ ἐτέρας ἕξ, ὡς εἶναι τὰς πάσας δέκα, ὧν εἶναι καὶ τὴν Κυμαίαν, καὶ τὴν Ἰουδαίαν. Βάκιδες τρεῖς, ὁ μὲν Ἐλεώνιος, ὁ δὲ Ἄθηναῖος, ὁ δὲ Ἀρκάς.

Κ Ε Φ. λς.

Περὶ ἀριθμοῦ Νιόβης παίδων.

Ἐοίκασιν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὲρ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τῆς Νιόβης παίδων.

δων μὴ συνάδειν ἀλλήλοις. Ὅμηρος μὲν ἕξ λέγει, καὶ τοσαύ-
 τας κόρας. Λάσος δὲ δις ἑπτὰ λέγει. Ἡσίοδος δὲ ἑννέα καὶ
 δέκα, εἰ μὴ ἄρα οὐκ εἰσιν Ἡσιόδου τὰ ἔπη, ἀλλ', ὡς πολλὰ
 καὶ ἄλλα, κατέψευσαι αὐτοῦ. Ἀλκμὰν δέκα φησί. Μίμνερ-
 μος εἴκοσι, καὶ Πίνδαρος τοσοῦτους.

Κ Ε Φ. λζ.

Περὶ Ἀλεξάνδρου ἐν ἀπορίᾳ τροφῶν γενομένου, καὶ πῶς τινες
 κῶμαι διὰ τὸν καπνὸν ἐάλωσαν.

Ἀλέξανδρος, ὅτε Βῆσσον ἐδίωκεν, ἐν ἀπορίᾳ γενόμενος
 τροφῶν, αὐτὸς τε ἤφατο τῶν καμήλων, καὶ ὑποζυγίων ἄλ-
 λων, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ. Τῶν τε ξύλων αὐτοὺς ἐπιλιπόντων,
 ὠμὰ τὰ κρέα ἤσθιον. Ἐπεκούρει δὲ αὐτοῖς τὸ σίλφιον πολὺ
 ὄν, ὥστε τὰς σάρκας συνεκπέττειν.

Ἐν δὲ τῇ Βακτριανῇ οἱ στρατιῶται τὰς κώμας κατελάμ-
 θανον, ὅτι οἰκοῦνται ἐκ τοῦ καπνοῦ συνιέντες, καὶ τὴν χιόνα
 ἀφαιροῦντες τῶν θυρῶν.

Κ Ε Φ. λη.

Περὶ ἵππων τῶν Σακῶν, καὶ τινων ἐθῶν αὐτῶν.

Οἱ Σακῶν ἵπποι, ἐὰν ἀποβάλλῃ τις τὸν δεσπότην, ἐς τὸ
 ἀναβῆναι αὐτὸν παρέστηκεν. Ἐὰν δέ τις γῆμαι βούληται παρ-
 θένον, μονομαχεῖ τῇ παιδί. Καὶ κρατήσασα μὲν, αἰχμάλω-
 τον ἄγεται, καὶ κρατεῖ αὐτοῦ, καὶ ἄρχει· ἐὰν δὲ νικηθῇ,
 ἄρχεται. Μονομαχοῦσι δὲ ἄχρι νίκης, οὐ μέγρι θανάτου.
 Πενθοῦντες δὲ οἱ Σάκαι, εἰς οἴκους τινὰς ὑπάντρους καὶ κα-
 τασκίους ἀποκρύπτονται.

Κ Ε Φ. λθ.

Περὶ Περδίκκου ἑυτολμίας καὶ λεαίνης.

Περδίκκας ὁ Μακεδῶν, ὁ συστρατευσάμενος Ἀλεξάνδρῳ, οὐ-
 τως ἄρα ἦν ἑυτολμος, ὡς ποτε εἰς σπήλαιον παρελθεῖν, ἔν-
 θα εἶχεν ἑνὴν λέαινα, μόνος· καὶ τὴν μὲν λέαιναν οὐ κατ-

ἔλαβε, τοὺς γε μὴν σκύμνους αὐτῆς κομίζων προῆλθε, καὶ ἔδοξεν ἐπὶ τούτῳ θαυμάζεσθαι ὁ Περδίκκας. Πεπίστυται δὲ οὐ μόνον παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἀλκιμώτατόν τε καὶ δυσμαχώτατον εἶναι θηρίον ἢ λέαινα, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς βαρβάροις. Φασὶ γοῦν καὶ Σεμίραμιν τὴν Ἀσσυρίαν, οὐκ, εἴ ποτε εἶλε λέοντα, ἢ πάρδαλιν κατέκτανεν, ἢ ἄλλο τι τῶν τιοῦτων, ἀλλ' εἰ λεαίνης ἐγκρατῆς ἐγένετο, μέγα ἐφρόνει.

Κ Ε Φ. μ.

Περὶ τῶν τῷ Ξέρξῃ ἐπομένων ἐφοδίων.

Τά τε ἄλλα ἐφόδια εἶπετο τῷ Ξέρξῃ πολυτελείας καὶ ἀλαζονείας πεπληρωμένα, καὶ οὖν καὶ ὕδωρ ἠκολούθει τὸ ἐκ τοῦ Χοάσπου. Ἐπεὶ δ' ἐν τινι ἐρήμῳ τόπῳ ἐδίψησεν, οὐδέπω τῆς θεραπείας ἠκούσης, ἐκπύχθη τῷ στρατοπέδῳ, εἴ τις ἔχει ὕδωρ ἐκ τοῦ Χοάσπου, ἵνα δῶ βασιλεῖ πιεῖν. Καὶ εὐρέθη τις βραχὺ καὶ σεσηπὸς ἔχων. Ἐπιεν οὖν τοῦτο ὁ Ξέρξης, καὶ ἐυεργέτην τὸν δόντα ἐνόμισεν, ὅτι ἂν ἀπώλετο τῇ δίψῃ, εἰ μὴ ἐκεῖνος εὐρέθη.

Κ Ε Φ. μα.

Περὶ Πρωτογένους τοῦ ζωγράφου.

Πρωτογένης ὁ ζωγράφος τὸν Ἰάλυσόν, φασιν, ἑπτὰ ἔτεσι διαζωγραφῶν ἐξετέλεσεν ὄν Ἀπελλῆς ἰδὼν, τὸ μὲν πρῶτον ἔση ἄφωνος, ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ παραδόξῳ θεᾷ· εἶτα ἐπιδὼν ἔφη, Καὶ ὁ πόνος μέγας, καὶ ὁ τεχνίτης ἀπολείπεται γε μὴν τῆς χειρουργίας ἢ χάρις, ἧς ὁ ἀνὴρ εἰ τύχοι, ὁ πόνος αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ ψαύσει.

Κ Ε Φ. μβ.

Περὶ τινων ἀνθρώπων ὑπὸ θηρίων τραφέντων.

Κῦρον τὸν Μανδάνης ἔθρεψέ, φασι, κύων. Τήλεφον δὲ, τὸν Αὔγησ καὶ Ἡρακλέους, ἔλαφος. Πελίαν δὲ, τὸν Ποσειδῶνος καὶ Τυροῦς, ἵππος· ἀλλὰ καὶ τὸν Ἀλόπης. Ἀλέ-

Ξανδρον τὸν Πριάμου ὑπὸ ἄρκτου φασὶ τραφῆναι· Αἴγισθον δὲ, τὸν Θυέσου καὶ Πελοπίας, ὑπὸ αἰγός.

Κ Ε Φ. μγ.

Τίνες ἐξ ἀσῆμων περιφανεῖς γενόμενοι.

Δαρεῖον ἀκούω τὸν Ὑδάσπου φαρετροφόρον Κύρου γενέσθαι. Ὁ δὲ τελευταῖος Δαρεῖος, ὁ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου νικηθεὶς, δοῦλος ἦν. Ἀρχέλαος δὲ, ὁ Μακεδόνων βασιλεὺς, δούλης υἱὸς ἦν τῆς Σιμίχης. Μενέλαος, ὁ Φιλίππου πάππος, εἰς τοὺς νόθους ἐτέλει. Ὁ δὲ τούτου υἱὸς, Ἀμύντας, ὑπηρέτης Ἀερόπου καὶ δοῦλος ἐπεπίσειτο. Περσεὺς δὲ, ὃν καθεῖλε Παῦλος ὁ Ῥωμαῖος, Ἀργεῖος μὲν γένος ἦν, ἀδόξου δὲ τινος υἱός. Εὐμένης δὲ πατρὸς ἀπόρου καὶ τυμβάουλου πεπίσειται γενέσθαι. Ἀντίγονος ὁ Φιλίππου, ὁ καὶ ἑτερόφθαλμος, καὶ ἐκ τούτου Κύκλωψ προσαγορευθεὶς, αὐτουργὸς ἦν. Πολυσπέρχων δὲ ἐλήσειε. Θεμισοκλῆς δὲ, ὁ τοὺς βαρβάρους καταναυμαχήσας, καὶ μόνος συνιεὶς τὰς τῶν Θεῶν ἐν τοῖς χρησιμοῖς φωνὰς, Θράττης υἱὸς ἦν, καὶ ἐκαλεῖτο ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἀβρότονον. Φωκίων δὲ, ὁ Χρησὸς ἐπικληθεὶς, πατρὸς μὲν δοῖδουκας ἐργαζομένου ἦν. Δημήτριον δὲ τὸν Φαληρέα οἰκότριβα γενέσθαι λέγουσιν ἐκ τῆς οἰκίας Τιμοθέου, καὶ Κόνωνος. Ὑπερβόλου δὲ, καὶ Κλεοφῶντος, καὶ Δημάδου, καίτοι προσατῶν γενομένων τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, οὐδεὶς ἂν εἴποι ραδίως τοὺς πατέρας. Καλλικρατίδης γε μὴν, καὶ Γύλιππος, καὶ Λύσανδρος, ἐν Λακεδαίμονι Μόθακες ἐκαλοῦντο. Ὄνομα δὲ ἦν ἄρα τοῦτο τοῖς τῶν εὐπόρων δούλοις, οὓς συνεξέπεμπον τοῖς υἱοῖς οἱ πατέρες συναγωνιουμένους ἐν τοῖς γυμνασίοις. Ὁ δὲ συγχωρήσας τοῦτο Λυκοῦργος, τοῖς ἐμμείνασι τῇ τῶν παιδῶν ἀγωγῇ πολιτείας λακωνικῆς μεταλαγχάνει. Καὶ Ἐπαμινώνδας δὲ πατρὸς ἦν ἀφανοῦς. Κλέων δὲ, ὁ Σικυωνίων τύραννος, κατὰποντίσης ἦν.

Κ Ε Φ. μδ.

Περὶ τῶν ἐν λιθοτομίαις τῆς Σικελίας πολὺν χρόνον
διατριψάντων,

Αἱ ἐν Σικελίᾳ λιθοτομίαι περὶ τὰς Ἐπιπολάς ἦσαν, σαδίου μῆκος, τὸ εὖρος δύο πλέθρων. Ἦσαν δὲ ἐν αὐταῖς τοῦ χρόνου τοσοῦτον διατρίψαντες ἄνθρωποι, ὡς καὶ γεγαμηκέναι ἐκεῖ, καὶ παιδοποιῆσαι. Καὶ τινες τῶν παιδῶν ἐκείνων, μηδεπώποτε πόλιν ἰδόντες, ὅτε εἰς Συρακούσας ἤλθον, καὶ εἶδον ἵππους ὑπεζευγμένους, καὶ βόας ἐλαυνομένους, ἔφρουγον βοῶντες· οὕτως ἄρα ἐξεπλάγησαν. Τὸ δὲ κάλλισον τῶν ἐκεῖ σπηλαιῶν ἐπώνυμον ἦν Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ, ἐν ᾧ, φασί, διατρίβων τὸν Κύκλωπα εἰργάσατο, τῶν ἑαυτοῦ μελῶν τὸ κάλλισον, παρ' οὐδὲν θέμενος τὴν ἐκ Διονυσίου τιμωρίαν, καὶ καταδίκην, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ συμφορᾷ μουσουργῶν ὁ Φιλόξενος.

Κ Ε Φ. με.

Περὶ Μίδου, Πλάτωνος, καὶ Πινδάρου, νηπίων.

Φρύγιοι καὶ ταῦτα ἄδουσι λόγοι. Μίδου τοῦ Φρυγός, ἔτι νηπίου, καθεύδοντος, μύρμηκας εἰσέρπειν εἰς τὸ σῶμα, καὶ πάνυ φιλοπόνως καὶ φιλέργως εἰσφέρειν τοὺς πυρούς. Πλάτωνος δὲ μελίττας εἰς τὸ σῶμα κηρίον ἐργάζεσθαι. Καὶ Πινδάρῳ, τῆς πατρῴας οἰκίας ἐκτεθέντι, μελίτται τροφοὶ ἐγένοντο, ὑπὲρ τοῦ γάλακτος παρατιθεῖσαι μέλι.

Κ Ε Φ. μς.

Περὶ σημείου μοναρχίαν τῷ Διονυσίῳ δηλώσαντος.

Διονύσιον δὲ τὸν Ἐρμοκράτους λέγουσι ποταμὸν διαβαίνειν· ἔφερε δὲ αὐτὸν ἵππος. Καὶ ὁ μὲν ἵππος κατὰ τοῦ τέλους ὠλίσθαιεν· ὁ δὲ ἀποπηδήσας, τῆς ὄχθης ἐλάβετο, καὶ ἀπῆει, ὡς οὐκ ἔτι τὸν ἵππον ὄντα αὐτοῦ ἀπολιπῶν. Ὁ δὲ ἠκολούθησε, καὶ χρεμετίσας ὑπέσρεψεν αὐτόν. Καὶ ἐκεῖ-

νος ἐλάβετο αὐτοῦ τῆς χαιτης, καὶ ἔμελλεν ἀναβαίνειν· καὶ τῇ χειρὶ αὐτοῦ περιπίπτει μελιττῶν πλήθος. Ἐφασαν οὖν οἱ Γαλεῶται πρὸς τὸν Διονύσιον, ἐρόμενον ὑπὲρ τούτων, ὅτι ταῦτα μοναρχίαν δηλοῖ.

Κ Ε Φ. μζ.

Περὶ Ἀρισομάχης, Δίωνος γυναικός.

Διονύσιος ἐλαύνει τῆς Σικελίας Δίωνα, τὴν δὲ γυναῖκα αὐτοῦ Ἀρήτην, καὶ τὸν ἐξ αὐτοῦ παῖδα ἐφύλαττεν. Ἰσσερον δὲ τὴν γυναῖκα ἄκουσαν δορυφόρῳ αὐτοῦ πάντων μάλισσα θεραπευτῇ, Πολυκράτει, γυναῖκα δίδωσι Συρακούσιος δὲ τὸ γένος ἦν. Δίων δὲ παραλαβὼν Συρακούσας, ἀποδράντος εἰς Λοκροὺς Διονυσίου, ἐνταῦθα ἢ μὲν Ἀρισομάχη, ἢ τοῦ Δίωνος ἀδελφῇ, προσεῖπεν αὐτόν. Ἡ δὲ Ἀρήτη εἶπετο δι' αἰδοῦς ἐγκαλυπτομένη, καὶ οὐ τολμῶσα προσειπεῖν ὡς ἄνδρα, ἐπεὶ βιασθεῖσα τὸν θεσμόν τῆς πρὸς αὐτὸν εὐνῆς οὐ διεφύλαξεν. Ἐπεὶ δὲ ὑπὲρ αὐτῆς ἀπελογήσατο ἢ Ἀρισομάχη, τὴν ἐκ τοῦ Διονυσίου ἀνάγκην καταλέξασα, ὁ Δίων προσηγάγετο τὴν γυναῖκα, καὶ τὸν παῖδα, καὶ εἰς τὴν οἰκίαν ἔπεμψεν.

Κ Ε Φ. μη.

Περὶ τῶν Ὀμήρου ποιημάτων.

Ὅτι Ἴνδοι τῇ παρὰ σφίσιν ἐπιχωρίῳ φωνῇ τὰ Ὀμήρου μεταγράψαντες ἄδουσιν οὐ μόνοι, ἀλλὰ καὶ οἱ Περσῶν Βασιλεῖς· εἴ τι χρὴ πιστεύειν ταῖς ὑπὲρ τούτων ἰσοροῦσι.

Κ Ε Φ. μθ.

Ὅτι ἀμνησίκακος ὁ Φωκίων.

Φωκίων ὁ τοῦ Φώκου, πολλάκις στρατηγήσας, κατεγνώσθη θανάτῳ, καὶ ἦν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, καὶ ἔμελλε πιεῖσθαι τὸ κώνειον. Ἐπεὶ δὲ ὠρεξεν ὁ δῆμιος τὴν κύλικα, οἱ προσήκοντες ἤρποντο, εἴ τι λέγοι πρὸς τὸν υἱόν. Ὁ δὲ, Ἐπισκῆπτω αὐτῷ

μηδὲν Ἀθηναίους μνησικακεῖν ὑπὲρ τῆς παρ' αὐτῶν φιλο-
τησίας, ἧς νῦν πίνω. Ὅσις δὲ οὐκ ἐπαινεῖ καὶ ὑπερθαυμά-
ζει τὸν ἄνδρα, δοκεῖ μοι μέγα ὁ τοιοῦτος ἐννοεῖν οὐδέν.

Κ Ε Φ. ν.

Περὶ Λακεδαιμονίων μὴ ἐσπουδασμένων περὶ παιδείας
ἐχόντων.

Λακεδαιμόνιοι μουσικῆς ἀπείρως εἶχον· ἔμελε γὰρ αὐτοῖς
γυμνασίων, καὶ ὄπλων. Εἰ δέ ποτε ἐδεήθησαν τῆς ἐκ Μου-
σῶν ἐπικουρίας, ἢ νοσήσαντες, ἢ παραφρονήσαντες, ἢ ἄλλο τι
τοιοῦτον δημοσίᾳ παθόντες, μετεπέμποντο ξένους ἄνδρας,
οἷον ἰατροὺς, ἢ [καθαρτάς], κατὰ πυθόχρησον. Μετεπέμψαν-
τό γε μὴν Τέρπανδρον, καὶ Θάλητα, καὶ Τυρταῖον, καὶ τὸν
Κυδωνιάτην Νυμφαῖον, καὶ Ἀλκμᾶνα (Λυδὸς γὰρ ἦν). Καὶ
Θουκυδίδης δὲ ὁμολογεῖ, ὅτι μὴ ἐσπουδασμένως περὶ παι-
δείας εἶχον, ἐν οἷς λέγει περὶ Βρασιίδου. Λέγει γοῦν, ὅτι ἦν
ἀδύνατος εἰπεῖν, ὡς Λακεδαιμόνιος, οἷον, ὡς ἂν ιδιώτης.

Κ Ε Φ. να.

Περὶ τοῦ τύφου Μενεκράτους, καὶ πῶς ὁ Φίλιππος
ἐγέλασεν αὐτόν.

Μενεκράτης ὁ ἰατρός εἰς τοσοῦτον προῆλθε τύφου, ὥς
ἑαυτὸν ὀνομάζειν Δία. Ἀπέσειλε δέ ποτε ἐπιστολὴν Φιλίππῳ
τῷ Μακεδόνων βασιλεῖ τοιαύτην, Φιλίππῳ Μενεκράτης
ὁ Ζεὺς εὖ πράττειν. Ἀντέγραψε δὲ καὶ ὁ Φίλιππος, Φίλιπ-
πος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Συμβουλεύω σοι προσάγειν σεαυ-
τὸν ἐπὶ τοῖς κατὰ Ἀντίκυραν τόποις. Ἠνίττετο δὲ ἄρα
διὰ τούτων, ὅτι παραφρονεῖ ὁ ἀνὴρ. Εἰσία ποτὲ μεγαλο-
πρεπῶς ὁ Φίλιππος, καὶ δὴ καὶ τοῦτον ἐπὶ θοίνην ἐκάλεσε,
καὶ ἰδίᾳ κλίνην αὐτῷ ἐκέλευσε παρεσκευάσθαι, καὶ κατα-
κλιθέντι θυμιατήριον παρέθηκε, καὶ ἐθυμιάτο αὐτῷ· οἱ δὲ
λοιποὶ εἰσιῶντο, καὶ ἦν μεγαλοπρεπὲς τὸ δεῖπνον. Ὁ τοί-
νον Μενεκράτης τὰ μὲν πρῶτα ἐνεκαρτέρει, καὶ ἔχαيره τῇ

τιμῇ· ἐπεὶ δὲ κατὰ μικρὸν ὁ λιμὸς περιῆλθεν αὐτὸν, καὶ ἠλέγχετο, ὅτι ἦν ἄνθρωπος, καὶ ταῦτα ἐνήθης, ἐξανασὰς ἀπιῶν ὄχετο, καὶ ἔλεγεν ὑβρίσθαι, ἐμμελῶς πάνυ τοῦ Φιλίππου τὴν ἄνοιαν αὐτοῦ ἐκκαλύψαντος.

Κ Ε Φ. νβ.

Τίσι τὰς Ἀθήνας εἶκασεν ὁ Ἰσοκράτης.

Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ ἔλεγεν ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίων πόλεως, ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἐταίραις. Καὶ γὰρ ἐκείναις, τοὺς ἀλισκομένους ὑπὸ τῆς ὥρας αὐτῶν βούλεσθαι συνεῖναι αὐταῖς· ὅμως δὲ μηδένα εὐτελῶς οὕτως αὐτοῦ περὶ φρονεῖν, ὡς ὑπομεῖναι ἂν συνοικῆσαι τινι αὐτῶν. Καὶ οὖν καὶ τὴν Ἀθηναίων πόλιν ἐνεπιδημῆσαι μὲν εἶναι ἡδίστην, καὶ κατὰ γε τοῦτο πασῶν τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα διαφέρειν· ἐνοικῆσαι δὲ ἀσφαλῆ μηκέτι εἶναι. Ἠνίττετο δὲ διὰ τούτων τοὺς ἐπιχωριάζοντας αὐτῇ συκοφάντας, καὶ τὰς ἐκ τῶν δημαγωγούντων ἐπιβουλὰς.

Κ Ε Φ. νγ.

Περὶ τῶν μεγίστων πολέμων προφάσεων.

Ἐμὲ δὲ οὐ λέληθεν, ὅτι τῶν μεγίστων πολέμων αἱ ἀρχαὶ δοκουσὶ πως εὐκαταφρόνητοι γεγονέαι. Τὸν μὲν γὰρ Περσικὸν ἐκ τῆς Μαιανδρίου τοῦ Σαμίου πρὸς Ἀθηναίους διαφορᾶς τὴν ἀρχὴν λαβεῖν φασι. Τόν γε μὴν Πελοποννήσιον διὰ τὸ Μεγαρέων πινάκιον. Τὸν δὲ Ἰερὸν καλούμενον ἐκ τῆς εἰσπράξεως τῶν δικῶν τῶν Ἀμφικτυόνων. Τὸν δὲ κατὰ Χαιρώνειαν, φιλονεικησάντων Ἀθηναίων πρὸς Φίλιππον, καὶ λαβεῖν οὐ θελησάντων.

Κ Ε Φ. νδ.

Πῶς ὁ Ἀριστοτέλης Ἀλέξανδρον ὀργιζόμενον πρᾶναι ἐπέειρασεν.

Ἀλέξανδρον Ἀριστοτέλης ὀργιζόμενον πρᾶναι βουλόμενος,

καὶ παῦσαι χαλεπαίνοντα πολλοῖς, ταυτὶ πρὸς αὐτὸν γέγραφεν, Ὁ θυμὸς καὶ ἡ ὀργὴ οὐ πρὸς ἡσσοὺς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς κρείττονας γίνεται· σοὶ δὲ οὐδεὶς ἴσος.

Ἀριστοτέλης τὰ δέοντα συμβουλευὼν Ἀλεξάνδρῳ, πολλοῖς ὠφέλιμος γέγονεν, ἐξ ὧν καὶ τὴν πατρίδα κατώκισε κατεσκαμμένην ὑπὸ Φιλίππου.

Κ Ε Φ. νε.

Περὶ τῶν παρὰ Λίβυσιν ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, ἢ ἐν ταῖς θήραις, ἢ ἐν ταῖς μάχαις, ἀποθανόντων.

Τοὺς ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, ἢ ἐν ταῖς θήραις, ἢ ἐν ταῖς μάχαις, ἀποθανόντας οἱ Λίβυες θάπτουσι διαπρεπῶς, καὶ ὕμνους τινὰς ᾄδουσιν. Ἔστι δὲ τοῖς ὕμνοις ἡ ὑποθήκη ἐκεῖνη ἀγαθοῦς ἀνδρᾶς εἶναι λέγει τοὺς ἀντιπάλους γενομένους θηρίῳ τοσοῦτῳ. Λέγουσι γὰρ καὶ τὸ ἐνδόξως ἀποθανεῖν ἐντάφιον εἶναι τῷ θαπτομένῳ.

Κ Ε Φ. νς.

Τί ἔλεγεν ὁ Διογένης περὶ Μεγαρέων.

Διογένης ὁ Σινωπεὺς ἔλεγε πολλὰ, τὴν ἀμαθίαν, καὶ τὴν ἀπαιδευσίαν τῶν Μεγαρέων διαβάλλων, καὶ ὅτι ἐβούλετο Μεγαρέως ἀνδρὸς κριὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ υἱός. Ἡνίττετο δὲ, ὅτι τῶν θρεμμάτων ποιοῦνται πρόνοιαν οἱ Μεγαρεῖς, τῶν παίδων δὲ οὐχί.

Κ Ε Φ. νζ.

Περὶ τεράτων τοῖς Θηβαίοις προφαινομένων, Ἀλεξάνδρου ἐπ' αὐτοὺς τὴν δύναμιν ἄγοντος.

Ἦνίκα Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου ἐπὶ τὰς Θήβας ἦγε τὴν δύναμιν, οἱ μὲν Θεοὶ σημεῖα αὐτοῖς, καὶ τέρατα ἀπέσελλον, προσημαίνοντες τὰς περὶ αὐτῶν ὅσον οὐδέπω τύχας· οἱ δὲ, ὡς ὤντο ἐν Ἰλλυριοῖς Ἀλέξανδρον τεθνᾶναι, πολλὰ καὶ βλάσφημα εἰς αὐτὸν ἀπερρέπτουν. Ἡ μὲν γὰρ ἐν Ὀγγησῶ λίμνῃ φοβερόν

φοβερὸν ἦχον ἀνέδωκε, καὶ ταύρου μυκήματι ἐώκει. Ἡ δὲ περὶ τὸν Ἰσμηνὸν, καὶ αὐτὰ τὰ τεῖχη, ῥέουσα κρήνη, καλουμένη Δίρκη, καθαρῶ καὶ ἡδεῖ ῥέουσα ὕδατι παρὰ πάντα τὸν πρόσθεν χρόνον, ἄφνω καὶ παρ' ἐλπίδα αἵματος ἀνεπλήσθη. Μακεδόσι δὲ ἐπίσειον Θηβαῖοι ἀπειλεῖν τὸ δαιμόνιον. Ἐν δὲ τῷ κατὰ πόλιν ναῶ τῆς Δήμητρος ἀράχνη κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ ἀγάλματος ἐξύφαινε τὴν ἐαυτῆς τέχνην, καὶ τὸν ἰσὸν ὃν εἴωθεν ἐργάζεσθαι. Τὸ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς καλουμένης Ἀλαλχομενίδος, ἄγαλμα αὐτομάτως κατεφλέχθη, πυρὸς μὴ προσαχθέντος, καὶ ἄλλα πολλά.

Κ Ε Φ. νη.

Περὶ Διωξίππου.

Διωξίππος Ὀλυμπιονίκης ἀθλητῆς, ὁ Ἀθηναῖος, εἰσῆλαυνεῖν εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τὸν νόμον τῶν ἀθλητῶν. Συνέρρει τοῖνον τὰ πλήθη, καὶ ἄλλος ἀλλαχόθεν ἐκκρεμαννύμενος ἐθεῶντο αὐτόν· ἐν δὲ τοῖς καὶ γυνὴ κάλλει διαπρέπουσα ἀπήντησε τῇ θεᾷ. Ἰδὼν δὲ αὐτὴν ὁ Διωξίππος, παραχρῆμα ἠττήθη τοῦ κάλλους, καὶ διετελέσεν ἀποβλέπων τὴν ἀνθρωπον, καὶ ἐπισρεφόμενος, καὶ εἰς πολλὰς τὸ πρόσωπον ἀλλάττων χροιάς. Ἐκ δὴ τούτων πολλοῖς ἐγένετο κατάφωρος μὴ ἀργῶς ἰδῶν τὴν ἀνθρωπον. Μάλιστα δὲ αὐτοῦ τὸ πάθος κατέγνω * χρυσοῦν κάτοπτρον Κορινθιουργὸς ἐπιπράσκετο * Διογένης ὁ Σινωπεύς, καὶ πρὸς τοὺς πλησίον, Ὁρᾶτε, εἶπε, τὸν ἀθλητὴν ὑμῶν τὸν μέγαν ὑπὸ παιδίσκης ἐκτραχηλιζόμενον.

Κ Ε Φ. νθ.

Περὶ ἀληθείας, καὶ εὐεργεσίας.

Πυθαγόρας ἔλεγε δύο ταῦτα ἐκ τῶν θεῶν τοῖς ἀνθρώποις δεδούσθαι κάλλιχα, τό τε ἀληθεύειν, καὶ τὸ εὐεργετεῖν· καὶ προσετίθει, ὅτι καὶ ἔαικε τοῖς θεῶν ἔργοις ἐκάτερον.

Κ Ε Φ. ξ.

Περὶ Διονυσίου, καὶ Φιλίππου.

Συνουσία ποτὲ ἐγένετο Διονυσίῳ τῷ δευτέρῳ, καὶ Φιλίππῳ τῷ Ἀμύντου. Πολλοὶ μὲν οὖν, ὡς εἰκὸς, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπέβρευσαν, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο ἤρετο ὁ Φίλιππος τὸν Διονύσιον, πῶς τοσαύτην παρὰ τοῦ πατρὸς λαβὼν ἀρχήν, εἶτα οὐ διεσώσατο αὐτήν; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο οὐκ ἔξω μέλους, Ὅτι τὰ μὲν ἄλλα μοι κατέλιπεν ὁ πατήρ, τὴν δὲ τύχην, ἣ ταῦτα ἐκτήσατο καὶ διεφύλαξεν, οὐκ ἔτι.

Κ Ε Φ. ξα.

Περὶ Βορρᾶ ἀνέμου τιμῆς.

Θουρίοις ἐπέπλει Διονύσιος, καὶ τριακοσίας ἤγεν ἐπ' αὐτοὺς ναῦς ὀπλιτῶν πεπληρωμένας. Βορρᾶς δὲ ἀντιπνεύσας τὰ σκάφη συνέτριψε, καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ τὴν ναυτικὴν ἠφάνισεν. Ἐκ δὴ τούτων οἱ Θούριοι τῷ Βορρᾶ ἔβυσαν, καὶ ἐψηφίσαντο εἶναι τὸν ἄνεμον πολίτην, καὶ οἰκίαν αὐτῷ καὶ κλῆρον ἀπεκλήρωσαν, καὶ καθ' ἕκασον ἔτος ἐπετέλουν αὐτῷ. Οὐκ οὖν Ἀθηναῖοι μόνοι κηδεσθὴν αὐτὸν ἐνόμιζον, ἀλλὰ καὶ Θούριοι εὐεργέτην αὐτὸν ἐπέγραψαν. Πausanias δὲ φησιν, ὅτι καὶ Μεγαλοπολιταί.

Κ Ε Φ. ξβ.

Νόμος Περσικὸς περὶ τῶν συμβουλευόντων τῷ βασιλεῖ.

Νόμος καὶ οὗτος Περσικὸς. Ἐάν τις μέλλη τι τῶν ἀπορρήτοτέρων, καὶ τῶν ἀμφιλόγων, συμβουλεύειν βασιλεῖ, ἐπὶ πλίνθου χρυσῆς ἔσκηκε. Καὶ ἐάν δόξη παραινέειν τὰ δέοντα, τὴν πλίνθον λαβὼν ὑπὲρ τῆς συμβουλῆς μισθὸν, ἀπέρχεται μασιγοῦται δὲ ὅμως, ὅτι ἀντεῖπε βασιλεῖ. Ἄνδρὶ δὲ ἐλευθέρῳ, κατὰ γε τὴν ἐμὴν κρίσιν, οὐκ ἀνταξίαν ἀντικρίνειν δεῖ ὑπὲρ τοῦ μισθοῦ τὴν ὕβριν.

ΚΕΦ. Ξγ.

Περὶ Ἀρχεδίκης ἐταίρας.

Ἀρχεδίκης τις ἠράσθη τῆς ἐν Ναυκράτει ἐταίρας. Ἡ δὲ ἦν ὑπερήφανος, καὶ δεινῶς φορτικῆ, καὶ ἀδρούς ἤτει μισθοὺς, καὶ λαβοῦσα πρὸς ὀλίγον ἂν ὠμίλησε τῷ δόντι, εἶτα ἀπέκλι-
 νεν. Ἐρασθεὶς οὖν ὁ νεανίσκος αὐτῆς, καὶ τυχεῖν μὴ δυνάμενος,
 ἐπεὶ μὴ πάνυ ἦν πλούσιος, ὄναρ αὐτῇ συνεγένετο, καὶ παρα-
 χρῆμα ἐπαύσατο τῆς ἐπιθυμίας.

ΚΕΦ. Ξδ.

Περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου νεκροῦ.

Ὁ μὲν Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος Ἀλέξανδρος ἐν Βαβυλῶνι
 τὸν βίον κατασρέψας, νεκρὸς ἔκειτο, ὁ τοῦ Διὸς εἶναι λέγων.
 Καὶ σασιαζόντων περὶ τῆς βασιλείας τῶν περὶ αὐτὸν, ταφῆς
 ἄμοιρος ἦν, ἧς μεταλαγχάνουσι καὶ οἱ σφόδρα πένητες, τῆς
 φύσεως τῆς κοινῆς ἀπαιτούσης τὸν μηκέτι ζῶντα κατακρύψαι.
 Ἄλλ' οὗτός γε τριάκοντα ἡμέρας κατελέειπτο ἀκηδῆς, ἕως
 Ἀρίσανδρος ὁ Τελμισσεὺς, θεύληπτος γενόμενος, ἢ ἔκ τινος
 ἄλλης συντυχίας κατασχεθεὶς, ἦλθεν εἰς μέσους τοὺς Μακε-
 δόνας, καὶ πρὸς αὐτοὺς ἔφη, πάντων τῶν ἐξ αἰῶνος βασιλέων
 εὐδαιμονέστατον Ἀλέξανδρον γεγονέναι, καὶ ζῶντα, καὶ ἀπο-
 θανόντα· λέγειν ἄρα τοὺς θεοὺς πρὸς αὐτὸν, ὅτι ἄρα ἡ ὑπο-
 δεξαμένη γῆ τὸ σῶμα, ἐν ᾧ τὸ πρότερον ᾤκησεν ἡ ἐκείνου
 ψυχὴ, πανευδαίμων τε ἔσαι, καὶ ἀπόρρητος δι' αἰῶνος. Ταῦτα
 μαθόντες πολλὴν εἰσφέροντο φιλονεικίαν, ἕκαστος εἰς τὴν
 ἰδίαν αὐτοῦ βασιλείαν τὸ ἀγώγιμον τοῦτο ἄγειν ἐπιθυμῶν,
 ἵνα κειμήλιον ἔχη, βασιλείας ἀσφαλοῦς καὶ ἀκλινοῦς ὕμνηρον.
 Πτολεμαῖος δὲ, εἴ τι χρῆ πειθεύειν, τὸ σῶμα ἐξέκλεψε, καὶ
 μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν, τὴν κατ' Ἀἴγυπτον,
 ἐκόμισε. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι Μακεδόνες τὴν ἡσυχίαν ἤγον, Περ-
 δίκκας δὲ αὐτὸν διώκειν ἐπεχείρησεν. Οὐ τοσοῦτον δὲ ἔμελε
 τούτῳ τῆς εἰς Ἀλέξανδρον πολυωρίας, καὶ τῆς εἰς τὸν νεκρὸν

όσίας, όσον τὰ προλεχθέντα υπό του Άρισάνδρου ανέφλεγεν
 αυτόν και έξήπτεν. Έπει δέ κατέλαβε τον Πτολεμαϊόν, υπέρ
 του νεκρου μάχη καρτερά πάνυ σφόδρα έγένετο, αδελφή τρώ-
 πον τινά τής υπέρ του ειδώλου του έν Τροία, όπερ Όμηρος
 άδει, λέγων υπέρ Αινείου τον Απόλλωνα εις μέσους έμβαλειν
 τους ήρωας. Άνέσειλε δέ την όρμην του Περδίκκα ο Πτολε-
 μαϊός. Ειδωλον γάρ ποιησάμενος όμοιον Αλεξάνδρω, κατε-
 εκόσμησεν έσθῆτι βασιλική, και ένταφίοις αξιοζήλοις. Είτα
 τουτο αναπαύσας επί μίαν των Περσικων άμαξων, τó επ' αυ-
 τής κατεσκεύασε φέρετρον μεγαλοπρεπώς άργύρω, και χρυσῷ,
 και έλέφαντι και τó μέν όντως Αλεξάνδρου σώμα λιτῶς, και
 ώς έτυχε, προύπεμψε κρυπταίς όδοίς και άτρίπτοις. Ο δέ
 Περδίκκας καταλαβών τó του νεκρου φάσμα, και την δια-
 σκευασθεισαν άρμάμαξαν, άνεσάλη του δρόμου, οióμενος έχειν
 τó άθλον· όψέ δέ έμαθεν άπατηθείς, ήνίκα διώκειν ουκ είχε.

ΑΙΔΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΝ.

Κ Ε Φ. α.

Περὶ Ἀταλάντης.

Λόγος οὗτος Ἀρκαδικὸς ὑπὲρ τῆς Ἰασιῶνος Ἀταλάντης. Ταύτην ὁ πατήρ γενομένην ἐξέθηκεν· ἔλεγε γὰρ οὐ θυγατέρων, ἀλλ' ἀρρένων, δεῖσθαι. Ὁ δὲ ἐκθειῆναι λαβῶν, οὐκ ἀπέκτεινεν, ἐλθὼν δὲ ἐπὶ τὸ Παρθένιον ὄρος, ἔθηκε πηγῆς πλησίον· καὶ ἦν ἐνταῦθα ὑπαντρος πέτρα, καὶ ἐπέκειτο συνηρεφῆς δρυμῶν. Καὶ τοῦ μὲν βρέφους κατεψήφισο θάνατος· οὐ μὴν ὑπὸ τῆς τύχης προὔδοθῃ. Ὀλίγῳ γὰρ ὕπερον, ὑπὸ κυνηγετῶν ἀφηρημένη τὰ ἑαυτῆς βρέφη, ἄρκτος ἦκε, σφριγόντων αὐτῆ τῶν μαζῶν, καὶ βαρυνομένων ὑπὸ τοῦ γάλακτος. Εἶτα κατὰ τινα θεῖαν πομπὴν ἠσθεῖσα τῷ βρέφει, ἐθῆλασεν αὐτό· καὶ ἅμα τὸ θηρίον ἐκουφίσθη τῆς ὀδύνης, καὶ ὠρέξε τροφὴν τῷ βρέφει. Καὶ οὖν καὶ αὐθις ἐπαντλοῦσα τοῦ γάλακτος, καὶ ἐποχετεύουσα, ἐπεὶ τῶν ἑαυτῆς μήτηρ οὐκ ἔμεινε, τῆς μηδὲν οἱ προσηκούσης τροφὸς ἐγένετο. Ταύτην οἱ κυνηγέται παρεφύλακτον, οἱ καὶ ἐξ ἀρχῆς ἐπιβουλεύσαντες τῷ θηρίῳ εἰς τὰ ἔκγονα αὐτῆς. Καὶ αὐτὰ ἕκαστα τῶν δρωμένων κατασκεψάμενοι, ἀπελθούσης κατὰ συνήθειαν κατὰ γε ἄγραν καὶ νομὴν τῆς ἄρκτου, τὴν Ἀταλάντην ὑφείλοντο, καλουμένην τοῦτο οὐδέπω· αὐτοὶ γὰρ ἔθεντο αὐτῇ τὸ ὄνομα. Καὶ ἐτρέφετο αὐτοῖς ἐν ὀρείῳ τῇ τροφῇ. Κατὰ μικρὸν δὲ αὐτῇ τὰ τοῦ σώματος μετὰ τῆς ἡλικίας ἀνέτρεχε· καὶ ἦρα παρθενίας, καὶ τὰς τῶν ἀνδρῶν ὀμιλίας ἔφευγε, καὶ ἐρημίαν ἐπόθει, καταλα-

βοῦσα τῶν ὀρῶν τῶν Ἀρκαδικῶν τὰ ὑψηλότατα, ἔνθα ἦν καὶ αὐλῶν κατάρρυτος, καὶ μεγάλαι δρυς, ἔτι δὲ καὶ πεῦκαι, καὶ βαθεῖα ἢ ἐκ τούτων σκιά. Τί γὰρ ἡμᾶς λυπεῖ καὶ ἄντρον Ἀταλάντης ἀκοῦσαι, ὡς τὸ τῆς Καλυψοῦς, τὸ ἐν Ὀμήρῳ; Καὶ ἦν ἐν κοίλῃ τῇ φάραγι σπήλαιον ἐν, καὶ βαθὺ πᾶν, κατὰ πρόσωπον δὲ βαθεῖ κρημνῶ ὠχύρωτο. Κιττοὶ δὲ αὐτὸ περιεῖρπον, καὶ ἐνεπλέκοντο οἱ κιττοὶ μαλακοῖς δένδροις, καὶ δι' αὐτῶν ἀνεῖρπον. Κρόκοι τε ἦσαν περὶ τὸν τόπον, ἐν μαλακῇ φυόμενοι καὶ βαθεῖα τῇ πόα. Συνανέτελλε δὲ αὐτοῖς καὶ Ἰάκινθος, καὶ ἄλλη πολλὴ χροιά ἀνθέων, οὐ μόνον εἰς ἑορτὴν ὄψεως συντελεῖν δυναμένων, ἀλλὰ καὶ ὄσμαι ἐξ αὐτῶν τὸν αἴρα τὸν κύκλω κατελάμβανον· καὶ παρῆν τῇ τε ἄλλῃ πανηγυρίζειν, καὶ κατὰ τὴν εὐωδίαν ἐσιᾶσθαι. Δάφναι τε ἦσαν πολλαί, φυτοῦ διὰ τέλους ἀκμάζοντος ἠδεῖαι προσιδεῖν κόμαι καὶ ἄμπελοι δὲ πᾶν σφόδρα εὐθνηούντων βοτρύων, πρὸ τοῦ ἄντρου τεθηλυῖαι, τὸ φιλεργὸν τῆς Ἀταλάντης ἐπεδείκνυντο. Ἰδατά τε διατελῆ καὶ εἰσρέοντα, καὶ καθαρὰ ἰδεῖν, καὶ ψυχρὰ, ὅσον τε ἀψαμένῳ τεκμήρασθαι, καὶ καταγνῶναι πιόντι, χύδην καὶ ἀφθόνως ἐπέβρει· τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα καὶ εἰς ἀρδείαν τοῖς δένδροις τοῖς προειρημένοις ἦν ἐπιτήδεια, συνεχῶς ἐπιβρέοντα, καὶ εἰς τὸ ἔμβιον αὐτοῖς συμμαχόμενα. Ἦν οὖν τὸ χωρίον χαρίτων ἀνάμεσον, καὶ σεμνότατόν τε ἄμα καὶ σώφρονα παρθενῶνα ἐδείκνυεν. Ἦν δὲ ἄρα τῇ Ἀταλάντῃ σρωμνὴ μὲν αἰδοραὶ τῶν τεθηραμένων, τροφή δὲ τὰ τούτων κρέα, ποτόν τε τὸ ὕδωρ. Στολὴν δὲ ἦσθητο ἀπράγμονα, καὶ τοιαύτην, οἷαν μὴ ἀποδεῖν τῆς Ἀρτέμιδος· ἔλεγε γὰρ ζηλοῦν αὐτὴν καὶ ἐν τούτῳ, καὶ ἐν τῷ παρθένον εἶναι διὰ τέλους ἐθέλειν. Ἐπεφύκει δὲ ὠκίστη τοὺς πόδας, καὶ οὐκ ἂν αὐτὴν διέφυγεν, οὔτε θηρίον, οὔτε ἐπιβουλεύων αὐτῇ ἄνθρωπος· φυγεῖν δ' ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἂν τις αὐτὴν κατέλαβεν. Ἦρων δὲ αὐτῆς οὐχ' ὅσοι μόνον αὐτὴν εἶδον, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐκ φήμης ἠρᾶτο. Φέρε δὲ, καὶ τὸ εἶδος αὐτῆς, εἴ τι μὴ λυπεῖ, διαγράψωμεν· λυπεῖ δὲ οὐδὲν, ἐπεὶ καὶ ἐκ τούτων προσγένοιτ' ἂν

λόγων τε ἐμπειρία, καὶ τέχνη. Μέγεθος μὲν γὰρ, ἔτι παῖς οὖσα, ὑπὲρ τὰς τελείας ἦν γυναῖκας, καλὴ δὲ ἦν, ὡς οὐκ ἄλλη τῶν ἐν Πελοποννήσῳ παρθένων τῶν τότε. Ἀρρένωπὸν δὲ καὶ γοργὸν ἔβλεπε, τοῦτο μὲν καὶ ἐκ τῆς θηρείου τροφῆς, ἐπεὶ καὶ ἀμοειδῆς ἦν, ἥδη δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐν τοῖς ὄρεσι γυμνασίων. Κοφικόν τε καὶ ῥαδινὸν οὐδὲν εἶχεν· οὐ γὰρ ἐκ θαλάμου προήει, οὐδὲ ἦν τῶν ὑπὸ μητράσι καὶ τίτθαις τρεφομένων. Τὸ δὲ ὑπέρογκον τοῦ σώματος, οὐδὲ τοῦτο εἶχε· καὶ μάλα γε εἰκότως, ἅτε ἐν τοῖς κυνηγεσίαις, καὶ περιπαύτὰ τὰ γυμνάσια τὸ πᾶν σῶμα ἐκπονοῦσα. Ξανθὴ δὲ ἦν αὐτῆς ἡ κόμη, οὔτι που πολυπραγμοσύνη γυναικεία, καὶ βαφαῖς ἅμα καὶ φαρμάκοις, ἀλλ' ἦν φύσεως ἔργον ἢ χροιά. Πεφοίνικτο δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ἡλίων αὐτῇ τὸ πρόσωπον, καὶ ἐρυθρήματι ἐφκει ἀντικρυς. Τί δὲ οὕτως ὠραῖον ἂν γένοιτο ἄνθος, ὥσπερ οὖν καλὸν ἦν τὸ πρόσωπον αἰδεῖσθαι πεπαιδευμένης παρθένου; Δύο δὲ εἶχεν ἐκπληκτικὰ, κάλλος ἅμαχον, καὶ σὺν τούτῳ καὶ φοβεῖν ἐδύνατο. Οὐδεὶς ἂν ἰδὼν αὐτὴν ἠράσθη ῥάθυμος ἄνθρωπος, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἐτόλμησεν ἀντιβλέπειν τὴν ἀρχὴν· τοσαύτη μετὰ τῆς ὥρας κατέλαμπεν ἡ αἴγλη τρὺς ὀρῶντας. Δεινὴ δὲ ἦν ἐντυχεῖν τὰ τε ἄλλα, καὶ τῷ σπανίῳ. Οὐ γὰρ ἂν αὐτὴν τις ἐυκόλως οὐδεὶς εἶδεν· ἀλλ' ἀδοκῆτως, καὶ ἀπροόπτως ἐπέφηνε, διώκουσα θηρίον, ἢ ἀμυνομένη τινὰ, ὥσπερ ἀσὴρ, καὶ διάττουσα ἐξέλαμπεν ἀσραπῆς δίκην· εἶτα ἀπέκρυπτεν αὐτὴν διαθέουσα ἢ δρυμὸν, ἢ λόχμην, ἢ τι ἄλλο τῶν ἐν ὄρει δάσος. Καὶ οἷ ποτε οἱ τὴν ὄμορον καὶ γειτνιῶσαν οἰκοῦντες, μεσοῦσης τῆς νυκτὸς, ἐρασαὶ θρασεῖς καὶ κωμασαὶ βαρύτατοι, ἐπεκώμασαν δύο τῶν Κενταύρων, Ὑλαῖός τε καὶ Ροῖκος. Ἦν δὲ ἄρα ὁ κῶμος αὐτῶν, οὔτε ἀυλητρίδες, οὔτε αὐτὰ δήπου τὰ τῶν μαιρακίων τῶν κατὰ πόλιν. Ἀλλὰ πεῦκαι μὲν ἦσαν καὶ ταύτας ἐξάψαντες, καὶ ἀναφλέξαντες, ἐκ τῆς πρώτης τοῦ πυρὸς φαντασίας ἐξέπληξαν ἂν καὶ δῆμον, μῆτι γοῦν μίαν παρθένον. Κλάδους δὲ πιτύων νεοδρεπεῖς ἀποκλάσαντες, εἶτα τούτοις λύγους διαπλέξαντες, εἰργάζοντο σφαγάνους. Συνεχῶς δὲ καὶ

θαμινὰ ἐπικροτοῦντες τοῖς ὅπλοις διὰ τῶν ὀρῶν, συνεκκλίοντες καὶ τὰ δένδρα, ἐπὶ τὴν παιδα ἔσπευδον, κακοὶ μνηστῆρες, σὺν ὕβρει καὶ οἷσρῳ τὰ ἔδνα τῶν γάμων προεκτελοῦντες. Τὴν δὲ οὐκ ἔλαθεν ἡ ἐπιβουλή. Ἰδοῦσα δὲ ἐκ τοῦ ἄντρου τὸ πῦρ καὶ γνωρίσασα, οἴτινές ποτε ἄρα ἦσαν οἱ κωμασαὶ, μὴδὲ διατραπέισα, μὴδὲ ὑπὸ τῆς ὄψεως καταπτήξασα, τὸ μὲν τόξον ἐκύκλωσεν, ἀφῆκε δὲ τὸ βέλος, καὶ ἔτυχε τοῦ πρώτου μάλα εὐκαίρως. Καὶ ὁ μὲν ἔκειτο ἐπῆει δὲ ὁ δεύτερος, οὐκ ἔτι κωμασιζῶς, ἀλλ' ἠδὲ πολεμικῶς, ἐκείνῳ μὲν ἐπαμῦναι θέλων, ἑαυτοῦ δὲ ἐμπλήσαι τὴν ὀργήν. Ἀπήντησε δὲ ἄρα καὶ τούτῳ τιμωρὸς ὁ τῆς κόρης οἰζὸς ὁ ἕτερος. Καὶ ὑπὲρ τῆς Ἰασιῶνος Ἀταλάντης τσσαῦτα.

Κ Ε Φ. β.

Πῶς ὁ Μακαρεὺς ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ ἀπηνείας ὑπὸ τῶν Θεῶν ἐτιμωρήθη.

Μιτυληνῶς ἀνὴρ, Μακαρεὺς ὄνομα, ἱερεὺς τοῦ Διονύσου, ὅσα μὲν ἴδεν, πρᾶος ἦν καὶ ἐπιεικὴς, ἀνοσιώτατος δὲ ἀνθρώπων τὰ μάλιςα. Ξένου δὲ ἠκοντος παρ' αὐτὸν, καὶ δόντος αὐτῷ παρακαταθήκην χρυσίου πλῆθος, ἐν τῷ μυγῷ τοῦ ἀνακτόρου, τὴν γῆν διασκάψας, ὁ Μακαρεὺς κατώρυξε τὸ χρυσίον. Χρόνῳ δὲ ἀφικόμενος ὁ ξένος, τὸ χρυσίον ἀπῆται. Ὁ δὲ, εἰσαγαγὼν ἔνδον, ὡς ἀποδώσων, κατέσφαξε, καὶ τὸ χρυσίον ἀνώρυξεν, ἀντ' αὐτοῦ δὲ τὸν ξένον κατέθηκε καὶ ᾤετο, ὡσπερ τοὺς ἀνθρώπους, λανθάνειν οὕτω καὶ τὸν Θεόν. Πλὴν οὐκ ἀπήντησε ταῦτα ταύτῃ πόθεν; Χρόνου δὲ ὀλίγου διεληλυθότος, καὶ μὲν τοῦ Θεοῦ τριετηρίδες ἀφίκοντο: ὁ δὲ ἔθυε μεγαλοπρεπῶς. Καὶ ὁ μὲν περὶ τὴν βακχεῖαν εἶχεν, οἱ δὲ παῖδες αὐτοῦ, δύο ὄντες, ἔνδον ἀπελείφθησαν ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ μιμούμενοι τὴν τοῦ πατρὸς ἱεουργίαν, τῷ βωμῷ τῷ πατρῷ προσῆλθον, ἔτι καιομένων τῶν ἐμπύρων: καὶ ὁ μὲν νεώτερος παρέσχε τὸν τράχηλον, ὁ δὲ πρεσβύτερος, ἡμελαμένην εὐρῶν σφαγίδα, τὸν ἀδελφὸν ἀπέκτεινεν, ὡς ἱερεῖον. Οἱ

δὲ κατὰ τὴν οἰκίαν ἰδόντες, ἀνεβόησαν. Ἀκούσασα δὲ ἡ μήτηρ τῆς βοῆς ἐξεπήδησε, καὶ θεασαμένη τὸν μὲν νεκρὸν, τὸν δὲ κατέχοντα ἔτι τὴν σφαγίδα ἡμαγμένην, σχίζαν ἀρπάσασα τῶν ἐκ τοῦ βωμοῦ ἡμίκαυτον, ταύτη τὸν παῖδα ἀπέκτεινεν. Ἦκε δὲ ἀγγελία πρὸς τὸν Μακαρέα, καὶ ἀπολιπὼν τὴν τελετὴν, ὡς εἶχε, σὺν ὀργῇ καὶ θυμῷ εἰσεπήδησεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τῷ θύρῳ, ᾧ κατεῖχε, τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἔκτεινεν. Ἐκπυσα οὖν ἐγένοντο τὰ τολμηθέντα εἰς πάντας. Καὶ συλληφθεὶς ὁ Μακαρεὺς, καὶ σρεβλούμενος, ὠμολόγησεν ὅσα ἐν τῷ ἀνακτόρῳ ἔδρασεν· ἐν αὐταῖς δὲ ταῖς κολάσεσι τὴν ψυχὴν ἀπέβηξεν. Ὁ δὲ παρανόμως σφαγεὶς διὰ τιμῆς ἦλθε δημοσίᾳ, καὶ ἐτάφη, τοῦ Θεοῦ προσάξαντος. Ἔτισεν οὖν ὁ Μακαρεὺς οὐ μεμπτὴν τὴν δίκην, τοῦτο δὴ τὸ ποιητικόν, σὺν τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ, καὶ τῇ τῆς γυναίκος, καὶ οὖν καὶ τῇ τῶν παιδῶν προσέτι.

Κ Ε Φ. γ.

Περὶ Βήλου μνήματος, καὶ κακοῦ τῷ Ξέρξῃ σῆμείου ἐν τούτῳ προφαινομένου.

Ξέρξης ὁ Δαρείου παῖς, τοῦ Βήλου τοῦ ἀρχαίου διασκάφας τὸ μνήμα, πύελον ὑελίνην εὔρεν, ἐνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἐλαίῳ. Οὐ μὴν πεπλήρωτο ἡ πύελος, ἐνέδει δὲ ἀπὸ τοῦ χειλούς εἰς παλαιστὴν ἴσως. Παρέκειτο δὲ τῇ πύελῳ καὶ σῆλη βραχεῖα, ἐνθα ἐγγράπτο, Τῷ ἀνοίξαντι τὸ μνήμα, καὶ μὴ ἀναπληρώσαντι τὴν πύελον, οὐκ ἔστιν ἄμεινον. Ἀναγνοὺς δὲ ὁ Ξέρξης ἔδεισε, καὶ προσέταξεν ἐπιχέαι ἔλαιον τὴν ταχίστην οὐ μὴν πεπλήρωτο. Ὁ δὲ πάλιν προσέταξεν ἐπιχέαι. αὐξήσιν δὲ οὐκ ἐλάβρανε, ἕως ἀπέπειε μάτην ἀναλίσκων τὸ ἐπιχεόμενον. Κατακλείσας δὲ ὀπίσω τὸν τάφον, ἀπηλλάγη ἀδημονῶν. Οὐ διεψεύσατο δὲ ἡ σῆλη ὅσα προεῖπεν· ἀθροίσας γὰρ ἐβδομήκοντα μυριάδας ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας, κακῶς ἀπῆλλαξεν εἴτα ἐπανελθῶν, αἰσχισα ἀνθρώπων ἀπέθανεν, ἀποσφαγεὶς νύκτωρ ἐν τῇ εὐνῇ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ.

Κ Ε Φ. δ.

Περὶ Εὐριπίδου ἐν ἐξιάσει μεθυσθέντος.

Ἀρχέλαος ὁ βασιλεὺς ἐξίασιν παρεσκευάσασε πολυτελῆ τοῖς ἐταίροις. Προϊόντος δὲ τοῦ πότου, ζωρότερον πιὼν Εὐριπίδης ὑπήχθη πως κατ' ὀλίγον εἰς μέθην· εἶτα συγκλιθέντα αὐτῷ Ἀγάθωνα, τὸν τῆς τραγωδίας ποιητὴν, περιλαβὼν κατεφίλει, τεσσαράκοντα ἐτῶν που γεγονότα. Τοῦ δὲ Ἀρχελάου πυθομένου, εἰ καὶ νῦν ἔτι ἐρώμενος αὐτῷ δοκεῖ εἶναι, ἀπεκρίνατο, Ναὶ μὰ Δία· οὐ γὰρ μόνον τὸ ἔαρ τῶν καλῶν κάλλισον, ἀλλὰ καὶ τὸ μετόπωρον.

Κ Ε Φ. ε.

Τίς πρῶτον ἠράσθη γενναίων παιδικῶν.

Ἐρασθῆναι πρῶτον γενναίων παιδικῶν λέγουσι Λαΐον, ἀρπάσαντα Χρῦσιππον τὸν Πέλοπος. Καὶ ἐκ τούτου τοῖς Θηβαίοις ἐν τῶν καλῶν ἐδόκει τὸ τῶν ὠραίων ἐρᾶν.

Κ Ε Φ. ς.

Περὶ Ἀρκαδικοῦ, Θασίων, καὶ Ἀχαϊκοῦ, οἴνων ἰδιοτήτων.

Ἐν Ἠραΐα τῆς Ἀρκαδίας ἀκούω πεφυκέναι ἀμπέλους, ἐξ ὧν γίνεται οἶνος, ὅς τοῦ λογισμοῦ παράγει, καὶ ἔκφρονας τοὺς Ἀρκάδας ποιεῖ, τὰς δὲ γυναῖκας τεκνοποιούς τίθησιν.

Ὅτι ἐν Θάσῳ δύο γένη φασὶν οἴνων γίνεσθαι, καὶ τὸν μὲν ἕτερον πινόμενον, εἰς ὕπνον κατάγειν εὐ μάλα βαθὺν, καὶ διὰ ταῦτα ἡδύν· τὸν δὲ ἕτερον ἀντίπαλον εἶναι τοῦ βίου, καὶ ἀγρυπνίαν ἐμποιεῖν, καὶ ἀνιᾶσθαι παρέχειν.

Ἐν δὲ Ἀχαΐα περὶ Κερυνίαν οἶνος γίνεται, ὅς ταῖς βουλομέναις γυναῖξιν ἀμβλῶσαι συμμαχεται.

Κ Ε Φ. ζ.

Περὶ Θηβῶν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ἀλουσῶν, καὶ περὶ
Πινδάρου.

Ὅτε εἶλε τὴν Θηβαίων πόλιν Ἀλέξανδρος, ἀπέδοτο τοὺς ἐλευθέρους πάντας, πλὴν ἱερέων. Ἀφῆκε δὲ τῆς πράσεως καὶ τοὺς τοῦ πατρὸς ξένους (ὠμήρευσε γὰρ παρ' αὐτοῖς ὁ Φίλιππος, ἔτι παῖς ὢν), καὶ τοὺς συγγενεῖς δὲ τούτων ἀφῆκεν. Ἐτίμησε δὲ καὶ τοὺς ἐγγόνους τοὺς τοῦ Πινδάρου, καὶ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ μόνην εἶασεν ἐσάναι. Ἐφόνευσε δὲ τῶν Θηβαίων εἰς ἑξακισχιλίους, αἰχμάλωτοι δὲ ἐλήφθησαν τρισμῦριοι.

Κ Ε Φ. η καὶ θ.

Περὶ Λυσάνδρου, καὶ Λαμίας.

Λύσανδρον τὸν Λακεδαιμόνιον, ἐν τῇ Ἰωνίᾳ διατρίβοντα, τὰ Λυκούργου φασὶ νόμιμα ρίψαντα, ἐπίπωνα ὄντα, διατεθρῦσθαι τὸν βίον. Λάμια γοῦν ἡ Ἀττικὴ ἑταίρα εἶπεν, Ὅτι ἐκ τῆς Ἑλλάδος λέοντες, ἐν Ἐφέσῳ γεγόνασιν ἀλώπεκες.

Κ Ε Φ. ι.

Περὶ Διονυσίου δύο γυναῖκας ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀγαγόντος.

Ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ δύο γυναῖκας ἠγάγετο Διονύσιος, Δωρίδα τὴν Λακρῖδα, καὶ Ἀριστομάχην τὴν Ἰππαρίνου, Δίωνος δὲ ἀδελφὴν καὶ παρ' ἑκατέραν ἀνεπαύετο ἐν τῷ μέρει. Καὶ ἡ μὲν ἠκολούθει στρατευομένῳ, ἡ δὲ ἐπανιόντα ὑπεδέχετο.

Κ Ε Φ. ια.

Περὶ Περσῶν καταδουλώσεως, καὶ Ἰσοκράτους.

Λόγος τις εἰς ἐμὲ ἀφίκετο, λέγων αἴτιον Ἰσοκράτην γενέσθαι τὸν ῥήτορα τοῖς Πέρσαις καταδουλώσεως, ἧς ἐδουλώσαντο αὐτοὺς Μακεδόνες. Τοῦ γὰρ πανηγυρικοῦ λόγου, ὃν Ἰσοκράτης τοῖς Ἕλλησιν ἐπεδείξατο, εἰς Μακεδονίαν ἐλθοῦσα ἡ φήμη,

πρῶτον μὲν Φίλιππον ἐπὶ τὴν Ἀσίαν ἀνέστησεν· ἀποθανόντος δὲ ἐκείνου, Ἀλέξανδρον τὸν υἱὸν αὐτοῦ, πατρῶων κληρονόμον, τὴν ὄρμην τὴν τοῦ Φιλίππου διαδέξασθαι παρεσκεύασε.

Κ Ε Φ. ιβ.

Πῶς ὁ Μέτων ἐρρύσατο ἑαυτὸν τῆς ἐξόδου, καὶ περὶ Ὀδυσσέως μανίας.

Μέτων ὁ ἀστρονόμος, μελλόντων ἐπὶ τὴν Σικελίαν πλεῖν τῶν Ἀθηναίων ἤδη τῶν στρατευμάτων, καὶ αὐτὸς εἰς ἦν τοῦ καταλόγου. Σαφῶς δὲ ἐπιστάμενος τὰς μελλούσας τύχας, τὸν πλοῦν ἐφυλάττετο, δεδιώς, καὶ σπεύδων τῆς ἐξόδου ἑαυτὸν ρύσασθαι. Ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἔπραττεν, ὑπέκρίνατο μανίαν· καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἔδρασε, πιστώσασθαι τὴν τῆς νόσου δόξαν βουλόμενος, ἐν δὲ ταῖς καὶ τὴν συνοικίαν τὴν αὐτοῦ κατέπρησεν· ἐγεινία δὲ αὐτὴ τῇ Παικίλῃ. Καὶ ἐκ τούτου ἀφῆκαν αὐτὸν οἱ Ἄρχοντες. Καὶ μοι δοκεῖ ὁ Μέτων ἄμεινον ὑποκρίνασθαι τὴν μανίαν τοῦ Ὀδυσσέως τοῦ Ἰθακησίου· ἐκεῖνον μὲν γὰρ ὁ Παλαμῆδης κατεφώρασε, τοῦτον δὲ Ἀθηναίων οὐδεὶς.

Κ Ε Φ. ιγ.

Περὶ Πτολεμαίου εὐεργεσίας.

Πτολεμαῖον φασὶ τὸν Λάγου, καταπλουτίζοντα τοὺς φίλους αὐτοῦ, ὑπερχαίρειν. Ἐλεγε δὲ ἄμεινον εἶναι πλουτίζειν, ἢ πλουτεῖν.

Κ Ε Φ. ιδ.

Περὶ Ὀμήρου ἐπῶν, καὶ ποιήσεως.

Ὅτι τὰ Ὀμήρου ἔπη πρότερον διηρημένα ἦδον σὶ παλαιοί. Οἷον ἔλεγον, Τὴν ἐπὶ ναυσὶ μάχην, καὶ Δολωνίαν τινὰ, καὶ Ἀρισεΐαν. Ἀγαμέμνονος, καὶ Νεῶν κατάλογον, καὶ Πατρόκλειαν, καὶ Λύτρα, καὶ Ἐπὶ Πατρόκλῳ ἄθλα, καὶ Ὀρκίων ἀφάνισιν. Ταῦτα ὑπὲρ τῆς Ἰλιάδος. Ὑπὲρ δὲ τῆς ἐτέρας· Τὰ ἐν Πύλῳ, καὶ Τὰ ἐν Λακεδαιμόνι, καὶ Καλυψοῦς ἄντρον, καὶ

Τὰ περὶ τὴν σχεδίαν, Ἀλκίνου ἀπολόγους, Κυκλωπίαν, καὶ Νεκυίαν, καὶ Τὰ τῆς Κίρκης νίπτρα, Μνηστήρων φόνον, Τὰ ἐν ἀγρῶ, Τὰ ἐν Λαέρτου. Ὅψέ δὲ Λυκοῦργος ὁ Λακεδαιμόνιος ἀθρόαν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκόμισε τὴν Ὀμήρου ποίησιν. Τὸ δὲ ἀγώγιμον τοῦτο ἐξ Ἰωνίας, ἠνίκα ἀπεδήμησεν, ἤγαγεν. Ἰγερρον δὲ Πεισίσρατος συναγαγὼν, ἀπέφηνε τὴν Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν.

Κ Ε Φ. ιε.

Περὶ ἀνοήτων τινῶν ἄγαν.

Φασὶ παχύτατον γενέσθαι τὴν διάνοιαν οἱ τῆς κωμωδίας ποιηταί, τὸ δέρμα ἔχοντα ἀδιακόνισον, Πολύδωρόν τινα, καὶ ἄλλον Κοικυλίωνα ὄνομα, ὅσπερ τὰ κύματα ἠρίθμει ὑπὸ τῆς ἄγαν-μανίας. Λόγος δὲ τις, καὶ Σαννυρίωνα τοιοῦτόν γενέσθαι, ὃς ἐν τῇ ληκύθῳ τὴν κλίμακα ἐζήτει. Καὶ Κόροιβον δὲ, καὶ Μελιτίδην, καὶ ἐκείνους ἀνοήτους φασίν.

Κ Ε Φ. ις.

Περὶ Ἀπολλωνιατῶν, καὶ τῆς αὐτῶν χώρας, καὶ περὶ Ἐπιδάμνου.

Ἀπολλωνιάται πόλιν οἰκοῦσι γείτονα Ἐπιδάμνου ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ. Καὶ ἐν τοῖς πλησίον αὐτῆς χωρίοις ἄσφαλτός ἐστιν ὀρυκτὴ, καὶ πίσσα, τὸν αὐτὸν ἐκ τῆς γῆς ἀνατέλλουσα τρόπον, ὃν καὶ αἱ πλεῖσαι πηγαὶ τῶν ὑδάτων. Οὐ πάρῳ δὲ καὶ τὸ ἄθανατον δείκνυται πῦρ. Ὁ δὲ καϊόμενός ἐστι λόφος ὀλίγος, καὶ οὐκ εἰς μέγα διήκει, καὶ ἔχει περίβολον οὐ πολὺν, ὅζει δὲ θείου καὶ συπτηρίας. Καὶ περὶ αὐτὸν ἐστὶ δένδρα εὐθαλῆ, καὶ πῶα χλωρά· καὶ τὸ πῦρ πλησίον ἐνακμάζον οὐδὲν λυπεῖ, οὔτε τὴν τῶν φυτῶν βλάσην, οὔτε τὴν τεθηλυῖαν [ὑλὴν]. Καίεται δὲ τὸ πῦρ καὶ νύκτα καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ διέλιπεν σῦδέποτε, ὡς Ἀπολλωνιάται λέγουσι, πρὶν τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς Ἰλλυριοῦς συμβάντος αὐτοῖς.

Ὅτι Ἀπολλωνιάται ξενηλασίας ἐποίουν κατὰ τὸν Λακε-

δαιμόνιον νόμον· Ἐπιδάμνιοι δὲ ἐπιδημεῖν παρεῖχον τῷ βουλομένῳ.

Κ Ε Φ. ιζ.

Παροιμία, καὶ περὶ Φρυνίχου.

Πτήσσει Φρυνίχος, ὡς τις ἀλεκτρυών· παροιμία ἐπὶ τῶν κακῶς τι πασχόντων. Ὑποκρινομένου γὰρ Φρυνίχου τοῦ τραγικοῦ τὴν Μιλήτου ἄλωσιν, οἱ Ἀθηναῖοι δακρύσαντες ἐξέβαλον δεδοικότα καὶ ὑποπτήσσοντα.

Κ Ε Φ. ιη.

Περὶ Διονυσίου.

Διονύσιος, ὁ τῆς Σικελίας τύραννος, τραγωδίαν μὲν ἠσπάζετο, καὶ ἐπῆνει, καὶ οὖν καὶ δράματα ἐξεπόνησε τραγικά· ἄλλοτρίως δὲ πρὸς τὴν κωμωδίαν διέκειτο, ὅτι οὐκ ἦν φιλόγελως.

Κ Ε Φ. ιθ.

Περὶ τῶν ὑπὸ Κλεομένου ρηθέντων ὑπὲρ Ομήρου καὶ Ἡσιόδου.

Ἐλεγεν ὁ Κλεομένης Λακωνικῶς καὶ κατὰ τὸν ἐπιχώριον τρόπον, τὸν Ὅμηρον Λακεδαιμονίων εἶναι ποιητὴν, ὡς χρῆ πολεμεῖν λέγοντα· τὸν δὲ Ἡσιόδον, τῶν Εἰλώτων, λέγοντα ὡς χρῆ γεωργεῖν.

Κ Ε Φ. κ.

Περὶ τινος ἠδέως ἀποθνήσκοντος, ὅπως ἂν ἴδοι τινὰς τῶν τεθνεώτων.

Ἄνῃρ Μεγαλοπολίτης ἐξ Ἀρκαδίας, Κερκιδᾶς ὄνομα, ἀποθνήσκων ἔλεγε πρὸς τοὺς οἰκείους, ἀθυμουμένους, ἠδέως ἀπολύεσθαι τοῦ ζῆν· δι' ἐλπίδος γὰρ ἔχειν συγγενέσθαι, τῶν μὲν σοφῶν Πυθαγόρα, τῶν δὲ ἱστορικῶν Ἐκαταίῳ, τῶν δὲ μουσικῶν Ὀλύμπῳ, τῶν δὲ ποιητῶν Ὀμήρῳ. Καὶ ἐπὶ τούτοις, ὡς λόγος, τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν.

Κ Ε Φ. κα.

Περὶ Φρυγίου ἀρμονίας.

Ὅτι ἐν Κελαιναῖς τῇ δορᾷ τοῦ Φρυγὸς εἶναι προσαυλῆ τις τὴν ἀρμονίαν τὴν Φρύγιον, ἢ δορὰ κινεῖται· εἰάν δὲ εἰς Ἀπόλλωνα, ἀτρεμεῖ, καὶ ἔοικε κωφῇ.

Κ Ε Φ. κβ.

Περὶ Ὀμήρου ναοῦ καὶ ἀγάλματος.

Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ, κατασκευάσας Ὀμήρω νεὼν, αὐτὸν μὲν καλὸν καλῶς ἐκάθισε· κύκλω δὲ τὰς πόλεις περιέστησε τοῦ ἀγάλματος, ὅσαι ἀντιποιοῦνται τοῦ Ὀμήρου. Γαλάτων δὲ ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὀμηρον αὐτὸν ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμμησεμένα ἀρυομένους.

Κ Ε Φ. κγ.

Περὶ Λυκούργου τοῦ Λακεδαιμονίου.

Λυκούργος ὁ Λακεδαιμόνιος, ὁ Εὐνόμου παῖς, δικαίους βουλευθεῖς ἀποφῆναι Λακεδαιμονίους, ὑπὲρ τούτου γε οὐ καλοὺς τοὺς μισθοὺς ἤρυσατο. Ἀπήντησε γὰρ αὐτῷ τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκοπῆναι ὑπὸ Ἀλκάνδρου, ὡς μὲν τινὲς φασιν, ἐξ ἐπιβουλῆς λίθω βληθεῖς, ὡς δὲ ἄλλος διαφοιτᾷ λόγος, βακτηρία παθὼν τὸ πάθος. Λέγεται δὲ ὁ λόγος πρὸς τοὺς ἄλλα θελήσαντας, ἄλλων δὲ τυχόντας. Λέγει δὲ Ἐφορος αὐτὸν, λιμῶ διακαρτερήσαντα, ἐν φυγῇ ἀποθανεῖν.

Κ Ε Φ. κδ.

Περὶ τινων ὑπ' ἰδίων νόμων βλαβέντων.

Λυκούργος ὁ ῥήτωρ ἔγραψε, Μὴ ἐλαύνειν τὰς γυναῖκας ἐν τοῖς μυστηρίοις ἐπὶ ζευγῶν, ἢ τῇ δρώσῃ τοῦτο ἐπηρτῆσθαι ζημίαν, ἣν γε ᾤετο τάξας ἀποχρῶσαν. Πρώτῃ τῷ ψηφίσματι ἠπειθήσεν ἡ τούτου γυνὴ, καὶ τὴν ζημίαν ἐξέτισε καταδικασθεῖσα.

Καὶ Περικλῆς ἔγραψε, Μὴ εἶναι Ἀθηναῖον, ὃς μὴ ἐξ ἀμφοῖν γέγονεν ἀσοῖν. Εἶτα ἀποβαλὼν τοὺς γνησίους παῖδας, ἐπὶ τῷ νόθῳ Περικλεῖ κατελέλειπτο. Δῆλα δὲ, ὅτι καὶ Περικλῆς ἐβούλετο μὲν ἕτερα, ἔτυχε δὲ ἐτέρων.

Κλεισθένης δὲ ὁ Ἀθηναῖος τὸ δεῖν ἐξοσρακίζεσθαι πρῶτος εἰσηγησάμενος, αὐτὸς ἔτυχε τῆς καταδίκης πρῶτος.

Ζάλευκος ὁ Λοκρῶν νομοθέτης προσέταξε, Τὸν μοιχὸν ἀλόντα ἐκκόπτεσθαι τοὺς ὀφθαλμούς. Ἄ τοίνυν μηδὲ προσεδόκησε, ταῦτα ὁ Δαίμων αὐτῷ παρὰ τὴν δόξαν καὶ τὴν ἐλπίδα ἐπήγαγεν· ὁ γάρ τοι παῖς ἀλοὺς ἐπὶ μοιχείᾳ, εἶτα ἔμελλε πείσεσθαι τὰ ἐκ τοῦ πατρῷου νόμου. Ἐνταῦθα, ἵνα μὴ διαφθαρῇ τὸ ἄπαξ κεκυρωμένον, ὑπέμεινεν αὐτὸς ὁ εἰσηγησάμενος, ὑπὲρ τοῦ ἐτέρου τῶν τοῦ παιδὸς ὀφθαλμῶν, ἀντιδοῦναι τὸν ἑαυτοῦ, ἵνα μὴ ὁ νεανίσκος τυφλωθῇ τελείως.

Κ Ε Φ. κ ε.

Περὶ Πινδάρου ἐν ἀγωνίᾳ Κορίννης ἠττηθέντος.

Πίνδαρος ὁ ποιητής, ἀγωνιζόμενος ἐν Θήβαις, ἀμαθέσι περιπεσῶν ἀχροαταῖς, ἠττήθη Κορίννης πεντάκις. Ἐλέγχων δὲ τὴν ἀμουσίαν αὐτῶν ὁ Πίνδαρος, σὺν ἐκάλει τὴν Κόρινναν.

Κ Ε Φ. κ ς.

Πῶς ὁ Διογένης, ἐν ἀπορίᾳ πάντων γενόμενος, παρεμυθήσατο ἑαυτόν.

Διογένης ὁ Σινοπεὺς ἔρημος ἦν, καὶ μόνος ἀπέρριπτο· καὶ οὔτε τινα δι' ἀπορίαν ὑπεδέχετο, οὔτε τις αὐτὸν ἐξένιζε, τὸν ἄνδρα ἐκτρεπόμενος διὰ τὸ τοῦ τρόπου ἐλεγκτικὸν, καὶ ὅτι ἦν πρὸς τὰ πραττόμενα καὶ λεγόμενα δυσάρεστος. Ἡθύμει οὖν ὁ Διογένης, καὶ φύλλων ἄκρα ἤσθιε· ταῦτα γάρ οἱ παρῆν. Τοῖς δὲ ἀποπίπτουσι τοῦ ἄρτου θρύμμασι μῦς ἐχρῆτο ἐπιφοιτῶν. Ὁ οὖν Διογένης φιλοπόνως κατεσκέψατο τὸ πραττόμενον, καὶ μειδιάσας, καὶ ἑαυτοῦ γενόμενος φαιδρότερός τε καὶ ἴλωος, εἶπεν,

εἶπεν, Ὁ μὲν μῦς οὗτος τῆς Ἀθηναίων πολυτελείας δεῖται οὐδὲν, σὺ δὲ, ὦ Διόγετες, ἄχθη, φησὶν, ὅτι μὴ συνδειπνεῖς Ἀθηναίσις· καὶ ἐπόρισεν ἑαυτῷ εὐκαιρον εὐθυμίαν.

Κ Ε Φ. κζ.

Περὶ Σωκράτους σώματος.

Ὅτι τὸ Σωκράτους σῶμα πεπίστευτο κόσμιον, καὶ σωφροσύνης ἐγκρατὲς γεγονέναι καὶ ταύτῃ. Ἐνόσουν Ἀθηναῖοι πανδημεῖ, καὶ οἱ μὲν ἀπέθνησκον, οἱ δὲ ἐπιθανατίως εἶχον· Σωκράτης δὲ μόνος οὐκ ἐνόσησε τὴν ἀρχήν. Ὁ τοίνυν τοιοῦτῳ συνῶν σώματι, τίνα ἡγούμεθα εἶχε ψυχὴν;

Κ Ε Φ. κη.

Περὶ τοῦ οἰκέτου τοῦ Διογένους ὑπὸ κυνῶν διασπασθέντος.

Διογένης ἠνίκα ἀπέλιπε τὴν πατρίδα, εἰς αὐτῷ τῶν οἰκετῶν ἠκολούθει, ὄνομα Μάνης, ὃς οὐ φέρων τὴν μετ' αὐτοῦ διατριβὴν ἀπέδρα. Προτρεπόντων δὲ τινῶν ζητεῖν αὐτὸν, ἔφη, Οὐκ αἰσχρὸν, Μάνην μὲν μὴ δεῖσθαι Διογένους, Διογένην δὲ Μάνους; Οὗτος δὲ ὁ οἰκέτης, εἰς Δελφοὺς ἀλώμενος, ὑπὸ κυνῶν διεσπᾶσθη, τῷ ὀνόματι τοῦ δεσπότης δίκας ἐκτίσας, ἀνθ' ὧν ἀπέδρασεν.

Κ Ε Φ. κθ.

Περὶ ἐλπίδος.

Ἐλεγεν ὁ Πλάτων τὰς ἐλπίδας ἐγρηγορότων ἀνθρώπων ὀνειρούς εἶναι.

Κ Ε Φ. λ.

Περὶ Ὀλυμπιάδος ἐπὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τεθηνηκότι καὶ ἀτάφῳ δυσχεραίνουσης.

Ὀλυμπιάς ἡ Ἀλεξάνδρου πυθομένη, ὅτι πολὺν χρόνον ὁ παῖς αὐτῆς ἄταφος μένει, βαρὺ ἀνασένουσα, καὶ θρηνοῦσα εὐ μάλα λιγέως, Ὡ τέκνον, εἶπεν, ἀλλὰ σὺ μὲν οὐρανοῦ μετα-

σχεῖν βουλόμενος, καὶ τοῦτο σπεύδων, νῦν οὐδὲ τῶν κοινῶν δήπου, καὶ ἴσων πᾶσιν ἀνθρώποις, μετασχεῖν ἔχεις, γῆς τε ἄμα καὶ ταφῆς· καὶ τὰς ἑαυτῆς τύχας οἰκτείρασα, καὶ τὸ τοῦ παιδὸς τετυφωμένον ἐλέγξασα.

Κ Ε Φ. λα.

Ὅτι Ξενοκράτης φιλοικτίρμων ἦν.

Ξενοκράτης ὁ Χαλκηδόνιος, ὁ ἐταῖρος Πλάτωνος, τὰ τε ἄλλα ἦν φιλοικτίρμων, καὶ οὐ μόνον φιλόανθρωπος, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν ἀλόγων ζῶων ἠλέει. Καὶ οὖν ποτε καθημένου ἐν ὑπαίθρῳ, διωκόμενος βιαίως σρουθὸς ὑπὸ ἰέρακος, εἰς τοὺς κόλπους αὐτοῦ κατέπετη. Ὁ δὲ ἀσμένως ἐδέξατο τὸν ὄρνιν, καὶ διεφύλαξεν ἀποκρύψας, ἔς' ἂν ὁ διώκων ἀπῆλθεν. Ἐπεὶ δὲ ἠλευθέρωσεν αὐτὸν τοῦ φόβου, ἀπλώσας τὸν κόλπον, ἀφήκε τὸν ὄρνιν, ἐπειπὼν, Ὅτι μὴ ἐξέδωκε τὸν ἰκέτην.

Κ Ε Φ. λβ.

Πῶς ὁ Σωκράτης ἐταίρας τινὸς ἀλαζονείαν ἤλεγξεν.

Φησὶ Ξενοφῶν, ὅτι Θεοδότῃ τῇ ἐταίρᾳ εἰς λόγους ἀφῆκε Σωκράτης, καλλίστη γυναικὶ οὔσῃ. Ἀλλὰ καὶ τῇ Καλλιπτοῦ ἦλθεν εἰς λόγους, ἣ ἔλεγεν, Ἐγὼ μὲν, ὦ Σωφρονίσκου, κρείττων εἰμί σου· σὺ μὲν γὰρ οὐδένα τῶν ἐμῶν δύνη ἀποσπᾶσαι, ἐγὼ δὲ, ἐὰν βούλωμαι, τοὺς σοὺς πάντας. Ὁ δὲ, Καὶ μάλα γε εἰκότως· σὺ μὲν γὰρ ἐπὶ τὴν κατάντη αὐτοὺς πάντας ἄγεις, ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀρετὴν ἤκειν βιάζομαι· ὀρθία δὲ ἡ ἀνοδὸς ἐστὶ, καὶ ἀήθης τοῖς πολλοῖς.

Κ Ε Φ. λγ.

Περὶ Ροδώπιδος ἐταίρας τύχης.

Ροδώπιν φασιν Αἰγυπτίαν ἐταίραν γενέσθαι ὠραιότατην. Καὶ ποτε αὐτῆς λουομένης, ἣ τὰ παράδοξα καὶ τὰ ἀδόκητα φιλοῦσα ἐργάζεσθαι τύχη προὔξενῃσεν αὐτῇ, οὐ τῆς γνώμης, ἀλλὰ τοῦ κάλλους ἄξια. Λουομένης γὰρ, καὶ τῶν θεραπαινίδων

τὴν ἐσθῆτα φιλαττουσῶν, ἀετὸς καταπτὰς, τὸ ἕτερον τῶν ὑποδήματων ἀρπάσας, ἀπιῶν ὤχετο· καὶ ἐκόμισεν εἰς Μέμφιν, δικάζοντος Ψαρμίτιχου, καὶ εἰς τὸν κόλπον ἐνέβαλε τὸ ὑπόδημα. Ὁ δὲ Ψαρμίτιχος, θαυμάσας τοῦ ὑποδήματος τὸν ῥυθμὸν, καὶ τῆς ἐργασίας αὐτοῦ τὴν χάριν, καὶ τὸ πραχθὲν ὑπὸ τοῦ ὄρνιθος, προσέταξεν ἀνὰ πᾶσαν τὴν Αἴγυπτον ἀναζητεῖσθαι τὴν ἄνθρωπον, ἧς τὸ ὑπόδημά ἐστι· καὶ εὐρῶν γαμετὴν ἠγάγετο.

Κ Ε Φ. λδ.

Περὶ Διονυσίου.

Ὅτι τὸν Λέοντα ὁ Διονύσιος, μετὰ τὴν πρόσταξιν τὴν κατ' αὐτοῦ ἀνευρῶν, εἰς τρεῖς τοῖς δορυφόροις ἐκέλευσεν ἀπάγειν, καὶ μετέγνω τρεῖς, καὶ καθ' ἐκάστην μεταπομπὴν, κατεφίλει κλαίων, καὶ καταρώμενος ἑαυτοῦ, ὅτι ποτε ἔλαβε τὸ ξίφος· Τελευτῶν ἠττηται τῷ φόβῳ, καὶ προσέταξεν ἀποσφαγῆναι, εἰπὼν, Ὅτι οὐκ ἔστιν, ὦ Λέον, σοι ζῆν.

Κ Ε Φ. λε.

Περὶ ἐλάφου ἐν νύσῳ φυσικῆς θεραπείας.

Λέγουσι φυσικοὶ ἄνδρες τὸν ἔλαφον, καθάρσεως δεόμενον, σέλινα ἐσθίειν· φαλαγγίων δὲ κνήσασιν ἐχόμενον, καρκίνους.

Κ Ε Φ. λς.

Περὶ Εὐρυδίκης Φιλίππου θυγατρὸς τελευτῆς.

Ὀλυμπίας τῆ Φιλίππου θυγατρὶ Εὐρυδίκη (ἣν δὲ ἄρα ἐξ Ἰλλυρίδος γυναικὸς τῷ Φιλίππῳ γενομένη) προσέπεμψε κῶνιον, καὶ βρόχον, καὶ ξίφος. Ἡ δὲ αἰρεῖται τὸν βρόχον.

Κ Ε Φ. λζ.

Περὶ Γέλωνος, καὶ τῶν αὐτῷ ἐπιβουλεύοντων.

Γέλων, ὁ τῶν Συρακουσίων τύραννος, τὴν τῆς ἀρχῆς κατάσασιν πραότατα εἶχε. Στασιώδεις δὲ τινες ἐπεβούλευον

αὐτῷ ἃ πυθόμενος ὁ Γέλων, εἰς ἐκκλησίαν συγκαλέσας τοὺς Συρακούσιους, εἰσῆλθεν ὠπλισμένος ὁ Γέλων, καὶ διεξελθὼν, ὅσα ἀγαθὰ αὐτοῖς εἰργάσατο, καὶ τὴν ἐπιβουλὴν ἐξεκάλυψε, καὶ ἀπεδύσατο τὴν πανοπλίαν, εἰπὼν πρὸς πάντας, Ἴδού τοῖνυν ὑμῖν ἐν χιτωνίσκῳ γυμνὸς τῶν ὄπλων παρέστηκα, καὶ δίδωμι χρῆσθαι, ὅ, τι βούλεσθε. Καὶ ἐθαύμασαν αὐτοῦ τὴν γνώμην οἱ Συρακούσιοι· οἱ δὲ καὶ τοὺς ἐπιβουλεύοντας παρέδωσαν αὐτῷ κολάσαι, καὶ τὴν ἀρχὴν ἔδωκαν. Ὁ δὲ καὶ τούτους εἶασε τῷ δήμῳ τιμωρῆσασθαι. Καὶ εἰκόνα αὐτοῦ οἱ Συρακούσιοι ἔστησαν ἐν ἀζώσῳ χιτῶνι· καὶ ἦν τοῦτο τῆς δημιουργίας αὐτοῦ ὑπόμνημα, καὶ τοῖς εἰς τὸν μετὰ ταῦτα αἰῶνα μέλλουσιν ἄρχειν δίδαγμα.

Κ Ε Φ. λη.

Περὶ Ἀλκιβιάδου.

Ἰσχυρῶς Ὅμηρον ἐθαύμαζεν Ἀλκιβιάδης· καὶ ποτε διδασκαλεῖν παίδων προσελθὼν, ῥαψῳδίαν Ἰλιάδος ἤτει. Τοῦ δὲ διδασκάλου μὴδὲν ἔχειν Ὀμήρου φήσαντος, ἐντρίψας αὐτῷ κόνδυλον εὖ μάλα σφερόν, παρῆλθεν, ἐνδειξάμενος, ὅτι ἐκεῖνος ἀπαίδευτός ἐστι, καὶ τοιούτους ἀποφαίνει τοὺς παῖδας.

Οὗτος, ἐπὶ κρίσιν καλούμενος θανατικὴν ἐκ Σικελίας ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, οὐχ' ὑπήκουσεν, εἰπὼν, Εὐήθες τὸν ἔχοντα δίκην, ζητεῖν ἀποφυγεῖν, ἐνὸν φυγεῖν. Εἰπόντος δὲ τινος, Οὐ πισεύεις τῇ πατρίδι τὴν περὶ σοῦ κρίσιν; ὁ δὲ εἶπεν, Οὐδὲ τῇ μητρίδι· δέδοικα γὰρ μὴ ἀγνοήσασα, καὶ σφαλεῖσα τοῦ ἀληθοῦς, εἶτα τὴν μέλαιναν ἐμβάλη ἀντὶ τῆς λευκῆς ψῆφον. Πυθόμενος οὖν, ὅτι θάνατος αὐτοῦ κατεγνώσθη ὑπὸ τῶν πολιτῶν, Δείξομεν οὖν, εἶπεν, ὅτι ζῶμεν· καὶ ὀρμήσας πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, τὸν Δεκελεικὸν ἐξῆψε πόλεμον ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους.

Ἐλεγε δὲ μὴδὲν παράδοξον ποιεῖν Λακεδαιμονίους, ἀδεῶς ἐν τῷ πολέμῳ ἀποθνήσκοντας· τὴν γὰρ ἐκ τῶν νόμων ταλαι-

πωρίαν ἀποδιδράσκοντας, θάνατον ὑπὲρ τῶν πόνων, ὧν ἔχουσι, προθύμως ἀλλάττεσθαι.

Εἰώθει δέ, φασιν, ἐπιλέγειν ταῖς ἑαυτοῦ πράξεις, ὅτι τὸν τῶν Διοσκούρων ζῆ βίον, παρ' ἡμέραν τεθνηκώς τε, καὶ ἀναβιούς· εὐημερήσας γὰρ ἐν τῷ δήμῳ ἴσος Θεοῖς νομίζεσθαι, κακῶς δὲ ἀπαλλάξας, τῶν νεκρῶν μηδὲ ὀλίγον διαφέρειν.

Κ Ε Φ. λθ.

Περὶ Ἐφιάλτου.

Ἐφιάλτης, στρατηγοῦ ὀνειδίσαντος αὐτῷ τινος πενίαν, Τὸ δὲ ἕτερον, ἔφη, διὰ τί οὐ λέγεις, ὅτι δίκαιός εἰμι.

Κ Ε Φ. μ.

Περὶ Θεμισοκλέους.

Στρεπτῶ κειμένῳ ἐπὶ τῆς γῆς χρυσῷ Περσικῷ ὁ Θεμισοκλῆς παρεσῶς, [τῷ] παιδὶ εἶπεν, Οὐκ ἀναιρήσεις, ὦ παῖ, τὸ ἔυρεμα τόδε; δείξας τὸν στρεπτόν· οὐ γὰρ σὺ Θεμισοκλῆς εἶ δήπου.

Ὅτι ἠτίμασαν αὐτόν ποτε Ἀθηναῖοι, εἶτα ἐπὶ τὴν ἀρχὴν αὐθις παρεκάλουν. Ὁ δὲ, Οὐκ ἐπαινῶ τοὺς τοιούτους ἄνδρας, οἳ τινες τὴν αὐτὴν ἀμίδα καὶ οἰνοχόην ἔχουσι.

Πρὸς Εὐρυβιάδην τὸν Λακεδαιμόνιον ἔλεγέ τι ὑπεναντίον, καὶ [ὅς] ἀνέτεινεν αὐτῷ τὴν βακτηρίαν. Ὁ δὲ, Πάταξον μὲν, ἄκουσον δέ. Ἥδει δὲ ὅτι, ἃ μέλλει λέγειν, τῷ κοινῷ λυσιτελεῖ.

Κ Ε Φ. μα.

Περὶ Φωκίωνος.

Ὀδυρομένων τῶν μετὰ Φωκίωνος μελλόντων ἀποθνήσκειν, εἶπεν ὁ Φωκίων, Εἶτα οὐκ ἀγαπᾶς, Θούδιππε, μετὰ Φωκίωνος ἀποθνήσκων;

Κ Ε Φ. μβ.

Περὶ Ἐπαμινώνδου.

Ἐπαμινώνδας ἔφευγε δίκην θανάτου, ἐπανελθὼν ἐκ τῆς Λα-

κωνικῆς, ὡς ἐπιβαλὼν τῇ βοιωταρχίᾳ τέσσαρας μῆνας παρὰ τὸν νόμον. Τοὺς μὲν οὖν συνάρχοντας ἐκέλευσεν εἰς αὐτὸν τὴν αἰτίαν ἀναφέρειν, ὡς ἐκδιασθέντας ἄκοντας. Αὐτὸς δὲ, παρελθὼν εἰς τὸ δικαστήριον, οὐκ ἔφη βελτίονας ἔχειν τῶν ἔργων τοὺς λόγους· εἰ δὲ μὴ, ἡξίου ἀποκτείνειν αὐτὸν, ἐπιγράψαι μὲν τοι τῇ σήλῃ, ὅτι μὴ βουλομένους Θεβαίους ἠνάγκασεν Ἐπαμινώνδας, τὴν μὲν Λακωνικὴν πυρπολῆσαι, πεντακοσίοις ἐνιαυτοῖς ἀδήλωτον οὖσαν· οἰκίσαι δὲ Μεσσήνην δι' ἐτῶν τριάκοντα καὶ διακοσίων· συντάξαι δὲ καὶ συναγαγεῖν εἰς αὐτὸν Ἀρκάδας· ἀποδοῦναι δὲ τοῖς Ἕλλησι τὴν αὐτονομίαν. Καὶ ἀφῆκαν αὐτὸν αἰδεσθέντες οἱ δικασαί. Ἐπανελθόντα δὲ αὐτὸν ἐκ τοῦ δικαστηρίου, Μελιταῖον κυνίδιον ἔσαινε. Διὸ πρὸς τοὺς παρόντας εἶπε, Τοῦτο μὲν ἀποδίδωσθε εὐεργεσίας μοι χάριν· Θεβαῖοι δὲ, πολλὰκις ὑπ' ἐμοῦ εὐπαθόντες, ἔκρινάν με θανάτου.

Κ Ε Φ. μγ.

Περὶ Τιμοθέου, καὶ Θεμισοκλέους.

Ὅτι Τιμόθεος, ὁ στρατηγὸς Ἀθηναίων, ἐπιζεύετο εὐτυχῆς εἶναι· καὶ ἔλεγον τὴν τύχην αἰτίαν εἶναι, Τιμόθεον δὲ οὐδενός, κωμωδοῦντες ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Καὶ οἱ ζωγράφοι δὲ καθεύδοντα ἐποίουν αὐτὸν· εἶτα ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀπηώρητο ἐς ὧσα ἡ Τύχη, ἔλκουσα εἰς κύρτον τὰς πόλεις.

Πυνθανομένου Θεμισοκλέους τινός, Κατὰ τί μάλιστα ἦσθη ἐν τῷ βίῳ; Ὅδε ἀπεκρίνατο, Τὸ θέατρον ἰδεῖν Ὀλυμπιάσιν ἐπισρεφόμενον εἰς ἐμὲ, εἰς τὸ σάδιον παριόντα.

Κ Ε Φ. μδ.

Περὶ Θεμισοκλέους καὶ Ἀρισείδου φιλονεικίας.

Τοὺς αὐτοὺς ἐπιτρόπους ἔσχε Θεμισοκλῆς, καὶ Ἀρισείδης ὁ Λυσιμάχου, καὶ διὰ ταῦτά τοι καὶ συνετράφησαν, καὶ συνεπαιδεύθησαν κοινῶ διδασκάλῳ. Εἰσασιάζετην δὲ ἡμῶς καὶ ἔτι παῖδες ὄντες· καὶ παρέμεινεν αὐτοῖς ἡ φιλονεικία ἀπὸ τῆς πρώτης ἡλικίας καὶ εἰς ἕσχατον γῆρας.

ΚΕΦ. με.

Περὶ Διονυσίου ἀπηνείας.

Ὅτι Διονύσιος τὴν μητέρα διεφθειρε φαρμάκοις· Λεπτίνην δὲ τὸν ἀδελφὸν, σῶσαι δυνάμενος, ἐν τῇ ναυμαχίᾳ περιεῖδεν ἀπολλύμενον.

ΚΕΦ. μς.

Περὶ δράκοντος ἐυεργεσίας ἀναμνησθέντος.

Πόλις ἐστὶ τῆς Ἀχαΐας αἱ Πάτραι. Παῖς παρ' αὐτοῖς δράκοντα μικρὸν ἐπρίατο, καὶ ἔτρεφε μετὰ πολλῆς τῆς κομιδῆς. Αὐξηθέντος δὲ αὐτοῦ ἐλάλει πρὸς αὐτὸν, ὡς πρὸς ἀκούοντα, καὶ ἤθυρε μετ' αὐτοῦ, καὶ συνεκάθευδεν αὐτῷ. Εἰς μέγιστον δὲ μέγεθος ἐλθὼν ὁ δράκων, ὑπὸ τῶν πολιτῶν εἰς ἐρημίαν ἀπελύθη. Ὑστερον δὲ ὁ παῖς, νεανίας γενόμενος, ἀπὸ τινος θεᾶς ἐπανιῶν, ληστῆς περιπεσὼν μετὰ τῶν συνηλικῶν, βοῆς γενομένης, ἰδοῦ ὁ δράκων· καὶ τοὺς μὲν διεσκόρπισεν, οὓς δὲ ἀπέκτεινεν, αὐτὸν δὲ περιεσώσατο.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΣΣΑΡΕΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΝ.

Κ Ε Φ. α.

Πῶς ὁ Ἀριστοτέλης εἶχε πρὸς φιλοδοξίαν.

ἈΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ὁ Νικομάχου, σοφὸς ἀνὴρ καὶ ὢν καὶ εἶναι δοκῶν, ἐπεὶ τις αὐτοῦ ἀφείλετο τὰς ψηφισθείσας αὐτῷ ἐν Δελφοῖς τιμὰς, ἐπισέλλων πρὸς Ἀντίπατρον περὶ τούτων, φησὶν, Ὑπὲρ τῶν ἐν Δελφοῖς ψηφισθέντων μοι, καὶ ὢν ἀφήρημαι νῦν, οὕτως ἔχω, ὡς μήτε μοι σφόδρα μέλειν ὑπὲρ αὐτῶν, μήτε μοι μηδὲν μέλειν. Οὐκ ἂν δὲ ἦν φιλοδοξία ταῦτα, οὐδ' ἂν καταγνοίην ἔγωγε τοιοῦτόν τι Ἀριστοτέλους· ἀλλ' εὖ φρονῶν ᾤετο, μὴ ὅμοιον εἶναι, ἀρχὴν τινα μὴ λαβεῖν, ἢ λαβόντα ἀφαιρεθῆναι. Τὸ μὲν γὰρ οὐδὲν μέγα, τὸ μὴ τυχεῖν· τὸ δὲ ἀλγεινόν, τὸ τυχόντα, εἶτα ἀποσερηθῆναι.

Κ Ε Φ. β.

Περὶ Ἀγησιλάου, καὶ τῶν βαρβάρων ἐπιπορούντων.

Ὅτι τοὺς παραβάντας ὄρκους τῶν βαρβάρων ἐπήνεσεν Ἀγησίλαος, ὅτι τοὺς Θεοὺς ἑαυτοῖς ἐχθροὺς ποιησάμενοι ταῖς ἐπιπορκίαις, αὐτῷ φίλους καὶ συμμαχοὺς κατεπράξαντο.

Κ Ε Φ. γ.

Περὶ ἀσωτίας.

Τιμόθεος πρὸς Ἀριστοφῶντα, ἄσωτον ὄντα, πικρότατα καθικόμενος αὐτοῦ, εἶπεν, Ὡς ἱκανὸν οὐδὲν, ἀλλὰ τούτῳ γε αἰσχρὸν οὐδέν.

Κ Ε Φ. δ.

Περὶ Ἀρισείδου ὑπὸ γαλῆς δηχθέντος, καὶ ἀποθνήσκοντος.

Ὅτι Ἀρισείδης ὁ Λοκρὸς ὑπὸ Ταρτησίας γαλῆς δηχθεὶς, καὶ ἀποθνήσκων, εἶπεν, Ὅτι πολὺ ἂν ἥδιον ἦν αὐτῷ δηχθέντι ὑπὸ λέοντος, ἢ παρδάλεως, ἀποθανεῖν, εἴπερ οὖν ἔδει τινὸς τῷ θανάτῳ προφάσεως, ἢ ὑπὸ θηρίου τοιοῦτου· τὴν ἀδοξίαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκεῖνος τοῦ δήγματος πολλῶ βαρύτερον φέρων, ἢ τὸν θάνατον αὐτόν.

Κ Ε Φ. ε.

Τίσιν ἐχρῶντο οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς ἀρχάς.

Οὐ μόνοις τοῖς ἀσπίσι ἐχρῶντο Ἀθηναῖοι, πρὸς τὰς ἀρχάς, καὶ τὰς στρατηγίας ἐπιτηδεῖσι, ἀλλὰ γὰρ καὶ ξένους προηροῦντο, καὶ τὰ κοινὰ αὐτοῖς ἐνεχειρίζον, εἴπερ οὖν αὐτοὺς ἀγαθοὺς ὄντας κατέγνωσαν, καὶ ἐπιτηδεῖους εἰς τὰ τοιαῦτα. Ἀπολλόδωρον τὸν Κυζικηνὸν πολλάκις στρατηγὸν εἶλοντο, ξένον ὄντα, καὶ Ἡρακλείδην τὸν Κλαζομένιον· ἐνδειξάμενοι γὰρ, ὅτι ἀξιοὶ λόγου εἰσίν, εἶτα οὐκ ἔδοξαν ἀνάξιοι τοῦ Ἀθηναίων ἄρχειν εἶναι. Καὶ ὑπὲρ μὲν τούτων ἐπαινεῖν χρὴ τὴν πόλιν, μὴ καταχαριζομένην τάληθές τοῖς πολίταις, ἀλλὰ νέμουςαν καὶ τοῖς γένει μὲν μὴ προσήκουσι, δι' ἀρετὴν δὲ ἀξίους τιμᾶσθαι.

Κ Ε Φ. ς.

Ἀρισίππου γνώμη περὶ εὐθυμίας.

Πάνυ σφόδρα ἐρρώμένως ἐφκει λέγειν ὁ Ἀρισίππος, παρεγλυῶν, μῆτε τοῖς παρελθοῦσιν ἐπικάμνειν, μῆτε τῶν ἐπιόντων προκάμνειν· εὐθυμίας γὰρ δεῖγμα τὸ τοιοῦτο, καὶ ἴλεω διανοίας ἀπόδειξις. Προσέταττε δὲ ἐφ' ἡμέρα τὴν γνώμην ἔχειν, καὶ αὖ πάλιν τῆς ἡμέρας ἐπ' ἐκείνῳ τῷ μέρει, καθ' ὃ ἕκαστος ἢ πράττει τι, ἢ ἐννοεῖ. Μόνον γὰρ ἔφασκεν ἡμέ-

τερον εἶναι τὸ παρὸν, μήτε δὲ τὸ φθάνον, μήτε τὸ προσδοκώμενον· τὸ μὲν γὰρ ἀπολωλέναι, τὸ δὲ ἄδηλον εἶναι, εἴπερ ἔσαι.

Κ Ε Φ. Ζ.

Νόμος Λακωνικὸς περὶ τῆς τῶν σωμάτων χροῆς, καὶ εὐφυΐας, καὶ των ὑπερσαρκούντων.

Λακεδαιμόνιος οὗτος ὁ νόμος. Ὁ δὲ νόμος ἐκεῖνα λέγει. Μηδένα Λακεδαιμονίων ἀνανδρότερον ὀραῖσθαι τὴν χροῆν, ἢ τὸν ὄγκον τοῦ σώματος ἔχειν ὑπὲρ τὰ γυμνάσια· ἐδόκει γὰρ τὸ μὲν ἀργίαν ὁμολογεῖν, τὸ δὲ οὐχ' ὁμολογεῖν ἄνδρα. Προσεγγέγραπτο δὲ τῷ νόμῳ, καὶ διὰ δέκα ἡμερῶν πάντως τοῖς Ἐφόροις τοὺς ἐφήβους παρίσασθαι γυμνοὺς δημοσίᾳ. Καὶ εἰ μὲν ἦσαν εὐπαγεῖς καὶ ἐρρωμένοι, καὶ ἐκ τῶν γυμνασίων οἰοεὶ διαγλυφέντες, καὶ διατορευθέντες, ἐπηρεοῦντο· εἰ δέ τι χαῦνον ἦν αὐτοῖς τῶν μελῶν, ἢ ἄγρότερον, ὑποιδούσης καὶ ὑπαναφυομένης διὰ τὴν ῥαθυμίαν πιμελῆς, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν ἐπαίοντο, καὶ ἐδικαιοῦντο. Ἐτίθεντο δὲ καὶ φροντίδα οἱ Ἐφοροὶ καθ' ἑκάστην πολυπραγμονεῖν τὰ περὶ τὴν σολὴν, εἰ ἕκαστα αὐτῆς μὴ ἀπολείπεται τοῦ κόσμου τοῦ δέοντος. Ἔδει δὲ ὀψοποιούς ἐν Λακεδαίμονι εἶναι κρέως μόνου· ὁ δὲ παρὰ τοῦτο ἐπιστάμενος, ἐξηλαύνετο τῆς Σπάρτης, ὡς τὰ τῶν νοσούντων καθάρσια. Οἱ αὐτοὶ Ναυκλείδην τὸν Πολυβιάδου, ὑπερσαρκοῦντα τῷ σώματι, καὶ ὑπέρπαχυν διὰ τρυφὴν γενόμενον, ἐκ τῆς ἐκκλησίας τῶν θεωμένων κατήγαγον, καὶ ἠπείλησαν αὐτῷ φυγῆς προσίμησιν, ἐὰν μὴ τὸν βίον, ὃν ἐβίου τότε, ὑπαίτιον ὄντα, καὶ Ἴωνικὸν μᾶλλον, ἢ Λακωνικὸν, τοῦ λοιποῦ μεθαρμόσῃται· φέρειν γὰρ αὐτοῦ τὸ εἶδος, καὶ τὴν τοῦ σώματος διάθεσιν, αἰσχύνῃν, καὶ τῇ Λακεδαίμονι, καὶ τοῖς νόμοις.

Κ Ε Φ. η.

Πῶς ὁ Πολύκλειτος καὶ Ἰππόμαχος τὴν τῶν πολλῶν ἄγνοιαν ἐξήλεγξαν.

Δύο εἰκόνας εἰργάσατο Πολύκλειτος κατὰ τὸ αὐτὸ, τὴν μὲν τοῖς ὄγλοις χαριζόμενος, τὴν δὲ κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης. Ἐχαρίζετο δὲ τοῖς πολλοῖς τὸν τρόπον τοῦτον καθ' ἕκαστον τῶν εἰσιόντων μετετίθει τι, καὶ μετεμόρφου, πειθόμενος τῇ ἐκάστου ὑφηγήσει. Προὔθηκεν οὖν ἀμφοτέρας· καὶ ἡ μὲν ὑπὸ πάντων ἐθαυμάζετο, ἡ δὲ ἑτέρα ἐγελάτο. Ὑπολαβὼν οὖν ἔφη ὁ Πολύκλειτος, Ἀλλὰ ταύτην μὲν, ἣν ψέγετε, ὑμεῖς ἐποιήσατε, ταύτην δὲ, ἣν θαυμάζετε, ἐγώ.

Ἰππόμαχος ὁ αὐλητῆς, ἐπεὶ αὐτῷ μαθητῆς αὐλῶν ἤμαρτε μὲν κατὰ τὸ αὐλημα, ἐπηνέθη δὲ ὑπὸ τῶν παρόντων, καθίκετο αὐτοῦ τῇ βιάσει καὶ ἔφη, Κακῶς ἠύλησας· οὐ γὰρ ἂν οὐτοί σε ἐπήνουν.

Κ Ε Φ. θ.

Περὶ Ξενοκράτους καρτερίας.

Ξενοκράτης ὁ Χαλκηδόνιος, ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἄχαρι σκωπτόμενος, οὐδέποτε ἠγανάκτει, φασὶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν παροξύνοντα αὐτὸν ὑπὲρ τούτου, ἵνα τι ἀποκρίνηται τῷ Πλάτωνι, ὅδε καὶ πάνυ ἐμφρόνως κατασιγάζων τὸν ἄνδρα ἔφατο, Ἀλλὰ τοῦτο ἐμοὶ συμφέρει.

Κ Ε Φ. ι.

Πῶς ὁ Φωκίων ἀντέσχωψεν εἰς τὸν Δημάδην.

Προεῖλοντο τοῦ Φωκίωνος Ἀθηναῖοι τὸν Δημάδην στρατηγεῖν. Ὁ δὲ, προτιμηθεὶς, καὶ μέγα φρονῶν, προσελθὼν τῷ Φωκίῳ, Χρῆσόν μοι, ἔφη, τὴν ῥυπαρὰν γλαμύδα, ἣν εἰώθεις φορεῖν παρὰ τὴν στρατηγίαν. Καὶ ὅς, Οὐδέποτε, εἶπεν, οὐδενὸς ῥυπαροῦ σὺ ἀπορήσεις, ἔς' ἂν ᾗς τσιουῖτος.

Κ Ε Φ. ια.

Πῶς δεῖ εἶναι τὸν ἄρχοντα εἰς τοὺς ἀρχομένους.

Φιλίππος πρὸς Ἀλέξανδρον ἔφη ποτὲ, Δόξης φρόντιζε, ἀλλὰ μὴ ἔσο λοιμὸς, καὶ μὴ μεγάλη νόσος, ἀλλὰ εἰρήνη καὶ ὑγεία· λέγων, τὸ μὲν βιαίως ἄρχειν καὶ πικρῶς, καὶ αἰρεῖν πόλεις, καὶ ἀπολλύειν δῆμους, λυιμοῦ εἶναι, Τὸ δε ὑγείας προνοεῖσθαι καὶ σωτηρίας τῶν ἀρχομένων, εἰρήνης ταῦτα ἀγαθὰ.

Κ Ε Φ. ιβ

Τί ἔπραττεν ὁ Περσῶν βασιλεὺς ὀδοιπορῶν.

Ὅτι ὁ Περσῶν βασιλεὺς ὀδοιπορῶν, ἵνα μὴ ἀλύη, φιλύριον εἶχε, καὶ μαχαίριον, ἵνα ξέη τοῦτο· καὶ τοῦτο εἰργάζοντο αἱ βασιλέως χεῖρες. Πάντως γὰρ οὐκ εἶχεν οὐ βιβλίον, οὐ διάνοιαν, ἴν' ἢ σπουδαῖόν τι καὶ σημαντὸν ἀναγινώσκη, ἢ γενναῖόν τι καὶ λόγου ἄξιον βουλευῆται.

Κ Ε Φ. ιγ.

Περὶ τῶν Ἀγάθωνος τραγωδιῶν.

Πολλοῖς καὶ πολλάκις χρῆται τοῖς ἀντιθέτοις ὁ Ἀγάθων. Ἐπεὶ δέ τις, οἶον ἐπανορθούμενος αὐτὸν, ἐβούλετο περιαιρεῖν αὐτὰ τῶν ἐκείνου δραμάτων, εἶπεν, Ἀλλὰ σύ γε, γενναῖε, λέλθθας σεαυτὸν, τὸν Ἀγάθωνα ἐκ τοῦ Ἀγάθωνος ἀφανίζων. Οὕτως ἐκόμα ἐπὶ τούτοις ἐκεῖνος, καὶ ᾤετο τὴν αὐτοῦ τραγωδίαν ταῦτ' εἶναι.

Κ Ε Φ. ιδ.

Περὶ Στρατονίκου τοῦ κιθαρωδοῦ.

Στρατόνικον τὸν κιθαρωδὸν ὑπεδέξατό τις ἀμφιλαφῶς. Ὁ δὲ ὑπερήσθη τῇ κλήσει· καὶ γὰρ ἔτυχεν οὐκ ἔχων καταγωγὴν, ἅτε εἰς ξένην ἀφικόμενος. Ὑπερησπάζετο γοῦν τὸν ἄνδρα διὰ τὸ πρόχειρον τῆς κοινωνίας τῆς κατὰ τὴν γένην. Ἐπεὶ δὲ καὶ

ἄλλον εἶδεν εἰσιόντα, καὶ ἄλλον, καὶ τρόπον τινὰ ἄκλεισον αὐτοῦ τὴν οἰκίαν πᾶσι τοῖς καταλύειν προκρημένους, ἐνταῦθα ὁ Στρατόνικος ἔφη πρὸς τὸν ἀκόλουθον, Ἄπιστοί μιν ἐντεῦθεν, ὦ παῖ· εἰοίκαμεν γὰρ ἀντὶ περισεραῶς ἔχειν φάτταν, ὑπὲρ οἰκίας εὐρόντες πανδοκεῖον.

ΚΕΦ. ΙΕ.

Περὶ τῶν τοῦ Σωκράτους λόγων.

Λόγος τις διεφοῖτα, λέγων, τοὺς Σωκράτους λόγους εἰκέναι τοῖς Παύσωνος γράμμασι. Καὶ γάρ τοι καὶ Παύσωνα τὸν ζωγράφον, ἐκλαβόντα παρά τινος γράψαι ἵππον καλινδούμενον, τόνδε γράψαι τρέχοντα. Ἄγανακτοῦντος οὖν τοῦ τὸ πινάκιον ἐκδόντος, ὡς παρὰ τὰς ὁμολογίας γράψαντος, ἀποκρίνασθαι τὸν ζωγράφον, Ὅτι σρέφον τὸ πινάκιον, καὶ ὁ καλινδούμενος ἔσω σοι τρέχων. Καὶ τὸν Σωκράτην μὴ σαφῶς διαλέγεσθαι· εἰ γὰρ τις αὐτοὺς σρέψει, ὀρθότατα ἔχειν. Οὐκ ἐβούλετο δὲ ἄρα ἀπεχθάνεσθαι τούτοις, πρὸς οὓς διελέγετο, καὶ διὰ τοῦτο αἰνιγματώδεις αὐτοὺς παρείχετο καὶ πλαγίους.

ΚΕΦ. ΙΣ.

Περὶ Ἰππονίκου φιλοτιμίας.

Ἰππόνικος ὁ Καλλίου ἐβούλετο ἀνδριάντα ἀνασῆσαι τῇ πατρίδι ἀνάθημα. Ἐπεὶ δὲ τις συνεβούλευσε παρὰ Πολυκλείτῳ κατασκευάσαι τὸ ἄγαλμα, οὐκ ἔφη προσέξειν τοιοῦτῳ ἀναθήματι, οὐ τὴν δόξαν οὐχ ὁ ἀναθεὶς, ἀλλ' ὁ ποιήσας ἔξει. Δῆλον γὰρ, ὡς οἱ ὀρώντες τὴν τέχνην ἐμελλον τὸν Πολύκλειτον, ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνον, ἄγασθαι.

ΚΕΦ. ΙΖ.

Περὶ Ἀρχελαίου, καὶ περὶ Ζευξίδος γραφῶν.

Σωκράτης ἔλεγεν Ἀρχελαον εἰς τὴν οἰκίαν τετρακοσίας μνᾶς ἀναλῶσαι, Ζευξιν μισθωσάμενον τὸν Ηρακλεώτην, ἵνα αὐτὴν καταγράφοι, εἰς ἑαυτὸν δὲ οὐδέν. Διὸ πόρρωθεν μὲν

ἀφικνεῖσθαι σὺν σπουδῇ πολλῇ τοὺς βουλομένους θεάσασθαι τὴν οἰκίαν· δι' αὐτὸν δὲ Ἀρχέλαον μηδένα εἰς Μακεδόνας σέλλεσθαι, ἐὰν μὴ τινα ἀναπέιση χρήμασι, καὶ δελεάσῃ, ὕφ' ὧν οὐκ ἂν αἰρεθῆναι τὸν σπουδαῖον.

Κ Ε Φ. ιη.

Πῶς ὀργιζόμενός τις τὸν οἰκέτην τιμωρῆσαι ἐβούλετο.

Ἄνῃρ Χίος, ὀργιζόμενος τῷ οἰκέτῃ, Ἐγὼ σε, ἔφη, οὐκ εἰς μύλην ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίαν ἄξω. Πολλῷ γὰρ ὤφετο πικροτέραν, ὡς τὸ εἶκος, εἶναι τιμωρίαν ἐκεῖνος, ἐν Ὀλυμπία θεώμενον ὑπὸ τῆς ἀκτίνος ὀπταῖσθαι, ἢ ἀλεῖν μύλην παραδοθέντα.

Κ Ε Φ. ιθ.

Περὶ Ἀρχύτου σωφροσύνης ἐν λόγοις.

Ἀρχύτας τά τε ἄλλα ἦν σώφρων, καὶ οὖν καὶ τὰ ἄκοσμα ἐφυλάττετο τῶν ὀνομάτων. Ἐπεὶ δὲ ποτε ἐβιάζετό τι εἰπεῖν τῶν ἀπρεπῶν, οὐκ ἐξενικήθη, ἀλλ' ἐσιώπησέ μὲν αὐτὸ, ἐπέγραψε δὲ κατὰ τοῦ τοίχου, δείξας μὲν, ὃ εἰπεῖν ἐβιάζετο, οὐ μὲν βιασθεῖς εἰπεῖν.

Κ Ε Φ. κ.

Περὶ τίνος φληνάφου ἱστορίας.

Συβαρίτης ἀνὴρ παιδαγωγός (καὶ γὰρ οὖν μετὰ τῶν ἄλλων Συβαριτῶν καὶ αὐτοὶ ἐτρύφων), τοῦ παιδός, ὃν ἤγε διὰ τῆς ὁδοῦ, ἰσγάδι περιτυχόντος, καὶ ἀνελομένου, ἐπέπληξεν αὐτῷ ἰσχυρότατα γελοιότατα δὲ αὐτὸς τὸ εὔρημα παρὰ τοῦ παιδός ἀρπάσας κατέτραγεν· ὅτε τοῦτο ἀνελεξάμην ἐν ἱστορίαις Συβαριτικαῖς, ἐγέλασα, ἔδωκα δὲ αὐτὸ εἰς μνήμην, μὴ βασικῆνας διὰ φιλάνθρωπίαν γελάσαι καὶ ἄλλον.

Κ Ε Φ. κα.

Περὶ Συάγρου ποιητοῦ.

Ὅτι Συάγρος τις ἐγένετο ποιητῆς μετ' Ὀρφέα καὶ Μουσαῖον, ὃς λέγεται τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον πρῶτος ἄσαι, μεγίστης οὔτος ὑποθέσεως λαβόμενος, καὶ ἐπιτολμήσας ταύτη.

Κ Ε Φ. κβ.

Περὶ τυράννου κωλύσαντος τοὺς ἑαυτοῦ ὑπηκόους
διαλέγεσθαι ἀλλήλοις.

Ὅτι Τρύζος τις τύραννος, βουλόμενος ἐξελεῖν τὰς συνωμοσίας, καὶ τὰς κατ' αὐτοῦ ἐπιβουλάς, ἔταξε τοῖς ἐπιχωρίοις, μηδένα μηδενὶ διαλέγεσθαι, μήτε κοινῇ, μήτε ἰδίᾳ. Καὶ ἦν τὸ πρᾶγμα ἀμήχανον καὶ χαλεπὸν. Ἐσοφίσαντο οὖν τὸ τοῦ τυράννου πρᾶγμα, καὶ ἀλλήλοις ἔνευον, καὶ ἐχειρονόμουν πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἐνεώρων δριμύ, καὶ αὖ πάλιν γαληναῖον καὶ * βλέμμα * φαιδρὸν καὶ ἐπὶ τοῖς σκυθρωποῖς καὶ ἀνηκέστοις ἕκαστος αὐτῶν συνωφρωμένος ἦν δῆλος, τὸ τῆς ψυχῆς πάθος ἐκ τοῦ προσώπου τῷ πλησίον διαδεικνύς. Ἐλύπει τὸν τύραννον καὶ ταῦτα, καὶ ἐπίστευε τέξεσθαι τι αὐτῷ πάντως κακὸν καὶ τὴν σιωπὴν, διὰ τὸ τῶν σχημάτων παικίλον. Ἄλλ' οὖν ἐκεῖνος καὶ τοῦτο κατέπαυσε. Τούτων τις οὖν ἀχθόμενος τῇ ἀμηχανίᾳ, καὶ δυσφορῶν, καὶ τὴν μοναρχίαν καταλύσαι διψῶν, ἀφίκετο εἰς τὴν ἀγορὰν, εἶτα ἔκλασε γὰρ πολλοῖς ἅμα καὶ θαλεροῖς τοῖς δακρύοις. Περιέστησαν οὖν αὐτὸν, καὶ περιῆλθον τὸ πλῆθος, καὶ ὀδυρμῶ κἀκεῖνοι συνείχοντο. Ἦκεν ἀγγελία παρὰ τὸν τύραννον, ὡς οὐδεὶς αὐτῶν χρῆται νεύματι οὐκ ἔτι, δάκρυα δὲ αὐτοῖς ἐπιχωριάζει. Ὁ δὲ, ἐπειγόμενος καὶ τοῦτο παῦσαι, μὴ μόνον τῆς γλώττης καταγινώσκων δουλείαν, μηδὲ μόνον τῶν νευμάτων, ἀλλ' ἤδη καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς τὴν ἐκ φύσεως ἀποκλείων ἐλευθερίαν, ἣ ποδῶν εἶχεν, ἀφίκετο σὺν τοῖς δαρυφόροις, ἵνα ἀνασεύλη τὰ δάκρυα. Οἱ δὲ οὐκ ἔφθησαν

ιδόντες αὐτὸν, καὶ τὰ ὄπλα τῶν δορυφόρων ἀρπάσαντες, τὸν τύραννον ἀπέκτειναν.

Κ Ε Φ. κγ.

Περὶ Κλεινίου καὶ Ἀχιλλέως, μουσικῆ τὴν ὄργην ἀνασέλλειν φιλοούντων.

Κλεινίας ἀνὴρ ἦν σπουδαῖος τὸν τρόπον, Πυθαγόρειος δὲ τὴν σοφίαν. Οὗτος εἶ ποτε εἰς ὄργην προήχθη, καὶ εἶχεν αἰσθητικῶς ἑαυτοῦ εἰς θυμὸν ἐξαγομένου, παραχρῆμα, πρὶν ἢ ἀνάπλεως αὐτῷ ἡ ὄργη, καὶ ἐπίδηλος γένηται, ὅπως διάκειται, τὴν λύραν ἀρμολύμενος, ἐκιδάριζε. Πρὸς δὲ τοὺς πυνθανομένους τὴν αἰτίαν ἀπεκρίνετο ἐμμελῶς, Ὅτι πράυνομαι. Δοκεῖ δὲ μοι καὶ ὁ ἐν Ἰλιάδι Ἀχιλλεύς, ὁ τῆ κιθάρα προσάδων, καὶ τὰ κλέα τῶν προτέρων διὰ τοῦ μέλους εἰς μνήμην ἑαυτῷ ἄγων, τὴν μῆνιν κατευνάζειν. Μουσικὸς γὰρ ὢν, τὴν κιθάραν πρώτην ἐκ τῶν λαφύρων ἔλαβε.

Κ Ε Φ. κδ.

Περὶ τινῶν χρημάτων κρειττόνων ὑπὲρ τῶν πολιτῶν, καὶ τῶν τοὺς δανεισὰς ἀποκτεινάντων.

Χρημάτων κατεφρόνησαν, καὶ μεγαλοφροσύνην ἐπεδείξαντο, ὁρῶντες ἐν πενίᾳ τοὺς πολίτας ὄντας, πλουτοῦντες αὐτοὶ, ἐν μὲν Κορίνθῳ Θεοκλῆς, καὶ Θρασωνίδης, ἐν δὲ Μιτυλήνῃ Πραΐξις. Καὶ οὖν καὶ ἄλλοις συνεβούλευον επικουφίσαι τῆς πενίας τὴν ἀνάγκην τοῖς ἀπορουμένοις. Ἐπεὶ δ' οὐκ ἔπειθον, ἀλλ' αὐτοὶ γε τὰ ἑαυτῶν ἀφῆκαν χρέα, καὶ ὦναντο οὐκ εἰς ἀργύριον, ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν ψυχὴν. Οἱ γὰρ μὴ ἀφειθέμενοι, ἐπιθέμενοι τοῖς δανείσασιν, προβαλλόμενοι τῆς ὄργης τὰ ὄπλα, καὶ εὐλογωτάτην χρεῖαν, τὴν ἄμαχον καὶ τὴν ἐκ τῶν ἐπειγόντων ἀνάγκην, ἀπέκτειναν τοὺς δανεισὰς.

Κ Ε Φ. κε.

Πῶς τις ἔπεισεν ἐν πολιτείᾳ ὁμόνοιαν καθέξεσθαι.

Ἐσασίαςάν ποτε πρὸς ἀλλήλους οἱ Χῖοι, ἀνδρειότατα νοσήσαντες νόσον ταύτην βαρυτάτην. Ἄνῆρ οὖν ἐν αὐτοῖς, πολιτικός τὴν φύσιν, πρὸς τοὺς σπουδάζοντας τῶν ἐταίρων πάντας ἐκβάλλειν τοὺς ἐναντίους, Μηδαμῶς, ἔφη· ἀλλ' ἐπεὶ κεκρατήκαμεν, ὑπολιπώμεθά τινας, ἵνα μὴ τοῦ χρόνου προϊόντος, οὐκ ἔχοντες ἀντιπάλους, ἡμῖν αὐτοῖς ἀρξώμεθα πολεμεῖν. Καὶ εἰπὼν ἔπεισε· καὶ γὰρ ἔδοξε καλῶς λέγειν, ἐπεὶ οὕτως ἔλεγεν.

Κ Ε Φ. κς.

Περὶ Ἀνταγόρου Ἀρκεσίλαον λαιδορήσαντος.

Ἀρκεσίλαον, τὸν ἐξ Ἀκαδημίας, Ἀνταγόρας ὁ ποιητῆς ἐλοιδορεῖτο, προσφθαρὲς αὐτῷ, καὶ ταῦτα ἐν τῇ ἀγορᾷ. Ὁ δὲ σφόδρα μεγαλοφρόνως, ἐνθα ἐώρα μάλισα συνεστῶτας πολλοὺς, ἐνταῦθα ἐπορευέτο διαλεγόμενος, ἵνα ὁ λαιδορῶν ἐν πλείοσιν ἀσχημονῇ. Οἱ γοῦν ἀκούοντες ἀπεσρέφοντο, καὶ μανίαν ἐπεκάλουν τῷ Ἀνταγόρᾳ.

Κ Ε Φ. κζ.

Περὶ Ἀγησιλάου.

Ἐγὼ δὲ ἐπαινῶ μάλισα ἐκείνους, ὅσοι τὰ ὑποφουόμενα τῶν κακῶν φθείροντες αἰεὶ, ταῦτα ἐκκόπτουσι, πρὶν ἢ δυνάμεώς τινος ἐπιλαβέσθαι. Ἀγησίλαος οὖν συνεβούλευσεν, ἀκρίτως ἀποκτείνειν τοὺς συνιόντας νύκτωρ ὑπὸ τὴν τῶν Θηβαίων εἰσβολήν.

Κ Ε Φ. κη.

Περὶ Πυθέου ῥήτορος.

Ὠνείδισέ τις τῷ ῥήτορι Πυθέᾳ, ὅτι κακός ἐστιν. Ὁ δὲ οὐκ ἠρνήσατο· τὸ γὰρ συνειδὸς οὐκ ἐπέτρεπεν αὐτῷ. Ἀπεκρίνατο δὲ ἐκεῖνο, Ἐλάχισον χρόνον τῶν πεπολιτευμένων Ἀθήνησι γενέ-

σθαι κακός· μέγα φρονῶν, δῆλον, ὅτι μὴ διὰ τέλους ἦν τοιοῦτος, καὶ ἠγούμενος μὴ ἀδικεῖν, ἐπεὶ μὴ τοῖς πονηροτάτοις παρεβάλλετο. Εὐηθες δὲ τοῦτο τοῦ Πυθέου· οὐ γὰρ μόνον ὁ ἀδικήσας, κακός, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐννοήσας ἀδικῆσαι, παρά γε ἐμοὶ κριτῆ.

Κ Ε Φ. κθ.

Ὅτι Λύσανδρος χρήματα εἰς Σπάρτην ἐκόμισεν.

Ὅτι Λύσανδρος ἐκόμισεν εἰς Λακεδαίμονα χρήματα, καὶ ἐδίδαξε τοὺς Λακεδαιμονίους παρανομεῖν εἰς τὸ πρόσαγμα τοῦ Θεοῦ, τὸ κελεῦον, Ἄβατον εἶναι χρυσῶ καὶ ἀργύρῳ τὴν Σπάρτην. Τῶν οὖν φρονούντων τινὲς διεκώλυον, φρόνημα ἔτι κεκτημένοι Λακωνικόν, καὶ Λυκούργου, καὶ τοῦ Πυθίου ἄξιον. Οἱ δὲ προσιέμενοι, διςβλήθησαν καὶ ἡ ἐξ ἀρχῆς αὐτῶν ἀρετὴ κατὰ μικρὸν ὑπέληξεν.

Κ Ε Φ. λ.

Πῶς ὁ Ἄννων ἐκθεοῦν ἑαυτὸν ἐβούλετο.

Ἄννων ὁ Καρχηδόγιας ὑπὸ τρυφῆς ἐν τοῖς ἀνθρώπων ὄροις οὐκ ἠξίου διαμένειν, ἀλλ' ἐπεγόμενος φήμας ὑπὲρ ἑαυτοῦ κατασπείρεσθαι κρεῖττονας, ἢ κατὰ τὴν φύσιν, ἦνπερ οὖν ἔλαχεν. Ὅρνιθας γὰρ τῶν ὠδικῶν παμπόλλους περιάμενος, ἔτρεφεν ἐν σκότῳ αὐτοὺς, ἐν διδάσκων μάθημα λέγειν, Θεός ἐστιν Ἄννων. Ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνοι μίαν φωνὴν ταύτην ἀκούοντες, ἐγκρατεῖς ταύτης ἐγένοντο, ἄλλον ἄλλοσε διαφῆκεν, οἰόμενος διαρρεῦσαι τῶν ὀρνίθων τὸ ὑπὲρ ἑαυτοῦ μέρος. Οἱ δὲ, τὸ πτερὸν ἀπολύσαντες ἄπαξ, καὶ ἐλευθερίας λαβόμενοι, καὶ ἐς ἤθη τὰ σύντροφα αὐτοῖς ἐλθόντες, τὰ οἰκεῖα ἤδον, καὶ τὰ τῶν ὀρνίθων ἐμουσούργουν, μακρὰ χαίρειν εἰπόντες Ἄννωνι, καὶ μαθήμασι τοῖς ἐν τῇ δουλείᾳ.

Κ Ε Φ. λα.

Περὶ Πτολεμαίου Τρύφωνος ἐπικαλουμένου.

Πτολεμαῖος ὁ Τρύφων (τοῦτο γὰρ αὐτὸν ἐκάλουεν ἐκ τοῦ

βίου), γυναικὸς ὠραίας ἐντυχεῖν αὐτῷ βουλομένης, ὅδ' ἔφη, Ἀπηγόρευσέ μοι ἡ ἀδελφὴ παρὰ γυναικὸς καλῆς λόγον δέξασθαι. Ἡ δὲ ἀτρέσως πάνυ καὶ ἐμμελῶς, Παρὰ καλοῦ λάβοις ἄρ'; εἶπε. Καὶ ἐκεῖνος ἀκούσας ἐπήνεσε.

Κ Ε Φ. λβ.

Περὶ Τιμανδρίδου οὐκ ἐπαινέσαντος πλουτεῖν τὸν υἱόν.

Λακεδαιμόνιος ἀνὴρ, Τιμανδρίδας ὄνομα, ἀποδημήσας, τὸν υἱὸν ἀπέλιπε μελεδωνὸν τῆς οἰκίας. Εἶτα ἐπανελθὼν χρόνῳ ὑσερον, καὶ εὐρῶν τὴν οὐσίαν ποιήσαντα ἧς ἀπέλιπε πλείω, ἔφη πολλοὺς ἀδικεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ Θεοῦ τε, καὶ οἰκείους, καὶ ξένους· τὰ γὰρ περιττὰ τούτων εἰς ἐκείνους ἀναλίσκεσθαι ὑπὸ τῶν ἐλευθέρων. Τὸ δὲ ζῶντα μὲν φαίνεσθαι πένητα, τελευτήσαντα δὲ καταφωραθῆναι πλούσιον, ἀλλὰ τοῦτο τῶν ἐν ἀνθρώποις ἐστὶν αἴσχιζον.

Κ Ε Φ. λγ.

Περὶ Πλάτωνος, καὶ Διογένους.

Διελέγετο ὑπὲρ τινων ὁ Πλάτων, παρῶν δ' ὁ Διογένης ὀλίγον αὐτῷ προσεῖχεν. Ἠγανάκτησεν οὖν ἐπὶ τούτοις ὁ Ἄριστωνος, καὶ ἔφη, Ἐπάκουσον τῶν λόγων, Κύον. Καὶ ὅς, οὐδὲν δια-ταραχθεῖς, Ἄλλ' ἐγὼ, εἶπεν, οὐκ ἐπανῆλθον ἐκεῖσε, ὅθεν ἐπρά-θην, ὥσπερ οἱ κύνας, αἰνιττόμενος αὐτοῦ τὴν εἰς Σικελίαν ὁδόν. Εἰώθει δέ, φασιν, ὁ Πλάτων περὶ Διογένους λέγειν, ὅτι μαινόμενος οὗτος Σωκράτης ἐστίν.

Κ Ε Φ. λδ.

Παρὰ τίνος ἔμαθον τὰ νόμιμα οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ περὶ τῶν ἐκείνων δικασῶν.

Αἰγύπτιοί φασι παρ' Ἐρμοῦ τὰ νόμιμα ἐκμουσωθῆναι. Οὕτω δὲ καὶ ἕκαστοι τὰ παρ' ἑαυτοῖς σεμνύνειν προήρηται. Δικασαὶ δὲ τὸ ἀρχαῖον παρ' Αἰγυπτίοις οἱ ἱερεῖς ἦσαν. Ἦν δὲ τούτων ἄρχων ὁ πρεσβύτατος, καὶ ἐδίκαζεν ἅπαντας. Ἐδιδεῖ δὲ αὐτὸν

εἶναι δικαιοτάτον ἀνθρώπων, καὶ ἀφειδέσατον. Εἶχε δὲ καὶ ἄγαλμα περὶ τὸν ἀυχένα ἐκ σαπφείρου λίθου, καὶ ἐκαλεῖτο τὸ ἄγαλμα Ἀλήθεια. Ἐγὼ δὲ ἠξίουں, μὴ λίθου πεποιημένην, καὶ εἰκασμένην, τὴν Ἀλήθειαν περιφέρειν τὸν δικαστήν, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ ἔχειν αὐτήν.

Κ Ε Φ. λε.

Περὶ Λαΐδος.

Ὅτι Λαΐς καὶ Ἀζίνη ἐκαλεῖτο. Ἦλεγχε δὲ αὐτῆς τὸ ἐπώνυμον τοῦτο τὴν τοῦ ἦθους ἀγριότητα, καὶ ὅτι πολὺ ἐπράττετο, καὶ ἔτι μᾶλλον παρὰ τῶν ξένων, ἄτε ἀπαλλαττομένων θᾶττον.

Κ Ε Φ. λς.

Ὅτι γελοῖοι οἱ διὰ τοὺς πατέρας μέγα φρονούντες.

Γελᾶν δὲ ἔξεσιν ἐπὶ τοῖς μέγα φρονούσι διὰ τοὺς πατέρας, καὶ τοὺς ἄνω τοῦ γένους, εἶγε Μαρίου μὲν τὸν πατέρα οὐκ ἴσμεν, αὐτὸν δὲ θαυμάζομεν διὰ τὰ ἔργα· καὶ Κάτωνα δὲ, καὶ Σέρβων, καὶ Ὀσίλιον, καὶ Ῥωμύλον.

Κ Ε Φ. λζ.

Περὶ ἀγάλματων, καὶ εἰκόνων.

Φιλῶ δὲ μὴδὲ τὰ ἀγάλματα, ὅσα ἡμῖν ἢ πλασικῆ δείκνυσι, μὴδὲ τὰς εἰκόνας, ἀργῶς ὀρᾶν· ἔσι γάρ τι ταῖς χειρουργίαις σοφὸν καὶ ἐν τούτοις. Καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα δύναται τις καταγνῶναι ἔχοντα ταύτη, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο. Τῶν Μουσῶν οὐδεὶς οὐδέποτε, οὔτε γραφικὸς ἀνὴρ, οὔτε πλασικὸς, οἷός τε ἐγένετο ψευδίζατα, καὶ κίβδηλα, καὶ ἀλλότρια τῶν Διὸς θυγατέρων τὰ εἶδη παρασῆσαι ἡμῖν· ἢ τίς οὕτως νεανικῶς ἐμάνη δημιουργός, ὥσε ὠπλισμένας ἡμῖν ἐργάσασθαι; Ὁμολογεῖ δὲ τοῦτο, ὅτι δεῖ τὸν ἐν Μούσαις βίον εἰρηνικὸν τε ἅμα καὶ πρᾶον εἶναι, καὶ ἄξιον ἐκείνων.

ΚΕΦ. λη.

Περὶ Ἐπαμινώνδου καὶ Πελοπίδου.

Ἐπαμινώνδου τοῦ Θηβαίου πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα καλὰ οἶδα, ἐν δὲ τοῖς καὶ τόδε. Ἐλεγε πρὸς Πελοπίδαν, μὴ πρότερον ἀπαλλάττεσθαι τῆς ἀγορᾶς ἡμέρα, πρὶν ἢ φίλον τοῖς ἀρχαίοις τινὰ προσπορίσαι νεώτερον.

ΚΕΦ. λθ.

Πῶς ὁ Ἄνταλκίδας ἤλεγξε δῶρον μύρω βεβαμμένον αὐτῷ πεμφθέν.

Ὁ Περσῶν βασιλεὺς (βούλομαι γάρ τι ὑμῖν καὶ παιδρὸν εἰπεῖν), ζέφανον εἰς μύρον βάψας (διεπέπλεκτο δὲ ρόδων ὁ ζέφανος), ἔπεμφεν Ἄνταλκίδα, πρεσβεύοντι ὑπὲρ εἰρήνης πρὸς αὐτόν. Ὁ δὲ, Δέχομαι μὲν, ἔφη, τὸ δῶρον, καὶ ἐπαινῶ τὴν φιλοφροσύνην, ἀπώλεσας δὲ τὴν ὄσμην τῶν ρόδων, καὶ τὴν τῆς φύσεως ἐυωδίαν, διὰ τὴν ἐκ τῆς τέχνης κιβδηλίαν.

ΚΕΦ. μ.

Περὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φεραίων τυράννου ὠμότητος.

Ἀλέξανδρος, ὁ Φεραίων τύραννος, ἐν τοῖς μάλιστα ἔδοξεν ὠμότητος εἶναι. Θεοδώρου δὲ τοῦ τῆς τραγωδίας ποιητοῦ ὑποκρινομένου τὴν Ἀερόπην σφόδρα ἐμπαθῶς, ὅδε εἰς δάκρυα ἐξέπεσεν, εἶτα ἐξάνεση τοῦ θεάτρου. Ἀπολογούμενος δὲ ἔλεγε τῷ Θεοδώρῳ, ὡς οὐ καταφρονήσας, οὐδὲ ἀτιμάσας αὐτὸν ᾤχετο, ἀλλ' αἰδούμενος, εἰ τὰ μὲν ὑποκριτῶν πάθη, οἷός τε ἦν ἔλεεῖν, τὰ δὲ τῶν ἑαυτοῦ πολιτῶν οὐχί.

ΚΕΦ. μα.

Περὶ Ἀπολλοδώρου μανίας διὰ τὸν οἶνον.

Ὅτι Ἀπολλόδωρος, πλεῖστον ἀνθρώπων πίνων οἶνον, οὐκ ἀπεκρύπτετο τὸ ἑαυτοῦ κακόν, οὐδὲ ἐπειρᾶτο περιαιμπεχεῖν τὴν μέθην, καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς κακά· ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ οἴνου ὑπανα-

φλεγόμενος και ὑπεξαπτόμενος, ἐγένετο φονικώτερος, πρὸς τῇ φύσει και τὸ πόμα ἔχων ἐνδόσιμον.

Κ Ε Φ. μβ.

Ξενοκράτους γνῶμη.

Ξενοκράτης, ὁ Πλάτωνος ἐταῖρος, ἔλεγε μηδὲν διαφέρειν, ἢ τοὺς πόδας, ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἰς ἀλλοτρίαν οἰκίαν τιθέναι ἐν ταυτῷ γὰρ ἀμαρτάνειν τὸν τε εἰς ἃ μὴ δεῖ χωρία βλέποντα, και εἰς οὓς μὴ δεῖ τόπους παριόντα.

Κ Ε Φ. μγ.

Περὶ Πτολεμαίου, και Βερενίκης.

Ὁ μὲν Πτολεμαῖός, φασιν (ὁπόσος δὲ αὐτῶν, ἔᾶν δεῖ), καθῆσο ἐπὶ κύβοις, και πεττεύων διετέλει εἶτα τις αὐτῷ παρεῶς ἀνεγίνωσκε τῶν κατεγνωσμένων τὰ ὀνόματα, και τὰς καταδίκας αὐτῶν προσεπέλεγεν, ἵνα ἐκεῖνος παρασημῆνται τοὺς ἀξίους θανάτου. Βερενίκη δὲ ἡ γαμετὴ αὐτοῦ, λαβοῦσα τὸ βιβλίον παρὰ τοῦ παιδός, εἶτα οὐκ εἴασε διαναγνωσθῆναι τὸ πᾶν οὐκ ἔτι, φήσασα, Πάνυ σφόδρα προσέχοντα τὴν διανοίαν, ὑπὲρ ἀνθρώπου ψυχῆς διαλογίζεσθαι, και μὴ πρὸς παιδιᾷ γινόμενον· οὐ γὰρ ὁμοίαν εἶναι πτῶσιν τὴν τῶν κύβων και τὴν τῶν σωμάτων. Πρὸς ταῦτα ὁ Πτολεμαῖος ἤσθη, και οὐδέποτε κυβεύων μετὰ ταῦτα ὑπὲρ ἀνθρώπου κρίσεως ἤκουσεν.

Κ Ε Φ. μδ.

Λακωνικός νόμος περὶ φιλαργυρίας.

Λακωνικὸν μειράκιον ἐπρίατο χωρίον ὑπερεύωνον, εἶτα ἐπὶ τὰς ἀρχὰς ἤχθη, και ἐξημιώθη. Τὸ δὲ αἷτιον τῆς καταδίκης ἐκεῖνο ἦν, ὅτι νέος ὢν τοῦ κερδαίνειν ὀξύτατα ἦρα. Ἦν δὲ Λακεδαιμονίων ἐν τοῖς μάλας ἀνδρῶν και τοῦτο, μὴ πρὸς μόνους πολεμίους παρατετάχθαι, ἀλλὰ και πρὸς ἀργύριον.

Κ Ε Φ. με.

Περὶ τινων γυναικῶν ἐπαίνου ἀξίων.

Γυναῖκας τῶν Ἑλλήνων ἐπαινοῦμεν, Πηνελόπην, Ἄλκησιν, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου Ῥωμαίων, Κορνηλίαν, καὶ Πορκίαν, καὶ Κεσιλίαν. Ἐδυνάμην δὲ εἰπεῖν καὶ ἄλλας, ἀλλ' οὐ βούλομαι τῶν μὲν Ἑλλήνων εἰπεῖν ὀλίγας, ἐπικλύσαι δὲ τοῖς τῶν Ῥωμαίων ὀνόμασιν, ὡς ἂν μὴ μέ τις δοκοῖη χαρίζεσθαι ἑμαυτῷ διὰ τὴν πατρίδα.

Κ Ε Φ. μς.

Περὶ Μαγνήτων παρατάξεως μετὰ τῶν Ἐφεσίων.

Οἱ Μαιάνδρῳ παροικοῦντες Μάγνητες, Ἐφεσίοις πολεμοῦντες, ἕκαστος τῶν ἰσπέων ἤγει αὐτῷ στρατιώτην, θηράτην κύνα, καὶ ἀκοντιστὴν οἰκέτην. Ἡνίκα δὲ εἶδα συμμῖξαι, ἐνταῦθα οἱ μὲν κύνες προπηδῶντες ἐτάραττον τὴν παρεμβολήν, φοβεροὶ τε, καὶ ἄγριοι, καὶ ἐντυχεῖν ἀμείλιχοι ὄντες· οἱ δὲ οἰκέται, προπηδῶντες τῶν δεσποτῶν, ἠκόντιζον. Ἦν δὲ ἄρα, ἐπὶ τῇ φθανούσῃ διὰ τοὺς κύνας ἀταξία, καὶ τὰ παρὰ τῶν οἰκετῶν δρώμενα ἐνεργῆ. Εἶτα ἐκ τρίτου ἐπῆσαν αὐτοί.

Κ Ε Φ. μζ.

Περὶ Ζεῦξιδος Ἐλένης εἰκότος, καὶ Νικοςράτου
ζωγράφου.

Ὅτι Ζεῦξις ὁ Ἡρακλεώτης ἔγραψε τὴν Ἐλένην. Νικοςράτος οὖν ὁ ζωγράφος ἐξεπλήττετο τὴν εἰκόνα, καὶ τεθηπῶς τὸ γράμμα δῆλος ἦν. Ἦρετο οὖν τις αὐτὸν προσελθὼν, τί δὴ παθὼν οὕτω θαυμάζοι τὴν τέχνην; ὁ δὲ, Οὐκ ἂν με ἠρώτησας, εἶπεν, εἰ τοὺς ἐμούς ὀφθαλμούς ἐκέκτησο. Ἐγὼ δ' ἂν φαίην τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν λόγων, ἀλλ' εἴ τις ἔχοι πεπαιδευμένα ὦτα, ὥσπεροῦν οἱ χειρουργοὶ τεχνικὰ ὄμματα.

Κ Ε Φ. μη.

Τίνας ὁ Ἀλέξανδρος ὑπώπτευεν.

Ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος Πτολεμαίου τὸ δεξιὸν ὑφωρᾶτο, Ἀρρίου δὲ ἐδεδίει τὸ ἄτακτον, τὸ γε μὴν νεωτεροποιὸν Πύθωνος.

Κ Ε Φ. μθ.

Διὰ τί ὁ Φίλιππος τοὺς τῶν δοκιμωτάτων υἱοὺς περὶ τὴν ἑαυτοῦ θεραπείαν εἶχεν.

Ὅτι Φίλιππος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ δοκιμωτάτων τοὺς υἱεῖς παραλαμβάνων, περὶ τὴν ἑαυτοῦ θεραπείαν εἶχεν, οὔτι που, φασὶν, ἐνυβρίζων αὐτοῖς, οὐδὲ διευτελίζων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντιῶν, καρτερικοὺς αὐτοὺς ἐκπονῶν, καὶ ἐτοίμους πρὸς τὰ δέοντα πράττειν ἀποφαίνων. Πρὸς δὲ τοὺς τρυφῶντας αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ ἐπιταττόμενα ῥαθύμως ἔχοντας, διέκειτό, φασὶ, πολεμίως. Ἀφθόνητον γαῦν ἐμασίγωσεν, ὅτι τὴν τάξιν ἐκλιπῶν ἐξετράπετο τῆς ὁδοῦ διψήσας, καὶ παρήλθεν εἰς πανδοκέως. Καὶ Ἀρχέδαμον ἀπέκτεινεν, ὅτι, προσάξαντος αὐτοῦ ἐν τοῖς ὅπλοις συνέχειν ἑαυτὸν, ὃδὲ ἀπεδύσατο· ἤλπισε γὰρ διὰ τῆς κολακείας καὶ ὑποδρομῆς χειρώσασθαι τὸν βασιλέα, ἅτε ἀνὴρ ἥττων τοῦ κερδαίνειν ὦν.

ΤΗΣ ΑΙΔΙΑΝΟΥ ΠΟΙΚΙΑΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΕΛΟΣ.

ΕΚ ΤΩΝ ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ

ΠΕΡΙ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ.

FRONT OF THE

REAR OF THE

ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΒΙΟΣ,

ΕΚ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΛΑΕΡΤΙΟΥ.

ΗΡΑΚΛΕΪΔΗΣ Εὐθύφρονος, Ἡρακλεώτης τοῦ Πόντου, ἀνὴρ πλούσιος. Ἀθήνησι δὲ παρέβαλε πρῶτον μὲν Σπυρίππῳ· ἀλλὰ καὶ τῶν Πυθαγορείων διήκουσε, καὶ τὰ Πλάτωνος ἐζηλώκει. Καὶ ὕστερον ἤκουσεν Ἀριστοτέλους, ὡς φησι Σωτίων ἐν Διαδοχαῖς. Οὗτος ἐσθῆτί τε μαλακῇ ἐχρῆτο, καὶ ὑπέρογκος ἦν τὸ σῶμα, ὡς αὐτὸν ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν μὴ Ποντικὸν, ἀλλὰ Πομπικὸν καλεῖσθαι. Πρᾶός τε ἦν τὸ βᾶδίσμα καὶ σέμνος. Φέρεται δ' αὐτοῦ συγγράμματα καλλιγράφα τε καὶ ἀριστα.... Καὶ ἐν ἅπασιν ποικίλος τε καὶ διηρημένος τὴν λέξιν ἐστὶ, καὶ ψυγαγωγεῖν ἰκανῶς δυναμένος. Δόκει δὲ καὶ τὴν πατρίδα τυραννικὴν μένῃ ἐλευθερῶσαι, τὸν μόναρχον κτείνας, ὡς φησι Δημήτριος ὁ Μάγνης ἐν Ὀμωνύμοις ὅς καὶ τοιούτῳ ἐξορεῖ περὶ αὐτοῦ. Θρέψαι αὐτὸν δράκοντα ἐκ νέου, καὶ αὐξήθέντα, ἐπειδὴ τελευτᾶν ἐμελλε, κελευσάτιν τῶν πεισῶν αὐτοῦ τὸ σῶμα κατακρύψαι, τὸν δὲ δράκοντα ἐπὶ τῆς κλίνης θέσθαι, ἵνα δόξειεν εἰς θεοὺς μεταβεβηκέναι. Ἐγένετο δὲ ταῦτα καὶ, μετὰ τὴν παραπεμπόντων τὸν Ἡρακλεΐδην τῶν πολιτῶν, καὶ εὐφημούντων ὁ δράκων, ἀκούσας τῆς ἐπιβοῆς, ἐξέδυ τῶν ἱματίων, καὶ διετάραξε τοὺς πλείους. Ὑστερον μέντοι ἐξεκαλύφθη πάντα καὶ ὤφθη Ἡρακλεΐδης οὐχ οἶος ἐδόκει, ἀλλ' οἶος ἦν..... Ταῦτα δὲ φησι καὶ Ἰππόβοτος. Ἐρμιππος δὲ, λιμοῦ κατασχόντος τὴν χώραν, φησὶν αἰτεῖν τοὺς Ἡρακλεώτας τὴν Πυθίαν λύσιν. Τὸν δὲ Ἡρακλεΐδην διαφθεῖραι χρήμασι τοὺς τε

θεωρούς και τὴν προειρημένην, ὥστ' ἀνειπεῖν, ἀπαλλαγῆσθαι τῶν κακῶν, εἰ ζῶν μὲν Ἡρακλείδης ὁ Ἐυθύφρονος χρυσῶ σφά-
νω σφρανωθεῖη πρὸς αὐτῶν, ἀποθανῶν δὲ, ὡς ἦρωσ τιμῶτο.
Ἐκομίσθη ὁ δῆθεν χρησμὸς, καὶ οὐδὲν ὤναντο οἱ πλάσαν-
τες αὐτόν· αὐτίκα γὰρ ἐν τῷ θεάτρῳ στεφανούμενος ὁ Ἡρα-
κλείδης, ἀπόπληκτος ἐγένετο, οἱ τε θεωροὶ κατακυλισθέντες
διεφθάρησαν. Ἄλλὰ καὶ ἡ Πυθία, τὴν αὐτὴν ὥραν κατιοῦσα
εἰς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐπισᾶσα, ἐνὶ τῶν δρακόντων δηχθεῖσα,
παραχρῆμα ἀπέπνευσε. Καὶ τὰ μὲν περὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ
τοσαῦτα.....

ΕΚ ΤΟΥ ΣΟΥΪΔΑ.

Ἡρακλείδης Ἐυφρονος, φιλόσοφος, Ἡρακλείας τῆς ἐν Πόν-
τῳ· τὸ δὲ γένος ἄνωθεν ἀπὸ Δάμιδος, ἐνὸς τῶν ἡγησαμένων
τῆς εἰς Ἡράκλειαν ἐκ Θηβῶν ἀποικίας. Πλάτωνος γνώριμος·
ἐκδημήσαντος δὲ Πλάτωνος εἰς Σικελίαν, προεσάναι τῆς σχολῆς
κατελείφθη ὑπ' αὐτοῦ. Οὗτος καὶ δράκοντα ἔθρεψε καὶ ἡμέ-
ρωσε, καὶ εἶχε συνδιαιτώμενον αὐτῷ καὶ συγκαθέδοντα· ὅς
καὶ μόνος ἐπὶ τῆς κλίνης εὐρέθη, τοῦ Ἡρακλείδου κατακλι-
θέντος μὲν ὑγιοῦς, οὐχ εὐρεθέντος δέ. Καὶ ἄλλοι μὲν αὐτὸν
ἀπληθανατίσθαι ἐνόμισαν· ἄλλοι δὲ ἐν φρέατι αὐτὸν ἐμβεβλη-
κέναι, ὡς ἂν δόξῃ τοῖς ἀνθρώποις ἀπληθανατίσθαι. Ἐγραψε
πολλά.

ΕΚ ΤΩΝ ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ

ΠΕΡΙ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ.

α. ΑΘΗΝΑΙΩΝ.

ΑΘΗΝΑΪΟΙ τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἐχρῶντο βασιλείᾳ. Συν-
οικήσαντος δὲ Ἴωνος αὐτοῖς, τότε πρῶτον Ἴωνες ἐκλήθησαν.
Πανδίων δὲ, βασιλεύσας μετ' Ἐρεχθέα, διένειμε τὴν ἀρχὴν
τοῖς υἱοῖς.

Καὶ διετέλουν οὗτοι στασιάζοντες. Θησεὺς δὲ ἐκήρυξε καὶ
συνεβίβασε τούτους ἐπ' ἴση καὶ ὁμοίᾳ τιμῇ. Οὗτος ἐλθὼν εἰς
Σκῦρον ἐτελεύτησεν, ὥσθεις κατὰ πετρῶν ὑπὸ Λυκομήδους,
φοβηθέντος, μὴ σφετερίσῃται τὴν νῆσον. Ἀθηναῖοι δὲ ὕστερον
περὶ τὰ Μηδικὰ μετεκόμισαν αὐτοῦ τὰ ὄσα.

Ἀπὸ δὲ Κοδριδῶν οὐκέτι βασιλεῖς ἤρουνο, διὰ τὸ δοκεῖν
τρυφᾶν, καὶ μαλακοὺς γεγονέναι. Ἴππομένης δὲ, εἰς τῶν Κο-
δριδῶν, βουλόμενος ἀπάσασθαι τὴν διαβολὴν, λαβὼν ἐπὶ τῇ
θυγατρὶ Λεϊμῶνῃ μοιχὸν, ἐκεῖνον μὲν ἀνεῖλεν, ὑποζεύξας τῷ
ἄρματι, τὴν δὲ ἵππῳ συνέκλεισεν, ἕως ἀπώλετο.

Τοὺς μετὰ Κύλωνος, διὰ τὴν τυραννίδα ἐπὶ τὸν βῶμὸν
τῆς θεοῦ πεφευγότας, οἱ περὶ Μεγακλέα ἀπέκτειναν.

Καὶ τοὺς δράσαντας ὡς ἐναγεῖς ἤλαυον.

Σόλων νομοθέτης Ἀθηναίων, χρεῶν ἀποκοπὴν ἐποίησε,
τὴν σεισάχθειαν λεγομένην· ὡς δὲ διώχλου αὐτῷ τινες περὶ
τῶν νόμων, ἀπεδήμησεν εἰς Αἴγυπτον.

Πεισιστράτος, τριάκοντα τρία ἔτη τυραννήσας, γηράσας
ἀπέθανεν. Ἴππαρχος ὁ υἱὸς Πεισιστράτου παιδιώδης ἦν, καὶ
ἔρωτικὸς, καὶ φιλόμουσος· Θεσσαλὸς δὲ νεώτερος καὶ θρασύς.
Τοῦτον τυραννοῦντα μὴ δυνηθέντες ἀνελεῖν, Ἴππαρχον ἀπ-
έκτειναν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. Ἰππίας δὲ πικρότερον ἐτυράννει,

Καὶ τὸν περὶ ὄσρακισμοῦ νόμον εἰσηγήσαντο, ὃς ἐτέθη διὰ τοὺς τυραννιῶντας. Καὶ ἄλλοι τὲ ὡσρακίσθησαν, καὶ Ξάνθιππος καὶ Ἀρισείδης.

Ἐφιάλτης τοὺς ἰδίους ἀγροὺς ὀπωρίζειν παρεῖχε τοῖς βουλομένοις, ἐξ ὧν πολλοὺς ἐδείπνιζε.

Κλέων παραλαβὼν διέφθειρε τὸ πολίτευμα, καὶ ἔτι μᾶλλον οἱ μετ' αὐτὸν, οἱ πάντας ἀνομίας ἀνέπλησαν, καὶ ἀνεῖλον οὐκ ἐλάττους χιλίων πεντακοσίων. Τούτων δὲ καταλυθέντων, Θρασύβουλος καὶ Ρίνων προέεστησαν, ὃς ἦν ἀνὴρ καλὸς κάγαθος.

Θεμισοκλῆς καὶ Ἀρισείδης καὶ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή πολλὰ ἐδύναντο, καὶ τῶν ὁδῶν ἐπεμελοῦντο, ὅπως μὴ τινες ἀνοικοδομῶσιν αὐτάς, ἢ δρυφάκτους ὑπερτείνωσιν.

Ὅμοίως δὲ καθισᾶσι καὶ τοὺς ἔνδεκα, τοὺς ἐπιμελησομένους τῶν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ. Εἰσὶ δὲ καὶ ἐννέα ἄρχοντες· ὧν θεσμοθέται [ἐξ], καὶ οἱ δοκιμασθέντες ὀμνύουσι, δικαίως ἄρξιν, καὶ δῶρα μὴ λήψεσθαι, ἢ ἀνδρίαντα χρυσοῦν ἀναθήσειν. Ὁ δὲ βασιλεὺς τὰ κατὰ τὰς θυσίας διοικεῖ· [ὁ δὲ πολέμαρχος ταῦτά τε] καὶ τὰ πολεμικά.

β. ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.

Τὴν Λακεδαιμονίων πολιτείαν τινὲς Λυκούργῳ προσάπτουσι πᾶσαν.

Ὁ δὲ Ἀλκμᾶν οἰκέτης ἦν Ἀγησίδου, εὐφυῆς δὲ ὧν ἠλευθέρωθη, καὶ ποιητὴς ἀπέβη.

Λυκούργος ἐν Σάμῳ ἐτελεύτησε.

Καὶ τὴν Ὀμήρου ποίησιν, παρὰ τῶν ἀπογόνων Κρεωφύλου λαβὼν, πρῶτος διεκόμισεν εἰς Πελοπόννησον. Καταλαβὼν δὲ πολλὴν ἀνομίαν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τὸν Χάριλλον τυραννικῶς ἄρχοντα μετέστησε, καὶ κοινὸν ἀγαθὸν τὰς ἐκεχειρίας κατέστησε. Λέγεται δὲ καὶ τὴν κρυπτὴν εἰσηγήσασθαι, καθ' ἣν ἔτι καὶ νῦν ἐξιώντες ἡμέρας κρύπτονται· τὰς δὲ νύκτας μεθ' ὄπλων ἐκρήττονται, καὶ ἀναιροῦσι τῶν Εἰλώτων ὅσους ἂν ἐπιτήδειον ᾗ.

Καθισᾶσι δὲ καὶ Ἐφόρος, καὶ μέγιστον αὐτοὶ δύνανται

οὐδενὶ γὰρ ὑπανίστανται, πλὴν Βασιλεῖ καὶ Ἐφόρῳ. Ὄταν δὲ τελευτήσῃ Βασιλεὺς, τρεῖς ἡμέρας οὐδὲν πωλεῖται, καὶ ἀχύροις ἢ ἀγορὰ καταπάσσεται.

Λακεδαιμόνιοι τὸν Λέσβιον ᾧδὸν ἐτίμησαν· τούτου γὰρ ἀκούειν ὁ θεὸς χρησμοφδομένοις ἐκέλευε.

Πωλεῖν δὲ γῆν Λακεδαιμονιοῖς αἰσχρὸν νενόμισται· τῆς [γὰρ] ἀρχαίας μοίρας ἀνανέμεσθαι οὐδὲν ἔξεσι.

Τῶν ἐν Λακεδαίμονι γυναικῶν κόσμος ἀφήρηται, οὐδὲ κορᾶν ἔξεσιν, οὐδὲ χρυσοφορεῖν. Τρέφουσι δὲ τὰ τέκνα, ὡς ἐμψυχοῦν πληροῦν, ἵνα ἐθίζωνται δύνασθαι πεινῆν. Ἐθίζουσι δὲ αὐτοὺς καὶ κλέπτειν, καὶ τὸν ἀλόντα κολάζουσι πληγαῖς, ἵν' ἐκ τούτου πονεῖν καὶ ἀγρυπνεῖν δύνωνται ἐν τοῖς πολέμοις. Μελετῶσι δὲ ἐκ παιδῶν εὐθύς βραχυλογεῖν, εἴτα ἐμμελῶς καὶ σκώπτειν καὶ σκώπτεσθαι. Εὐτελεῖς δὲ ταφαί, καὶ ἴσαι πᾶσιν εἰσι. Πέττει δ' ἐν αὐτοῖς σῖτον οὐδεὶς· οὐδὲ γὰρ ἄλευρα κομίζουσι, σιτοῦνται δὲ ἄλφιτα.

Ὅτι τοὺς Εἰλωτας κατεδουλώσαντό ποτε Λακεδαιμόνιοι· Θετταλοὶ δὲ τοὺς Πενέσας.

Ὅτι, ὅτε Λακεδαιμόνιοι Μεσσηνίοις ἐπολέμουν, αἱ γυναῖκες, ἀπόντων τούτων, παιδᾶς τινὰς ἐγέννησαν, οὓς ἐν ὑποφάκῃς εἶχον οἱ πατέρες, ὡς οὐκ ὄντας αὐτῶν, καὶ Παρθενίας ἐκάλουν· οἱ δ' ἠγανάκτου.

γ. ΚΡΗΤΩΝ.

Τὴν Κρητικὴν πολιτείαν λέγεται πρῶτος καταστῆσαι Μίνως, πρακτικὸς τε ἅμα καὶ νομοθέτης σπουδαῖος γενόμενος, ἐποιεῖτο δὲ δι' ἐνάτου ἔτους τὴν ἐπανόρθωσιν τῶν νόμων. Ὅτι δὲ ἀρχαιοτάτη τῶν πολιτειῶν ἡ Κρητικὴ, ἐμφαίνει καὶ Ὅμηρος, λέγων τὰς πόλεις αὐτῶν εὐ ναιεταῶσας· καὶ Ἀρχιλοχος, ἐν οἷς ἐπισκώπτων τινὰ φησιν,

... Νόμους δὲ Κρητικὸς διδάσκειται.

Οἱ παῖδες οἱ ἐν Κρήτῃ μετ' ἀλλήλων δαιτιῶνται, ἐνὶ ἱματίῳ

θέρους καὶ χειμῶνος [χρῶμενοι]. Ἄθροίζονται δὲ Ἄγέλαι τούτων, καὶ ἐφ' ἐκάστης ἄρχων γίνεται, ὃν καλοῦσιν Ἄγελάτην· καὶ ἀθροίζει αὐτούς, ὅπου θέλει, καὶ ἐπὶ θήραν ἐξάγει. Καὶ τὰ πολλὰ κοιμῶνται μετ' ἀλλήλων. Ποιοῦνται δὲ καὶ μάχας κατὰ νόμον πύξ τε καὶ ξύλοις, καὶ ὅταν συμβάλλωνται, αὐλοῦσί τινες αὐτοῖς καὶ κιθαρίζουσι. Καὶ πρὸς ἀνδρίαν καὶ καρτερίαν ἐθίζονται. Γράμματα δὲ μόνον παιδεύονται, καὶ ταῦτα μετρίως. Ταῖς δὲ πρὸς τοὺς ἄρρένας ἐρωτικαῖς ὁμιλίαις εἰκόσασιν πρῶτοι κεχρησθαι, καὶ οὐκ αἰσχρὸν παρ' αὐτοῖς τοῦτο. Ὅταν δὲ κρατήσωσιν, ἀπάγουσιν εἰς ὄρος, ἢ τοὺς ἑαυτῶν χώρους, κάκει ἐσιῶνται ἡμέρας ἐξήκοντα (πλείους γὰρ οὐκ ἔξει)· καὶ δίδωσιν ὁ φιλήτωρ ἐσθῆτα, καὶ ἄλλα δῶρα, καὶ βουῖν. Διαιτῶνται δὲ Κρήτες πάντες καθήμενοι θρόνοις. Ἄρχονται δὲ τῶν παρατιθεμένων ἀπὸ τῶν ξένων. Μετὰ δὲ τοὺς ξένους τῷ Ἄρχοντι διδῶσιν τέσσαρας μοίρας· μίαν μὲν, ἣν καὶ τοῖς ἄλλοις, δευτέραν δὲ ἀρχικὴν, τρίτην δὲ τοῦ οἴκου, τετάρτην δὲ τῶν σκευῶν. Καθόλου δὲ πολλὴ φιλανθρωπία τοῖς ξένοις ἐστὶν ἐν Κρήτῃ, καὶ εἰς προεδρίαν καλοῦνται.

δ. ΚΥΡΗΝΑΙΩΝ.

Κυρήνην ὦκισε Βάττος, ὃς ἐκαλεῖτο πρότερον Ἀριστοτέλης· τῆς δὲ Πυθίας Βάττον αὐτὸν εἰπούσης, ὄνομα τοῦτο ἔσχηκεν. Οὗτος ἦλθεν εἰς Δελφοὺς περὶ τῆς φωνῆς πευσόμενος· ἦν γὰρ ἰσχνόφωνος. Τοῦ δὲ θεοῦ κελεύοντος κτίζειν Λιβύην, τὸ μὲν πρῶτον ὀρμήσας ἠδυνάτησε. . . .

Φερεσίμη δὲ, ἡ μήτηρ Ἀρκεσιλάου, ἐβασίλευσε, χαλεπὴ καὶ περιέργος. Πολεμοῦσα γοῦν πρὸς Βαρκαίους, λαβοῦσα δὲ τὴν Βάρκην, τοὺς μὲν ἄνδρας ἀνεσκολόπισε, τῶν δὲ γυναικῶν τοὺς μαστοὺς ἐξέτεμε· μετ' οὐ πολὺ δὲ ζῶσα κατέεσάπη.

Βάττος δὲ ἐβασίλευσεν ὁ καλὸς, ἔβδομος ὢν ἀπὸ τοῦ πρώτου.

Ἀρκεσιλάου δὲ βασιλεύοντος, λευκὸς κόραξ ἐφάνη, περὶ οὗ λόγιον

λόγιον ἦν χαλεπόν. Δημοκρατίας δὲ γενομένης, Βάττος εἰς Ἐσπερίδας ἐλθὼν ἀπέθανε· καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ λαβόντες κατεπόντισαν.

Νόμος δὲ ἦν τοὺς πολυδίκους καὶ κακοπράγμονας ὑπὸ τῶν Ἐφόρων προάγεσθαι, καὶ ζημιοῦν τούτους, καὶ ἀτίμους ποιεῖν.

ε. ΚΟΡΙΝΘΙΩΝ.

Κόρινθος Ἐφωρα πρότερον ἐκαλεῖτο μέχρι Κορίνθου, ἀφ' οὗ τὸ ὄνομα ἔσχεν. Ἐβασίλευσε δὲ καὶ Βάκχης ὁ τρίτος, χωλὸς καὶ εὐτελής τὴν ὄψιν, καλῶς δὲ ἄρχων καὶ πολιτικῶς ὡς θυγατέρες μὲν τρεῖς, υἱοὶ δὲ ἑπτὰ, οἳ τὸ γένος οὕτως ἠύξησαν, ὥςτε Βακχιάδας ἀντὶ Ἡρακλειδῶν καλεῖσθαι τοὺς ἀπ' αὐτῶν. Περίανδρος δὲ πρῶτος μετέστησε τὴν ἀρχὴν, δορυφόρους ἔχων, καὶ οὐκ ἐπιτρέπων ἐν ἅσῃ ζῆν, ἔτι δὲ δούλων κτήσιν καὶ τρυφῇ ὅλως περιαιρῶν. Μέτριος δὲ ἦν ἐν ἄλλαις, τῷ τε μηδένα τέλος πράσσεισθαι, ἀρκεῖσθαι τε τοῖς ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, καὶ τῶν λιμένων, καὶ τῷ μῆτε ἀδικός, μῆτε ὑβριστικός εἶναι. Μισοπόνηρος δὲ [ὦν], τὰς προαγωγούς πάσας κατεπόντισε. Βουλὴν δὲ ἐπ' ἐσχάτων κατέστησεν, οἳ οὐκ ἐφίεσαν δαπανᾶν πλέον ἢ κατὰ τὰς προσόδους.

ς. ΗΛΕΙΩΝ.

Πανταλέων ἐβασίλευσεν ἐν τούτοις, ὑβριστὴς καὶ χαλεπός. Οὗτος πρέσβεις πρὸς αὐτὸν ἐλθόντας ἐκτεμῶν ἠνάγκασε κατὰ φαγεῖν τοὺς ὄρχεις.

ζ. ΤΕΝΕΔΙΩΝ.

Τένεδος ἡ νῆσος τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς Λεύκοφρος ἐκαλεῖτο, χρόνῳ δὲ ὕστερον, πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, Τέννης, διενεχθεὶς πρὸς τὸν πατέρα, συνώκησεν αὐτήν. Λέγεται δὲ, καταψευσαμένης αὐτοῦ τῆς μητρυιάς, καταμαρτυρησάντος αὐλητοῦ τινος βιάζεσθαι ταύτην, εἰς λάρνακα ἐμβληθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς Κύκνου, καὶ εἰς θάλασσαν ῥιφείς, διασωθῆναι πρὸς τὴν

νήσον· διὰ δὲ τὸ καταψεύσασθαι τὸν αὐλητὴν, οὐ νόμιμον εἰς τὸ ἱερὸν αὐλητὴν εἰσιέναι.

Ὅτι Ἀμαυρός, χυλὸς τοὺς πόδας, ἐβασίλευσε ταύτης.

Νόμον δὲ τινὰ φασὶ τὸν βασιλέα Τέννην διαθέσθαι· εἴτις λάβοι· μοιχὸν, ἀποκτείνειν τοῦτον πελέκει. Ἄλόντος δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, καὶ τοῦ λαβόντος ἐρομένου τὸν βασιλέα, τί χρὴ ποιεῖν, ἀποκρίνασθαι, Τῷ νόμῳ χρῆσθαι. Καὶ διὰ τοῦτο τοῦ νομίσματος αὐτοῦ ἐπὶ θάτερα πέλεκυς κεχάρακται, ἐπὶ θάτερα δὲ ἐξ ἐνὸς αὐχένος πρόσωπον ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Καὶ ἐκ τούτου λέγεται ἐπὶ τῶν ἀποτόμων τὸ, Ἀποκεκόφθαι Τενεδίῳ πελέκει.

η. ΠΑΡΙΩΝ.

Πάρον τὴν νῆσον ὤκισε Πάρος, ἐξ Ἀρκαδίας λαὸν ἄγων.

Ἀρχίλοχον τὸν ποιητὴν Κόραξ ὄνομα ἔκτεινε, πρὸς ὃν φασὶν εἰπεῖν τὴν Πυθίαν, Ἐξιθι νηοῦ. Τοῦτον δὲ εἰπεῖν, Ἀλλὰ καθαρός εἰμι, ἀναξ· ἐν χειρῶν γὰρ νόμῳ ἔκτεινα.

θ. ΚΕΙΩΝ.

Ἐκαλεῖτο μὲν Ὑδροῦσσα ἡ νῆσος. Λέγονται δὲ οἰκῆσαι νύμφαι πρότερον αὐτὴν· φοβήσαντος δ' αὐτὰς λέοντος, εἰς Κάρυσον διαβῆναι. Διὸ καὶ ἀκρωτήριον τῆς Κέω Λέων καλεῖται. Κέως δ' ἐκ Ναυπάκτου διαβὰς ὤκισε, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ταύτην ὠνόμασαν.

Ἀρισαῖον δὲ φασὶ μαθεῖν παρὰ νυμφῶν τὴν τῶν προβάτων καὶ βοῶν ἐπιστήμην, παρὰ δὲ Βρισῶν τὴν μελιττουργίαν, φθορᾶς οὐσης φυτῶν καὶ ζώων, διὰ τὸ πνεῖν ἐτησίαις.

Ἀρισείδης ἐπεμελεῖτο γυναικῶν εὐκοσμίας. Καὶ τὸ παλαιὸν ὕψωρ ἔπινον οἱ παῖδες, καὶ αἱ κόραι μέχρι γάμου.

Ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ τοῖς τελευτῶσιν οὐδὲν ἐστὶ πένθος ἐν ἀνδράσι περὶ ἐσθῆτα ἢ κουράν· μητρὶ δὲ, νέου τελευτήσαντος, ἐνιαυτός. Οὐσης δὲ ὑγιεινῆς τῆς νήσου, καὶ εὐγῆρων τῶν ἀνθρώπων, μάλισα δὲ τῶν γυναικῶν, οὐ περιμένουσι.

γεραιοὶ τελευτήν, ἀλλὰ πρὶν ἀσθενῆσαι, ἢ πηρωθῆναί τι, οἱ μὲν μῆκωνι, οἱ δὲ κωνεῖω ἑαυτοὺς ἐξάγουσι.

ι. ΣΑΜΙΩΝ.

Σάμον τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς, ἐρήμην οὔσαν, λέγεται κατέχειν πλῆθος θηρίων, μεγάλην φωνὴν ἀφιέντων· ἐκαλοῦντο δὲ τὰ θηρία Νηίδες, ἢ δὲ νῆσος Παρθενία, ὕπερον δὲ Δρυοῦσσα.

Ἐβασίλευσεν αὐτῶν Ἀγκαῖος, ἀφ' οὗ, Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χεῖλεος ἄκρου, παροιμία ἐβρέθη.

Ὅτι ἐν τοῖς Σαμίοις ἐφάνη λευκὴ χελιδὼν οὐκ ἐλάττων πέρδικος.

Φερεκύδης ὁ Σύριος, ὑπὸ φθειρῶν καταβρωθεὶς, ἐν Σάμῳ ἐτελεύτησεν, ὅτε καὶ ἐλθόντι Πυθαγόρᾳ τὸν δάκτυλον διὰ τῆς ὀπῆς ἔδειξε περιεψιλωμένον.

Αἴσωπος δὲ ὁ λογοποιὸς εὐδοκίμει τότε. Ἦν δὲ Θραῶν τὸ γένος, ἠλευθερώθη δὲ ὑπὸ Ἰθμονος τοῦ κωφοῦ, ἐγένετο δὲ πρῶτον Ξάνθου δούλος.

Τὴν δὲ πολιτείαν τῶν Σαμίων Συλοσῶν ἠρήμωσεν, ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία, Ἐκῆτι Συλοσῶντος εὐρυχωρή.

Ὅτι Θεαγένης τῶν Σαμίων τις, εὐφυῆς μὲν, ἄλλως δὲ ἄσματος καὶ πονηρὸς, φεύγων τὴν πατρίδα, διατρίβων δὲ Ἀθήνῃσι παρ' Εὐριπίδῃ, καὶ τὸ γύναιον αὐτοῦ διαφθεύρων, συνεργὸν αὐτὸν λαβὼν, πείθει τοὺς Ἀθηναίους δισχιλίους εἰς Σάμον ἀποσεῖλαι· οἱ δὲ, ἐλθόντες πάντας ἐξέβαλον.

ια. ΚΥΜΑΙΩΝ.

Τηλεφάνης ἐβασίλευσε ταύτης, ὃς ἐξεφύτευσε τὴν Κυμαίων χώραν. Λυδοὶ δὲ χαλεπῶς δεσποζόμενοι πρὸς τινος, πυθόμενοι ἐν Κύμῃ εἶναι τινα, ἐπεμφαν εἰς βασιλείαν καλοῦντες· οὗτος δὲ ἐτύγχανεν ἐν ἀμαξοπηγοῦ δουλεύων. Δόντες οὖν οἱ Λυδοὶ λύτρα τούτῳ παρέλαβον αὐτόν. Τῶν δὲ ἐν Κύμῃ τις, ἐκδεδωκὼς ἀμαξαν αὐτῷ, κατεῖχεν αὐτόν· παρακαλούντων δὲ πολλῶν μὴ κωλύειν, οὐκ εἶα, προσεπι-

κερτομῶν, καὶ λέγων περὶ πολλοῦ ποιῆσθαι ὑπὸ τοῦ Λυδῶν βασιλέως εἰργασμένην ἔχειν ἄμαξαν.

Ἐρμολίην, γυναῖκα τοῦ Φρυγῶν βασιλέως Μίδου, φασὶ κάλλει διαφέρειν, ἀλλὰ καὶ σοφὴν εἶναι, καὶ τεχνικὴν, καὶ πρώτην νόμισμα κόψαι Κυμαίοις.

Ἔθος δὲ ἦν αὐτοῖς εἰς τὰ κλοπιμαῖα συμβάλλεσθαι τοὺς γείτονας. Διὸ καὶ ὀλίγα ἀπώλλυντο· πάντες γὰρ ὁμοίως ἐτήρουν. Καὶ Ἡσίοδος ἐντεῦθεν δοκεῖ λέγειν,

Οὐδ' ἂν βεῦς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη.

Κῦρος δὲ, καταλύσας τὴν πολιτείαν, μοναρχεῖσθαι αὐτοὺς ἐποίησεν.

Φεῖδων, ἀνὴρ δόκιμος, πλείοσι μετέδωκε τῆς πολιτείας, νόμον θεῖς, ἕκασον ἐπάναγκες τρέφειν ἵππον. Προμηθεὺς δὲ τις, ἀνὴρ δραστήριος καὶ ἰκανὸς εἶπεῖν, χιλίοις παρέδωκε τὴν πολιτείαν.

ιβ. ΕΡΕΤΡΙΕΩΝ.

Διαγόρα εἰς Σπάρτην πορευομένῳ, καὶ ἐν Κορίνθῳ τελευτήσαντι, Ἐρετριεῖς εἰκόνα ἔζησαν.

ιγ. ΠΕΠΑΡΗΘΙΩΝ.

Αὕτη ἡ νῆσος εὖοιός ἐστι καὶ εὐδενδρος, καὶ σῖτον φέρει.

ιδ. ΛΕΠΡΕΑΤΩΝ.

Λεπρεεῖς, οὓς ἂν λάβωσι μοιχοὺς, περιάγουσι τρεῖς ἡμέρας τὴν πόλιν δεδεμένους, καὶ ἀτιμοῦσι διὰ βίου· τὴν δὲ γυναῖκα ἔνδεκα ἐπ' ἀγορᾶς ἄζωσον ἐν χιτῶνι διαφανεῖ ἰσᾶσι, καὶ ἀτιμοῦσι.

ιε. ΛΥΚΙΩΝ.

Λύκιοι διῆγον λησεύοντες. Νόμοις οὐ χρῶνται, ἀλλ' ἔθεσι, καὶ ἐκ παλαιοῦ γυναικοκρατοῦνται. Πωλοῦσι δὲ τοὺς ψευδομάρτυρας, καὶ τὰς οὐσίας αὐτῶν δημεύουσι.

ις. ΤΥΡΡΗΝΩΝ.

Οὔτοι τέχνας ἔχουσι πλείσας. Πάντες δὲ ὑπὸ τῶ αὐτῶ
 ἱματίῳ μετὰ τῶν γυναικῶν κατάκεινται, καὶ παρῶσί τινες.
 Καὶ τοὺς καταλύοντας ξένους φιλοῦσιν. Ὅταν δὲ τις ὀφεί-
 λων χρέος μὴ ἀποδιδῶ, παρακολουθοῦσιν οἱ παῖδες, ἔχον-
 τες κενὸν θυλάκιον εἰς δυσωπίαν.

ιζ. ΜΟΛΟΤΤΩΝ.

Μολοττοὶ, τῆς Ἀρτέμιδος συλήσαντες τὸ ἱερὸν, καὶ τοῦ
 ξοάνου χρυσοῦν ἀφελόμενοι σέφανον, θυσίαν ἔθεσαν ἀντ'
 αὐτοῦ. Τῶν δὲ Κεφαλλήνων ἄλλον ἐπιθέντων, τοῦτον ἀπ-
 έβαλεν ἡ θεὸς, καὶ χαμαὶ κείμενος εὐρέθη. Κεφαλλῆνες δὲ
 ἀπὸ τοῦ Κεφάλου ἐκλήθησαν.

ιη. ΦΑΣΙΑΝΩΝ.

Φάσιν ὡς τὸ ἐξ ἀρχῆς Ἠνίοχοι κατώκουν, φύλον ἀνθρω-
 ποφάγον, καὶ ἐκδέρον τοὺς ἀνθρώπους· ἔπειτα Μιλήσιοι.
 Φιλόξενοι δὲ εἰσιν, ὥσε τοὺς ναυαγοὺς ἐφοδιάζειν, καὶ τρεῖς
 μναῖς διδόντας ἀπολύειν.

ιθ. ΑΜΟΡΓΙΩΝ.

Ἄμοργὸς οἶνον φέρει πολὺν, καὶ ἔλαιον, καὶ ὀπώραν.

κ. ΛΕΥΚΑΝΩΝ.

Λευκανοὶ φιλόξενοι καὶ δίκαιοι. Ἐβασίλευσε δὲ τούτων
 Λαμίσκος, ὃς εἶχε λύκου τὸν τρίτον δάκτυλον τοῦ ποδὸς
 ἀπὸ τοῦ μεγάλου.

κα. ΣΑΜΟΘΡΑΚΗ.

Ἡ Σαμοθράκη τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἐκαλεῖτο Λευκανία, διὰ
 τὸ λευκὴ εἶναι· ὕστερον δὲ, Θρακῶν κατασχόντων, Θρακία.
 Τούτων δὲ ἐκλιπόντων, ὕστερον ἔτεσιν ἑπτακοσίοις, Σάμοιοι
 κατώκησαν αὐτὴν, ἐκπεσόντες τῆς οἰκείας, καὶ Σαμοθρά-
 κην ἐκάλεσαν.

κβ. ΜΑΓΝΗΤΩΝ.

Οὔτοι δι' ὑπερβολὴν ἀτυχημάτων πολλὰ ἐκακώθησαν· ὅθεν καὶ Ἀρχιλόγος φησι,

Κλαίω θαλασσῶν, οὐ τὰ Μαγνητῶν κακά.

Ἴπποτρόφοι δ' εἰσὶν, ὃν τρόπον καὶ οἱ Κολοφώνιοι, πεδιάδα χώραν ἔχοντες.

Φάμις ἄρχων ἦν, καὶ τούτου τοὺς υἱοὺς ὡς ἱεροσύλους συνέλαβον θύοντάς. Ὅ φησι καὶ περὶ Αἴσωπον γενέσθαι· καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἐπὶ ἱεροσυλία διεφθάρη, φιάλης χρυσῆς φωραθείσης ἐν τοῖς σρώμασιν αὐτοῦ.

κγ. ΑΘΑΜΑΝΩΝ.

Ἐν τῇ Ἀθαμάνων χώρᾳ γεωργοῦσι μὲν αἱ γυναῖκες, νέμουσι δὲ οἱ ἄνδρες.

κδ. ΚΥΘΗΡΙΩΝ.

Κυθήριοι ὄψω τυρῶ χρῶνται, καὶ σύκοις· φέρει γὰρ ἡ νῆσος πολλὰ, καὶ μέλι καὶ οἶνον. Φιλάργυροι δὲ εἰσὶ καὶ φιλόπονοι.

κε. ΡΗΓΙΝΩΝ.

Ρήγιον ὤκισαν Χαλκιδεῖς οἱ ἀπ' Εὐρίπου διὰ λιμὸν ἀναστάντες· παρέλαβον δὲ καὶ ἐκ Πελοποννήσου τοὺς Μεσσηνίους, τοὺς ἐν Μακίσῳ τυχόντας διὰ τὴν ὕβριν τῶν Σπαρτιάδων παρθένων. Καὶ συνώκισαν πρῶτον περὶ τὸν Ἰοκάστου τάφον, ἐνὸς τῶν Αἰόλου παίδων, ὃν φασὶν ἀποθανεῖν πληγέντα ὑπὸ δράκοντος. Καὶ χρησμὸν ἔλαβον, Ὅπου ἂν ἡ θήλεια τὸ ἄρρην· καὶ ἰδόντες πρίνῳ περιπεφυκυῖαν ἄμπελον, τοῦτον εἶναι τὸν τόπον συνῆκαν. Τὸ δὲ χωρίον, ἐν ᾧ τὴν πόλιν ὤκισαν, Ρήγιον ἐκαλεῖτο ἀπὸ τινος ἐγγχωρίου ἥρωος. Πολιτείαν δὲ κατεστήσαντο ἀριστοκρατικὴν· χίλιοι γὰρ πάντα διοικοῦσιν, αἰρέτοί ἀπὸ τιμημάτων. Νόμοις δὲ ἐχρῶντο τοῖς Χαρώνδρου τοῦ Καταναίου. Ἐτυράνηνσε δὲ αὐτῶν Ἀνα-

Ξίλας Μεσσήνιος· καί, νικήσας Ὀλύμπια ἡμιόνους, εἰσίασε τοὺς Ἕλληνας· καί τις αὐτὸν ἐπέσκωψεν εἰπὼν, Οὗτος τί ἂν ἐποίει νικήσας ἵππους; Ἐποίησε δὲ καὶ ἐπινίκιον Σιμωνίδης,

Χαίρετ' ἀελλοπόδων θύγατρες ἵππων.

Ἦσαν δὲ καὶ ἄλλοι δυναστευτικοὶ παρὰ τοῖς Ῥηγίνοις.

κς. ΚΟΡΚΥΡΑΙΩΝ.

Κορκυραῖοι Διομήδην ἐπεκαλέσαντο, καὶ τὸν παρ' αὐτοῖς δράκοντα ἀπέκτεινεν· οἷς καὶ συνεμάχησε σόλῳ πολλῷ, εἰς Ἰαπυγίαν ἐλθὼν πολεμοῦσαν πρὸς τοὺς Βρεντησίους, καὶ τιμῶν ἔτυχεν.

κζ. ΘΡΑΚΩΝ.

Γαμεῖ ἕκαστος τρεῖς καὶ τέσσαρας, εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τριάκοντα· καὶ ὡς θεραπαίναις χρῶνται. Καὶ ἐκ περιόδου σύνεισιν αὐταῖς, καὶ λούει καὶ διακονεῖ. Καὶ πλεῖσαι μετὰ τὴν χρῆσιν χαμαὶ κοιμῶνται. Κὰν δυσχεραίνῃ τις, οἱ γονεῖς ἀποδόντες ὁ ἔλαβον, ἀπεκομίσαντο τὴν θυγατέρα· τιμὴν γὰρ λαμβάνοντες συνάπτουσιν αὐτάς. Καὶ ἀποθανόντος τοῦ ἀνδρός, ὡσπερ τᾶλλα, οὕτω καὶ τὰς γυναῖκας κληρονομοῦσι.

κη. ΜΙΝΩΩΝ.

Μινῶαν τὴν ἐν Σικελίᾳ, Μακάραν ἐκάλουν πρότερον. Ἐπειτα Μίνως, ἀκούων Δαίδαλον ἐνταῦθα μετὰ ζόλου παραγεγονέναι, ἀναβάς ἐπὶ τὸν Ἄλυκον ποταμὸν, τῆς πόλεως ταύτης ἐκυρίευσεν καὶ νικήσας τοὺς βαρβάρους, ἀφ' ἑαυτοῦ προσωνόμασεν αὐτὴν, νόμους κρητικὸς θεῖς αὐτῇ.

κθ. ΛΟΚΡΩΝ.

Ἐγένετο Λοκρὸς Ξενοκρίτος, τυφλὸς ἐκ γενετῆς ποιητῆς, καὶ Ἐράσιππος.

Παρ' αὐτοῖς οὐδύρεσθαι οὐκ ἔστιν ἐπὶ τοῖς τελευτήσασιν, ἀλλ' ἐπειδὴν ἐκκομίσωσιν, εὐωχῶνται. Καππηλεῖον οὐκ ἔστι μεταβολικὸν ἐν αὐτοῖς, ἀλλ' ὁ γεωργὸς πωλεῖ τὰ ἴδια.

Ἐὰν ἀλῶ τις κλέπτων, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεται. Ζαλευκού υἱὸς ἑάλω, καὶ, τῶν Λοκρῶν αὐτὸν ἀφιέντων, οὐχ ὑπέμεινεν, αὐτοῦ δὲ ἕνα καὶ τοῦ υἱοῦ ἕνα ἐξεῖλεν.

Πολέμαρχος ἐπιорκήσας, τὸν τῶν Κορινθίων ἀπέφυγε σόλον. Καὶ μυθολογοῦσιν, ὅτε καθεῦδει νύκτωρ, τὰς γαλαῶς δάκνειν αὐτὸν, καὶ τέλος διαποροῦντα ἑαυτὸν ἀνελεῖν.

λ. ΧΑΛΚΙΔΕΩΝ.

Κατώκισαν δὲ καὶ Κλεωνᾶς Χαλκιδεῖς οἱ ἐν τῷ Ἄθῳ, ἐξανασάντες ἐξ Ἐλυμνίου, ὡς μὲν μυθολογοῦσιν, ὑπὸ μυῶν, οἱ τὰ τ' ἄλλα κατήσθιον αὐτῶν καὶ τὸν σίδηρον. Νόμος δὲ ἦν Χαλκιδεῦσι μὴ ἄρξαι, μηδὲ πρεσβεῦσαι, νεώτερον ἐτῶν πεντήκοντα.

λα. ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΩΝ.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ Προμνήσου υἱὸς ἐκράτησε, καὶ χαλεπὸς ἦν, καὶ ἐορτὰς πλέον δυοῖν οὐκ ἐπέτρεπεν, οὐδ' ἐν πόλει διαιτᾶσθαι πλέον ἡμερῶν δέκα τοῦ μηνός. Τὰς τε κόρας πρὸ τοῦ γαμίσκεσθαι, αὐτὸς ἐγίνωσκεν. Ἀντήνωρ δὲ, λαβὼν ξιφίδιον, καὶ γυναικείαν ἐσθῆτα ἐνδυσάμενος, εἰς τὴν κοίτην ἀπέκτεινε· καὶ ὁ δῆμος αὐτὸν ἐτίμησε, καὶ ἡγεμόνα κατέστησε· καὶ ἡ κόρη, ὑπὲρ ἧς αὐτὸς εἰσῆει, ἐπικλεῆς ἐγένετο.

Μαρτυρεῖ δὲ καὶ ἐκ Τυρρηνίας Ὀμηρος παραβαλεῖν εἰς Κεφαλληνίαν καὶ Ἰθάκην, ὅτε τοὺς ὀφθαλμοὺς λέγεται διαφθαρεῖναι νοσήσας.

λβ. ΡΟΔΟΣ.

Ρόδον τὴν νῆσον τὸ παλαιὸν κεκρύφθαι λέγουσιν ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ἀναφανῆναι δὲ ὕστερον ξηρανθεῖσαν. Ἐκαλεῖτο δὲ Ὀφιοῦσσα, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐνότων ὄφειων.

λγ. ΕΦΕΣΟΣ.

Ἐφeson κληθῆναι φασιν ἀπὸ μᾶς τῶν Ἀμαζόνων· οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ τὸν Ἡρακλέα ταῖς Ἀμαζόσιν ἐφεῖναι τὰ ἀπὸ Μυκάλης ἕως Πιτάνης.

λδ. ΦΩΚΕΑ.

Φώκεαν οἱ μὲν ἀπὸ Φώκου ἡγεμόνος ὠνόμασαν, οἱ δὲ ᾧ ὅτι φώκην εἰς τὸ ξηρὸν εἶδον ἐκβαίνουσαν.

λε. ΚΡΟΤΩΝ.

Κρότωνα ἐξ ἀρχῆς Κρότων ὠκισεν.

λς. ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΝ.

Ἀκραγαντίνων Φάλαρις ἐτυράνησε, παρανομία πάντας ὑπερβάλλων· οὐ γὰρ μόνον ἐφόρευε πολλοὺς, ἀλλὰ καὶ τιμωρίαις παρανόμοις ἐχρήσατο. Καὶ τοὺς μὲν εἰς λέβητας ζέοντας, τοὺς δὲ εἰς τοὺς κρατῆρας τοῦ πυρὸς ἀπέξελλε, τοὺς δὲ καὶ εἰς χαλκοῦν ταῦρον ἐμβαλὼν κατέκαιεν. Ὅνπερ ὁ δῆμος ἐτιμωρήσατο· ἐνέπρησε δὲ καὶ τὴν μητέρα, καὶ τοὺς φίλους. Μεθ' ὃν Ἀλκμάνης παρέλαβε τὰ πράγματα· καὶ μετὰ τοῦτον Ἄλκξανδρος προέστη, ἀνὴρ ἐπιεικῆς. Καὶ εὐθνήσαν οὕτως, ὡς περιπόφυρα ἔχειν ἰμάτια.

λζ. ΙΘΑΚΗΣΙΩΝ.

Κεφάλῳ, μαντευσαμένῳ περὶ παιδῶν, ὁ θεὸς εἶπεν, ὧ ἂν ἐντύχη θῆλει πρῶτον συγγενέσθαι. Τὸν δὲ περιτυχεῖν ἄρκω· καὶ πλησιάσαντος γενέσθαι γυναῖκα, ἐξ ἧς Ἀρκεΐσιον φερωνύμῳς ὠνομασθῆναι λέγεται.

Πορθμεὺς, Παρίας ὄνομα, ληστὰς διεπόρθμευσε, πρεσβύτην αἰχμάλωτον, καὶ πίτταν· καὶ ὠνεῖται ταῦτα παρὰ τῶν ληστῶν, δεηθέντος τοῦ πρεσβύτου. Ἦν δὲ ἐν τῇ πίττῃ κεκρυμμένον χρυσίον. Πλουτήσας οὖν θῦσαι λέγεται τῷ πρεσβύτῃ βοῦν· διὸ καὶ εἰς παροιμίαν ἦλθεν, Οὐδεὶς πώποτε εὐεργέτη βοῦν ἔθυσεν, ἀλλ' ἢ Παρίας.

λη. ΑΦΥΤΑΙΩΝ.

Δικαίως καὶ σωφρόνως βιοῦσι, καὶ ἄλλοτρίων οὐ θιγγάνουσιν, ἀνεωγμένων τῶν θυρῶν. Φασὶ δὲ ποτε ξένον πριάμενον

Περὶ τοῦ πατρὸς Νικολάου τοῦ Δαμασκηνοῦ,
ἐκ τοῦ Σουΐδα (λέξ. Ἀντίπατρος.)

Ἀντίπατρος, Νικολάου τοῦ Δαμασκηνοῦ πατὴρ τοῦ ἱστορικοῦ· ὃς ἔσχε Στρατονίκην γυναῖκα τὴν μητέρα Νικολάου, οἱ διαφανεῖς ἦσαν ἐν Δαμασκῶ, κατὰ τε σωφροσύνην καὶ ἄλλην λαμπρότητα· πλούτῳ τε γὰρ πολλῶ διαφέροντες, ἤκιστα ἐπ' αὐτῷ ἐμεγαλύνοντο, εὐδοξίας τε οὐ τὰ δεύτερα φερόμενοι, βραχὺ τοῦτο ἐλογίζοντο. Ὁ δὲ δὴ Ἀντίπατρος καὶ λόγου δεινότητι προὔχων ἔβλαψε μὲν οὐδοντινοῦν, ὤνησε δὲ μυρία τούτῳ, οὐ τὸ κοινὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀσῶν συχνούς· δικαιοσύνην γὰρ ἀσῶν, εἴ πέρ τις ἕτερος, πλείσα μὲν διήτησε νείκη τοῖς πολίταις πρὸς ἀλλήλους, πλείσα δὲ τῇ πατρίδι πρὸς τοὺς ἐν κύκλῳ δυνάσας, καὶ ἐτιμᾶτο ὑπὸ πάντων διὰ τοῦτο· πλείσας δὲ ἐπισεύθη πρεσβείας καὶ ἐπιτροπὰς, ἀρχάς τε πάσας διεξῆλθε τὰς ἐγχωρίους. Τελευτῶν τε τὸν βίον, οὐκ ἔστιν ὃ, τι ἐπέσκηψε Νικολάῳ τῷ υἱεῖ, καὶ Πτολεμαίῳ τῷ τούτου ἀδελφῷ, ἢ τῷ Διὶ θυμιατήριον, ὅπερ ἔφθη αὐτὸς προὔπεσχημένος τῷ θεῷ, κατασκευάσαι, ἐπειδὴν τελευτήσῃ· δηλῶν, αἶμαι, ὅτι τὸ πρὸς θεοὺς ὅσιον δεῖ καὶ τελευτῶντας φυλάττειν, καὶ μηδὲν ἔτι ἀπολαύσεσθαι τοῦ βίου μέλλοντας.

Περὶ αὐτοῦ Νικολάου τοῦ Δαμασκηνοῦ,
ἐκ τοῦ αὐτοῦ (λέξ. Νικόλαος.)

Νικόλαος Δαμασκηνός, γνῶριμος Ἡρώδου τοῦ Ἰουδαίων βασιλέως, καὶ Αὐγούστου Καίσαρος, φιλόσοφος Περιπατη-

τικός καὶ Πλατωνικός. Ἐγραψεν Ἱστορίαν καθολικὴν ἐν βιβλίοις ὀγδοήκοντα, καὶ τοῦ βίου Καίσαρος ἀγωγὴν. Οὕτω δὲ ἠσπάζετο αὐτὸν ὁ Καῖσαρ, ὡς τοὺς ὑπ' ἐκείνου πεμπομένους πλακοῦντας τῷ Καίσαρι, ἦγον μελιτούττας, Νικολάους αὐτὸν καλεῖν καὶ διαμένει τοῦτο ἄχρι τῆς σήμερον. Ἐγραψε καὶ περὶ τοῦ ἰδίου βίου, καὶ τῆς ἑαυτοῦ ἀγωγῆς. Οὗτος ὁ Νικόλαος ὁ Δαμασκηνός, ἐν τῇ ὅλῃ παιδείᾳ διατετραμμένος, διὰ τὸ καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ περὶ ταῦτα μάλισα σπουδάζει, ἐπειδὴ ἀπ' αὐτῆς αὐτῷ ὃ τε πλοῦτος καὶ ἡ δόξα ἐπεγένετο, ἔτι μᾶλλον ἠύξησε ταύτην, ἔρωτά τινα ἀδιήγητον αὐτῆς σχῶν, ἄλλως τε καὶ φύσεως οὐ φαύλης λαβόμενος· ὥσε, πρὶν γενεῖαν, εὐδόκιμος εἶναι ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τῶν ἡλικίων διαφέρειν. Γραμματικῆς τε γὰρ οὐδενὸς χειρὸν ἐπεμεμέλητο, καὶ δι' αὐτῆς ποιητικῆς πάσης· αὐτὸς τε τραγωδίας ἐποίει καὶ κωμωδίας εὐδοκίμους· ἔτι δὲ μᾶλλον ὑσπερον αὐξηθεὶς, ὥσε καὶ τὴν δύναμιν συναυξῆσαι, ῥητορικῆς τε καὶ μουσικῆς καὶ τῆς περὶ τὰ μαθήματα θεωρίας καὶ φιλοσοφίας ἀπάσης ἐπεμελεῖτο. Ζηλωτῆς γὰρ Ἀριστοτέλους γενόμενος, καὶ τὸ ποικίλον τῆς περὶ τὸν ἄνδρα παιδείας ἀγαπήσας, χάριν εἰδέναί πασιν ἔλεγεν αἰεὶ τοῖς μαθήμασι, πολὺ μὲν ἔχουσι τὸ ἐλευθέριον, πολὺ δὲ τὸ χρήσιμον εἰς τὸν βίον, πάντων δὲ μάλισα τὸ εὐδιάγωγον πρὸς τε νεότητα καὶ γῆρας. Ἐλεγε δὲ καὶ τὰς Μούσας ἄρα διὰ τοῦτο πολλὰς ὑπὸ τῶν θεολόγων παραδεδόσθαι, ὅτι πολὺ τὸ ποικίλον ἔχει τὰ παιδεύματα καὶ πρὸς πᾶσαν βίου χρῆσιν οἰκεῖον· καὶ οὔτε τὴν ἐμπειρίαν αὐτῶν, οὔτε τὴν ἀπόλειψιν ὁμοίως ὑπελάμβανεν εἶναι τῇ τῶν βαναύσων τεχνῶν, ἀλλὰ, τούναντίον, ἐπονείδισον τοῖς μετρίως ζῶσι τὴν τε τούτων ἄγνοιαν καὶ τὴν τῶν βαναύσων ἐπιστήμην. Οὗτος μὲν οὖν οὐκ

ἔξιν ὅτῳ τῶν παιδευμάτων πρὸς ἀργυρισμὸν ἐχρήσατο, οὐδὲ ἑκαπήλευσεν. Ἐφη δὲ Νικόλαος ὁμοίαν εἶναι τὴν ὄλην παιδείαν ἀποδημία· ὡς γὰρ ἐν ταύτῃ συμβαίνει τοῖς ἀποδημοῦσι, καὶ μακρὰν ὁδὸν διεξιούσιν, ὅπου μὲν ἐγκατάγεσθαι τε καὶ ἐναυλιζεσθαι μόνον, ὅπου δὲ ἐναρισθῆναι, ὅπου δὲ πλείους ἐνδημεῖν ἡμέρας, ἐπίους δὲ τόπους ἐκ παρόδου θεωρεῖν, ἐπανεληθόντας μὲν τοὶ ταῖς ἑαυτῶν ἐνοικεῖν ἐστίαις, οὕτω καὶ διὰ τῆς ὅλης παιδείας διερχομένους δεῖν ἐν οἷς μὲν ἐπιτηδεύμασιν ἐπὶ πλέον ἐνδιατρίβειν, ἐν οἷς δ' ἐπ' ἔλαττον, καὶ τὰ μὲν, ὅλα, τὰ δὲ, ἐκ μέρους, τὰ δὲ, ἄχρι σοικειώσεως παραλαμβάνειν, καὶ τὸ ἐκείνων χρήσιμον κατασχόντας ἐπὶ τὴν ὡς ἀληθῶς πατρῶαν ἐστίαν ἐπανεληθόντας φιλοσοφεῖν.

Ἐκ τῶν Πλουτάρχου συμποσιακῶν,
(Βιβλ. Η, προβλ. δ.)

Ὁ γοῦν βασιλεὺς, ὡς φασιν, ἀγαπήσας διαφερόντως τὸν Περιπατητικὸν φιλόσοφον Νικόλαον, γλυκὺν ὄντα τῷ ἦθει, ραδινὸν δὲ τῷ μήκει τοῦ σώματος, διάπλεων δὲ τὸ πρόσωπον ἐπιφοινίσσοντος ἐρυθρήματος, τὰς μεγίστας καὶ καλλίστας τῶν φοινικοβαλάνων Νικολάους ὠνόμασε· καὶ μέχρι νῦν οὕτως ὀνομάζονται.

Ἐκ τοῦ Ἀθηναίου (Βιβλ. ΙΔ, σελ. 652.)

Περὶ δὲ τῶν Νικολάων καλουμένων φοινίκων, τοσοῦτον ἔμιν εἰπεῖν ἔχω, τῶν ἀπὸ τῆς Συρίας καταγομένων, ὅτι ταύτης τῆς προσηγορίας ἠξιώθησαν ὑπὸ τοῦ Σεβαστοῦ Ἀυτοκράτορος, σφόδρα χαίροντος τῷ βρώματι, Νικολάου τοῦ Δαμασκηνοῦ ἐταίρου ὄντος αὐτῷ, καὶ πέμποντος φοινίκας συν-

εχῶς. Τῶν ἀπὸ τοῦ περιπάτου δ' ὧν ὁ Νικόλαος καὶ ἱστορίαν συνέγραψε πολλήν.

Ἐκ τοῦ Φωτίου (Κωδ. ρθ. σελ. 470.)

Ἐν ταύτῳ δὲ συνανηγνώσθη καὶ Νικολάου λόγος, Ἡρώδῃ τῷ Ἰουδαίων βασιλεῖ προσπεφωνημένος, ἐν ᾧ παραδόξων ἔθων ἐστὶ συναγωγή. Καὶ συμβαίνει μὲν ἐνίοις τῶν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου παραδόξων συνειλεγμένων, καὶ περὶ ὧν δὲ Κόνων συνέταξεν, οὐκ ὀλίγα προσανέγραψε· πλὴν ἐν τισὶ παραλλάσσει ταῖς ἱστορίαις, ἕτεροτρόπως αὐτὰ διεξιῶν. Τὴν δὲ φράσιν ἐστὶ μὲν καὶ αὐτὸς κεφαλαιώδης, οὐ μὴν οὐδὲ τοῦ σαφοῦς ἀνακεχωρηκῶς, μετέχων δὲ πως καὶ τῶν προειρημένων μᾶλλον συσροφῆς τινος καὶ δεινότητος. Λέγει δὲ ἔνια μὲν πολλοῖς, εἰ καὶ ξενίζοντα εἶη, ὅμως ὁμολογούμενα· τινὰ δ' ἀγνοούμενα μὲν, οὐ μὴν ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς πρὸς μάχην τῷ πιθανῷ καθιστάμενα· ἔθη γὰρ ἔθνων ἰδιότροπα τὰ πολλὰ περιαγγέλλει, εὐρεῖν δὲ ἐστὶν ἐν αὐτοῖς καὶ τὸ ἀπίθανον προῖσχύμενα. Ὁ ἐκ Δαμασκοῦ δ' ἔστιν οὗτος, οἶμαι, Νικόλαος, ὁ ἐπὶ τῶν Αὐγουστοῦ χρόνων ἀκμάσας, καὶ φίλος αὐτῷ γρηματίσας· ἐξ οὗ καὶ πλακουντίων τι εἶδος, ἃ διέπεμπε Καῖσαρι, εἰς τιμὴν τοῦ δεξιουμένου, Νικολάους ὁ Καῖσαρ ἐκάλεσεν. Οὗτος καὶ Ἀσσυριακὴν ἱστορίαν ἐν πολυσίχῳ βιβλίῳ, ὅσα παλαιᾶς μνήμης ἀναγνωσμάτων ἐχόμενά, καταλέλοιπεν.

Ἐκ τῶν Παρέκβολῶν Οὐαλεσίου, σελ. 418 - 425.

(Λεῖπει ἡ ἀρχή).

καὶ παρακαλέσας οἷα δὴ φιλόσοφον καὶ ἀμνησικακον ἐν πολὺ πλείονι ἦγε τιμῇ καὶ εὐνοίᾳ.

Ὅτι ἐπράχθη τι φιλάνθρωπίας πολλῆς ἐχόμενον Νικολάῳ.

Ἰλιεῖς

Ἰλιεῖς γὰρ, ἀφικνουμένης νύκτωρ ὡς αὐτοὺς Ἰουλίας τῆς
 Καίσαρος μὲν θυγατρὸς, γυναικὸς δὲ Ἀγρίππα, καὶ τοῦ Σκα-
 μάνδρου μεγάλου ρυέντος ὑπὸ χειμάρρων πολλῶν, κινδυ-
 νευούσης περὶ τὴν διάβασιν ἀπολέσθαι σὺν τοῖς κομίζουσιν
 αὐτὴν οἰκέταις, οὐκ ἤσθοντο. Ἐφ' οἷς ἀγανακτήσας ὁ Ἀγρίπ-
 πας, ὅτι οὐ παρεβοήθησαν οἱ Ἰλιεῖς, δέκα μυριάσιν αὐτοὺς
 ἐζημίωσεν ἀργυρίου. Οἱ δὲ, ἀπόρως ἔχοντες, καὶ ἅμα οὐ προῦ-
 πειδόμενοι τὸν χειμῶνα, οὐδ' ὅτι ἐξιοι ἡ παῖς, Ἀγρίππα μὲν
 οὐδοτιοῦν εἰπεῖν ἐτόλμησαν, ἦκοντα δὲ τὸν Νικόλαον δεό-
 μενοι παρασχεῖν αὐτοῖς Ἡρώδην βοηθὸν καὶ προσάτην. Καὶ
 ὅς μάλᾳ προθύμως ὑπέστη, διὰ τὴν τῆς πόλεως δόξαν, καὶ
 ἐδεσθῆτο τοῦ βασιλέως, διηγήσατό τε αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, ὡς
 οὐ δικαίως αὐτοῖς ὀργίζεται, οὔτε προειπὼν ὅτι πέμποι τὴν
 γυναῖκα ὡς αὐτοὺς, οὔθ' ὅλως ἐκείνων προηρησμένων, διὰ τὸ
 νυκτὸς ἰέναι. Τέλος δ' οὖν, ἀναδεξάμενος ὁ ἀνὴρ τὴν προσα-
 σίαν εὐρίσκειται αὐτοῖς τὴν ἄφεισιν τῆς ζημίας, καὶ τὴν ὑπὲρ
 ταύτης ἐπισολὴν, ἅτε δὴ ἀπεληλυθότων ἤδη, διὰ τὸ ἀπο-
 γνῶναι τὴν ἀπόλυσιν, Νικολάῳ δίδωσι, πλέοντι ἐπὶ Χίου καὶ
 Ρόδου, ἔνθα ἦσαν αὐτῷ οἱ υἱεῖς (αὐτὸς γὰρ ἐπὶ Παφλαγονίας
 ἦει σὺν Ἀγρίππα). Νικόλαος δὲ ἐκ τῆς Ἀμισσοῦ πλεύσας ἐπὶ
 Βυζάντιον, κἀκεῖθεν εἰς τὴν Τρωάδα γῆν, ἀνέβη εἰς Ἴλιον,
 καὶ τὴν τῆς ἀπολύσεως τοῦ χρέους ἐπισολὴν ἀποδοὺς, σφόδρα
 ὑπὸ τῶν Ἰλιέων αὐτὸς τε, καὶ ἔτι μᾶλλον ὁ βασιλεὺς, ἐτιμήθη.

Ὅτι Ἡρώδης, πάλιν διαμεθεὶς τὸν φιλοσοφίας ἔρωτα (ὁ
 φιλεῖ τοῖς ἐν ὑπεροχῇ οὔσι συμβαίνειν, διὰ τὸ πλῆθος τῶν
 ἐξαλλαττόντων αὐτοὺς ἀγαθῶν), ἐπεθύμησε πάλιν ῥητορικῆς,
 καὶ Νικόλαον ἠνάγκαζε συρρητορεύειν αὐτῷ, καὶ κοινῇ ἐρρη-
 τόρευον. Αὐθις δ' ἰστορίας αὐτὸν ἔρωσ ἔλαβεν, ἐπαινέσαντος

Νικολάου τὸ πρᾶγμα, καὶ πολιτικώτατον εἶναι λέγοντος, χρήσιμον δὲ καὶ βασιλεῖ, ὡς τὰ τῶν προτέρων ἔργα καὶ πράξεις ἰσοροίη. Καὶ ἐπὶ τοῦτο ὀρμήσας, προὔτρεψε καὶ Νικόλαον πραγματευθῆναι τὰ περὶ ἰσορίαν. Ὁ δὲ μειζόνως ἔτι ὥρμησεν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, πᾶσαν ἀθροίσας τὴν ἰσορίαν, μέγαν τε πόνον ὑποσᾶς, καὶ οἶον οὐκ ἄλλος. Ἐν πολλῷ δὲ χρόνῳ φιλοπονῆσας ἐξετέλεσεν αὐτὴν· ἔλεγέ τε, ὡς τοῦτον τὸν ἄθλον Εὐρυσθεὺς εἰ προὔτεινεν Ἡρακλεῖ, σφόδρα ἂν αὐτὸν ἀπέτρουσεν. Ἐκ τούτου πλέων εἰς Ρώμην ὡς Καίσαρα Ἡρώδης, ἐπήγετο τὸν Νικόλαον ὁμοῦ ἐπὶ τῆς αὐτῆς νηός, καὶ κοινῇ ἐφιλοσόφουν.

Ὅτι πάνθ' ὅσα παρήγγελλεν, ἐπὶ τῶν ἔργων διεξῆει αὐτῶν, καὶ ἀπεδείκνυτο χρημάτων μὲν ὧν κρείττων, θάττον δὲ λαμπρότατα ἐφιλοτιμήθη, οὐθέντε, ὧν μὴ δεῖ, ἐφάνη χρημάτων ἕνεκα πεποικηκώς. Ἡδονῆς δ' (ὃ τάχα τῷ θαυμασῶν ἂν εἴη) ἡσιννοσοῦν κατεφρόνει, καὶ ταῦτα βασιλεῦσί τε καὶ ἡγεμόσι συνῶν πολλάκις ἦν γὰρ αὐσηρὸς φύσει, καὶ ἐναντίος πρὸς αὐτὴν, καὶ ἀνδραποδώδεις νομίζων τοὺς τῶν ἀπολαύσεων τῶν τοιούτων ἡττους· ἐπαινέτης τε αὐταρκειᾶς ἀεὶ καὶ ἀπλότητος, καίτοι γ' ἐν οἷς δεῖ λαμπρύνεσθαι μεγαλοπρεπῆς, οὐ γλίσχρος ἦν, ὡς μὴ δόξαν ἀνελευθερίας λάβοι. Πρὸς γε μὴν πόνους καὶ καρτερίαν, εἴ ποτε θεοί, πάντων ἀοκνότατος, οὐκ ἐν νεότητι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν γῆρα, καὶ ὄπη κίνδυνος καταλάβοι ἐκ πολεμίων ἢ ληστῶν, ἢ διὰ νόσον, ἢ χειμῶνα κατὰ θάλατταν, ἢ ἄλλως πως, οὕτω δὴ σφόδρα εὐψυχος ἦν, ὡσεὶ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀεὶ θαρρεῖν παρεῖχεν, ὅποσοι κοινωνοὶ ἦσαν αὐτῷ τοῦ κινδύνου. Πρὸς γε μὴν τὸ δίκαιον ἀκλινης οὕτω καὶ ἀθώπευτος, ὡσεὶ καὶ ἀπειλὰς ἐνεγκεῖν τινῶν ἡγεμόνων ποτὲ δικάζων, ὑπὲρ τοῦ

μὴ τοῦτο παραβῆναι. Πολλοὶ γὰρ αὐτὸν ἠροῦντο καὶ δικαστὴν, καὶ διαιτητὴν, φανερῶς εἰς πάντας αὐτοῦ τῆς δικαιοσύνης γενομένης, ἔν τε συμβολαίοις, καὶ ταῖς πρὸς τοὺς ἰδιώτας κοινωνίαις, οὐδεὶς πώποτε αὐτὸν ἐμέμψατο, οὐδ' εἴ τις πονηρὸς εἶη, διὰ τὴν ἐπιείκειαν· οὐδὲ γὰρ μαρτύρων ἔδει πρὸς αὐτὸν ἢ συμβολαίων, ἀλλ' ὅ, τι ἂν ὁμολογήσειε, βέβαιον ἦν. Κοσμιότητα δὲ καὶ σωφροσύνην οὐδεὶς αὐχῆσει πλείω κατὰ τὸ ἦθος, ἔν τε ἀγοραῖς καὶ ὁδοῖς.

(Λέγουσι δύο σελίδες.)

. . . Καὶ διατριβῶν παρακολουθεῖν εὐδοξίαν τε καὶ τιμὴν τῷ φιλοσόφῳ καὶ ἄλλας χάριτας καὶ ὠφελείας, παρὰ τῶν δυνατῶν οὐκ εἶναι, πόνου δ' ἀλλότριον. Τίνι γὰρ ἂν μᾶλλον ἀρμόττοι ταῦτα καρποῦσθαι, ἀπὸ τοῦ βελτίστου καὶ σπουδαιότατου γινόμενα, ἢ τῷ τοιούτῳ; οὐ γὰρ δὴ τῷ φαύλῳ καὶ οὐδενὸς ἀξίῳ. Χρήσεται γὰρ αὐτοῖς ἀφύρτως τε καὶ ἐμμελῶς, καθὼς Νικόλαος τῷ γνώριμος εἶναι καὶ εὖπορος εἰς οὐδὲν ἄτοπον ἐχρήσατο, ἀλλ' εἰς μετριότητά τε καὶ δημοτικὴν φιλανθρωπίαν· πόλεως μὲν οὐποτ' ἀφ' ἐτέρας οἰόμενος δεῖν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς αὐτοῦ προσαγορεύεσθαι κατεγέλα δὲ καὶ τῶν καθ' αὐτὸν σοφιστῶν, οἳ μεγάλοις τιμήμασιν ἐωνοῦντο Ἀθηναῖοι, ἢ Ρόδιοι, καλεῖσθαι, βαρυνόμενοι τὴν ἀδοξίαν τῶν πατρίδων. Ἐνιοὶ δὲ καὶ συνέγραψαν περὶ τοῦ μὴ εἶναι ἀφ' ἧς πόλεως ἦσαν, ἀλλ' ἀπὸ τίνος τῶν δι' ὀνόματος Ἑλληνίδων ὁμοίους τε ἀπέφαινε τοῖς τοὺς ἑαυτῶν γονέας βαρυνόμενοις.

Ὅτι ἠτιῶντό τινες τὸν Νικόλαον πλείερα χρήματα παρὰ φίλων λαβόντα, οὐ σώζειν αὐτὰ, καὶ ὅτι τὰς πλείους διατριβὰς ἐποιεῖτο μετὰ τῶν δημοτικῶν, ἐκκλίνων τοὺς μεγάλους

καὶ ὑπερπλούτους τῶν ἐν Ρώμῃ, [εἰς ὧν] οὐδαμῶς ἦει, πολλῶν καὶ ἐνδόξων αὐτὸν βιαζομένων, ἀλλὰ δι' ὅλης ἡμέρας ἐν ταῖς φιλοσόφοις θεωρίαις ἦν. Ὁ δὲ ἀπελογεῖτο περὶ μὲν τῶν χρημάτων, ὅτι ἢ κτῆσις, ὡσπὲρ λύρας ἢ αὐλῶν, οὐδενὸς εἶη ἀξία, ἢ χρῆσις δὲ τὸ κυριώτατόν ἐστιν, ἦν εἰ μὲν τις εἰς ἄσωτον, ἢ ἀμετάδοτον, ἢ ὅλως ἄφρονα, ἢ φαῦλον, καταδαπανᾷ βίον, ἐπίμεμπτος ἂν εἴη· εἰ δὲ τις εἰς σώφρονά τε καὶ κόσμιον καὶ κοινωνικὸν καὶ φιλόανθρωπον, δεχόμενος καὶ ὅτε δεῖ τὰῦτα, καὶ παρ' ὧν δεῖ, καὶ προϊέμενος, καὶ τοῖς τέκνοις ἀπολείπων, ἀμείνων ἂν εἴη. Ὅρον δὲ ἓνα ἔφη ποιῆσθαι τὸν ἄνδρα τὸν ἀγαθόν, τοῖς ἐπιεικεσέροις εἶθελειν αἰετὶ συνεῖναι· τοιοῦτους δ' ἐν τοῖς δημοτικοῖς ὄραν πλείους, ἢ ἐν τοῖς βαρυπλούτοις, φουομένους. Πολλῆς γὰρ ἀγαθῆς τύχης δεῖται πλοῦτος, ὥστε εἰς ἐπιείκειαν φέρειν· ἐκτρέπει γὰρ τοὺς πλείους εἰς φιληδονίαν τε καὶ ὑπερηφανίαν.

Ὅτι τοὺς ἑαυτοῦ οἰκέτας ἐκπαιδεύσας, καὶ ἐκ τοῦ συζῆν αἰετὶ πολλὴν ὁμοίθειαν αὐτοῖς ἐμποιήσας, ἐχρήτη οὐδὲν χείρισιν ἢ φίλοις.

ΕΚ ΤΩΝ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΩΝ.

ὍΤΙ Σαρδανάπαλος Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν, ἀπό τε Νίνου καὶ Σεμιράμεως τὴν βασιλείαν παραδεξάμενος, οἴκησιν ἔχων ἐν Νίνῳ, ἔνδον τὸ σύμπαν ἐν τοῖς βασιλείοις διατρίβων, ὄπλων μὲν οὐχ ἀπτόμενος, οὐδ' ἐπὶ θήραν ἐξιών, ὥσπερ οἱ πάλαι βασιλεῖς, ἐγχιρίομενος δὲ τὸ πρόσωπον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπογραφόμενος, πρὸς τε τὰς παλλακίδας ἀμιλλώμενος περὶ κάλλους καὶ ἐμπλοκῆς, τό τε σύμπαν γυναικείῳ ἦθει χρώμενος. Κατὰ δὲ τὰ πρότερον συντεταγμένα, ἐπὶ τὰς θύρας αὐτῶ παρῆσαν οἱ τε ἐκ τῶν ἄλλων ἐθνῶν Σατράπαι, ἄγοντες τὰς τε εἰρημένας δυνάμεις, καὶ δὴ Ἀρβάκης ὁ Μήδων ὑπαρχος, ἀνὴρ τὸν τε βίον σώφρων, καὶ πραγμάτων, εἰ δὴ τις ἄλλος, ἔμπειρος, τετριμμένος τε ἐν κυνηγεσίοις καὶ πολέμοις, καὶ πολλὰ μὲν πάλαι γενναῖα ἐξειργασμένος, πλείω δ' ἔτι καὶ μείζω τότε διανοούμενος. Οὗτος ἀκηχοῦς τὸν τε βίον καὶ τὰ ἦθη, οἷς χρῆται ὁ βασιλεὺς, εἰς νοῦν ἐνεβάλετο καὶ ἐνεθυμήθη ἄρα, ὅτι ἀπορία γενναίου ἀνδρὸς οὗτος ἔχοι τὰ τῆς Ἀσίας κράτη· καὶ βουλήν συντίθεται περὶ τῆς ὅλης ἀρχῆς.

Ὅτι ἐπὶ Ἀρταίου τοῦ βασιλέως Μήδων, τοῦ διαδόχου Σαρδαναπάλου τοῦ Ἀσσυρίων βασιλέως, ἦν ἐν Μήδοις τότε κατὰ τε ἀνδρείαν καὶ ῥώμην δοκιμώτατος Παρσώνδης, παρά τε βασιλεῖ μάλις ἐπαινούμενος καὶ ἐν Πέρσαις, ὅθεν ἦν γένος, ἐπὶ τε εὐβουλία καὶ κάλλει σώματος. Δεινὸς δὲ καὶ θῆρας αἰρεῖν, ἐν ζαδία τε μάχῃ καὶ ἀπὸ ἄρματος καὶ ἵππου μάχεσθαι. Οὗτος ὄρων Νάναρον τὸν Βαβυλώνιον διαπρεπεῖ κόσμῳ χρώμενον ἀμφὶ τὸ σῶμα, καὶ ἐλλόβια ἔχοντα,

καὶ κατεξυρημένον εὖ μάλα, γυναικώδη τε καὶ ἀναλκιν, ἔπειθεν Ἀρταῖον ἀφελῆσθαι αὐτὸν τὴν ἀρχὴν καὶ ἑαυτῷ δοῦναι, δυσχεραίνων σφόδρα τὸν ἀνθρώπον. Ὁ δὲ ὠκνεὶ συγγέας τὰ συγκείμενα ὑπ' Ἀρβάκω ἀδικεῖν τὸν Βαβυλώνιον. Ἐπεὶ δὲ δις καὶ τρίς ὁ Παρσώνδης ἐνέτυχεν Ἀρταίῳ, καὶ ταυτὸν ἤκουσεν, ἡσύχαζεν· οὐ μὴν τὸν Νάναρον ἔλαθεν. Αἰσθόμενος δ' ἐκεῖνος τὴν γνώμην τάνδρὸς, μεγάλα δῶρα τοῖς ἑαυτοῦ ὑπέσχετο καπήλοις, εἴ τις αὐτῷ Παρσώνδην συλλαβὼν ἄγοι· ἔπονται δ' οὗτοι πολλοὶ τῷ βασιλέως στρατῷ. Καί ποτε κατὰ δαίμονα κυνηγετῶν ὁ Παρσώνδης ἐλαύνει πόρρω ἀπὸ τοῦ βασιλέως εἰς τι πεδῖον οὐχ ἐκάς Βαβυλώνος. Τοὺς δὲ θεράποντας εἰς τὴν πλησίον ὕλην τρέψας, ἐκέλευσε βοῇ τε καὶ ἀλαλητῷ χρῆσθαι, ὡς δὴ τὰ θηρία σοθήσων εἰς τὰ πεδία· καὶ πολλοὺς μὲν ὡς ἀγρίους, πολλοὺς δ' ἐλάφους αἰρεῖ. Τέλος δ', ὄνον ἄγριον διώκων, ἐπὶ πλεῖστον ἀποσπᾶται τῶν ἑαυτοῦ, καὶ μόνος ἐλαύνων ἦκεν εἰς τὴν Βαβυλωνίαν, ἔνθα ἦσαν οἱ κάπηλοι ἀγορὰς εὐτρεπιζόντες τῷ βασιλεῖ· οὓς θεασάμενος ὑπὸ δίψους πιεῖν ἤτει. Οἱ δ' ἄσμενοι ἰδόντες Παρσώνδην, προσίασιν αὐτῷ, πιεῖν τ' ἐνέχον, καὶ, τὸν ἵππον δεξάμενοι, ἀριζᾶν ἐκέλευσαν. Ὁ δὲ, οἷα πανημέριος θηρῶν, οὐκ ἀηδῶς ἤκουσεν, ἐκέλευσέ τε ἀποπέμψαι βασιλεῖ τὸν ὄνον, ὃν κατέλαβε, καὶ τοῖς ἀνὰ τὸν δρυμὸν οἰκέταις φράσαι, ἔνθα εἴη. Οἱ δὲ, πάντα ποιήσων ὑποσχόμενοι, κατακλίνουσι τὸν Παρσώνδην. καὶ δαῖτα παρέθεσαν παντοίαν, οἶνόν τε ἠδιστον πίνειν ἐπέχον, ἀκρατέστερον ἐπίτηδες, ὡς μεθυσθεῖη. Καὶ ἐπεὶ ἄδην εἶχεν, ὁ μὲν ἤτει τὸν ἵππον, ὡς ἀπίοι ἐπὶ τὸ βασιλέως γράτευμα· οἱ δὲ γυναῖκας εὐπρεπεῖς παραγαγόντες, ἐδείκνυόν τε αὐτῷ καὶ ἐκέλευον κοιμηθέντα αὐτόθι, καὶ εἰς νύκτα χρησάμενον αὐταῖς, ἔωθεν ἀπίεσαι. Ὁ δὲ, εὐπρεπεῖς γυναῖκας ὄρων, ἔμεινέ τε καὶ ἠύλισατο. Καὶ τὰ μὲν διὰ τὴν συνουσίαν, τὰ δὲ διὰ τὸν κόπον, ὕπνος αὐτὸν ἔλαβεν. Οἱ δ', ἀναστῆσαντες τὴν παρακοιμωμένην γυναῖκα, πολλοὶ ἅμα ἐπιπεσόντες, συν-

εἶδεν αὐτὸν (ἤδη δὲ ἀνένηψεν ἐκ τοῦ οἴνου, καὶ ἔγνω ἵνα ἦν κακοῦ), ἤρετο, Ἄρα, ὦ Παρσώνδη, κακόν τι ὑπ' ἐμοῦ πάλαι ἔπαθες, ἢ αὐτὸς, ἢ τῶν σῶν τις; Ὁ δὲ οὐκ ἔφη. Τί δὲ, πείσεσθαι προσεδόκησας; Οὐκ ἔγωγε, εἶπεν. Τί οὖν αὐτὸς ἀδικίας ἤρξας εἰς ἐμὲ, ἀνδρόγυνόν τε καλῶν, καὶ βασιλείαν τὴν ἐμὴν αἰτῶν παρὰ Ἀρταίου, ὡς δῆτα οὐδενὸς ἀξίου αὐτὸς γενναῖος ὢν; Πολλὴ δὲ χάρις Ἀρταίῳ οὐ πεισθέντι τὴν ὑπ' Ἀρβάκω δεδομένην ἡμῖν ἀρχὴν ἀφελῆσθαι. Διὰ τί δῆτα ταῦτ' ἐποίεις, ὦ κακὴ κεφαλῆ; Ὁ δὲ, οὐδὲν ὑποθωπεύσας, εἶπεν, Ὄμην αὐτὸς ἀξιώτερος εἶναι τοῦτο τὸ γέρας ἔχειν, ἀνδρειότερός τε ὢν καὶ ὠφελιμώτερος βασιλεῖ ἢ σὺ ὁ κατεξυρημένος τε καὶ καθυπεσιβισμένος τῷ ὀφθαλμῷ, ψιμιθίῳ δὲ τὸ χρῶμα ἐναλειφόμενος. Καὶ ὅς, Εἴτ' οὐκ αἰσχύνῃ, ἔφη, σὺ ὁ τηλικοῦτος ὑπὸ τοῦ χείρονος συνελημμένος, ἐπειδὴ γασρὸς ἦττων καὶ αἰδοίων ἐγένου; Ἄλλ' ἐγώ σε, ἔφη, θήσω γυναικῶν ἀπαλώτερον καὶ λευκότερον τὴν χροιάν οὐ πολλοῦ χρόνου. Καὶ ἐπώμοσε τόν τε Βῆλον καὶ τὴν Μύλιττα· οὕτως γὰρ τὴν Ἀφροδίτην καλοῦσι Βαβυλώνιοι. Καὶ ἅμα καλέσας τὸν εὐνοῦχον, τὸν τὰς μουσουργοὺς πεπιςευμένον, Τοῦτον, ἔφη, ἄπαγε, καὶ ξυρήσας τὸ ὄλον σῶμα, καὶ κισηρίσας πλὴν κεφαλῆς, δις τῆς ἡμέρας λοῦε, καὶ σμῆχε ἀπὸ λεκίθου, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπογράφεσθω, καὶ τὰς κόμας ἐμπλεκέσθω, ὥσπερ αἱ γυναῖκες· μανθανέτω δὲ ἄδειν καὶ κιθαρίζειν καὶ ψάλλειν, ἵνα μοι μετὰ τῶν μουσουργῶν λειτουργῇ, γυναικὶ ὠμοιωμένος, μεθ' ὧν καὶ διαίταν ἔξει, λεῖος ὢν τὸ σῶμα, καὶ τὴν ἐσθῆτα τὴν αὐτὴν καὶ τὴν τέχνην ἔχων. Ταῦτα εἰπόντος, ὁ εὐνοῦχος παραδεξάμενος τὸν Παρσώνδην, κατεξύρησέ τε ὄλον πλὴν κεφαλῆς, καὶ τὰ προσαχθέντα ἐδίδασκε, καὶ ἐσκιατράφει, λούων ἐκάστῃς ἡμέρας δις, καὶ λεαίνων, ὁμοδίαιτόν τε ποιῶν ταῖς γυναιξίν, ὥσπερ ὁ δεσπότης προσέταξε. Καὶ οὐ πολλοῦ χρόνου γίνεται ἄνθρωπός τε λευκὸς καὶ ἀπαλὸς καὶ γυναικῶδης, ἡδὲ

τε καὶ ἐκισθάριζε πολὺ κάλλιον τῶν μουσουργῶν· οὐδεὶς τε ἂν ἰδὼν αὐτὸν λειτουργῶντα ἐν συμποσίῳ Νανάρῳ, οὐχὶ γυναικῶν ὑπέλαβε, καὶ πολὺ γε ἐκείνων εὐπρεπέστερον, μεθ' ὧν ἐκάστοτε ἐλειτούργει. Βασιλεὺς δὲ ὁ Μήδων Ἄρταϊός, ἐπειδὴ πάντῃ μασεύων Παρσώνδην ἐξέκαμε, καὶ δῶρα προτείων, εἴ τις αὐτὸν ἀνεύροι ἢ ζῶντα ἢ τεθνεῶτα, ὑπέλαβέ που ἐν κυνηγεσίῳ ὑπὸ λέοντος, ἢ ἄλλου τοῦ θηρίου, καταβεβρωθῆσαι, καὶ μεγάλως ἐπ' αὐτῷ ἠνιάτο, ἅτε ἀνδρειοτάτῳ ὄντι. Ὡς δ' ἐπτά ἔτη ἐγένετο αὐτῷ τοιαύτην δίαιταν ἔχοντι ἐν Βαβυλῶνι, τῶν εὐνούχων τινα ὁ Νάναρος μασιγοῦ τε χαλεπῶς, καὶ τὸ σῶμα αἰκίζεται. Καὶ αὐτὸν ὁ Παρσώνδης, μεγάλας ἐλπίσιν ἐπάρας, ἀναπείθει παρὰ τὸν Ἄρταϊόν εἰς Μήδους ἀποδράναι, καὶ πάντα φράσαι τὰ περὶ αὐτὸν βασιλεῖ, ὡς ζῆ τε, καὶ λελώθηται, μετὰ μουσουργῶν δίαιταν ἔχων, Παρσώνδης ὁ σὸς φίλος ἐκεῖνος ὁ πολεμιστήριος. Καὶ ἐπειδὴ ταῦτ' ἔφρασεν ὁ εὐνούχος βασιλεῖ, ἤσθη τε ἅμα, καὶ μέγα σενάξας εἶπε, Φεῦ λώβης ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, πῶς ἠνέσχετο ὁ Παρσώνδης, ὃν ἐγὼ οἶδα, θηλυνόμενος τὸ σῶμα ὑπὸ ἐχθροῦ; Καὶ ἅμα πέμπει τινα τῶν πιστοτάτων ἀγγέλων παρὰ τὸν Βαβυλωνίον (ροῦτῳ γὰρ ἐκάλουν τοὺς βασιλέως ἀγγέλους). Ὁ δὲ Νάναρος ἀφικόμενῳ τῷ ἀγγέλῳ, καὶ ἀπαιτοῦντι Παρσώνδην, ἕξαρνος γενόμενος, οὐδαμοῦ ἔφη ἐκείνον ἐωρακέναι, ἐξ ὅτου ἀφανὴς ἐγένετο. Ὡς δὲ ταῦτα ἤκουσεν Ἄρταϊός, ἕτερον ἐπέμψεν ἀγγέλον πολὺ μείζῳ τοῦ προτέρου καὶ δυνατώτερον· ἐπέσειλέ τε ἐν διφθέρα, ρίψαντα τὴν Βαβυλωνίαν ἀπάτην, ὀπίσω ἀποπέμπει τὸν ἄνδρα παρ' ἑαυτὸν, ὃν ταῖς μουσουργοῖς τε καὶ εὐνούχοις παρέδωκεν, ἢ ὅτι τὴν κεφαλὴν αὐτὸς οὐχ ἔχει. Ταῦτα ἔγραψε, καὶ ἅμα ἐκέλευσε τῷ ἀνδρὶ, εἰ μὴ παραδῶ Νάναρος τὸν Παρσώνδην, λαβόμενον τῆς ζώης ἄγειν αὐτὸν ἐπιθανάτῳ. Ἀφικόμενου δὲ τοῦ δευτέρου ἀγγέλου εἰς Βαβυλῶνά, καὶ ταῦτα ἀπαγγείλαντος, ὁ Νάναρος, δέσας περὶ τῆς ψυχῆς, παραδώσειν τε ὑπέσχετο τὸν ἄνθρωπον, καὶ προσέτι, ἀπολογούμενος τῷ ἀγγέλῳ, πεί-

σειν ἔφη βασιλέα, ὡς δικαίως μετῆλθεν ἄνδρα ἄρξαντα μεγάλης ἀδικίας εἰς ἑαυτὸν· πεπονθέναι γὰρ ἂν αὐτὸς ὑπ' ἐκείνου χαλεπώτερα, εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ δεσπότης αὐτοῦ ὑπερέσχε τὴν δεξιάν. Ἐκ τούτου ἐπὶ πότον ἐτράπετο καὶ συνουσίαν, ἐσιῶν τὸν ἄγγαρον. Καὶ, τοῦ δείπνου παρακειμένου, εἰσεληλύθεσαν αἱ μουσουργοὶ, ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα γυναῖκες, μεθ' ὧν ἦν καὶ Παρσώνδης. Καὶ αἱ μὲν ἐκιθάριζον, αἱ δ' ἠύλουν, αἱ δὲ ἔψαλλον, ἐν πάσαις δὲ διέπρεπε μάλιστα Παρσώνδης καὶ κάλλι καὶ τέγνη, γυνὴ καὶ αὐτὸς νομιζόμενος. Καὶ, ἐπειδὴ δείπνου ἄδην εἶχον, ἤρετο ὁ Νάναρος τὸν ἄγγαρον, ἥτις αὐτῷ δοκεῖ πασῶν προφέρειν εὐμορφία τε καὶ εὐμουσία. Ὁ δ', οὐδὲν μελλήσας, ἔφη ἐκείνην, Παρσώνδην δεικνύς. Καὶ ὁ Νάναρος, κροτήσας τῷ χεῖρι, ἐγέλατο ἐπὶ πολὺν χρόνον, καὶ εἶπε, Ταύτην ἄρα καὶ βούλει ἔχων εἰς νύκτα ἀναπαύεσθαι; Ὁ δὲ, Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἀλλ' οὐ δώσω; εἶπεν ὁ Νάναρος. Τί οὖν, ἔφη ὁ ἄγγαρος, ἐμοῦ πυνθάνη; Μικρὸν δὲ διαλιπὼν, Οὗτός ἐστιν, ἔφη, Παρσώνδης, ἐφ' ὃν ἤκεις. Ἀπιστοῦντος δ' ἐκείνου, ὤμοσε. Καὶ ὁ ἄγγαρος, Θαυμά μ' ἔχει, ἔφη, ὅπως ζῆν ὑπέμεινε γυναικίζόμενος ἀνὴρ ἄλκιμος, καὶ οὐ διεχρήσατο ἑαυτὸν, εἰ μὴ καὶ ἄλλους ἐδύνατο· πῶς δὲ ταῦτ' ἀνέξεται ὁ δεσπότης ἀκούσας; Ὁ δὲ Νάναρος εἶπεν, Ἐγὼ ραδίως αὐτὸν ἀναδιδάξω, ὥς οὐδὲν ἀδικῶ. Τότε μὲν δὴ τοιαῦτα διελέξαντο, καὶ ἐκοιμήθησαν. Τῇ δὲ ὑστεραία ἐνθὺς ὁ Βαβυλώνιος εἰς ἀρμάμαξάν Παρσώνδην ἀποπέμπεται σὺν τῷ ἄγγαρω. Ἐπειδ' ἦκον εἰς Σούσα, ἐνθα ἦν ὁ βασιλεὺς, δείκνυσιν αὐτῷ ὁ ἄγγαρος τὸν ἄνδρα. Καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον ὁ Ἄρταϊος ἐν ἀγνοίᾳ γενόμενος, ἐπειδὴ ἑώρα ἀντ' ἀνδρὸς γυναῖκα γεγονότα, ὦ ταλαίπωρε, ἔφη, πῶς ὑπέμεινας ὡδε λωβηθῆναι, καὶ οὐ πρότερον ἀπέθανες; Ὁ δὲ ἀπεχρίνατο, Ἢ τοι ἀνάγκη, ὦ δέσποτα, καὶ θεῶν λέγεται κρείττων ὑπάρχειν. Ἐγὼ δὲ ἔτλην καὶ ἐκ τοιῶνδὲ παθημάτων ζῶν, ἵνα ἅμα μὲν σε ἐγένοιτό μοι θεωρῆσαι, ἔπειτα δὲ Νάναρον τιμωρῆσασθαι διὰ σοῦ; ἄπερ ἐμοὶ οὐκ

ἂν ὑπῆρξε τετελευτηκότι· ἀλλὰ μὴ με, ἔφη, δέσποτα, ψεύση
 τῆς ἐτέρας ἐλπίδος, ἀλλὰ μοι τὴν δίκην ἀπόδος παρὰ ἀν-
 δρὸς κακοῦ. Καὶ ὁ Ἄρταϊὸς ὑπέσχετο, ἐπειδὴν εἰς Βαβυλῶνα
 ἀφίκηται. Οὐ πολλοῦ δὲ χρόνου ὅ, τε Παρσώνδης ἀπ-
 ἔλαβε τὴν ἀνδρείαν φύσιν, καὶ ὁ βασιλεὺς ἀφίκετο εἰς Βαβυ-
 λῶνα· κατεβοᾷτό τε ὁσημέραι ὑπ' αὐτοῦ, ὅπως τιμωρήσεται
 τὸν Νάναρον. Καὶ ὡς ἦκε παρὰ βασιλέα, καὶ ἔφη δίκαια
 ποιῆσαι. Πρότερος γὰρ ἐκεῖνος, οὐθὲν κακὸν παθὼν, ἐμὲ
 διέβαλεν, ἔφη, παρὰ σοι, ὡς με κτείνειάς τε καὶ τὴν τῆς
 Βαβυλῶνος ἀρχὴν αὐτῷ δοίης. Ἄρταϊος δὲ ἔφη δικαιοτέρα
 Παρσώνδην αἰτεῖσθαι· χρῆναι γὰρ μὴ σαυτῷ δικάζειν, μηδὲ
 τοιαύτας ἐξευρίσκειν δίκας, ἀλλὰ ἐμοὶ ἐπιτρέπειν τὴν κρί-
 σιν· τέλος δέ σοι ἐς δεκάτην ἐξοίσω ἡμέραν τό σοι πρέπον.
 Ὁ δὲ Νάναρος, ταῦτα ἀκούσας, ἐν δεινῷ φόβῳ ἦν καὶ ἐπὶ
 Μιτραφέρην καταφεύγει, ὡς ἦν τῶν εὐνούχων δυνατώτατος,
 καὶ ὑπισχνεῖτο αὐτῷ χρυσοῦ τάλαντα δέκα, καὶ φιάλας
 χρυσαῖς δέκα, καὶ ἀργυρᾶς διακοσίας, καὶ ἀργυροῦ νομίσμα-
 τος τάλαντα ἑκατὸν, καὶ ἄλλας ἐσθῆτας πολυτελεῖς, βασι-
 λεὶ δὲ χρυσοῦ μὲν τάλαντα ἑκατὸν, καὶ φιάλας χρυσαῖς ἑκα-
 τὸν, ἀργυρᾶς δὲ τριακοσίας, ἀργυροῦ δὲ νομίσματος τάλαντα
 χίλια, ἐσθῆτάς τε παμπλήθεις, καὶ ἄλλα πολλὰ καλὰ δῶρα,
 εἰ τὴν ψυχὴν αὐτῷ ἐξαιτήσῃ καὶ τὴν Βαβυλῶνος βασι-
 λείαν παρὰ Ἄρταϊοῦ. Καὶ ὁ εὐνούχος ὤχετο παρὰ βασιλέα,
 καὶ πολλὰ δεηθεῖς, ἅτε ὢν τιμῆς τῆς πρώτης, εἶπεν, ὅτι
 οὐκ εἶη θανάτου ἄξιος ὁ ἀνὴρ· οὐ γὰρ κτείνειτε Παρσώνδην,
 ἀλλὰ ὑβρίσθεις καὶ δεινὰ παθὼν ἀνθυβρίσειεν. Εἰ δὲ καὶ
 θανάτου εἶη ἄξιος, ἐμοὶ, ὡς δέσποτα, δὸς, ἔφη, τὴν χάριν
 ταύτην καὶ τὴν παράιτησιν ὑπὲρ αὐτοῦ. Δώσει δὲ ὁ ἀνὴρ
 σοὶ μὲν τῷ δεσπότη πολλὸν χρυσὸν τε καὶ ἀργυρον, Παρ-
 σώνδῃ δὲ, ποινὴν ὧν ἔδραβεν, ἑκατὸν τάλαντα ἀργυρίου.
 Πείθεται τοῦτοις ὁ βασιλεὺς, καὶ τοῦτο τὸ τέλος ἐκπέμπει
 Νανάρω. Καὶ ὁ μὲν προσεκύνησε Παρσώνδης δὲ, κινῶν
 τὴν κεφαλὴν, Ὄλοτο, ἔφη, ὁ πρῶτος χρυσὸν ἐξευρὼν εἰς

ἀνθρώπων γένος· διὰ τοῦτο γὰρ ἐγὼ νῦν γέλως γέγονα ἀνδρὶ Βαβυλωνίῳ. Καὶ ὁ εὐνοῦχος, αἰσθόμενος αὐτὸν βαρέως φέροντα, ὦ γαθὲ, ἔφη, παῦσαι ὀργιζόμενος, καὶ μοι πείθου, φίλος τε γίνου Νανάρω· ταῦτα γὰρ δεσπότης βούλεται. Ὁ δὲ Παρσώνδης καιρὸν ἐτήρει ἀμύνασθαι, εἰ δύναίτο, τὸν τε εὐνοῦχον καὶ Νάναρον, καὶ εὖρε, καὶ ἡμίνατο.

Ὅτι ὁ Στρυαγδαῖος, μετὰ τὴν ἀναίρεσιν Μαρμάρω τοῦ Σακῶν βασιλέως, εἶχετο ἔρωτι Ζαριναίας σιγῇ πάλαι· κάκεινη δὲ αὐτοῦ. Καὶ ἐπεὶ πλησίον γίνεται ὁ ἀνὴρ Ῥωξανάκης τῆς πόλεως, ἐνθα Σάκαις τὸ βασίλειον ἦν, ὑπήντησεν αὐτῷ Ζαριναία, καὶ θεασαμένη σὺν πολλῇ χαρᾷ ἐδεξιοῦτό τε αὐτὸν, καὶ ἐφίλησε πάντων ὀρώντων, εἰς τε τὸ ἄρμα αὐτοῦ μετενέβη, καὶ διαλεγόμενοι ἤκον εἰς τὸ βασίλειον. Ὑποδέχεται δὲ ἡ Ζαριναία καὶ τὴν ἐπομένην αὐτῷ στρατιάν λαμπρότατα. Ἐκ τούτου εἰς τὴν αὐτοῦ καταγωγὴν Στρυαγδαῖος ἀπελύετο, ὑποσενάζων διὰ τὸν Ζαριναίας ἔρωτα. Οὐ καρτερῶν δὲ κοινοῦται τῷ πιστοτάτῳ τῶν εὐνούχων, οἳ συνβίποντο. Ὁ δὲ οἶα δὴ θαρρύνας αὐτὸν, παρήνει τὴν πολλὴν ἀτολμίαν ῥίψαντα, αὐτῇ εἰπεῖν Ζαριναία. Καὶ ὅς, πεισθεὶς, ἀναπνηθῆσας ὤχετο παρ' αὐτὴν· ἀσμένως δὲ ἐκείνης παραδεξαμένης αὐτὸν, πολλὰ διαμελλήσας καὶ τενάξας, καὶ μεταβαλὼν τὸ χρῶμα, ἐτόλμησεν ὁμως, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν, ὡς δι' ἔρωτος εἶναι σφοδροῦ καιόμενος τῷ πόθῳ αὐτῆς. Ἡ δὲ, πρᾶως μάλα ἀναινομένη, καὶ ἑαυτῇ ἔφη τὸ πρᾶγμα ἐπισχεῖς εἶναι καὶ βλαβερόν, κάκεινῳ πολὺ αἰσχίον καὶ βλαβερώτερον, γυναῖκα ἔχοντι Ῥοιταίαν τὴν Ἀσιθάρα θυγατέρα, ἣν ἀκούειν πολὺ καλλίω καὶ αὐτῆς εἶναι καὶ ἄλλων πολλῶν γυναικῶν. Δεῖν οὖν αὐτὸν μὴ πρὸς πολεμίους μόνον ἀνδρίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ τοιαῦτα, ἐπειδάν τι προσπέσῃ τῇ ψυχῇ· καὶ μὴ βραχείας τέρψεως χάριν, ἣν καὶ ἐκ παλλακίδων οἶόν τ' ἔχειν, τὸν πολὺν ἀνιαῖσθαι χρόνον, εἰ αἰσθοίτο Ῥοιταία. Τοῦτ' οὖν μεθέντι ἔφη ἄλλό τι αἰτεῖσθαι· οὐδενὸς

γὰρ ἀτυχῆσειν παρ' αὐτῆς. Ὁ μὲν δὴ, τοιαῦτα εἰπούσης, ἐπὶ πολὺ ἤσυχος ἦν, αὔθις δ' ἀσπασάμενος αὐτὴν ἀπέρχεται, καὶ ἐν πλείονι ἀθυμία ἦν, πρὸς τε τὸν εὐνοῦχον ᾧδύρετο. Τέλος δὲ γράψας εἰς διφθέραν ἐξώρκωσε τὸν εὐνοῦχον, ἐπειδὴν αὐτὸν διαχρήσεται, μηδὲν προκατειπόντα, τὴν διφθέραν ἀποδοῦναι Ζαριναίᾳ. Ἐγγράπτο δὲ, « Στρυαγαῖος Ζαριναίᾳ λέγει « τὰδε, Ἐγὼ μὲν σε ἔσωσά τε, καὶ τῶν νῦν παρόντων ἀγαθῶν « αἴτιος γέγονα· σὺ δὲ με ἀπέκτεινας, καὶ πάντων ἀνόνητον « πεποίηκας. Εἰ μὲν οὖν σοι ταῦτα πέπρακται δικαίως, σὺ « τε πάντων τύχοις τῶν ἀγαθῶν, καὶ εἴης μακαρία· εἰ δὲ « ἀδίκως, σὺ τε τοῦ αὐτοῦ πάθους ἐμοὶ πεῖραν λάβοις· σὺ « γὰρ μοι παρήνεσας τοιοῦτον γενέσθαι. » Ταῦτα γράψας ὑπὸ τῷ προσκεφαλαίῳ τίθησι, καὶ εἰς ἄδου ἀπιῶν ἀνδρείως, τὸ ξίφος ἤτει. Ὁ δὲ εὐνοῦχος.

(Δείπουσι δύο σελίδες.)

..... εἶτε Βελλεροφόντης, εἶτε τὸ θηρίον ἀποθάνοι. Κτείνει δ' οὖν τὴν Χίμαιραν ὁ Βελλεροφόντης, καὶ τὴν Λυκίαν ἐλευθεροῖ τῶν φόβων. Ἀγασθεὶς δ' αὐτοῦ τὸ γενναῖον Ἀρφιάναξ, τὴν περὶ θεογατέρα ἔδωκε καὶ τὴν βασιλείαν ἔχειν. Μετὰ δὲ ταῦτα, Σθενεβοίας ἀπαγξαμένης, ἀνάπυσος ὁ ἔρως ἐγένετο, καὶ ἡ Βελλεροφόντου δικαιοσύνη· καὶ ὁ Προῖτος αὐτῷ ὑπέχειν δίκας ἔτοιμος ἦν.

Ὅτι οἱ Ἀργοναῦται πλείοντες ἐπὶ Κόλχους, ἐπεὶ ἐγένοντο ἐν Λήμνῳ ὑπὸ γυναικῶν τότε οἰκουμένη, ἧς Ὑψιπύλη ἐβασίλευεν (οἱ δὲ ἄνδρες ἤδη κατέλιπον τὰς γυναῖκας ὑπὸ ζηλοτυπίας, ὅτι ταῖς Θρήσσαις ἐμίγνυντο καταλιμπάνοντες ταύτας), ἔρχεται εἰς λόγους Ἰάσωνι Ὑψιπύλη· καὶ δῶρα δοῦσα ἐπεισεν αὐτῇ συγκοιμηθῆναι, καὶ τοὺς ἄλλους πείσαι ταῖς λοιπαῖς συνευᾶσθαι, ὡς ἂν ἐγεννήσειαν παῖδας ἐξ αὐτῶν. Ὁ δὲ ἐπεισθη, καὶ συγγίνονται ταῖς Λημνίαις οἱ Ἀρ-

γοναυται· και ἡ Ὑψιπύλη παῖδα ἔσχεν Εὐνεον. Καὶ μείναντες ὀλίγον χρόνον, πάλιν ὤχοντο.

Ὅτι μετὰ τοὺς γάμους Ἡρακλῆς, εἴτε χολῆς ζεσάσης, εἴτε ἄλλῳ τρόπῳ παραφρονήσας, και μανεις, κτείνει μὲν δῶυ τῶν Ἰφικλέους παίδων· τὸν γὰρ πρεσβύτατον Ἰόλαον ὁ πατὴρ ἐξήρπασε· κτείνει δὲ τοὺς Μεγάρας υἱεῖς, ὧν τὸν νεώτατον, ἐπιμασιδίον ὄντα, ἀποσπάσας βία τῆς μητρὸς, ὀλίγου ἐδέησε Μεγάραν ἀποκτεῖναι ἀντεχομένην τοῦ παιδὸς, εἰ μὴ και ταύτην ἐρρύσατο ἐπελθὼν Ἰφικλῆς. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ταῦτα δράσας, ἔννοους ἐγένετο και ἐσωφρόνισεν, ἐκλιπεῖν τε διενοεῖτο τὰς Θῆβας, ἀχθόμενος ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. Ἰφικλῆς δὲ και Λικυμνίος παρεκάλουν αὐτὸν ἀπενιαυτίσαντα, ὡς νόμος ἐστίν, ἔξω, και καθηράμενον ἐπανελθεῖν εἰς Θῆβας, και οἰκεῖν. Ὡς δ' οὐκ ἔπειθαν, και αὐτοὶ συνεζώρμησαν. Μεγάρα δὲ και αὐτῆ συνεζώρμα, τῆς μητρὸς κωλυούσης, τοῦ δὲ πατρὸς συνεπαινοῦντος Κρέοντος. Εὐρυσθεὺς δὲ ὁ Σθενέλου τοῦ Περσέως, αἰσθόμενος τὰ καταλαβόντα Ἡρακλέα, μετεπέμπετο αὐτὸν εἰς Τίρυνθα· ὁ δὲ, εἰς νοῦν βαλόμενος τὸ Ἀμφιτρύωνι χρησθὲν, ὅτι χρεῶν εἶη πείθεσθαι Εὐρυσθεῖ, και ἐσαυθὶς μέγα ἐξείν κλέος, ἐναγόντων ἅμα Λικυμνίου και Ἀλκμήνης κατὰ τὴν συγγένειαν, ὥρμησεν εἰς Τίρυνθα μετὰ πάντων. Καὶ ἐπεὶ ἀφίκαντο, Εὐρυσθεὺς Λικυμνίῳ μὲν και Ἰφικλεῖ εὐθέως φίλος ἦν, Ἡρακλέα δὲ ὑπεωρᾶτο, και οὐδαμῶς ὤκειοῦτο, προσέταττέ τε αὐτῷ τοὺς πόνους ἐκτελεῖν, οὔσιναις ἄθλους καλοῦμεν. Ὁ δὲ ἐπέιθετο, τῷ μαντεῖῳ ἐπόμενος.

Ὅτι Σκάμανδρος ὁ βασιλεύσας πρῶτος τῶν Τρώων, Σάμωνι χρησάμενος συνεργῷ, τοὺς ἐν τῇ Τρωάδι ἐνίκησεν· ἀποθανόντος δὲ Σάμωνος κατὰ τὴν μάχην, τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Δάδαν, μητέρα τῶν νεανίσκων, εἰς τὸ Πόλιον ἐξέπεμψε διὰ κήρυκος, ὡς ἂν ἐκεῖ συνοικήσειεν ὄτω βούληται. Ὁ δὲ κήρυξ κατὰ τὴν ὁδὸν βιασάμενος αὐτὴν ἤσχυνεν. Ἡ δὲ, τὸ ξίφος ἔχουσα τὸ

τοῦ ἀνδρὸς, αὐτὴν διεχρήσατο. Αἰσθόμενοι δὲ οἱ Κρήτες τὸν κήρυκα κατέλευσαν, ἔνθα ὁ χῶρος Ἀναιδείας ὠνομάσθη.

Ὅτι Μόξος ὁ Λυδὸς, πολλὰ καὶ καλὰ ἐργασάμενος, καὶ τὸν Μῆλην τῆς τυραννίδος καθελὼν, τοῖς Λυδοῖς παρεκελεύσατο τὴν δεκάτην ἀποδοῦναι, καθὰ ἠΰξαστο, τοῖς θεοῖς. Οἱ δὲ ἐπέειποντο, καὶ ἀπαριθμοῦντες τὰ κτήματα ἐξήρουν τὴν δεκάτην ἀπάντων, καὶ κατέθειον. Ἐκ τούτου μέγιστος αὐχμὸς καταλαμβάνει Λυδίαν, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ μαντείαν κατέφευγον. Πολλὰς δὲ στρατείας λέγεται πεποιῆσθαι οὗτος ὁ ἀνὴρ, καὶ ἦν αὐτοῦ κλέος μέγιστον ἐν Λυδοῖς ἐπὶ τε ἀνδρείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ. Ταῦτα δὲ πράξας αὐτὸς ἐπὶ τὴν Κράβον ἐσάλη, καὶ πολὺν χρόνον αὐτὴν πολιορκήσας εἴλε καὶ ἐπόρθησε, τοὺς δὲ ἀνθρώπους εἰς τὴν πλησίον λίμνην ἀγαγὼν, οἷα ἀθήρου, ἐπόντωσεν.

Ὅτι Σαλμωνέως θυγάτηρ ἐγένετο, ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ πατρὸς ὑπ' ἀμηχανίας αὐτὴν διεχρήσατο, πρὶν γάμου κυρῆσαι. Ὁ πατὴρ δὲ αὐτῇ τιμὴν ἔταξεν ἀνὰ πᾶν ἔτος πανηγυριν ἄγεσθαι.

Ὅτι Καμβλίτας βασιλεὺς Λυδίας. Τοῦτον λέγεται οὕτω γαστρίμαργον σφόδρα γενέσθαι, ὥστε καὶ τὴν αὐτοῦ γυναῖκα ἐπιθύσαντα καταφαγεῖν. Αὐτός γε μὴν, ἑαυτὸν δόξας ὑπὸ φαρμακῶν βεβλάφθαι, περιβοήτου τοῦ πράγματος γενομένου, ξίφος ἔχων, πληθούσης ἀγορᾶς ἐν μέσῳ σὰς εἶπεν, ὦ Ζεῦ, εἰ μὲν ἀπ' ἑμαυτοῦ δέδρακα ταῦτα, ἃ δέδρακα, τίσαιμι ἐν ἑμαυτῷ τὰς δίκας· εἰ δὲ ὑπὸ φαρμακῶν διαφθαρεῖς, οἱ ἐμὲ φαρμάξαντες πάθοιεν. Ταῦτα εἶπε, καὶ, ὁρῶντων πάντων, ἑαυτὸν ἀπέσφαξε. Καὶ οἱ μὲν τοῦτον ἐκερτόμουν ὡς γαστρίμαργον, οἱ δὲ ἄκτειρον ὡς φρενοβλαβῆ ὑπὸ φαρμακῶν. Ἐδόξαζον δὲ τὸν Ἰάρδανον ταῦτα πεποικέναι διὰ τὸ ἔχθος.

Ὅτι ἐδόκει φρονήσει τὸ τῶν Ἀμυθαονιδῶν γένος τὸ παλαιὸν

ἐν τοῖς Ἑλλήσι πρωτεύειν ὥσπερ καὶ Ἡσίοδος φησιν ἐν τούτοις,

Ἄλκην μὲν γὰρ ἔδωκεν Ὀλύμπιος Αἰακίδῃσι,
 Νοῦν δ' Ἀμυθαονίδαις, πλεῦτον δὲ περ Ἀτρεΐδῃσι.

Ὅτι τὸν Ἀμυκλαῖον νομὸν κατὰ τὰς ὁμολογίας τῷ προ-
 δότη Φιλονόμῳ ἐξελόντες οἱ Ἡρακλεῖδαι ἀνέμητον ἀφῆκαν.
 Ὁ δὲ, αἰσχυρόμενος ἐπὶ τῇ προδοσίᾳ, οὐδαμοῦ ἐφαίνετο. Οἱ
 δὲ Ἡρακλεῖδαι ἀναδασάμενοι καὶ τοῦτον ἐνέμοντο. Ὑσερόν γε
 μὴν ἀφικομένῳ ἐκ Λήμνου σὺν λαῷ, ὄντινα ἐπὶ τῇ ἕσῃ καὶ
 ὁμοίᾳ [συνεπήγετο], πάλιν ἀπέδосαν. Καὶ ὅς τοῖς ἤκουσι διε-
 λὼν τὴν γῆν, ὥκει ἅμα αὐτοῖς βασιλεύων Ἀμυκλῶν.

Ὅτι Λυκάων ὁ Πελασγοῦ υἱὸς, βασιλεὺς Ἀρκάδων, ἐφύ-
 λαττε τὰ τοῦ πατρὸς εἰσηγήματα ἐν δικαιοσύνῃ. Ἀποσῆσαι
 δὲ βουλόμενος καὶ αὐτὸς τῆς ἀδικίας τοὺς ἀρχομένους, ἔφη
 τὸν Δία ἐκάστοτε φοιτᾶν παρ' αὐτὸν, ἀνδρὶ ξένῳ ὁμοιούμενον,
 εἰς ἔποψιν τῶν δικαίων τε καὶ ἀδίκων. Καὶ ποθ', ὡς αὐτὸς
 ἔφη, μέλλων ὑποδέχεσθαι τὸν θεὸν, θυσίαν ἐπιτελεῖ. Τῶν δὲ
 υἱῶν πεντήκοντα, ὡς φασιν, ὄντων ἐκ πολλῶν γυναικῶν,
 βουλόμενοι γνῶναι οἱ τῇ θυσίᾳ παράντες, εἰ τῷ ὄντι θεὸν
 μέλλουσι ξενοδοχεῖν, θύσαντες τινὰ παιῖδα, ἐγκατέμιξαν τοῖς
 τοῦ ἱερείου κρέασιν, ὡς οὐ λήσοντες, εἶπερ ὄντως θεὸς ἔπεισιν.
 Ὑπὸ δὲ τοῦ δαιμονίου χειμῶνων μεγάλων καὶ κεραυνῶν ρα-
 γέντων, φασὶ τοὺς αὐτόχειρας ἅπαντας τοῦ παιδὸς ἀπολέσθαι.

Ὅτι ὁ Ἴππομένης, ὁ Ἀθηναίων ἄρχων, ἐξέπεσε τῆς ἀρχῆς
 δι' αἰτίαν τοιάνδε. Ἦν αὐτῷ θυγάτηρ, ἦντινα, τῶν ἀσῶν τινος
 αἰσχύναντος λάθρα, ὑπ' ὀργῆς καθεῖρξεν εἰς οἴκημα, δῆσας σὺν
 ἵππῳ, καὶ τροφὴν οὐδετέρῳ εἰσέπεμπεν. Πιεσθεὶς οὖν λιμῷ
 ὁ ἵππος, ἐφορμήσας τῇ παιδί, ἀναλώσας τε αὐτὴν, καὶ αὐ-
 τὸς ὕσερον ἀπέθανε. Μετὰ ταῦτα ἐπισκαφείσης αὐτοῖς τῆς
 οἰκῆσεως, ἀπ' ἐκείνου ὁ χῶρος ἐκαλεῖτο Ἴππου καὶ Κόρης.

Ὅτι ἡ Ἀκάσου γυνὴ Πηλέως ἐρασθεῖσα, λόγους ὑπὲρ μίξεως εἰσφέρει ἀναινομένου δὲ, δεισασα μὴ μιν κατείπῃ πρὸς τὸν ἄνδρα, ὑποφθάσασα αὐτὸν προδιαβάλλει πρὸς τὸν ἄνδρα, ὡς συνευνηθῆναι οἱ θέλοντα. Ὁ δὲ λόχον ὑφείσας ἐπεβούλευσε Πηλεῖ. Καὶ ὃς αἰσθόμενος, εἰς πόλεμον κατέστη πρὸς αὐτὸν, ἐπικαλεσάμενος βοηθοὺς τοὺς τε Τυνδαρίδας, καὶ Ἰάσωνα, ἐχθρὸν ὄντα ἐκείνῳ, φίλος αὐτὸς ὢν, διὰ τὸ σύμπλους ἐν τῇ Ἀργεῖ γεγονέναι καὶ τὴν τε Ἰωλκὸν αἰρεῖ καὶ τὴν Ἀκάσου γυναῖκα σφάττει.

Ὅτι Λυκούργῳ τοιαύδε ἡ τελευταῖα τοῦ βίου ἐγένετο. Βουλόμενος, ὡς φασι, τὸν θεὸν ἐρέσθαι περὶ τινων ὑπολοίπων νόμων, ὥρκωσε Λακεδαιμονίους, ἄχρις ἐπάνεισι, μηδένα λῦσαι τῶν κειμένων. Ὅμοσάντων δ', ἐπεὶ χρησηριαζόμενος ἤκουσε παρὰ τοῦ θεοῦ, ὡς εὐδαίμων ἢ πόλις ἔσοιτο, εἰ τοῖς ἐκείνου νόμοις ἐμμένοι, ἔγνω μηκέτι ἐπανελθεῖν, τὸ βέβαιον τῆς φυλακῆς ἐκ τοῦ ὅρκου ποιησάμενος. Καταβὰς δὲ εἰς Κρίσαν αὐτὸν διεργάζεται. Λακεδαιμόνιοι δὲ αἰσθόμενοι, διὰ τε τὴν προτέραν ἀρετὴν καὶ τὴν τότε κριθεῖσαν περὶ τὸν θάνατον, ναὸν τε αὐτῷ ἑτεμένισαν, καὶ βωμὸν ἰδρυσάμενοι θύουσιν ὡς ἡρωῖ ἀνὰ πᾶν ἔτος. Περιφανῶς γὰρ δὴ Σπαρτιάταις αἴτιος μόνος ἐγένετο τῆς εἰς ἅπαν ἀρετῆς τε καὶ ἡγεμονίας, οὐδὲν ἄμεινον τῶν ἄλλων πάλαι διακειμένοις· οὐ μόνον ὅτι αὐτοῖς νόμους ἔθετο ἀρίστους, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἄκοντας προὔτρεψατο χρῆσθαι αὐτοῖς τρόπῳ τοιῷδε. Δύω σκύλακας λαβὼν ἀπὸ τῆς αὐτῆς μητρὸς ἔτρεφε, χωρὶς δὲ ἀλλήλων ἀνομοίοις ἦθεσι· τὸν μὲν κατ' οἶκον, ὅσα τε διδοὺς καὶ τὴν ἀλλήν λιχναίαν, τὸν δὲ ἐν κυνηγεσίῳ θηρᾶν ἀναγκάζων καὶ σιβεύειν ἐν ὄρεσιν. Ὡς δ' ἐκάτερος αὐτῶν ὅμοιος ἐγένετο τῇ τροφῇ, Σπαρτιάταις ἐκκλησιάζουσι πρὸς τοὺς περιόικους πολέμου πέρι, καὶ ἀμηχανοῦσι, παραγαγὼν ἀμφοτέρους εἰς μέσον, καὶ σὺν αὐτοῖς δόρκους τε καὶ ζωμοὺς καὶ ὅσα ἐσκευασμένα, ἔλεξεν. Ἄλλ' ὅτι μὲν, ὧ Σπαρτιάται, τοῦ εὖ τε καὶ κακῶς πράττειν οὐκ ἄλλο

ἄλλο ἐστὶν αἴτιον πλὴν τὸ ἔθεσι χρῆσθαι φαύλοις ἢ σώφροσι, πάρεσιν ὑμῖν ὄραν. Οἷδε γέ τοι (τοὺς σκύλακας δείξας), τῆς αὐτῆς μητρὸς ὄντες, ἐναντίως δὲ ἀλλήλοις τεθραμμένοι, παρ' αὐτὸ τοῦτο ἀνόμοιοι ἐκβεβήκασιν. Ὁ μὲν γὰρ θηρῶν μαθὼν, ὁ δὲ λιχνεύειν, οὐδὲν ἀντὶ τοῦδε, εἰ παρείκοι, ποιήσσειε. Καὶ ἅμα προσέταξε τῷ κυνουλκῷ μεθεῖναι ἀμφοτέρους ἐπὶ τὰ ἡτοιμασμένα. Τῶν δὲ ὁ μὲν κατοικίδιος ἐπὶ τοῦψον ὥρμησεν, ὁ δὲ θηράτωρ ἐπὶ τὸν δόρκον, καὶ καταλαβὼν ἐσπάραττε. Καὶ Λυκουῦργος πάλιν, Ταῦτα, ἔφη, νομίσατε, ὧ Σπαρτιάται, καὶ εἰς ὑμᾶς τείνειν καὶ τοὺς ἄλλους πάντας ἀνθρώπους· ὁποίοις γὰρ ἂν ἔθεσι καὶ νόμοις χρῆσθε, τοιούτους ἀποβαίνειν ἀνάγκη πρὸς τε πόνους καὶ τρυφήν· πάντα γὰρ ἀνθρώποις μαθητὰ οἱ θεοὶ ἔδωσαν. Ἔπεται δὲ τῷ μὲν πονεῖν ἐθέλειν τὸ ἐλευθέρους εἶναι, καὶ τὸ εὖ πράττειν καὶ κρατεῖν πάντων· τῷ δὲ ἡδυπαθεῖν τό τε δουλεύειν καὶ κακουργεῖν, καὶ μηδενὸς ἀξίους εἶναι. Ὁ μὲν τοιαῦτα λέγων προὔτρεπετο τοὺς Σπαρτιάτας μεταβαλεῖν τε τὸν καθεσῶτα τρόπον τοῦ βίου, καὶ βελτίοσι νόμοις ἐθισθῆναι. Οἱ δὲ, πεισθέντες, οὐ τῶν περιοίκων μόνον, ἀλλὰ καὶ πάντων Ἑλλήνων διαφανῶς ἄριστοι ἐγένοντο, ἡγεμόνες τε συνεχῶς, ἐξ αὐτοῦ παρεδέξαντο τοὺς νόμους, ἐπὶ ἔτη πεντακόσια, καὶ οὐ πολλοῦ χρόνου ἐπὶ μέγα ἐχώρησαν δυνάμεως.

Ὅτι Περίανδρος ὁ Κυψέλου υἱὸς, τοῦ βασιλέως Κορινθίων, τὴν βασιλείαν παρὰ τοῦ πατρὸς κατὰ πρεσβεῖον παραλαμβάνει, καὶ ὑπὸ ὠμότητος καὶ βίας ἐξέτρεψεν αὐτὴν εἰς τυραννίδα, καὶ δορυφόρους εἶχε τριακοσίους. Ἐκώλυε τε τοὺς πολίτας δούλους κτᾶσθαι, καὶ σχολὴν ἄγειν, ἀεὶ τινα αὐτοῖς ἔργα ἐξευρίσκων. Εἰ δέ τις ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ἐκαθέζετο, ἐζημίου, δεδιῶς μὴ τι βουλευοῖντο κατ' αὐτοῦ. Λέγεται καὶ ἄλλο αὐτὸν ἔργον ἄνομον ἐργάσασθαι, νεκρᾷ τῇ ἑαυτοῦ γυναικὶ μίγνεντα ὑπ' ἔρωτος. Ἐσρατεύετο δὲ συνεχῶς, καὶ ἦν πολεμικός· τριήρεις τε ναυπηγησάμενος ἀμφοτέραις ἐχρήτο ταῖς θα-

λάσσαις. Φασὶ δὲ τινες αὐτὸν καὶ τῶν ἑπτὰ σοφῶν γεγονέναι τὸ δὲ οὐκ ἦν.

Ὅτι Μάγνης ἦν ἀνὴρ Σμυρναῖος, καλὸς τὴν ιδέαν, εἴ τις καὶ ἄλλος, ποιήσει τε καὶ μουσικῇ δόκιμος. Ἦσκητο δὲ καὶ τὸ σῶμα διαπρεπεῖ κόσμῳ, ἀλουργῇ ἀμπεχόμενος, καὶ κόμην τρέφων χρυσῷ σροφίῳ κεκορυμβωμένην· περιήει τε τὰς πόλεις ἐπιδεικνύμενος τὴν ποιήσιν. Τούτου δὲ πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι ἤρων, Γύγης δὲ μᾶλλον τι ἐφλέγετο, καὶ αὐτὸν εἶχε παιδικά. Γυναϊκᾶς γε μὴν πάσας ἐξέμιπεν, ἔνθα ἐγένετο ὁ Μάγνης, μάλισα δὲ τὰς Μαγνήτων, καὶ συνῆν αὐταῖς. Οἱ δὲ τούτων συγγενεῖς, ἀχθόμενοι ἐπὶ τῇ αἰσχύνη, πρόφασιν ποιησάμενοι, ὅτι ἐν τοῖς ἔπεσιν ἦσεν ὁ Μάγνης Λυδῶν ἀριστείαν ἐν ἵππομαχίᾳ πρὸς Ἀμαζόνας, αὐτῶν δὲ οὐδὲν ἐμνήσθη, ἐπαίξαντες περικατέρρηξάν τε τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὰς κόμας ἐξέκειραν, καὶ πᾶσαν λώβην προσέθεσαν. Ἐφ' οἷς ἤλγησε μάλισα Γύγης, καὶ πολλάκις εἰς τὴν Μαγνήτων γῆν ἐνέβαλε. Τέλος δὲ χειροῦται τὴν πόλιν· ἐπανελθὼν δὲ εἰς Σάρδεις, πανηγύρεις ἐποιήσατο μεγαλοπρεπεῖς.

Ὅτι Σαδυάττης ὁ Λυδῶν βασιλεὺς, Ἀλυάττεω παῖς, ἦν μὲν τὰ πολέμια γενναῖος, ἄλλως δὲ ἀκόλαστος. Καὶ γὰρ ποτε τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν, γυναῖκα Μιλήτου, ἀνδρὸς δοκίμου, καλέσας ἐφ' ἱερὸν, βία ἤσχυνε, καὶ τὸ λοιπὸν αὐτὴν ἴσχει γυναῖκα. Ὁ δὲ Μίλητος ἦν Μέλανος τοῦ Γύγου γαμβροῦ ἀπόγονος. Δυσανασχετῶν δὲ ἐπὶ τούτοις, φεύγων ὄχετο εἰς Δασκύλιον. Σαδυάττης δὲ κἀκεῖθεν αὐτὸν ἐξέωσεν. Ὁ δὲ ἀπεχώρησεν εἰς Προκόννησον. Σαδυάττης δὲ ὀλίγον ὕστερον ἐγημεν ἐτέρας δύο γυναῖκας ἀλλήλαις ἀδελφάς, καὶ ἴσχει παῖδας, ἐκ μὲν τῆς Ἀττάλην, ἐκ δὲ τῆς Ἄδραμυν νόθους· ἐκ δὲ τῆς αὐτοῦ ἀδελφῆς γνήσιον Ἀλυάττην.

Ὅτι Ἀλυάττης ὁ Σαδυάττεω υἱός, βασιλεὺς Λυδῶν, ἔως μὲν νέος ἦν, ὕβριστης ἦν καὶ ἀκόλαστος, ἐκβὰς δὲ εἰς ἄνδρας,

σωφρονέστατος καὶ δικαιοτάτος. Ἐπολέμησε δὲ Σμυρναίους, καὶ εἶλεν αὐτῶν τὸ ἄζυ.

Ὅτι Ἀλυάττης ὁ Κροῖσου πατὴρ, τοῦ Λυδῶν βασιλέως, ἐπὶ Καρίαν στρατεύων, παρήγγειλε τοῖς ἑαυτοῦ στρατὸν ἄγειν εἰς Σάρδεις ἐν ἡμέρᾳ τακτῆ, ἐν οἷς καὶ Κροῖσω, ὅστις ἦν αὐτοῦ πρεσβύτατος τῶν παίδων, ἄρχειν ἀποδεδειγμένος Ἄδραμυττίου καὶ Θήβης πεδίου. Ὁ δὲ, ὡς φασιν, ὑπὸ ἀκολασίας οὐχ οἶός τε ἦν, καὶ πῶς διεβέβλητο πρὸς τὸν πατέρα. Βουλόμενος δὲ ἐν τῷδε τῷ ἔργῳ ἀπολύσασθαι τὰς αἰτίας, καὶ ἀπορῶν ὀπίθεν μισθῶσαιτο ἐπικούρους (μισθωτοῖς γὰρ ἐχρῶντο), ἤλθεν ἐπὶ Σαδυάττην τὸν ἔμπορον, πλουσιώτατον Λυδῶν ὄντα, δανείζεσθαι βουλόμενος. Ὁ δὲ αὐτὸν πρῶτον ἀναμένειν ἐκέλευσε πρὸ τῶν θυρῶν, ἄχρι λούσηται· μετὰ δὲ, ἐντυγχάνοντι ἀποκρίνεται, ὅτι πολλοὶ παῖδες εἶεν Ἀλυάττη, οἷς πᾶσιν εἰ δεήσοι αὐτὸν ἀργύριον δίδόναι, οὐκ ἐξαρχέσει· οὐκοῦν δοῦναι δεομένῳ. Κροῖσον δὲ, ἀποτυχόντα τάνθρώπου, εἰς Ἐφεσον ἀφικέσθαι κατὰ ζήτησιν ἀργυρίου. Καὶ τότε μὲν εὖξασθαι τῇ Ἀρτέμιδι, εἰ βασιλεύσειε, τὸν οἶκον ἅπαντα καθιερώσειν τοῦ ἐμπορίου. Ἦν δὲ τις Κροῖσω φίλος, ἀνὴρ Ἴων, ὄνομα Παμφάης, υἱὸς Θεοχαρίδου εὖ μάλα εὐπόρου. Οὗτος ὄρων τὴν Κροῖσου σπουδὴν, ἐδεήθη τοῦ πατρὸς χιλίους στατήρας δοῦναι οἱ πάσῃ μηχανῇ· τυχῶν δὲ παρ' αὐτοῦ, δίδωσι Κροῖσω. Ἀνθ' ὧν μέγαν τε αὐτὸν Κροῖσος ὕπερον ἐποίησε, βασιλεὺς γενόμενος, καὶ εἰς τὴν ἀκρόπολιν εἰσαγαγὼν ἄμαξαν αὐτῷ ἔδωκεν μεσὴν χρυσοῦ· τὸν δὲ τοῦ ἐμπορίου οἶκον Ἀρτέμιδι καθιέρωσε, καὶ αὐτὰ τὰ θεμέλια ἀποδόμενος διὰ τὴν εὐχὴν, ὡς μηδὲν λείποιτο. Ὁ δὲ Κροῖσος τοὺς χιλίους λαβὼν χρυσοῦς, σφράτευμά τε ἤγειρε, καὶ πρῶτος εἰς τὴν κυρίαν ἡμέραν ἄγων ἔδειξε τῷ πατρὶ, καὶ συνεισέβαλεν εἰς τὴν Καρίαν. Κρείττων δὲ ἐξ ἐκείνου τοῦ ἔργου τῶν αὐτὸν διαβαλλόντων γίνεται.

Ὅτι Κῦρος ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἦν φιλοσοφίας, εἰ καὶ τις

ἄλλος, ἔμπειρος, ἦντινα παρὰ τοῖς μάγοις ἐπαιδεύθη. Δικαιοσύνην τε καὶ ἀλήθειαν ἐδιδάχθη κατὰ δὴ τινας πατρίους νόμους καθεσῶτας Περσῶν τοῖς ἀρίστοις· ὃς καὶ μετεπέμψατο Σίβυλλαν ἐξ Ἐφέσου τὴν Ἡροφίλαν καλουμένην ἤρησμοφδόν.

Ὅτι ὁ Κῦρος ᾤκτειρε Κροῖσον τὸν Λυδῶν βασιλέα διὰ τὴν ἀρετήν. Καὶ οἱ Πέρσαι μεγάλην ἔνησαν πυρὰν Κροίσῳ ὑπὸ τινὰ ὑψηλὸν τόπον, ἀφ' οὗ ἔμελλον θεάσασθαι τὰ γινόμενα. Καὶ μετὰ ταῦτα Κῦρος ἐξήλαυεν ἐκ τῶν βασιλείων, καὶ ἡ δύναμις παρῆν ἅπασα, πολὺς τε ὄμιλος καὶ ἁσῶν καὶ ξένων. Ὀλίγον δ' ὕπερσιν θεράποντες ἤγον Κροῖσον δεσμώτην, καὶ Λυδῶν δις ἑπτὰ. Ὡς δὲ ἐθεάσαντο Λυδοὶ, πάντες οἰμωγῇ καὶ σόνῳ ἀνέκλαυσαν, καὶ ἐπληξάν τὰς κεφαλὰς. Τοσοῦτος δ' ἐκ τοῦ ὀμίλου κωκυτὸς ἀνδρῶν ὀμοῦ καὶ γυναικῶν μετὰ δακρύων καὶ βοῆς ἐξεβράχη, ὀπόσος οὐδὲ ἀλισκομένης τῆς πόλεως. Τότε δὴ τις ἂν καὶ τὴν τύχην ᾤκτειρε, καὶ Κροῖσον ἐθαύμασε τῆς πρὸς τοὺς ἀρχομένους φιλίας. Ὡσπερ γὰρ πατέρα ἑωρακότες, οἱ μὲν τὰς ἐσθῆτας κατερῆγγυντο, οἱ δὲ τὰς κόμας ἐτίλλον· γυναικῶν δὲ ἠγεῖτο πλῆθὺς μυρία μετὰ κομμῶν καὶ ὀλολυγῆς. Αὐτὸς δὲ ἄδακρυς προσήει καὶ σκυθρωπός. Ὁ δὲ Κῦρος, ταῦθ' ὀρῶν γινόμενα, οὐκ ἐκώλυε, βουλόμενος καὶ τοὺς Πέρσας οἰκτόν τινα λαβεῖν αὐτοῦ. Ὡς δὲ προῖων κατ' αὐτὸν γίνεται ὁ Κροῖσος, ἐφθέγγετο μεγάλη τῆ φωνῇ, δεόμενος τὸν υἱὸν ἀχθῆναι οἷ, ὃς οὐκέτι ἐπεπῆρωτο τὴν φωνήν, ἐξ ὅτου τὸ πρῶτον ἐφθέγγετο· ἦν δὲ καὶ τᾶλλα ἔμφρων. Καὶ ὁ Κῦρος ἄγειν ἐκέλευσε τὸν νεανίσκον. Καὶ μετ' οὐ πολὺ ἤγετο ἐπομένων αὐτῷ πολλῶν ἡλίκων. Θεασάμενος δὲ αὐτὸν ὁ Κροῖσος οὐκέθ' ὁ αὐτὸς ἦν, ἀλλὰ τότε πρῶτον ἐδάκρυσεν. Ὁ δὲ μετὰ κλαυθμοῦ καὶ βοῆς προσπεσὼν πρὸς τὸν Κροῖσον, Οἴμοι, πάτερ, ἔφη, ἡ σὴ εὐσέβεια. Πότε δ' ἡμῖν οἱ θεοὶ βοηθήσουσιν; Ἀποβλέψας δὲ εἰς τοὺς Πέρσας, Ἄγεθ', ἰκετεύω, κάμει, ἔφη, καὶ συνεμπρήσατε· καγὼ γὰρ ὁμῶν πολέμιος εἰμὶ οὐχ ἥττον ἢ ὁ πατήρ. Καὶ ὁ Κροῖσος,

Οὐκ ὀρθῶς λέγεις, ἔφη, μόνος γὰρ ἐγὼ τὸν πόλεμον ἐξήνεγκα, ὑμῶν δὲ καὶ τῶν ἄλλων Λυδῶν οὐδείς· ἐμὲ χρῆ καὶ τὴν τιμωρίαν ὑποσχεῖν. Ἐμφυεῖς δὲ τῷ πατρὶ ὁ νεανίσκος οὐκέτ' ἀφίσατο· ἀλλ' ὀδυρόμενος οἴκτου πάντα ἀνέπλησεν, ἀφιεῖς καὶ ἑαυτὸν ἄγειν ἐπὶ τὴν πυράν. Οὐ γὰρ, ἔφη, λελείψομαι τῆς σῆς μοίρας, ὦ πάτερ. Εἰ δὲ νῦν με οὐκ ἐάσουσιν, ἀλλὰ προσδέχου με ταχύ. Τίς ἔτι μοι τοῦ βίου ἐλπίς; ὅς ἐξ ὄτου περ ἔφυν, αἰεὶ μὲν σοὶ λυπηρὸς ἦν, αἰεὶ δ' ἐμαυτῶ· εὐτυχῶντα μὲν ἐκτρεπόμενος ὑπ' αἰδοῦς διὰ τὴν τότε μοι προσοῦσαν ἀφωνίαν τε καὶ λώβην· ἐπεὶ δ' ἠρξάμεθα δυστυχεῖν, τότε πρῶτον φωνὴν ἀφῆκα, καὶ μ' εἰς τοῦτο μόνον ἠρθρωσαν οἱ θεοὶ, ὅπως ἂν ὀδύρωμαι τὰς ἡμετέρας τύχας. Ὁ δὲ πατὴρ ἔφη, Μὴ παντάπασιν, ὦ παῖ, σεαυτὸν ἀπογνῶς, νέος ὢν, καὶ πολλοῦ σοι ἔτι ὄντος τοῦ λοιποῦ βίου, ὅπου γε κάμοι λείπεται τις ἐλπίς ὅμως, καὶ οὐπω τὰκ θεοῦ ἀπέγνω. Ἄμα δὲ ταῦτα λέγοντι προσήεσαν πολλαὶ δὴ τινες θεράπαιναι, κομίζουσαι ἐσθῆτας πολυτελεῖς καὶ ἄλλον παμπληθῆ κόσμον, ὃν ἔπεμψαν συγκατακαησόμενον αἱ τῶν Λυδῶν γυναῖκες. Ὁ δὲ τὸν υἱὸν ἀσπασάμενος καὶ τοὺς ἐν κύκλῳ Λυδοὺς, ἐπὶ τὴν πυράν ἦει. Καὶ ὁ παῖς, εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖρας ἀνασχών, Ὠναξ Ἄπολλον καὶ θεοὶ πάντες, εἶπεν, οὐσίνας ὁ πατὴρ ἐτίμησεν, ἔλθετε νῦν γε ἡμῖν βοηθοὶ, καὶ μὴ συναπόλοιτο Κροίσῳ πᾶσα ἀνθρώπων εὐσέβεια. Ταῦτα εἰπόντα μόλις ἀπῆγον οἱ φίλοι, βιαζόμενον εἰς τὴν πυράν αὐτὸν συνεμβάλλειν. Κροίσου δὲ ἐπιβαίνοντος αὐτῆ, ἡ Σίβυλλα ὤφθη ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ χωρίου καταβαίνουσα, ἵνα καὶ αὐτῇ ἴδη τὰ γινόμενα. Ταχύ δὲ θροῦς ἦλθε διὰ τοῦ ὀμίλου, ὅτι ἡ χρησμωδὸς ἦκει, καὶ ἐν προσδοκίᾳ πάντες ἐγένοντο, εἴ τι πρὸς τὰ παρόντα θειάσειε. Καὶ μετ' οὐ πολὺ ἔντονόν τι φθεγξαμένη βοᾷ·

ὦ μέλει, τί σπεύδεις ἄ μὴ θίμεις· οὐ γὰρ ἐάσει
 Ζεὺς ὑπατος, Φοῖβός τε, καὶ ὁ κλυτὸς Ἀμφιάραος·
 Ἀλλὰ γ' ἐμῶν ἐπέων πείθεσθ' ἀψευδέσι χρησμοῖς,
 Μὴ κακὸν οἶτον ὀλοισθε παρὲκ θεῶ ἀφραίνοντες·

Κῦρος δ' ἀκούσας ἐκέλευσε τὸν χρησμὸν διενεγκεῖν τοῖς Πέρσαις, ὡς ἐξευλαβηθεῖεν ἀμαρτάνειν. Οἱ δὲ δι' ὑποψίας γίνονται, ὡς κατεσκευασμένης, ἵνα σώζοιτο Κροῖσος. Ὁ δ' ἤδη ἐπὶ τῆς πυρᾶς καθῆτο, καὶ σὺν αὐτῷ δις ἑπτὰ Λυδῶν ἐν κύκλῳ δὲ Πέρσαι δᾶδας ἔχοντες ἤπτον. Σιωπῆς δὲ γενομένης, σενάξας μέγα, εἰς τρεῖς ἀνακαλεῖται πάλιν Σόλωνα. Καὶ ὁ Κῦρος ἀκούσας ἐδάκρυσεν, ἐννοηθεὶς ὅτι νεμεσητὰ δρᾶ, βιασθεὶς ὑπὸ Περσῶν, βασιλέα οὐδὲν ἐλάττονα αὐτοῦ τὴν τύχην ἐμπιπράς. Συνεκέχυντο δὲ ἤδη καὶ Πέρσαι τὰ μὲν ἐπὶ Κροίσῳ, τὰ δὲ ἐπὶ τῷ σφετέρῳ βασιλεῖ, ὀρῶντες ἀχθόμενον ἐπὶ τούτοις, καὶ ἐκέλευον σώζειν Κροῖσον. Ταχὺ δὲ Κῦρος πέμψας τοὺς ἀμφ' αὐτὸν, ἐκέλευσε τὴν πυρὰν σβεννύναι. Ἡ δὲ ἦθετο, καὶ οὐκέθ' οἶόν τ' ἦν ἐξημμένην ἐν κύκλῳ προσιέναι τινα. Φασὶ δὲ Κροῖσον, ἐμβλέψαντα εἰς τὸν οὐρανὸν, εὐξασθαι τῷ Ἀπόλλωνι ἀρῆξαι οἱ, ὅποτε καὶ οἱ ἐχθροὶ σώζειν αὐτὸν ἐθέλοντες οὐ δύναιντο. Χειμῶν δ' ἔτυχε τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐξ ἠοῦς, οὐ μὴν ὑετός γε. Κροίσου δ' εὐξαμένου ζοφερὸς ἐξαίφνης ἀπὸ συνέδραμε νεφούμενος πάντοθεν, βρονταί τε γίνονται καὶ ἀσραπαὶ συνεχεῖς· τοσοῦτος δὲ κατεβράβη ὑετός, ὥστε μὴ μόνον τὴν πυρὰν σβεσθῆναι, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀνθρώπους μόλις ἀντέχειν. Κροίσῳ μὲν οὖν ταχὺ σέγασμα πορφυροῦν ὑπερέτεινον· τοῖς δὲ ἀνθρώποις τὰ μὲν ὑπὸ ζόφου καὶ λαίλαπος ταραττομένοις, τὰ δὲ ὑπὸ τῶν ἀσραπῶν, [καὶ] καταπατουμένοις ὑπὸ τῶν ἵππων, τραχυνόμενων τρὸς τὸν φόβον τῶν βροντῶν, δείματα δαιμόνια ἐνέπιπτε, καὶ οἱ τε τῆς Σιβύλλης χρησμοὶ καὶ τὰ Ζωροάστρου λόγια εἰσήει. Κροῖσον μὲν οὖν ἐβόων ἔτι μᾶλλον ἢ πάλαι σώζειν· αὐτοὶ δὲ καταπίπτοντες εἰς γῆν προσεκύνουν, εὐμένειαν παρὰ τοῦ θεοῦ αἰτούμενοι. Φασὶ δὲ τινες Θαλῆν, προειδόμενον ἐκ τινῶν σημείων ὄμβρον γενησόμενον, καὶ ἀναμένειν τὴν ὥραν ἐκείνην. Τόν γε μὴν Ζωροάστρην, Πέρσαι ἀπ' ἐκείνου διεῖπαν, μήτε νεκροὺς καίειν, μήτ' ἄλλως μιαίνειν πῦρ, καὶ πάλαι τοῦτο καθεστὼς τὸ νόμιμον τότε βεβαιωσάμενοι. Κῦρος δ' εἰς τὰ βασίλεια Κροῖσον ἄγων παρ-

εκάλει τε καὶ ἐφιλοφρονεῖτο, πειθόμενος εἶναι θεοσεβέσατον· ἐκέλευέ τε, εἴ τι βούλεται οἱ γενέσθαι, μὴ ὀκνεῖν, ἀλλ' αἰτεῖσθαι. Ὁ δὲ εἶπεν, ὦ δέσποτα, ἐπεὶ μέ σοι θεοὶ ἔδωσαν, σύ τε χρυσὰ ἐπαγγέλλεις, αἰτοῦμαι σε δοῦναί μοι πέμψαι Πυθῶδα τὰς πέδας τάσδε, καὶ τὸν θεὸν ἐρέσθαι, τί παθὼν ἐξηπάτα με τοῖς χρησμοῖς ἐπάρας στρατεύειν ἐπὶ σέ ὡς περιεσόμενον; ἐξ ὅτου αὐτῷ τάδε ἀκροθίνια πέμπω (δείξας τὰς πέδας)· καὶ τί δήποτε ἀμνημονοῦσι χάριτος οἱ τῶν Ἑλλήνων θεοί; Κῦρος δὲ γελάσας καὶ τάδε ἔφη δώσειν, καὶ ἄλλων οὐκ ἀτυχήσειν αὐτὸν μειζόνων. Κῦρος δὲ ὀλίγου χρόνου φίλον ἐπεποίητο Κροῖσον, ἐξιὼν τε ἐκ Σάρδεων ἀπέδωκε παῖδας καὶ γυναῖκας, καὶ σὺν αὐτῷ ἐπήγετο. Φασὶ δὲ τινες καὶ ἐπιτρέψαι ἂν αὐτῷ τὴν πόλιν, εἰ μὴ ᾤετο νεωτεριεῖν.

Ἐν ᾧ δὲ οὗτοι περὶ ταῦτα ἦσαν, ὁ Φαυσύλος ἀπάγεται πρὸς Ἀμόλιον. Δεδοικῶς γὰρ μὴ οὐ πρὸς δόξῃ τῷ Νομέτορι λέγειν ὁ Φαυσύλος, ἄνευ σημείων ἐμφανῶν μεγάλου πράγματος μνηυτῆς γενόμενος, τὸ γινώρισμα τῆς ἐκθέσεως τῶν βρεφῶν, τὴν σκάφην ἀναλαβὼν, ὀλίγον ὕψερρον ἐδίωκεν εἰς τὴν πόλιν. Διερχόμενον δ' αὐτὸν τὰς πύλας ταραχωδῶς πάνυ, καὶ περὶ πολλοῦ ποιούμενον μηδενὶ ποιῆσαι καταφανές τὸ φερόμενον, τῶν φυλάκων τις καταμαθὼν (ἦν δὲ πολεμίων ἐφόδου δέος, καὶ τὰς πύλας οἱ μάλιστα ἀπεπιστευμένοι παρὰ τοῦ βασιλέως ἐφρούρουν,) συλλαμβάνει δὴ, καὶ τὸ κρυπτὸν ὅ τι δήποτ' ἦν καταμαθεῖν ἀξιῶν ἀποκαλύπτει βίᾳ τὴν περιβολήν. Ὡς δὲ τὴν σκάφην ἐθεάσατο, καὶ τὸν ἄνθρωπον ἔμαθεν ἀπορούμενον, ἤξιον λέγειν, τίς ἡ ταραχὴ, καὶ τί τὸ βούλημα τοῦ μὴ φανερῶς εἰσφέρειν σκεῦος, οὐδὲν δεόμενον ἀπορρήτου φορᾶς. Ἐν δὲ τούτῳ πλείους τῶν φυλάκων συνέρρεον· καὶ τις αὐτῶν γνωρίζει τὴν σκάφην, αὐτὸς ἐν ἐκείνῃ τὰ παιδιὰ κομίσας ἐπὶ τὸν ποταμὸν, καὶ φράζει πρὸς τοὺς παρόντας. Οἱ δὲ συλλαβόντες τὸν Φαυσύλον ἄγουσιν ἐπ' αὐτὸν τὸν βασιλέα καὶ διηγούνται τὰ γενόμενα. Ἀμόλιος δὲ, ἀπειλῇ βασάνων

καταπληζάμενος τὸν ἄνθρωπον, εἰ μὴ λέξει τὰς ἀληθείας ἐκὼν, πρῶτον μὲν, εἰ ζῶσιν οἱ παῖδες, ἤρετο: ὡς δὲ ταῦτ' ἔμαθε, τῆς σωτηρίας αὐτοῖς ὅσιν ὁ τρόπος ἐγένετο. Διηγησαμένου δὲ αὐτοῦ πάντα ὡς ἐπράχθη, Ἄγε δὴ, φησὶν ὁ βασιλεὺς, ἐπειδὴ ταῦτα ἀληθεύσας ἔχεις, φράσον, ὅπου νῦν ἂν εὐρεθεῖεν· οὐ γὰρ ἔτι δίκαιοί εἰσιν ἐν βουκόλοις καὶ ἀδόξα βίῳ ζῆν, ἐμοίγε ὄντες συγγενεῖς, ἄλλως τε καὶ θεῶν προνοία σωζόμενοι. Φαυσύλος δὲ τῆς ἀλόγου πραότητος ὑποψία κινηθεῖς, μὴ φρονεῖν αὐτὸν ὅμοια τοῖς λόγοις, ἀποκρίνεται ὧδε: Οἱ μὲν παῖδες εἰσιν ἐν τοῖς ὄρεσι βουκολοῦντες, ὅσπερ ἐκείνων βίος, ἐγὼ δ' ἐπέμφθην παρ' αὐτῶν τῇ μητρὶ δηλώσων, ἐν αἷς εἰσὶ τύχαις. Ταύτην δὲ παρὰ σοὶ φυλάττεσθαι ἀκούων, δεήσεισθαι τῆς σῆς θυγατρὸς ἐμελλον, ἵνα με πρὸς αὐτὴν ἀγάγοι. Τὴν δὲ σκάφην ἔφερον, ἵν' ἔχω δεικνύναι τεκμήριον ἐμφανὲς ἅμα τοῖς λόγοις. Νῦν οὖν ἐπεὶ δέδοκται τοὺς νεανίσκους δεῦρο κομίσαι, χαίρω τε, καὶ πέμψον οὐσίνας βούλει σὺν ἐμοί. Δείξω μὲν οὖν τοῖς ἐλθοῦσι τοὺς παῖδας, φράσουσι δ' αὐτοῖς ἐκεῖνοι τὰ παρὰ σοῦ. Ὁ μὲν δὴ ταῦτ' ἔλεγεν, ἀναβολὴν εὐρέσθαι βουλόμενος τοῖς παισὶ τοῦ θανάτου, καὶ ἅμα αὐτὸς ἀποδράσασθαι τοὺς ἄγοντας, ἐπειδὴν ἐν τοῖς ὄρεσι γένηται, ἐλπίσας. Ἀμόλιος δὲ τοῖς πιστοτάτοις τῶν φίλων ἐπισείλας κρύφα, οὓς ἂν ὁ συσφορβὸς αὐτοῖς δείξῃ, συλλαβόντας ὡς αὐτὸν ἄγειν, ἀποσέλλει διὰ ταχέων. Ταῦτα διαπραξάμενος αὐτίκα γνώμην ἐποιεῖτο, καλέσας τὸν ἀδελφὸν ἐν φυλακῇ ἀδέσμῳ ἔχειν, ἕως ἂν εὐθῆται τὰ παρόντα, καὶ αὐτὸν ὡς ἐπ' ἄλλῳ δὴ τιμὴν ἐκάλει. Ὁ δὲ ἀποσαλεῖς ἄγγελος, εὐνοία τε τοῦ κινδυνεύοντος, καὶ ἐλέῳ τῆς τύχης, ἐπισρέψας κατήγορος γίνεται Νομέτορι τῆς Ἀμόλιου γνώμης. Ὁ δὲ, τοῖς παισὶ δηλώσας τὸν κατειληφότα κίνδυνον αὐτοῦς, καὶ παρακελευσάμενος ἄνδρας ἀγαθοὺς γενέσθαι, παρῆν ἄγων ὠπλισμένους ἐπὶ τὰ βασίλεια, τῶν τε ἄλλων πελατῶν καὶ ἐταίρων, καὶ θεραπείας πιστῆς χεῖρα οὐκ ὀλίγην. Ἦκον δὲ καὶ οἱ ἐκ τῶν ἀγρῶν συνελθόντες εἰς τὴν πόλιν, ἐκλιπόντες τὴν ἀγορὰν, ἔχοντες ὑπὸ ταῖς περι-

βολαῖς ξίφη κεκρυμμένα, σίφος καρτερόν. Βιασάμενοι δὲ τὴν εἰσόδον ἀθρόα ὄρμη πάντες, οὐ πολλοῖς ὀπλίταις φρουρουμένην, ἀποσφάττουσιν εὐπετῶς Ἀμόλιον, καὶ μετὰ τοῦτο τὴν ἄκραν καταλαμβάνουσι. Ταῦτα εἴρηται τοῖς περὶ Φάβιον ἕτεροι δὲ οὐδὲν τῶν μυθωδεςέρων ἀξιούντες ἱστορικῇ γραφῇ προσήκειν, τὴν γε ἀπόθεσιν τὴν τῶν βρεφῶν οὐχ, ὡς ἐκελεύσθη τοῖς ὑπηρέταις, γενομένην, ἀπίθανον εἶναι φασὶ καὶ τῆς λυκαίνης τὸ τιθασσόν, ἢ τοὺς μασοὺς ἐπέιχε τοῖς παιδίοις, ὡς δραματικῆς μεσὸν ἀτοπίας διασύρουσιν. Ἀντιδιαλλαττόμενοι δὲ πρὸς ταῦτα λέγουσιν, ὡς ὁ Νομέτωρ, ἐπειδὴ τὴν Ἰλουίαν ἔγνω κύουσαν, ἕτερα παρασκευασάμενος παιδία νεογνά, διηλλάξατο τεκούσης αὐτῆς τὰ βρέφη, καὶ τὰ μὲν ὀθνεῖα δέδωκε τοῖς φυλάττουσι τὰς ὠδίνας ἀποφέρειν, εἴτε χρημάτων τὸ πισὸν τῆς χρείας αὐτῶν πριάμενος, εἴτε διὰ γυναικῶν τὴν ὑπαλλαγὴν ποιησάμενος· καὶ αὐτὰ λαβὼν ὁ Ἀμόλιος ὅτι δὴ τρόπῳ ἀναιρεῖ, τὰ δὲ ἐκ τῆς Ἰλουίας γενόμενα, περὶ παντὸς ποιούμενος ὁ μητροπάτωρ διασώζεσθαι, δίδωσι τῷ Φαυσύλῳ.

Ὅτι τοῦ Ῥωμύλου, πληθυσμοῦ ἕνεκεν ἀνδρῶν, ἀρπαγὴν ποιησαμένου τῶν παρθένων, ὡς διεβοήθη τὰ περὶ τὴν ἀρπαγὴν τῶν παρθένων καὶ τὰ περὶ τοὺς γάμους εἰς τὰς πλησιόχωρους πόλεις, αἱ μὲν αὐτὸ τὸ πραχθὲν πρὸς ὄργην ἐλάμβανον, αἱ δὲ ἀφ' ἧς ἐπράχθη διαθέσεως, καὶ εἰς ὃ τέλος ἐχώρησεν, ἀναλογιζόμεναι, μετρίως αὐτὸ ἔφερον. Κατέσκηψε δ' οὖν ἀνὰ χρόνον εἰς πολέμους, τοὺς μὲν ἄλλους εὐπετεῖς, ἕνα δὲ τὸν πρὸς Σαβίνους μέγαν καὶ χαλεπόν. Οἷς ἅπασιν τέλος ἐπηκόλουθησεν εὐτυχές, ὥσπερ αὐτῷ τὰ μαντεύματα προσέθεσπισε, πρὶν ἐπιχειρῆσαι τῷ ἔργῳ, πόνους μὲν καὶ κινδύνους μεγάλους προσημαίνοντα, τὰς δὲ τελευταῖς αὐτῷ ἕσσεσθαι καλὰς. Ἦσαν δὲ αἱ πρῶται πόλεις ἄρξασαι τοῦ πολέμου Καινίνη καὶ ἄλλαι, πρόφασιν μὲν ποιούμεναι τὴν ἀρπαγὴν τῶν παρθένων, καὶ τὸ μὴ λαβεῖν ὑπὲρ αὐτῶν δίκας· ὡς δὲ τάλπηδες εἶχεν, ἀχθόμεναι τῇ κτίσει τε καὶ αὐξήσει τῆς Ῥώμης, δι' ὀλίγου

πολλῇ γενομένη, καὶ οὐκ ἀξιοῦσαι περιδεῖν κοινὸν ἐπὶ τοῖς περιοίκοις ἅπασι κακὸν φυόμενον. Τέως μὲν οὖν πρὸς τὸ Σαβίνων ἔθνος ἀποσέλλουσαι πρέσβεις, ἐκείνους ἠξίουσιν τὴν ἡγεμονίαν τοῦ πολέμου παραλαβεῖν, ἰσχύν τε μεγίστην ἔχοντας καὶ χρήμασι πλείοσι δυναμένους, ἄρχειν τε ἀξιούντας τῶν πλησιωχῶρων, καὶ οὐκ ἐλάχισα περιυβρισμένους τῶν ἄλλων τῶν γὰρ ἠρπασμένων αἱ πλείους ἦσαν ἐκείνων. Ἐπεὶ δ' οὐδὲν ἐπέραινον, ἀντικαθισταμένων αὐταῖς τῶν παρὰ τοῦ Ῥωμύλου πρεσβειῶν καὶ θεραπεουσῶν λόγοις τε καὶ ἔργοις τὸ ἔθνος, ἀχθόμεναι τῇ τριβῇ τοῦ χρόνου, μελλόντων αἰεὶ τῶν Σαβίνων καὶ ἀναβαλλομένων εἰς χρόνους μακροὺς τὴν περὶ τοῦ πολέμου βουλήν, αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς ἔγνωσαν τοῖς Ῥωμαίοις πολεμεῖν, ἀποχρῆν οἰόμεναι τὴν δύναμιν τὴν οἰκείαν, εἰ καθ' ἓν αἱ τρεῖς γένοιτο, μίαν αἰρῆσαι πόλιν οὐ μεγάλην. Ἐβουλεύσαντο μὲν ταῦτα, συνελθεῖν δ' οὐκ ἔφθασαν εἰς ἓν ἅπασαι στρατόπεδον, προεξαναστάντων προχειρότερον τῶν ἐκ τῆς Καινίνης, οἵπερ καὶ μάλιστα ἐδόκουν τὸν πόλεμον ἐνάγειν. Ἐξεστρατευμένων δὲ τούτων καὶ δηούντων τὴν ὁμορον, ἐξαγαγὼν τὴν δύναμιν ὁ Ῥωμύλος, ἀφυλάκτοις οὖσιν ἔτι τοῖς πολεμίοις ἀπροσδοκῆτως ἐπιτίθεται καὶ τοῦ τε χαράκως αὐτῶν ἀρτίως ἰδρυμένου γίνεται κύριος, τοῖς τε φεύγουσιν εἰς τὴν πόλιν ἐκ ποδὸς ἐπόμενος, οὐδέπω τῶν ἔνδον πεπυσμένων τὴν περὶ τοὺς σφετέρους συμφορὰν, τεῖχος τε ἀφύλακτον εὐρὼν καὶ πύλας ἀκλείδους, αἰρεῖ τὴν πόλιν ἐξ ἐφόδου, καὶ τὸν βασιλέα τῶν Καινιτιῶν, ὑπαντήσαντα σὺν καρτερᾷ χειρὶ, μαχόμενος αὐτοχειρία κτείνει, καὶ τὰ ὄπλα ἀφαιρεῖται. Τοῦτον δὲ τὸν τρόπον ἀλούσης τῆς πόλεως, τὰ ὄπλα παραδούναί τοὺς ἀλόντας κελεύσας, καὶ παῖδας εἰς ὀμηρείαν οὓς ἐβούλετο λαβῶν, ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐχώρει. Γενόμενος δὲ καὶ τῆς ἐκείνων δυνάμεως, ἐσκεδασμένης ἔτι κατὰ τὰς προνομάς, τῇ παρ' ἐλπίδας ἐφόδῳ, καθάπερ καὶ τῆς προτέρας, ἐγκρατῆς, καὶ τὰ αὐτὰ τοὺς ἀλόντας διαθείς, ἀπῆγεν ἐπ' οἴκου τὴν δύναμιν, ἄγων σκυλά τε ἀπὸ τῶν περιοίκων κατὰ τὴν μάχην, καὶ ἀκροθίνια λαφύρων θεοῖς.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΠΕΡΙ

ΤΗΣ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΑΓΩΓΗΣ.

ὍΤΙ εἰς τιμῆς ἀξίωσιν τοῦτον οὕτω προσεῖπον οἱ ἄνθρωποι, ναοῖς τε καὶ θυσίαις γεραίρουσιν, ἀνά τε νήσους καὶ ἠπείρους διηρημένοι, καὶ κατὰ πόλεις καὶ ἔθνη, τό τε μέγεθος αὐτοῦ τῆς ἀρετῆς καὶ τὴν εἰς σφῶς εὐεργεσίαν ἀμειβόμενοι. Δυναμείως γὰρ καὶ φρονήσεως εἰς τὰ πρῶτα ἀνελθῶν οὗτος ὁ ἀνὴρ, πλείω μὲν ἤρξεν ἀνθρώπων τῶν διὰ μνήμης, μακροτάτους τε ὄρους ἐποίησατο τῆς Ῥωμαίων δυναστείας, εἰς τε τὸ βεβαιότατον οὐ τὰ φύλα μόνον καὶ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς τὰς διανοίας κατεσχέσατο, τὰ μὲν πρῶτον σὺν ὅπλοις, μετὰ δὲ ταῦτα καὶ ἄνευ ὅπλων, ἐθελουσίους τε προσαγόμενος· διὰ [δὲ] τὸ μᾶλλον ἔτι ἐνδῆλος γίνεσθαι τῇ φιλανθρωπία, ἔπεισεν ἑαυτοῦ ἀκροᾶσθαι, ὧν δὴ πρότερον οὐδὲ ἀνόματα ἠπίσαντο οἱ ἄνθρωποι, οὐδέ τις ὑπήκοοι ἐγένοντο διὰ μνήμης, ἡμερώσαμενος, ὅποσοι ἐντὸς Ῥήνου ποταμοῦ κατοικοῦσιν, ὑπὲρ τε τὸν Ἰόνιον πόντον καὶ τὰ Ἰλλυριῶν γένη· Παννονίους αὐτοὺς καὶ Δάκας καλοῦσι.

Περὶ δὴ τούτου τοῦ ἀνδρὸς φρονήσεώς τε καὶ ἀρετῆς ἰσχυρὴν δεῖξαι ὅποσον δύναται, τὰ μὲν ἐκ τῆς πολιτείας ἦντινα ἐν τῇ πατρίδι ἐπολιτεύσατο, τὰ δὲ κατὰ στρατηγίας μεγάλων πολέμων ἐγχωρίων τε καὶ ἀλλοθνηῶν, ἀγώνισμα μὲν ἀνθρώποις πρόκειται λέγειν καὶ γράφειν, ὡς ἂν εὐδοκιμεῖν ἐν καλοῖς ἔργοις. Καὶ τὸς δ' ἀφηγήσομαι τὰ πεπραγμένα, ἐξ ὧν οἶόν τε γινῶναι σύμπασι τὴν ἀλήθειαν. Πρότερον δ' αὐτοῦ τό τε γένος διεξιέμι καὶ τὴν φύσιν, τούς τε γεννη-

τάς, ἀφ' ὧν ἦν, τὴν τ' ἐκ νηπίου τροφήν τε καὶ παίδευσιν, ἣ χρησάμενος τοσούδε ἐγένετο. Πατὴρ μὲν οὖν ἦν αὐτῷ Γάιος Ὀκταουῖος, ἀνὴρ τῶν ἐκ τῆς συγκλήτου. Οἱ δ' αὐτοῦ πρόγονοι, κατὰ τε πλοῦτον καὶ ἐπιείκειαν ὀνομαστότατοι γενόμενοι, ὄρφανῶ ὄντι ἐκείνῳ τὰ χρήματα ἐλείποντο. [Οἱ] κατασάντες δ' ἐπίτροποι ταῦτα διεφόρησαν· ὁ δὲ τῶν πρὸς αὐτοὺς δικαίων ἀποσᾶς, τοῖς περιλειφθεῖσιν ἤρκεϊτο.

Ὅτι Καῖσαρ περὶ ἐννέα ἔτη μάλιςα γεγωνῶς, θαυμά τε οὐ μικρὸν παρέσχε Ῥωμαίοις, φύσεως ἀκρότητα δηλώσας ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ, καὶ τοῖς ἀνδράσι πολὺς ἐγίνεται θόρυβος ἐν πολλῶ ὀμίλῳ δημηγοροῦντι. Ἀποθανούσης δ' αὐτῷ τῆς τηθῆς, παρὰ τῇ μητρὶ ἐτρέφετο Ἀντία, καὶ τῷ ταύτης ἀνδρὶ Φιλίππῳ Λευκίῳ, ὃς ἦν ἀπόγονος τῶν τὸν Μακεδόνα Φίλιππον κεχειρωμένων. Παρὰ δὲ τῷ Φιλίππῳ ὁ Καῖσαρ, ὡς παρὰ πατρὶ, τρεφόμενος πολλὴν ὑπέφαινε ἐλπίδα, ἥδη τε ἀξιοτίμος καὶ τοῖς ἡλιξιν ἐφαίνετο τοῖς εὐγενεστάτοις παισί· καὶ συνήεσαν πρὸς αὐτὸν παμπληθεῖς, οὐκ ὀλίγοι δὲ καὶ τῶν νεανίσκων, οἷς τὸ πρᾶττειν δι' ἐλπίδος ἦν. Προὔπεμπον δὲ αὐτὸν πάμπολλοι ὁσημέραι καὶ μειρακίσκοι καὶ ἄνδρες καὶ ἡλικεῖς παῖδες, εἴτε ἐφ' ἰππασίαν ἔξω τοῦ ἄσους προῆει, εἴτε παρὰ συγγενεῖς ἢ ἄλλους τινάς. Ἦσκει γὰρ καὶ τὴν ψυχὴν τοῖς καλλίστοις ἐπιτηδεύμασι, καὶ τὸ σῶμα ταῖς γενναίαις καὶ πολεμικαῖς μελέταις, καὶ τῶν διδασκόντων θᾶττον αὐτὸς τὴν μάθησιν ἐπὶ τῶν ἔργων ἀπεδείκνυτο, ὥς ἀπὸ τοῦδε καὶ ἐν τῇ πατρίδι πολὺν ζῆλον ἐνέγκασθαι. Ἐφ-εσῆκει δὲ αὐτῷ καὶ ἡ μήτηρ, καὶ ὁ ταύτης ἀνὴρ Φίλιππος, ἀνά πᾶσαν ἡμέραν πυνθανόμενοι παρὰ τῶν διδασκάλων τε καὶ ἐπιμελητῶν, οὓς παρακατέστησαν τῷ παιδί, ὅ τι πράξειε, καὶ ὅποι πορευθεῖη, ἢ ὅπως διημερεύσειε, τὰς τε διατριβὰς μεθ' ὧν ποιήσαιτο.

Ἐν δὲ τῷ κατασχόντι ταραχῷ τὴν πόλιν ὑπεκπέμπει ἢ τε μήτηρ Ἀντία καὶ Φίλιππος τὸν Καῖσαρα εἰς τι τῶν πατρῶων χωρίων. Κατέβαινε δὲ εἰς τὴν ἀγορὰν περὶ ἔτη μά-

λις γεγονός τεσσαρεσκαίδεκα, ὡς ἀποθέσθαι μὲν αὐτὸν ἤδη τὴν περιπόρφυρον ἐσθῆτα, ἀναλαβεῖν δὲ τὴν καθαρὰν, σύμβολον οὖσαν τῆς εἰς ἄνδρας ἐγγραφῆς. Περιβλεπόμενος δ' ὑπὸ παντὸς τοῦ δήμου διὰ τε εὐπρέπειαν καὶ λαμπρότητα εὐγενείας, ἔθυε τοῖς θεοῖς, καὶ ἐνεγράφη εἰς τὸν Λευκίου Δομιτίου τόπον τετελευτηκότος. Καὶ ὁ δῆμος μάλα προθύμως ἐχειροτόνησε. Καὶ ὁ μὲν ἅμα τῇ μεταλλαγῇ τῆς ἐσθῆτος καὶ τῇ καλλίσῃ τιμῇ κοσμηθεὶς ἔθυε. Καίπερ δὲ κατὰ νόμον εἰς ἄνδρας ἐγεγραμμένον, διεκώλυεν ἡ μήτηρ ἔξω τῆς αὐλείου θύρας χωρεῖν, πλὴν ὄπη καὶ πρύτερον, ὅτε παῖς ἦν, ἐφοῖτα, δίαιτάν τε τὴν αὐτὴν ἔχειν ἐπηνάγκαζε, κοιτάζεσθαι τε ἔνθα καὶ πρότερον ἐν τῷ αὐτῷ δωματίῳ. Νόμῳ τε μόνον ἀνὴρ ἦν, τὰ δ' ἄλλα παιδικῶς ἐπεσατεῖτο. Τῆς δὲ ἐσθῆτος οὐδοτιοῦν ἐξήλλαξεν, ἀλλ' αἰεὶ τὴν πάτριον ἀμπείχετο.

Ἐφοῖτα δὲ καὶ εἰς τὰ ἱερὰ ἐν ταῖς νομίμοις ἡμέραις νύκτωρ διὰ τὴν προσοῦσαν αὐτῷ ὥραν, ἅτε δὴ πολλὰς γυναῖκας ἐκμήνας εὐπρεπεία καὶ λαμπρότητι γένους. Ἐπιβουλευόμενος τε παρ' αὐτῶν, οὐδαμῇ ἐφαίνετο ἀλωτὸς ὢν· ἀλλὰ τὰ μὲν ἡ μήτηρ ἀπήρκεν αὐτοῦ φυλάττουσα καὶ οὐδαμῶσε μεθιεῖσα, τὰ δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη ἔννοος ὢν, ἅτε εἰς τοῦμπροσθεν τῆς ἡλικίας προῖων. Ἐνστάσης δὲ τινος ἑορτῆς Λατίνης, ὁπότε καὶ τοὺς ὑπάτους εἰς Ἄλθανὸν τὸ ὄρος ἀναβαίνειν ἔδει, πατρίου θυσίας ἔνεκα, τοὺς δ' ἱερεῖς διαδόχους αὐτῶν τῆς δικαιοδοσίας εἶναι, καθίζει ἐπὶ τὸ βῆμα Καίσαρ ἐν μέσῃ ἀγορᾷ. Προσησαν δ' ἄπλετοι ἄνθρωποι δικαιοδοσίας χάριν, πολλοὶ δὲ καὶ μηδενὸς πραγματος χάριν, θεωρίας ἔνεκα τοῦ παιδός· ἀξιοθέατος γὰρ πᾶσιν ἦν, καὶ μάλιστα ἐν τῷ τότε σεμνότητα καὶ ἀξίωμα προσειληφώς.

Καίσαρος δὲ ἤδη κεχειρωμένου μὲν τοὺς ἐν τῇ Εὐρώπῃ πολέμους, νενικηκότος δὲ καὶ περὶ Μακεδονίαν Πομπηῖον, ἡρηκότος δ' Αἴγυπτον, ἐπαναπερῶντος δ' ἐκ τε Συρίας καὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου, μέλλοντος δ' ἐπὶ Λιβύης χωρεῖν, ὡς τὰ λειπόμενα τοῦ ἐκεῖ κατασάντος πθλέμου καθέλοι, βουλό-

μένος συστρατεύειν αὐτῷ ὁ νέος Καῖσαρ, ὡς καὶ πολεμικῶν ἔργων ἔμπειρος εἶη, ἐπεὶ ἤσθετο ἐναντιουμένην Ἀντίαν τὴν μητέρα, οὐδὲν ἀντειπὼν ἡρέμα εἶχε. Δῆλος δ' ἦν καὶ ὁ πρεσβύτατος Καῖσαρ ὑπ' εὐνοίας οὐδέτερω βουλόμενος αὐτὸν στρατεύεσθαι, ὡς μὴ, τὴν τε δίαιταν ἐν ἀσθενεῖ σώματι μεταβαλὼν καὶ ὄλην ἔξιν, φαύλως διατεθείη. Διὰ μὲν δὴ ταῦτα τῆς στρατείας παρελύετο.

Ἐπεὶ δὲ κάκεινον τὸν πόλεμον κατεργασάμενος Καῖσαρ ἐπανήλθεν εἰς Ῥώμην, σφόδρα ὀλίγοις τῶν ὑποπεσόντων αἰχμαλώτων συγγίνοις, διὰ τὸ τοῖς προτέροις αὐτοὺς μὴ σεσωφρονῆσθαι πολέμοις, συνηνέχθη τοιόνδε. Ἦν εἰς τὰ μάλιστα Καῖσαρι τῷ νέῳ συνήθης καὶ φίλος Ἀγρίππας, ἐν ταῦτῳ τε παιδευθεὶς, καὶ τινα ἔχων ὑπερβολὴν ἐταιρείας. Τούτου ἀδελφὸς Κάτωνι συνῆν, κατὰ τε φιλίαν σπουδαζόμενος, καὶ τοῦ Λιβυκοῦ πολέμου κεκοινωνηκῶς, τότε δ' αἰγμάλωτος ἡρημένος. Τοῦτον, οὐδὲν πω πρότερον αἰτήσας Καίσαρα, ἐβούλετο μὲν ἐξαιτεῖσθαι, ὑπὸ δὲ αἰδοῦς ὤκνει, καὶ ἅμα ὀρῶν αὐτὸν, ὡς διέκειτο πρὸς τοὺς ἐν ἐκείνῳ τῷ πολέμῳ ἐαλωκότας. Θαρρῆσας δ' οὐν ποτε, ἤτησε καὶ ἔτυχεν. Ἐφ' οἷς περιχαρῆς ἦν τῷ αὐτοῦ φίλῳ τὸν ἀδελφὸν ἀνσχεσσωκῶς ἐπηνεῖτο δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων, εἰς οὐδὲν πρότερον καταθέμενος τὴν αὐτοῦ σπουδὴν καὶ ἔντευξιν, ἢ εἰς φίλου σωτηρίαν.

Ἐκ τούτου τὰς θριαμβικὰς ἤγε πομπὰς Καῖσαρ τοῦ κατὰ Λιβύην πολέμου, τῶν τε ἄλλων, οὓς ἐπολέμησε. Καὶ τὸν νέον Καίσαρα, υἱὸν ἤδη πεπονημένος, ὄντα δὲ τρόπον τινὰ καὶ φύσει διὰ τὸ ἀγχοτάτω τοῦ γένους εἶναι, ἐκέλευσε τῷ ἑαυτοῦ ἄρματι ἔπεσθαι, κόσμοις αὐτὸν στρατηγικοῖς ἀσκήσας, ὡς ἂν αὐτοῦ σύσκηνον ἐν πολέμῳ γεγονότα. Ὁμοίως δὲ καὶ ἐν παῖς θυσίαις, καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς θεοὺς προσδόοις ἐγλύτατα ἴση, τοὺς τε ἄλλους εἴκειν προσέταττεν αὐτῷ. Καὶ ὁ μὲν ἤδη τὰς αυτοκρατορικὰς ἐφέρετο τιμὰς, αἱ δὲ μέγισται κατὰ τὸν Ῥωμαίων νόμον ἦσαν, καὶ ζηλωτὸς ἐν τῇ πατρίδι ἦν. Συνὼν δὲ ὁ παῖς αὐτῷ καὶ ἐν τοῖς θεάτροις, καὶ

ἐν πότοις, ὀρώων τε φιλανθρωπῶς ἑαυτῷ διαλεγόμενον οἷα τέκνω, καὶ μικρὸν ὅσον ἤδη τεθαρρήκως, πολλῶν αὐτοῦ δεομένων καὶ φίλων καὶ πολιτῶν αἰτεῖσθαι σφίσι παρὰ Καίσαρος, ὧν ἕκαστοι ἐν χρεία ἦσαν, ἐπιτηρῶν εὐκαιρίας μετὰ πάσης αἰδοῦς ἠτεῖτό τε καὶ κατάρθου, πλείους τε ἄξιους πολλοῖς τῶν ἀναγκαίων ἐγένετο, φυλαττόμενος τὸ μῆτε ἀκαιρῶς παρακαλεῖν, μῆτ' ἐκείνῳ προσάντως. Καὶ ὁ μὲν οὐκ ὀλίγα ζώπυρα καὶ φιλανθρωπίας ἅμα καὶ φρονήσεως φυσικῆς ἀπεδείκνυτο.

Βουλόμενος δ' αὐτὸν ὁ Καῖσαρ καὶ ἔμπειρον τοῦ ἀγνοθετεῖν ἐν ταῖς τοιαύταις χορηγίαις εἶναι, δυοῖν ὄντων θεάτρον, τοῦ μὲν Ῥωμαϊκοῦ, ἐν ᾧ αὐτὸς παρὼν τὴν φροντίδα εἶχε, θατέρου δὲ Ἑλληνικοῦ, τούτου ἐπέτρεψεν ἐκείνῳ τὴν ἀγνοθεσίαν. Καὶ ὁ μὲν σπουδάζων ἐπιμελείαν τε καὶ φιλανθρωπίαν ἀποδείξασθαι ἐν καυματώδεσι καὶ μακροτάταις ἡμέραις, οὐδαμοῦ τε ἀπιῶν, ἄχρι λύσειε τὴν θέαν, εἰς νόσον πίπτει, οἷα νέος καὶ πόνων ἀπείρατος. Χαλεπῶς δὲ διακειμένου, πάντες μὲν ἐν φόβῳ ἦσαν, ἀγωνιῶντες εἴ τι πείσεται τοιαύτη φύσις, μάλιστα δὲ πάντων ὁ Καῖσαρ. Διὸ πᾶσαν ἡμέραν ἢ αὐτὸς παρὼν αὐτῷ εὐθυμίαν παρεῖχεν, ἢ φίλους πέμπων, ἰατροὺς δὲ ἀποσάτεῖν οὐκ ἔβω. Καὶ ποτε δειπνοῦντι ἠγχιέλιε τις, ὡς ἔκλυτος εἶη καὶ χαλεπῶς ἔχοι· ὁ δὲ ἐκπηθήσας ἀνυπόδητος ἦκεν, ἐνθα ἐνοσηλεύετο, καὶ τῶν ἰατρῶν ἐδεῖτο ἐμπαθέστατα μερὸς ὧν ἀγωνίας, καὶ αὐτὸς παρεκάρητο· ἀνακτησάμενος δ' αὐτὸν εὐθυμος ἐγένετο.

Ἐπεὶ δ' ἀνέσφηλεν ἐκ τῆς νόσου, διαπεφευγῶς μὲν τὸν κίνδυνον, ἀσθενῶς δ' ἔτι διακειμένος τὸ σῶμα, στρατεύειν μὲν ἔδει Καίσαρα, ἐνθα διενοεῖτο τὸ πρότερον ἐπάγεσθαι καὶ τὸν παῖδα· τότε δ' οὐχ οἷός τ' ἦν διὰ τὴν προσπεσοῦσαν νόσον. Καταλιπὼν δ' οὖν αὐτοῦ πολλοὺς ἐπιμελητὰς, ὡς δι' ἀκριβοῦς διαίτης φυλάττοιτο, καὶ ἐντολὰς δούς, εἰ ῥωσθεῖη, ἐπεσθαί οἱ, ὄχετο ἐπὶ τὸν πόλεμον. Ὁ γὰρ Μάγνου Πομπηίου πρεσβύτατος παῖς, μέγα σθένος ἀθροίσας ἐν ὀλίγῳ

χρόνῳ παρὰ τὴν πάντων ἐλπίδα, διανοεῖτο ἐπαμῦναι τῷ πατρὶ, καὶ τὴν ἐκείνου ἦτταν ἀναμαχέσασθαι, εἰ δύναιτο. Ὑπολειφθεὶς δ' ἐν τῇ Ῥώμῃ Καῖσαρ, πρῶτον τοῦ σώματος ἐγκρατέστατα ἐπεμελήθη, καὶ ταχὺ ἀνερρώσθη· ἔπειτα δὲ τὴν ἐξοδὸν ἐκ τῆς πατρίδος ἐποιεῖτο ἐπὶ τὴν σρατιάν, κατὰ τὰς τοῦ θεοῦ ἐντολάς· οὕτω γὰρ αὐτὸν ἐκάλει. Πολλῶν δ' αὐτῷ συνεκδημεῖν σπουδαζόντων, διὰ τὸ μέγεθος τῆς ἐν αὐτῷ ἐλπίδος, πάντας παρωσάμενος καὶ τὴν μητέρα αὐτὴν, τοὺς ὠκυτάτους τῶν οἰκετῶν καὶ ἐρρώμενεστάτους ἐκλεξάμενος, συνέτεινε τὴν πορείαν, καὶ ἀπίσῳ τάχει χρυσάμενος διέδραμε τὴν μακρὰν ὁδὸν, σύνεγγύς τε ἦν Καίσαρι, διαπεπολεμηκότι ἤδη τὸν σύμπαντα πόλεμον ἐν μηνσὶν ἑπτά.

Ἀφικόμενος δ' εἰς Ταρρακῶνα ἀπισίαν παρέσχεν, ὅπως ἀφίκοιτο ἐν τοσῶδε πολέμου ταράχῳ. Οὐχ εὐρῶν δὲ ἐνταῦθα Καίσαρα, πλείω πόνον καὶ κίνδυνον εἶχεν· ἀφίκετο δὲ εἰς Ἰβηρίαν πρὸς Καίσαρα περὶ πόλιν Καλπίαν. Καὶ ὁ μὲν οἶα τέκνον περιβαλὼν, διὰ τε τὸ νοσοῦντα καταλελοιπέναι, καὶ ἐκ πολλῶν πολεμίων καὶ λησθηρίων περισεσωσμένον ὄραν ἀδοκῆτως, ἠσπάζετο, καὶ οὐδαμῆ μεθίει, ὁμοδίαιτόν τε εἶχεν· ἐπήγει δ' αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπιμέλειαν ἅμα καὶ σύντασιν, ὡς πρῶτος τῶν ἐκ τῆς Ῥώμης ἐξεληλυθότων ἦκεν. Ἐπιμελὲς δ' ἐποιεῖτο πρὸς αὐτὸν διαλεγόμενος ὑπὲρ πολλῶν ἀνακρίνειν, ἀποπειρώμενος αὐτοῦ τῆς διανοίας. Ὅρων δὲ εὐσοχὸν καὶ εὐσύνετον καὶ βραχυλόγον, αὐτὰ τε ἀποκρινόμενον τὰ καιριώτατα, ἔσεργε καὶ ὑπερῆσπάζετο. Ἐκ τούτου πλεῖν ἔδει ἐπὶ Καρχηδόνος· προσταχθὲν δ' αὐτῷ ἐμβαίνειν εἰς τὴν αὐτὴν Καίσαρι ναῦν σὺν πέντε δούλοις, αὐτὸς ὑπὸ φιλοσοργίας καὶ τρεῖς ἐταίρους πρὸς τοῖς δούλοις ἐνεβίβασε· καὶ ἐδεδίει, μὴ τοῦτο γνοὺς Καῖσαρ ἐπιμέμψαιτο. Γούναντίον δ' ἐγένετο· ἤσθη γὰρ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ εἶναι φιλέταιρον, καὶ ἐπήνεσεν, ὅτι αἰεὶ βούλεται παρῆναι αὐτῷ τοὺς πάντων ἐπόπτας ἐσομένους ἄνδρας καὶ ἀρετῆς ἐπιμελουμένους, πρόνοιάν τε οὐ μικρὰν χρηστῆς δόξης ἐν τῇ πατρίδι ἤδη ποιοῖτο.

Ἦκε δ' οὖν εἰς τὴν Καρχηδόνα Καῖσαρ, ὡς τοῖς χρήζουσιν ἐντευξόμενος. Πολλοὶ δὲ συνεληλύθεσαν, οἱ μὲν δικαιοδοσίας χάριν περὶ ὧν εἶχον ἀμφιβόλων πρὸς τινας, οἱ δὲ οικονομίας πολιτικῆς, οἱ δ' ὅπως ἂν τὰ ἄλλα τῶν ἠδραγαθημένων λάβοιεν περὶ ὧν ἐνέτυχεν. Ἄλλοι τε ἡγεμόνες πλείοι συνεληλύθεσαν. Προσφεύγουσι τῷ Καίσαρι καὶ Ζακύνθιοι μεγάλα ἐγκλήματα ἔχοντες, καὶ δεόμενοι βοηθείας. Ὁ δὲ τούτων προὔση τε, καὶ διαλεγθεὶς ἄριστα πρὸς Καίσαρα ἐν φανερῷ, τῶν τε αἰτιῶν αὐτοὺς ἀπῆλλαξε, καὶ προὔπεμψεν ἐπ' οἴκου ἡδομένους τε καὶ πρὸς πάντας αὐτὸν ὑμνοῦντας, σωτῆρά τε ὀνομάζοντας. Ἐντεῦθεν πολλοὶ συνέρρεον προσασίας δεόμενοι, οἷς πλείοι ἀξίως γενόμενος, τῶν μὲν διέλυε τὰ ἐγκλήματα, οἷς δ' ἠτεῖτο δωρεάς, οὓς δ' εἰς ἀρχὰς προῆγε. Πάντες τε ἀνά ζῶμα εἶχον τὴν τε ἡμερότητα καὶ φιλανθρωπίαν, καὶ τὴν ἐν ταῖς ἐντευξέσει φρόνησιν. Αὐτὸς μὲν Καῖσαρ εὐλα.....

(Δείπουσι σελίδες δύο.)

..... γυροῦ κατὰ τὰ πάτρια, οὔτε μεθυσκομένοις νεανίσκοις παρεῖναι, οὔτε πλείω χρόνον συμποσίῳ παραγενέσθαι ἄχρις ἑσπέρας, οὐδὲ μέντοι δειπνεῖν πρὸ δεκάτης ὥρας, ἔξω Καίσαρος, ἢ Φιλίππου, ἢ τοῦ γήμαντος αὐτοῦ τὴν ἀδελφὴν Μαρχέλλου, ἀνδρὸς σωφρονεστάτου καὶ κατ' εὐγένειαν ἀρίστου Ῥωμαίων. Αἰδῶ δ', ἣν πρέπειν ἂν τις τῇ τοιαύτῃ ηλικίᾳ ὑπολάβει, διὰ τὸ ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς ἐν τῇ μετὰ ταύτην τὴν χώραν ὑπὸ τῆς φύσεως ἀποδεδόσθαι, διαφανέστατα καὶ ἐν ἔργοις ἐδήλου ἐν τῷ βίῳ παντί. Διὰ τοῦτο καὶ μάλιστα Καῖσαρ αὐτὸν περὶ πολλοῦ ἐποιήσατο, καὶ οὐχ, ὥσπερ οἶονταί τινες, διὰ τὸ γένος μόνον. Ἐγὼ μὲν οὖν καὶ πρότερον παῖδα ἀποδεῖξαι, δεδιῶς δὲ, μὴ ἐλπίδι τοσαύτης τύχης ἐπαρθεῖς, ὁ φιλεῖ τοῖς εὐδαιμόνως τρεφομένοις ἔπεσθαι, ἐκλάθειτο ἀρετῆς καὶ ἐκδαιτηθείῃ, συνέκρυψε τὴν γνώμην, ἐν δὲ ταῖς διαθήκαις αὐτὸν υἱοῦται, ἅπαις ὧν ἀρρένων παιδῶν, καὶ

κληρονόμον ἀποδείκνυσι τῆς τύχης πάσης· τετάρτην δὲ μοῖραν τῶν χρημάτων τοῖς ἄλλοις διένειμε φίλοις τε καὶ ἄστοις, ὅπερ ὕστερον ἐγένετο δῆλον.

Ἐδεήθη δὲ συγχωρῆσαι αὐτῷ·παρὰ τὴν μητέρα ἔλθειν εἰς τὴν πατρίδα, καὶ δόντος, ὥχето. Ὡς δ' ἦκεν οὐχ ἑκάς Ῥώμης εἰς Ἰάνουκλον, ὑπήντησεν αὐτῷ σὺν πολλῷ πλήθει ἀνθρώπων ὁ λεγόμενος Γαῖου Μαρίου παῖς, σπουδάζων εἰς τὸ γένος ἐγγραφῆναι, καὶ τινὰς γυναῖκας προσειληφώς τῶν Καίσαρος, αἱ ἐμαρτύρουν αὐτῷ τὴν εὐγένειαν. Οὐτε μὲν Ἀντίαν ἔπεισεν, οὔτε τὴν ταύτης ἀδελφὴν καταψεύσασθαι τοῦ σφετέρου οἴκου· προσήπτετο γὰρ τὸ γένος τὸ Καίσαρός τε καὶ τὸ Μαρίου, τῷ γε μὴν νεανίσκῳ ἐκείνῳ οὐδὲν προσῆκον ἦν. Ὡς τότε σὺν πολλῷ πλήθει ὑπαντιάσας ἐσπούδαζε προσλαβεῖν καὶ τὴν τοῦ νέου Καίσαρος γνώμην, εἰς τὴν τοῦ γένους ἐγγραφὴν. Πολλὴ δ' ἐγένετο σπουδὴ καὶ τῶν συνόντων αὐτῷ πολιτῶν, πειθομένων εἶναι παῖδα Μαρίου. Καῖσαρ δ' ἐν ἀπορίᾳ δεινῇ γενόμενος ἐσκόπει, τί χρὴ ποιεῖν· τό τε γὰρ ἀσπάζεσθαι ὡς συγγενῆ, ὃν οὐκ ἤδει, ὀπόθεν εἶη, οὐδ' ἡ μήτηρ αὐτῷ συνεμαρτύρει, χαλεπὸν ἦν, τό τε διωθεῖσθαι τὸν νεανίσκον καὶ τὸ σὺν αὐτῷ πλῆθος τῶν πολιτῶν, ἄλλως τε καὶ αἰδοῦς ὄντι μεσῷ, πολλὴν δυσχέρειαν εἶχεν. Ἀποκρίνεται γοῦν, ἡρέμα διωσάμενος τὸν ἄνθρωπον, ὅτι Καῖσαρ εἶη τοῦ γένους αὐτοῖς ἡγεμὼν, καὶ τῆς πατρίδος προσάτης, συμπάσης τε τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς· δεῖν οὖν ὡς ἐκείνον βαδίζειν, καὶ διδάσκειν περὶ τῆς συγγενείας, καὶ εἰ μὲν πείσειεν, ὑπάρχειν εὐθύς αὐτῷ καὶ σφᾶς τοὺς τε ἄλλους οἰκειοὺς πεπεισμένους· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν αὐτοῖς εἶναι κοινὸν πρὸς αὐτόν· ἐν δὲ τῷ μεταξὺ, πρὶν ἢ Καίσαρα τοῦτο γινῶναι, μήτε προσίεναι πρὸς αὐτόν, μήτε ὡς παρὰ συγγενοῦς τι ἐπιζητεῖν τῶν δικαίων. Ταῦτα ἐμφρόνως ἀποκρινόμενον καὶ οἱ συμπαρόντες ἐπήνουν, οὐδὲν δὲ ἤττον ὁ νεανίσκος συμπροῦπεμψεν αὐτόν ἄχρι τῆς οἰκίας.

Ὡς δ' ἦκεν εἰς Ῥώμην, κατάγει πλησίον τῆς Φιλίππου

οικίας καὶ τῆς μητρὸς, καὶ τὴν δίαιταν εἶχε σὺν ἐκείνοις, καὶ οὐκ ἄνευ τούτων διῆγε, πλὴν εἰ μὴ ποτε καὶ αὐτὸς τῶν ἡλικιωτῶν τινὰς βούλοιο ἐσιᾶν· τοῦτο δὲ σπάνιον ἦν. Διατρίβων δ' ἐν τῇ πόλει, ὑπὸ τῆς βουλῆς ἀποδείκνυται εἶναι τῶν πατρικίων.

Ὅτι ἐνηφε καὶ ἐγκρατῶς διῆγεν ὁ νέος Καῖσαρ. Θαυμαστὸν δέ τι κάλλο συνήδεσαν αὐτῷ οἱ φίλοι· ἐπ' ἐνιαυτὸν γὰρ ὅλον ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ, ἐν ἣ μάλιχα σφριγῶσιν οἱ νέοι, καὶ τούτων δ' ἔτι μᾶλλον οἱ εὐτυχεῖς, ἀφροδισίων ἀπέιχετο, φωνῆς ἅμα καὶ ἰσχύος προνοῶν.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

ΕΞ ΩΝΟΜΑΣΜΕΝΩΝ ΒΙΒΔΙΩΝ

ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΑ ΠΑΡ' ΑΛΛΟΙΣ ΔΕΙΨΑΝΑ.

ΕΚ ΤΟΥ Δ ΒΙΒΔΙΟΥ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ δὲ ὁ Δαμασκηνὸς ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν ἱστοριῶν λέγει οὕτως· Ἀβράμης ἐβασίλευσε Δαμασκοῦ, ἔπηλυσ σὺν στρατῷ ἀφιγμένος ἐκ τῆς γῆς τῆς ὑπὲρ Βαβυλῶνος Χαλδαίων λεγομένης. Μετ' οὐ πολὺν δὲ χρόνον μεταναστὰς καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς χώρας σὺν τῷ σφετέρῳ λαῷ, εἰς τὴν τότε μὲν Χαναναίαν λεγομένην, νῦν δὲ Ἰουδαίαν, μετώκησε καὶ οἱ ἀπ' ἐκείνου πληθύναντες, περὶ ὧν ἐν ἑτέρῳ λόγῳ διέξειμι τὰ ἰσόροῦμενα. Τοῦ δὲ Ἀβράμου ἔτι καὶ νῦν ἐν τῇ Δαμασκηνῶν τὸ ὄνομα δοξάζεται, καὶ κώμη ἀπ' αὐτοῦ δείκνυται, Ἀβράμου οἴκησις λεγομένη. (Ἐκ τοῦ Ἰωσήπου, Ἰουδ. Ἀρχαιολογ. Βιβλ. Α, κεφ. ζ.)

Μέμνηται δὲ τούτου τοῦ βασιλέως καὶ Νικόλαος ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν ἱστοριῶν, λέγων οὕτως· Μετὰ δὲ ταῦτα πολλῶ χρόνῳ ὑστερον τῶν ἐγχωρίων τις, Ἄδαδος ὄνομα, πλεῖον ἰσχύσας, Δαμασκοῦ τε καὶ τῆς ἄλλης Συρίας, ἔξω Φοινίκης, ἐβασίλευσε, πόλεμόν τε ἐξενέγκας πρὸς Δαβίδην βασιλέα τῆς Ἰουδαίας καὶ πολλαῖς μάχαις κριθεὶς, ὑσάτη δὲ παρὰ τὸν Εὐφράτην, ἐν ἣ ἦττητο, ἄριστος ἔδοξεν εἶναι βασιλέων ῥώμη καὶ ἀνδρεία. Πρὸς τούτοις δὲ καὶ περὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ φησὶν, ὡς μετὰ τὴν ἐκείνου τελευτὴν ἐξεδέχοντο παρ' ἀλλήλων καὶ τὴν βασιλείαν καὶ τὸ ὄνομα, λέγων οὕτως· Τελευτήσαντος δ' ἐκείνου οἱ ἀπόγονοι ἐπὶ δέκα γενεὰς ἐβασίλευον, ἐκά-

σου παρά τοῦ πατρὸς, ἅμα τῇ ἀρχῇ, καὶ τοῦνομα τοῦτο ἐκδεχομένου, ὡσπερ οἱ Πτολεμαῖοι ἐν Αἰγύπτῳ. Μέγισον δὲ πάντων δυνηθεὶς ὁ τρίτος, ἀναμαχέσασθαι βουλόμενος τὴν τοῦ προπάτορος ἦτταν, σρατεύσας ἐπὶ Ἰουδαίους ἐπόρθησε τὴν νῦν Σαμαρεῖτιν καλουμένην. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ Βιβλ. Ζ, κεφ. ε.)

Ἀσκάλων· πόλις Συρίας πρὸς τῇ Ἰουδαίᾳ. Ξάνθος ἐν τετάρτῃ Λυδιακῶν φησὶν, ὅτι Τάνταλος καὶ Ἄσκαλος παῖδες Ὑμεναίου· τὸν δὲ Ἄσκαλον ὑπὸ Ἀκριαμοῦ τοῦ Λυδῶν βασιλέως αἰρεθέντα σρατηγὸν εἰς Συρίαν σρατεύσαι, κάκει παρθένου ἐρασθέντα πόλιν κτίσαι, ἣν ἀφ' ἑαυτοῦ οὕτως ὠνόμασε. Τὰ αὐτὰ καὶ Νικόλαος ἐν τετάρτῃ ἱστορίᾳ. (Ἐκ τοῦ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου.)

Τόρρηθος· πόλις Λυδίας, ἀπὸ Τορρήθου τοῦ Ἄττος.... Ἐν δὲ τῇ Τορρήθιδι ἐστὶν ὄρος Κάριος καλούμενον, καὶ ἱερὸν τοῦ Καρίου ἐκεῖ. Κάριος δὲ Διὸς παῖς καὶ Τορρήθίας, ὡς Νικόλαος τετάρτῳ ὡς πλαζόμενος περὶ τινὰ λίμνην, ἣτις ἀπ' αὐτοῦ Τορρήθια ἐκλήθη, φθογῆς Νυμφῶν ἤκουσεν, ἃς καὶ Μούσας Λυδοὶ καλοῦσι, καὶ μουσικὴν ἐδιδάχθη, καὶ αὐτοὺς Λυδοὺς ἐδίδαξε τὰ μέλη. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ.)

Νηράβος· πόλις Συρίας. Νικόλαος τετάρτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Νηράβιος, ὡς τοῦ Τορρήθου Τορρήθιος. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ.)

Ἀσκανία· πόλις Τρωϊκῆ. Νικόλαος τετάρτῃ ἱστορίᾳ. Σαμάνδριος Ἐκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ἐκ τῆς Ἰδης καὶ τοῦ Δασκυλείου, καὶ τῆς Ἀσκανίας καλουμένης, ἣν ἔκτισεν ὁ Αἰνείου παῖς Ἀσκάσιος. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ.)

Ἡ δὲ Πελοπόννησος τρεῖς ἔχει ἐπωνυμίας, ὡς ὁ Νικόλαος ὁ Δαμασκηνὸς γράφει ἐν τετάρτῃ ἱστορίᾳ. Μέγιστον οὖν τῶν τότε ἴσχυον οἱ Πελοπίδαι, καὶ ἡ Πελοπόννησος εἰς αὐτοὺς ἀφεώρα, καὶ αὐτὸ τοῦνομα ἔχουσα ἀπ' ἐκείνων, τρεῖς ἤδη πρότερον ἀλλάξασα τὰς ἐπωνυμίας. Ἐπὶ μὲν γὰρ Ἄπεως τοῦ Φορωνέως ἐκαλεῖτο Ἀπίη, ἐπὶ δὲ Πελασγοῦ τοῦ αὐτόχθονος

Πελασγία, ἐπὶ δὲ Ἄργου καὶ αὐτὴ ὁμωνύμως ἐκαλεῖτο Ἄργος, ἐπὶ δὲ Πέλοπος τοῦ τὸν Οἰνόμαον νικήσαντος ἔσχε τοῦτο τὸ κύριον ὄνομα. (Ἐκ Κωνσ. τοῦ Πορφυρογεννίτου, περὶ θεμάτων, Βιβλ. Β, κεφ. ς.)

Θόρναξ· ὄρος τῆς Λακωνικῆς. Νικόλαος τετάρτη. (Ἐκ τοῦ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου.)

Μεσόλα· πόλις Μεσσηνίας, μία τῶν πέντε. Νικόλαος τετάρτη. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ.)

Νηρίς· πόλις Μεσσηνίας. Νικόλαος τετάρτη. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ.)

Καρνία· πόλις Ἰωνίας. Νικόλαος τετάρτη. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ.)

ΕΚ ΤΟΥ Ε ΒΙΒΛΙΟΥ.

Ἄρκαδία· ἐκαλεῖτο δὲ Πελασγίη, ὡς Νικόλαος πέμπτη. (Ἐκ τοῦ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου.)

Βωταχίδαί· τόπος Ἀρκαδίας ἀπὸ Βωτάχου. Νικόλαος πέμπτη. Ἰοκρίτου δὲ τοῦ Λυκούργου Βώταχος, ἀφ' οὗ ὁ τόπος Βωταχίδαί ἐν τῇ Τεγέα ἐκλήθη. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ.)

Μεσημβρία· πόλις Ποντικῆ. Νικόλαος πέμπτη. Ἐκλήθη ἀπὸ Μέλσου. Βρίαν γὰρ τὴν πόλιν φασὶ Θραῖκες. Ὡς οὖν Σηλυμβρία ἢ τοῦ Σήλυος πόλις, Πολτυμβρία ἢ Πόλτους, οὕτω Μεσημβρία ἢ Μέλσου πόλις· καὶ διὰ τὸ εὐφωότερον λέγεται Μεσημβρία. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ.)

Σίφνος· περὶ τὴν Κρήτην νῆσος ἀπὸ Σίφνου τοῦ Σουίνου, ὡς Νικόλαος πέμπτη. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Μερόπη. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ.)

Σκύρος νῆσος, περὶ ἧς Νικόλαος ἐν πέμπτη. Σκύρον δὲ τὸ μὲν παλαιὸν ὄκουσεν Πελασγοί τε καὶ Κᾶρες. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ.)

ΕΚ ΤΟΥ Θ ΒΙΒΛΙΟΝ.

Ἄγαμῆδη· τόπος περὶ Πύρραν τῆς Λέσβου ἀπὸ Ἄγαμῆδης τῆς Μακαρίας, τῆς καὶ Πύρρας ἐπικληθείσης. Ἔσι καὶ κρήνη Ἄγαμῆδη, ὡς Νικόλαος ἐννάτη. (Ἐκ τοῦ Στεφ. τοῦ Βυζαντίου.)

ΕΚ ΤΟΥ ΙΗ ΒΙΒΛΙΟΥ.

Θρακῆσιοι δὲ ἐπεκλήθησαν ἀπὸ τῆς τοιαύτης αἰτίας. Ἐπὶ Ἀλυάττου τοῦ τῶν Λυδῶν βασιλέως ἀνὴρ τις μετὰ γυναικὸς καὶ τῶν ἑαυτοῦ τέκνων, ἐκ Μυσίας τῆς τῶν Θρακῶν χώρας ὀρμώμενος, ἧς καὶ Ὅμηρος μνημονεῦει λέγων οὕτως,

Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγαυῶν Ἰππημολγῶν,

διεπέρασεν εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀσίας, εἰς χώραν τὴν λεγομένην Λυδίαν, καὶ κατόκησε πλησίον τῆς πόλεως Σάρδεων. Τοῦ οὖν βασιλέως πρὸς τὸ τῆς πόλεως τεῖχος καθεζομένου, διήρχετο ἡ γυνὴ τοῦ Θρακὸς, ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς βασιλεύουσα σάμνον, ἐπὶ δὲ τῶν χειρῶν ἠλακάτην καὶ ἄτρακτον, ὅπισθεν δὲ πρὸς τὴν ζώνην ἵππὸς τις προσεδέδετο. Καὶ ἐπὶ μὲν τῆς κορυφῆς ὁ σάμνος ἦν μεσὸς ὕδατος· ἐν δὲ ταῖς χερσὶν εἰργάζετο νήθουσα ἐκ τῆς ἠλακάτης τὸν ἄτρακτον· ὅπισθεν δὲ πρὸς τὴν ζώνην ἠκολούθει ὁ ἵππος ἀπὸ τῆς πηγῆς πεποτισμένος. Ταύτην ἰδὼν ὁ βασιλεὺς μεγάλως ἐθαύμασε, καὶ ἠρώτησε, πόθεν καὶ τίς καὶ ποίας ἐστὶ πόλεως. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο, Μυσὴ μὲν εἶναι τὸ γένος· Θράκης δ' ἔστιν αὐτὸ πολίχμιον. Λαβῶν οὖν ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τῆς γυναικὸς ἀφορμὴν, πρεσβείαν πρὸς τὸν τῆς Θράκης βασιλέα ποιησάμενος, Κότυν ὀνομαζόμενον, ἐκεῖθεν ἔλαβεν ἄνδρας μετοίκους μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων, ὄχλον ἱκανόν. Ταύτην δὲ τὴν ἱστορίαν Νικόλαος ὁ Δαμάσκηνος γράφει ἐν τῷ ὀκτωκαιδεκάτῳ αὐτοῦ βιβλίῳ, ὁ γεγωνὶς ὑπογραφεὺς Ἡρώδου τοῦ βασιλέως. (Ἐκ Κωνσ. τοῦ Πορφυρογ. περὶ θεμάτων, Βιβλ. Α, κεφ. γ.)

ΕΚ ΤΟΥ ΚΖ ΒΙΒΛΙΟΥ.

Νικόλαος δ' ἐν τῇ ἐβδόμῃ καὶ εἰκοστῇ τῶν ἱστοριῶν Σύλλαν φησὶ, τὸν Ῥωμαίων στρατηγόν, οὕτω χαίρειν μίμοις καὶ γελοιοποιοῖς, φιλόγελων γενόμενον, ὡς καὶ πολλὰ γῆς μέτρα αὐτοῖς χαρίζεσθαι τῆς δημοσίας. Ἐμφανίζουσι δ' αὐτοῦ τὸ περὶ ταῦτα ἰλαρὸν αἰ ὑπ' αὐτοῦ γραφεῖσαι σατυρικαὶ κωμωδίαὶ τῆ πατρίῳ φωνῇ. (Ἐκ τοῦ Ἀθηναίου, Βιβλ. ε, σελ. 261.)

ΕΚ ΤΟΥ ΗΣ ΒΙΒΛΙΟΥ.

Καὶ Νικόλαος δὲ ὁ Δαμασκηνὸς ἐν τῇ ἐννενηκοστῇ καὶ ἕκτη βίβλῳ ἰσορεῖ περὶ αὐτῶν λέγων οὕτως· Ἔσιν ὑπὲρ τὴν Μινυάδα μέγα ὄρος κατὰ τὴν Ἀρμενίαν, Βάρις λεγόμενον, εἰς ὃ πολλοὺς συμφυγόντας ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ λόγος ἔχει περισωθῆναι καὶ τινὰ ἐπὶ λάρνακος ὀχοῦμενον ἐπὶ τὴν ἀκρώρειαν ὀκεῖλαι, καὶ τὰ λείψανα τῶν ξύλων ἐπὶ πολὺ σωθῆναι. Γένοιτο δ' ἂν οὗτος, ὃν τινὰ καὶ Μωϋσῆς ἀνέγραψεν, ὁ τῶν Ἰουδαίων νομοθέτης. (Ἐκ τοῦ Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχαιολογ. Βιβλ. Α, κεφ. γ.)

ΕΚ ΤΟΥ ΡΑ ΒΙΒΛΙΟΥ.

Νικόλαος δ' ὁ Δαμασκηνὸς ἐν τῇ τετάρτῃ πρὸς ταῖς ἑκατὸν τῶν ἰσοριῶν, περὶ Ἀπάμειαν, φησὶ, τὴν Φρυγιακὴν κατὰ τὰ Μιθριδατικὰ σεισμῶν γενομένων, ἀνεφάνησαν περὶ τὴν χώραν αὐτῶν λίμναι τε αἰ πρότερον οὐκ οὔσαι καὶ ποταμοὶ καὶ ἄλλαι πηγαὶ ὑπὸ τῆς κινήσεως ἀνοιχθεῖσαι· πολλαὶ δὲ καὶ ἠφανίσθησαν. Τοσοῦτόν τε ἄλλο ἀνέβλυσεν αὐτῶν ἐν τῇ γῆ πικρὸν τε καὶ γλαυκὸν ὕδωρ, πλείζον ὅσον ἀπεχούσης τῶν τόπων τῆς θαλάττης, ὥσε ὀσρέων πλησθῆναι τὸν πλησίον τόπον ἅπαντα καὶ ἰχθύων, τῶν τε ἄλλων ὅσα τρέφει ἡ θάλασσα. (Ἐκ τοῦ Ἀθηναίου, Βιβλ. Η, σελ. 332.)

ΕΚ ΤΟΥ ΡΗ ΒΙΒΛΙΟΥ.

Νικόλαος δ' ὁ Δαμασκηνὸς, ἐν τῇ ὀγδόῃ τῶν ἰσοριῶν πρὸς ταῖς ἑκατὸν περὶ τὰς Ἄλπεις λίμνην τινὰ φησιν εἶναι πολλῶν σαδίων οὔσαν, ἧς περὶ τὸν κύκλον πεφυκέναι δι' ἔτους ἄνθη ἥδιςα καὶ εὐχρούσατα ὅμοια ταῖς καλουμέναις κάλχαις. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, Βιβλ. ΙΕ, σελ. 682.)

ΕΚ ΤΟΥ ΡΙ ΒΙΒΛΙΟΥ.

Νικόλαος δ' ὁ Δαμασκηνὸς εἰς τῶν ἀπὸ τοῦ περιπάτου φιλοσόφων ἐν τῇ δεκάτῃ πρὸς ταῖς ἑκατὸν τῶν ἰσοριῶν, Ῥωμαίους ἰσορεῖ παρὰ τὸ δεῖπνον συμβάλλειν μονομαχίας, γράφων οὕτως· Τὰς τῶν μονομάχων θέας οὐ μόνον ἐν πανηγύρεσι καὶ θεάτροις ἐποιοῦντο Ῥωμαῖοι, παρὰ Τυρρηνῶν παραλα-

βόντες τὸ ἔθος, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἐσιάσεσιν. Ἐκάλουν γοῦν τινες πολλάκις ἐπὶ δεῦπνον τοὺς φίλους ἐπὶ τε ἄλλοις, καὶ ὅπως ἂν δύο ἢ τρία ζεύγη ἴδοιεν μονομάχων, ὅτε καὶ κορεσθέντες δεῖπνου καὶ μέθης εἰσεκάλουν τοὺς μονομάχους, καὶ ὁ μὲν ἅμα ἐσφάττετο, αὐτοὶ δ' ἐκρότου ἐπὶ τούτῳ ἠδόμενοι. Ἡδὴ δέ τις καὶ ταῖς διαθήκαις γέγραφε γυναῖκας εὐπρεπεστάτας μονομαχῆσαι, ἃς ἐκέκτητο· ἕτερος δὲ παῖδας ἀνήβους ἐρωμένους ἑαυτοῦ. Ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἠνέσχετο ὁ δῆμος τὴν παρανομίαν ταύτην, ἀλλ' ἄκυρον τὴν διαθήκην ἐποίησεν. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, Βιβλ. Δ, σελ. 153).

Νικόλαος ὁ Περιπατητικὸς ἐν τῇ δεκάτῃ καὶ ἑκατοστῇ τῶν ἱστοριῶν, Λεύκολλον φησιν, ἀφικόμενον εἰς Ῥώμην καὶ θριαμβεύσαντα, λόγον τε ἀποδόντά τοῦ πρὸς Μιθριδάτην πολέμου, ἐξοκεῖλαι εἰς πολυτελῆ δίαιταν ἐκ τῆς παλαιᾶς σφροσύνης, τρυφῆς τε πρῶτον εἰσάπαξ Ῥωμαίοις ἡγεμόνα γενέσθαι, καρπωσάμενον δυοῖν βασιλείων πλοῦτον Μιθριδάτου καὶ Τιγράνου. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, Βιβλ. ε καὶ ΙΒ, σελ. 274 καὶ 543.)

ΕΚ ΤΟΥ ΡΙΑ ΒΙΒΛΙΟΥ.

Λικινίου δὲ Κράσσου τοῦ ἐπὶ Πάρθους στρατεύσαντος κόλακά φησι γενέσθαι Νικόλαος ἐν τῇ τεσσαρεσκαίδεκάτῃ πρὸς ταῖς ἑκατὸν Ἀνδρόμαχόν τὸν Καρρῆνον, ᾧ τὸν Κράσσον πάντα ἀνακοινοῦμενον προδοθῆναι Πάρθοις ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀπολέσθαι. Οὐκ ἀτιμώρητος δ' ὑπὸ τοῦ δαιμονίου παρείθη ὁ Ἀνδρόμαχος· μισθὸν γὰρ λαβὼν τῆς πράξεως τὸ τυραννεῖν Καρρῶν τῆς πατρίδος, διὰ τὴν ὀμότητα καὶ βίαν ὑπὸ τῶν Καρρῆνων πανοικία ἐνεπρήσθη. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, Βιβλ. ε, σελ. 252).

ΕΚ ΤΟΥ ΡΙΣ ΒΙΒΛΙΟΥ.

Νικόλαος δ' ὁ Δαμασκηνὸς (εἰς δ' ἦν τῶν ἐκ τοῦ Περιπάτου) ἐν τῇ πολυβίβλῳ ἱστορίᾳ (ἑκατὸν γὰρ καὶ τεσσαράκοντά εἰσι πρὸς ταῖς τέσσαρσι), τῇ ἑκκαίδεκάτῃ καὶ ἑκατοστῇ φησιν, Ἀδιάτομον, τὸν τῶν Σωτιανῶν βασιλέα (ἔθνος δὲ

τοῦτο Κελτικὸν) ἑξακοσίους ἔχειν λογάδας περὶ αὐτὸν, οὓς καλεῖσθαι ὑπὸ Γαλατῶν τῇ πατρίῳ γλώττῃ Σιλοδούρους· τοῦτο δ' ἐστὶν Ἑλληνιστὶ εὐχωλιμαῖοι. Τούτους δ' οἱ βασιλεῖς ἔχουσι συζῶντας καὶ συναποθνήσκοντας, ταύτην ἐκείνων εὐχὴν ποιουμένων, ἀνθ' ἧς συνδυνασεύουσι τε αὐτῷ τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα καὶ δίαιταν ἔχοντες, καὶ συναποθνήσκουσι κατὰ πᾶσαν ἀνάγκην, εἴτ' ἐν νόσῳ τελευτήσῃ βασιλεὺς, εἴτε πολέμῳ, εἴτε ἄλλως πως. Καὶ οὐδεὶς εἰπεῖν ἔχει τινὰ ἀποδειλιάσαντα τούτων τὸν θάνατον, ὅταν ἤκη βασιλεῖ, ἢ διεκδύντα. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, Βιβλ. 5, σελ. 249.)

ΕΚ ΤΟΥ ΡΚΓ ΚΑΙ ΡΚΔ ΒΙΒΛΙΟΥ.

Ὅμοιον δέ τι τούτων καὶ Μάρκον Ἀγρίππαν φρονήσαντα περὶ τῶν Ἰουδαίων οἶδαμεν. Τῶν γὰρ Ἰώνων κινήντων ἐπ' αὐτούς καὶ δεομένων τοῦ Ἀγρίππα, ἵνα τῆς πολιτείας, ἣν αὐτοῖς ἔδωκεν Ἀντίοχος ὁ Σελεύκου υἱωνός, ὁ παρὰ τοῖς Ἕλλησι θεὸς λεγόμενος, μόνοι μετέχωσιν, ἀξιούντων δ', εἰ συγγενεῖς εἰσὶν αὐτοῖς Ἰουδαῖοι, σέβεσθαι τοὺς ἰδίους αὐτῶν θεοὺς, καὶ δίκης περὶ τούτων συζάσης, ἐνίκησαν οἱ Ἰουδαῖοι τοῖς αὐτῶν ἔθεσι χρῆσθαι, συνηγορήσαντος αὐτοῖς Νικολάου τοῦ Δαμασκηνοῦ. Ὁ γὰρ Ἀγρίππας ἀπεφάνηατο μηδὲν αὐτῷ κινεῖν ἐξεῖναι. Τὸ δ' ἀκριβὲς εἴ τις βούλεται καταμαθεῖν, ἀναγνώτω τῶν Νικολάου ἱστοριῶν τὴν ἑκατοσὴν καὶ εἰκοσὴν τρίτην καὶ τετάρτην. (Ἐκ τοῦ Ἰωσήπου, Ἰουδ. Ἀρχαιολογ. Βιβλ. ΙΒ, κεφ. γ.)

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΑ ΠΑΡ' ΑΛΛΟΙΣ ΛΕΙΨΑΝΑ.

Ἄμοργός· νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ἔχουσα πόλεις τρεῖς, Ἄρκεσίνην, Μινώαν, Αἰγιαλήν. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Παγκάλη καὶ Ψυχία. . . . Νικόλαος δ' Ἄμόργην αὐτὴν καλεῖ, ἦντινα Καρκήσιος, ἀνὴρ Νάξιος, ὤκισε, καὶ Καρκησίαν ὠνόμασε.

Λυκοσθένη· πόλις Λυδίας· Ξάνθος πρώτη Λυδιακῶν· ἦν καὶ Λυκοσθένειαν Νικόλαός φησιν.

Παρώρεια· πόλις Ἀρκαδίας. Λέγεται δὲ καὶ Παρωραία, Οἱ πολῖται Παρωρεῖς· Νικόλαος Παρωρεάτας φησίν.

Ἰπερδέξιον· χωρίον Λέσθου, ἐν ᾧ Ζεὺς Ἰπερδέξιος, καὶ Ἰπερδεξία Ἀθηναῖ. Ἐθνικὸν Ἰπερδέξιος. . . . Νικόλαος δὲ πληθυντικῶς Ἰπερδεξίους φησίν. (Ἐκ τοῦ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου.)

Ἡσίοδος τε, καὶ Ἐκαταῖος, καὶ Ἑλλάνικος, καὶ Ἀκουσίλαος, καὶ πρὸς τούτοις Ἐφορος, καὶ Νικόλαος, ἰσοροῦσι τοὺς ἀρχαίους ζήσαντας ἔτη χίλια. (Ἐκ τοῦ Ἰωσήπου, Ἰουδ. Ἀρχαιολογ. Βιβλ. Α. Κεφ. γ.)

Μάρτυς δὲ τούτων ἡμῖν ἐστὶ καὶ Νικόλαος ὁ Δαμασκηνός, οὕτως ἰσορῶν· Τρόπαιον δὲ σήσας Ἀντίοχος ἐπὶ τῷ Λύκω ποταμῷ, νικήσας Ἰνδάτην τὸν Πάρθων στρατηγόν, αὐτόθι ἔμεινεν ἡμέρας δύο, δεηθέντος Ἰρκανοῦ τοῦ Ἰουδαίου διὰ τινὰ ἑορτὴν πάτριον, ἐν ἣ τοῖς Ἰουδαίοις οὐκ ἦν νόμιμον ἐξοδεύειν. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, Βιβλ. ΙΓ, Κεφ. η.)

Πτολεμαῖος δὲ μετὰ τὴν νίκην προσκαταδραμῶν τὴν χώραν, ὀφίας ἐπιγενομένης, ἐν τισὶ κώμαις τῆς Ἰουδαίας κατ-

έμεινεν ἄς γυναικῶν εύρων μεσᾶς καὶ νηπίων, ἐκέλευσε τοὺς στρατιώτας ἀποσφάττοντας αὐτοὺς καὶ κρεουργοῦντας, ἔπειτα εἰς λέβητας ζέοντας ἐνιέντας τὰ μέλη ἀπάρχεσθαι. Τοῦτο δὲ προσέταξεν, ἵν' οἱ διαφυγόντες ἐκ τῆς μάχης καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐλθόντες, σαρκοφάγους ὑπολάβωσιν εἶναι τοὺς πολεμίους, καὶ διὰ τοῦτο ἔτι μᾶλλον αὐτοὺς καταπλαγῶσι ταῦτ' ἰδόντες. Λέγει δὲ καὶ Στράβων καὶ Νικόλαος, ὅτι τοῦτον αὐτοῖς ἐχρήσαντο τὸν τρόπον, καθὼς καὶ γὼ προείρηκα. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, Βιβλ. ΙΓ. Κεφ. ιβ.)

Νικόλαος μέντοι φησὶν ὁ Δαμασκηνός, τοῦτον (τὸν Ἀντίπατρον) εἶναι γένος ἐκ τῶν πρώτων Ἰουδαίων, τῶν ἐκ Βαβυλῶνος εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἀφικομένων. Ταῦτα δὲ λέγει χαριζόμενος Ἡρώδῃ τῷ παιδὶ αὐτοῦ. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, Βιβλ. ΙΔ. Κεφ. α.)

Ὅτι δ' οὐ λόγος ταῦτα μόνον ἐγκώμιον ψευδοῦς εὐσεβείας ἐμφανίζων, ἀλλὰ ἀλήθεια, μαρτυροῦσι πάντες οἱ τὰς κατὰ Πομπηίου πράξεις ἀναγράψαντες, ἐν οἷς καὶ Στράβων, καὶ Νικόλαος. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, Βιβλ. ΙΔ. Κεφ. δ.)

Περὶ δὲ τῆς Πομπηίου καὶ Γαβινίου στρατείας ἐπὶ Ἰουδαίους γράφει Νικόλαος ὁ Δαμασκηνός, καὶ Στράβων ὁ Καππάδοξ, οὐδὲν ἕτερος ἐτέρου καινότερον λέγων. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, Βιβλ. ΙΔ. Κεφ. ς.)

Ὁ γὰρ Ἡρώδης, πολλοῖς τοῖς ἀναλώμασιν εἰς τε τὰς ἔξω καὶ τὰς ἐν τῇ βασιλείᾳ χρώμενος [χορηγίας], ἀκηκοὺς ἔτι τάχιον, ὡς Ἰρκανός ὁ πρὸ αὐτοῦ βασιλεὺς, ἀνοίξας τὸν Δαυίδου τάφον, ἀργυρίου λάβοι τρισχίλια τάλαντα, κειμένων πολὺ πλείονων ἔτι, καὶ δυναμένων εἰς ἅπαν ἐπαρκέσαι ταῖς χορηγίαις, ἐκ πλείονος μὲν δι' ἐννοίας εἶχε τὴν ἐπιχείρησιν· ἐν δὲ τῷ τότε, νυκτὸς ἀνοίξας τὸν τάφον εἰσέρχεται, πραγματευσάμενος ἦκιστα μὲν ἐν τῇ πόλει φανερὸς εἶναι, παρειληφῶς δὲ τοὺς πιεσοτάτους τῶν φίλων. Ἀποθέσιμα μὲν οὖν χρήματα, καθάπερ Ἰρκανός, οὐχ εὔρε, κόσμον δὲ χρυσοῦ καὶ κειμηλίων πολὺν, ὃν ἀνείλετο πάντα. Σπουδῆν δ' εἶχεν, ἐπιμελεσέραν

ποιούμενος τὴν ἔρευναν, ἐνδοτέρω τε χωρεῖν, καὶ κατὰ τὰς θήκας, ἐν αἷς ἦν τοῦ Δαυΐδου καὶ τοῦ Σολομῶνος τὰ σώματα. Καὶ δύο μὲν αὐτῶ τῶν δορυφόρων διεφθάρησαν, φλογὸς ἐνδοθεν εἰσιοῦσιν ἀπαντώσης, ὡς ἐλέγετο· περίφοβος δ' αὐτὸς ἐξήει, καὶ τοῦ δέους ἱλαστήριον μνημα λευκῆς πέτρας ἐπὶ τῷ σομίῳ κατεσκευάσατο, πολυτελὲς τῇ δαπάνῃ. Τοῦτου καὶ Νικόλαος, ὁ κατ' αὐτὸν ἰσοριογράφος, μέμνηται τοῦ κατασκευάσματος, οὐ μὴν ὅτι καὶ κατῆλθεν, οὐκ εὐπρεπῆ τὴν πράξιν ἐπισάμενος. Διατελεῖ δὲ καὶ τὰ ἄλλα τοῦτον τὸν τρόπον χρώμενος τῇ γραφῇ. Ζῶν τε γὰρ ἐν τῇ βασιλείᾳ καὶ συνὼν αὐτῷ, κεχαρισμένως ἐκείνῳ καὶ καθ' ὑπηρεσίαν ἀνεγραφε, μόνων ἀπτόμενος τῶν εὐκλειαν αὐτῷ φερόντων· πολλὰ δὲ καὶ τῶν ἐμφανῶς ἀδίκων ἀντικατασκευάζων, καὶ μετὰ πάσης σπουδῆς ἐπικρυπτόμενος, ὅς γε καὶ τὸν Μαριάμμης θάνατον, καὶ τῶν παίδων αὐτῆς, οὕτως ὠμῶς τῷ βασιλεῖ πεπραγμένον, εἰς εὐπρέπειαν ἀνάγειν βουλόμενος, ἐκείνης τε ἀσέλγειαν καὶ τῶν νεανίσκων ἐπιβουλὰς καταψεύδεται, καὶ διατετέλεκε τῇ γραφῇ, τὰ μὲν πεπραγμένα δικαίως τῷ βασιλεῖ περιττότερον ἐγκωμιάζων, ὑπὲρ δὲ τῶν παρανομηθέντων ἐσπουδασμένως ἀπολογούμενος. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, Βιβλ. Ις. Κεφ. ζ.)

Μιθριδάτου δ' ἀναγράφει κόλακα Σωσίπατρον, ἄνθρωπον γόητα, Νικόλαος ὁ Περιπατητικός. (Ἐκ τοῦ Ἀθηναίου, Βιβλ. ζ. σελ. 252.)

Νικόλαος δ' ὁ Περιπατητικός, καὶ Ποσειδώνιος ὁ Στωϊκός, ἐν ταῖς ἰσορίαις, ἑκάτερος τοὺς Χίους φησὶν, ἐξανδραποδισθέντας ὑπὸ Μιθριδάτου τοῦ Καππάδοκος, παραδοθῆναι τοῖς ἰδίους δούλοις δεδεμένους, ἔν' εἰς τὴν Κόλχων γῆν κατοικισθῶσιν. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, σελ. 266.)

Μυρίνην δὲ τὴν Σαμίαν ἐταίραν Δημήτριος εἶχεν ὁ βασιλεὺς, ὁ τῆς διαδοχῆς τελευταῖος· καὶ, ἔξω τοῦ διαδήματος,

κοινωνὸν εἶχε τῆς βασιλείας, ὡς φησι Νικόλαος ὁ Δαμασκηνός.
(Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, Βιβλ. ΙΓ, σελ. 593.)

Προσθεῖη δ' ἂν τις τούτοις καὶ τὰ παρὰ τοῦ Δαμασκηνοῦ Νικολάου. Φησὶ γὰρ οὗτος ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ ἐπὶ Δάφνῃ παρα-
τυχεῖν τοῖς Ἰνδῶν πρέσβεσιν, ἀφιγμένους παρὰ Καίσαρα τὸν
Σεβασόν. Οὓς ἐκ μὲν τῆς ἐπιστολῆς πλείους δηλοῦσθαι, σωθῆναι
δὲ τρεῖς μόνους, οὓς ἰδεῖν φησι, τοὺς δ' ἄλλους ὑπὸ μήκους
τῶν ὁδῶν διαφθαρῆναι τὸ πλεόν. Τὴν δ' ἐπιστολὴν ἐλληνί-
ζειν ἐν διφθέρα γεγραμμένην, δηλοῦσαν, ὅτι Πῶρος εἴη γρά-
ψας· ἑξακοσίων δὲ ἄρχων βασιλέων, ὅμως περὶ πολλοῦ ποι-
οῖτο φίλος εἶναι Καίσαρι καὶ ἔτοιμος εἶη δίοδόν τε παρέχειν
ὄπη βούλεται, καὶ συμπράττειν ὅσα καλῶς ἔχει. Ταῦτα μὲν
ἔφη λέγειν τὴν ἐπιστολὴν, τὰ δὲ κομισθέντα δῶρα προσενέγ-
και ὀκτῶ οἰκέτας γυμνοὺς ἐν περιζώμασι, καταπεπασμένους
ἀρώμασιν· εἶναι δὲ τὰ δῶρα τὸν τε Ἑρμᾶν ἀπὸ τῶν ὤμων
ἀφηρημένον ἐκ νηπίου τοὺς βραχίονας, ὃν καὶ ἡμεῖς εἶδομεν,
καὶ ἐχίδνας μεγάλας, καὶ ὄφιν πηχῶν δέκα, καὶ χελώνην
ποταμίαν τρίπηχυν, πέρδικα δὲ μεῖζω γυπός. Συνῆν δὲ, ὡς
φασι, καὶ ὁ Ἀθήνησι κατακαύσας ἑαυτόν. Ποιεῖν δὲ τοῦτο
τοὺς μὲν ἐπὶ κακοπραγία, ζητοῦντας ἀπαλλαγὴν τῶν παρόν-
των, τοὺς δ' ἐπ' εὐπραγία, καθάπερ τοῦτον· ἅπαντα γὰρ
κατὰ γνώμην πράξαντα μέχρι νῦν, ἀπιέναι δεῖν, μή τι τῶν
ἀβουλήτων χρονίζοντι συμπέσῃ· καὶ δὴ καὶ γελῶντα ἄλα-
σθαι γυμνὸν ἐπαληθευμένον ἐν περιζώματι ἐπὶ τὴν πυράν.
Ἐπιγεγράφθαι δὲ τῷ τάφῳ·

ΖΑΡΜΑΝΟΣ ΧΗΓΑΝ
ΙΝΔΟΣ ΑΠΟ ΒΑΡΓΟΣΗΣ
ΚΑΤΑ ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ ΙΝΔΩΝ ΕΘΗ
ΕΑΥΤΟΝ ΑΠΑΘΑΝΑΤΙΣΑΣ ΚΕΙΤΑΙ.

(Ἐκ τοῦ Στράβωνος, Γεωγρ. Βιβλ. ΙΕ, σελ. 719.)

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

ΤΗΣ ΠΑΡΑΔΟΞΩΝ ΕΘΩΝ ΣΥΝΑΓΩΓΗΣ,

ΤΑ ΠΑΡΑ ΤΩ ΣΤΟΒΑΙΩ.

ΛΕΙΨΑΝΑ.

ΘΥΝΟΙ.

ΘΥΝΟΙ τοὺς ναυαγοὺς φιλανθρώπως δεχόμενοι φίλους ποι-
οῦνται, τῶν δὲ ξένων τοὺς μὲν ἄκουσίως ἐλθόντας σφόδρα
τιμῶσι, τοὺς δὲ ἄκουσίως κολάζουσι.

ΑΡΙΤΟΝΟΙ.

Ἀρίτονοι τῶν ἐμψύχων οὐδὲν ἀποκτείνουσι, τὰ δὲ κερά-
μα τῶν χρηστηρίων ἐν χρυσοῖς ἐλύτροις φυλάττουσι.

ΔΑΡΔΑΝΟΙ.

Δαρδανεῖς, Ἰλλυρικὸν ἔθνος, τρις ἐν τῷ βίῳ λούονται
μόνον, ὅταν γεννῶνται, καὶ ἐπὶ γάμοις, καὶ τελευτῶντες.

ΓΑΛΑΚΤΟΦΑΓΟΙ.

Γαλακτοφάγοι, Σκυθικὸν ἔθνος, ἄοικοί εἰσιν, ὥσπερ
καὶ οἱ πλείους Σκυθῶν. Τροφήν δ' ἔχουσι γάλα μόνον ἵπ-
πειον, ἐξ οὗ τυροποιοῦντες ἐσθίουσι καὶ πίνουσι. Καὶ εἰσὶ
διὰ τοῦτο δυσμαχώτατοι, σὺν αὐτοῖς πάντῃ τὴν τροφήν
ἔχοντες. Οὗτοι καὶ Δαρεῖον ἐτρέψαντο.

Εἰσὶ δὲ καὶ δικαιοτάτοι, κοινὰ ἔχοντες τὰ τε κτήματα
καὶ τὰς γυναῖκας, ὥσε τοὺς μὲν πρεσβυτέρους αὐτῶν πατέ-
ρας ὀνομάζειν, τοὺς δὲ νέους παῖδας, τοὺς δ' ἡλικας ἀδελφούς.
Ὦν ἦν καὶ Ἀνάχαρσις, εἰς τῶν ἐπτὰ σοφῶν νομισθεὶς, ὃς ἦλθεν

εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἵνα ἰσορήσῃ τὰ τῶν Ἑλλήνων νόμιμα. Τούτων καὶ Ὀμηρος μέμνηται, ἐν οἷς φησί,

Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ ἀγαυῶν ἰππημολγῶν,
Γλακτοφάγων, Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.

Ἀβίους δὲ αὐτοὺς λέγει, ἢ διὰ τὸ γῆν μὴ γεωργεῖν, ἢ διὰ τὸ ἀοίκους εἶναι, ἢ διὰ τὸ χρῆσθαι τούτους μόνους τόξοις, βιὸν γὰρ λέγει τὸ τόξον.

Παρὰ τούτοις οὐδὲ εἰς, οὔτε φθονῶν, ὡς φασιν, οὔτε μισῶν, οὔτε φοβούμενος ἰσορήθη, διὰ τὴν τοῦ βίου κοινότητα καὶ δικαιοσύνην.

Μάχιμοι δ' οὐχ ἦττον αὐτῶν αἱ γυναῖκες, ἢ οἱ ἄνδρες, καὶ συμπολεμοῦσιν αὐτοῖς, ὅταν δέη. Καὶ διὰ τοῦτο Ἀμαζόννας γενναιοτάτας εἶναι, ὡσεὶ ποτὲ ἐλάσαι μέχρι Ἀθηνῶν καὶ Κιλικίας.

Ὅτι τότε παρῶκουν ἐγγὺς τῆς Μαιώτιδος λίμνης.

ΙΒΗΡΟΙ.

Ἰβήρων αἱ γυναῖκες κατ' ἔτος ὅ τι ἂν ἐξυφάνωσιν ἐν κοινῷ δεικνύουσιν. Ἄνδρες δὲ χειροτονητοὶ κρίναντες, τὴν πλεῖστα ἐργασαμένην προτιμῶσιν.

Ἔχουσι δὲ καὶ μέτρον τι ζώνης, ἢ τὴν γαστέρα περιλαβεῖν ἂν μὴ δυνηθῶσιν, αἰσχρὸν ἡγοῦνται.

ΟΜΒΡΙΚΟΙ.

Ὀμβρικοὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς πολεμίους μάχαις αἰσχισον ἡγοῦνται ἠττημένοι ζῆν· ἀλλ' ἀναγκαῖον ἢ νικᾶν, ἢ ἀποθνήσκειν.

Ὀμβρικοὶ ὅταν πρὸς ἀλλήλους ἔχωσιν ἀμφισβήτησιν, καθοπλισθέντες, ὡς ἐν πολέμῳ, μάχονται, καὶ δοκοῦσι δικαιοτέρα λέγειν οἱ τοὺς ἐναντίους ἀποσφάζαντες.

ΚΕΛΤΟΙ.

Κελτοὶ, οἱ τῷ ὠκεανῷ γειτνιῶντες, αἰσχρὸν ἡγοῦνται τοῖχον καταπίπτοντα ἢ οἰκίαν φεύγειν.

Πλημμυρίδος

Πλημμυρίδος δὲ ἐκ τῆς ἕξω θαλάττης ἐπερχομένης, μεθ' ὅπλων ἀπαντῶντες ὑπομένουσιν, ἕως κατακλύζονται, ἵνα μὴ δοκῶσι φεύγοντες τὸν θάνατον φοβεῖσθαι.

Κελτοὶ σιδηροφοροῦντες τὰ κατὰ πόλιν πάντα πράττουσι.

Μεῖζω δ' ἐσὶν ἐπιτίμια κατὰ τοῦ ξένου ἀνελόντος, ἢ πολιτὴν· ὑπὲρ τοῦ μὲν γὰρ θάνατος ἢ ζημία, ὑπὲρ τοῦ δὲ πολιτοῦ φυγή.

Τιμῶσι μάλιστα τοὺς χώραν τῷ κοινῷ προσκτωμένους.

Τὰς δὲ θύρας τῶν οἰκιῶν οὐδέποτε κλείουσι.

ΠΑΙΔΑΛΙΟΙ.

Ἐν Παιδαλίῳ, Ἰνδικῷ ἔθνεϊ, οὐχ ὁ θύων, ἀλλ' ὁ συνετώτατος τῶν παρόντων κατάρχεται τῶν ἱερῶν· αἰτεῖται δ' αἰεὶ παρὰ τῶν θεῶν οὐδὲν ἄλλο πλὴν δικαιοσύνης.

ΠΡΑΥΣΙΟΙ.

Πραῦσιοι τοὺς ἀσυγεῖτονας, ἐὰν λιμῷ πιεσθῶσι, τρέφουσι.

ΤΕΛΧΙΝΕΣ.

Τελχῖνες ἄνθρωποι ὀνομαζόμενοι, τὸ ἀνεκάθεν Κρήτες, οἰκήσαντες καὶ ἐν Κύπρῳ, μεταναστάντες δ' εἰς Ρόδον, καὶ πρῶτοι τὴν νῆσον κατασχόντες, βάσκανοί τε σφύδρα ἦσαν καὶ φθονεροί. Τεχνῖται δὲ ὄντες καὶ τὰ τῶν προτέρων ἔργα μιμησάμενοι, Ἀθηναῖς Τελχινίας ἀγάλμα πρῶτοι ἰδρῦσαντο, ὥσπερ εἴ τις λέγοι Ἀθηναῖς βασκάνου.

ΤΑΡΤΗΣΣΙΟΙ.

Παρὰ Ταρτησίοις νεωτέρῳ πρεσβυτέρου καταμαρτυρεῖν οὐκ ἔξεσι.

ΛΕΥΚΑΝΟΙ.

Λευκανοὶ δικάζονται ἀλλήλοις, ὥσπερ ἄλλου τινὸς ἀδικήματος, οὕτω καὶ ἀσωτίας καὶ ἀργίας.

Ἐὰν δὲ τις ἀσώτῳ δανείσας χρέος ἐλεγχθῇ, γέρεται αὐτοῦ.

ΣΑΥΝΙΤΑΙ.

Παρά Σαυνίταις κατ' ἔτος οἶτε ἡίθεοι κρίνονται δημοσίαι καὶ αἱ παρθένοι. Ὁ δὲ κριθεὶς ἄριστος εἶναι, λαμβάνει ἢν βοῖλεται, εἴθ' ὁ μετ' ἐκεῖνον δεύτερος, καὶ οὕτως ἐφεξῆς.

ΛΙΒΥΡΝΙΟΙ.

Λιβύρνιοι κοινὰς τὰς γυναῖκας ἔχουσι, καὶ τὰ τέκνα ἐκοινῶ τρέφουσι μέχρι ἑτῶν πέντε· εἴτα τῷ ἕκτῳ συνενέγκαντες ἅπαντα τὰ παιδία, τὰς ὁμοιότητος πρὸς τοὺς ἄνδρας εἰκάζουσι, καὶ ἐκάσῳ τὸ ὅμοιον ἀποδιδόασιν πατρί· ἀφ' ἧς δ' ἂ ἀπολάβῃ τὸ παιδίον, ἕκαστος υἱὸν ὑπολαμβάνει.

ΣΑΥΡΟΜΑΤΑΙ.

Σαυρομάται διὰ τριῶν ἡμερῶν σιτοῦνται εἰς πλήρωσιν.

Ταῖς δὲ γυναίξι πάντα πείθονται ὡς δεσποίαις.

Παρθένον δὲ οὐ πρότερον συνοικίζουσι πρὸς γάμον, πρὶν ἂν πολέμιον ἄνδρα κτείνῃ.

ΚΕΡΚΕΤΑΙ.

Κερκέται τοὺς ἀδικήσαντας ὀτιοῦν τῶν ἱερῶν ἀπείργουσι.

Ἐὰν δὲ τις κυβερνῶν σκάφος διαμάρτη, προσιόντες ἐφεξῆς ἕκαστοι ἐμπτύουσιν αὐτῷ.

ΜΟΣΥΝΟΙ.

Μόσυνοι τὸν ἑαυτῶν βασιλέα τρέφουσιν ἐν πύργῳ κατεκλειστον. Ἐὰν δὲ τις δόξῃ κακῶς ποτὲ βεβουλεῦσθαι, τῷ λιμνῶν αὐτὸν ἀποκτείνουσι.

Τὸν δὲ τρεφόμενον σῆτον ἐξίσου διαιροῦσι, μέρος κοινὸν ἐξελούντες ταῖς ἀφικνουμένοις ξένοις.

ΦΡΥΓΕΣ.

Φρύγες ὄρκους οὐ χρῶνται, οὔτ' ὀμνύντες, οὔτε ἄλλο ἐξορκουῦντες.

Ἐὰν δέ τις παρ' αὐτοῖς γεωργικὸν βουῶν ἀποκτείνῃ, ἢ σκευὸς τῶν περὶ γεωργίαν κλέψῃ, θανάτῳ ζημιούσι.

Φρύγες οὐ κατορύττουσι τοὺς ἱερεῖς τελευτήσαντας, ἀλλ' ἐπὶ λίθους δεκαπήμεας τιθέασιν ὀρθούς.

ΛΥΚΙΟΙ.

Λύκιοι τὰς γυναῖκας μᾶλλον ἢ τοὺς ἄνδρας τιμῶσι, καὶ καλοῦνται μητρόθεν. Τὰς τε κληρονομίας ταῖς θυγατράσι λείπουσιν, οὐ τοῖς υἱοῖς.

Ὅς δ' ἂν ἐλεύθερος ἀλῶ κλέπτων, δοῦλος γίνεται.

Τὰς δὲ μαρτυρίας ἐν ταῖς δίκαις οὐκ εὐθὺ παρέχονται, ἀλλὰ κατὰ μῆνα.

ΠΙΣΙΔΑΙ.

Πισίδαι δειπνοῦντες ἀπάρχονται τοῖς γονεῦσιν, ὡς ἡμεῖς τοῖς θεοῖς παρασπονδίοις.

Ἡ δὲ μεγίστη κρίσις ἐςὶ παρακαταθήκης· τὸν δὲ ἀποσερήσαντα θανατοῦσιν.

Ἐὰν δὲ μοιχὸς ἀλῶ, περιάγεται τὴν πόλιν ἐπὶ ὄνου μετὰ τῆς γυναικὸς, ἐπὶ ἡμέρας τακτάς.

ΑΙΘΙΟΠΕΣ.

Αἰθίοπες τὰς ἀδελφὰς μάλισα τιμῶσι, καὶ τὰς διαδοχὰς μάλισα καταλείπουσιν οἱ βασιλεῖς, οὐ τοῖς ἑαυτῶν, ἀλλὰ τοῖς τῶν ἀδελφῶν υἱοῖς. Ὅταν δ' ὁ διαδεξόμενος μὴ ᾖ, τὸν κάλλιστον ἐκ πάντων καὶ μαχιμώτατον αἰροῦνται βασιλέα.

Ἄσχοῦσι δὲ εὐσέβειαν καὶ δικαιοσύνην.

Ἄθυροι δ' αὐτῶν αἱ οἰκίαι, καὶ, ἐν ταῖς ὁδοῖς κειμένων πολλῶν, οὐδὲ εἷς κλέπτει.

ΒΥΑΟΙ.

Ἐν Βυαίοις Λίβυσιν ἀνὴρ μὲν ἀνδρῶν βασιλεύει, γυνὴ δὲ γυναικῶν.

ΜΑΣΟΥΛΙΕΙΣ.

Μασουλιεῖς Λίβυες, ὅταν πολεμῶσι, τὰς μὲν νύκτας μάχονται, τὰς δ' ἡμέρας εἰρήνην ἄγουσι.

ΔΑΨΟΛΙΒΥΕΣ.

Δαψολίβυες ὅταν συναχθῶσι, πάντες ἅμα γαμοῦσιν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, μετὰ δύσιν Πλειάδος, καὶ μετὰ τὴν ἐσίασιν χωρὶς τῶν γυναικῶν κατακειμένων κατασθέσαντες τὸν λύχνον εἰσέρχονται, καὶ ὁ τυχῶν, ἦν ἂν τύχη, λαμβάνει.

ΙΑΛΧΛΕΥΕΙΣ.

Ίαλχλευεῖς Λίβυες, ὅταν πολλοὶ μνησεύσωνται γυναῖκα, παρὰ τῷ κηδεσῆ δειπνοῦσι, παρούσης τῆς γυναικός. Πολλὰ δὲ σκωπτόντων, ἐφ' ᾧ ἂν ἡ γυνὴ γελάσῃ, τούτῳ συνοικεῖ.

ΣΑΡΔΟΛΙΒΥΕΣ.

Σαρδολίβυες οὐδὲν κέκτηνται σκευὸς ἔξω κύλικος καὶ μαχαίρας.

ΑΛΙΤΕΜΙΟΙ.

Ἄλιτέμιοι Λίβυες τοὺς ταχυτάτους αὐτῶν αἰροῦνται βασιλεῖς· τῶν δὲ ἄλλων τιμῶσι τὸν δικαιοτάτον.

ΝΟΜΑΔΕΣ.

Οἱ Νομάδες τῶν Λιβύων οὐ ταῖς ἡμέραις, ἀλλὰ ταῖς νυξίν αὐτῶν ἀριθμοῦσι τὸν χρόνον.

ΑΤΑΡΑΝΤΕΣ.

Ἀτάραντες Λίβυες ὀνόματα οὐκ ἔχουσιν.

Ἡλίῳ δὲ ἀνίσχοντι λαιδοροῦνται, ὡς πολλὰ κακὰ φήναντι.

Τῶν δὲ θυγατέρων ἀρίστας κρίνουσι τὰς πλεῖστον χρόνον μεμενηκυίας παρθένους.

ΒΟΙΩΤΟΙ.

Βοιωτῶν ἔνιοι τοὺς χρέος οὐκ ἀποδιδόντας εἰς ἀγορὰν

ἄγοντες καθίσαι κελεύουσιν, εἶτα κόφινον ἐπιβάλλουσιν αὐτῶ· ὅς δ' ἂν κοφινωθῆ, ἄτιμος γίνεται. Δοκεῖ δὲ τοῦτο πεπονθέναι καὶ ὁ Εὐριπίδου πατήρ, Βοιωτὸς ὢν τὸ γένος.

ΑΣΣΥΡΙΟΙ.

Ἀσσύριοι τὰς παρθένους ἐν ἀγορᾷ πωλοῦσι τοῖς θέλουσι συν-οικεῖν· πρώτας μὲν τὰς εὐγενεσάτας καὶ καλλίστας, εἶτα τὰς λοιπὰς ἐφεξῆς. Ὅταν δὲ ἔλθωσιν ἐπὶ τὰς φαυλοτάτας, κηρύτ-τουςι, πόσον τις θέλει προσλαβὼν ταύτας συνοικεῖν, καὶ τὸ συναχθὲν ἐκ τῆς τῶν εὐπρεπῶν τιμῆς ταύταις προσίθεται.

Ἀσκοῦσι δὲ μάλις αὖτητα καὶ ἀοργησίαν.

ΠΕΡΣΑΙ.

Πέρσαις ὃ μὴ ποιεῖν ἔξοισιν, οὐδὲ λέγουσιν.

Ἐὰν δὲ τις πατέρα κτείνῃ, ὑπόβλητον αὐτὸν οἶονται.

Ἐὰν δὲ τινα προσᾶξῃ βασιλεὺς μασιγῶσαι, εὐχαρισεῖ, ὡς ἀγαθοῦ τυχῶν, ὅτι αὐτοῦ ἐμνήσθη βασιλεὺς.

Ἄθλα δὲ λαμβάνουσι παρὰ βασιλέως πολυτεκνίας.

Οἱ δὲ παῖδες παρ' αὐτοῖς, ὡσπερ μᾶθημά τι, τὸ ἀλη-θεύειν διδάσκονται.

ΙΝΔΟΙ.

Παρ' Ἰνδοῖς ἐάν τις ἀποσερηθῆ δανείου, ἢ παρακαταθήκης, οὐκ ἔστι κρίσις, ἀλλ' αὐτὸν αἰτιᾶται ὁ πισεύσας.

Ὁ δὲ τεχνίτου πηρώσας χεῖρα ἢ ὀφθαλμὸν, θανάτῳ ζη-μιοῦται.

Τὸν δὲ μέγιστα ἀδίκησαντα ὁ βασιλεὺς κελεύει κείρασθαι, ὡς ἐσχάτης οὔσης ταύτης ἀτιμίας.

Ἰνδοὶ συγκατακαίουσιν, ὅταν τελευτήσωσι, τῶν γυναικῶν τῆν προσφιλεσάτην· αὐτῶν δὲ ἐκείνων ἀγὼν μέγιστος γίνεται, σπουδαζόντων νικῆσαι ἐκάστην τῶν φίλων.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙ.

Λακεδαιμονίους τέχνας μανθάνειν ἄλλας, ἢ τὰς εἰς πά-λεμον εὐθέτους, αἰσχρὸν ἔστιν.

Ἐσιῶνται δὲ πάντες ἐν κοινῷ.

Τοὺς δὲ γέροντας αἰσχύνονται οὐδὲν ἦττον ἢ πατέρας.

Γυμνάσια δ' ὡσπερ ἀνδρῶν ἐσιν, οὕτω καὶ παρθένων.

Ἐένοις δ' ἐμβιοῦν οὐκ ἔξεςιν ἐν Σπάρτῃ, οὔτε Σπαρτιάταις ξενιτεύειν.

Ταῖς δὲ αὐτῶν γυναιξὶ παρακелеύονται ἐκ τῶν εὐειδесаῶτων κύεσθαι καὶ ἀσῶν καὶ ξένων.

Χρηματίζεσθαι δ' αἰσχρὸν Σπαρτιάτῃ.

Νομίσματι δὲ χρῶνται σκυτίνῳ· ἐὰν δὲ παρά τινι εὐρεθῆ χρυσὸς ἢ ἄργυρος, θανάτῳ ζημιοῦται.

Σεμνύονται δὲ πάντες ἐπὶ τῷ ταπεινοῦς αὐτοῦς παρέχειν καὶ κατηκόους ταῖς ἀρχαῖς.

Μακκαρίζονται δὲ μᾶλλον παρ' αὐτοῖς οἱ γενναίως ἀποθνήσκοντες, ἢ οἱ εὐτυχῶς ζῶντες.

Οἱ δὲ παῖδες νομίμως περὶ τινα βωμὸν περιόντες μασιγοῦνται, ἕως ἂν ὀλίγοι λειφθέντες σεφανωθῶσιν.

Αἰσχρὸν δὲ ἐσι δειλῷ σύσκηνον, ἢ συγλυμνασὴν, ἢ φίλον γενέσθαι.

Κρίσις δὲ τῆς Γεροντίας ἐπὶ τῷ τέρματι τοῦ βίου προτίθεται τοῖς εὖ ἢ κακῶς ζήσασιν.

Ὅταν δὲ σερατεύονται ἔξω χώρας, πῦρ ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ἀγήτορος Διὸς ἐναυσάμενος ὁ πυρφόρος λεγόμενος σύνεσι τῷ βασιλεῖ ἀσβέσον αὐτὸ τηρῶν.

Συνεκπέμπονται δὲ τῷ βασιλεῖ μάντις καὶ ἰατροὶ καὶ αὐληταὶ, οἷς ἐν ταῖς μάχαις ἀντὶ σαλπύγγων ἀεὶ χρῶνται· μάχονται δὲ ἐσεφανωμένοι.

Ἰπανίστανται δὲ βασιλεῖ πάντες, πλην Ἐφόρων.

Ὄμνυει τε πρὸ τῆς ἀρχῆς ὁ βασιλεὺς, κατὰ τοὺς τῆς πόλεως νόμους βασιλεύσειν.

Κ Ρ Η Τ Ε Σ .

Κρήτες πρῶτοι Ἑλλήνων νόμους ἔσχον, Μίνως θεμένου, ὃς καὶ πρῶτος ἐθαλασσοκράτησε. Προσεποιεῖτο δὲ Μίνως

παρὰ τοῦ Διὸς αὐτοῦ μεμαθηκέναι, δι' ἑννέα ἔτων εἰς τι ὄρος φοιτῶν, ἐν ᾧ Διὸς ἄντρον ἐλέγετο, κάκειθεν αἰεὶ τινὰς νόμους φέρων τοῖς Κρησὶ. Μέννηται δὲ τούτου καὶ Ὅμηρος, ἐν οἷς λέγει·

Τῶσι δ' ἐνὶ Κνωσσὸς μεγάλη πόλις, ἐνθα Μίνως γα
Ἐννέωρος βασίλευε, Διὸς μεγάλου ἄριστός.

Οἱ δὲ Κρητῶν παῖδες ἀγελάζονται κοινῇ μετ' ἀλλήλων σκληραγωγούμενοι, καὶ θήρας καὶ δρόμους ἀνάντει ἀνυπόδητοι κατανούοντες, καὶ τὴν ἐνόπλιον πυρρῆιχην ἐκπονοῦντες, ἦντινα πρῶτος εὔρε Πύρρῆιχος Κυδωνιάτης, Κρῆς τὸ γένος.

Συσσιτοῦσι δ' ἐν κοινῷ οἱ ἄνδρες, τὴν αὐτὴν δίαιταν ἔχοντες ἐξίσου πάντες.

Δώρων δὲ αὐτοῖς ἐσὶν ὄπλα τιμιώτατα.

ΑΥΤΑΡΙΑΤΑΙ.

Αὐταριάται τοὺς ἀδυνάτους τῶν στρατιωτῶν ἐν ταῖς ὁδοιπορίαις οὐδέποτε ζῶντας ἀπολείπουσι.

ΤΡΙΒΑΛΛΟΙ.

Τριβαλλοὶ τέτταρας φάλαγγας ἐν ταῖς μάχαις ποιοῦνται τὴν πρώτην τῶν ἀσθενῶν, τὴν ἐχομένην τῶν κρατίστων, τὴν τρίτην τῶν ἰππέων, τελευταίαν τὴν τῶν γυναικῶν, αἱ αὐτοὺς εἰς φυγὴν τρεπομένους κωλύουσι βλασφημοῦσαι.

ΚΑΥΣΙΑΝΟΙ.

Καυσιανοὶ τοὺς μὲν γεννωμένους θρηνοῦσι· τοὺς δὲ τελευτήσαντας μακαρίζουσι.

ΚΙΟΙ.

Κίοι τοὺς ἀποθανόντας κατακαύσαντες, καὶ ὁσολογήσαντες, ἐν ὄλμῳ τὰ ὅσα καταπτίσσουσιν, εἶτα ἐνθέντες εἰς πλοῖον, καὶ κόσκινον λαβόντες ἀναπλέουσιν εἰς πέλαγος, καὶ πρὸς τὸν ἄνεμον ἐξοδιάζουσιν, ἄχρις ἂν πάντα ἐκφουσηθῇ καὶ ἀφανῆ γένηται.

ΤΑΥΡΟΙ.

Ταῦροι, Σκυθικὸν ἔθνος, τοῖς βασιλεῦσι τοῦς εὐνουσάτους τῶν φίλων συγκαταθάπτουσιν.

Ὁ δὲ βασιλεὺς, ἀποθανόντος φίλου, ἢ μέρος, ἢ τὸ ὅλον ἀποτέμνει ὡτίον, πρὸς τὴν ἀζίαν τοῦ τελευτήσαντος.

ΣΙΝΔΟΙ.

Σινδοὶ τοσοῦτους ἰχθῦς ἐπὶ τοὺς τάφους ἐπιβάλλουσιν, ὅσους πολεμίους ὁ θαπτόμενος ἀπεκτονῶς ἦ.

ΚΟΛΧΟΙ.

Κόλχοι τοὺς τελευτήσαντας οὐ θάπτουσιν, ἀλλὰ κρεμῶσιν ἀπὸ δένδρων.

ΠΑΝΗΒΟΙ.

Πάνηβοι Λίβυες, ὅταν αὐτοῖς βασιλεὺς ἀποθάνῃ, τὸ μὲν σῶμα κατορύττουσι, τὴν δὲ κεφαλὴν ἀποκόψαντες καὶ χρυσώσαντες ἀνατιθέασιν ἐν ἱερῷ.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩΝ.

- Τὸ τῶν παρασίτων, ἄνδρες, ἐξεῦρεν γένος
Διὸς πεφυκῶς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος.
Οὐ δυνάμενος δὲ τῇ τέχνῃ χρῆσθαι καλῶς,
Ἄκολασον ἔσχε γλῶσσαν, εἴτ' ἀκουσίῳ
5. Δίφρω περιπεσῶν δυναμένῳ λιμὸν ποιεῖν,
Ἄπο τῆς τραπέζης ἐξαπίνης ἀπεσράφη.
Ἄφνω δὲ πληγεὶς εἰς μέσσην τὴν γαστέρα,
Ἐδοξεν αὐτῷ γεγονέναι τάνω κάτω
Σίπυλόν τε τοῦτον ἀνατετράφθαι τὸν τρόπον.
10. Καὶ μάλα δικαίως· Φρυξ γὰρ ὢν, οὐχ ἰκανὸς ἦν
Τὴν τοῦ τρέφοντος εὖ φέρειν παρῤῥησίαν.
Διὸ δὴ τοιαύτης παντελῶς καχεξίας
Ἐν τοῖς βίοις παρὰ πᾶσιν ἐζηλωμένης,
Πικρῶς ἐπιπληξῆαι βούλομ' (ἄν περ νῆ Δία
15. Παρῤῥησίαν μοι δῶτε) τοῖς ἀσυμβόλοις,
Τάλλότρια δειπνεῖν ἐλομένοις ἄνευ πόνου.
Τί γὰρ μαθῶν, ἄνθρωπε, πρὸς τῶν δαιμόνων,
Βούλει παρασιτεῖν; ἢ τί τῶν ἐν τῷ βίῳ
Ἐυνῆκας; εἶπον· ἄξιον γὰρ εἰδέναι.
20. Τίνος μαθητῆς γέγονας; αἴρεσιν τίνα
Εἴλου; ἀπὸ τίνων δογμάτων ὀρμώμενος
Τολμᾶς παρασιτεῖν; εἰ μόλις ἡμεῖς, τὸν βίον
Ἄπαντα κατατρίψαντες, οὐδὲ νῦν ἔτι
Ἄνεωγμένην δυνάμεθα τὴν θύραν ἰδεῖν,
25. Διὰ τοῦς ἀνώδυνα τάλλότρια μασσωμένους.

- Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐπὶ τράπεζαν ἔσθ' ὁ πλοῦς.
 Πλευρὰν ἔχειν πρῶτισον ἐν τούτοισι δεῖ,
 Πρόσωπον ἰταμὸν, χρῶμα διαμένον, γνάθον
 Ἀκάματον, εὐθύς δυναμένην πληγὰς φέρειν.
30. Στοιχεῖα μὲν ταῦτ' ἐστὶ τῆς ὅλης τέχνης.
 Ἐπειτα δεῖ σκωπτόμενον ἐφ' ἑαυτῷ γελᾶν·
 Αἰσχρὸν γὰρ οἶμαι δοῦλον εἶναι σκώμματος.
 Ἀπὸ τῶν ἐτῶν κλέπτει τις, ἢ καὶ βάπτεται,
 Θέλων καλὸς εἶναι, καὶ παρ' ἡλικίαν νοσεῖ;
35. Ἐξω Γανυμήδης οὗτος ἀποθεοῦμενος·
 Πρὸς χάριν ὀμίλει τοῦ τρέφοντος ἐπ' ὀλέθρῳ.
 Παρατάττεται τις, καὶ ποιεῖ πάντας νεκρούς;
 Δειπνῶν σιωπῇ, τοῦτον ὑπομυκτηρίσας,
 Εἰς τὴν τράπεζαν καὶ σὺ τὴν χολὴν ἄφες.
40. Οἶμαι δ' ἑμαυτὸν εὐθέτον τῷ πράγματι,
 Παῖδες, γεγονέναι· πάντα γὰρ πρόσεςί μοι,
 Ὅσα περ ἔχειν τ' ἀλλότρια τὸν δειπνοῦντα δεῖ·
 Λιμὸς, ἀπόνοια, τόλμα, γαστήρ, ἀργία.
 Καὶ νῦν μ' ὁ Λυδῶν τῶν πολυχρύσων ἀναξ
45. Σύνδειπνον αὐτῷ κέκρικ' εἶναι καὶ φίλον.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

ΚΕΦ. Β, ΣΕΛΙΔΙ 1, στίχῳ 12, Ἐργάνης.] Ἐργάνη καὶ Ὀργάνη, ὡς φησὶν Ἡσύχιος, ἐκαλεῖτο παρὰ Σαμίους ἢ Ἀθηναῖ, ἀπὸ τῶν ἔργων. παραπλησίως Ἐργαῖα καὶ Ὀργαῖα εὐρηται παρὰ τῷ αὐτῷ Ἡσυχίῳ, ἅπερ ἢ συνήθεια Ἐργαλεῖα καλεῖ, Ἐργανὸν ἢ Ἀργανὸν οὐδετέρως τε καὶ ἰδίως ὀνομάσασα τὸ παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς Argano καὶ Arganello. ἐλέγετο δὲ καὶ Ἐργάτις ἢ αὐτὴ Ἀθηναῖ· τὸ γὰρ ἐν τῷ οὐπῶ ἐκδιδθέντι λεξικῷ Φωτίου οὕτως γράφομενον, « Ἐργάνη· Ἀθηναῖ, παρὰ τὸ τῶν ἔργων ἐπίστατιν, ταύτης εὐρα-
« μένης τὰς τέχνας. ἘΡΓΑΣΙΤΕΡΟΝ καλοῦσι » διορθούμενοι ἀναγινώσκου-
μεν..... « ἘΡΓΑΤΙΝ ἕτεροι καλοῦσι ». Ἐτάττετο δὲ ἡ Ἐργάνη οὐσιαστικῶς καὶ ἐπὶ τοῦ δόλου· καὶ γὰρ τὸ παρ' Ἡσυχίῳ, « Ἐργάνη..... ἐργασία, ἐργα-
τική, Δόρυ, τέχνησις », μεταρρυθμισέον εἶναι εἰς τὸ..... « Δόλοσ, « τέχνησις » δηλοῖ μὲν καὶ αὐτὸς Ἡσύχιος, ἐξηγούμενος ἐν ἄλλοις τὸ Τέχνη διὰ τοῦ Δόλος, καὶ τὸ Ἀτεχνῶς, διὰ τοῦ Ἀδόλος, δηλοῖ δὲ καὶ ἡ συνήθεια, Ἐργος (ἀντὶ τοῦ ἔργου), καὶ Ἐργασίαν (ἀντὶ τοῦ ἔξεργασίαν) λέγουσα τὸν Δόλον, ἅπερ ἀμφοτέρω, καλῶς παιῶν διέσωσεν ὁ Γραικιταλὸς Λεξικογράφος. καὶ τὸ Ἐάργου δὲ (ἀντὶ τοῦ ἔξ ἔργου), τὸ ἔξεπί-
τηδες ἢ ἔκ προνοίας σημαῖνον, τῆς αὐτῆς πῶς ἐνοίας ἔχεται. — Στ. 13, Αἰ φάλαγγες.] Οἱ ἄλλως λεγόμενοι Ἀράχνη, περὶ ὧν μέτιθι τὸ περὶ Ζῶων ἰδιότητος τοῦ αὐτοῦ τούτου Ἀλιανοῦ (Α, κα)· τὰ δὲ Φαλάγγια, οὐδετέρως καὶ ὑποκοριστικῶς, περὶ ὧν ἐρεῖ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (Α, η, καὶ περὶ Ζῶων ἰδιότητ. Γ, λς), εἶδος ἀραχῶν ἰσοδῶλον εἰσὶ. — Στ. 14, Τὸ δὲ ἀράχιον πάγη.) Οὕτω διορθωσάμενος τὸ χωρίον, ἀντὶ τῆς παρὰ πᾶσι φερομένης γραφῆς, τὸ δὲ ἄρα πάγη, ἐνέτυχον ὑσερον τὴν αὐτὴν ἡμῖν ἐκ-
κᾶσαντι διορθῶσιν τινὶ τῶν κριτικῶν (Πρακτ. τῆς ἐν Ῥηνοπεραίᾳ Ἀκαδημ. ἐπισ. καὶ τεχν. Τομ. Γ, σελ. 120)· πλὴν ὅτι καὶ τὸν σύνδεσμον ἐκεῖνος φυλάξει δεῖν ἔγνω, ἀναγινώσκων, τὸ δὲ ἄρα ἀράχιον· ἐστὶ δ' ἐνταῦθα τὸ ἀράχιον αὐτὸ τῆς ἀράχνης τὸ ὕφασμα· παρ' ὃ δὴ καὶ τὴν ἀράχνην Ἀνυφαντρίαν καὶ Ἀνυφαντοῦν ἢ συνήθεια ἐκάλεισε. σημείωσαι δὲ ὅτι οὐδὲ τὴν Πάγην ἢ αὐτὴ συνήθεια ἠγνόηκε, Παγίδα κατονομάσασα, ὅθεν καὶ ῥῆμα ἐσηματίωσε τὸ Παγιδέω, ἀπ' αὐτῶν ἤδη τῶν ἑβδομήκοντα ἐν χρήσει

ὄν· ἐπεὶ δὲ ἡ Πάγη, ἢ Παγίς, ἐξ ὁσῶν ἔσθ' ὅτε γίνεται τῶν καλουμένων Πλευρῶν, καταχρηστικῶς καὶ τὰς Πλευρὰς Παγίδας ὠνόμακε. — Στ. 15, Κύρτος.] Καὶ ἐξαγράμματος, Κύρτον, καὶ ἐπταγράμματος, Σκύρτον, ἔτι καὶ νῦν ὀνομάζει ἡ συνήθεια, κατὰ τὰ εἰρημένα μοι περὶ τῆς τοῦ σ̄ προσθήκης ἐν ταῖς εἰς τὸν Ἡλιόδωρον σημειώσεις (σελ. 184). — Στ. 17, Ἐνέπεσεν.] Προειλόμην τὴν διόρθωσιν ταύτην τῶν κριτικῶν τῆς παρὰ πᾶσι φερομένης γραφῆς, ἔπεσεν. — Στ. 19, Ἐκείνη δειπνεῖν ἀπόχη.] Ἐξ ἀντιγράφων ἀντὶ τοῦ, Ἐκείνη κ. τ. λ.

ΚΕΦ. γ, ΣΕΛ. 2, στ. 2, Ἰδρω.] Ὅφει ἀμφιβῆναι, τῷ καὶ Χερσύδρῳ διὰ τοῦτο λεγομένῳ. ἄλλοι δ' ἕτερον εἶναι τοῦ Χερσύδρου τὸν Ἰδρὸν ἀπεδεδώκασι. καλεῖται δὲ καὶ θηλυκῶς Ἰδρα, ἐξ-ἧς καὶ ἡ μυθευομένη Ἰδρα, ἡ κατεργασθεῖσα τῷ Ἡρακλεῖ. — Στ. 3, Τρύφος.] Κλάσμα, παρὰ τὸ Θρυπτεῖν, παρ' ὃ καὶ ἡ Τρυφή, κλάσις τις οὔσα καὶ αὐτὴ καὶ οἰονεὶ κατάξις τοῦ τρυφῶντος.

ΚΕΦ. δ, σελ. 2, στ. 9, Καὶ ἐκεῖνο δὲ.... σφόν.] Διέγραψα τὸ κακῶς εἰσφρήσαν παρὰ τοῖς ἄλλοις ἄρθρον (τὸ σφόν)· προσυπακούεται γὰρ τὸ ὑπαρκτικόν, ἔστι. — Στ. 13, Πάλιν καὶ πάλιν.] Ἀνεκάλεσα τὴν ἀρχαίαν γραφὴν· ἕτεροι δὲ διαγράφουσι τὸ πρῶτον Πάλιν.

ΚΕΦ. ε, σελ. 2, στ. 16, Ἡ ἀλώπηξ..... ἡ θαλαττία.] Ἰχθύς οὗτος τοῦ τῶν Γαλεῶν καλουμένων γένους, ὧν ἔστι καὶ ὁ θαλάσσιος κύων, ἐν τῇ συνήθεια Σκυλόφαρον οὐδετέρως ὠνόμασε. τὴν δὲ θαλαττίαν ἀλώπεκα, οἱ νεώτεροι τῆς φυσικῆς ἱστορίας συγγραφεῖς, Γαλεὸν Ἀλωπεκίαν (Squalum Alopeciam) καλοῦσι. — Στ. 17, Δέλεαρ.] Τὸ ἐν τῇ συνήθειᾳ δόλωμα· παρ' ἧ καὶ τὸ Δελεάζω, Δελόνω λέγεται. — Στ. 21, Ὀρμιάν.] Σχοινίον λεπτόν ἐκ τριχῶν ἰππέων πεπλεγμένον, ὅπερ ἡ συνήθεια κακῶς εἰς τὸ Ἀρμιδί (ἀντὶ τοῦ Ὀρμιδίου) παραπεποίηκεν, ὡς καὶ τὸν Ὀρμαθὸν εἰς τὴν Ἀρμαθίαν. — Πολλάκις δ' οὖν.] Περιττὸς ὁ Δὲ, καὶ πρὸς τῷ περιττῷ ὑποσδλεικος. γοσπτεόν οὖν ἢ, Πολλάκις οὖν, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν (Α, α.), ἢ, Πολλάκις γοῦν, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς (Α, ιδ).

ΚΕΦ. ς, ΣΕΛ. 3, στ. 3, Εἰς ἦθη.] Μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὰς οἰκήσεις, ἦγον εἰς τοὺς τόπους ἐν εἰς συνήθως οἰκοῦσι καὶ διατρίβουσι· τὴν αὐτὴν σχεδὸν μεταφορὰν ἐφύλαξε καὶ ἡ τῶν Γερμανῶν φωνὴ ἐν τῷ Gewohnt, ὅπερ καὶ τὸν Οἰκῶντα καὶ τὸν Εἰωθότα πως σημαίνει. — Στ. 8, Καὶ ἔπισθαι.] Παρέιληπα τὸν σύνδεσμον ἐξ ἑτέρων διορθώσεως.

ΚΕΦ. ζ, σελ. 3, στ. 11, Ἰσχυάμου.] Τῆς κοινῶς λεγομένης Δαιμοναρέας. εἶκε δ' οὕτως ὠνομάσθαι διὰ τὸ ἐξίστασι τῶν φρενῶν τοὺς γενεσαμένους, καὶ οἰονεὶ δαιμονᾶν παρασκευάζειν. τὸ δὲ Ἰσχυάμος παρὰ πᾶν γενικὴν Ἰός καὶ τὸ Κύαμος, παρ' ὃ καὶ ῥήμα ἐσχημάτισαι τὸ Ἰσχυάμῳ, οὐδὲν ἕτερον δηλοῦν ἢ τὸ Μαίνεσθαι.

ΚΕΦ. η, σελ. 3, στ. 17, Φαλάγιον.] Εἶδος ἀράχνης, περὶ ἧς ἐν τοῖς πρόσθεν (Α, β). ἀπάντων δὲ τῶν φαλαγγίων δεινότατον τὸ Ταραντινὸν (Tarantola) οὕτω καλούμενον ἀπὸ τοῦ Τάραντος, Ἰταλικῆς πόλεως. ὀνομάζει δὲ ἡ συνήθεια τὸ φαλάγιον καὶ προσθήκη τοῦ σ̄ Σφαλάγιον (ιδ. τὰς εἰς τὸν Ἡλιόδωρ. σημ. σελ. 184)· ἔτι δὲ καὶ Ρώγαν, καὶ Ρωγαλίαν, εἴτε διὰ τὸ ῥαγὶ σαφυλῆς προσεοικέναι, ὡς ἀλλαχοῦ (περὶ ζῶων ιδιότ. Γ,

λς) εικάζει αὐτὸς Ἀλιανὸς, ἔτε καὶ ἄλλως· τὴν γὰρ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς Ῥᾶγα (παρὰ τὴν Ῥάξ εὐθείαν) οἱ μὴ Ἀττικίζοντες Ῥῶγα (παρὰ τὴν Ῥῶξ) ἔλεγον, ἐπὶ τε τῆς σταφυλῆς καὶ τοῦ φαλαγγίου χρώμενοι τῇ λέξει. — Στ. 18, Διὰ ταχέων.] Οὕτω γραπτέον, καὶ οὐχ ὕφ' ἐν, Διαταχέων, ὡς οἱ πρὸ ἡμῶν.

ΚΕΦ. θ, ΣΕΛ. 4, στ. 1, Φάρμακον δέ ἐστιν κ. τ. λ.] Πολλὰ ταιαῦτα μυθώδη ἐν τῇ Ποικίλῃ ἱστορίᾳ, καὶ μακρῶ τούτων πλείω τε καὶ μυθωδέστερα, ἐν τῷ Περὶ ζώων ιδιότητος, συνέλιχεν ὁ καλὸς Ἀλιανός.

ΚΕΦ. ι, σελ. 4, στ. 6, Ὅλα ἐκείναις τὰ βέλη.] Ἐτρεψα τὸ Ἐκείναις εἰς τὸ Ἐκείναις (ἤγουν Ταῖς αἰξίν), ἐξ ἐτέρων διορθώσεως (Πρακτ. τῆς ἐν Ῥηνοπερ. Ἀκαδ. ἐπισ. καὶ τεχν. Τομ. Γ, σελ. 121).

ΚΕΦ. ια, σελ. 4, στ. 7, Μαντικώταται τῶν ζώων.] Εξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ παρὰ ταῖς ἄλλοις, Μαντικωτάτων ζώων. — Στ. 9, Μυωπίας.] Μυῶν ὅπας, ἀς ἡ συνήθεια Πεντικοφωλέας ὀνομάζει. — Στ. 10, Ἀποδιδράσκουσι.] Μέτιθι ἄπερ ἐν ἄλλοις (Περὶ ζώων ιδίετ. ΙΑ, ιθ) ἰσόρηκε περὶ τῶν τοιούτων δρασμῶν.

ΚΕΦ. ιβ, σελ. 4, στ. 14, Ἀποταμειώσασθαι.] Παρακμάζοντος Ἑθνη-
μοῦ ἡ λέξις· πλὴν εἰ μὴ τις γραφικῶς ἡμαρτήσθαι οἰοίτο ἀντὶ τοῦ Ἀποτα-
μειώσασθαι.

ΚΕΦ. ιγ, σελ. 4, στ. 16, Γέλων.] ἤκμασεν οὗτος ἐπὶ τῶν Περσι-
κῶν, πεντακοσίαις σχεδὸν ἔτεσι πρὸ Χριστοῦ.

ΚΕΦ. ιδ, ΣΕΛ. 5, στ. 10, Ἀμύνεσθαι.] Ἐτρεψα τὸ ἀόριστον Ἀμύνεσθαι εἰς τὸ παρατεταμένον Ἀμύνεσθαι, καίπερ ἀόριστος ἐξενεγκόντος τοῦ Ἀλιανοῦ κἀν τῷ περὶ ζώων ιδιότητος (ΙΖ, κδ)· ἐκεῖ μὲν γὰρ ὀρθῶς ἔχει ὁ ἀόριστος διὰ τὸ προηγησάμενον Ὡσε· ἐνταῦθα δ' οὐκ ἔρρωται. — Ἄρχειν ἀδίκων.] Ἐλλειπτικῶς τοῦ ἔργων, ἢ Χειρῶν. — Στ. 12, Πεπίσειται δ' αὖν.] Προσέθηκα τὸν, Δέ, σύνδεσμον, ἵν' ἡ ἐναντιωματικὸν τὸ Δ' αὖν πρὸς τοὺς μὴ ἀκούσαντας ἄδοντος κύκνου· ὅπερ ἐξέφρασε διὰ τοῦ Τα-
μεν καὶ ὁ Λατίνος μεταφραστής. — Στ. 13, Καὶ λέγουσί γε.] Τὸ ἐξῆς, Καὶ λέγουσί γε αὐτὸν εἶναι εὐφρονότατον τε καὶ ὠδικώτατον, ἐκείνον μά-
λις τὸν χρόνον, ὅταν κ. τ. λ. καὶ ὅτι μὲν οὐδὲν ἄλλ' ἢ μῦθος ἐστὶ τὰ
ταῖς ἀρχαίαις παραδοθέντα καὶ πιστευθέντα περὶ τῆς εὐφρονίας τοῦ κύκνου,
ἴσασιν οἱ τῇ φυσικῇ ἱστορίᾳ ἀκριβέστερον ἐπισήσαντες· μῦθος γε μὴν, ἢ φη-
σιν ὁ Γαλλισὶ περὶ ζώων ιδιότητος συγγραφέας Βυβῶν, πολλὰς ἀληθείας
ὑπερβάλλων ἠδύτητι.

ΚΕΦ. ιε, Σελ. 5, στ. 19, Λί ἄρα τοῦτο.] Διὰ γε τοῦτο, τούτεσι διὰ
τὸ τοῦ ἄρρενος ἐμπυσμα· ἰσοδυναμεῖν γὰρ ἐνταῦθα τὸν Ἄρα τῷ Γέ, δῆ-
λον καὶ ἐκ τοῦ συναπτεσθαι πολλὰκις αὐτῷ, οὐ μόνον ἀπορηματικῶς, ὡς ἐν
τῷ ἐρωτηματικῷ Ἄρά γε, ἀλλὰ καὶ συλλογιστικῶς, ὡς ἐν τῷ (Διάδ. Α, 93),

Οὗτ' Ἄρ' ὁ Γ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται

ΣΕΛ. 6, στ. 8, Καλλιμάχῳ.] Τὸν ποιητὴν Καλλιμάχον λέγει, τὸν ἐπὶ τοῦ
Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἀκμάσαντα, οὗ καὶ ἐν τῷ περὶ ζώων ιδιότητος
μύθηται. ἔγραψε δὲ οὗτος παρὰ τὰ σωζόμενα ποιήματα, καὶ ἄλλα πάμ-

πολλα, ὡς φησι Σουΐδας, ἐμμέτρως τε καὶ καταλογάδην, ἐν οἷς καὶ Περὶ ὀρνέων. — Πυρραλίδα.] Ἔιδος ἀγρίας περισερᾶς. — Στ. 10, Μηλίνας.] Ἄς ἐνταῦθα Μηλίνας, ἐν τῷ περὶ ζώων ιδιότητος (ΙΕ, ιδ') Ὠχρᾶς περισερᾶς καλεῖ. — Χάρων.] ἤμασεν οὗτος ἐπὶ τῶν Περσικῶν, περὶ οὗ ἐπιθι τὰ βιογραφηθέντα τῷ Σουΐδα. — Στ. 13, Ἐρυκι..] Πόλις Σικελίας ὁ Ἐρυξ, Ἰρῶων ἄποικος, ἣ φησι Θουκυδίδης (ς, β' καὶ μς). ἔσι δὲ καὶ ὄρος ὁμώνυμον ἐν τῇ αὐτῇ νήσῳ. καὶ σημείωσαι, ὅτι ἐνταῦθα μὲν Ἐρυκα ὠνόμασεν ἀρσενικῶς τὴν πόλιν, ἐν δὲ τῷ περὶ ζώων ιδιότητος (I, ν'). Ἐρύκην αὐτὴν θηλυκῶς ἐξήνεγκεν, ὡς καὶ ὁ Ῥωμαϊκὸς συγγραφεὺς Τίτος Λίβιος. — Στ. 22, Ἐν Ἀίγιω.] Μία τῶν δώδεκα πόλεων, ἐξ ὧν συνεκροτεῖτο ἡ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Ἀχαιῶν δημοκρατία, ὡς ἰσορρεῖ Πολύβιος (B, μά.)

ΚΕΦ. ις, Σελ. 6, στ. 26, Εὐήτριον.] Εὐυφές, τούτεσι καλῶς ὑφασμένον, παρὰ τὸ Ἡτριον, ὅπερ ἐδήλου τὸν Στήμονα, ἤγουν τὸ ἐν τῇ συνθέσῃ Στημόνιον. — Στ. 27, Περιβαλλόμενον.] Ἐτρεψα τὸν σολικὸν ἐνεσῶτα, Περιβαλλόμενον, εἰς τὸν ἄοριον. — Στ. 29, Καὶ γὰρ οὖν κ. τ. λ.] Οὐκ ὀλίγα παρέσχε τοῖς κριτικοῖς πράγματα τούτῃ τὸ χωρίον, ὑπειλκροσί περὶ τοῦ Σωκράτους μόνου νεκροῦ εἶναι τὸν λόγον, καὶ δια τοῦτο τὸ Προκεισθαι εἰς τὸ Προκείσσεσθαι μεταβλητέον εἶναι κακῶς οἰηθεῖσιν. ὁ νοῦς, Καὶ γὰρ οὖν ὁ κεκομημένος νεκρὸς (ὅσις ποτ' ἂν ἦ) ἐνδύξως πρόκειται, τούτεσιν, ἐνδοξότερος φαίνεται τοῦ μὴ ἔχοντος κόσμον νεκροῦ. — Στ. 30, Ταῦτα τὸν Σωκράτην.] Ἐλιπετικῶς τῆς Πρὸς· πλὴν εἰ μὴ τις ἀπὸ κοινοῦ βούλοιο προσωπακοῦειν τὸ ἀνωτέρω ἤξιον. — ΣΕΔ. 7, στ. 3, ἔιγε αὐτό.] Ἐν ἑτέροις γράφεται, ἔιγε αὐτός· ἐσι δ' ἐν οἷς τῶν ἀντιγράφων καὶ Ἀυτῷ εὔρηται. γραπτέον, ἔιγε τοῦτο, ἵνα τὴν ἀναφορὰν ἔχη πρὸς τὸ ἐπαγόμενον Ὅτι, ἡ γοῦν, ἔι γε αὐτως, ἐπιρρήματικῶς, ὁ ταυτὸν δύναται τῷ ἔιγε ματαίως (ιδ'. Ἐτυμολογ. σελ. 172). — Στ. 4, Φιλοτησίαν.] Ἐρωτικῶς Φιλοτησίαν, τὴν τοῦ φαρμάκου πόσιν· ἔλεγον γὰρ Φιλοτησίαν προσπίνειν, ἥνικα τις ἀπὸ τῆς φιάλης πῶν μέρος, τὸ λοιπὸν παρῆγε φίλω, ἅμα καὶ τὴν φιάλην χαρίζομενος. Φιλοτησίας δὲ ἀπέκασμά τι καὶ ἴχνος φαῖη τις ἂν καὶ τὸ συνθεῖς παρ' ἡμῖν ἔτι καὶ νῦν ἐν ταῖς προπόσεσιν ὑπὸ τοῦ προπίνοντος λεγόμενον, Καλῶς νὰ σ' εὔρω! πρὸς ὃν ὁ ὑποδεχόμενος ἀποκρίνεται, Καλῶς νὰ ὀρίσης!

ΚΕΦ. ιζ, σελ. 7, στ. 8. Μυρμηκίδου τοῦ Μιλησίου.] Τούτων Γαληνὸς (Προτρεπτ. σελ. 3) Ἀθηναῖον, οὐ Μιλήσιον λέγει· μέμνηται δ' αὐτῷ καὶ Πλούταρχος, καὶ Πλάγιος, καὶ ἄλλοι, ὡς καὶ τοῦ Καλλικράτους. — Στ. 12, Οὐδέτερον ἐπαινέσεται.] Ἐπιπλήξει μὲν οὖν δεινῶς τοῖς τὸν χρόνον εἰς ματαίους πόνους καταναλίσκουσι.

ΚΕΦ. ιη, σελ. 7, στ. 14, Ἄι παλαιαὶ τῶν γυναικῶν.] Ἐξ ἑτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τῆς γραφῆς, Αἱ πολλαὶ τῶν ποτὲ γυναικῶν, καὶ ἑτέρας ἀρχαιοτέρας, Αἱ πολλαὶ τῶν γυναικῶν. εὔρηται καὶ ἄλλη γραφή, Αἱ πολλαὶ τῶν τότε γυναικῶν· εἰσι δ' οἱ καὶ, Αἱ πολλαὶ τῶν παλαιὰ γυναικῶν, γραπτέον εἶναι ὠθήσαν. ἦν δὲ παρέληπε διόρθωσιν, πιστοῦσθαι ἔοικεν αὐτὸς τε Ἀλιανὸς διὰ τῶν ἐξῆς, καὶ ὁ Εὐσαθῖος ἐν τῷ Ε τῆς Διάδος. — Στ. 15, Στεφάνην.] «Στεφάνην... ἔιδος περικεφαλαίας, ἐξοχὰς ἐχούσης καὶ κόσμος «γυναικεῖος» φησὶν Ἡσύχιος. μνημονοῦει δὲ καὶ Ὀμηρος (Διαδ. Σ, 597.),

Καί ῥ' αἱ μὲν καλὰς σεφάνας ἔχον.....

Στ. 18, Περόνας.] Ταῖς καὶ Πόρπαις λεγομέναις ἦσαν δὲ ραφίδες, ἀς διείροντες εἰς ὅπας συνέσελλον τὰ ἀναπεπταμένα τοῦ ἱματίου. — Στ. 21, Ἀριστοφάνης.] Ὁ κωμικὸς δηλονότι, ὃς οὕτω που λεγούσας παράγει τὰς τῶν Ἀθηναίων γυναῖκας περὶ ἑαυτῶν (Λυσιστρ. 43),

..... Αἰ καθήμεθ' ἐξηνησιμένοι,
Κροκωτὰ φορεῦσαι, καὶ κεκαλλωπισμένοι,
Καὶ Κιμβερίκ' ὀρθοσάδια, καὶ περιβαρίδας.

καὶ ἄλλα δὲ πάμπολλα γυναικείου κόσμου ὀνόματα ἐξ αὐτοῦ τε τούτου τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ ἄλλων κωμικῶν εὐρήσεις παρὰ τῷ Πολυδεύει.

ΚΕΦ. ιθ, ΣΕΑ. 8, στ. 2, Διὰ τὴν πάνυ τρυφὴν ἀπολέσθαι.] Τὰ αὐτὰ φησι καὶ Ἀθήναιος (ΙΒ, σελ. 526) περὶ τε τῆς τρυφῆς καὶ τῆς ἀπωλείας τῶν Κολοφωνίων· ἐδουλώθησαν δὲ ὑπὸ Λυδῶν, ὧν καὶ τὴν τρυφὴν ἐμεμίμηγντο. Στ. 5, Βακχιαδῶν.] Ἐδιφθογογραφεῖτο τοῖς πρὸ ἡμῶν ἡ τρίτῃ ἀπὸ τέλους. ἡμεῖς μὲντοι προειλόμεθα τὴν συνηθερέαν γραφὴν· καὶ γὰρ καὶ Ἡρόδοτος, καὶ Ἡρακλείδης, καὶ ἄλλοι, Βακχιάδας καὶ οὐ Βακχειάδας ὀνομάσκει τούτους. — Στ. 7, Κατελύθη.] Ἰπὸ Κυψέλου, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος (Ε, 4β')· διώκουν δὲ τὴν Κόρινθον οἱ Βακχιάδαι ὀλιγαρχικῶς, ἀναφέροντες τὸ γένος εἰς Βάκχιν τὸν Πρόμνηδος (Παυσαν. σελ. 120).

ΚΕΦ. κ, σελ. 8, στ. 11, Δημιουργῶν.] Τῶν τεχνιτῶν, ἐνταῦθα. Δημιουργοὺς δὲ προσέτι ἐκάλεον καὶ τοὺς τὰ πέμματα καὶ τοὺς πλακοῦντας σκευάζοντας (Ἀθῆν. σελ. 172), οἳοὶ εἰσιν οἱ παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς καλούμενοι Pasticcieri. — Στ. 14, Τροϊζηνίους.] Ἰσως γραπτέον Τυρρηνίους, ὡς ὠθήθησάν τινες· καὶ γὰρ Ἀριστοτέλης, αὐτὰ ταῦτα περὶ Διονυσίου ἰσορῶν (Οἰκονομ. Β), εἰς Τυρρηνίαν αὐτὸν πλεύσαντά φησι ναυσὶν ἑκατὸν, λαβεῖν ἐκ τοῦ τῆς Δευκοθέας ἱεροῦ χρυσίον τε καὶ ἀργύριον πολὺ, καὶ τὸν ἄλλον κόσμον οὐκ ὀλίγον. ἡ δὲ Δευκοθέα ἡ Ἰνώ ἐστὶν οὕτως ἐπονομασθεῖσα ὑπὸ τῶν Μεγαρέων (Παυσαν. σελ. 102). — Στ. 17, Ἄγαθῷ δαίμονος..... πρόποσιν.] Ἐιρωνευόμενος ταῦτα καὶ ὑβρίζων εἰς τὸν θεὸν ὁ Διονύσιος· ἀνίτηται γὰρ τὸν μετὰ τὸ δεῖπνον ἄκρατον, ὃν τῆς τραπέζης ἀρθείσης ἐπιτρέφειν οἱ παλαιοὶ εἰώθεσαν, καὶ Ἄγαθῷ δαίμονος πόσιν ἐκάλεον.

ΚΕΦ. κ4, σελ. 8, στ. 21, Πρὸς βασιλέα τῶν Περσῶν.] Ἦν οὗτος Ἀρταξέρξης ὁ ἐπικληθεὶς Μνήμων, πρὸς ὃν ἐπρέσβευσεν Ἰσμηνίας μετὰ τὰ Δευκτρικά. — Ἐβούλετο δὲ αὐτὸς κ. τ. λ.] Τούτεστιν Αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ, καὶ μὴ δι' ἑτέρου. σημειωτέον δὲ τοῦτο διὰ τὴν συνήθειαν, ἡ ταυτὸ τοῦτο δηλώσαι βουλομένη, ὑπεξαιρεῖ τὸ ὑ, Ἀτός του, λέγουσα, ταιούτῳ τι πάθος προσάψασα τῇ λέξει, οἷόν ἐστι παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις τὸ περὶ τὸν Ἄτάρ σύνδεσμον· συγγενῆς γὰρ κάκεινος προδήλως καὶ συνώνυμος πέφυκε τῷ Ἄταρ. Στ. 23, Ὁ καὶ τὰς ἀγγελίας εἰσκομίζων.] Ὁ καὶ διὰ τοῦτο λεγόμενος Εἰσαγγελεύς, ἡ Εἰσαγωγεὺς, περὶ οὗ ἐπιθι τὰ εἰς τὸν Ἡλιόδωρον σημειωθέντα μοι (σελ. 348). ὀνόμαζον δὲ τοὺς Εἰσαγγελέας οἱ Πέρσαι Ἄζαραπατεῖς, καθ' Ἡσύχιον· δύναται δ', ὡς φασὶ τινες, τῷονομα, Θυρανέικται.

Στ. 25, Περσίζων.] Περσισί λαλῶν. εἰς τοῦτο δεῖν ἐγνων μεταβαλεῖν τὴν παρὰ πᾶσιν ἀδιανόητον γραφὴν, Παίζων· περὶ ἧς ἐπιθι καὶ τὰς εἰς τὸν Ἡλιόδωρον σημειώσεις (σελ. 277). κακεῖ μὲν ὤμην αὐτὸς πρῶτος διορθωκένοι τὸ χωρίον τουτί· εἶτα μέντοι καὶ τὸν σχολιάσαντα τὸ τοῦ Γρηγορίου περὶ διαλέκτων τὴν αὐτὴν εὐρον διόρθωσιν προεικάσαντα. — ΣΕΛ. 9, στ. 3, Δι' ἑαυτοῦ.] Ἐξ ἀντιγράφου, ὡς Ἀττικώτερον τῆς προτέρας γραφῆς, Διὰ σαυτοῦ. — Στ. 10, Δόξαν μὲν ἀπέσειλε.] Τὸ καινῶς εἰρημένον τοῦτο, ἀντὶ τοῦ μᾶλλον ἐν χρήσει, Δόξαν παρέσειχε (ὡπερ ἐχρήσατο Πλούταρχος, αὐτὸ τοῦτο τὸ καθ' Ἰσμηνίαν ἰσορῶν, ἐν Ἀρτοξ. §. 22), διαφόρως διορθοῦν ἐπεχείρησαν οἱ κριτικοί· ἐπεὶ μέντοι καὶ ἐν τῷ περὶ ζώων ιδιότητος (Α, ιε') ἐχρήσατο τῇ φράσει ὁ Ἀδλιανός, εἴην ἄμεινον κατὰ χώραν τὴν γραφὴν, ὡς παρακμάζοντος ἑλληνησμεῦ ἀδρανέες τε καὶ ὑπνηέμιον ἀποκῆμα.

ΚΕΦ. κβ, σελ. 9, στ. 16, Ἐπισήμου.] Ἐπίσημον ἀργύριον τὸ κεχαραγμένον λέγεται, καὶ Ἄσημον τὸ μὴ κεχαραγμένον· ἐκ τούτου ἡ συνθήκη καταχρηστικῶς, Ἄσημιον, ὀνομάζει τὸν ἄργυρον. — Στ. 17, Τάλαντιαῖαι δὲ φιάλαι.] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τοῦ, Τάλαντα δὲ φιάλαι. ὁ νοῦς, Φιάλαι δύο, ὧν ἕκαστη τάλαντον εἴλκε· τὸ δὲ Τάλαντον, ὁ σταθμὸς, ὁμοῦ τι δύο πρὸς ταῖς πεντήκοντα λίτρας ἠδύνατο Γαλατικῆς. — Στ. 18, Δύς καὶ ἑβδομήκοντα μνᾶς Ἀττικῆς.] Τὸ γὰρ Ἀττικὸν τάλαντον μνᾶς εἶχεν ἑξήκοντα, εἴτου λίτρας Γαλατικῆς τετρακοσίας πρὸς ταῖς πεντάκισχιλίαις ἀργυρίου. ἦν ἄρα τὸ Βαβυλωνίων τάλαντον ἴσον Ἀττικῷ τάλαντῳ ἐνὶ, καὶ πέμπτῳ τάλαντου. — Στ. 19, Ἀκινάκην.] Περσικὴ λέξις, ἡ καὶ Κάνακις γράφεται παρ' Ἠσυχίου· καὶ οὐκ ἀλόγως ὁ Βοχάρτος τὴν αὐτὴν εἶναι βούλεται τῷ παρὰ τοῖς Τούρκοις νῦν λεγομένῳ Χαντζάρ. — Στρεπτόν.] Περιτραχήλιος ὄρμος ὁ Στρεπτός. — Δαρείκων.] Ἐίδος χρυσοῦ Περσικοῦ νομίσματος ὁ Δαρείκος, ἀπὸ Δαρείου, καθὰ καὶ οἱ παρὰ τοῖς Ἰσπανοῖς Φίλιπποι, καὶ οἱ παρὰ τοῖς Γάλλοις Λεοδοῖκοι· ἠδύνατο δ' ἕκαστος τῶν Δαρείκων Ἀττικῆς εἴκοσι μνᾶς ἀργυρᾶς.

ΚΕΦ. κγ, σελ. 9, στ. 22, Διέπρεπε.] Ἦγουν μακρῷ ἐδόκει τοῖς μὴ κρίνειν ὀρθῶς εἰδόσιν ὑπερβάλλειν Γοργίας ὁ Λεοντίνος σοφιστὴς Φιλόλαον τὸν ἐκ Κρότωνος Πυθαγορικὸν φιλόσοφον, καὶ Πρωταγόρας, ὁ Ἀεθρήτης σοφιστὴς, τὸν πολίτην αὐτοῦ Δημόκριτον τὸν φιλόσοφον· ἤκμασαν δ' οὗτοι πάντες κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον.

ΚΕΦ. κδ', ΣΕΛ. 10, στ. 8, Κάκωνος.] Ἐνδέχεται μὲν ἄλλοις ἄλλως γενεαλογηθῆναι τὸν Κάκωνα· Ἀπολλοδώρῳ μὲν γὰρ (Γ, ἡ) Λυκάωνος βασιλέως Ἀρκαδίας γενέσθαι λέγεται ὁ Κάκων, Παιουανίας δὲ (Δ, α.) Κάκωνα τὸν Κελαινοῦ τοῦ Φλυοῦ ἐξ Ἐλευσίνος εἰς Μεσσήνην κομίσαι τὰ τῶν μεγάλων θεῶν ὄργια φησίν· ἐνδέχεται δὲ καὶ τρεῖς τούτους Κάκωνας, ἄλλον ἄλλοτε βασιλεύσαντας ἐν Πελοποννήσῳ γενέσθαι, καθὰ δηλοῦσι καὶ οἱ παρώνυμοις ἀπ' αὐτῶν κληθέντες Κάκωνες. καὶ τούτους γὰρ οἱ μὲν περὶ τὸ τῆς Τριφυλίας Δέπρην πρὸς τῇ Μεσσηνίᾳ κατωκῆσαί φασιν, ὅθεν καὶ τάφος ἐν Δεπρῷ Κάκωνος εἰδείκνυτο (Παιουαν. Ε, ε', καὶ Στραβ. σελ. 345), καὶ Κάκωνες οἱ Δεπρεάται τὸ πάλαι ὠνομάσθησαν (Ἠσυχ. λεξ. Δεπρεάται). οἱ δὲ, περὶ

περί Δύμην, καὶ Ἥλιν, καὶ ποταμὸν οὕτω κλιθόντα Κάκωνα· εἰσι δὲ οἱ καὶ τὴν Ἠλείαν ἄλιν ἀπὸ Μεσσηνίας μέχρι Δύμης Καυκωνίαν τὸ πάλαι λέγεσθαι, ὡς κατεσημνημένη ὑπὸ Καυκῶνων, ἰσχυρίζονται. ὅτι δ' Ἀρκαδικὸν ἦσαν εἰ Κάκωνες τὴν ἀρχὴν ἔθνος, ἀνίττεται μὲν ὁ Ἀπολλόδωρος, βασιλείως Ἀρκαδίας γενέσθαι λέγων τὸν Κάκωνα, διαρρήδη δὲ λέγει ὁ Στράβων, προσθεὶς ὅτι καὶ πλανητικὸν, καθάπερ τὸ Πελασγικόν· τεκμήριον δὲ, καὶ γὰρ καὶ περὶ τὴν Παρλαγονίαν Κάκωνες ἦσαν κατοικοῦντες, ὧν ἐμνημόνευσεν Ὅμηρος (Διαδ. Κ, 429, καὶ Υ, 329), καθὰ καὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ (Ὀδυσ. Γ, 366). τούτοις προσθήτη ὅτι καὶ οἱ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενοι Τζάκωνες, καὶ ἡ Τζακωνία, τοὺς Πελοποννησιακοὺς παρεμφαίνουσι Καύκωνας, κατασχόντας ἴσως τὸ πάλαι καὶ μέρος τῆς Λακωνικῆς, ἢ καὶ μεταδόντας τῆς κλήσεως διὰ τὴν γειτνίασιν.

ΚΕΦ. κβ', σελ. 10, στ. 23, Κίος κ. τ. λ.] Βιθυνίας πόλις ἡ Κίος· ἡ δὲ Ἐλαία τῆς Αἰολίδος ἐστὶ, ὡς τὰ Μύλασα, τῆς Καρίας, καὶ τὰ Πάταρα, ἡ θηλυκῶς, ἡ Πατάρα, τῆς Λυκίας. — Στ. 26, Προσιέμενος.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ Προσιέμενος. — ΣΕΛ. 11, στ. 2, Ἄκρα.] Ἀκροπόλις. — Στ. 4, Ἰμεριον.] Οὕτω διορθωμένη ὑπ' ἄλλων ἐκ τοῦ Πλουτάρχου (Φωκίων. §. 18) τὴν γραφὴν κατεχωρίσαμεν εἰς τὸ κείμενον (ἀντὶ τοῦ Ἰμεραῖον), προσειληφότες καὶ τὰ ἐχόμενα, Καὶ Σπάρτωνα.

ΚΕΦ. κς, Σελ. 11, στ. 7, Ἀγλαΐδα κ. τ. λ.] Ἐξ Ἀθηναίου (σελ. 415) εὐληπταὶ τὰ περὶ Ἀγλαΐδος. αἱ δώδεκα μναί, ἰσόσθαμοι σχεδόν τί εἰσι Παλατικαῖς λίτραις ἑπτακάδεκα· αἱ τέσσαρες χροίνικες, λίτραις ἕξ, ὁ Κοῦς, τέσσαρασι, καὶ ἡμίσει λίτρας· τούτου δὲ τὴν αἰτιατικὴν περισπῶσιν εἰ Ἀττικῷ, Κοῦ, λέγοντες.

ΚΕΦ. κζ', σελ. 11, στ. 11, Ἀδδηφάγους.] Καὶ ταῦτα ἐκ τοῦ Ἀθηναίου (σελ. 415 καὶ 416). — Λιτυέραν κ. τ. λ.] Οὕτω διορθωσάντων ἐτέρων οὐκ ὠκνησα καταχωρίσαι εἰς τὸ κείμενον, καθὰ καὶ τὸν ἐξῆς Χαρίδαν (ὃν Ἀθηναῖος Χαιρίδαν ἐνομαζέει) εἰς τὸν παρὰ τῷ Ἐυσαθίῳ Χαρίλαν (ὅπερ ἐστὶ Χαρίλαον) ἔτρεψα.

ΚΕΦ. κθ', ΣΕΛ. 12, στ. 6, Νικίππου.] Διορθωσὶ τινες, Νικίου· Νικίαν γὰρ καὶ οὐ Νικίππον ἐνομαζέει Στράβων τὸν τυραννήσαντα Κῶων. — Στ. 8, Καὶ οὖν τό.] Ἐν ἄλλοις γράφεται, Καὶ οὖν καὶ τό.

ΚΕΦ. λ, σελ. 12, στ. 18, Ἐπὶ Ἰππῳ.] Γραπτέον Ἐρ' Ἰππων· καθὰ διορθωσθαί τινες ἐβουλήθησαν. — Στ. 21, Κἀγαθί.] Ἐτέρων διορθωσάντων (ἀντὶ τοῦ Καὶ ἀγαθί), ἢν' ἡ ἰαμβεῖον· ὅπερ εἰκὸς τὸν Ἀλιανὸν ἐκ τινος ποιητοῦ παρεληφέναι. — Στ. 24, Τῷ φίλτρῳ.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ, Τῷ φίλτρῳ.

ΚΕΦ. λβ', ΣΕΛ. 13, στ. 3, Ἄτε δή.] Ἄμεινον γράφειν, Ἄτε δὲ, καθὰ καὶ ἐν ταῖς ἐξῆς (Γ, ιδ.) — Ἰβρισμένων.] Ἰπερηφάνων, ὑβριστικῶς πολυτελών. οὕτω γὰρ καὶ Ἐυριπίδης (Φοινίσ. 1118) εἰρηκεν,

..... Οὐ σημεῖ' ἔχων

Ἰβρισμέν', ἀλλὰ σωφρόνως ἄσημ' ὄπλα.

Στ. 10, Τρωκά.] Πάντα τὰ ὠμὰ ἐσθιόμενα, ἐξαιρέτως δὲ οἱ καρποὶ τῶν δένδρων, ἃ καὶ Τρωγάλια λέγεται (ἐπιθι τὰς εἰς τὸν Ἠλίσιδωρ. σημ. σελ. 87).

ΚΕΦ. λβ, σελ. 13, στ. 14, Ἀπολειφθέντα.] Μακρὰν ἀποπλανηθέντα τῆς ἰδίας ἐπαύλεως. ἴσως δ' ἄμεινον γράφειν, Ἀποληφθέντα, τουτέστι περικυλωθέντα ὑπὸ τῶν βασιλικῶν, καὶ οἷον ἀποχωρισθέντα τῆς ἰδίας ἐπαύλεως. Στ. 16, Ὅ, τι χρῆσεται.] Ἄμεινον γράφειν, Ὅ, τι χρῆσαιτο. — Στ. 23, Καὶ τὸ κατ' ἐμέ.] Ἐξαιλιπτεία εἶναι ταῦθ' ἠγήσαντό τινες· ὀρθῶς μὲν, εἰ γὰρ περὶ τινος τῶν δοκίμων συγγραφέων ὑπῆρχεν ὁ λόγος· οὐκ ὀρθῶς δὲ περὶ τοῦ Ἀδριανοῦ, ὃς ἐπτόχται δεινῶς περὶ τούτων τοιούτους πλεονασμούς. — Στ. 25, ὧς ἂν μάλιχα.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ, ὧς ἐνὶ μαλιχα· ἀλλ' οὐδ' οὕτω θεραπευθήσεται οὐθ' αὐτη, οὐθ' ἡ τοῦ ἐξῆς, Γενοίμην, γραφή· ὠφελει γὰρ εἶναι, Γενήσονται, διὰ τὸ προηγησάμενον, Τιμησώ.

ΚΕΦ. λγ, ΣΕΛ. 14, στ. 17, Δίκνου.] Κανοῦν ἐνταῦθα σημαίνει, τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον Κανίσριον. — Ὠμίσης.] Οὕτω διωρθώκασιν ἐκ τοῦ Πλουτάρχου (Ἄρτοξ. §. 4) ἀντὶ τοῦ, Ὁ Μίσης. — Στ. 18, Τὴν Περσίδα.] Ἄμεινον γράφειν μετὰ τῆς προθέσεως, Εἰς τὴν Περσίδα. — Στ. 22, Νῆ τὸν Μίθραν.] Ἐπιθὶ τὰς εἰς τὸν Ἡλιόδωρον σημειώσεις (σελ. 149).

ΚΕΦ. λδ, ΣΕΛ. 15, στ. 3, Τοὺς Μάγους ἐργάζετο.] Γράψε, Τοὺς ἄλλους ἐργάζετο, ἦγον τοὺς ἄλλους παῖδας, τοὺς ἑαυτοῦ ἀδελφούς. οὕτω διορθοῦν δεῖν ᾤθησαν, ἀντὶ τοῦ κακῶς γραφομένου, Τοὺς Μάγους ἐργάζετο. — Στ. 8, Τετόλμηται.] Τρεπτέον τὸν σόλοικον παρακείμενον εἰς τὸν ὑπερσυντελικόν, Τετόλμητο. — Στ. 16, Θριδακινῶν.] Θριδακινήν Ἀπτικὴν καλοῦσιν ἦν οἱ λοιποὶ Θριδάκα· σημαίνει δὲ τὸ ἐν τῇ συνθεσίᾳ λεγόμενον Μαρούλιον, ἢ ὡς εὑρηται παρὰ τῷ Σουίδα (λεξ. Θριδάξ) Μαϊούλιον· ἴσως διὰ τὸ ἀπὸ Μαΐου μέχρι Ἰουλίου μηνὸς ἀκμάζειν μάλιχα τὰς θριδάκας. — Στ. 19, Ἀλλὰ καὶ ἐγώ.] Οὕτω διώρθωκα τὸ παρὰ πᾶσιν ἀδιανόητον, Ἄμα καὶ ἐγώ. — Στ. 22, Συνέσομαι.] Διορθοῦσθαι ἐπεχείρησάν τινες, ἴσως οὐκ ἄλόγως, Συνήσομαι, παρὰ τὸ, Συνήδομαι.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΚΕΦ. β, ΣΕΛ. 16, στ. 13, Μεγαβύζου.] Οὐ πᾶν τι δῆλον πότερον κυρίως, ἢ προσηγορικῶς ἐκδεκτέον τὸν Μεγαβύζον· καὶ εἰ προσηγορικῶς, πότερον ἱερέα τῆς Ἀρτέμιδος τῆς ἐν Ἐφέσῳ, ἢ τῶν ἐνδόξων τινᾶ Περσῶν· εὑρηται γὰρ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ κύριον ὄνομα κρατηγῶ Πέρσου ὁ Μεγαβύζος, καὶ Μεγαβύζοι κληθέντες προσηγορικῶς οἱ παρὰ Πέρσαις ἐπίσημοι, οἷον κρατηγοὶ, ἢ προσήκοντες ἄλλως τῷ βασιλεῖ, καὶ παρὰ ταῦτα οἱ τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος ἱερεῖς. Πλούταρχος μὲν οὖν ταῦτά ταῦτα προσηγορικῶς, οὐ Ζεῦξιν, ἀλλ' Ἀπελλήν καλεῖ τὸν ζωγράφον, καὶ τὸν ἄνδρα τὸν παραγενόμενον εἰς αὐτοῦ, πῆ μὲν (Πῶς ἂν τις διακρ. τὸν κόλακ. τοῦ Φίλ. §. 23.) Μεγαβύζον ἀπλῶς, πῆ δὲ (Περὶ εὐθυμ. §. 12) Μεγαβύζον τὸν Πέρσην, καὶ τὴν πατρίδα προσθεῖς, ὀνομάζει. — Στ. 15, Μελίδα.] Ἀπὸ Μήλου τῆς νήσου οὕτω κεκλησθῆναι ἴσως τι χρώματος. Πλούταρχος δὲ καὶ Ἰληραν αὐτὴν καλεῖ ἐν τοῖς προηλωθείσι συντάγμασι. — Στ. 18, Ὅταν.... θέλῃς.] Ἐξ ἀντιγράφων τὸ, Θέλῃς, ἀντὶ τοῦ Θέλεις.

ΚΕΦ. γ, ΣΕΛ. 17, στ. 6, Εἰσαχθέντος δὲ τοῦ Ἰππεῦ.] Περιττὸν καὶ σόλοικον τὸ ἄρθρον· χωρὶς εἰ μὴ τὸν Βουκόβαλον ὀρισμένῳ εἴλετο παρεμ-

φῆναι. ὅλη δὲ ἡ ἱστορία ἀπίθανος· οὔτε γὰρ Ἀλέξανδρον εἰκὸς ἐπὶ τασούτων ἀγνοῦσαι τῆς γραφῆς τὴν ἀξίαν, οὔτε τὸν Ἀπελλῆν ἀγροίκως εὐτω, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἀναιδῶς, ἐπιπλῆξαι τῷ Βασυλεῖ.

ΚΕΦ. δ, σελ. 17, στ. 14, Ἀκραγαντίνου.] Ἐν τοῖς λοιποῖς, πλὴν ἐνός, γράφεται, τοῦ Ἀκραγαντίνου· ἀλλὰ περιττῶς ἐνταῦθα προσκεῖσθαι τὸ ἄρθρον καὶ ἕτεροι πρὸ ἡμῶν ἀπεφῆναντο. — Στ. 20, Ἐκράτησε τῆ ἀνάγκη κ. τ. λ.] Ἢ μὲν λέξις οὐκ ἔβρωται· ὁ γὰρ μὴν νοῦς δῆλος, Προσέταξεν ὁ τυράννος τῷ Μελανίπῳ καταθέσθαι, τούτέστιν εἶσαι χαίρειν, τὴν γραφὴν· τοῦ δὲ Μελανίππου μὴ πεισθέντος, ἠπέλιπεν ὁ τυράννος τὰ ἔσχατα δράσαι αὐτὸν, μὴ ὑπακούσαντα· καὶ ὁ μὲν ἑταῖρος τοῦ τυράννου ἐξ ἀνάγκης ἐκράτησε τοῦ Μελανίππου· προσάξαντος γὰρ τοῦ Φαλαρίδος οἱ ἄρχοντες τὴν γραφὴν ἠφάνισαν· εἶχε μὲν οὖν τὸ χωρίον οὕτως, « Ἐκράτησε τοῦ ἀνάγκη προσάξαντος, τοῦ Φαλαρίδος δὲ οἱ ἄρχοντες τὴν γραφὴν τοῦ ἀγῶνος ἠφάνισαν », παρ' ἅπασιν, πλὴν τινῶν ἀντιγράφων, ἐν οἷς ἀντὶ τοῦ, τοῦ ἀνάγκη, ἐγράφετο, τῆ ἀνάγκη· ἄλλων δ' ἄλλως σιζάντων τε καὶ διορθωσάντων, ἡμεῖς ἐτέρως ἀναγνωσέον εἶναι ὑπειλήφαμεν, οὕτως, « Ἐκράτησε τῆ ἀνάγκη προσάξαντος » τοῦ Φαλαρίδος· καὶ οἱ ἄρχοντες τὴν γραφὴν τοῦ ἀγῶνος ἠφάνισαν ».

ΣΕΛ. 18, στ. 11, Ἐφ' ἑαυτοῦ.... βαλούμενος τὸ πᾶν τὸ λημμα.] Ἐτρεψα εἰς τὸν ἀόριστον, διαγράψας τῶν δύο τὸ ἕτερον λ. — Στ. 13, Καταφωραθεῖν, αὐτός.] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως, ἀνθ' ὧν ἐγράφετο ἀσυντάκτως, Καταφωραθεῖς, αὐτός, ἢ καὶ (ὡς παρ' ἄλλοις) ὑποσολοικῶς, Καταφωραθῆ, αὐτός. ἐνδέχεται δὲ καὶ, Καταφωραθεῖν, εἰς αὐτός, γεγράφθαι τὸ πάλαι. Στ. 22, τῆς βουλῆς.] Ἰσως διαγραπτέον τὸ, τῆς βουλῆς, ἀρκουμένους τῷ ἐπιφερομένῳ τῆς ἐπιβουλῆς, ἀνθ' οὗ ἐν ἐνόμοις τῶν ἀντιγράφων, τῆς βουλῆς, ταυτολόγως φέρεται.

ΚΕΦ. ε, ΣΕΛ. 19, στ. 11, Γυμναστής.] Ἐτερος οὗτος τοῦ Γυμνασιάρχου· ὁ μὲν γὰρ Γυμνασιάρχης τὴν ἐπιμέλειαν εἶχε τοῦ γυμνασίου ὑπὸ τῆς πόλεως ταύτης πεπιστευμένος· ὁ δὲ Γυμναστής αὐτός ἦν ὁ γυμνάζων τοὺς νέους ἐν τῇ παλαίστρᾳ.

ΚΕΦ. ζ, ΣΕΛ. 20, Περὶ τοῦ μὴ ἐκτιθέσθαι κ. τ. λ.] Ἐθεράπευσα τὸ σόλικον ἔκθειναι, τρέψας εἰς τὸ ἐκτιθέσθαι. — Στ. 8, Ρῆτρα.] Συνθήκη· ἐν δὲ τῷ περὶ ζῶων ιδιότητος (ΙΕ, κδ) ἐχρήσατο τῇ λέξει ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ συνθήκῃ λεγομένου Στοιχείματος.

ΚΕΦ. η, σελ. 20, Περὶ Ξενοκλέους καὶ Ἐυριπίδου ἀγωνισαμένων.] Ἐγράφετο κακῶς..... ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγωνισαμένων· οὐ γὰρ ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἀλλ' Ἀθήνῃσιν οἱ Τραγικοὶ τε καὶ Κωμικοὶ ποιηταὶ ἠγωνίζοντο. διέγραψα τοίνυν τὸ, ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἐτέρων τούτου παραινεσάντων. — Στ. 15, Τούτου δεύτερος.] Τούτου τοῦ Ξενοκλέους δεύτερος, ἤγουν ἠπτῶν ἐκρίθη ὁ Ἐυριπίδης· νόμος δ' ἦν τέσσαρσι δράμασιν ἀγωνίζεσθαι πρὸς ἀλλήλους τοὺς ποιητάς, ἃ καὶ ἐνὶ ὀνόματι Τετραλογία ἐλέγετο. — Στ. 17, Γελαιῶν δὲ κ. τ. λ.] Ταῦτα διορθωσάντων ἐτέρων παρελήφθη εἰς τὸ κείμενον, ὅπερ ἡμαρτήμενος ἐγράφετο, Γελαιῶν δὲ, οὐ γὰρ Ξενοκλέα μὲν ἠτᾶσθαι, Ἐυριπίδην δὲ νικᾶν.

ΚΕΦ. θ, ΣΕΛ. 21, στ. 1, Ἡθῆδον.] Ὅσοι ἦσαν ἐν ἧθῃ, καθὰ ἐξηγεῖται Θουκυδίδης (Γ, λς'), ὁ τῆς Ἀττικῆς ὁμότητος ταύτης μνημονεύσας. — Στ.

6, Πολιάς.] Πολιάς και Πολιοῦχος ἐπωνομάζετο Ἀθήνησιν ἢ Ἀθηναῖ, ὡς προσατεῖσα τῆς πόλεως.

ΚΕΦ. 6, σελ. 21, στ. 9, Οὐκ εἶχον..... ὅποι ποτὲ αὐτὸν κατάθωνται.] Οὕτω καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ φαμὲν, Δὲν εἶχαν, ἢ Δὲν ἔξευραν πῶ νά τὸν βάλωσι, τουτέστιν, Οὐκ εἶχον ὅπως αὐτὸν κατ' ἀξίαν τιμήσουσι. — Στ. 13, Τὸ πλάτος.] Ὅθεν καὶ Πλάτωνα φασὶν ὀνομασθῆναι, διὰ τὸ πλατὺν εἶναι τὸ σῆρον. — Στ. 16, Πληρωμάτων.] Πλήρωμα λέγεται τὸ ἐρ' ἐκίχης νεῶς οὐ μόνον ναυτικὸν, (τὸ τοῖς Ἰταλοῖς λεγόμενον Equipaggio), ἀλλὰ καὶ πολεμικὸν πλῆθος.

ΚΕΦ. 12, ΣΕΛ. 22, στ. 7, Ἐκκαλύπτονται.] Δείκνυνται τοῖς θεαταῖς. Στ. 9, Ἀποσπαττόμενον χορὸν.] Ἄντι τοῦ Χορὸν ἐγράφετο Χοῖρον, ὃ δὴ διαφόρως διορθωσάντων, αἶον Ἰρον, Κεῖρονα, Χειρώνακτα, Χορὸν, τὴ τελευταίαν αὐτὴν διορθωσιν προσελόμην.

ΚΕΦ. 13, σελ. 22, στ. 17, Τί δ' ἂν ἐμοῦ δοίητε;] Οὕτω διορθωτο ἡ Κασωθὼν τὸ κατὰ δοτικὴν γεγραμμένον Ἐμοί. ὁ νεῦς, Τίνες δ' ἂν ἐμὲ ἄξιον κρίνοιτε; οὐδενὸς δηλονότι, ἐπεὶ οὕτω τι τοῦ φθονεῖσθαι ἄξιον εἰργασάμην. — Στ. 18, Τὸ τοῦ Ἑυριπίδου.] Τὸ ἐκ τῶν Φαινισσῶν (548 καὶ 554),

Κουδέτερον αὐτοῖν φθόνον ἔχει νικώμενον·

Περιβλέπεσθαι τίμιον; κενὸν μὲν οὖν.

ΚΕΦ. 14, σελ. 22, στ. 26, Πεῖραν καθεῖναι.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ παρὰ πᾶσι τοῖς ἄλλοις ἡμαρτημένου, Πεῖραν καταθεῖναι. — ΣΕΛ. 23, στ. 16, Οὐ γὰρ οἱ κατὰ Κλέωνα.] Οὐ γὰρ ἦν αὐτῶ, τῷ Ἀριστοφάνει, τὸ δρᾶμα κατ' ἐκεῖνο τὸ δρᾶμα, ἐν ᾧ ἐκωμῶδει Κλέωνα τὸν δημαγωγόν. — Στ. 19, Ἄπτες πρᾶγμα καὶ δράμα παράδοξον.] Ἀπολύτως (ὡς φασὶν οἱ Γραμματικοὶ) ἐκδικεῖον τὰς τέσσαρας αὐτὰς αἰτιατικὰς, καὶ δὴ καὶ τὰς ἐξῆς, φθονερούς ὄντας κ. τ. λ. — Στ. 23, Προσηρημένους.] Οὕτω τινὰ τῶν ἀντιγράφων ἀντὶ τοῦ παρ' ἄλλοις Προσαρουμένους. — Στ. 25, Ἄκουσμα ἔδοξεν ἡδίστον.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ παρ' ἄλλοις, ὡς ἀκουσμα ἔδοξεν ἡδίστον ἐνδέχεται μέντοι τὴν ἀρχαίαν γραφὴν ὑπάρχει, Ἄκουσμα ἔδοξεν ὡς ἡδίστον ἔτραψα δ' ἂν καὶ τὸ ἔδοξεν εἰς τὸ ἔδοξαν, εἰ μὴ τὰς καινότητας υπερφιλοῦντα τὸν Ἀλιανὸν ἡδεῖν. — Στ. 26, Αἶδε αἱ Νεφέλαι.] Δρᾶμα τῶν σωζομένων Ἀριστοφάνους οὕτω καλούμενον, ἐν ᾧ κωμῶδει Σωκράτην. — Στ. 31, Καινοὶ τραγωδοῖς.] Τοῖς κατ' ἔτος νέοις εἰσαγομένοις ἐν Διονυσίαις. — ΣΕΛ. 24, στ. 2, Ἐρεσελῶν.] Σκώπτων ἐρεθιστικῶς. — Καὶ Κριτίας.] Διωρθωσάμην τρέφας τὸν διαζευκτικὸν, Ἡ, εἰς τὸν συμπλεκτικὸν, Καί. σημείωσαι δὲ καὶ τὸ συνάρτητον, Ἐρεσελῶν..... ἐξεβιάσαντο. πολλὰ δὲ τοιαῦτα ἐν τῷδε τῷ κεφάλαίῳ. — Στ. 13, Τί παράδοξον.] Οὐ μόνον παράδοξον, ἀλλὰ καὶ ψεῦδος ὄντος τὸν Ἀριστοφάνην ἀργύριον λαβεῖν ἐπὶ τῷ κωμῶδησαι Σωκράτην, ἢ τὴν Ἀριστοφάνους κωμῶδιαν αἴτιον Σωκράτει θανάτου γεγονέναι· αἱ μὲν γὰρ Νεφέλαι τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς ἐγδοηκοστῆς ἐννάτης ὀλυμπιάδος ἐδιδάχθησαν, ὃ δὲ Σωκράτης τῷ πρώτῳ τῆς πέμπτης καὶ ἐνενηκοστῆς, ἦγον μετὰ τρία πρὸς τοῖς εἰκοσιν ἔτη, τὸ κῶνειον ἔπιεν. — Στ. 15, Καὶ γὰρ τοι καὶ τὸ τοῦ

Κρατίνου κ. τ. λ.] Ὁ νοῦς, Καὶ γὰρ ται συνέβη, εἴποτε ἄλλοτε, καὶ τότε τῷ θεάτρῳ νοσῆσαι τὰς φρένας, ἤγουν ἐκστῆναι τοὺς θεατὰς τῶν φρενῶν, τοῦτο τὸ τοῦ Κρατίνου, τουτέστιν ὡς εἰρηκὲ πευ Κρατίνος, διασύρων τῶν θεωμένων τὴν ἄνοιαν. — Στ. 21, Ὡς ὅτι μάλισα.] Ὅτω πολλά τῶν ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ παρ' ἄλλοις, Ὡς ὅτι κάλλισα· ἐγγρήσατο δὲ τῇ φράσει κἂν τοῖς ἐξῆς (Θ, λβ) — Στ. 29, Τοῦ κωμωδίας καὶ Ἀθηναίων κατασφραγεῖν.] Ταύτην προειλόμην τὴν γραφὴν τῆς ἐτέρας, Τῆς κωμωδίας κ. τ. λ.

ΚΕΦ. ιε', ΣΕΛ. 25, Ἀσβόλω χρισαμένων.] Σημείωσαι τὴν σολικὸν χρῆσιν τοῦ μέσου Χρισαμένων, ἀντὶ τοῦ Χρισάντων. — Στ. 20, Κλαζομενίων τινές.] Πλούταρχος (Λακων. Ἀποφθ.) εὐ Κλαζομενίους, ἀλλὰ Χίους ὀβριῖσαι ταῦτα ἰσόρηκε. — Στ. 25, Προσέταξαν αὐτόν.] Ἡ μὲν πλείων χρῆσις, ἣ περ ἄλλαχού (Β, ιζ. Δ, ιε. Ζ, α. Θ, μα) κατηκολούθησε, δοτικὴν ἀπαιτεῖ· οὐκ ἀποσρέφεται μέντοι ὁ Αἰλικνός οὐδὲ τὴν κατ' αἰτιατικὴν σύνταξιν (I, θ), τῇ συνηθείᾳ χαριζόμενος ἴσως, καθ' ἣν. Τὸν ἐπρόσταξαν γὰ κηρύξει, φαίμεν ἂν, αὐτὰ ταῦτα μαθερμηνεῦσαι βουλόμενοι.

ΚΕΦ. ιζ', ΣΕΛ. 26, στ. 18, Ἐπιθεῖς ἐπ' αὐτὸν τῶν κρεῶν.] Διορθοῦνται τινες εὐλόγως πάνυ, Ἐπιθεῖς ἐπ' αὐτῷ τῶν κρεῶν.

ΚΕΦ. ιη, ΣΕΛ. 27, στ. 5, Διέβαλε Τιμόθεος.] Ἄμεινον γράφειν ἐν παρατάσει, Διέβαλλε.

ΚΕΦ. κ, σελ. 27, στ. 22, Καὶ αὐτὰ ἕκασα.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ. Καὶ αὐτῷ ἕκασα.

ΚΕΦ. κα, ΣΕΛ. 28, στ. 6, Ὁ ἐκ Κεραμείων.] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως ἀντὶ τοῦ, Ὁ ἐκ Κεραμείων. — Στ. 18, Ἐκ διαφορᾶς.] Ἐκ διχονοίας, ἢ ἐχθρας· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ εὐρηται μέντοι καὶ παρ' Ἡροδότῳ (Δ, κγ, καὶ Ζ, γ) ἢ λέξις. τὸ δὲ Διάφοροι ἀντὶ τοῦ Ἐχθροί, οὐκέτι τῆς συνηθείας.

ΚΕΦ. κβ, ΣΕΛ. 29, Μετέβαλον τὸ ἔννομώτατοι τῆς ἐπιγραφῆς, καὶ τὸ ἐξῆς ἔννομωτάτους, εἰς τὸ ἔννομώτατοι καὶ ἔννομωτάτους. οὕτω γὰρ τὴν λέξιν προήνεγκαν καὶ Πλάτων καὶ Στράβων καὶ ἄλλοι, περὶ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Ἐπιζεφυρίων καλουμένων Δοκρῶν τούτων τὸν λόγον ποιούμενοι.

ΚΕΦ. κγ, σελ. 29, στ. 8, Νομοθέτης αὐτοῖς ἐγένετο.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ, Καὶ νομοθέτης κ. τ. λ. — Στ. 9, Τῶν κηρυγμάτων.] Οἷς πλειστάκις ἀνεκηρύχθη νικῶν, δηλονότι. — Στ. 14, Θεοῖς γὰρ ἐχθρός.] Κατηγορεῖτο γὰρ ἐπ' ἀθεότητι ὁ Διαγόρας, ὡς δηλονότι ἐκ τῶν ἐξῆς (Β, λα).

ΚΕΦ. κδ, σελ. 29, στ. 17, Ἐξέβαλον.] Κατεφρόνησαν, περὶ οὐδενὸς ἐποιήσαντο. — Στ. 19, Ἐλεῖν.] Ἰσως γραπτέον Ἐξελεῖν· ἐπάγει γὰρ ὀρθῶς τὸ Ἐξήρει.

ΚΕΦ. κε, ΣΕΛ. 30, στ. 1, Θαρρηλιῶνος.] Τοῦ Ῥωμαῖσι λεγομένου Μαίτου. Δεξιὰ δὲ ἐλέγετο τοῖς Ἑλλήσι πάντα τὰ αἴσια, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν αἰωνιζομένων, εἰ πρὸς ἄρκτον τετραμμένοι, τὰ μὲν ἀπὸ τῆς ἡοῦς φαινόμενα σημεῖα ἀγαθὰ ἐνόμιζον, τὰ δὲ ἀπὸ δύσεως κακὰ, ὡς δηλοῦ καὶ τὸ παρ' Ὀμήρῳ (Διάδ. Β, 353), περὶ τοῦ Διὸς εἰρημένον,

Ἀσράπτων ἐπιδέξει', ἐναίσιμα σήματα φαίνων,

παρατιθέμενον οἷς ἀλλαχοῦ λέγει περὶ τῆς πτήσεως τῶν ὀρνέων (Μ, 239).

Ἐἴτ' ἐπὶ δεξι' ἴωσι πρὸς Ἡῶ τ' Ἡελίον τε,

Ἐἴτ' ἐπ' ἀρισερὰ τοίγε ποτὶ Ζόφον ἠερῶντα.

Στ. 5, Τῇ Ἀγροτέρᾳ.] Τῇ Ἀρτέμιδι, ἐπιθετικῶς, παρὰ τὸ ἐν ἀγροῖς διατᾶσθαι, ἢ, ὡς ἕτεροι, παρὰ τὸ ἄγραις, τουτέστι κυνηγεσίαις, σχολάζειν τὴν θεόν. — Στ. 7, Τὴν ἐν Πλαταιαῖς.] Ἀλλὰ ταύτην ὁ Πλούταρχος (Ἀριστ. §. 19) τετραδί Βονδρομιῶνος ἰσαμένου (τοῦ παρ' ἡμῖν Σεπτεμβρίου) γενέσθαι φησί. — Στ. 8, Ἦτταν αὐτῶν.] Ἡ παθητικῶς ἐκδεκτέον, Τὴν ἦτταν τῶν Περσῶν δηλαδὴ, ὧν ἀρτίως ἐμνήσθη, φήσας « Καὶ Πέρσαι δὲ » ἠττήθησαν « ἢ ἐνεργητικῶς ἀντὶ τοῦ Νίκην, ἣν Ἔλληνες ἐνίκησαν ἐκείνους. καὶ οὐκ ἀπεικὸς καταγρήσασθαι τῇ λέξει τὸν Ἀλιανόν, εἶγε καὶ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης, καὶ ὁ τούτου ἀρχαιότερος Πολύβιος, τῷ Ἦττᾶν ἀντὶ τοῦ Νικῆν ἐγρήσαντο. — Στ. 9, Ἐπ' Ἀρτεμισίῳ.] Οὕτω γέγραφα, διορθωσάντων ἑτέρων, χωρὶς ἄρθρου, ἀντὶ τοῦ, Τὴν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ.

ΚΕΦ. κς, σελ. 30, στ. 21, Καὶ ἐν Κρότωνι, κ. τ. λ.] Οὕτω διορθωτέον εἶναι τὸ χωρίον « Καὶ ἐν Κρότωνι, καὶ ἐν Ολυμπίᾳ δὲ, ἐνθα ἐξαισιάζεμενες καὶ τῶν μπρῶν κ. τ. λ. » αὐτὸς Ἀλιανὸς ἀλλαχοῦ (Δ, ιζ) μαρτυρεῖ. — Στ. 23, Λέγει δὲ ὁ αὐτὸς καί, ὅτι ὑπὸ τοῦ Κώσα ποταμοῦ κ. τ. λ.] Μετέθηκα τὸν, Καί, σύνδεσμον, τῆς ἀρχαίας γραφῆς κακῶς ἐχούσης, Λέγει δὲ καὶ ὁ αὐτὸς ὅτι, τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (Α, ιδ). εἶρηκε περὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ Ἀριστοτέλους « Λέγει δὲ ὁ αὐτὸς καὶ μάχεσθαι ». παρείληρα δὲ καὶ τὸ, Ἰπὸ τοῦ Κώσα ποταμοῦ, ἀντὶ τοῦ, Ἰπὸ τὸν ΚΩΣΑΝ ποταμόν, ἑτέρων τοῦτο διορθωσάντων τῇ τῶν ἐξῆς (Δ, ιζ) ῥηθησομένων παραθέσει. ἠπόρηται μόντοι περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ ποταμοῦ· παρὰ μὲν γὰρ Περφυρίῳ φέρεται ἐπὶ λέξεώς τᾶδε, « ΚΑΥΚΑΣΟΝ δ' ἔφασαν τὸν ποταμὸν σὺν » πολλοῖς τῶν ἐταίρων διαβαίνοντά ποτε προσεῖπεν· καὶ ὁ ποταμὸς ἀπερβέξατο. . . πάντων ἀκουόντων, Χαῖρε Πυθαγόρα » παρὰ δὲ τῷ Ἀπολωνίῳ, « Καὶ ὑπὸ τοῦ ΚΑΤΑ ΣΑΜΟΝ ποταμοῦ, διαβαίνων σὺν ἄλλοις, » ἤκουσε φωνῆν κ. τ. λ. » Διογένηι δὲ (ἐν Πυθαγ. βίῳ) ΝΕΣΣΟΣ ὀνομάζεται ὁ αὐτὸς αὐτὸς ποταμὸς. εἰκὸς δὲ τὰ περὶ Πυθαγόρου τερατολογούμενα ἄλλως ὑπ' ἄλλων ἰσορῆσθαι.

ΚΕΦ. κς, ΣΕΛ. 31, Ὠλιγοῖραι.] Διόρθωκα τὸ ἡμαρτημένον τῆς ἐπιγραφῆς, Ὠλιγοῖραι· σημείωσαι δὲ καὶ τὴν μετ' αἰτιατικῆς σύνταξιν, ἐξηλλαγμένην τῆς τῶν δοκίμων χρήσεως. — Στ. 1, Ἀννικερῖς.] Ἔτερον τοῦτον βούλονταί τινες παρὰ τὸν τῶν Ἀννικερῶν οὕτω καλουμένων τῆς κατὰ φιλοσοφίαν αἰρέσεως ἀρχηγὸν Ἀννικερῖν. — Στ. 5, Ἄλλ' αἰεὶ κατ' αὐτῶν.] Ἐν ἄλλοις γράφεται, Ἄλλ' αἰεὶ κατ' αὐτὸν, τουτέστι τὸν σοῖχον τοῦ δρόμου· τὸ δὲ, Κατ' αὐτῶν, πρὸς τὰς ἀρματατραχίας ἔχει τὴν ἀναφοράν· ὅπερ ἴσως ἂν ἄμεινον ἐγράφετο, Κατὰ τῶν αὐτῶν, καθάπερ ἠρμήνευσε καὶ ὁ Λατίνος μεταφράσης. — Στ. 8, Ἀδυνατόν ἐστι τὸν εἰς μικρὰ οὕτω κ. τ. λ.] Σωξέσθωσαν τοῦτο τῶν νέων οἱ φιλόμουσοι,

Καλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφίν.

δεινοῦ γὰρ νοσήματος, τῆς ματαιοπονίας, ἀνυσιμώτατόν ἐστι φάρμακον.

ΚΕΦ. κ, σελ. 31, στ. 20, Προγονικῶν.] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τοῦ Γονικῶν.

ΚΕΦ. λ, ΣΕΛ. 32, στ. 9, Τετραλογίαν.] Ἐπιθι τὰ ἀνωτέρω (Β, η) σημειωθέντα μαι.

ΚΕΦ. λα, σελ. 32, στ. 18, Ἐυήμερος ὁ Μεσσήνιος.] Ἐγράφετο κακῶς μετὰ διπλοῦ τοῦ ἄρθρου, Ὁ Ευήμερος ὁ Μεσσήνιος. — Στ. 20, Σωσίας.] Ἀντὶ τούτου, Ἰππίας, ἢ Γοργίας, γραπτέον εἶναι τινες ὑπευλόησι. σημειῶσαι δὲ, ὅτι, καθά φησι Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς (Προτρεπτ. σελ. 21), οἱ πλεῖστοι τῶν κατειλεγμένων τούτων ἀθείας ἀπηνέγκαντο δόξαν, διὰ τὸ μὴ πιθεῖν τοῖς δι' ὀρνίθων ἢ σπλάγγων δηλουμένοις καὶ πιθευομένοις ὑπὸ τῶν δεισιδαιμόνων, ὧν ἔοικεν εἶναι καὶ ὁ ἡμέτερος Ἀλιανός· πῶς γὰρ εἰκὸς τὸν ὀρθῶς φρονούντα περὶ θεοῦ, ὑπὸ τῶν γραϊκῶς διανοουμένων εὐσεβῆ νομίζεσθαι; — Ἐπίκουρος.] Καὶ μὴν οὗτος οὐ τὸ εἶναι θεός, ἀλλὰ τὸ προσεῖν αὐτοῦς τῶν ἀνθρώπων ἠρνεῖτο. — ΣΕΛ. 33, στ. 2, Διδασκαλία ἐκ τῆς παρὰ τῶν κ. τ. λ.] Γραπτέον εἶμαι, Διδασκαλία τῆς παρὰ τῶν κ. τ. λ., διαγράφοντας τὴν, Ἐκ, πρόθεσιν, καὶ τῆς πρώτης λέξεως τὸν τόνον εἰς τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους ἀναθεσθάζοντα, ἢ' ἢ παρὰ τὸ οὐδέτερον, Διδασκαλίον· ὡς Ἰρόδοτος μὲν ὡς συνωνύμω τοῦ Δίδαγμα ἐχρήσατο, τὸν δ' Ἀλιανὸν, ὡς Ῥωμαῖον, εἰκὸς ἀντὶ τοῦ Documentum χρῆσασθαι, ὃ σημαίνει οὐ μόνον τὸ Δίδαγμα, ἀλλὰ καὶ τὸ Δεῖγμα, Τεκμήριον (Indicum).

ΚΕΦ. λβ', σελ. 33, στ. 10, Ἀπὸ γενεᾶς Ἡρακλῆν οὐ κεκλήσθαι.] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τοῦ Ἀπὸ γενεᾶς Ἡρακλείδην κεκλήσθαι. — Στ. 15, Ἡρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων.] Τὰ κεχαρισμένα τοῖς ἀνθρώποις ποιῶν, τουτέστιν εὐεργετῶν αὐτούς.

ΚΕΦ. λγ', σελ. 33, στ. 16, Τὴν τῶν ποταμῶν φύσιν.] Διῶρθωκα τὸ ἡμαρτημένον, Τὴν τῶν ποταμῶν φύσιν. — Ρεῖθρα.] Τὰ κοιλώματα τῆς γῆς, δι' ὧν ῥέουσιν οἱ ποταμοί, ἃ καὶ Ἐυτρα λέγεται. — Στ. 20, Μετώπην.] Οὐ δῆλον τίνα λέγει Μετώπην. Στράβων δὲ (Η, σελ. 371). Ἀμμωνίην τινὰ κρήνην Ἀργείας λέγει περὶ τὴν λίμνην Λέρνην, οὐ μακρὰν τοῦ Ἐρασίνου, ἐς τανῦν Κεφαλαίη καλεῖται, καθά φησιν ὁ Μελέτιος· οὐ μετακινήτέον μέντοι τὴν παρὰ τῷ Ἀλιανῷ γραφήν· ἐνδέχεται γὰρ τὴν Μετώπην αὐτὴν τὴν Ἀμμωνίην εἶναι, ἢ καὶ πηγὴν ἐτέραν ἐξ ἧς ἡ Λέρνη, ὡς ὑπονοεῖν παρέχει, καὶ αὐτῆς ταύτης τῆς Λέρνης τὸ παρὰ τῷ αὐτῷ Μελετίῳ νεώτερον ὄνομα, Μασό· ἢ γούν Μετώπη, εἴτε κόρη, εἴτ' ἐκ κόρης εἰς πηγὴν μεταμορφωθείσα, Δάδωνος ἦν τοῦ ποταμοῦ θυγάτηρ, γυνὴ δ' Ἀσωποῦ, καὶ αὐτοῦ ποταμοῦ (Ἀπολλοδώρ. Γ, ιβ.) — Στ. 23, Οἱ ἀπὸ Κνίδου.] Τῆς Καρίας ἢ Κνίδος. ἀνέθεσαν δ' ἐν Ὀλυμπίᾳ οἱ Κνίδιοι Διὸς ἄγαλμα, καὶ ἐκατέρωθεν παρὰ τὸν Δία, Πέλοπα γε, καὶ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν (Πασαν. Ε, κδ'). — Στ. 24, Τὸν αὐτὸν ποταμὸν ὁμοίως.] Τουτέστι τὸν Ἀλφειόν. ἢ τισι μέντοι τῶν ἐκδόσεων εὐρηται τὸν Κνίδον ποταμὸν ὁμοίως, ὅπερ ἔοικε τοῦ Κασωβῶνος εἶναι διορθώσις· ἐκεῖνος γὰρ (σημ. εἰς τὸν Ἀθίν. βιβλ. ι, σελ. 460) ἐστὶν ὁ διατεινόμενος Κνίδον ἀναγνωστέον εἶναι ἐν τῷδε

τοῦ Ἀδλιανοῦ τῷ χωρίῳ. — Στ. 25, Δεικνύουσιν ἐν προτομῇ.] Ἐτόλμησα ἰτόλμημα μὲν ἴσως οὐκ ἀνασχετόν, καθά φησιν ὁ Κωμικός, ἀλλ' οὖν ἐτόλμησα τὴν παρ' ἅπασι γραφὴν, Δεικνύουσιν ἐν τιμῇ, μεταποιῆσαι εἰς τὸ, Δεικνύουσιν ἐν προτομῇ. τὸ μὲν γάρ, Δεικνύειν ἐν τιμῇ, οὐδ' Ἑλληνικῶς πεφρασμένον ἔλας ἐσί· τὸ δὲ, Δεικνύειν ἐν προτομῇ, ὁμολογεῖ γούν τῇ ἰσορίᾳ ἐν γὰρ ταῖς σωζομέναις εἰκόσι τῶν ποταμῶν εἰσὶν αἱ τὴν μὲν προτομὴν (ἐσι δὲ τοῦτο τὸ ἀπὸ τοῦ ὁμφαλοῦ εἰς κεφαλὴν μέρος τοῦ σώματος) ἀνθρώπου, πλὴν τῶν κεράτων, τὰ λοιπὰ δὲ ταύρου σώματι εἰκασμένα ἔχουσι. σημεῖωσαι δὲ καὶ τὸ, Δεικνύουσι, κυρίως ἐνταῦθα εἰρημένον· παρὰ γὰρ τοῦτο καὶ αὐταὶ αἱ εἰκόνες Δείκελα ὠνομάσθησαν.

ΚΕΦ. λδ', ΣΕΛ. 34, στ. 10, Ἐν λέσχῃ καθήμενον.] Ἐπιθετὰ σημεῖωθέντα μοι διὰ μακρῶν, περὶ τῆς Δέσχης, εἰς τὸν Ἡλίοδωρον (σελ. 97.) Στ. 15, Κατὰ τινὰ δαίμονα.] Τὸ ἐν τῇ συνθέσει λεγόμενον, Κατὰ τύχην. — Ἐπι δυσμαίς.] Ἐλλειπτικῶς τοῦ Βίου, ἢ τοῦ Ζωῆς. — Στ. 17, Κακοῦ πρεσβυτικοῦ.] Οὕτω διορθώσαμεθα τὸ ἡμαρτημένον Κακοῦ πρεσβυτιδίου, μνημονεύσαντες τοῦ Κωμικοῦ εἰρηκότος (Πλούτ. 270),

Πρεσβυτικῶν μὲν οὖν κακῶν ἔγωγ' ἔχοντα σωρόν·

πλὴν εἰ μὴ τις ὑπονοήσῃσι Πρεσβυτιαίου κακοζήτως γεγραφέναι τὸν Ἀδλιανόν, κατὰ τὸν τύπον τοῦ Ταλαντιαίου.

ΚΕΦ. λέ', σελ. 34, στ. 18, Γεγηρακῶς εὐ μᾶλα.] Ἐβίω γὰρ ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη. — Στ. 21, Τί πράττει;] Σημεῖωσαὶ τὸ τῆς συνθέσεως ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι Τί κάμνει; ἀντὶ τοῦ Πῶς ἔχει ὑγείας;

ΚΕΦ. λς', ΣΕΛ. 35, στ. 1, Πῶς ἔχει;] Ἄμεινον γράφειν, Πῶς ἔχει; Στ. 2, Εἰ δὲ ἀποθάνω.] Τυπογράφων ἀδελφία ἐφυλάχθη τὸ παρὰ πολλοῖς σωζόμενον, Εἰ δὲ ἀποθάνω. γράφει οὖν, ὡς φέρεται ἐν τισὶ τῶν ἀντιγράφων, καὶ ἐν ταῖς τελευταίαις ἐκδόσεσιν, Ἐὰν δὲ ἀποθάνω.

ΚΕΦ. λς', σελ. 35, στ. 5, Καὶ οὗτος δὲ οὐχ ἦκιστα.] Κάκιστα μὲν οὖν, ὃ βέλτιστε Ἀδλιανέ· ἁμαρτάνει μὲν γὰρ ὁ νοσῶν, μὴ πειθόμενος τῷ θεραπεύοντι, ἀλλ' οὐ διὰ τοῦτο θανάτῳ τιμωρητέος.

ΚΕΦ. λη', σελ. 35, στ. 12, Τὰς Ἰάδας, τὰς Μιλησίων γυναῖκας.] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τοῦ, Τὰς Ἰάδας, ἀλλὰ τὰς Μιλησίων γυναῖκας. ἐνδέχεται μέντοι καὶ ὀρθῶς ἔχειν τὴν μετὰ τοῦ, Ἀλλὰ, γραφὴν· εὐεπίφορος γὰρ ὁ Ἀδλιανὸς εἰς τοὺς πλεονασμοὺς καὶ τὰς εἰς οὐδὲν χρήσιμον παραπληρώσεις. — Στ. 14, Ἡ Μασσαλιωτῶν.] Ἰσως ἐγγράπτο, Καὶ Μασσαλιωτῶν. — Στ. 18, Οἱ ἐφ' ἠῆθης.] Οὐκ ἄκνησα τρέψαι τὴν Ἀπό εἰς τὴν Ἐπί· Ἐφηβοὶ γὰρ ὁ Ἀθήναιος (σελ. 429), ἐξ οὗ ταῦτ' ἐλήφθη, καὶ οὐκ Ἄφηβοι, εἶπεν. καὶ ὁ ἀριθμὸς δὲ τῶν ἐτῶν παραλλάττει, Μέχρι τριάκοντα, λέγοντας τοῦ Ἀθηναίου.

ΚΕΦ. μ', ΣΕΛ. 36, στ. 5, Γιγάρτων.] Ἀκύρως τοῦτο· σημαίνει γὰρ τὰ τῆς σαφυλῆς κοκκία, ἀπὸρ ἢ χυδαία φωνὴ Κούκουτσα ἢ Κουκούτσια καλεῖν ἰώθεν· ὠφείλεν οὖν εἶπειν, καθά καὶ ὁ, ἐξ οὗ ταῦτα παρείληphen, Ἀθήναιος

(σελ. 429), Στεμφύλων· ἐς δὲ ταῦτα τὰ τῆς σαφυλῆς ἐκπίσματα. — Στ. 8, Καὶ ἐλέφας.] Ἄλλ' οὗτος τοσούτου δεῖ πρὸς οἶνον ἀλλοτρίως ἔχειν, ὡς καὶ ᾗδεσθαι τοῖς μεθυστικοῖς πόμασι. καὶ τὸ τῆς ἀλκῆς δὲ ἐπιπλανᾶνεσθαι, μεθύοντα, οὐ τῶν ἀκριβῶς εἰρημένων, εἶγε καὶ οἱ ἐκτάττειν τοὺς ἐλέφαντας εἰς πόλεμον μάλλοντες, ἐξηγρίουν ἀκράτῳ πολλῷ ποτίζοντες (Γ. Μακκαβ. Ε, β). τοῦτο δὲ οὐδὲ Ἀϊλιανὸς ἠγνόηκεν, εἰ καὶ τὸν ἐξ οὐρύκης ἢ ἐκ καλάμου οἶνον, οὐ τὸν ἀμπέλινον, προσφέρειν τοὺς Ἰνδοὺς τοῖς ἐλέφασιν λέγει (Περὶ ζώων ἰδιότ. ΙΓ, η).

ΚΕΦ. μά, σελ. 36, στ. 12, Νυσαῖος.] Οὕτω διὰ τοῦ ὕ (οὐ διὰ τοῦ ἰ) ὁ Ἀθήναιος (σελ. 435) ἐξ οὗ ταῦτα παρελήφθη. — Στ. 13, Ὁ Διονυσίου τοῦ τυράννου υἱός.] Γράφει, Οἱ Διονυσίου τοῦ τυράννου υἱοὶ, καθὰ διορθοῦνται τινες· καὶ γὰρ καὶ ὁ Νυσαῖος υἱὸς ἦν Διονυσίου, καθὰ καὶ ὁ Ἀπολλοκράτης καὶ ὁ Ἰππαρίνος. — Διονυσίου καὶ οὗτος.] Οὕτως ἐτέρου διορθώσαντος παρελήφθη ἀντὶ τῆς προτέρας γραφῆς, Διονυσίου ἀνεψιὸς καὶ οὗτος. Στ. 23, Καλάνω. . . . τῷ Ἰνδῶν σοφιστῇ.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ. . . . Τῷ Ἰνδῶ σοφιστῇ ἐν ἄλλοις δὲ φέρεται, Τῶν Ἰνδῶν σοφιστῶν. σημειῶσαι δὲ ὅτι ἐναυθᾶ τε καὶ τῶν ἐξῆς (Ε, ς) Κάλανον ὀνομάζει Ἀϊλιανὸς, ὃν ὁ Πλούταρχος (Ἀλεξάνδρ. §. 65) Καλάνον, ἔξυτόνως προφέρει. — ΣΕΛ. 37, στ. 3, Ὁ δὲ τὰ νικητήρια ἀναδησάμενος.] Ἐπεὶ τοῦ νικησάντος ἐν τῷ βαρβάρῳ τούτῳ ἀγωνίᾳ ἐμνημόνευσεν, ὥφειλε μὴδὲ τοὺς διαρραγέντας ὑπὸ τοῦ οἴνου σιωπῇ παρελθεῖν· ἦσαν δὲ εἰς καὶ τεσσαράκοντα τὸν ἀριθμὸν, ὡς καλῶς παῖων προσισόρηκεν ὁ Ἀθήναιος (σελ. 437). — Στ. 4, Ἐν Διονύσου δὲ κ. τ. λ.] Ἄλλως ταῦτα ἰσόρηται παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ (σελ. 431) καὶ παρὰ Διογένηι τῷ Λαερτίῳ (βίῳ Ξενοκράτ.) — Στ. 9, Ἀνθίνους.] Οὕτω γράφεται καὶ παρ' Ἀθηναίῳ· καὶ ἔστιν ἀναλογώτερον τοῦ παρὰ τῷ Ἀϊλιανῷ Ἀνθίνους. — Στ. 11, Ἀνέπαυε καὶ ἀπέλειπε.] Οὕτω γραπτέον, ἐν παρατάσει, ἀντὶ τοῦ ἀορίσως γραφομένου παρ' ἅπασιν, Ἀνέπαυσε καὶ ἀπέλειπε (ἄλλ. Ἀφῆκε). χρῆται δ' ἐναυθᾶ τε καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (ΙΒ, ξδ) τῷ Ἀναπαύειν ἐπὶ τοῦ Ἐπιτιθέναι, οὐ πάνυ τι κυριολεκτῶν. — Στ. 16, Τὸ ἐκ Βουτύης.] Διορθοῦσι τὸ ἐκ Βουτούς· ἢ Βουτᾶ γάρ, τῆς Βουτούς, ὡς παρ' Ἡρόδοτῳ (Β, ρνβ' καὶ ρνέ). — Στ. 32, Ἡ πρὸς τὸν οἶνον ἄδικος ὀρυμῆ.] Σημειῶσαι τὸ ἄδικος ἐπὶ τοῦ Ἀμέτρου τεθειμένον· ἐπεὶ καὶ τὸ ἀντιδισσαλμένον Δίκαιος ἀντὶ τοῦ Σύμμετρος εὐρηται παρ' Ἰπποκράτει. — Στ. 33, Πλευρίτιν ἐνεργάσατο.] Ἐτρέψα τὸ Εἰργάσατο εἰς τὸ Ἐνεργάσατο. — ΣΕΛ. 38, στ. 1. Βασιλεὺς Γέντιος πίνειν καὶ οὗτος εἴθιστο ἀκρατῶς.] Τὸ μὲν Γέντιος ἐξ ἐτέρων, τὸ δὲ εἴθιστο ἐξ ἡμετέρας διορθώσεως, ᾗ καὶ ἀλλαγῷ (Γ, κγ καὶ ΙΒ, λ) Ἀϊλιανὸς ἐχρήσατο· εἶχε δὲ ἡ προτέρα γραφὴ ὡδε, Βασιλεὺς γενναῖος πίνειν καὶ οὗτος ἐαυτῷ ἀκρατῶς.

ΚΕΦ. μβ', σελ 38, στ. 11, Καὶ οὖν ἐδεήθησαν.] Ἐν ἄλλ. γρ. Καὶ οὖν καὶ ἐδεήθησαν. — Στ. 12, Σὺν τῇ ἀνωτάτῳ σπουδῇ.] Ἐν ἄλλ. γρ. Σὺν τῇ ἀνωτάτῃ σπουδῇ· εἴρηκε μέντοι καὶ ἀλλαγῷ (Περὶ ζώων ἰδιότ. Δ, μα), Σπουδῆν τὴν ἀνωτάτῳ. ὅπως δ' ἀνωστ' οὖν ἔχει τὰ τῆς γραφῆς, οὐχ ἐλληνικά· ἀνὴρ μὲν γὰρ Ἀττικὸς, ἢ γούν Ἕλλην, εἶπεν ἂν ἴσως, Συνανωτάτῃ σπουδῇ· ὁ δ' Ἀϊλιανὸς, οὐδ' ἐν αὐτῷ τῷ ἀττικίζειν τὸ Ρωμαῖος εἶναι θυνά-

μενος ἀποκρίψασθαι, εἰς τὸ, Ἀνωτάτω (ἢ Ἀνωτάτην) σπουδῆν μεθρημίνευσεν τὸ τῆς πατρίου φωνῆς Summum studium. καὶ οὐ θαυμαζόν·

Τὸ γὰρ ἀποσῆναι χυλεπὸν
Φύσεος, ἣν ἔχει τις αἰεὶ,

καθὰ ποῦ τις ἔφη τῶν Κωμικῶν (Ἀριστοφάν. Σφ. 1457). — Στ. 20, Οὐδὲ πέσειν.] Γραπτέον ἴσως, Οὐδὲ πέσει, δια τὸ προσηγησάμενον, ὅτι.

ΚΕΦ. μγ', σελ. 38, στ. 23, Λυσιμάχου. . . . Πολύμνιδος.] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς, Νικισμάχου. . . . Πολυμάτιδος.

ΚΕΦ. μδ', ΣΕΛ. 39, στ. 10, Σφάττειν βλέπων.] Ἀριστοφάνειος ἡ φράσις καὶ σύνταξις (Σφ. 847),

Ἄλλ' εἰσαγ' ἀνύσας· ὡς ἐγὼ ΤΙΜᾶΝ ΒΛΕΨΩ·

σημαίνει δὲ τὸ Βλέπω, ἀπαρεμφάτω συντασσόμενον τὴν ἐπιτεταμένην καὶ ὀλοσχερῆ τῆς ψυχῆς προσοχὴν καὶ οἰονεὶ πρόσρηξιν τῇ διὰ τοῦ ἀπαρεμφάτου δηλουμένη πράξει ἢ ἐνεργείᾳ· οἶον καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ φαμέν, Βλέπει νὰ φάγη, νὰ πῆ, νὰ κλέψῃ, νὰ σφάξῃ κ. τ. λ. καὶ, Βλέπει τί νὰ φάγη, καὶ, Ἄλλο δὲν βλέπει παρὰ νὰ φάγη. — Στ. 20, Καὶ οἶον. . . . μελωδύση σάλπιγι.] Διορθοῦνται τινες οὐκ ἀφωῶς, Καὶ οἶον. . . . μελωδοῦσι σάλπιγες.

BIBΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

ΚΕΦ. α', ΣΕΛ. 40, στ. 9, Πλήθρου.] Ἐς τὸ πλεθρον ἑκατὸν ποδῶν γεωμετρικῶν. — Στ. 20, Ὀφθαλμῶν πανήγυρις.] Σοφιστικῶς καὶ κακοζήλως ἀντὶ τοῦ Ὀφθαλμῶν τέρψις. καὶ οὐ θαυμαζόν· ἐπεὶ καὶ εὐθὺς ἀρχόμενος τοῦ λόγου φρασικὴν δύναμιν ἐπιδείξασθαι μάλα σοβαρῶς ἐπηγεῖσθαι. ἔσι δὲ μᾶλλον ἐντὸς τῶν ὄρων τοῦ καλοῦ συνέχειν ἑαυτὸν ἀδυνατοῦντος ἢ τοιαύτη δύναμις. εἴρηκε δὲ καὶ ἀλλαγῆ (1Γ, α', σελ. 166) Ἐορτὴν ὄψεως. — Στ. 21, Καθεμμένοις.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ, Καθημένοις. — ΣΕΛ. 41, στ. 2, Ψυχᾶσθαι.] Ψύχεσθαι, ἢ Ψυχάζεσθαι διορθοῦν ἐπιβῶλλοντό τινες. ἴσως γραπτέον, Ψυχάσαι, παρὰ τὸ Ψυχάζειν ἀμεταβάτως, ὥπερ ἐχρήσατο καὶ ἐν τῷ περὶ ζώων ἰσορίας (Ε, κα). — Στ. 14, Ἀποσέγειν τὴν ἀκτίνα.] Τουτέστιν, Ἀποκλείειν δίκην ζέγγους τὸν ἥλιον. διορθοῦσθω δέ μοι ἐντεῦθεν ἢ Σοφοκλῆς (Οἰδ. Κολ. 313),

Κρατὶ δ' ἩΛΙΟΣΤΕΡΗΣ

Κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίας νιν ἀμπέχει,

γράφοντι ἩΛΙΟΣΤΕΓΗΣ. — Στ. 18, Καθαγίζοντων.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ, Καθαγίζομένων. — Στ. 26, Ἐκ τῆς αὐτῆς δάφνης.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ, Ἐκ τῆς αὐτοῦ δάφνης. — ΣΕΛ. 42, στ. 1, Ἄφ' ἧσπερ οὖν καὶ τότε.] Παρείληφα τὴν διορθώσιν τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς, Ἄφ' ἧσπερ ἐρῶν καὶ τότε. — Στ. 3, Πελασγίας.] Ἐκ διορθώσεως ἐτέρων, ἀντὶ τοῦ Πελαγονίας.

ΚΕΦ. ε', ΣΕΛ. 43, στ. 5, Ἀντίγονόν γέ μὴν φασί. . . εἶδε.] Ἀνακόλουθον τῇ συντάξει· χαίρει δὲ τοῖς τοιοῦτοις ὁ Ἀλιανὸς.

ΚΕΦ. ς', σελ. 43, στ. 15, Κατασκάψει ἄλλος.] Παρέλιθα τὴν ὑφ' ἑτέρων διορθωθείσαν γραφὴν, ἀντὶ τοῦ, Κατασκάψει ἢ ἄλλος· τεθνηκὼς γὰρ ἦν Ἀλέξανδρος ἤνικα ταῦτα ἐλέγετο.

ΚΕΦ. ζ', σελ. 43, στ. 18, Ψυγερούς.] Ταῦτό δύναται τῷ Ἐπιφύγους, καθ' Ἡσύχιον· ὁ μέντοι Ἀλιανὸς ἐπὶ τῶν Φιλοφύγων τέταχε τὴν λέξιν, οὗς ἢ συνήθεια Ψεγαδιασὰς ὀνομάζει, παρὰ τὸ Ψεγάδιον. τοῦτο δὲ ὑποκορισικὸν τῷ τύπῳ, ἀλλ' οὐ τῷ σημαυνομένῳ, ἐστὶ τοῦ Ψέγος, οὐδετέρου, ὅπερ οὐχ εὔρηται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· ὡσαύτως γὰρ καὶ Ἰφράδιον φασὲν παρὰ τὸ Ἰφος· περὶ δὲ τῶν τοιοῦτων ὑποκορισικῶν ἐπιθὴ καὶ τὰ ἐν τοῖς ἐξῆς (Η , ιδ') σημειωθσόμενα. — Στ. 20, Δυσμενίδαι.] Ἐπαίξει τοῦτο, ὡς πατριωνυμικὸν δῆθεν παρὰ τὸ Δυσμενεῖς, τούτεσι Δυσμενῶν υἱοί· ἴσως δὲ καὶ βυλόμενος αἰνίζεσθαι τὰς οὕτω λεγομένας κατ' εὐφημισμὸν Ἐυμενίδας θεάς· ὅθεν καὶ τινες εἰς τὸ Δυσμενίδες τρεπτέον εἶναι ὑπέλαβον.

ΚΕΦ. η', ΣΕΛ. 44, στ. 1, Κατὰ σπουδᾶς.] Ἀριστοφάνειος ἢ φράσις (Ἰππ. 1370),

Οὐδεὶς κατὰ σπουδᾶς μετεγγραφήσεται·

ἐκφράσαις δ' ἂν τοῦτο Γαλλισί, Par intrigue. — Στ. 4, Πυρρήγισαίς.] Τοῖς τὴν Πυρρήγην οὕτω καλουμένην δρχησιν ἐρχομένοις.

ΚΕΦ. θ, σελ. 44, στ. 19, Ὡν ἕνα.] Τὸν Ἐκτορα, περὶ οὗ φησι (Διάδ. Ο, 605),

Μαίνεται δ' ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγγέσπαλος. . . .

Στ. 24, Κατὰ τὴν Κρητῶν ἔννοιαν.] Κρηῖτες γὰρ ἐν ταῖς παρατάξεσι τοὺς καλλίστους κοσμήσαντες, διὰ τούτων τῷ ἔρωτι θύουσι (Ἀθην. σελ. 561).

ΚΕΦ. ι, ΣΕΛ. 45, στ. 2, Ὅτι τις. . . . προεἶλετο.] Οὕτω γράρειν δεῖν ἐγνων, μεταποήσας εἰς τὸ Ὅτι τὸ Ὅτε· τὸ δὲ Προεἶλετο, ἀντὶ τοῦ Ἐἶλετο, ἐξ ἑτέρων ἐστὶ διορθώσεως· κέχρηται δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (ΙΔ , ι) τῷ συνήτῳ. — Στ. 4, Ἐπέβαλον.] Δι' ἣν αἰτίαν μετεποίησα τὸ Ὅτε εἰς τὸ Ὅτι, διὰ τὴν αὐτὴν ταύτην καὶ τὸν παρατατικὸν, Ἐπέβαλλον, εἰς τὸν ἀόριστον, Ἐπέβαλον, τρεπτέον εἶναι ὑπέλιθα· ὡς ἅπαξ γὰρ γεγονὸς ἰσόρρηται τὸ λεγόμενον, καθὰ δὴ καὶ τὸ τούτου ἐχόμενον, « Ἄλλου δὲ τίνα ἄνδρα. . . . ὅτι χρῆσθς » κ. τ. λ. »

ΚΕΦ. ια', σελ. 45, στ. 16, Οἱ Περιπατητικοί.] Οὐ τῶν Περιπατητικῶν, ἀλλ' Ἰπποκράτους τὸ δόγμα, ἢ μᾶλλον Ἡρακλείτου, ἐξ οὗ παραλαβὼν κατεχώρισεν ἐν τῷ περὶ ἐνούπνιων συντάγματι Ἰπποκράτης, ἢ ὅσας ποτ' ἦν ὁ τοῦ συντάγματος ἐκείνου πατήρ.

ΚΕΦ. ιβ', σελ. 45, στ. 22, Ἐπεὶ τούναντιον. . . τὰ ἐκ τούτων κ. τ. λ.] Ἡ γραπτέον, Ἐναντία, ἢν' ἦ, Ἐστὶ καταμαθεῖν τὰ ἐκ τούτων, ἐναντία ὄντα τοῖς γιγνεμένοις παρὰ τοῖς ἄλλοις· ἢ τρεπτέον τὸ ἄρθρον, Τὰ, εἰς τὸν, Καὶ, σύνδεσμον· θ καὶ ἄμεινον. ἔσαι δὲ ὁ νοῦς, Τούναντιον γὰρ ἐστὶ καταμαθεῖν καὶ ἐκ τούτων, τούτεσι, τῶν ἐξῆς ῥηθησομένων. — Στ. 24, Εἰσπνεῖν.] Ὅθεν καὶ

Εἰσπνήλης παρὰ Λάκωσιν ἐκαλεῖτο ὁ ἔρασις. ἔλεγον δ' αὐτὸ τεῦτο καὶ Ἐμπνεῖν, καθά φησι Πλούταρχος (Κλεομένη, §. 3.) — ΣΕΛ. 46, στ. 4, Τῆ Σπάρτῃ.] Διορθοῦνταί τινες γράφοντες, Ἐν τῇ Σπάρτῃ. — Στ. 5, Καὶ τὸ ἔτι θερμότερον.] Καὶ τὸ ἔτι δεινότερον· ὅτι δὲ καὶ τοῦτο σημαίνει ἡ λέξις, μάρτυς ὁ Κωμικός (Πλούτ. 415),

Ὡ θερμὸν ἔργον, κἀνόσιον, καὶ παράνομον.

ΚΕΦ. ιδ. σελ. 46, στ. 12, Λόγος ἔχει.] Διέγραφα τὸ πρὸ τοῦ Λόγος βάρβαρον ἄρθρον· τὸ μὲν γὰρ Λόγος ἔχει, ταῦτο δύναται τῷ Δέγεται, ἢ τῷ Φασί· τοῦ δὲ ἐνάριθρου ἢ χρῆσις οἰκεία τοῖς παροιμίας τινὸς μνημονεῦσαι βουλομένοις, οἷον, « Ὁ γὰρ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει, ὡς ὅμοιον ὁμοίῳ αἰεὶ πέ- » λάζει ». — Δωμάτων.] Ἴσως γρ. Δωματίων, τουτέστι, Κοιτῶνων, θαλάμων· καὶ γὰρ ὁ Ἀθηναῖος (σελ. 442), ἐξ αὐτῶν, τοὺς ἰδίους θαλάμους ἐκμισθῶσαι σὺν ταῖς αὐτῶν γυναίξιν τοὺς Βυζαντιοὺς φησί. — Στ. 14, Ἐπιμισθώσαντας.] Ἐπληθῆσμαι οὐκ οἶδ' ὅπως γράψαι Ἀπομισθώσαντας, ὡς ἐν τινι τῶν ἀντιγράφων φέρεται. — Στ. 21, Ἀλλοτριώτατα.] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τοῦ, Ἀλλοτριώτατοι. — ΣΕΛ. 47, στ. 4, Ἐπίνομεν.] Διορθωσάμεν ἐκ τοῦ Ἀθηναίου, ἀντὶ τοῦ, Ἐπινε. τὴν δὲ διάθεσιν καὶ τάξιν τῶν σίχων ἐξ ἐτέρων παρελήφα.

ΚΕΦ. ιε, σελ. 47, στ. 8, Διαβεβόηται.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ Διαβεβαίωται. — Στ. 9, Δὲ ταῦτην τὴν αἰτίαν.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ, Δὲ νῦν τὴν τοιαύτην αἰτίαν· πάλαι γὰρ ταῦτα, καὶ οὐκ ἐπ' Ἀδριανοῦ, ἰσόρηται τὰ περὶ Ἰλλυριῶν. — Στ. 12, Ἡ ἂν βούληται.] Οὕτω γράφειν δεῖν ἔγνω, ἀντὶ τοῦ Ἐὰν βούληται· δηλον δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐξῆς. Ἀθηναῖος δὲ (σελ. 443) τάναντία ἰσόρηκε, λέγων ὅτι ταῖς γυναίξιν ἔφειτο πρόπινειν εἰς ἂν τύχοιεν τῶν παρόντων.

ΚΕΦ. ιζ. σελ. 47, στ. 22, Ἐφ' ἡσυχίας κατεβίωσαν;] Παρεμυθησάμεθα μικρὸν τῇ ἐρωτηματικῇ σίξει τὸ τοῦ χωρίου γριπῶδες· παράβαλλε δὲ τοῖς ἐξῆς (Ζ, ιδ.) — ΣΕΛ. 48, στ. 16, Οὔσαν· καὶ διὰ ταῦτα οὔτε ἐπεψήφισεν Ἀθηναῖοις τὸν κ. τ. λ.] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως ἀντὶ τοῦ, Οὔσαν Ἀθηναῖοις· καὶ διὰ ταῦτα οὔτε ἐψήφισε τόν. Ἐπιψηφίζεν γὰρ ἐλέγετο παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, τὸ ψήφους προβάλλοντα τῷ δήμῳ ἐρωτᾶν, ὅτῳ δεκεῖ, ἢ μὴ δεκεῖ καταγῶνάι τινος· ὅπερ οἱ Γάλλοι διὰ τοῦ Mettre aux voix ἐκφράζειν εἰώθασι. μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ξενοφῶν (Α. Ἀπομνημ. α, 18), αὐτὸ τοῦτο περὶ Σωκράτους λέγων, ὅτι, « Ἐπιστάτης ἐν τῷ δήμῳ γενόμενος, ἐπιθυμήσαντος τοῦ δήμου παρὰ τοὺς νόμους ἐννεὰ σρατηγούς μιᾷ ψήφῳ ἀποκτεῖναι πάντας, οὐκ ἠθέλησεν ἐπιψηφίσει ». καὶ σημειῶσαι ὅτι δέκα λέγει τοὺς σρατηγούς Ἀδριανὸς, καθὰ καὶ Οὐαλέριος Μάξιμος, καὶ πολὺ πρότερον Πλάτων· Ξενοφῶν δὲ ἐννεὰ· περὶ ἧς διαφορᾶς ἐπιθι τὰ σημειωθέντα ὑπὸ τῶν κριτικῶν εἰς τὸν Διόδωρον τὸν Συκελιώτην (ΙΓ, ρα). — Στ. 23, Ἐπίσῳμα.] Ἐσῳσε τοῦτο ἢ συνήθεια εἰς ἐπίρρημα τρέψασα τὸ, Ἐπίσῳμα, ὅπερ αἰ εἰς τὸ χυδαίεσθον καταφερόμενοι, Πίσῳμα, καὶ Πίσυμα λέγουσιν. — Στ. 32, Ἀρίκοντο καὶ κέεινοι.] Διαγραπτέος ὁ Καί. — ΣΕΛ. 49, στ. 1,

Ἐνέτρεψαν τὴν σύγκλητον.] Εἰς αἰδῶ καὶ σέβας ἐκίνησαν. οὐ πολὺ παρὰ τοὺς ἀρχαίους τὸ Ἐντρέπω καὶ ἡ Ἐντροπή, κατακορέσεν τούτοις χρησαμένων τῶν μεταγενεσέρων, καὶ μάλις τῶν κατὰ τοὺς Πτολεμαϊκοὺς καὶ τοὺς ἐξῆς χρόνους. ἡ δὲ συνῆθεια τὸ μὲν Ἐντροπή εἶδε· τοῦ δὲ ῥήματος τὴν μίσην ἐφύλαξε διάθεσιν, Ἐντρέπομαι, ἐπὶ μεταβατικῆς ἐννοίας χρησαμένη τῷ Ἐντροπιάζω, ὅ τὸ αὐτὸ δύναται τῷ Καταισχύνω. Πλούταρχος δὲ καὶ Διατρέπω ἀντὶ τοῦ Ἐντρέπω εἴρηκε· καὶ ἴσως ἦν ὅτε ἦν ἐν χρήσει καὶ τὸ μετὰ διπλῆς προθέσεως Διεντρέπω, ὅθεν τὸ τῆς συνῆθειας Ἀδιέντροπος, ὁ ἀναίσχυτος, ὅν ἡ χυδαίεσσα φωνὴ Ἀδιάντροπον ὀνομάζει· ἐνδέχεται μέντοι μὴ τῷ α, ἀλλὰ τῷ πλεονασμῷ τῷ ὦ γεγονέναι τὸν χυδαϊσμόν, ἀντὶ τοῦ Ἀδιάντροπος, ὅν ὁ Σειράχ. (Κς, ια) Ἀδιάντροπον εἴρηκεν « Ἐπὶ θυγατρὶ ἀδιατρέπτω » σερέωσιν φυλακῆν, ἵνα μὴ, εὐρύουσα ἄνεσιν, ἑαυτῇ χρῆσται ». — Στ. 3, Ἐγὼ δὲ πολιτείαν φαίνω ἄν.] Ὁ μὲν Δὲ ἐξ ἀντιγράφου· προσέθηκα δὲ καὶ τὸν Ἄν, διὰ τὸ ἀσολοικόν· ἐγγράφη γάρ, Ἐγὼ καὶ πολιτείαν φαίνω. — Στ. 11, Κἂν ἀρπάσαιμι.] Ἐτρέψα τὸ Καὶ εἰς τὸ Κἂν, ἵν' ἤ ὁ νοῦς ἐμφατικῶς, Οὐχ ὅπως ἂν λάβωμι διδομένην ὑφ' ἐτέρου, ἀλλὰ καὶ ἀρπάσαιμι ἂν ἐπιδραμῶν αὐτὸς, ἣν μὴ τις διδῶ.

ΚΕΦ. ιη', σελ. 49, στ. 15, Καὶ ὑπὲρ τούτων ὁ Σειληνὸς ἔλεγε.] Οὐκ ἔβρωται τὸ χωρίον· ὤφειλε γὰρ εἶναι, Ἀτὰρ οὖν καὶ ὑπὲρ κ. τ. λ. (ὡς Β, μδ, Γ, κ, Δ, ιθ) ἢ, Καὶ οὖν καὶ ὑπὲρ (ὡς Β, ιζ), ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, ἵν' εἴγε συναπτεσθαι τοῖς προηγουμένοις. — ΣΕΑ. 50, στ. 1, Καὶ διατελευσῖν (ἢ δ' ὅς) ὑγιεῖς καὶ ἄνεσοι.] Παρέιληφα τὸ Ἰγιεῖς ἐξ ἀντιγράφων. — Στ. 9, Διακοσίων μυριάδων. καὶ διαπλεύσαντάς γε τὸν ὠκεανὸν μυριάσι χυδαίαις ἀνθρώπων.] Ἀνάθρως, Ἀνθρώπων, γραπτέον εἶναι ὑπέληφα, ἀντὶ τοῦ παρ' ἅπασιν, Τῶν ἀνθρώπων· ἴσως δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Διακοσίων μυριάδων, γραπτέον, Δισχυδαίων μυριάδων, ἵνα μὴ μάχρητο ἀλλήλους τὰ λεγόμενα· εἰ γὰρ Διακοσίων ἦν μυριάδων ὁ τῶν οἰκητόρων ἀριθμὸς, πῶς δισχυδαίαις μυριάσι διαπλεύσαι τὸν ὠκεανὸν ἠδύνατο; ἐφεῖται μὲν γὰρ τῷ μυθολογούντι ἀπίθανα, οὐ γὰρ μὴν καὶ ἀδύνατα τερατεύεσθαι. — Στ. 18, ὧς φαύλος.] Εἰς ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ, ὧς φαύλους. — Στ. 24, Κατεῶληθαι δὲ οὔτε ὑπὸ σκύτους κ. τ. λ.] Ἐοικέ πως ταῦτα τοῖς τῷ Πυθέα τερατολογηθεῖσι περὶ Θουόλης τῆς νήσου, ἐν ἣ οὔτε γῆ, κατ' ἐκείνον, ὑπῆρχεν ἔτι, οὔτε θάλασσα, οὔτ' ἀήρ, ἀλλὰ σύγκριμά τι ἐκ τούτων ἀπάντων πλεύμονι θαλαττίῳ εοικὸς (Στραβ. Γεωγρ. Β, σελ. 104). — ΣΕΑ. 51, στ. 8, Ὁ Χίος.] Θεόπομπος δηλονότι ὁ ἐκ Χίου, Ἰσκρατοῦς μαθητὴς, ὁ ταῦτα μυθολογήσας.

ΚΕΦ. ιθ', σελ. 51, στ. 11, Ἡρέσκετο.] Προειδόμεν τὸν ἐν ἀντιγράφοις παρατατικὸν τοῦ παρ' ἄλλοις Ἡρέσατο. — Στ. 27, Ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐγγόνει ἔμοῦ τι, καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν κ. τ. λ.] Σύναπτε τὸ, Ὀμοῦ τι, τῷ Ὀγδοήκοντα, ἵν' ἤ ὁ νοῦς, Σχεδὸν ὀγδοήκοντα, ὡς φαμεν ἐν τῇ συνηθείᾳ. εἰ δὲ πρὸ ἡμῶν ἅπαντες, τῇ κακῇ σίζει τοῖς ἐπομένους συνάψαντες (ἐγράφετο γὰρ, Ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐγγόνει, ὁμοῦ τι καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν), ἀντὶ τοῦ Ἄμα ἐξεδέξαντο· εἰσὶ δ' αἱ καὶ εἰς τὸ Ὀμοῦ τε μεταβαλεῖν ὄρμησαν. — ΣΕΑ. 52, στ. 22, Εἰς τοσοῦτον προῆλθε φιλοτιμίας.] Ἐπὴν ὠρῶκα τὸ κακῶς γεγραμμένον Περιῆλθε.

ΚΕΦ. κ', σελ. 52, στ. 30, Κατεσκευάσαι.] Ἐν ἑτέροις γρ. Διεσκευάσαι.

ΚΕΦ. κβ', ΣΕΛ. 53, στ. 17, Ἀναθέμενος τοῖς ὤμοις.] Προσέθηκα τὸ ἄρθρον, διὰ τε τὸ ἀσολοικόν, καὶ ὅτι αὐτὸς Ἀλιανὸς ἐγρήσατο, αὐτὸ τοῦτο τὸ κατὰ τὸν Αἰνεΐαν καὶ ἀλλαγῶ (Σουΐδ. λέξ. Ἐυάγκολον) διηγούμενος.

ΚΕΦ. κγ', ΣΕΛ. 54, στ. 2, Καλὰ δὲ καὶ τὰ τῆς ἄλλης.] Προσέθηκα τὸ ἄρθρον, τὰ, ἐπίσης ὃν ἀναγκαῖον, ὡσπερ δὴ καὶ τὰ προηγούμενα καὶ τὰ ἐπόμενα. — Στ. 11, Παρ' Εὐμαίῳ.] Οἱ μὲν, Παρ' Εὐμένει, ἕτεροι δὲ, Παρὰ Μηδίῳ, γραπτέον εἶναι διατείνονται ἐνταῦθα. — Στ. 18, Ἀπείχε τῶν βασιλείων.] Γράφε, Ἀπείχε δὲ τῶν βασιλείων· εἰκὸς γὰρ παρῶσθαι τὸν σύνδεσμον ἀμαρτίαν τῶν γραφάντων. — Στ. 22, Ἀναγράφαντες.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ, Γράψαντες. — Στ. 24, Καὶ ἐκεῖνός ἐστι.] Καίπερ εὐεπιφόρου εἰς τοὺς ἀκαίρους πλεονασμοὺς ὄντος τοῦ Ἀλιανῶ, εἰκὸς ὅμως ἐνταῦθα ἠμαρτῆσθαι τὴν γραφὴν, ἀντὶ τοῦ, Καὶ Διόδοτος ἐστὶ παρά γὰρ τῷ Ἀθηναίῳ (σελ. 434), ἐξ οὗ ταῦτα ἠρανίσαστο ὁ Ἀλιανὸς, διαρρήδην ὁ Διόδοτος μνημονεύεται. « Ἐπὶ δὲ ὁ Ἀλέξανδρος πλείων. . . . δηλοῦται » δὲ τοῦτο ἐν ταῖς ἐφημερίσιν αὐτοῦ, ἃς ἀνέγραψαν Εὐμένης τε ὁ Καρδιανός, καὶ Διόδοτος ὁ Ερυθραῖος. »

ΚΕΦ. κδ', σελ. 54, στ. 25, Τῶν τε ἄλλων σπουδαίων.] Προσέθηκα τὸν, Τε, διὰ τὸ ἐπαγόμενον, Καὶ οὖν καί. — Στ. 27, Ἀποθνήσκοντι.] Μεταμέλει μοι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀποκαταστήσαντι τὸ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φερόμενον Ἀποθνήσκοντι, ἀντὶ τοῦ, Ἀποθνήσκοντα.

ΚΕΦ. κε', ΣΕΛ. 55, στ. 13, Φιλόπατρις.] Προειλόμην τὴν τῶν κριτικῶν διορθώσιν τῆς ἠμαρτημένης γραφῆς Φιλόπαις. — Στ. 18, Ὡς δ' οὐκ ἐπέισθη.] Ἀσυνάρτητον τοῦτο πρὸς τὰ ἄνω· ὅθεν οὐκ ἀπιθάνως διορθοῦνται τινες, ὅ δ' οὐκ ἐπέισθη. Ἔγνων μόντοι κατὰ χώραν ἔξω τὴν γραφὴν διὰ τὸ εὐκατάφορον τοῦ Ἀλιανοῦ ἐπὶ τὰς τοιαύτας ἀσυνταξίας. — Στ. 25, Ὅ δὲ συνεβούλευε.] Ὁ Πίνδαρος δηλονότι, μετὰ τὸ συναΐσαι τὰ τεῖχη τῶ νεῶ διὰ τῶν θωμίγων. ἴσως δὲ γραπτέον, ὡς τινες παρήνεσαν, τότε δὲ συνεβούλευε. ἴσασθαι τοῦτο καὶ Ἡρόδοτος (Α , κς'), παρὲς τὸ Πινδαροῦ ἔνσημα. Θωμίγξ δὲ, τὸ λεπτὸν σχοινίον, κατὰ τοὺς Δεξικογράφους. — ΣΕΛ. 56, στ. 3, Τὴν μετ' ἐλευθερίας ἀσφάλειαν.] Οὕτω διορθωτέον ὡς ἔστιν εἶναι τὸ παρ' ἅπασιν κακῶς γραφόμενον, Τὴν μετ' ἐλευθερίας φυγὴν.

ΚΕΦ. λ', ΣΕΛ. 57, στ. 8, Ὁ τῆς τραγωδίας ὑποκριτής.] Εἰκὸς παραλειφθῆναι τι τῶν περὶ Διγενούς ἐνταῦθα ἀβελήφια τῶν ἀντιγραφῶν, ὅπερ ἀναπληροῦν ἔξοισιν ἐκ τοῦ περὶ ζῶων ιδιότητος (ζ', α') « Ἀκόλασον κίτην » ἀπέπατο παντελῶς πᾶσαν. »

ΚΕΦ. λβ', σελ. 57, στ. 19, Οὐκ ἐπὶ τέχνῃ καθαρίζειν μέλλοντι.] Οὐ μέλλοντι τῷ καθαρίζειν ὡς ἐπιτηδεύματι καὶ τέχνῃ χρῆσασθαι, οὐκ ἐσομένῳ καθαριστῇ τοῦτο γὰρ ἐνταῦθα τὸ, Ἐπὶ τέχνῃ, βούλεται, πρὸς δ' ἀντιδιείσαται τὸ, Ἐπὶ παιδείᾳ τι μαθάνειν ἢ δῆλον ἐκ τῶν εἰρημένων τῷ Πλάτῳ (Πρωταγόρ. σελ. 312), « Τούτων γὰρ σὺ ἐκάστην οὐκ ἐπὶ τέχνῃ ἔμαθες, ὡς δημιουργὸς ἐσόμενος, ἀλλ' ἐπὶ παιδείᾳ, ὡς τὸν ιδιώτην καὶ τὸν ἐλεύθερον πρέπει ». περιττὴ δὲ ἡ ἐπανόληψις τῆς μετοχῆς, Μᾶλλοντι. —

Στ. 20, Μὴ ὦν ἀπαίδευτος.] Ἱστορίας δηλονότι. ὁ νοῦς, ἐφοβήθη τὴν τύχην τοῦ Λίνου, εἰδὼς ἐξ ἱστορίας ἃ Λίνος ἐπεπόνθει ὑφ' Ἡρακλείους.

ΚΕΦ. λγ, ΣΕΛ. 58, στ. 7, Εἰ μὴ ἐγὼ κ. τ. λ.] ἐκ τῆς Ἰλιάδος (Ε, 215)· τὸ δὲ πλήρες,

Λυτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἄλλότρις φῶς,

Εἰ μὴ ἐγὼ τὰδε τόξα φεινῶ ἐν πυρὶ θείην.

ΚΕΦ. λδ, σελ. 58, στ. 16, Ραθυμία.] Ραθυμίαν ἐνταῦθα λέγει τὴν διάχυσιν καὶ περιχάρειαν τῆς ψυχῆς· ἢ δῆλον καὶ ἐκ τοῦ Ἐκραθυμῶ, καὶ τοῦ Ἐκραθύμκσις, ἅπερ ἡ χυδαία συνήθεια μετεποίησεν εἰς τὸ Ξεραθυμῶ, καὶ Ξεραθύμκσις. — Φυλάττειν.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς ἄλλοις, Φυλαχθῆναι.

ΚΕΦ. λς, σελ. 58, στ. 20, Ὀγνη ἐπ' ὄγνη κ. τ. λ.] Ἐν ἄλλοις, Ὀγχνη ἐπ' ὄγχνη, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδυσσ. Η, 120), ἐξ οὗ καὶ παρῶδησεν αὐτὰ ὁ Σταγειρίτης. μνημονεῦει δὲ τῆς παρωδίας καὶ Ἐυσάθιος, ἐξηγουμένος τὸ Σῦκον ἐπὶ σύκῳ, « Ὅπου τὰ τῆς συκοφαντίας διηνεκῆ καὶ ἀδιάδραχα, καὶ τῷ μακρῷ τοῦ χρόνου συμπαρακτεινόμενα ». — ΣΕΛ. 59, στ. 4, Τὸν καθ' ἑαυτὸν.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ Τὸν κατ' αὐτόν.

ΚΕΦ. λς, σελ. 59, στ. 5, Ὡσπερ ἐπὶ ξενία παρακαλοῦντες ἑαυτοὺς, ἢ ἐπὶ τινα ἑορτασικὴν θυσίαν, συνελθόντες καὶ σεφανωσάμενοι.] Καὶ τῇ γραφῇ καὶ τῇ ρίζῃ ἡμάρτητο τὸ χωρίον, Ὡσπερ ἐπὶ ξενία.... ἑορτασικὴν θυσίαν ἀνελθόντες, καὶ σεφανωσάμενοι. διώρθωκα οὖν, τρέψας τὸ παρ' ἀπασιν ἀνελθόντες εἰς τὸ Συνελθόντες, καὶ διασειλας τοῦ προηγούμενου, Θυσίαν. ἴσως δὲ διὰ γε τοῦτο τὸ Θυσίαν, καὶ τοῦ, Ξενία, τὸ ἐν τινι τῶν ἀντιγράφων φερόμενον, Ξενίαν, προελέσθαι ὀφείλον.

ΚΕΦ. λθ, σελ. 59, στ. 17, Ἀχράδας.] Τὰς ἀγρίας ἀπίους, ἅσπερ ἡ συνήθεια Ἀχράδας, καὶ οὐδετέρως, Ἀχράδια, καλεῖ, τρέψασα τὸ ῥ εἰς τὸ λ, καθὰ καὶ ἐν ἄλλοις, ὧν ἐποίησάμεθα μνείαν ἐν ταῖς εἰς τὸν Ἰδιόδωρον σημειώσεσι (σελ. 218). — Καλάμους.] Τὰ ἐν τῇ συνηθείᾳ Σακχαροκάλαμα. Στ. 19, Τέρμινθον.] Λέγεται καὶ Τερέβινθος· ἢ δ' ἐξ αὐτῆς βέουσα ῥητινὴ καλεῖται Τερεθινθίνη, ἔθεν τὸ τῶν Γάλλων Τερέβινθine, καὶ τὸ τῶν Ἰταλῶν Trementina. ἡ συνήθεια τὸ μὲν δένδρον ἐκάλεσε Τζικουδίαν, τὸν δὲ καρπὸν, Τζίκουδον, οὐδετέρως· καὶ ἔσικεν ἀμαρτηθείσης πρῶτον τῆς τοῦ καρποῦ γραφῆς, Τζίκουδον, παρὰ τὸ ὑποκοριστικὸν τοῦ Κόκκου Κοκκίδιον (ὅπερ ἐπ' ἄλλων καὶ Κούκουδον κοινῶς λέγεται), ἔπειτα καὶ τὴν κλήσιν τοῦ δένδρου εἰς τὸ Τζικουδία μεταπεσεῖν, ὡσπερ ἂν εἰ φαίη τις Κοκκιδία, τούτεστιν ἢ τοὺς κόκκους φέρουσα.

ΚΕΦ. μ, ΣΕΛ. 60, στ. 1, Σάτυροι. Σάτυροι δέ.] Διαγραφτέον τὸ πρῶτον, Σάτυροι· λείπει δὲ καὶ ἐν τινι τῶν ἀντιγράφων. — Στ. 2, Τὸν δὲ Σῶλον ψόγον κ. τ. λ.] Οὕτω γραπτέον παροξυτώνως ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς ἄλλοις Σιλλόν· Σίλλος μὲν γὰρ οὐσιαστικῶς ἔστιν ὁ ψόγος καὶ διασυρμός, ὅθεν καὶ τὸ Σιλλαίνειν, ἤγουν τὸ σκώπτειν καὶ διασύρειν, καὶ ὁ Σιλλογράφος ἐπενυμασθεὶς Τίμων, διὰ τὸ ἐμμέτρως σκῶψαι πολλοὺς τῶν ἀρχαίων. Σῶλος δὲ, ἐπιθετικῶς, ἢ Σιλὸς (γράφεται γὰρ καὶ οὕτως), ταῦτ' ὀνόματα

τῷ Σιμόν. καὶ ἔοικεν ἐντεῦθεν καὶ ὁ Σίλλος πεποιῆσθαι, διὰ τὸ σιμοῦν ἀμπέγη τὴν ῥίνα τοὺς σκώπτουτας. — Στ. 5. Οἰνάδων.] Διορθοῦσί τινες Οἰνάρων, ἔστι δὲ Οἴναρα τὰ τῆς ἀμπέλου ρύλλα· Οἰνάς δὲ ἀδος, ἢ καὶ Οἴνη, αὐτὴ ἡ ἀμπελος· Οἰνάνθη δὲ ἡ πρώτη ἔκφρασις τῆς ἀμπέλου.

ΚΕΦ. μᾶ, σελ. 60, Μετωνυμία.] Ἐπωνυμίαι, ἄφειλεν εἰπεῖν, οὐ γὰρ μετωνομάζετο, ἀλλ' ἐπωνομάζετο παρ' ἄλλαις ἄλλως ὁ Διόνυσος. — Στ. 7, Φλεῶνα!] Οἱ δὲ Χῖοι καὶ Φλέα ἀπὸ τῆς Φλεῦς εὐθείας, ἣ φησὶν ὁ Ἐτυμολόγος (σελ. 796). εὐρηται δὲ καὶ Φλυοῦς, συντος, ὁ αὐτὸς καλούμενος (Σχολ. Ἀπολλων. Ἀργον. Α, 115).

ΚΕΦ. μβ, σελ. 60, στ. 9, Ἐλέγη καὶ Κελαινῆ.] Ἄλλως ταύτας ὀνομάζει Ἀπολλάδωρος (Β, β'), καὶ τρεῖς γεγονέναι φησὶ, Λυσίππην, Ἰριονῆν καὶ Ἰριάνασσαν. — Στ. 15, Ὡς ἐνθεώταται.] Γραπτέον, Ὡς ἐνθεώτατα, τουτέστιν ἄγαν ἐνθουσιαστικῶς καὶ μετὰ πάσης ἀκοσμίας. — στ. 16. Ἡ τραγωδία.] Οἷα ἐστὶν ἡ καλυμμένη τοῦ Ἐυριπίδου Βάκχαι. — Στ. 17, Λευκίππην κ. τ. λ.] Καὶ αὗται ἄλλως παρ' ἄλλοις ὀνομάζονται. — Στ. 21, Ἐργάνην.] Οὐσιαστικῶς ἐνταῦθα, οὐκ ἐπιθέτως ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν (Α, β), ἐκδεκτέον τὸ Ἐργάνην.

ΚΕΦ. μγ, ΣΕΛ. 61, στ. 17, Οὐκ ἀλεείνας.] Οὐκ εὐλαθεῖς, οὐ ζητήσας ἐκκλίνει, ὡς ἐξηγεῖται Ἡσύχιος (λεξ. Ἀλεείνων). ἐνδέχεται μέντοι τὴν γραφὴν ὑπάρξει πάλαι, Οὐκ ἀλεγύνας, τουτέστιν, οὐ φροντίσας, οὐδένα λόγον ποιησάμενος· καὶ ἔστι πολὺ παρ' Ὁμήρῳ τὸ Ἀλεγύνειν, καὶ τὸ θεματικώτερον Ἀλέγειν, ἀντὶ τοῦ Φροντίζειν, οἷον (Διάδ. ΙΙ, 388),

Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσσωσι, θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες.

Στ. 19, Οὐδὲ παραιτητόν.] Παρείληφα ἐξ ἑτέρων διορθώσεως ἀντὶ τῆς γραφῆς, Οὐδ' ἀπαραίτητον. — Στ. 20, Ἄλλ' αὐτῶν κεφαλῆσι.] Παρὰ τὸ Ὀμηρικόν (Διάδ. Δ, 162),

Σὺν σφῆσι κεφαλῆσι, γυναῖζί τε καὶ τεκέεσσιν.

ΚΕΦ. μδ, σελ. 61, στ. 26, Συμπεριτυγγάνουσιν.] Ἐξαλειπτέα δοκεῖ ἡ ἑτέρα τῶν προθέσεων, ἡ πρώτη. — ΣΕΛ. 62, στ. 1, Ὁ δὲ δεύτερος.] Ἐξ ἀντιγράφων ἀντὶ τοῦ, Ὁ δὲ ἕτερος. — Στ. 7, Καὶ τῷ ἑτέρῳ δέ.] Περιττὸς ὁ Καί.

ΚΕΦ. μζ, ΣΕΛ. 63, στ. 3, Κλέπτων.] Κρύπτων. — Στ. 7, Ἐκαινούργει.] Ἐνεωτέριζε. — Στ. 12, Ἀντιπάτρῳ τὸν Πειραιᾶ προδιδόναι.] Μῶλον μὲν οὖν Κασσάνδρῳ τῷ τοῦ Ἀντιπάτρου, ὡς ἰσορεῖ Πλευτάρχος (ἐν Φωκίῳνι). ἀντὶ δὲ τοῦ Προδιδόναι, ἔν τισι τῶν ἀντιγράφων φέρεται Παράδουναί.

BIBAIION TETARTON.

ΚΕΦ. ἀ, ΣΕΛ. 64, στ. 11, Παρακαταθήκην.] Ἐπὶ τῆς ὑποθήκης, ἤγουν τοῦ ἐνεχύρου, ἐνταῦθα. — Στ. 14, Ὡς πολλὰ ἀμαρτάνοντα, τοῦ σώματος διὰ τὸ γῆρας πεπονηκός.] Διορθωσάμην τὸ κακῶς γεγραμμένον, Ὡς πολλὰ ἀμαρτάνοντος τοῦ σώματος, τοῦ διὰ τὸ γῆρας πεπονηκός.

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. β', ΣΕΛ. 65, στ. 11, Κιθαριστήν.] Κιθαριστής (ὁ καὶ Ψιλοκιθαριστής λεγόμενος) ἐστὶν ὁ κιθαρίζων, Κιθαρωδὸς δὲ ὁ μετὰ τοῦ κιθαρίζειν ἄδων.

ΚΕΦ. γ', σελ. 65, στ. 22, Ἰματίων.] Ἰσως ἐγγέγραπτο μετὰ τοῦ συνδέσμου, Καὶ ἰματίων.

ΚΕΦ. δ', ΣΕΛ. 66, στ. 2, Ἀπειλεῖ. . . . ΖΗΜΙΑΝ Τὸ ΤΙΜΗΜΑ ΔΡᾶΝ.] Ἐξηγουῦνται τούτο ἀπιθάνως πάνυ, Ἀπειλεῖ ὁ νόμος τῷ γράψαντι ζημίαν ἐπιβαλεῖν τὸ τίμημα τῆς γραφῆς. ἡμεῖς δὲ θαρρόντες ἀποφαινόμεθα ἡμαρτήσθαι τὸ χωρίον· εἰ δέ τις καὶ τὴν διόρθωσιν παρ' ἡμῶν αἰτοίη, ταύτην δὲ οὐκ ἐπιθαρόντως ἂν ἔχοιμεν παρασχέσθαι· εἰκὸς μέντοι γεγραφέναι τὸν Ἀλιανόν, Ἀπειλεῖ. . . . ΖΗΜΙΑΣ ΠΡΟΣΤΙΜΗΜΑ Ἀ ΔΡΑΧΜῶΝ, ἢ, Ἀπειλεῖ. . . . ΖΗΜΙΑΝ ΤΙΜΗΜΑ Ἀ ΔΡΑΧΜῶΝ, ἵνα ἢ ὁ νοῦς (τοῦ ὑπογεγραμμένου Ἀ τὸ Χιλίων δηλοῦντος), Ἀπειλεῖ εἰσπράξασθαι τὸν γράψαντα χιλίας δραχμάς. καὶ ὅτι μὲν οὐδὲν ἔχει βίαιον ἢ τοιαύτη διόρθωσις, αὐτόθεν ἐστὶ καταφανὲς τοῖς καὶ μικρὸν ἐπιστήσασιν· ὅτι δὲ καὶ πολὺ κέκτηται τὸ πιθανόν, μαρτυρεῖ αὐτὸς ὁ Ἀλιανός, ὠλαχῦ (ΙΔ, ζ) εἰπὼν, « Καὶ ἠπέιλησαν αὐτῷ φυγῆς προσίμῃσιν, ἐὰν μὴ κ. τ. λ. » καὶ αὖθις (Ε, ιβ), « Ζημίαν ἐτιμῆσαντο τῷ Δημάδῃ ταλάντων ἑκατόν ».

ΚΕΦ. ε', σελ. 66, στ. 13, Τὸν ἀγῶνα ἔθεσαν ἐπ' αὐτῷ.] Ἐξ ἑτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τοῦ, Τὸν ἀγῶνα ἔθεσαν ἐπ' αὐτόν. — Στ. 14, Ἐξ ἀρχῆς.] Καὶ τούτο ἐξ ἑτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τοῦ Ἐξ ἀρχῶ. — Στ. 18, Οὐ μόνον δὲ ἐφείσατο.] Ἐν ἄλλοις γρ. Μόνον δὲ ἐφείσατο, κατὰ γενικὴν καὶ δίχα τοῦ ἀρνητικοῦ μορίου. — Στ. 25, Ἐπὶ τοὺς Μολιονίδας.] Ἐξ ἑτέρων διορθώσεως ἀντὶ τοῦ, Ἐπὶ τοῖς Μολιονίδαϊς. — Στ. 27, Ἐπιχωριάζοντα αὐταῖς.] Λέπει τὸ Αὐταῖς ἐν ἄλλοις. — Στ. 28, Λυμαινόμενον αὐτῶν τὰ ἔργα.] Ἔργα ἐνταῦθα ἰδίως τὰ κατὰ τὴν γεωργίαν, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ (ἰδ. τὰ εἰς τὸ Ἰπποκράτ. περὶ Ἀέρων, ἰδ. τὰ π. σημειωθέντα μαι, Τόμ. Β, σελ. 258). ὅθεν παραλαβοῦσα ἡ συνθήκαι ἔργατῆν ἐκάλεσε τὸν γεωργόν. — ΣΕΛ. 67, στ. 6, Χρῦσα χαλκείων.] Τουτέστι μεγάλα ἀντὶ μικρῶν· ἐστὶ δὲ ἡ παροιμία παρὰ τὸ Ὀμηρικόν (Διάδ. Ζ, 236),

Χρῦσα χαλκείων, ἑκατόμβαι' ἔνεαεσίων.

ΚΕΦ. ζ'. Ὅτι ἐνίστε μῆτε κ. τ. λ.] Οὕτω διορθοῦν ἔγνωσαν δεῖν τὴν βάρβαρον ἐπιγραφὴν, Ὅτι ἐνίστε μὲν μῆτε ἐν θανάτῳ κακῶν ἐστὶν ἀναπαῦσαι κ. τ. λ. — Στ. 12, Ἀναπαύονται.] Τῶν κακῶν δηλονότι· ἐκ τούτων ἴσως ἡ συνθήκαι ὀρμηθεῖσα, καὶ ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ Ἀποθνήσκειν ἐχρήσατο τῷ Ἀναπαύεσθαι· οἶον, Ἀνεπαύθη ὁ δεῖνα, ἀντὶ τοῦ Ἀπέθανε. — Στ. 17, Ἐπιτιμίδης.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ, Ἐπιτιμίδης· ἄδηλον τίνα λέγει τοῦτον τὸν Ἐπιτιμίδην· εἰκότως δὲ τινες τὸν ἱστορικὸν Τίμαιον αἰνίττεσθαι, τὸν καὶ Ἐπιτίμαιον παρωδικῶς ἔπονομασθέντα, διὰ τὸ πικρῶς ἐπιτιμητικὸν αὐτοῦ καὶ φιλόσογον.

ΚΕΦ. η', ΣΕΛ. 68, στ. 19, Ἀνθ' ὧν ἐκεῖνος.] Μετὰ τὸ ἀνακτήσασθαι δηλονότι τὴν Αἴγυπτον, ἀποστῆσαν καὶ καταφρονησῆσαν αὐτοῦ.

ΚΕΦ. θ', ΣΕΛ. 69, στ. 7, Ἐπισύσταν.] Γράφεται καὶ, Ἀποσύσταν,

καὶ Ἀπόσπασον, οὐδὲν ἀμεινον, εἰ μὴ καὶ χειρον, τῆς φερομένης γραφῆς Ἐπιούσηςον ὑπερ οὐκ ἀλόγως εἰς τὸ, Ἐτι σύσπασον, τρέπειν παραινουσίτινες. — Στ. 10, Ἀτύφως.] Πῶς γὰρ οὐκ ἀτύφως, ὁ τὸ ἀτυφον παρ' αὐτοῦ μαθῶν τοῦ διδασκαλοῦ Σωκράτους; περι οὗ ταῦτα λέγει Ἐπίκτητος (τῶν ἀτύφων καὶ οὗτος φιλοσόφων εἰς γεγωνός), « Ἦρχοντο πρὸς αὐτὸν βουλόμενοι » φιλοσόφοις ὑπ' αὐτοῦ συσπᾶσθαι, κάκεινος ἀπῆγεν αὐτούς ». — Στ. 14, Τί δὲ ἐβούλετο αὐτῶ.] Ἐξ ἀντιγράφου· ἐν ἄλλοις γράφεται, Τί δὲ ἐβούλετο αὐτοῦ. — Στ. 21, Ἀντιπαρεξήγαγεν.] Γραπτέον οἶμαι, Ἀντιπαρεξήγεν.

ΚΕΦ. ιά, ΣΕΛ. 70, στ. 2, Σκιμποδίω.] Κραββατίω· σημαίνει δὲ ἄλλως καὶ τὸ ἐν τῇ συνθηῆα Σκαμνίων, τὸ παρὰ τὸ τῶν Λατίνων Scammum. — Στ. 3, Βλαύταις.] Ἰποδήματος εἶδος αἱ Βλαῦται.

ΚΕΦ. ιγ', σελ. 70, στ. 13, Ἐπήνει τὴν ἡδονήν.] Ἐν ἄλλ. Ἐπαινεῖ τὴν ἡδονήν. ἡδονήν δὲ ἐνόει Ἐπίκουρος, ὡς αὐτὸς περὶ αὐτοῦ λέγει (παρὰ Διαγένει τῷ Δασερίῳ) οὐ τὴν ἐν ἀπολαύσει, ἀλλ' ἣν Κατασηματικὴν ἡδονήν ἐίωθει λέγειν, τουτέστι τὴν ἀταραξίαν τῆς ψυχῆς· προσετίθει δὲ καὶ τὴν χρυσὴν ταύτην γνώμην, καθὰ φησι Κάσσιος (παρὰ τῷ Κικέρωνι) ὡς « Οὐκ » ἐσιν ἡδέως ζῆν ἀνευ τοῦ καλῶς καὶ δικαίως ζῆν ».

ΚΕΦ. ιε', ΣΕΛ. 71, στ. 20, Ἐλύπησε. . . . κατέσρεψε.] Ἀνακολυθον πρὸς τὰ ἄνω· ὠφελε γὰρ εἰπεῖν Δυπήση. . . . κατασρέψη. — Στ. 23, Καμῶν δὲ τὸν σπλῆνα.] Καὶ Λαομέδοντα τὸν Ὀρχομένιον ὡσαύτως διὰ σπληνὸς καχεξίαν δρόμοις μακροῖς, τῶν ἱατρῶν κελυσάντων, τὴν ἕξιν διαπονῆσαντα, ἐπιθέσθαι τοῖς σεφανίταις ἀγῶσιν ἔπειτα, καὶ τῶν ἀκρων γενέσθαι δολιχοδρόμων, ἰσώρηκε Πλούταρχος (Δημοσθ. § 6) — Στ. 28, Καὶ τῇ ἐξῆς ΟΛΥΜΠΙΑΔΙ.] Οὐκ ἔβρωται τὸ χωρίον· οὐδὲ πιθανοὶ εἰ διορθώμενοι, Ἐπὶ τῇ ῥῶῃ Ὀλυμπιάδι· ἴσως ἐγγράπτο, Καὶ τῇ ἐξῆς (ἦγον Ἡμέρα) ἌΛΜΑ ΤΕ ΚΑΙ ΔΙΣΚΟΝ, ἢ κατὰ δοτικὴν, Ἄλματι καὶ δίσκῳ, ἢ τι τοιοῦτον. — ΣΕΛ. 72, στ. 4, Εὐ διαβάς.] Ἰσχυρῶς ἐνεσηριζόμενος τοῖς ποσὶ διαβεθηκῶσι, κατὰ τὸ τοῦ Τυρταίου (Β, κ')·

Ἄλλὰ τις εὐ διαβάς μενέτω, ποσὶν ἀμφοτέρωσι

Στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς.

ΚΕΦ. ιζ', σελ. 72, στ. 19, Ἰπὸ τοῦ Κώσα τοῦ ποταμοῦ.] Ἐπιθὶ τὰ πρόσθεν (Β, κς') σημειωθέντα. — Στ. 22, Σφώτατον ὁ ἀριθμός.] Ἐξ ἀντιγράφου (προσυπακουομένου τοῦ Εὐρημα)· ἐν τοῖς λοιποῖς φέρεται, Σφώτατός ἐστιν ὁ ἀριθμός. — Στ. 25, Ὡς αὐγὴ τοῦ ἡλίου ἐσί.] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τοῦ προφανῶς ἡμάρτημένου, Ὡς ἡ γῆ τοῦ Νείλου ἐσί· καὶ Ἀναξιμένης γὰρ, ὁ κατὰ τοὺς αὐτοὺς Πυθαγόρα χρόνους ἀκμάσας, ἔλεγε, « τὴν Ἴριν γίνεσθαι κατ' αὐγασμὸν ἡλίου πρὸς νέφει πυκνῶ καὶ παχῆ καὶ » μέλανι κ. τ. λ. » (Πλούταρχ. περὶ τῶν Ἀρεσκ. τοῖς φιλοσόφ. Γ, ε'). — ΣΕΛ. 73, στ. 2, Ἐπισρεφόμενου.] Περιερχομένου· παρὰ τὸ (Ὀδυσσ. Ρ, 486),

Παντοῖοι τελέθοντες, ἐπισρεφῶσι πόλιν·

ταύτη δὲ τῇ Ὀμηρικῇ συντάξει καταλλήλως μάλα προσήρμοσαι τὸ τῆς συν-

ηθείας, Γυρίζουσι τὰς πόλεις. — Στ. 6, Βαλανείω.] Δημωσίω δηλαδή βαλανείω μὴ γρῆσθαι παραινεί, οὐ τὸ λουτρῶν ὅλως ἀπέχεσθαι.

ΚΕΦ. ιη', σελ. 73, στ. 10, Παραιβάτην.] Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ κύριος τοῦ ἄρματος, ὁ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἐσῶς καὶ μαχόμενος· ἠνίοχος δὲ ὁ τοὺς ἵππους ἀλύων (Διάδ. Ψ, 132),

Ἄν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἠνίοχοί τε.

Στ. 12, Χαρίεντα.] Ἀόγιον. — Στ. 13, Παρατρέψαντα.] Παρωδήσαντα· Ὀμηρος γὰρ περὶ τῆς Ἀθηνᾶς τοῦτο πεποίηκε, φήσας (Διάδ. Ε, 839) « Δεινὴν γὰρ ἄγεν θεόν ». — Στ. 18, Ἔσχεν αἰδῶ.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ ἔιχεν αἰδῶ.

ΚΕΦ. ιθ', σελ. 73, στ. 26, Διὰ τὴν ἐκ Φιλίππου.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ, Διὰ τὴν τοῦ Φιλίππου.

ΚΕΦ. κ', ΣΕΛ. 74, στ. 4, Εἰς Βαβυλώνα.] Ἐγράφετο, Καὶ εἰς Βαβυλώνα· ἀλλὰ περιττὸς καὶ ὑφ' ἐτέρων ἐκρίθη ὁ σύνδεσμος, διὰ τὸ τοὺς Καλδαίους ἐν Βαβυλώνι μάλις γενέσθαι. — Στ. 7, Τοῖς ἀδελφοῖς τοῖς τρισί.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ, Τοῖς ἀδελφοῖς δι' αὐτοῦ τοῖς τρισί. — Τ' ἀργύριον.] Ἡ περιγραπτέον τὸ ἄρθρον, ἵνα ἦ, Ἀργύριον μόνον λαβὼν, ὅσου ἔδει εἰς τὴν ὁδὸν, ἢ ἐκδεκτέον, Τῆς αὐτῷ ἐπιβαλλούσης τρίτης μερίδος τὸ ἀργύριον μόνον λαβὼν. — Στ. 9, Κρεῖττονα ἀγερμὸν κ. τ. λ.] Ἀνιίττεται τὰ ἐν Οδυσσεΐα (Γ, 301 καὶ Δ, 90). — Στ. 14, Τὸν Δημόκριτον Φιλοσοφίαν.] Ἰσως κἀνταῦθα γραπτέον Σοφίαν, ὡς παρ' ἐτέροις εὐρηται τοῖς περὶ τούτων ἰσορηκίσι. — Στ. 20, Δωριέα.] Ἐπεὶ ἡ Κῶς, ὅθεν Ἴπποκράτης, Δωριέων ἀποικὸς ἦν. — Στ. 21, Ἀλλ' οὖν τὴν τοῦ Δημοκρίτου χάριν.] Γράφεται καὶ, Καὶ τοῦ Δημοκρίτου χάριν, καὶ, Τὴν Δημοκρίτου χάριν. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς γραφῆς· ψεῦδος δὲ τὸ λεγόμενον· οὐ γὰρ Δημοκρίτῳ χαριζόμενος Ἰάσι συνέγραψεν Ἴπποκράτης, ἀλλ' ὅτι, ἤκμαζεν ἐπὶ τὸ τνικαῦτα ἡ Ἰὰς, καὶ ἐσπουδάζετο τοῖς χαριεζέροις· ἢ τίνοι φήσομεν χαριζόμενον τὸν ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ (Δωρικῆς ἀποικίας καὶ ταύτης) Ἡρόδοτον, Ἰάσι καὶ αὐτὸν συγγράψαι;

ΚΕΦ. κγ', ΣΕΛ. 75, στ. 12, Οἱ τρεῖς κώνειον, κ. τ. λ.] Συνέχεε ταῦτα μνήμης ἀμαρτίχ ὁ Αἰλιανὸς, ἐκ τοῦ Ἀθηναίου παραλαβὼν· περὶ μὲν γὰρ Περικλέους ἐκεῖνος (Ἀθην. σελ. 533) τοῦτο μόνον φησὶν, ὅτι τὸ πολὺ μέρος τῆς οὐσίας εἰς Ἀσπασίαν κατανόησε· προῖων δὲ (σελ. 537), Καλλίαν μὲν, καταναλώσαντα τὰ πατρῶα χρήματα, εἰς τοσοῦτον περισῆναι, ὡς καὶ τῶν καθ' ἡμέραν ἀναγκάσιων ἐνδεῆ γενόμενον οὕτω τελευτῆσαι τὸν βίον λέγει· Αὐτοκλέα δὲ καὶ Ἐπικλέα, καταναλώσαντας τὸν Νικίου καὶ τὸν Ἰσχυομάχου πλοῦτον, καὶ μετ' ἀλλήλων ζῶντας, ἀμα καὶ τὸν βίον τελευτῆσαι πόντας κώνειον.

ΚΕΦ. κδ', σελ. 75, στ. 14, Λεωπρέπης.] Οὕτω παροξυτόνως γραπτέον, ἵν' ἡ κύριον ὄνομα· τὸ γὰρ παρὰ τοῖς ἄλλοις, Λεωπρέπης, ἐπιθέτου ἔμρασιν ἔχει. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (Δ, κζ), Παμφάους καὶ Παμφάνης οὐκ ὠκνησα γράψαι, ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς λοιποῖς Παμφαοῦς καὶ Παμφάης· ταῦτα μὲν γὰρ ἐπίθετον, οἷον εἴ τις Παμφαῖ τὸν Ἥλιον ἐπονομάζοι, ὁ δὲ

Παμφάνης, ὄνομα κύριον, ὡς γράφεται καὶ παρὰ Νικολάῳ τῷ Δαμασκηνῷ (σελ. 243 τῆς παρούσ. ἐκδ.). καὶ ὁλως τὰ ἐπίθετα εἰς κύρια μεταλημβανόμενα ἀναβιβάζει τὸν τόνον, οὐ μόνον παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις, οἷόν ἐστι τὸ μετ' ὀλίγα (Δ, κς) Ἐάνθος παρὰ τὸ Ξανθός, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς νῦν Ἑλλησι. Λάμπρος γὰρ φαμέν, κυριωυμουόμενος, καὶ Χρῖστος, παρὰ τὰ ἐπίθετα, Λαμπρός, καὶ Χρῖσός, κ. τ. λ. εὐρηταὶ δὲ καὶ οὐσιαστικά τῷ αὐτῷ σοιχοῦντα κανόνι, οἷόν ἐστι τὸ κύριον Σταυρός παρὰ τὸ Σταυρός.

ΚΕΦ. κί ΣΕΛ. 76, στ. 3, Συνοικῶν τῷ ἀρρώσῃματι.] Ἀντὶ τοῦ Συνοικῶν, παραινοῦσί τινες (Πρακτ. Ῥηνοπερ. Ἀκαδημ. τεχν. καὶ ἐπισ. Τομ. Γ, σελ. 122) γράφειν Εὐδοκῶν, οὐκ ἀναγκαίως, ἐμοὶ γε δοκεῖν. — Στ. 5, Ἐπαύσατο τῆς νόσου αὕτως.] Ἀντὶ τοῦ, Οὕτως, ἐν ἄλλοις φέρεται, Οὕτως.

ΚΕΦ. κς. σελ. 76, στ. 9, Πρεσβύτερος.] Διωρθωσάμεθα, καθὰ καὶ πρὸ ἡμῶν ἕτεροι, ἐκ τοῦ Ἀθηναίου (ΙΒ, σελ. 513), τὸ κακῶς γραφόμενον Πρεσβευτής. — Στ. ιι, Δαοδίκν.] Οὕτω δὲ καὶ Ὀμηρος (Διαδ. Ι, 145) αὐτὴν ὠνόμακε.

ΚΕΦ. κς', Περὶ Παμφάου. . . . Παμφάνης.] Ἐπιθετὰ τὰ ἀνωτέρω σημειωθέντα (Δ, κδ). — Στ. 17, Τριάκοντα μναῖς.] Διακοσίας μναῖς εἰκάξουσι τινες γεγραφέναι τὸν Ἀδριανόν, ὡς ἂν ἔχοιεν πως συμβάλλεσθαι αἱ διακοσῖαι μναὶ τοῖς χιλίοις σατῆρσιν, εὐς δωρησάσθαι τῷ Κροίσῳ τὸν Παμφάνη ἱσπεὶ Νικολάος ὁ Δαμασκηνός· ἐλοίμην δ' ἂν ἐγὼ γε μᾶλλον γράφειν, Τριακοσίας. Στ. 21, Σοὶ δὲ θεοὶ κ. τ. λ.] Ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας (Ζ, 180)· ὁ δὲ λέγων, Ὀδυσσεὺς πρὸς οὐπὼ γημάμενην τὴν Ναυσικίαν· διὸ εἰκὸς καὶ τὸν Διογένην κακεμφάτως παρωδήσαντα, πρὸς τὸν Διότιμον, κιναιδὸν ἴσως ὄντα, εἰπεῖν ἀντὰ ταῦτα· ἐμφαίνει γὰρ καὶ τι τοιοῦτον ὁ μαλθακός.

ΚΕΦ. κη, σελ. 76, στ. 24, Σύριος.] Ὅχι ἐκ τῆς Συρίας, ἄλλ' ἐκ τῆς Σύρου νήσου. Ἦν δὲ Πέθαγόρου Διδασκάλος ὁ Φερεκίδης (Ε, β), καὶ πρῶτος τὸν περὶ μετεμψυχώσεως λόγον εἰσήνεγκεν. — Ἀλγεινόςτατον.] Γράφε, Ἀλγεινότηα, ὃ μάλιστα βούλεται τῶν χαριεσέρον ἢ χρῆσις.

ΚΕΦ. κθ, ΣΕΛ. 77, στ. 17, Κοινῷ.] Τοῦ πᾶσι γνωστοῦ. — Πόσον δὲ. . . . ἐγέλασεν ἄν.] Εγγράφετο, Πόσον δὲ. . . . ἐγέλασε καὶ, κακῶς ἔτρεψα οὖν τὸν οὐκ ἀναγκαῖον, ἄλλως τε καὶ λείποντα ἔντινι τῶν ἀντιγράφων, Καί, εἰς τὸν, Ἄν. οὐ γὰρ ἐγέλασεν ὁ Δημόκριτος ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ τῷ μηδέπω γεννηθέντι κατ' αὐτόν· ἄλλ' ἐγέλασεν ἄν, εἰ συνήκμαζεν αὐτῷ.

BIBAIION ΠΕΜΗΤΟΝ.

ΚΕΦ. β', ΣΕΛ. 78, στ. 6, Εἰς τὴν ἀρρώσιν.] Ἐνάρθως, εἰς ἐκείνην δηλαδὴ τὴν ἀρρώσιν, ἧς ἐμνημόνευσεν ἀνωτέρω (Δ, κη). — Στ. 7, Ὅμοιον ὡς μύξαις] πλεονάζει τὸ ὄς· εἴκει δ' οὐ γραφῶν, ἀλλὰ παρακαμάζοντος ἑλληνισμοῦ ἀμάρτημα εἶναι. — Στ. 8, Θηριώδη.] Θηριώδης ἰδρὼς εἶη ἂν ὁ κακοήτης· τοῦτο γὰρ εἶθ' ὅτε καὶ παρ' Ἴπποκράτει σημαίνει ἡ λέξις, παρ' ᾧ καὶ Βῆα θηριώδη ἐστὶν εὐρεῖν. Τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ Θηριώδη, ῥηματικῶς γράφειν παραινοῦσιν, Ἐθηριώδη, οὐκ ἂν ἀπιθάνως διορθούμενοι, εἴγε πιθανῶς ἐξηγοῦντο· σημαίνει γὰρ ἂν τνικαῦτα τὸ Ἐθηριώδη, οὐ τὸ Εφθειρίασεν,

Ἵπερ ἀμέσως ἐπιφέρει, ἀλλὰ τὸ Εὐλαΐς, τούτεσι σκόληξιν, ἄλλοις παρὰ τοὺς φθείρας, ἐξέζεσεν (Ζήτ. Σουίδ. λέξ. Ἀπάνατο, καὶ Εὐλαί)· ἢ καὶ τὸ, Φθισαῖος ἐγένετο· καθὰ καὶ παρ' Ἱπποκράτει τὸ Θηριῶδες ἀντὶ τοῦ Φθινῶδες ἐξεδήξαντο οἱ τὰ ἐκείνου ἐξηγησάμενοι. — Στ. 10, Τὸν βίον κατήλαξεν.] Γραπτέον, Τὸν βίον μετήλαξεν, ἢ κατέσρεψεν· οὐ γὰρ τετάχασιν ἐπὶ τοῦ τελευταῖαν Ἐλληνες τὸ Καταλλάττειν τὸν βίον.

ΚΕΦ. ε', ΣΕΛ. 79, Στ. 8, Εἴ τι ἐγὼ νοῶ.] Ἐν ἄλλοις φέρεται, Εἴ γε τι ἐγὼ νοῶ.

ΚΕΦ. ς', σελ. 79, στ. 11, Ἀγασθῆναι.] Ζηλωσαι· ἀλλὰ τὸ ζηλοῦν τὰ τοιαῦτα μωροῦ τινος ἂν εἴη, ὡς Ἀδιανέ. — Στ. 14, Ἐνένησο.] Εἰς τοῦτο θαρρόντως ἔτρεψα τὸ Ἐγεγένητο· ἔστι δὲ τὸ Ἐνένησο τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ἐσειβάσθη. — Στ. 16, Θύου.] Ἐπιβὴ τὰ εἰς τὸν Ἰδιόδωρον (σελ. 352), σημειωθέντα περὶ τοῦ Θύου. — Στ. 22, Ἰπὸ τῆς φλογός.] Λίπει παρ' ἅσασιν ἢ πρόθεσις. — Στ. 23, Ἀτρέπτως.] Ἐξ ἀντιγράφου ἀντὶ τοῦ Ἀτρέως. — ΣΕΛ. 80, στ. 2, Ταξίλην.] Μνήμης φασὶν ἁμαρτίᾳ τὸν Ταξίλην ἐν τοῖς ὑπ' Ἀλεξάνδρου ἠττηθεῖσι καταλέγεσθαι πρὸς τοῦ Ἀδιανοῦ· ὁ γὰρ Ταξίλης φέρων ἑαυτὸν ὑπόσπονδον καὶ φίλον παρέδωκεν Ἀλεξάνδρῳ.

ΚΕΦ. θ', σελ. 80, στ. 16, Εἴτα ἐξιν περιεβάλετο.] Γράφει παρατατικῶς, Περιεβάλετο, ἢ ἢ, Ἐπορίζετο τὴν ἔξιν, ἣν μετὰ ταῦτα τελειῶς ἐκτίησαστο· ἠρανίσαστο δὲ ταῦτα ὁ Ἀδιανὸς ἐξ Ἐπικούρου· ἔθεν ἴσως διορθῶν ἴσῳ τε καὶ τὸν Ἀθηναῖον (Η, σελ. 354), τὸν πολλὰ τοῖς κριτικοῖς παρασχόντα πράγματα· παρ' ἐκείνου τίνον ταῦτά φησιν ἐπὶ λέξεως Ἐπικούρου περὶ τοῦ Σταγειρίτου, « Ὅτι καταραγὼν τὰ πατρῷα ἐπὶ στρατείᾳ ὤρμησε· καὶ ὅτι ἐν ταύτῃ κακῶς πράττων ἐπὶ τὸ φαρμακοπωλεῖν ἦλθεν· εἴτα ἀναπεπταμένου τοῦ Πλάτωνος περιπάτου, φησὶ, παραβαλὼν ἑαυτὸν προσεκάθισε τοῖς λόγοις, οὐκ ὦν ἀφυῆς· καὶ κατὰ μικρὸν εἰς τὴν θεωρουμένην ἘΞΗΘΕΝ ». τὴν τελευταίαν οὖν ταύτην λέξιν μεταβλητέαν εἰναί φασιν εἰς δύο ταύτας ἘΞΙΝ ἩΘΕΝ. Τὸ δὲ Θεωρουμένην, εἰ μὴ τις ἠμαρτήσθαι κάκεινο ἰσχυρίζοιτο, ἀντὶ τοῦ Θεωρητικῆν (ἢ Θεωρηματικῆν), ὡς ταυτό γε πάντως σημαίνουσαν τῇ Θεωρητικῇ ἐκδεκτέον· ἔστι δὲ τοῦτο τεκμηριώσασθαι καὶ ἐξ ὧν ὁ τῶν Τακτικῶν συγγραφεὺς Ἀδιανὸς (ἕτερος τοῦ ἡμετέρου Ἀδιανοῦ) ἐν αὐτῷ τῷ προομίῳ εἶρηκε « Τὴν παρὰ τοῖς Ἕλλησι τακτικὴν ΘΕΩΡΙΑΝ, πολλοὶ τῶν πρὸ ἡμῶν συνέγραψαν, οὐκ ἔχοντες ἢν ἡμεῖς ἐν τοῖς μαθήμασιν ἐπιστεύθημεν ἘΞΙΝ ἔχειν » καὶ μετ' ὀλίγα, « Εὖρον οὐκ ἐλάττωνα σπουδῆν ἔχοντα εἰς τὴν παρὰ τοῖς Ἕλλησι ΤΕΘΕΩΡΗΜΕΝΗΝ ΜΑΘΗΣΙΝ ».

ΚΕΦ. ι', ΣΕΛ. 81, στ. 3, Ὀπλίται. . . . μυριάδες τέσσαρες.] Ἀντὶ τοῦ, Ὀπλιτῶν μυριάδες τέσσαρες· καθὰ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ φασὶν, Τέσσαρες χιλιάδες ἄνδρες, γυναῖκες, παιδία, κ. τ. λ. ὀνομαστικῇ ἀντὶ γενικῆς χρώμενοι.

ΚΕΦ. ια', σελ. 81, στ. 9, Ἐξετύφλωσε.] Ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ πᾶν τούναντιον σημαίνει τὸ Ἐξετύφλωσε, τούτεσι βλέπειν ἐπίπαισε. χρώμεθα δὲ τῇ λέξει μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐπαίδευσεν, ἐδίδαξε. τοιαύτη δὲ τις σημασίας μεταπτωσις ἐναντία συνέθη καὶ περὶ τὸ Ἐξομματῶν· παρὰ μὲν γὰρ τῷ Κομικῷ δηλοῖ τὸ ἀναβλέπειν πρὶεν (Πλούτ., 634),

..... Ἄντι γὰρ τυφλοῦ,
Ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας·

παρὰ δὲ ταῖς ὕστερον, τοῖς Βυζαντινοῖς μάλιστα συγγραφεῦσιν, ἐπὶ τοῦ ἐξορύττειν τοὺς ὀφθαλμοὺς τέθειται ἡ λέξις. ἡ δὲ νῦν συνθήεια τὸ Ἐξωμματίζω (χυδ. Ξεματίζω) ἐπὶ τοῦ καθαίρειν τοὺς κυάμους, τὴν προσετηκυῖαν μέλαιναν οὐλὴν, οἷον ὀφθαλμόν, ἐκκόπτοντας, καταχρηστικῶς τέταχεν· ὅθεν καὶ Ἐξωμματισμένα κοκκία τοὺς οὕτω καθαρθέντας κυάμους λέγομεν.

ΚΕΦ. ιγ', σελ. 81, στ. 21, Ἄριστοκρατία δὲ ἐχρήσαντο μέχρι τῶν τετρακοσίων.] Τετρακοσίους ἐνταῦθα ἐκδεκτέον διατείνονται τινες, οὐ τοὺς τετράμηνον ἄρξαντας τετρακοσίους ὀλίγοις ἔτεσι πρὸ τῶν τριάκοντα, ἀλλὰ τὴν ὑπὸ Σόλωνος κατασταθεῖσαν τῶν τετρακοσίων βουλὴν, αὐξηθεῖσαν ἔπειτα εἰς πεντακοσίους, καὶ τελευταῖον, ὑπὸ Ῥωμαίσις, εἰς ἑξακοσίους. ἐνδέχεται μὲν τοὶ καὶ ἡμαρτηθεῖσαι τὸ Ἄριστοκρατία, ἡ μνημὸς τοῦ Ἀδριανοῦ πλάνη; ἢ καὶ τῶν γραψάντων ἀβλεψία, ἀντὶ τοῦ Δημοκρατία· οὐ τεθέντος, οὐχ ἕτεροι ἔσονται οἱ Τετρακοσίοι παρὰ τοὺς μικρὸν πρὸ τῶν τριάκοντα τυραννήσαντας. Στ. 22, Δέκα τῶν πολιτῶν.] Τοὺς κατ' ἔτος χειροτονουμένους δέκα στρατηγούς λέγειν οἴονται τὸν Ἀδριανόν.

ΚΕΦ. ιε', ΣΕΛ. 82, στ. 10, Ἐπὶ Παλλαδίῳ.] Κλαυερίου διορθώσαντος, οὐκ ὠκνησα παραλαβεῖν ἀντὶ τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς, Ἐν Παλλαδίῳ (Ἐπιθε Παισαν. Α, κη, σελ. 69).

ΚΕΦ. ις', σελ. 82, στ. 13, Πέταλον.] Πέταλον (παρὰ τὸ Πετάω) λέγεται πᾶν τὸ εἰς πλάτος λεπτόν ἐπλασμένον σῶμα· ἡ δὲ συνθήεια Πέταλον μὲν ἰδίως καλεῖ τὸ ταῖς ὄπλαις τῶν ἵππων προσηλούμενον σιδηροῦν ἔλασμα, Πετάλιον δὲ, τὸ δίκην χρυσοῦ ἀποσίμβον λεπτότατον χαλκοῦ ἔλασμα· καὶ αἱ Πεταλίδες δὲ, εἶδος ὀστροειδῶν μονόθυρων (ἃς ἐννοῖ Πατελίδας, εἴτε μεταθέσει τῶν κοιχῶν, εἴτε καὶ παρὰ τὸ τῆς Ἰταλῶν φωνῆς Patella, καλοῦσι) διὰ τὸ φύσει ἐκπέταλον τοῦ ζώου, ἐσχηκέναι τὸ ὄνομα δοκοῦσι. ταύτας οἱ Ἀρχαῖοι Λεπάδας ὠνόμαζον, ὡς ὀνομάζουσιν ἔτι καὶ νῦν (Lepadas) οἱ πολλὰ τῆς Φωκαϊκῆς τῶν προγόνων φωνῆς διασώσαντες Μασσαλιῶται. Στ. 17, Θεοσύλην.] Σημεῖωσαι τὸ καινῶς ἐσχηματισμένον, Θεοσύλης· ὠφείλει γὰρ εἰπεῖν Θεοσύλος, ὡς Ἱερόσυλος. περὶ δὲ τοῦ τοιοῦτου σχηματισμοῦ ἐπιθε καὶ τὸν Σουίδαν (λέξ. Ἀλώμενος, καὶ Ἀνόσους).

ΚΕΦ. ιζ', σελ. 82, στ. 19, Εἴ τις.] Διορθοῦνται τινες, ὧς εἴ τις, διὰ τὸ προηγησάμενον Τροσούτον. ἐχρήσατο μὲν τοι καὶ ἄλλαχού (Θ, κδ) ἀναγταποδότως ὁ Ἀδριανὸς τῷ Τροσούτον. — Στ. 20, Ἀπέκτεινον αὐτόν.] Ἐγράφετο κακῶς κατὰ τὸν ἀόριστον, Ἀπέκτειναν· χωρὶς εἰ μὴ τις ὑπολάβῃ τοῦ παρακμᾶζοντος ἑλληνισμοῦ εἶναι καὶ τοῦτο· καὶ γὰρ ἡ συνθήεια τὰ τρίτα τῶν πληθυντικῶν παρατατικῶν ὁμοιότελευτα ταῖς τρίταις τῶν ἀορίστων φιλεῖ προφερεῖν. — ΣΕΛ. 83, στ. 3, Ἀγνοίας.] Ἐν ἄλλοις, Ἀνοίας· διορθοῦνται δὲ τινες, Ἀβουλίας, εἰς οὐδὲν δέον.

ΚΕΦ. κ', σελ. 83, στ. 19, Ἰπὸ Ἀθηναίων.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ, Ἰπὸ Ῥωμαίων.

ΚΕΦ. κβ', ΣΕΛ. 84, στ. 4, Δεσθέντων Κορινθίων.] Καὶ τὸ πάντων ἀΐ

ερχον, καὶ πέντε τάλαντα παρ' αὐτῶν λαβῶν Εὐριπίδης, μισθὸν τοῦ ψεύδους, εἰ χρῆ Παρμενίσκῳ πισεύειν (παρὰ τῷ σχολ. Εὐριπ. Μῆδ. 9). — Στ. 6, Ἰπὲρ δὲ τοῦ τολμημάτος κ. τ. λ.] Διὰ δὲ τὸ περι τοὺς παῖδας τῆς Μηδείας τολμηθῆν κ. τ. λ. ὡς ἔρμηνεύει ὁ Λατίνος μεταφραστής· ἐνδέχεται μὲν τοι τὴν ἀρχαίαν γραφὴν ὡδί πως ἐσχηκέναι, « Ἰπὲρ δὲ τοῦ τολμημάτος, » φασί, τὰς τρίχας τῶν παίδων μέχρι τοῦ νῦν ἐναγίζουσι τοῖς παισὶ τῆς Κορίνθιοι. » τῶν ἰδίων δηλονότι παίδων τὰς τρίχας ἐναγίζουσι τοῖς παισὶ τῆς Μηδείας· τοῦτο καὶ γὰρ ἐπίουον κατ' ἔτος οἱ Κορινθίων παῖδες, ἀπικειρόμενοι ἐπὶ τοῦ μνήματος τῶν Μηδείας παίδων, καθάπερ ἰσόρηκε Παισαυανίας (Β, γ).

ΒΙΒΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ.

ΚΕΦ. α', ΣΕΑ. 85, στ. 2, Δισχιλίους.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ, Τεσσαράκοντα· καὶ τοῦτο μὲν ὅτι ἡμάρτηται πᾶσι δὴλον· ἀλλ' οὐδὲ τὸ, Δισχιλίους, ὀρθῶς ἔχειν ἔοικεν, Ἡροδότου (Ε, οζ) διαρρήδην λέγοντος τετρακισχιλίους γεγονέναι τοὺς τῆς Καλικιδέων χώρας κληρούχους. — Στ. 3, Ἐν τῷ Αὐλάντῳ ὀνομαζομένῳ τόπῳ.] Διορθωτέον ἴσως, ἐκ τοῦ Στράβωνος, Ἐν τῷ Αὐλάντῳ ὀνομαζομένῳ πεδίῳ· οὕτω γὰρ ἐκεῖνος πολλαχῶ ὀνομάζει Αὐλάντον πεδίον, διὰ τοῦ ἧ καὶ οὐδετερογενῶς, καθὰ καὶ Ὀμπρος (Ἰνν. Ἀπόλλ. 220). — Στ. 4, Κατὰ τὰς σήλας.] Παρείληφα τὴν ἐτέρων διόρθωσιν, ἀντὶ τοῦ κακῶς πρότερον γραφομένου, Καὶ τὰς σήλας. Κασωθῶν δ' ἐτέρως διώρθου τὸ χωρίον, γράφων, Καὶ τὰς σήλας ἔσσαν. — Στ. 7, Ἔσβεσαν τὸν... θυμόν.] Καθὰ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ φασί. — Στ. 10, Εἰς τὰ πένθη βαδίζειν ἠνάγκαζον.] Εἰς ἅπερ δηλονότι ἔθος ἦν παραλαμβάνειν οὐκ ἐλευθέρως, ἀλλὰ δούλας ἐπὶ μισθῷ, καὶ ταῦτας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπὸ Καρίας· ἔθεν καὶ Καρίναι ἀπλῶς ἐλέγοντο αἱ τοὺς νεκροὺς τῷ θρήνῳ παραπέμπουσαι πρὸς τὰς ταφὰς, ἄσπερ ἡ συνηθεῖα Μυρολογίστριας καλεῖ. — Στ. 18, Τοὺς δὲ ἄνδρας.] Διορθοῦσθαί τινες ἐπέβαλοντο, « Τοὺς δὲ ἄνδρας τοῖς ἀνδράσι. » Στ. 20, Ἐπ' οἰκήματος.] Ἐπὶ πόρνεϊου. — ΣΕΑ. 86, στ. 2, Κατὰ γε τὴν ἐμὴν μνεῖαν.] Ἡμαστῆσθαί τὴν γραφὴν θαρβούντως ἀν' ἀπερηνάμην, εἰ μὴ καὶ ἀλλαγῶ (Περὶ ζῶων ἰδιότη. ΙΒ, λβ) κεχρῆσθαι τὸν Αἰλιανὸν τῇ καινῇ ταύτῃ φράσει ἐμεμνήμην. — Στ. 8, Καὶ οἱ ἐν τῇ Ἀκτῇ πάντες.] Προσέθηκα τὸν σύνδεσμον ἐξ ἐτέρων διορθώσεως. Ἀκτὴν δὲ λέγειν οἱ ἐξηγηταὶ ἐνταῦθα ὑπέλαβον τὴν Ἀττικὴν, οὕτω καλούμενην τὸ πάλαι· οὐκ εἰκὸς μὲν τὸν Αἰλιανὸν τοῖς διὰ τὴν ἐν Χαιρωνεῖα μάχην καταπτῆσαι τὸν Φίλιππον Ἕλλησι τοὺς Ἀθηναίους ἐγκαταλέξαι· οὐδὲ γὰρ ἀξίον ἐπισημασίας ἦν τοῦτο, ἐπεὶ αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἐν Χαιρωνεῖα ἠττηθέντες ὑπὸ Φιλίππου· εὐλογώτερον τοίνυν ἔμοι γε δοκεῖ Ἀκτὴν ἐνταῦθα ἀκούειν τὸ πρὸς ἑὸ τῆς Πελοποννήσου μέρος τὸ ὑπὸ Ἐπίδουριων, Τροϊζηνίων καὶ ἄλλων κατεχόμενον, καὶ Ἀκτὴν ἀπλῶς (Διοδ. Σικ. ΙΗ, ια), ἧ καὶ μετὰ προσθήκης, Ἀργολίδα Ἀκτὴν (Παισαυαν. Β, η), καλούμενον. τούτων δ' οὕτως ἐχόντων, ὑποληπτέον συγκεχρῆσθαι τὴν τάξιν τοῦ χωρίου, εἴτε αὐτοῦ Αἰλιανοῦ, οἷα πολλὰκις φιλεῖ, εἴτε καὶ τῶν ἀντιγραψάντων ἀδελφία· ὠρεῖλε γὰρ ἐσχάτους τοὺς Εὐβοέας τάξαι, οἷον, Καὶ Ἡδαῖοι, καὶ οἱ ἐν τῇ Ἀκτῇ πάντες, καὶ Εὐβοεῖς.

ΚΕΦ. β, σελ. 86, στ. 11, Ὁ Ἀρματίδου.] Παρ' ἅπασιν ἡμαρτημένως γέγραπται, Ὁ Ἀρματίδου· οὐ γὰρ παρὰ τὴν ὄνομαστικὴν Ἀρματίδου, ἀλλὰ παρὰ τὴν Ἀρματίδης, οὐ τὴν γενικὴν Ἀρματίδου, Ἰωνικῶς Ἀρματίδω ἐξήνεγκεν Ἡρόδοτος (κατὰ τὸν τύπον τοῦ, Λεωνίδης, Λεωνίδω), ὅς καὶ τοὺς Θεσπίας οὐ τοῖς Ἀθηναίους, ἀλλὰ τῷ Λεωνίδῃ φησὶν (Ζ, σκβ' καὶ σκγ') εἰς Θερμοπύλας παραγενέσθαι συμμάχους. — Στ. 12, Ἀθηναίους.] Γραπτέον ἴσως Λακεδαιμονίους, δι' ἅπαντες ἐφθνημεν. — Στ. 15, Κυδαίων αὐτὸν Ὀμηρικῶς.] Παρὰ τὸ (Διάδ. Κ, 68),

Πατράθεν ἐκ γενεῆς ὀνομαζῶν ἄνδρα ἕκασον,
Πάντας κυδαίωνν.

ΚΕΦ. γ, ΣΕΛ. 87, στ 10, Ἦ γὰρ οὐ κ. τ. λ.] Μετέβαλον τὸν παρὰ τοῖς ἄλλοις διαζευκτικόν, Ἦ, εἰς τὸν ἀπορηματικόν, Ἦ. — Στ. 12, Τὸν δὲ πέντε.] Ἴσως γραπτέον, Τὸν δὲ τέτταρας, δ καὶ ἄλλοι πρὸ ἡμῶν εἰκασαν· καὶ γὰρ τοσοῦτους λέγει Ἀριστοτέλης (Πολιτ. Β, 0'), τοῦ νόμου τούτου μνημονεύων. — Στ. 15, ἔχειν δὲ τὴν χρῶαν καὶ κ. τ. λ.] Ἄμεινον γράφειν, ἔχειν γὰρ τὴν χρῶαν, ἦ, ἔχειν μὲν γὰρ τὴν χρῶαν· ὁ δὲ ἐπιφερόμενος καὶ λείπει ἐν ἄλλοις. — Στ. 17, ἔτι γε μᾶλλον.] Ἐν ἄλλοις, ἔτι δὲ μᾶλλον· μακρῷ δ' ἄμεινον γράφειν ἄνευ συνδέσμου, ἔτι μᾶλλον. — Βαθυτέρας τῆς ὄψεως.] Σημείωσαν τὸ Βαθῦ, ἐπὶ χρώματος, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ τεταγμένον, δ μὴ νοσήσαντι τινες, τὸ Βαθυτέρας εἰς τὸ Βαρυτέρας μεταποιεῖν παρήκων· προσσημειωτέον δὲ καὶ τὸ ὄψεως ἀντὶ τοῦ Χρώματος τεθειμένον, ὡς καὶ παρὰ τῷ Ἀπολλοδώρῳ τὸ συνώνυμον Θεά, ἐν οἷς φησι (Γ, 3) «Τρι-» χρώματον ἐν ταῖς ἀγέλαις ἔχειν βουῖν· τὸν δὲ τὴν ταύτης ΘΕΑΝ ἄρισα » εἰκᾶσαι δυνηθέντα, κ. τ. λ. » οὕκουν ἁμαρτάνει καὶ ἡ συνηθεία Θεωρίαν (χυδ. Θεωρίαν) ὀνομαζούσα τὸ χρῶμα. — Στ. 20, Ἐαλλοῖς.] Ἐαλλὸς κυρίως ὁ τῆς Δαίης κλάδος.

ΚΕΦ. η, ΣΕΛ. 88, στ. 10, Ἐκ τῶν μηρῶν.] Τοῖς τῶν μηρῶν ὀσείας χρησάμενος ἀντ' ἐλέφαντος.

ΚΕΦ. θ, σελ. 88, στ. 17, Οὐδ' ὅσα λαΐνος κ. τ. λ.] Ἐκ τῆς Διάδος (I, 404 καὶ 405).

ΚΕΦ. ι, ΣΕΛ. 89, στ. 5, Οὐ μετέσχον τῆς πολιτείας.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ, Οὐ μετέσχον τῶν τῆς πολιτείας.

ΚΕΦ. ια, σελ. 89, στ. 10, Καὶ δημοτικωτέρου.] Περιττός ὁ σύνδεσμος, εἰ μὴ τι ἕτερον ἐπίθετον παρελείφθη ἀβελψία τῶν γραψάντων.

ΚΕΦ. ιβ, σελ. 89, στ. 14, Περιπραγμένην.] Ἐν ἄλλοις, Περιπεπραγμένην. — Στ. 22, Καὶ δόρασι, καὶ κνημῖσι περιτταῖς, καὶ θώραξι, καὶ καταπέλταις· ὁ δὲ καταπέλτης εὐρημα ἦν αὐτοῦ Διονυσίου. εἶχε δὲ καὶ κ. τ. λ.] Πολλαχῶς διορθωσάντων, ἔγνωμεν ἄλλην ταύτην διορθώσιν καὶ ἡμεῖς εἰσενέγκασθαι, ἀμείνω μὲν οὐκ ἴσως, σαφέστερόν γε μὴ ἐρμηνεύουσιν τὸν νοῦν τοῦ χωρίου· ἐγράφετο δὲ πρότερον, «Καὶ δόρασι καὶ κνημίδας περιττάς, » καὶ θώρακας, καὶ καταπέλτας, ὁ δὲ κατάπέλτης εὐρημα ἦν αὐτοῦ Διονυσίου, εἶχε δὲ καὶ κ. τ. λ. » — ΣΕΛ. 90, στ. 1, Τὰς θυγατέρας κατασυνθείσας.] Τούτῃς καταπορευθείσας, καθάπερ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ τῶ

Εντροπισθεΐσας· εὔρηται δὲ ἡ χρῆσις αὐτῆ τοῦ, Καταισχύειν, καὶ παρὰ τοῖς ἐνδοξοτέροις τῶν ἀρχαίων.

ΚΕΦ. ιγ, σελ. 90, στ. 15, Πίτυος δίκην.] Τουτέστιν, ἄρδην καὶ πανω-
λέθρως. ἐς παροιμιᾶν τὸ λεγόμενον, ἐκ τούτου λαβὼν τὴν ἀρχὴν, ὅτι ἐπί-
σευον τὴν πίτυν ἐκκοπέισαν μῆκετι βλασάνειν, ἀλλὰ πανώλεθρον ἐξαπόλλυ-
σθαι. ἐγρήσατο δὲ πρῶτος Ἡρόδοτος (ς', λζ'). Πίτυς δὲ ἐστὶν ἢ ἐν τῇ συν-
ηθείᾳ λεγομένη Κοκκωνάρια, παρὰ τὸν καρπὸν Κοκκωνάριον, ὃν ἐκάλουν
Στρόβιλον, οἱ δὲ ἀρχαιοτέροι καὶ Κόκκωνα ὠνόμαζον, ὡς φησὶ Φρύνιχος
(σελ. 176). — Στ. 16, Παίδων ἐξισχύον.] Διορθοῦν ἐπεχείρησάν τινες,
Παῖδας ἐξισχύον· ἕτεροι δὲ, Τῆς παρὰ τῶν παίδων ἰσχύος ἀποσεροῦν τοὺς
τυράννους, ἐξεδέξαντο. ὁ μὲν νοῦς πρόδηλος, ἢ παραυτίκα τοὺς τυράννους
ἐξολοθρεῦον, πρὶν ἢ πατέρας γενέσθαι, ἢ γενομένων τοὺς παῖδας ἀποκλύον·
τὸ δὲ χωρίον, εἰ μὴ ἡμάρτηται τῇ γραφῇ, ἀκύρως γε πάντως ἐκπέφρασαι-
καθὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἑβδόμεκοντα (Δ, Βασίλ. κδ, 2), τὸ Κατισχύειν ἀντὶ
τοῦ Ἀπολλύειν. — Στ. 17, Γέλωνος.] Ἰέρωνος γραπτέον εἶναι, οὐκ ἀπιθάνως
διατείνονται τινες. — Στ. 18, Λευκωνιδῶν.] Εἰς ἑτέραν διορθώσεως, ἀντὶ
τοῦ Λευκωνίων· ὁ τύπος πατρωνυμικός, παρὰ τὸ Δεύκων, ὡς παρὰ τὸ Σίμων,
Σιμωνίδης.

ΚΕΦ. ιδ', σελ. 90, στ. 22, Τῶν ἐν Πέρσασι.] Περιττὸν τὸ ἄρθρον. —
Στ. 25, Τὰ παλτά.] Εἶδος ἀκοντίου μηδικῆ τὸ Παλτόν. — ΣΕΛ. 91,
στ. 3, Ἀφάλασθαι.] Ἐγράφετο Ἀφαλέσθαι· ἐπιθὶ τὰ εἰς τὸν Ἰδιόδωρον (σελ.
20) διὰ μακρῶν περὶ τῆς τῶν χρόνων συγχύσεως τούτου τοῦ ῥήματος
σημειωθέντα μοι.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

ΚΕΦ. α', ΣΕΛ. 92, στ. 3, Ἀφικομένη. . . . κλητή.] Ἰσως γραπτέον
κατὰ δοτικὴν, Ἀφικομένη κλητῆ· ἄλλ' ἕμως χαίρει ὁ Αἰλιανὸς ταῖς τοιαύταις
ἀσυνταξίαις. — Στ. 6, Καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προσαττόμενα κ. τ. λ.] Τοὺς
ἄλλους δηλαδὴ δρᾶν ἂν αὐτῇ προσάξῃ· ἢ δὲ σύνταξις ἡμελημένη. — Στ. 7,
Καὶ οὐδὲ τῆς αἰτήσεως ἠτύχησεν.] Διαγράπτέος ὁ Καί.

ΚΕΦ. β', σελ. 92, στ. 16, Ἐξετραγώδησεν.] Ἐν οἷς λέγει (Ὀδυσσ.
Θ, 248),

Ἄλει δ' ἡμῖν δαῖς τε φίλη, κίθαρις τε, χοροί τε,

Ἔϊματα τ' ἐξημιθῆ, λοετρά τε θερμὰ, καὶ εὐνάι.

ΚΕΦ. γ', ΣΕΛ. 93, στ. 10, Ἐν προσιμίαις.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τῆς
παρ' ἄλλοις γραφῆς, Ἐν προσιμῶ.

ΚΕΦ. δ', σελ. 93, στ. 13, Διάφορα.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ Δια-
φόροις. ἴσως δὲ γρ. Διαφόρως. — Στ. 14, Ἄσμα ἐπιμύλιον.] Σῶζεται τεῦτο
παρὰ Πλουτάρχῳ (Ἑπτ. σοφ. συμπόσ. §. 14), οὕτως ἔχον, « Ἄλει μύλα,
» ἄλει· καὶ γὰρ Πιττακὸς ἄλει, μεγάλας Μιτυλάνας βασιλεύων » ὅπερ ὡδί-
πως ἂν τις ἐντένιεν εἰς τοὺς παρ' ἡμῖν καλουμένους πολιτικὺς σίχους,

Ἄλεθε μύλε, ἄλεθε· κ' ὁ Πιττακὸς ἀλέθει,

Νήσου μεγάλῃς βασιλεὺς μέγας τῆς Μιτυλήνης.

ΚΕΦ. ε', σελ. 93, στ. 16, Φυτὸν ξύων.] Αἰνίττεται τὸ Ὀμηρικὸν (Ὀδυσσ. Ω, 225),

Τὸν δ' οἶον πατέρ' εὖρεν εὐκτιμένη ἐν ἄλωψ
Λιζρέουστα φυτὸν.

ἔπου τὸ Λιζρέουστα διὰ τοῦ Περιξίου εἰρηγοῦνται οἱ τὰ Ὀμήρου ἐρμηνεύσαντες. — Στ. 18, Δρησοσύνη δ' οὐκ ἂν κ. τ. λ.] Ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας (Ο, 320) καὶ ταῦτα. λείπει δὲ ἐκαὶ ὁ Δε, σύνδεσμος, καὶ γράφεται, Ξύλα θανά κεάσαι, οὐχ ὡς παρὰ τῷ Ἄλιανῷ, Ξύλα πολλὰ κεάσαι· ξύλα δὲ θανά εἰσι τὰ ξηρὰ καὶ καύσιμα. — Στ. 20, Σχεδῖαν], Περὶ ἧς ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ (Ε, 243—257)· ἡ δὲ συνήθεια τὴν Σχεδῖαν, Πρωτὴν (αἰνεῖ κινουμένην καὶ πλεύσαν γέφυραν), καὶ Σκυβίαν ὠνόμακεν, εἴτ' αὐτὸ τοῦτο τὸ Σχεδίον παραφθείρασα (καθὰ καὶ τὰ παρ' Ἴπποκράτει· Ἰδρωσά, ἄπερ εἰσι θερινὰ ἐξανθήματα, πρῶτον εἰς τὰ Ἰδρωτίδια, ἔπειτα εἰς τὰ Βρωτίδια, καὶ τὴν θηλυκῶς Βρωτίδα, μετεποίησεν), εἴτε καὶ παρὰ τὸ Κύμη, Κυμβίαν, ἀφαιρέσει τοῦ μ, καὶ προσθήκη τοῦ σ Σκυβίαν, εἰποῦσα, καθὰ καὶ παρὰ τὸ Κύπτω, πεποίηκε τὸ Σκύπτω· ἐς δὲ ἡ Κύμη, νεὼς εἶδος καθ' Ἡσύχιον. — Στ. 21, Τρίτος ἂν ἀπὸ τοῦ Διός.] Ἦγον δισέγγονος τοῦ Διός· εἶγε τούτου ὁ Ἀιακός, οὗ Πηλεὺς, οὗ Ἀχιλλεύς. τοῦτον οὖν διακόπτουσα τὰ κρέα Ὀμηρος παρίσσει (Διάδ. Ι, 209),

. Τάμεν δ' ἄρα δῖος Ἀχιλλεύς.

ΚΕΦ. ζ', ΣΕΛ. 94, στ. 6, Αὐτοῦ τὰ ἐνθυμήματα ἔλλυγιων ἀπόζειν.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ, Αὐτῷ. . . . ὄζειν.

ΚΕΦ. η', σελ. 94, στ. 12, Ὀμηρικὸν πάθος.] Αἰνίττεται τὰ ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ (Διάδ. Ψ, 135—152). — Στ. 14, Θερμότερον ἐκείνου.] Δεινότερον ἐκείνου, τοῦ Ἀχιλλεύς δηλαδὴ (σημ. Γ, ιβ). πῶς δὲ δεινότερον; ἔπου Ἀχιλλεύς δώδεκα Τρωϊκοὺς νεανίσκους, ἀνηλεῶς καὶ βαρβάρως ἐπέσφαξε τῷ Πατρόκλῳ· πλὴν εἰ μὴ ἐκεῖνο ἐξεργύη τοῦ χωρίου τὸ μακρῶδες Ἀλεξάνδρου ἔργον, τὸ ἀνασαυρῶσαι δηλονότι τὸν ἰατρὸν Ἡρακλείωνος (Πλούταρχ. Ἀλεξ. §. 72). — Στ. 20, Ὅτι Ἡρακλείων εἰς Ἐκβάτανα ἀπέθανε.] Ταῦτα οἱ μὲν ὅλως περιγραπτέα φασὶ τοῦ χωρίου, οἱ δὲ σώζειν παραινῶσιν, ἀντὶ τοῦ, Ὅτι, γράροντες, ὁ μὲν, ἢ, ὁ δὲ σημειῶσαι δὲ καὶ τὸ, Εἰς Ἐκβάτανα, τοῦ παραμάζοντος Ἑλληνισμοῦ, περὶ οὗ ἀρκούντως εἰρήκαμεν ἐν ταῖς εἰς τὸν Ἡρόδοτον σημειώσεις (σελ. 41 καὶ 42).

ΚΕΦ. θ', ΣΕΛ. 95, στ. 3, Κροκωτοῦ.] Οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ χρώματος οὕτως εἰρησθαὶ τὸν Κροκωτὸν, ἕτεροι δὲ παρὰ τὴν Κρόκην, πλείονα οὔσαν τοῦ σήμονος ἐν τοῖς Κροκωτοῖς, φασί. — Στ. 4, Ἐγκύκλιον.] Κακῶς ἐγράφετο Ἐγκυκλίον, ὃ καὶ ἄλλοις πρὸ ἡμῶν σεσημείωται. τὸ δὲ Ἐγκυκλιον ἰμάτιον ἦν ἐπιβαλλόμενον τῷ Κροκωτῷ.

ΚΕΦ. ια', σελ. 95, στ. 11, Τὰ ὑποδήματα αὐτά.] Ἀντὶ τοῦ, Τὰ αὐτὰ ὑποδήματα.

ΚΕΦ. ιβ', σελ. 95, στ. 16, Γνώμην.] Ἐν ἄλλ. Κρίσιν.

ΚΕΦ. ιδ', ΣΕΛ. 96, στ. 17, Εἴ τε τις.] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τοῦ, Εἴ τις· ἐν δὲ τισὶ τῶν ἀντιγράφων φέρεται, Οὔτε εἴ τις.

ΚΕΦ. ιε', σελ. 96, στ. 22, Πασῶν κολάσεων ἠγησάμενοι βαρυτάτην κ. τ. λ.] Σημειούσθων ἀκριβῶς οἱ νέοι τὸ βιωφελέςατον τοῦτο παράδειγμα, καὶ τοὺς παιδείας αὐτοὺς ἀπείργοντας οὐδὲν ἤττον ἢ τοὺς αἰκίζομένους καὶ μασιγοῦντας τυράννους ἀποσρεφίσθωσαν.

ΚΕΦ. ις', ΣΕΛ. 97, στ. 2, Σερβίας.] Σιλβίας, γραπτέον εἶναι διατείνονται τινες.

ΚΕΦ. κ', ΣΕΛ. 98, στ. 5, Κεῖος.] Ἐκ τῆς Νήσου Κέω, ἣν ὁ Πτολεμαῖος Κίαν καλεῖ· τοῦτο δὲ ἡ χυδαίζουσα συνήθεια παρέτρεψεν εἰς τὸ Τζία, καθὰ καὶ ἕτερα τῶν ἀπὸ τοῦ ἡ ἀρχομένων, περὶ ὧν ἐπιθι τὰ εἰς τὸν Ηλιόδωρον (Μερ. Β, σελ. 21).

BIBAIION OΓΔOON.

ΚΕΦ. α', ΣΕΛ. 99, στ. 3, Φωνὴν πώλλακις ἔφασκε, θεία πομπῆ συγκεκληρωμένην αὐτῷ.] Τὸ μὲν ἔγκεκληρωμένην ἔτρεψα εἰς τὸ Συγκεκληρωμένην, ἢ λέξει χρήσεται κἀν τοῖς ἐξῆς (ΙΑ, 0)· προσείληφα δὲ (ἐτέρων τοῦτο διορθωσαμένων) καὶ τὸ Θεία πομπῆ, ἀντὶ τοῦ Ὀσίαν πομπῆς· μετήγαγε γὰρ ταῦτα ὁ Ἀλιανὸς ἐκ τοῦ Πλατωνικοῦ διαλόγου τοῦ ἐπιγραφομένου, Θεάγης (σελ. 128), ὅπου Σωκράτης περὶ ἑαυτοῦ λέγει « Ἐσι γὰρ τι θεία μόρφα » παρεπόμενον ἐμοὶ ἐκ παιδὸς ἀρξάμενον δαιμόνιον· ἐσι δὲ τοῦτο φωνή ». Στ. 6, Ἐάν τις μοι.] Προσέθηκα τὴν ἀντωνυμίαν ἐκ τοῦ Πλατωνικοῦ Θεάγους· οὐ δὲ γὰρ οἷόν τε ἀμεταβάτως ἐνταῦθα λέγεσθαι τὸ Ἀνακοινῶται. Ἰπέρ του.] Τουτέστιν Ἰπέρ τινος, ὃ καὶ ἄλλοι πρὸ ἡμῶν εἰκασαν· ἐγράφετο ἡμαρτημένως, Ἰπέρ τῶν, καὶ ἐν ἄλλ. Ἰπέρ τούτου. — Στ. 14, Ἀπήνητησεν αὐτῷ ἡ σπουδή.] Ἐξ ἀντιγράφου· ἐν ἄλλ. Ἀπήνητησεν αὐτοῦ ἡ σπουδή.

ΚΕΦ. β', σελ. 99, στ. 16, Τὰ Ὀμήρου ἔπη ἐκόμισε.] Ἐναντία ταῦτα τοῖς ὑπὸ τῶν ἄλλων ἱσορημένοις, καὶ οἷς αὐτὸς Ἀλιανὸς ἐν τοῖς ἐξῆς (ΙΓ, ιδ) ἐρεῖ· Πεισίρατος γὰρ ὁ Ἰππάρχου πατήρ, καὶ οὐχ Ἰππαρχος ἦν ὁ συναθροίσας τὴν Ὀμήρου ποίησιν· διορθούσθω δὲ ἐν παρέργῳ καὶ Πausανίας οὕτως λέγων περὶ αὐτοῦ (Ζ, κς)· « Πεισίρατος δὲ, ἠνίκα ἔπη τὰ Ὀμήρου » διεσπασμένα τε καὶ ἄΛΛΑΧΟῦ μνημονευόμενα ἠθροίζετο κ. τ. λ. » καὶ τυφλῷ γὰρ δῆλον ὅτι τῇ ἡμαρτημένῃ ταύτῃ γραφῇ ἀνθυποβλήτεον τὸ ἄΛΛΑ ἄΛΛΑΧΟῦ. — ΣΕΛ. 100, στ. 9, Εἰ δὴ ὁ Ἰππαρχος Πλάτωνός ἐστι τῷ ὄντι.] Τουτέστιν ὁ διάλογος ὁ ἐπιγραφόμενος, Ἰππαρχος, εἰ τῷ ὄντι συγγέγραπται Πλάτωνι· ἐξ ὧν δῆλον ὅτι περιγραφτέον, ὡς φασιν οἱ κριτικαὶ, τὸ ἐμπερόμενον ἐν πολλοῖς, Μαθητῆς, μετὰ τὸ, Τῷ ὄντι.

ΚΕΦ. γ', σελ. 100, στ. 14, Λιπόλια.] Ἐπιθι περὶ τούτων τὸν Πausανίαν (Α, κδ, καὶ κθ), καὶ τὸν σχολιάσαντα τὰ Ἀριστοφάνους (Νεφελ. 985).

ΚΕΦ. δ', σελ. 100, στ. 19, Ἐπιστήματα.] Στήλας ἐπιταφίους.

ΚΕΦ. ε', σελ. 100, Καὶ τῶν ἐν Ἰωνίᾳ.] Προσέθηκα τὸ ἄρθρον, ὅπερ ἁσολοικῶς ἐλλείπειν ἐνταῦθα γε οὐκ ἐνδέχεται. — ΣΕΛ. 101, στ. 9, Ὡκισαν.] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως ἀντὶ τοῦ, Ὡκισαν. — Στ. 10, Καὶ πρῶτον μὲν ᾤκισε.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ, ᾤκισε. — Στ. 12, Ἀφ' ὧν αἰ δῶδεκα.]

Οὐκ ἔρρωται τὸ χωρίον· ὁ γὰρ νοῦς τοιοῦτος ὀφείλει εἶναι, Μετὰ τὸ ἐξελαθῆναι τοὺς προειρημένους βαρβάρους, ἐκλήθησαν αἱ δώδεκα πόλεις τοῖς ἐχθρομένοις ὀνόμασι, Μίλητος, Ἔφεσος κ. τ. λ. τῶς ὑπ' ἐκείνων κατεχόμεναι, καὶ ἄλλοις ὡς εἰκὸς ὀνόμασι καλούμεναι.

ΚΕΦ. ζ', ΣΕΛ. 102, στ. 5, Ἰδιοζένους.] Ἰδιοζενον ἐξηγεῖται Ἡσύχιος τὸν ἴδιον φίλον. — Στ. 9, Πρὸς Σάλπιγ(α.)] Ὡς γράφεται παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ (IB, σελ. 538) ἐξ οὗ ταῦτα παρείληφεν, ἀντὶ τοῦ, Προσαλπιδά. — Στ. 10, Ἀδούσης.] Τῆς σάλπιγδος δηλονότι· παρείληφα δὲ ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τῆς ἐτέρας γραφῆς Ἄδον, ἣν εἰς τὸ Ἰδον ἔτρεψαν ἐξ ἐτέρων διορθώσεως οἱ πρό ἡμῶν. Στ. 11, Ἐσήμεινον.] Ἡ σάλπιγξ δηλονότι, οὕτω διορθωσαμένου μου ἀντὶ τοῦ Ἐσήμεινον. — Στ. 14, Ἦσαν δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰνδικῆς κ. τ. λ.] Συγκεχυμένα ταῦτα, καὶ πολὺ τῆς ἀκριβείας λειπόμενα, εὐρήσεις παραβαλὼν τοῖς παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ (σελ. 538), ὃς θεράποντας ἀπὸ τῆς Ἰνδικῆς, οὗ θαυματοποιεὺς παραγγεγονέναι φησὶν· ἡ δὲ σύγχυσις ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τὸν Ἀθηναίων ἐπιτεμόντος· κάκεινος γάρ, « Καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Ἰνδικῆς θαυμαστοποιὶ ἦσαν » διαπρέποντες » ἔγραψε, μὴ συνείς τὰ τοῦ Ἀθηναίου.

ΚΕΦ. η', σελ. 102, στ. 17, Κόνων.] Κίμων γραπτέον εἶναι φασὶ τινες οὐκ ἀπιθάνως, ὡς γράφεται παρὰ τῷ Πλινίῳ (ΛΕ, η')· πλὴν εἰ μὴ τις ἀντισχυρίζοιτο Πλίνιον ἐξ Ἀλιανοῦ διορθωτέον εἶναι. — Στ. 19, Ἐν σπαργάνοις καὶ γάλαξιν οὖσαν.] Ἐνταῦθά τε κἀν τοῖς ἐξῆς (I, ι') περιεργότερον ἐξέφρασαν ὅπερ ἀρετέστερον εἴρηκεν Ἑυριπίδης (Ἡρ. μαινομ. 1266),

Ἐτ' ἐν γάλακτί τ' ὄντι.

ΚΕΦ. θ', σελ. 102, στ. 27, Κατασχόν.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ παρ' ἄλλοις Κατασχόν. — ΣΕΛ. 103, στ. 2, Ἐπὶ δ' ἄν.] Διὸρθώσα τὸν σολοικισμὸν τῇ προσθήκῃ τοῦ Ἄν, καίπερ ἐνδεχόμενον ἄλλως αὐτὸν τὸν Ἀλιανὸν σολοικίσαι. — Στ. 4, Τεύχων ὡς ἐτέρῳ κ. τ. λ.] Ἐβῆρται καὶ ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ τὸ ἐπος μικρὸν παραλλάττον (ἐν τοῖς Ἀναλέκτ. Βρυγ. Β, σελ. 327),

Ὅς δ' ἄλλῳ κακὰ τεύχει, ἐφ' κακὸν ἦπατι τεύχει.

καὶ σημειώσθω ἡ τοῦ ἦπατος κάκωσις, ἐκ τούτου ἴσως λαβοῦσα τὴν ἀρχὴν, ὅτι ἐν τῷ ἦπατι ἐπιθυμίαν τε καὶ ἠδονὴν τὴν κατὰ ἄνθρωπον ἰδρῦσθαι ἐνόμιζον οἱ ἀρχαῖοι, καθὰ τὸν θυμὸν ἐν τῇ καρδίᾳ, καὶ τὸ λογιστικὸν τῆς ψυχῆς μέρος ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ· διὸ καὶ ὁ Προμηθεὺς τὸ ἦπαρ ἐσθίεσθαι ὑπὸ ἀετοῦ μεμύθειται, ὡς ἠδονὴν ἅπασαν ἀπλῶς ἀφαιρουμένου τοῦ κολαζομένου. καὶ ἐν τῇ συνθέσει δὲ περὶ τοῦ λυπῶντος ἄγαν, εἴτε πράγματος, εἴτε προσώπου, « Μοῦ τρώγει τὸ συκώτιον » ἢ, « τὰ συκώτια » φαμέν, οὕτως ὀνομάζοντες, ὅπερ ὁ παρακμάζων ἑλληνισμὸς, Συκωτὴν ἦπαρ, οἱ δὲ ἀρχαιοτέροι, Σεσυκασμένον ἦπαρ, ἔλεγον. ἔλαβε δὲ τὴν ἀρχὴν ἡ τοιαύτη κλησις ἀπὸ τῆς τιγῶν λιγνέας· ἐσούκαζον γὰρ, τουτέστι οὐκίος ξηραῖς ἔτρεφον τὰ ζῶα, οἷον σῦας τε καὶ ἡγῆνας, ὧν ἠδίω τε καὶ παχύτερα παρασκευάζειν ἐβούλοντο τὰ ἦπατα (Γαλην. περὶ τροφ. θυνάμ. Γ, σελ. 339). παραπλησιῶς δὲ καὶ ὁ παρακμάζων λατινισμὸς Ficatum ὠνόμασε τὸ σεσυκασμένον, ἢ συκωτὸν ἦπαρ, παρὰ τὸ Ficus, ὃ ἐστὶ σῦκον, ὅθεν καὶ τὸ παρ' Ἰταλοῖς Fegato. τό γε μὴν

ἦπαρ ἐπὶ μὲν τοῦ ἐνίκου ἀριθμοῦ ἀγνοεῖ ὅπως ἢ παρ' ἡμῖν συνήθεια· κίχρηται μέντοι τῷ πληθυντικῷ μεταφορικῶς ἐπὶ τῆς σωματικῆς ἰσχύος τε καὶ δυνάμεως, οἷον ἐν ταύταις ταῖς φράσεσι, « Δὲν ἔχω ἦπατα » καὶ, « Ἐκόπησαν τὰ ἦπατά μου » αἱ ταυτὸ πῶς σημαίνουναι τοῖς παρ' Ὀμήρῳ (Διάδ. Η, 6), Γούια λέλονται, καὶ (Θ, 103) Βῆη λέλονται. ὠρμήθη δὲ ἴσως ἐπὶ τοῦτο ἐκ τῆς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ παρακολουθούσης τοῖς ἥπατικοῖς ἐκλύσεως τε καὶ ἀτονίας· ἦπατικαὶ γὰρ ἐκάλουον οἱ ἱατροὶ, ὡς φησι Γαληνός (Περὶ συνθ. φαρμ. τῶν κατὰ τόπους Η, σελ. 286) τοὺς ἀνευ φανεροῦ τινος ἐν τῷ σπλάγγῳ κακοῦ περὶ τὰς εἰκείας ἐνεργείας ἀτονούντας. Παραωδήθη δ' ἀμφοτέρω τὰ ἔπη ἐκ τῶν Ησιόδου (Ἔργ. καὶ Ἡμέρ. 263),

Οἱ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνῆρ, ἄλλω κακὰ τεύχων.

Στ. 5, Ὅτι διεψεύσατο κ. τ. λ.] Οὐκ ἔρρωται τὸ χωρίον· ἴσως γραπτέον, Οἱ δὲ, ὅτι διεψεύσατο, ταυτέσιν, Ἄλλοι δὲ φασὶ ταῦτα ποιῆσαι τὸν Κρατεῦαν, ὅτι ψευδῶς ἐπηγείλατο δώσειν αὐτῷ μίαν τῶν θυγατέρων Ἀρχέλαος.

ΚΕΦ. ια', σελ. 103, στ. 14, Οὐδὲν ἔτι θαυμάζωμεν.] Διωρθωσάμην τὸ θαυμάζωμεν τρέψας εἰς τὸ ὑποθετικὸν θαυμάζωμεν ὄφειλον δὲ καὶ τὸ, Οὐδὲν ἔτι, μεταβαλεῖν εἰς τὸ, Μηδὲν ἔτι, ἢ Μηκέτι· τοιοῦτον γὰρ τι βούλεται ἡ ἀπόδοσις, Ὅπου καὶ τοὺς ποταμούς κ. τ. λ.

ΚΕΦ. ιβ', ΣΕΛ. 104, στ. 1, Οὐ γὰρ; ἀλλ' ἀληθές.] Προσέθηκα τὸν Ἄλλὰ σύνδεσμον, δόξαν τοῦτο καὶ ὅλοις τῶν πρὸ ἡμῶν, ριζας μέντοι διαφόρως τὸ χωρίον. — Στ. 2, Ἀισχίνης.] Ἐγράφετο, Ἀισχίνης δέ. ἀλλὰ περιγραφτέον εἶναι τὸν σύνδεσμον, καὶ ἕτεροι πρὸ ἡμῶν ἀπεφήναντο, ἵν' ἔχη συνάπτεσθαι τὸ λεγόμενον τῇ γενικῇ, Ἐκπεσόντος. — Στ. 7, Τὴν ἐξ αὐτοῦ εὐνοίαν.] Οὕτω διώρθωκα ἀντὶ τοῦ, Ἐξ αὐτοῦ τὴν εὐνοίαν. — Στ. 8, Ἐφολλκά.] Τούτῃσιν Ἐπαγωγά· ἐξ ἑτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τοῦ, Ἐφολλκία.

ΚΕΦ. ιδ', σελ. 104, στ. 22, Μόνον.] Διορθοῦνται τινες, Μόλις· ἕτεροι δὲ, Μόνος. — Γεφυρία.] Ἀποκοριστικὸν τῷ τύπῳ, ἀλλ' οὐ καὶ τῷ σημασιωμένῳ, καθὰ καὶ τὸ τοῦ Ἐπικτήτου (Ἐγχειρ. ιβ') Ἐλάδιον καὶ Οἰνάριον, καὶ ἄλλα πολλὰ παρὰ τοῖς κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἀμμάσασσι συγγραφεῦσι, τὴν ἀρχὴν ἐκ τῶν ἀρχαίων Κωμικῶν λαβόντα· παρὰ γὰρ τῷ Ἀριστοφάνει ἔστιν εὐρεῖν Βοῖδιον (Ἀχαρν. 1036), καὶ Βοῖδάριον (Ὀρν. 585), ἀντὶ τοῦ Βοός. ἔνθεν καὶ ἡ συνήθεια λαβοῦσα καὶ καταχρησαμένη πλεῖστα τῶν ὀνομάτων εἰς εὐδέτερα ὑποκοριστικὰ τραυτόσημα τοῖς πρωτοτύποις μετεποίησεν· Ἐλάδιον (χυδ. Λάδι) γὰρ φαμέν, Τυρίον, Θηκάριον, Σφογάριον, Κλειδίον, Βῆδιον κ. τ. λ. οὐδὲν πλέον σημαίνειν βουλόμενοι τῶν πρωτοτύπων, Ἐλαιον, Τυρός, Θήκη, Σπόγγος, Κωίς, Βοός. — ΣΕΛ. 105, στ. 1, Δισσόν.] Ὁ μὲν Δισσός τῆς Ἀττικῆς ἐστὶ ποταμός, Διογένης δὲ ἐν Κορίνθῳ ἀπέθανε· διὸ καὶ φασὶ τινες τῶν κριτικῶν, οὐτ' Δισσόν, οὐθ', ὡς γράφεται παρὰ Διογένηι τῷ Λαερτιάδῃ (ἐν Διογένη.), Δισσόν, ἀλλ' Ἐμισσῶνα δεῖν γράφειν· ἔστι δ' ὁ Ἐμισσῶν ποταμός οὐ μακρὰ ἀφ' ἑσθῆκος τῆς Κορίνθου (Παιυσαν. Β, ιβ').

ΚΕΦ. ιε', σελ. 105, στ. 4, Λογισμῶ.] Οὕτω δεῖν γράφειν ὑπέλαθον ἐκ τοῦ Στοβαίου· ὁ δὲ νοῦς, Διὰ τοῦ λογισμοῦ ἐκράτησε τῆς ἐπάφθεως· ἔστι δὲ τῷτο πιτώσασθαι καὶ ἐξ Ἀριστοτέλους, παρ' ᾧ (περὶ ἀρετ. καὶ κακ. Τόμ.

B, σελ. 375) οὐχ ἄπαξ εἴρηται τὸ «Κατασχεῖν τῷ λογισμῷ τὴν ἐπιθυμίαν ὁρμῶσαν».

ΚΕΦ. ις', σελ. 105, στ. 19, Ἰποσιωπῶσι.] Ἐν ἄλλ. Ἀποσιωπῶσι. — Στ. 26, Αὐτῷ παιδικὰ γενέσθαι.] Τῷ Σῶλωνι παιδικὰ γενέσθαι ὁ Πεισίστρατος ἐγράφετο, Αὐτὸν, ὁ παραινεσάντων ἐτέρων τρέπειν εἰς τὸ Αὐτοῦ, ἢ Αὐτῷ, προελόμενον τὴν δευτέραν διόρθωσιν.

ΚΕΦ. ιζ', ΣΕΛ. 106; στ. 6, Ὁ Ἰνύκιος.] Ὁ ἐξ Ἰνύκος, ἡ Ἰνύκου, πόλεως Σικελικῆς. ἡ ἱστορία παρ' Ἡροδότῳ (ς', χγ' καὶ κδ'), ἧ οὐκ ἀκριβῶς ἐπέστησε τὸν νοῦν ὁ Ἀλιανός. — Μονάρχης.] Κατὰ τὸν ἐν τῇ συνθέσει τύπον· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι τῷ Μονάρχῳ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κέχρηται.

ΚΕΦ. ιη', σελ. 106, στ. 18, Φόρους πραττόμενον.] Ἀρξίως πάνυ τῶν τις κριτικῶν τὸν ἐν Τεμέσῃ ἥρωα, τῶν ἱερέων τινὰ γενόμενα ὑπονοεῖ, ὃς βρώμη σώματος πεπειθῶς, καὶ τὸν τιμώμενον δαίμονα ὑποκρινάμενος ἐπὶ τὸ φορολογεῖν ἐτρέπετο. — Στ. 23, Ὅτι αὐτοῖς ἀφίξεται ὁ ἐν Τεμέσῃ ἥρωα.] Ἀθλον τὸ εἰρημένον, καὶ ἡ παροιμία δὲ ἄλλως παρ' ἄλλοις ἐκπέφρασαι ὠφελε γὰρ ὁ νοῦς εἶναι, Ἀφίξεται αὐτοῖς ὁ τὸν ἐν Τεμέσῃ ἥρωα νικῆσας, οὐκ αὐτὸς ὁ ἥρωα· ἡ ἱστορία παρὰ Πausανίαν (ς', ς') καὶ Στράβωνι (ς', σελ. 255). — Στ. 25, Καικινόν.] Γράφεται παρὰ τῷ Θεουκιδίδῃ, Καϊκίνος, καὶ Καικίνος, παρὰ δὲ τῷ Πausανίᾳ Καϊκίνης, ὁ ποταμὸς οὗτος.

ΚΕΦ. ιθ', ΣΕΛ. 107, στ. 2, Ἐνθάδ' ὁ πλείεσσον.] Φέρεται καὶ παρὰ Διογένηι τῷ Λαερτίῳ τὸ ἐπίγραμμα. — Στ. 4, Βωμὸς αὐτῷ ἴσεται.] Διορθοῦσθαι τινες ἐπέχειρσαν, Βωμῷ αὐτῷ ἴσεται, ἕτεροι δὲ, Βωμοὶ αὐτῷ ἴσονται, διὰ τὸν ἐχόμενον ἐπιμερισμὸν, ὁ μὲν, νοῦ, ὁ δὲ, ἀληθείας· ἄλλ' ὡς οὐ χρεῖα τῶν τοιούτων διορθώσεων, δῆλον αὐτίκα γενήσεται ἐκ τῶν ἐχομένων. Οἱ μὲν, νοῦ, οἱ δὲ, ἀληθείας.] Ἐγράφετο, Ὁ μὲν νοῦ, ὁ δὲ ἀληθείας, ὃ δὴ καὶ δύο τοὺς βωμῶς εἶναι παρὰ τὸν ὑπόνοιαν· λέγει δὲ οὐ τοῦτο Ἀλιανός, ἀλλ' ὅτι τὸν Ἀναξαγόρα ἰσάμενον βωμὸν, οἱ μὲν φασί, Νοῦ, οἱ δὲ, Ἀληθείας, ἐπιγεγράφθαι, ἄλειπτικῶς τοῦ, Φασί, προσυπακουσμένου· καὶ μαρτυρεῖ τῇ ἡμετέρᾳ διορθώσει, αὐτὸς Ἀλιανός, τῇ αὐτῇ ἀλλαγῇ (παρὰ Σουίδ. λέξ. Ἀπώνατο) ἑλλείπει (Κομφῶς, ὡς ἂν φαῖεν οἱ τὰ τοιαῦτα ζηλοῦντες, ἡμῖν γε μὴν λεγέσθω, Σοφιστικῶς) χρῆσάμενος, «Οὐ μὴν ἀπώνητο οὐδέν, ἢ ἀλλὰ ἐξέλεσε ζῶν κακοῖς θηρίοις, οἱ μὲν, εὐλαῖς, οἱ δὲ, ὅτι οὐ ταύταις, ἢ φθειροῖ γε μὴν».

BIBΛΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.

ΚΕΦ. α', ΣΕΛ. 108, Συνεβίου.] Εἰς τοῦτο ἔτρεψα τὸ τῆς ἐπιγραφῆς Ἐβίου. — Στ. 5, Ἀθασανίως.] Τουτέστιν ἀνευ ἑξατάσεως, διὰ τὸ εἰς ἀντιπῶν ἀνύποπτον· τινὲς δὲ, Ἀθασκάντως δεῖν γράφειν φασίν, οὐκ ἀπιθάνως. Στ. 7, Καὶ Σιμωνίδης.] Λέπει ταῦτα ἐν τισὶ τῶν ἀντιγράφων.

ΚΕΦ. γ', ΣΕΛ. 109, στ. 4, Ἰμάτων.] Τὸς τάπητας ἐνταῦθα λέγει, ὧν εἰσι καὶ τὰ κατὰ παραφθορὰν καλούμενα Πεύκια, παρὰ τὸ Ἐπεύγια· ἐπ' αὐτοῖς γὰρ γονυκλιτοῦντες ἔχονται οἱ βάρβαροι. — Στ. 5, Διφθέροι.] Δέρματα ζῶων ἐξ ὧν ἰσκηνοποῖον· Διφθέροι δ' ἐκαλοῦντο καὶ τὰ βιβλία, διὰ τὸ ἐπὶ δερμάτων γράφειν τοὺς πάλαι (Ἡροδότ. Ε, νη)· ἔνθεν ἡ

συνήθεια παραλαβῆσα ἔτι καὶ νῦν Τεφερία καλεῖ τὰ καὶ ἑτέρως λεγόμενα Κατάσιγα. — Στ. 6, Ἰφ' ὧν περιλαμβάνοντες.] Ἐγράφετο, Ἀφ' ὧν παρὰ δὲ Ἀθηναίῳ (ΙΒ, σελ. 539), ἐξ οὗ ταῦτα παρελήθη, Ἰφ' αἷς. — Στ. 9, Λεοννάτω δὲ καὶ Μενελάω φιλοθηροῦσιν.] Προσέθηκα τὸν Δέ ἐκ τοῦ Ἀθηναίου· ἀπεκατέστησα δὲ καὶ τὴν ἀρχαίαν γραφὴν, Φιλοθηροῦσιν (παρὰ τὸ Φιλοθηρέω), μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ Φιλοθηροῦσιν (παρὰ τὸ Φιλοθηρῶ), ἃ διορθοῦμενοι ἔγραψάν τινες τῶν πρὸ ἡμῶν· καὶ γὰρ τὰ ταιαῦτα σύμβετα ἀπὸ τῆς δευτέρας λεγομένης τῶν περισπωμένων εἰς τὴν πρώτην μεταπίπτειν φλοῦσιν· οἶον Φιλονικέω, παρὰ τὸ Νικῶ, καὶ Φιλοτιμέω, παρὰ τὸ Τιμάω. Φιλώτα δὲ φησι Πλούταρχος (Ἀλεξάνδρ. §. 40) γεγονέαι, ἃς Ἀλιανὸς Λεοννάτω καὶ Μενελάω αὐλαίας ἀκολουθεῖν ἰσορεῖ. — Στ. 15, Ἐκτὸς εἰσήκισαν.] Οὕτω γράφειν προῆγμα, Ἐισήκισαν, ἀντὶ τοῦ Ἐισήκισαν· ὅτι καὶ Διελήφισαν μικρὸν ἀνωτέρω γέγραπται, οὗ Διελήφισαν (ἴδ. τὰ εἰς τὸν Ἡρόδοτ. σημ. σελ. 173.) Ἐκτὸς δὲ, ἀντὶ τοῦ ἔντος, ἀκολουθήσας τῷ Λατίνῳ τοῦ Ἀθηναίου μεταφραστῆ. — Στ. 16, Φλόγινα..... καὶ ὕγινοβαφῆ.] Φλόγιον μὲν χρῶμά ἐσι τὸ ὑπέρυθρον, καὶ οἶον λαμπυρίζον ὡς φλόξ· Ἰγγινον δὲ, ἢ Ἰγγινοβαφῆς, παρὰ τὴν Ἰσγην τὸ φυτόν. Ἰς δὲ, ἢ Ἰσγη, ἐκαλεῖτο, τῇ τῶν ἐν Ἀσίᾳ Γαλατῶν φωνῇ, καθά φησι Πausanias (I, λς'), ὁ παρὰ τοῖς Ἕλλησι λεγόμενος Κόκκος, ὃν ἡ συνήθεια Πρινοκόκιον ὀνομάζει, ἐξ οὗ καὶ τὸ Κόκκινον οὕτω λεγόμενον χρῶμα. ἄλλοι δ' ἑτέραν τοῦ Κόκκου τὴν Ἰσγην ἀποδεδόκασι, περὶ ὧν ἐπιθὶ τὸν Σαλμάσιον (Πλιν. Γυμν. σελ. 193).

ΚΕΦ. δ, ΣΕΔ. 110, στ. 13, Τὸ δὲ ἄσμα.] Τὸ μὲν ἐπὶ τῷ Σμερδίῳ ἄσμα οὐκέτι σώζεται· λείψανον δὲ μικρὸν αὐτοῦ ἐσι τὸ τοῦ Φαυωρίνου παρὰ τῷ Στοβαίῳ (ξδ'),

Ἀπέκειρας δ' Ἀπαλῆς

Κόμης ἔμωμον ἄνθος.

ἔεικε δὲ καὶ τὸ παρὰ τῷ Ἐτυμολόγῳ (σελ. 714),

Θρηκίην σίοντα χαιτίν,

τοῦ αὐτοῦ τούτου ἄσματος ἀποσπασμάτιον εἶναι· καὶ γὰρ ὁ Σμερδίης Θραξ ἦν, ὡς δηλοῖ τὰ εἰς Ἀνακρέοντα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ ἐπιγγραμμάτα.

ΚΕΦ. ε, Σελ. 110, στ. 16, Εἰς Οὐλύπιαν] Οὕτω γέγραφα, δόξαν τοῦτο καὶ ἄλλοις, ἀντὶ τοῦ, Εἰς Οὐλύπια. — Στ. 18, Τοῦ μεγίστου τῶν κινδύνων.] Τοῦ κατὰ τῶν Περσῶν πολέμου, ᾧ οὗ παρεγένετο ὁ Ἰέρων.

ΚΕΦ. η, ΣΕΔ. 111, στ. 6, Τεὺς οἴκους τῶν μεγίστων τῶν ἐν τῇ πόλει.] Ἐξήλλακται ταῦτα τῶν παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ (ΙΒ, σελ. 541), ὅς φησι, « Στρώσας οἶκον τῶν ἐν τῇ πόλει τὸν μέγιστον ἐρπύλλοις καὶ ῥόδοις ». — Στ. 9, Συνῆν αὐταῖς ἀκολαστότερον.] Ἐγράφετο, Ἀκολαστότατος, ἐν ἄλλοις δὲ, Ἀκολαστότερος, ἃ δὴ εἰς τὸ ἐπιρρηματικόν, Ἀκολαστότερον, τρέψαι δεῖν ἔγνω.

ΚΕΦ. θ, Σελ. 111, στ. 23, Δημήτριος ὁ πολιορκητής.] Μνήμης ἀμαρτία τὰ περὶ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως ἰσορημένα τοῖς ἄλλοις (Ἀθην. σελ.

542) εἰς τὸν Πολιορκητὴν Δημήτριον μετένεγκεν ὁ Ἄλιανός. — Στ. 27, Ἐρράινοτο αὐτῷ.] Τῷ Δημητρίῳ Δηλονότι· ἐξ ἡμετέρας διορθώσεως, ἀνθ' οὗ ἐγράφετο ἐν τισὶ μὲν, Ἐρράινοτο καὶ αὐτὸ, ἐν ἑτέροις δὲ, Ἐρράινοτο καὶ αὐτῷ. — ΣΕΑ. 112, στ. 1, Τὰ ἐνακμάζοντα τῶν ἀνθῶν πάντα.] Ἐτρέψα εἰς τὸ Πάντα τὸ παρ' ἅπασι Ταῦτα. — Στ. 5, Παιδέρωτι.] Εἶδος μύρου ὁ Παιδέρως, ᾧ ἐνετρίβοντο τὰ πρόσωπα εἰς τὸ ροδοειδέστερα φαίνεσθαι· οἷόν ἐστι τὸ παρ' ἡμῖν νῦν ὀνομαζόμενον Κοκκινάδιον. — Στ. 6, Καὶ τοῖς ἄλλοις δὲ ἐχρίετο ἀλείμμασι.] Ἐτρέψα τὸ Ἐχρήτο εἰς τὸ Ἐχρίετο, ἐξ Ἀθηναίου παραλαβῶν· οὕτω γὰρ ἐκεῖνος (σελ. 542) περὶ τοῦ Δημητρίου, «Καὶ παιδέρωτι τὸ πρόσωπον ὑπαλειφόμενος, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀλείμμασιν ἐγγρίων ἑαυτὸν».

ΚΕΦ. 1, Σελ. 112, στ. 10, Τὰ ἄκρα τὰ τοῦ Ἄθως.] Μακροβίου γὰρ ἐπισέυετο τοὺς ἐνοικούντας ποιεῖν ὁ Ἄθως, καὶ ἐξαιρέτως μία τῶν ἐν αὐτῷ πόλεων, Ἀκρόθων, οὐδετέρως (Ἡροδοτ. Ζ, κβ), ἢ Ἀκρόθωσι, ἀρσενικῶς καὶ πληθυντικῶς (Θουκυδ. Δ, ρθ) καλουμένη· ἦν εἰκὸς ἐνταῦθα ἀνιίττεσθαι τὸν Ἄλιανόν. Ἀκρόθων αὐτὴν ὁ Ῥωμαϊκὸς Γεωγράφος Μέλαις (Β, β), τῇ παραγωγῇ καταλλήλοτερον ὀνομάζει. ἔχει δὲ τοῦτο κοινὸν ὁ Ἄθως πρὸς ἅπανθ', ὡς εἰπεῖν, τὰ ὄρενά τε καὶ μετέωρα τῶν χωρίων, περὶ ὧν ἐπιθὶ τὰ σημειωθέντα μοι (σελ. 58) εἰς τὸ Περί Ἀέρων, ὑδάτων, τόπων, τοῦ Ἰπποκράτους. — Στ. 11, Μετώκησα ἄν.] Πλεονάζει ὁ Ἄν, εἴτε τῶν γραψάντων ἀμαρτία, εἴτε καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἄλιανου ὑπεραττικίσει προελόμενου· διπλασιάζειν γὰρ πολλὰκις φιλοῦσιν οὗτοι τὸν μετ' ἀρνήσεως δυνητικόν, εἰς πλείονα τῆς ἀποφάσεως ἐμφασιν (Ἀριστοφάν. Σφ. 506),

..... Ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἌΝ ὀρνίθων γάλα
 Ἄντι τοῦ βίου λάβοιμ' ἌΝ:.....

Μακροβιώτερος.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ, Μακροβιώτατος.

ΚΕΦ. 1α, Σελ. 112, στ. 17, Εἶτα ἠττήθη.] Λείπεται ταῦτα ἐν τισὶ τῶν ἀντιγράφων. — Τὸ δὲ ἐπίγραμμα.] Ἐπίγραμμα ἐνταῦθα λέγει τὴν εἰκόνα, οὐκ ἀκριβῶς· εἰ γὰρ καὶ τοῦτο ἔσθ' ὅτε σημαίνει, ἢ δῆλον ἐκ τοῦ παρ' Ἡσυχίου «Ἐπιγραφεὺς, ζωγράφος», ἀλλὰ μικρῶ πρόσθεν, τὸ Ἐπιγράμματα ἐφ' ἑτέρας τεταχῶς διανοίας, ὡφελεν ἐνταῦθα διαφυγεῖν τὸ παρὰ τὴν ὁμωνυμίαν ἀμφίβολον. — Στ. 24, Ἀνασπάσεις ἐπέσφιγγε τοὺς ἀναγωγέας.] Τοὺς ἱμάντας λέγει, οἷς προσδέουσι τοῖς ποσὶ τὰς βλάυτας. Ἀνάσπασαι δὲ, ἢ Ἀνάσπασα, αὐταὶ ἄν εἶεν αἱ ἐπὶ τῶν ἄκρων περόναι, αἱ συσφιγγούσαι καὶ συνεχούσαι τοὺς ἱμάντας.

ΚΕΦ. ιδ', ΣΕΑ. 114, στ. 1, Φιλήταν.] Ἡ καὶ Φιλήτῶν· διαφορεῖται γὰρ τὰ τοῦ τόνου· ὀρθώτερον δὲ τὸ περισπᾶν. — Στ. 3, Πέλματα.] Πέλμα ἐνταῦθα ὁ ἐν τῇ σύνθεσιν Πάτος τοῦ ὑποδήματος, τὸ τελευταῖον δηλαδὴ σκύτος, ᾧ πατεῖται τοῦδαφος· οἱ δὲ ἀρχαιότεροι Πέλμα ἔλεγον τὸ ἄκρον τοῦ ποδός, τὸ καὶ Τύλωμα καλούμενον, ὅπερ ἡ σύνθεσις Πατοῦσαν οὐκ ἀφῶς ὀνόμακε, διὰ τὸ τούτῳ μάλισα τῷ μέρει πατεῖν καὶ σφιζέσθαι τὸν πόδα. ἡ δὲ Πατοῦσα, καθὰ καὶ ἡ Δεχοῦσα (οὐχὶ Πατούσα καὶ Δεχούνα ὡς ἐν

τοῖς λεξικοῖς φέρεται) μετοχαί εἰσιν εἰς ὀνόματα μεταπεσοῦσαι· ἡ μὲν παρὰ τὸ Πατέω, συνυπακουομένου τοῦ Μερῖς, ὡς ἂν εἴποι τις ἡ πατοῦσα μερῖς τοῦ ποδός, ἡ δὲ παρὰ τὸ Λεγῶ, οὗ τὸ ἀπλούστερον Λέγω παρῆξε τὸ Λέχος, καὶ τὴν Λεγῶ, οὐδὲν οὖσαν ἄλλο ἢ τὴν παρ' ἡμῖν Λεχοῦσαν, ἢ τῷ Ἀλιανῷ (Περὶ ζῶων ιδιότη. ΙΒ, ιδ') καὶ Λεγῶσα εἴρηται, παρὰ τὸ Λεγῶ, πλὴν εἰ μὴ καὶ παρ' ἐκείνῳ Λεχοῦσα, γραπτέον ἐσί· τοιοῦτόν τι καὶ ἡ Βρωμοῦσα (ἦν εἰ Γάλλοι Salore καλοῦσι) παρὰ τὸ Βρωμέω, οὗ μᾶλλον ἐν χρήσει ἦν τὸ Βρωμάω, ὅθεν καὶ ὁ Βρωμολόγος, ὁ τιαυτὰ λέγων οἷα ἐνοχλεῖν ταῖς ἀκοαῖς, ὡς τὰ κακῶς ὄζοντα ταῖς ῥισί.

ΚΕΦ. ις, Σελ. 114, στ. 17, Ἀνθρώπων ὅμοια, τὰ κατόπισθεν δὲ ἱππου.] Ὄφειλεν εἰπεῖν, Ἴππων, ὡς εἴρηκεν, Ἀνθρώπων · ἄλλὰ Ῥωμαῖοι προεῖλετο ἐνταῦθα ὁ Ῥωμαῖος Ἀλιανὸς· παρ' ἐκείνοις γὰρ τὸ Similis (ὅπερ ἐστὶν Ὅμοιος) ἡ πλείων χρήσις γενικῆ συντάσσει. — Στ. 18, Εἰς τὴν Ἑλλάδα φράσιν.] Τουτέστι μεταφραζόμενον Ἑλληνισί· ἡ δὲ γραφή ἐξ ἐτέρων διορθώσεως ἀντὶ τοῦ παρ' ἅπασιν τοῖς πρὸ ἡμῶν ἡμαρτημένου, Φασίν. — Στ. 22, Ἀνεβίω.] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ, Ἐβίω. Στ. 24, Τὸ δὲ αἴτιον διὰ τὴν τῶν κ. τ. λ.] Κεχυδαΐσαι ἢ φράσις· ὄφειλε γὰρ εἰπεῖν, « Τὸ δὲ αἴτιον ἡ τῶν ὠρῶν εὐκρασία, καὶ ἡ τῆς χώρας ἀρετὴ », ἢ χαίρειν εἶσαι τὰς τρεῖς λέξεις ταύτας, « Τὸ δὲ αἴτιον ».

ΚΕΦ. ιζ, ΣΕΛ. 115, στ. 14, Στέγην.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ, Στέγειν.

ΚΕΦ. κ, ΣΕΛ. 116, στ. 5, Εὐδαίμονος.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ, Εὐδαίμονίας.

ΚΕΦ. κβ, Σελ. 116, στ. 6, Ἐν οἰκίᾳ ποτέ.] Ταύτην ἐξ ἀντιγράφου προεὐλόγησεν τὴν γραφὴν ἀντὶ τῆς παρὰ τοῖς ἐτέροις, Ἐν οἰκίᾳ τινί. — Στ. 12, Καταναγκασθεῖς.] Ἐν ἄλλ. Κατακρίθεις, οὐ κακῶς.

ΚΕΦ. κδ', ΣΕΛ. 117, στ. 1, Ἐς τοσοῦτον.] Ἀνανταπόδοτον τὸ Τοσοῦτον, οἷα πλείω παρὰ τῷ Ἀλιανῷ εὐρεῖν ἐστίν, ἡμελημένου Ἑλληνισμοῦ σημεῖα (Παράβαλλε τοῖς ἀνωτέρω· Β; ιζ). — Στ. 9, Ἰπὸ δ' ἔσφατο.] Ἐξ Ὁμήρου (Διάδ. Κ, 155).

ΚΕΦ. κε, Σελ. 117, στ. 12, Τοῦ ἄλσειν αὐτούς.] Κατηκολούθηκα ταῖς ἀρχαίαις ἐκδόσεσι, πληθυντικῶς γράψας, Αὐτούς, ἀντὶ τοῦ Αὐτόν.

ΚΕΦ. κζ, Σελ. 117, στ. 17, Ἐπεκώμασε τῷ Ζήνωνι.] Ἐγράφετο, Ἐπεκώμασεν αὐτῷ Ζήνωνι, ὁ διορθωσάμην τρέψας εἰς ἄρθρον τὴν ἀντωνυμίαν. — Στ. 20, Πορευθεῖς ἔμεσον.] Σημιοῦ ὡς χρήσιμον· καὶ γὰρ οὐ μόνον τοῖς οἴνου, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὀργῆς, λύπης, χαρᾶς, ἐλπίδος, φόβου, τύφου, ἐμβραχυ παντός πάθους, ἐπὶ τοσοῦτον πληρουμένους, ὡς τῶν φρενῶν ἐξίσασθαι καὶ παρανοεῖν ἴσα τοῖς μεθύουσιν, καιρὸς ἂν εἴη ποτὲ ἐπιλέγειν, Πορευθεῖς ἔμεσον, ἢ, ὡς ἂν ἡ συνήθεια φαίη, Ἰπαγε νᾶ ἐξέρσῃς.

ΚΕΦ. κη, ΣΕΛ. 118, στ. 4, Οὐδ' ἂν βούς κ. τ. λ.] Ἐκ τῶν ἔργων καὶ ἡμερῶν Ἡσιόδου (στίχ. 348). κομψὸν δ' ἅμα καὶ τῆς Διογενέους δριμύτητος ἄξιον τὸ εἰς τὴν Δακωνικὴν πλεονεξίαν καὶ τὴν κατὰ τῶν Μισσηνίων ὠμότητα σκῶμμα.

ΚΕΦ. κθ, Σελ. 118, στ. 17, Παραταξώμεθα.] Ἐν ἄλλ. Ἀντιταξώ-

μεθα, ὅπερ οὐ χεῖρον, εἰ μὴ καὶ ἄμεινον. — Στ. 18, Ἀντιφολοτιμησάμενοι.] Παρέληφα τὴν γραφὴν ἐκ τοῦ Στοβαίου (Λογ. ιζ), ταῦτα ταῦτα περὶ Σωκράτους λέγοντος, ἀντὶ τοῦ, Φιλοτιμησάμενοι.

ΚΕΦ. λ', ΣΕΛ. 119, στ. 1, Ταῖς σκευφόροις.] Ἐλειπτικῶς τοῦ Ἀμάξαις εἰσι δ' οἱ ἐκεδῶνασι τοῖς σκευφόροις, συνυπακουμένου τοῦ Κτήνεσιον, ἢ Ὀχλήμασι. — Στ. 6, Καὶ ἂν ἐξέβριψε.] Παρέληφα τὴν ἑτέρον διόρθωσιν, χαίρειν φράσας τῇ ἡμαρτημένῃ γραφῇ, Καὶ ἐξ ἂν ἐβρίψε. — Διπλάσιον δέδωκε.] Οὐκ ἐτόλμησα τρέψαι τὸ σόλοικον, Δέδωκε εἰς τὸ, Ἐδῶκε ἐνδέχεται γὰρ αὐτοῦ Ἀλιανῶ εἶναι τὸ ἀμάρτημα, ὑπὲρ τῆς πατρίου φωνῆς παραχθέντος, ἐν ᾗ ὁ αὐτὸς χρόνος καὶ τὸν ἀόριστον καὶ τὸν παρακείμενον σημαίνει.

ΚΕΦ. λα, Σελ. 119, Πρὸ τοῦ τὸν στέφανον.] Προσέθηκα τῇ ἐπιγραφῇ τὸ δεύτερον τῶν ἀρθῶν, διὰ τὸν Ἑλληνισμόν.

ΚΕΦ. λβ, Σελ. 119, στ. 14, Ἀκρατέστεροι.] Ἐν ἄλλ. Ἀκρατέστατοι.

ΚΕΦ. λγ, Σελ. 119, στ. 18, Τί ἄρα μάθοι σοφόν.] Ἐξ ἀντιγράφων τὸ Ἄρα, ἀντὶ τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς, Τί ἂν μάθοι, ἣν διωρθώσαμην καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

ΚΕΦ. λδ, ΣΕΛ. 120, στ. 4, Ἐξωμίσι.] Χιτῶν ἐπιτελής ἑτερομάσχαλος ἢ Ἐξωμίς. — Ἄλλος, εἶπεν, οὗτος τύφος.] Τοῦ δὲ τοιούτου τύφου οὐδ' αὐτὸς ὁ τοῖς ἄλλοις ἐπιτιμῶν Διογένης ἀπέπλακτο, ὡς γοῦν ἔδοξε Πλάτωνι· καὶ γὰρ κειληκὸτος φίλος τοῦ Πλάτωνος, ἐισελθὼν ὁ Κυνικός ἐπάτει τὰ πλουτιλῆ στρώματα, λέγων, «Πατῶ τὸν Πλάτωνος τύφον»· πρὸς ἐν δὲ Πλάτων εὐφωῖς ἄμα τε καὶ κομφῶς, «Ἐτέρῳ γε τύφῳ, Διογένης» ἀπεκρίνατο. οὕτως ἄρα καλῶς ἄγαν ἐιρημένον ἐστὶ τὸ Μηδὲν ἄγαν.

ΚΕΦ. λη, ΣΕΛ. 121, στ. 3, Τὴν Ἀχιλλέως. Ἰπέρειγε τοῦτο Ἀλέξανδρος.] Ἦχουν, Ἄριστα τοῦτο εἰπὼν ὁ Μακεδὼν Ἀλέξανδρος. Ἐξ ἀντιγράφων τοῦτο· ἐν ἑτέροις δὲ γράφεται καὶ εἴτεται, Τὴν Ἀχιλλέως ὑπέρειγε τὴν Ἀλεξάνδρου, τευτέστιν ὑπὲρ τὴν λύραν Ἀλεξάνδρου τοῦ Πάριδος. — Στ. 4, Τὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν κλέα.] Ἐξ Ὀμηροῦ, ἐν οἷς περὶ τοῦ Ἀχιλλέως πρὸς φόρμιγγα ἄδοντος λέγει (Ἰλιάδ. Ι, 189),

Τῇ ὄγε θυμὸν ἔτερπεν, αἶειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.

ΚΕΦ. λθ', Σελ. 121, στ. 15, Κόσμον αὐτῷ περιβαλόν.] Ἐτρέψα εἰς τοῦτο τὸ Περιβάλλον, διὰ τοὺς προηγησαμένους ἀορίστους. — Στ. 16, Προσκλάσας.] Ἐν ἄλλ. Προκαύσας, εἰσὶν δι' διορθουναί, Προκλάσας.

ΚΕΦ. μβ, ΣΕΛ. 122, στ. 13, Ὁ δεύτερος.] Ἀμάσπησ οὗτος ἐκαλεῖτο ἐξήγαγε δ' ἑαυτὸν τοῦ εἶου οὐ τῷ ἀκινάκη, ἀλλὰ φάρμακον πιῶν, ὡς ῥησι Πλούταρχος (Ἀροτ. §. 3ο), οὐδ' ἀξιοῦντος τοῦ πατρὸς, ἀλλ' Ὀχου τοῦ ἑτέρου ἀδελφοῦ ψευδῶς ἀπειλάς αὐτῷ τοῦ πατρὸς δι' εὐνοῦχων ἀπαγγεῖλαντος.

BIBAIION ΔΕΚΑΤΟΝ.

ΚΕΦ. β, ΣΕΛ. 123, στ. 11, Ἴνα μὴ δόξη διαφθέραις.] Ἄμεινον γράφειν, Διαφθεῖραι. — Στ. 15, Παμμέγισον κ. τ. λ.] Ἐν ἄλλ. γράφεται, Μέγισον· ἢ δὲ ὅλη βῆσις ὡδ' ἂν ἄμεινον γράφοιτο καὶ εἴχοιτο, Παμμέγισον ἀνδριάντ κ ἐν Κυρήνῃ ἀνέστησεν, αὐτοῦ, ἀμειβομένη τῆς σωφροσύνης.

ΚΕΦ. δ', ΣΕΛ. 124, στ. 6, Τρις τετρακόσια γάδια ἐφεξῆς.] Τουτέσι, τρισὶν ἐφεξῆς ἡμέραις, τετρακόσια καθ' ἐκάστην ἡμέραν γάδια. τὸ δ' ἐν ἅπασιν φερόμενον Τεσσαρακόσια, ἀντὶ τοῦ, Τετρακόσια, τῶν ἔκδοτων κοικεν εἶναι, οὐ τῶν ἀντιγραφῶν. παρὰ τούτοις γὰρ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰ τῶν ἀριθμῶν ὀνόματα σημειωδῶς ἐκφέρεται· εἰς ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐγράφετο διὰ τοῦ υ, ὅπερ οἱ ἐκδύται ἐντελῶς γράψαι βουλόμενοι, Τεσσαρακόσια, ἔγραψαν, καταλλήλως μὲν τῷ σχηματισμῷ, οὐ γὰρ μὴν τῇ χρήσει, ἢ προέλιετο τὸ συντετμημένον, Τετρακόσια.

ΚΕΦ. ε', Σελ. 124, στ. 19, Ἐπὶ ζυγόν.] Οὕτω δεῖν γράφειν ᾠθήν, ὡς γράφεται παρ' Ἀθηναίω, καὶ παρὰ τῷ Ἐυσαβίῳ ἐν τοῖς εἰς τὸν Ὀμηρον, καὶ οὐχ ὡς ἐγράφετο, Ἰπὸ ζυγόν. — Στ. 20, Ὁόλοῦ ὄλκην.] Καθ' ὑπερβολὴν τοῦτο, ἐκ τινος κωμικοῦ ληφθέν. — ΣΕΛ. 125, στ. 4, Περφιλιπιδῶσαι.] Περφιλιπιδῶσαι ἐγράφετο κἀνταῦθα, ὡς καὶ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ, ἐξ οὗ ταῦτα εἰληπται, καὶ παρὰ τῷ Ἐυσαβίῳ· προελύθη μὲντοι τὴν πλείους ὅσας τῶν κριτικῶν ἐγκριθεῖσαν διόρθωσιν· παρὰ μὲν γὰρ τὸ Φίλιππος, Φιλιπποῦσθαι τις ἂν εἰκότως λέγοιτο, οὐ γὰρ μὴν παρὰ τὸ Φιλιππίδης, οὐ τὸ παράγωγον, Φιλιππιδοῦσθαι ὀφείλει πάντως εἶναι.

ΚΕΦ. ζ', σελ. 125, στ. 8, Τὸν μέγαν ἐνιαυτὸν.] Περί τοῦ μεγάλου ἐνιαυτοῦ ἐπιθὶ Πλούταρχον (περὶ τῶν ἀρεσκ. τοῖς φιλοσόφ. Β, λβ'). — Στ. 10, Δευκονοεύς.] Παρὰ τὸ Δευκόνσιον, δῆμον τῆς Ἀττικῆς οὕτω καλούμενον· ἐξ ἐτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τοῦ, Δευκονοεύς. — Στ. 12, Ἐφατο αὐτὸν.] Ἐξήλειψα τὸ μετὰ τὰς δύο ταύτας λέξεις κακῶς τεταυτολογημένον, ὧς ἔλεγε.

ΚΕΦ. η', Σελ. 125, στ. 13, Μὴ δεῖν ἐυεργεσίαν κ. τ. λ.] Μακρῷ ἂν ἄμεινον ἐγνωμολόγησεν, εἰ ἔλεγε, Μὴ δεῖν ἐυεργεσίαν προσεῖσθαι, ὅτι μὴ πᾶσα ἀνάγκη, μῆτε παρὰ τῶν τυχόντων, ἀλλὰ τῶν ἐν τοῖς μάλλιστα φίλων, καὶ προσέμενον ἀποδιδόναι πειρᾶσθαι πάσῃ μηχανῇ.

ΚΕΦ. θ', Σελ. 125, στ. 19, Κακῆς γε οὐσης.] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως (Πρακτ. Ῥηνοπερ. Ἀκαδ. τεχν. καὶ ἐπιστ. Τομ. Γ, σελ. 121), ἀντὶ τοῦ Κακῆς δὲ οὐσης, ὅπερ ἕτεροι εἰς τὸ, Κακῆς δὴ οὐσης, τρέπουν παρήνουν.

ΚΕΦ. ι', ΣΕΛ. 126, στ. 2, Καὶ σπαργάνοις.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ, Καὶ ἐν σπαργάνοις· οὐδὲ γὰρ ἐν τοῖς πρόσθεν (Η, η) ἐπλεόνασε τὴν κρήθειν.

ΚΕΦ. ιδ', ΣΕΛ. 127, στ. 8; Ἡ ἀργία ἀδελφῆ τῆς ἐλευθερίας ἐστὶ.] Τῆς μὲν οὖν δουλείας· εἴ γε ὁ μηδὲν ἐργαζόμενος, πένης μὲν ὢν ἐτέρῳ δουλεύειν ἀναγκασθῆσεται, ὅπως ἔξῃ τὰ ἐπιτήδεια, ἢ κλακεύων (ὁ δὲ καὶ τῆς κυρίως λεγομένης δουλείας αἴσιχον) ὑπ' ἄλλων διατραφήσεται· εἰ δὲ πῶν εὐπαρύφων τις καὶ πλουσιῶν, ὑπὸ τῆς ἄγαν τρυφῆς εἰς ἀθεμίτους ἐξεκείλας ἤδονάς, οὐτ' οὖσαν φυλάξαι, οὐτ' ἀποῦσαν ἀνακτήσασθαι τὴν ἐλευθερίαν οἶός τε· ἢ καὶ δῆλον ὅτι μνήμης ἀμαρτία ὁ Ἀδριανὸς τῇ ἀνοήτῳ ταύτῃ γνώμῃ τὸ Σωκράτους ἐπέγραψεν ὄνομα. τεκμήριον δὲ, καὶ γὰρ καὶ Πλάτων καὶ Ξενοφῶν, καὶ πάντες ὅσοι περὶ Σωκράτους γεγράφασι, τὴν μὲν ἀργίαν ἐκάστοτε διασύροντα, τὴν ἐργασίαν δὲ περὶ πολλοῦ αὐτὸν τε ποιούμενον καὶ τοῖς ἄλλοις παραινούντα τὸν ἄνδρα παραδεδώκασι· τοσοῦτον δ' ἄρα Σωκράτης ἀπέειπε τοῦ τὴν ἀργίαν ἀδελφῆν ἐλευθερίας ἠγεῖσθαι,

ὡσε καὶ πονηροτάτην αὐτὴν δέσποιναν ἀντικρυς (Ξενοφ. Οἰκονομ. α., §. 18-22) ὠνόμαζε, συνεχῶς ἐπιλέγων (Ξενοφ. Ἀπομν. Β, α) τὸ τοῦ Ἐπιχάρμου,

..... Τῶν πόνων
Πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τάγαθ' οἱ θεοί.

εἰ γὰρ πάντα τ' ἀγαθὰ, καὶ αὐτὸ δῆπου τὸ πάντων μῆξιον ἢ ἐλευθερία πόνων ὄνιος οὔσα τυγχάνει. — Στ. 10, Πρὸς σχηματισμόν.] Καίρειν φράσας τῇ ἡμαρτημένῃ γραφῇ, Πρὸς σχηματισμόν; παρέλαθον τὴν ἑτέρων διόρθωσιν.

ΚΕΦ. ιε', Σελ. 127, στ. 22, Μιθόντες γὰρ αὐτὸν εἶναι πένητα.] Διέγραφα τὸν, Καὶ ἐγράφετο γὰρ... Εἶναι καὶ πένητα. εἰ δὲ βούλοιο πάντως σώζειν αὐτόν, τίθει μετὰ τὸν Γάρ.

ΚΕΦ. ις', ΣΕΛ. 128, στ. 1, Οἱ δὲ οὐδὲν αὐτῷ προσεῖχον.] Οὕτω δεῖν γράφειν ἔγνω τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις γραφόμενον καὶ ζιζόμενον. Οἱ δὲ, οὐδεὶς αὐτῷ προσεῖχον (ἄλλ. προσεῖχε).

ΚΕΦ. ιζ', Σελ. 128, στ. 16, Ἐλεύθερον εἶναι.] Διόρθοῦνται τινες, Ἐλεύθερον ἔχειν, ἵνα ἀναφέρηται πρὸς τὸ Κλέωνα· εἰ δὲ τοῦτο μὲν κατὰ χώραν ἔωσι, τὸ δὲ Κλέωνα εἰς τὸ Κλέωνι τρέπουσιν. ἐνδέχεται μέντοι οὐ γραφῶν εἶναι τὸ ἀμάρτημα· πολλὰ γὰρ τοιαῦτα ἀνακόλουθα καὶ ἀσυνάρτητα παρὰ τῷ Ἀλιανῷ, τὰ μὲν προσεχῆς, τὰ δὲ καὶ κρίσεως ἐνδείξ. Πεντήκοντα ταλάντων.] Ἐν ἄλλ. ἑκατὸν ταλάντων, ὃ καὶ μακρῷ πιθανώτερον· ἀπληγος γὰρ καὶ δωροδόκος ὁ Κλέων, ὡσε καὶ τὴν ἔκτισιν τῆς ἐπιβληθείσης αὐτῷ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ζημίας ἐμέτω παρεικάζειν ἐπιχαρίτως πᾶν τὸν Κομικὸν (Ἀχαρν. 6),

..... Τοῖς πέντε ταλάντοις, οἷς Κλέων ἐξήμεσε.

ΚΕΦ. ιη', Σελ. 128, στ. 19, Γενέσθαι μὲν αὐτόν.] Ἄμεινον γράφειν, Γενέσθαι γὰρ αὐτόν, ἢ γούν, Γενέσθαι μὲν γὰρ αὐτόν. — Στ. 24, Πρῶτον ὑπηνήτη.] Οὕτω γράφειν οὐκ ὠκνησα, ἀντὶ τοῦ Πρώτου ὑπηνήτη· καθὰ γέγραπται καὶ παρ' Ὀμήρῳ (Διάδ. Ω, 348),

..... Πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦπερ χαρισάτη ἦδη.

Στ. 26, Συνθήκας δὲ ἐποίησε.] Ἡ νόμῳ πρὸς αὐτὸν πρὸ τοῦ ἐμυῖσαι. ταύτην προεῖδομην ἐξ ἀντιγράφου τὴν γραφὴν τοῦ παρ' ἄλλοις, Ἐποίησαντο, διὰ τὸ ἐπόμενον. Ἐπιπέδησεν ἄλλως δὲ καὶ θεραπεύει τὴν δεκκουσαν ταυτολογίαν, Εἶχον ὑπὲρ τούτων ῥήτραν, ἢ τοιαῦτα ἀνάγνωσις, ἦν καὶ εἰς τὸ μέσον, Ἐποίησατο, μεταβαλεῖν ἔξеси τῷ βουλομένῳ. — ΣΕΛ. 129, στ. 7, Ἰπάρξασθαι.] Ἐξ ἀντιγράφων ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἀπάρξασθαι· προσυπακουσέον δὲ τὸ, Φασί, ἢ καὶ προσθετέον, ὡς ἄλλοις ἔδοξε, παρελιφθὲν ἴσως ἀβλεψία τῶν γραψάντων.

ΚΕΦ. κβ', Σελ. 129, στ. 16, Περικτιόνη.] Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ μήτηρ τοῦ Πλάτωνος· ὃ δὲ πατὴρ Ἀρίωνος ὠνομάζετο.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ.

ΚΕΦ. γ', ΣΕΛ. 131, στ. 8, Πάλης ὑπέρξατο κ. τ. λ.] Οὐκ ἔβρωται τὸ χωρίον· οὐ γὰρ τὴν πάλιν, ἀλλὰ τὸ τοὺς ἀθλητὰς σωφρόνως τὸν τῆς ἀθλήσεως βιωῦν χρόνον, εἰσηγήσατο πρῶτος Ἰκκός· διὸ καὶ τινες, Παλαιστῆς, ἀντὶ τοῦ, Πάλης, γράφειν παραινέουσιν. οὐχ ἰκανὴν μέντοι τὴν διόρθωσιν ταύτην ἠγούμενος, τὸ ὅλον χωρίον οὕτως διασκευάζειν προαιρούμαι, " Ὅτι Ἰκκός, ὁ Ταραντῖνος παλαιστῆς, ὑπέρξατο τοῦ σωφρονέσερον τὸν τῆς ἀθλήσεως χρόνον διαζῆν, κεκαλασμένη τροφῇ διαβιώσας, καὶ Ἀρροδίτης ἀμαθῆς διατελέσας ". μνημονεύουσι δὲ καὶ Πλάτων καὶ ἄλλοι τοῦ γυμνασίου τούτου, παρ' οἷς καὶ παροξυτόνως Ἰκκός γράφεται, οὐχ, ὡς παρὰ τῷ Ἀιλιανῶ ἐνταυθὰ τε καὶ ἄλλαχού (περὶ ζώων ἰδιότη. ς, α), Ἰκκός.

ΚΕΦ. δ', ΣΕΛ. 132, στ. 2, Μυρρίνης.] Οἱ πρὸ ἐμοῦ, Τὸν μυρρίνης, διέγραψα τὸ ἄρθρον ὡς περιττόν. — Στ. 3, Καὶ τὴν εἰς αὐτὸν τῶν τριγῶν ἐπιβουλὴν.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ ἐπιβουλῆν, ὁ τινες εἰς τὸ Ἀποβολὴν τρέπειν προήγησαν. σοφιστικὴ δὲ καὶ ψυχρὰ ἢ εἰς αὐτὸν, ἤγουν τὸν Ἀγαθοκλέα, τῶν τριγῶν ἐπιβουλῆ. ἴσως ἐγγέγραπτο " Καὶ τινες αὐτῶν τὴν τῶν τριγῶν ἐπιβουλὴν οὐκ ἠγόνουν ", εἰ μὴ κομψότερον, ἀλλ' οὐκ ἀνεκτότερον. εἴη δ' ἂν ὁ νοῦς τῆς τριακτῆς γραφῆς, εἶγε νοῦν ὅλως ἐν τοῖς ἀνοήτοις ζητεῖν προσήκοι, " Ἠπίσαντο μέντοι πάντες Συρακούσιοι φαλακρόν εἶναι τὸν Ἀγαθοκλέα· τινὲς δ' αὐτῶν καὶ τοῦτο προσηπίσαντο, ὅτι ἐπιβούλως, τουτέστι πανούργως, διὰ τὴν ψίλωσιν τῶν τριγῶν, ἔφερε τὸν ἐκ μυρρίνης σέφανον ".

ΚΕΦ. ε', σελ. 132, στ. 9, Καὶ κατεκρήμνισαν.] Τούτων τῶν κατακρημνισθέντων εἰς ἦν καὶ ὁ μυθοποιὸς Αἰσωπος, περὶ οὗ ἐπιθι τὸν Ἡρόδοτον (Β, ριδ), τὸν Ἡρακλείδην (ἡμετέρ. ἐκδ. σελ. 214) καὶ τὸν Πλούταρχον (περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ βραδ. τιμωρουμ. §. 12).

ΚΕΦ. ή, σελ. 132, στ. 19, Παναθηναϊκοῖς.] Ἴσως γρ. Παναθηναίσις. — Καὶ ἴσως ἄξιαν οὖσαν.] Γραπτέον, ὡς μὴ ἄξιαν οὖσαν ταύτην καὶ γὰρ προσηγορῶν πρόφασιν τῆς ἀπελάσεως ὁ Ἰππαρχος, τὸ μὴ ἄξιαν εἶναι κληρονομήν τὴν κόρην, καθὰ διαβρῆδην ἰσόρηκε Θεουκιδίδης (ς. νς).

ΚΕΦ. ι, ΣΕΛ. 134, στ. 6, Ἐκαλεῖτο δὲ Ζωῖλος αὐτός, Κύων.] Ὁφείδει λέγειν, Ἐκαλεῖτο δ' ὁ Ζωῖλος αὐτός, Κύων. ἀλλὰ παραλείπει πολλάκις Ἀιλιανὸς τὰ ἄρθρα, παραγόμενος ὑπὸ τῆς πατρίου φωνῆς, οὐκ ἐχούσης ἄρθρα.

ΚΕΦ. ια, σελ. 134, στ. 13, Ἐσπούδασε καὶ αὐτός, καὶ ἴατο.] Οἱ πρὸ ἡμῶν ἔγραφον, Ἐσπευδε, καὶ αὐτὸς ἴατο· ἐν τισὶ δὲ τῶν ἀντιγράφων φέρεται, Ἐσπευσε καὶ αὐτός, καὶ ἴατο· ταύτης οὖν τῆς γραφῆς τὸ Ἐσπευσε μεταβαλόντες, διωρθωσάμεθα τὸ χωρίον. καὶ Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Μακεδὼν ἐσπούδασε καὶ αὐτός, καθὰ φησι Πλούταρχος (Ἀλεξ. §. 8), περὶ τὴν ἰατρικὴν, οὐ μόνον τὴν θεωρίαν ἠγαπηκῶς, ἀλλὰ καὶ νοσοῦσι τοῖς φίλοις βοηθῶν.

ΚΕΦ. ιβ, σελ. 134, στ. 16, Περσὲν δῶρον ἐκκαυστικὸν τὸν πλάκουντα.] Προσέθηκα ἐξ ἀντιγράφων τὸ ἄρθρον περιγράψαι δέ μοι προσέδοξε τὸ ἕτερον ἄρθρον, τὸ τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις προηγούμενον τοῦ Δῶρον. — Στ 22, Ἰπερφρονῶν αὐτῶν.] Γράφε, Ἰπερφρονῶν τούτων, ὡς διωρθωθῆναι τὶς τῶν παλαιῶν ἐκδοτῶν. — Στ. 23, Δαιτὸς ἀναθήματα.] Ἐξ Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Α, 152).

ΚΕΦ. ιγ', ΣΕΛ. 135, στ. 3, Ἀποδείξει.] Παρέληφα τὴν ἑτέραν διόρθωσιν ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς λοιπαῖς, Ἀποδείξειν.

ΒΙΒΑΙΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ.

ΚΕΦ. α', ΣΕΛ. 136, στ. 6, Παῖς δ' ἔτι εὔσα, γίνεται αὐτῇ κατὰ τοῦ προσώπου φῦμα.] Ἀντὶ τοῦ, Παιδὶ δ' ἔτι εὔση· ἐρεῖ δὲ καὶ μετ' ὀλίγα ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ κεφαλαίῳ, Ταῦτα ἀκούσασα ἡ παῖς καὶ δράσασα, τὸ φῦμα ἠφανίσθη· καὶ ἀλλαγῆ δὲ εὐεπίφορος ἐστὶ πρὸς τὰς ἀντιπτώσεις, σολοικῶς δηλονότι καταχρώμενος οἷς ἀπαξ ποὺ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐνέτυχεν εἰρημένοις. φεύγειν δὲ δεῖν τὰ τοιαῦτα ὁ, τε λόγος αἰρεῖ, καὶ ὁ σκῶψος εὐφυῶς διὰ τοῦ ἐξῆς ἐπιγράμματος παραινῖ,

Μηδὲ λαλῶν, πρώην ἰσολοίκισε Φλάκκος ὁ ρήτωρ,

Καὶ μῆλων χαινὲν εὐθύς ἑβαρβάρισε,

Καὶ τῇ χειρὶ τὰ λοιπὰ σολοικίζει διανεύων·

ΚΑΓΩ δ' αὐτὸν ἸΔΩΝ, τὸ σῶμα ΜΟΥ δέδεται·

ἦν δ' ἄρα καὶ ὁ Φλάκκος εὗτος, ὡς γοῦν δηλοῖ τοῦνομα, Ῥωμαῖος, ὡσπερ καὶ ὁ Αἰλιανός, καὶ ἄλλοι· καὶ οὐ θαυμάσθην εἰ, Ἑλληνίζειν βουλόμενοι, εἰς τὸ κακόζηλον καὶ περιεργὸν ἐξερρύψαν, ἔπαιγε καὶ αὐτοὶ οἱ κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνου γράψαντες Ἕλληνες οὐ πάνυ τι κατωρθωκότες φαίνονται. — Στ. 13, Ἐχουσα ἐν τοῖς κ. τ. λ.] Διορθοῦνται τινες, προσθιθέντες σύνδεσμον, καὶ διασιζόντες τῶν προηγουμένων, Ἐχουσα δ' ἐν τοῖς κ. τ. λ. ἴσως οὐκ ἀλόγως. — Στ. 15, Περισερὰ παραγίνεται.] Διέγραφα τὸ πρὸ τοῦ, Περισερὰ, θηλυκὸν ἄρθρον, δόξαν τοῦτο καὶ τοῖς πρὸ ἡμῶν. — ΣΕΛ. 137, στ. 6, Μιλτώ.] Τὴν ἐν τῇ συνθέσει λεγομένην Ροδοκόκκινην, παρὰ τὴν Μιλτον, γῆν ἐρυθρὰν, ἐξ ἧς ποιεῖται τὰ ἐρυθρὰ γραφεῖα, τὰ Γαλατικῇ καλούμενα Crayons rouges. τὸ δὲ Ἀσπασίας ὄνομα Κῦρος ἦν ὁ θέμενος αὐτῇ, ὡς φησι Πλούταρχος (Περικλ. §. 24), κατὰ κλέος τῆς ἐκ Μιλήτου Ἀσπασίας, τῆς ὑπὸ Περικλέους σπουδασθείσης. — Στ. 7, Καὶ οἷας Ὀμηρος λέγει.] Ἐξ ἀντιγράφων τὸ Οἷας, ἀντὶ τοῦ Οἷα. — ΣΕΛ. 138, στ. 2, Ἐντρίψει καὶ φαρμάκοις.] Τὸ μὲν Φαρμάκοις ἐνταῦθα, Χρώμασι, δύναται αἰεὶ δ' Ἐντρίψει αὐτὰ εἶσι τὰ παρὰ τοῖς ἰδιώταις οὐκ ἰδιωτικῶς λεγόμενα, Τριψείδια, καθ' ὑποκορικῶν σχηματισμὸν, καθ' ὃν εἴρηται καὶ τὸ Δεξείδιον καὶ τὸ Ῥησείδιον. — Στ. 3, Ἰπὸ τῶν τροφῶν.] Παρὰ τὸ Τροφεύς· ἀλλ' ἴσως ἄμεινον γράφειν, ὡς ἔδοξέ τισιν, Ἰπὸ τῶν τροφῶν, παρὰ τὴν Τροφόν, τὴν ἐν τῇ συνθέσει λεγομένην Παραμάνναν. — Στ. 7, Καὶ γυναικῶν.] Προσέθηκα τὸν σύνδεσμον ἐξ ἀντιγράφου. — Στ. 16, Ἀλοῦσα ὁμως, ὅτι κ. τ. λ.] Προσέθηκα τὸ Ὅτι, ἐξ ἑτέρας διορθώσεως. — Στ. 21, Πεπλήρωντο.] Ἐξ ἀντιγράφων τὸ, Πεπλήρωντο, ἀντὶ τοῦ Ἐπεπλήρωντο (Ἐπιθι τὰς εἰς τὸν Ἠιδόωρ. σημ. σελ. 2). — Στ. 24, Οὐδὲν προσείχεν, ἔως αὐτῆν ὁ ἀγαθῶν.] Ἐτρεψα τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις, Οὐδὲ, εἰς τὸ, Οὐδὲν, καὶ τὸ, Ἀπάγων, εἰς τὸ Ἀγαθῶν. — Στ. 32, Οὐ Περαικῶς.] Τουτέστιν, Οὐ βαρβάρως, ὡς οὐκ ἔθος ἐν τοῖς βαρβάρους ἑπιμάζειν καὶ ἀσπάζεσθαι τὰ καλὰ. —

Στ. 33, Πρὸς τὸν ἀγοραστήν.] Τινὲς μὲν διορθοῦνται γράφοντες, Πρὸς τὸν Σατράπην, διὰ τὸ προηγησάμενον, « Ὁ ἀγαθὸν Σατράπης » ἕτεροι δὲ, Πρὸς τὸν ἀρμοστήν, γεγραμέναι τὸν Αἰλιανὸν ὑπέλαβον, ἐπεὶ καὶ Ἀρμοσταὶ ἐκαλοῦντο οἱ παρὰ Πέρσαις Σατράπαι· ἄλλοι δὲ, Πρὸς τὸν ἀγαγόντα· ἐπεὶ καὶ Ἰδούταρχος (Ἄρτοξ. §. 26), ἐξ οὗ τότε τὸ χωρίον εἶκοι παρεληφθαι, φησὶν ἐπὶ λέξεως, « Ὁ δὲ Κύρος ἡσθεὶς ἐγέλασε, καὶ εἶπε πρὸς τὸν ἀγαγόντα τὰς » γυναῖκάς, Ἄρα ἤδη συνορᾶς ὅτι μοι μόνην ταύτην ἐλευθέραν καὶ ἀδιάρθωρον ἦκες κομίζων; » ἔἴην μόντοι κατὰ χώραν προήρημαι τὴν γραφὴν, διότι εἰκὸς τὸν ἀγαγόντα σατράπην ἠγορακέναι παρὰ τῶν αἰχμαλωτισσάντων τὰς παρθένους· ὃ δὴ καὶ τὰ πρόσθεν εἰρημένα ὑπονοεῖν ἀρκούντως παρέχει, « Ἡ » πύλειον ἀλουσῶν, ἢ τυράννων βιασαμένων κ. τ. λ. — ΣΕΛ. 139, στ. 3, Αἷς ὠμίλησέ ποτε.] Διὰ τὸ προηγησάμενον, Ἰδέον, παραινουσί τινες (Πρακτ. Ῥηνοπερ. Ακκδημ. τεχν. καὶ ἐπισ. Τομ. Γ, σελ. 122) γράφειν, Ἡ αἷς ὠμίλησέ ποτε, μετὰ τοῦ διαζευκτικοῦ μορίου· ἀλλ' ἴσως ἐλλειπτικῶς Αἰλιανός, κομψευόμενος δηλονότι, γράψαι προεβίετο, ἀντὶ τοῦ, Ἰδέον... τῶν ἄλλων αἷς ὠμίλησέ ποτε. — Στ. 16, Τελεστήρια.] Οἰοεὶ τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ θυσίαν· Τέλος γὰρ ὁ γάμος ἐλέγετο, καὶ Τέλαιοι, οἱ γεγαμηκότες, ὡς φησὶ Πολυδεύκης· ὅθεν καὶ Προτέλεια ἐκαλεῖτο πληθυντικῶς καὶ σὺδετέρως ἢ πρὸ τοῦ γάμου θυσία. — Στ. 22, Ἀπέφηνε.] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τοῦ Ἰπέφηνε. — Στ. 24, Σκόπα τοῦ νεωτέρου· τῷ δὲ Σκόπα κ. τ. λ.] Ἐγράφετο οὐκ ὀρθῶς Σκοπαῖ... Σκοπαῖ· ἐξὶ γὰρ ὁ Σκόπας, τοῦ Σκόπα, παροξυτόνως. — ΣΕΛ. 140, στ. 7, Περιθέσθαι αὐτή.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ παρ' ἄλλοις, Αὐτῇ, ἢ τοῦ, καθὰ τισὶ γραπτέον ἔδοξεν, Αὐτῇ. — Στ. 15, Τοῖς ἐπεσαλμένοις.] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τοῦ Ἀπεσαλμένοις. — ΣΕΛ. 141, στ. 2, Ἡ δὲ, ἄκουσα.] Καὶ τῷτο διορθωσάντων ἐτέρων, ἀντὶ τοῦ, Ἡ δὲ ἄκουσα. Στ. 9, Διδάξει δ' αὐτόν.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ Διδάξει δ' οὖν αὐτόν. — Στ. 17, Κατὰ πᾶσαν τὴν Ἀσίαν πένθος ἦν κ. τ. λ.] Οἱ γὰρ δούλοι καὶ συνῆδεδόθαι καὶ συμπενεθῆν τοῖς τυράννοις, οὐ μόνον ἐφ' οἷς ἄξιον, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸς τίς ἀν' ἐρυθρίασει τῶν καλῶν κάγαθων, ἀναγκάζονται· καὶ ἐξὶ δὴ τοῦτο τῆς δουλείας τὸ αἰσχρὸν. — ΣΕΛ. 142, στ. 6, Πεισθέντος συνετώς.] Μειρακιώδεις καὶ ἀσύνετον τὸ, Συνετώς, ἐπὶ τυράννου λεγόμενον. λύπην αἰσχρὰν παλλακῆς ἔρωτι, καθάπερ ἦλθ τὸν ἦλον, ἐκκρούοντος.

ΚΕΦ. β, σελ. 142, στ. 9, Καὶ πρᾶον εἶναι.] Οὐ μόνον πρᾶον, ἀλλὰ καὶ ἄτυρον, καὶ ἐλεύθερον, καὶ ἀληθείας φίλον, καὶ ὄλωσ τοῦ καλοῦ μηδὲν προαιρούμενον.

ΚΕΦ. γ, σελ. 142, στ. 13, Διὰ ταχέος.] Ἐξέωσα τὸ κακῶς οὐ μόνον παρὰ τῷ Αἰλιανῷ, ἀλλὰ καὶ παρὰ πλείοσις ἄλλοις γραφόμενον, Διὰ ταχέως. προσυπακουσίον δὲ τὸ Χρόνου· εἰ δὲ πληθυντικῶς, Διὰ ταχέων, ὡς ἀνωτέρω (Α, ἦ), τηνικαῦτα συνυπακούμενον ἔχει τὸ Χρόνων. λέγεται δὲ καὶ Διὰ τάχους, παρὰ τὸ οὐσιαστικὸν Τάχος.

ΚΕΦ. ς, ΣΕΛ. 143, στ. 3, Κάτωνος δὲ τοῦ πρεσβυτέρου.] Γράφεται παρ' ἅπασιν κακῶς, Πρεσβύτου, ὅπερ ἔτρεψα εἰς τὸ Πρεσβυτέρου, πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ Νεωτέρου ἐπονομασθέντος Κάτωνος.

ΚΕΦ. ζ, σελ. 143, στ. 7, Τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὡσπερ Ἀγρολλέως.] Ἐν

ἀλλ. γράφεται, τῷ Ἀλεξάνδρῳ, ὡσπερ Ἀχιλλεῖ, οὐ χεῖρον, εἰ μὴ γε καὶ ἄμεινον.

ΚΕΦ. η', σελ. 143, στ. 14, Λέγων μὴ παρασπονδεῖν; μηδὲ ἐπιορκεῖν. κ. τ. λ.] Οὐκ ἔστιν ὄσις, ἐπερχόμενος τὰ περι Κλεομένους τῷ Αἰλιανῷ ἱστορούμενα, οὐκ ἀναμνησθήσεται παραυτίκα ἂ τὴν Ἀνδρομάχην ὁ χρυσοῦς Ἑυριπίδης (Ἀνδρ. 445) παράγει λέγουσαν περὶ τῶν Σπαρτιατῶν.

Ἰ πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἔχθισι βροτῶν,
Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευμάτα,
Ψευδῶν ἀνακτες, μηχανοβῆραφοι κακῶν,
Ἐδικτὰ, κούδεν ὑγιές, ἀλλὰ πάντα περίε
Φρονοῦντες, ἀδίκως εὐτυχεῖτ' ἀν' Ἑλλάδα.
Τί δ' οὐκ ἐν-θμῖν ἔστιν; οὐ πλείσι φόναι;
Οὐκ αἰσχρόκαρθεῖς; οὐ λέγοντες ἄλλα μὲν
Γλώσση, φρονοῦντες δ' ἄλλ' ἐφευρίσκεσθ' αἰε;

ΚΕΦ. θ', ΣΕΑ. 144, στ. 1, Ἰπὲρ γραμμῆς.] Παιδείας εἶδος ἔοικεν εἶναι ἢ γραμμῆ, ἴσως ἢ παρὰ τῷ Πολυδεύκει καλουμένη Διελκυσίνδα. διαφέρει δὲ μικρὸν ταύτη γε τὰ τοῦ Αἰλιανοῦ τῶν ἱστορηθέντων Πλουτάρχῳ (Πολιτ. παραγγελμ. §. 15) περὶ τοῦ Τιμησίου.

ΚΕΦ. ι', σελ. 144, στ. 10, Νόμισμα ἔκοψαν τὸ καὶ ἐξ αὐτῶν κληθὲν κ. τ. λ.] Εἰς τοῦτο δεῖν ἔγνω μεταβαλεῖν τὴν παρὰ πᾶσι φερομένην γραφὴν, « Νόμισμα ἔκοψαντο, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκλήθη », διὰ τὸ ἀνοικεῖν τοῦ κατὰ μέσον διάθεσιν, Ἐκοψαντο, θεγγόμενον ἄλλως καὶ ἐκ τῆς ἑπιγραφῆς. Κόπτειν γὰρ νόμισμα λέγουσιν οἱ Ἕλληνοῖντες. Κόπτεσθαι δὲ νόμισμα, οὐδὲν ἄλλο σημαίνει δύναται, ἢ ὀδύρεσθαι καὶ θρηνεῖν ἀπολεσθέντος ἑνὸς γομίσματος.

ΚΕΦ. ιβ', σελ. 144, στ. 15, Ἐσφρανοῦτο ἐρίῳ ἐλεγχθεῖς.] Μῶν, Ἐλεγχθεῖς; περιττὸν γὰρ πως τὸ Ἐλεγχθεῖς, προηγησαμένου ἤδη τοῦ, Ἀλύς. Πλουτάρχος δὲ καὶ ἐπὶ μέσης διαθέσεως ἐχρήσατό που (Δημοσθ. §. 25), « Ἐρίσις καὶ ταινίαις κατὰ τοῦ τραχίλου καθελιζόμενος ». — Στ. 17, Ἐσπράσσετο.] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τοῦ Ἐπιπράσκετο.

ΚΕΦ. ιδ', ΣΕΑ. 145, στ. 11, Ἀναπεφύρθαι.] Ἀναμῖε συμπεπλήθει, οἷα φιλεῖ γίνεσθαι ἢ ἀτημέλτος κόμη. οὕτω διορθώτεον ὑπέλαβον εἶναι τὸ κακῶς γραφόμενον, Ἀνασεφύρθαι. τὸ δ' ἐν τινι τῶν ἀντιγράφων φερόμενον, Οὐκ εὐθεῖσθαι (γρ. Οὐκ ὑθετίσθαι) ἐξηγήσις ἐστὶ τοῦ Ἀναπεφύρθαι. αἶδε δὲ καὶ ἡ συνθήκη τὰ Φυρμένα μαλλία, τὴν ἀκτένισον καὶ συγκεχυμένην κόμην οὕτω καλοῦσα, πάλιν δὲ παρ' αὐτῇ καὶ τὸ Φύρω, ἐπὶ τοῦ Συγγέω, δ καὶ, εἰς τὸ χυδαίερον ὑποβρέουσα, Φύρνω, λέγει, καθὰ καὶ τὸ Σύρω, Σύρνω καὶ Σέρνω, καὶ τὸ Γύρω, Γύρνω καὶ Γέρνω, ὅθεν τὸ παρὰ τοῖς Κρησὶ Διαγέρνω καὶ Γιαγέρνω, ἐπὶ τοῦ, Ἐπανέρχομαι, Ἐπισρέφω. — Στ. 15, Ὁ δ' ἀμέδραμεν ἱρεῖ ἴσος.] Ἐκ τῆς Διάδος (Σ, 56).

ΚΕΦ. ιε', σελ. 145, στ. 20, Παίζω μεταβολὰς γὰρ πόνων αἰε φιλῶ.] Ἐξ

ἀδύλου δράματος Ἐυριπίδου. — Στ. 25, Πρὸς τοὺς πατέρας.] Διάγραφε τὰς τρεῖς ταύτας φωνάς· οὔτε γὰρ παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ (Λακ. ἀποφθ.), εὐρηναί, οὔτε παρ' αὐτῷ τῷ Αἰλιανῷ, ἐν τῷ τῷ εἰ τῆς Ποικίλης ἱστορίας, ὅπου (ἐν τισὶ τῶν ἀντιγράφων, πρὸ τοῦ τεσσαρακοσίου ἐβδόμου κεφαλαίου τοῦ τεσσαρεσκαίδεκάτου βιβλίου) καὶ αὐθις τὰ περὶ Ἀγσιλαίου ταῦτα φέρεται.

ΚΕΦ. ιζ, ΣΕΛ. 146, στ. 12, Θεόδωρον ἂν τὸν αὐλήτην προτιμήσασιν.] Προσέθηκα τὸν δυνητικόν, διὰ τὸ ἀσολικόν.

ΚΕΦ. ιη, σελ. 146, στ. 17, Ἀφικέτο.] Εἰς τοῦτο ἔτρεψα τὸ, Ἀφικνεῖτο, παρὰ τασιν ἐμφαίνον, ἦν ἀποσφρατίζεται τῶν λεγομένων ὁ νοῦς· ἐνδέχεται δὲ καὶ, Αφικνεῖται, γεγραῖσθαι τὴν ἀρχήν· καὶ οἱ ἐνεστώτες γὰρ πολλὰς, ἀορίστων ἐνοιῶν παρῆσαν.

ΚΕΦ. κ', ΣΕΛ. 147, στ. 5, Ἀμελεῖν.] Ἀμοιρεῖν, τινὲς γράφειν παραινούσιν· ὀρθῶς μὲν ἴσως, οὐ γὰρ μὴν ἀναγκαίως, φίλης εὐσης τῷ Αἰλιανῷ τῆς ἀκυρολογίας. — Στ. 7. Καὶ ταύτην δὲ ἀπολωλέκεναι τοῦ ὕπνου τὸ ἡμισυ.] Ἡ ταύτην ἀποδέχου μου τὴν διόρθωσιν, ἢ γράφει κατὰ δοτικὴν, Καὶ ταύτη δὲ ἀπολωλέκεναι τοῦ ὕπνου τὸ ἡμισυ· τὸ γὰρ, Απολωλέκεναι, ἄπερ ὀρθῶς ἀλλαχοῦ (ΙΔ, ε) ἐχρήσατο, μίσης ὄν διαθέσεως, οὐκ ἔχει μεταβατικῶς πρὸς τὸ, Ἡμισυ, φέρεσθαι.

ΚΕΦ. κά, σελ. 147, στ. 13, Αἰ δὲ γαυρούμεναι.] Ἐπαιρόμεναι καὶ μεγαλαυχῆσαι· ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια ὀρμηθεῖσα, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐρωτικοῦ οἴστρου ἐχρήσατο τῇ λέξει Γαυριῶ, Γαυριάζω, καὶ Γαυρώνω (παρὰ τὸ Γαυρώ)· Γαυρωμένως γὰρ ὀνομάζει γυναῖκας τὰς οἰνοὶ βεθσκαχυμένας ὑπ' ἔρωτος, καὶ διὰ τε λόγων καὶ πράξεων ἀσέμνων προκαλουμένας τοὺς ἄνδρας. — Στ. 14, Σεμνὸν τὸ ἅμα καὶ βλοσυρόν.] Ἐτρεψα τὸ, Ἄρα, εἰς τὸ, Ἄμ· ἐχρήσατο δὲ καὶ ἀλλαχοῦ (ΙΓ, α, σελ. 166) φήσας, “ Σεμνότετόν τε ἅμα ” καὶ σώφρονα ?

ΚΕΦ. κβ, ΣΕΛ. 148, στ. 6, Ἔως εἰς τὰ γόνατα.] Ἀπαρλλάκτως ὡς καὶ ἐν τῇ συνήθειᾳ φημέν, ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικαῖσι, Μέχρι τῶν γονάτων. — Στ. 7, Ἐπ' ὀργυιᾶς ὀκτώ.] Ἐν ἄλλοις γράφεται, Πεντήκοντα. — Στ. 8, Ἐκίνησεν.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ, Ἐκύλισεν. — Στ. 9, Τοῦ Τιτόρμου.] Ἐν ἄλλοις, Τῷ Τιτόρμῳ, κατὰ δοτικὴν. — Στ. 15, Ἐντεῦθεν.] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως, ἢ μᾶλλον ἐξ ἀντιγράφων· ἢ γὰρ αὐτὴ ἱστορία εὐρηταί ἐν τῷ τέλει τῆς Ποικίλης ἱστορίας (ἐν τισὶ τῶν ἀντιγράφων, μετὰ τὸ τεσσαρακοσὸν ἐβδόμου κεφάλαιον τοῦ τελευταίου βιβλίου), ὅπου γράφεται, Ἐντεῦθεν.

ΚΕΦ. κγ, σελ. 148, στ. 25, Περιλαμβανομένους ὑπὸ τοῦ πυρός.] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τοῦ Παραλαμβανομένους κ. τ. λ. — Στ. 26, Εἰσὶ δὲ καὶ οἱ.] Ἀμεινον ἂν γράφοις, εἰ μεταθεῖς λέγεις, Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ.

ΚΕΦ. κδ, ΣΕΛ. 149, Σημίωσαι τὸ βάρβαρον, ἢ γούν ἀχρησον σύνθετον, Ἄβροδιαίτης, κατὰ ἐπιγραφῆς· Ἄβροδιαίτης γὰρ ἐπιθετικῶς καὶ κοινῶς τῶν γένει, λέγεται κατὰ δῶκμον χρῆσιν, ὁ ἄβρως διατρωτικός, Ἄβροδιαίτην δὲ οὐσιαστικῶς εὐδεὶς εἶρηκεν, ἀλλὰ διαλελυμένως, Ἄβραν διαίτην. — Στ. 27, Ἐπὶ τοσοῦτον. . . . ὡς εἰς Σικυῶνα ἀφικέσθαι κ. τ. λ.] Κεχυδμίται ἢ ὀλίγη σύνταξις καὶ συνάρτησις τοῦ λόγου· οὐ γὰρ τὸ εἰς Σικυῶνα ἀφικέσθαι τρυφῆς

ἦν δαίγμα, ἀλλὰ τὸ τοσοῦτους ἐπάγεσθαι θεράποντας. ὦφελεν οὖν εἰπεῖν, ὧς, εἰς Σικυώνα αὐτὸν ἀφικόμενον, μνηστῆρα Ἀγαρίστῃ τῆς Κλεισθένου, ἐπάγεσθαι κ. τ. λ. — Στ. 3, Χιλίους μὲν μαγείρους..... καὶ ἀλιεῖς χιλίους.] Ἐκ τοῦ Ἀθηναίου ταῦτα παρ' ἐκείνῳ μέντοι χίλιοι πάντες γενέσθαι λέγονται, εὖς συνεπήγγο Σμινδυρίδης, ἐν οἷς ἦσαν καὶ μάγειροι καὶ ὀρνιθευταί, καὶ ἀλιεῖς.

ΚΕΦ. κέ, σελ. 149, στ. 11, Εἰ ἐφιλοσόφουν.] Τὰς δύο ταύτας φωνάς οἱ μὲν εἰς τὸ, Καὶ ἐφιλοσόφουν, ἕτεροι δὲ εἰς τὸ, Καὶ γὰρ ἂν ἐφιλοσόφουν, τρεπτέας εἶναι ἀπεφύγαντο· εἰσὶ δ' οἱ καὶ νοθείαν ὄλωσ αὐτῶν κατέγνωσαν, οὐ κακῶς κρινάντες. — Στ. 14, Ἴνα δὲ καὶ τῶν ἐμοί.] Ἐξ ἑτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τοῦ, Ἴνα δὲ μοι καὶ τῶν ἐμοί. — Στ. 20, Καὶ Ζεὺς εἶχε σύμβουλον.] Τὸν Προμηθεῖα δηλονότι, ὥσπερ εὐφυῶς τις ἠρμάνευσεν ἐκ τε τῆς πρὸς Διονύσιον ἐπιστολῆς τοῦ Πλάτωνος, καὶ ἐκ τῆς Αἰσχύλου τραγωδίας, τῆς ἐπιγραφόμενης, Προμηθεὺς δεσμώτης.

ΚΕΦ. κζ', ΣΕΛ. 150, στ. 6, Καὶ Ὀμηρος κ. τ. λ.] Τὰ ἐξ Ὀμήρου παρατιθέμενα (Διάδ. Α, 4, καὶ Ρ, 255) εἰκόσιν ὑπὸ νεωτέρου τινὸς προστεθεῖσθαι τοῖς τοῦ Ἀδριανοῦ.

ΚΕΦ. κη, σελ. 150, στ. 12, Πραξιθέας.] Φασιθεῖαν ταύτην ὀνομάζει δ Σουΐδας (λεξ. Λεωκόριον). ἕτεροι δὲ Φρασιθεῖαν ἐκάλεσαν. — Στ. 13, Τῆς Ἀθηναῖς.] Ἐν ἄλλοις γρ. Τῆς Ἀθηναίων.

ΚΕΦ. κθ', σελ. 150, στ. 20, ὧς αἰεὶ τεθνηξόμενοι.] Παρὰ δὲ τῷ Λαερτίῳ Διογένει γράφεται, ὧς αἰεὶον τεθνηξόμενοι. — Στ. 21, Στλεγγίσιν.] Ἐν ἄλλοις, Ξύστραι· ἐστὶ δὲ τοῦτο οὐ διάφορος γραφή, ἀλλ' ἑρμηνεία του Στλεγγίσιν.

ΚΕΦ. λ', ΣΕΛ. 151, στ. 5, Ἐν τῷ Μαρικᾷ.] Κωμῳδία Εὐπόλιδος δ Μαρικᾶς σημαίνει δ', ὡς Ἡσύχιος ἐξηγεῖται, τὸν κῆλαιδον.

ΚΕΦ. λ', σελ. 151, στ. 8, Ἐν τοῖς παλαιοῖς.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ, Ἐν τοῖς παλαιοῖς — Στ. 9, Πράμνειον.] Πολλὰ πολλοῖς εἴρηται οὐχ ὁμοιογούμενα περὶ τε τῆς φύσεως, καὶ τῆς ἐτυμολογίας τοῦ ὀνόματος τοῦ παρ' Ὀμήρῳ (Διάδ. Α, 638) Πραμνείου οἴνου, ἐν δὲ τοῖς, ὅτι καὶ ἀπὸ τῆς Πράμνης, ὅρους οὕτω καλούμενου ἐν Ἰκαρίᾳ τῇ νήσῳ, τὴν κῆλαιν ἔλαβε κατ' ἀρχάς, ὅπερ ἴσως ἀνιττέται καὶ ὁ Ἀδριανὸς διὰ τῶν ἐξῆς. — Ἰερὸν δ' ἦν ἄρα τοῦτο.] Διορθοῦνται τινες, Ἰερὸς δ' ἦν ἄρα οὗτος, ἵνα ἔχη ἀναφέρεσθαι πρὸς τὸν Πράμνειον οἶνον· ἴσως μὲν τοι, καθάπερ ἔφθην εἰπὼν, τὸ ἐν Ἰκαρίᾳ ὄρος, τὴν Πράμνην, ἰερὸν εἶναι φησι τῆς Δημῆτρας. — Στ. 18, Μυρρίνης.] Ἠκολούθηκα τοῖς παραινουσί τρέπειν τὸ Μυρρίνιτης εἰς τὸ Μυρρίνης, δ ἐστὶ μύρων μεμιγμένος, παρὰ τὴν Σμύρναν, ἣν οἱ Αἰολεῖς Μύρραν καλοῦσιν, ἐπεὶ τὰ πολλὰ τῶν μύρων διὰ σμύρνης ἐσκευάζετο (Ἀθην. ΙΕ, σελ. 688 καὶ 689)· τὸ δὲ, Μυρρίνιτης, παρὰ τὴν Μυρρίνην, τὴν κοινότερον λεγομένην Μυρσίνην, ἐστὶ.

ΚΕΦ. λβ, σελ. 151, στ. 21, Αναξυρίδας.] Αναξυρίδης ἐστὶ τὸ ἐν τῇ συνθηκῇ λεγόμενον Βρακίον· τοῦτο δὲ παρὰ τὸ Βρακα βούλονταί τινες. Κελτικὴν λέξιν, τὴν καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἐν γῆρσι γενομένην, καὶ γὰρ καὶ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης (Ε, 7) οὕτω διαφθέδην περὶ τῶν Κελτῶν λέγει· « Καὶ ἀναξυρίδι [γρῶνται], ὡς ἐκείνοι Βρακάς προσαγορεύουσι »· μήποτε δὲ κρεῖττον ἦ, ὡς καὶ τισὶ τῶν κριτικῶν ἔδοξε, παρὰ τὸ Βράκος παραγεῖν τὴν

Βράκην, ὅπερ Αἰολεῖς Βράκος ἔλεγον (καθὰ καὶ Βρόδον, τὸ Ῥόδον, καὶ Βρυτήρ, τὸ Ρυτήρ)· τεκμήριον δὲ, καὶ γὰρ τὴν ἐν τῇ συνθήκῃ παροιμίαν « Δὲν ἐξεύρει νὰ δέσῃ τὸ βρακίον του » ἐπὶ τῶν ἀγροίκων καὶ ἀσυνέτων λεγομένην, μόνονοχι τὴν αὐτὴν ἐξιν εὐρεῖν καὶ παρὰ τῇ Αἰολίδι Σαφροῖ (Ἀθην. σελ. 21),

Τίς δ' ἀγριώτις θέλγει νόον,

Οὐκ ἐπισαμένη τὰ βράκεα

Ἐκεν ἐπὶ σφυρῶν.

ΚΕΦ. λγ', ΣΕΛ. 152, στ. 1, Κινέας.] Φίλος, οὐκ ἰατρός, ἦν τοῦ Πυρρόου ὁ Κυνέας (διὰ τοῦ ὕ γραφόμενος). ὅθεν εἰσονται τινες γραπτέον εἶναι ἐνταῦθα, Νικίας, ἢ Τιμοχάρης, ἢ Δημοχάρης· τριχῇ γὰρ ἀποδεδώκασιν αἱ ἱστορικοὶ τεῦνεμα τοῦ ἀλιτηρίου τούτου ἰατροῦ. — Στ. 3, Ἀποκτείνειν.] Οὕτως ἔγνω διωρθώσασθαι, ἀντὶ τοῦ, Ἀποκτείνειν. — Στ. 6, Καταγωνίσασθαι.] Ἴσως γρ. Καταγωνίζεσθαι.

ΚΕΦ. λδ', σελ. 152, στ. 8, Εἰς μνήμην ἐδόθησαν.] Ἰπολατινίζει ἡ φράσις, Ad memoriam traditi, ἢ proditi sunt. — Στ. 9, Καὶ οὗτος.] Γράφει, Καὶ οὗτοι, ἀντὶ τοῦ παρ' ἀπασί γραφόμενου, Καὶ οὗτος. — Ἦρα τῆς αὐτοῦ γυναικός.] Οὐκ ἔρρωται τὸ χωρίον, οὐδ' ἀποχωρήτως ἔμοιγε δοκοῦσιν ἰᾶσθαι αὐτὸ οἱ γράφειν παραινούντες, Ἄγαν ἦρα τῆς αὐτοῦ γυναικός. — Στ. 10, Ἀπελλῆς δὲ καὶ τῆς.] Ἐν ἄλλαις γράφεται δίχα τοῦ Καί.

ΚΕΦ. λε', σελ. 152, στ. 16, Ἐτέρας ἐξ.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ, Ἐτεροι ἐξ. — Στ. 18, Ἐλεώνιος.] Οὕτω διωρθώσαντο, ἀντὶ τοῦ Ἐλλην, ἐκ τοῦ σχολιάσαντος τὸν Ἀρισφάνην (Ὁρν. 963), ὃς φησιν, ὅτι τρεῖς ἐγένοντο Βάκιδες· ὁ μὲν ἐξ Ἐλεώνος τῆς Βοιωτίας, ὁ δὲ, Ἀθηναῖος, ὁ δὲ, Ἀρκάς.

ΚΕΦ. λς', ΣΕΛ. 153, στ. 2, Ἠσιόδου δὲ ἐνέα καὶ δέκα.] Ὄκησα τὰς τρεῖς εἰς μίαν συνθεῖναι λέξιν τὴν μᾶλλον ἐν χρήσει, Ἐνεακαίδεκα· καὶ γὰρ ἰνδέχεται οὕτω διτηρημένως τὸν Ἀϊλιανὸν γεγραμέναι, ἵνα δηλώσῃ, ὅτι ἐνέα μὲν θυγατέρες, δέκα δ' υἱοὶ τῆς Νιόβης ἦσαν, οἱ ὑπὸ Ἀπολλωνος καὶ Ἀρτέμιδος κατατοξευθέντες. ἀλλ' ὁμως οὐδὲ τοῦτο συνάδει τοῖς μεμυθευμένοις περὶ αὐτῶν· ἐκ γὰρ τῶν εἴκοσι, δύο περιλειφθῆναι φασιν, οἱ τοσσούτους παραδεδωκότες, μίαν μὲν τῶν θηλειῶν, τὴν Χλωρίδα, ἓνα δὲ τῶν ἀρρένων, τὸν Ἀμύρινα.

ΚΕΦ. λζ', σελ. 153, στ. 6, Ἐν ἀπορίᾳ γενόμενος.] Ἐτρεψα τὸ βάρβαρον, Ἐπ' ἀπορίᾳ, εἰς τὸ, Ἐν ἀπορίᾳ· δηλαδὲ δὲ καὶ ἡ ἐπιγραφή τοῦ κεφαλαίου, τὸ ὄρθον φυλάκασα. — Στ. 9, Σίλφιον.] Τοῦτο ἡ συνθήκῃ Σκορδολάσαρον ἐκάλεσε, συνθεῖσα παρὰ τὸ Σκόροδον (διὰ τὸ βαρύσομον), καὶ τὸ τῇ Δατίνων φωνῇ καλούμενον Laser, ᾧ περ' ἐκεῖνοι τὸν ὄπὸν τοῦ Σιλφίου, τὸν ἄλλως λεγόμενον Κυρηναικὸν ὄπὸν, ἐδήλουν. ἐξὶ δὲ, ὡς γε τοῖς πλείοσις τῶν φυτολόγων δοκεῖ, ἡ νῦν παρὰ τοῖς Φαρμακοπώλαις Assa-Fætida λεγομένη, ἦν οἱ Γερμανοὶ, διὰ τὴν ἀνυπέβλητον δυσοσμίαν, καὶ Teufelsdreck (τούτετις Διαβόλου σκῶρ) ὠνόμασαν. ποιεῖ δὲ πρὸς δυσπεψίαν, ἄλλως τε καὶ ὅποτε σπάται ὁ ζύμαχος διὰ νεύρων ἀταξίαν. — Στ. 11, Τὰς κόμους.] Ἐξ ἐτέρων διωρθώσεως, ἀντὶ τοῦ, Αὐτὰς τὰς Κόμους.

ΚΕΦ. λή, σελ. 153, στ. 16, Αιχμάλωτον ἀγεται.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντι τοῦ βαρβάρου, Αἰχμάλωτον ἀγάγεται.

ΚΕΦ. μ, ΣΕΑ. 154, στ. 15, Εἰ μὴ ἐκεῖνος.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντι τοῦ παρ' ἄλλοις, Εἰ μὴ ἐκεῖνο.

ΚΕΦ. μά, σελ. 154, στ. 17, Διαζωγραφῶν ἐξετέλεσεν.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντι τοῦ παρὰ τοῖς ἄλλοις, Διατελῶν γραφῶν ἐξετέλεσεν. σημεῖωσαι δὲ καὶ τὸ ἔξετέλεσε, ὅπερ ἡ συνθήκη διφθογογραφεῖ. Τελεύω γὰρ φαμέν τὸ Τελέω, καθὰ καὶ Στερεύω τὸ Στερέω, καὶ οὐ μόνον Τυρανῶ (ἐκ τοῦ Τυρανέω) ἀλλὰ καὶ Τυρανέω· τούτων δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίαις ἔστιν εὐρεῖν παραδείγματα· αὐτίκα Ἡρόδοτος οὐ μόνον Τυραννεύειν (Δ, ρλζ) ἀλλὰ καὶ Ἀρχηγετεύειν (Β, ρκγ) εἶρηκεν. — Στ. 18, Ἐπιδῶν.] Οὕτω διώρθωκα τὸ παρὰ πᾶσιν Ἐπιδῶν, ὅπερ ἄλλως ἄλλοι διορθοῦν ἐπεχείρησαν. δύναται δ' ἐνταῦθα τὸ Ἐπιδῶν, τὸ ἀναθεωρήσας, καὶ ἀκριβέστερον ἰδῶν, ὡς καὶ τὸ παρ' Ὀμήρῳ Ἐπιόψταμαι. — Στ. 20, Ὁ πόνος αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ ψάσει.] Παρηλλαγμένως ταῦθ' ἰσορροπῶν τῷ Πλουτάρχῳ (Δημητρ. §. 22).

ΚΕΦ. μβ, σελ. 154, στ. 22, Μανδάνης.] Διὰ τοῦ ῥ γραπτέον, οὐ Μανδάλης, ὡς ἐν ἅπασι φέρεται. — Στ. 24, Καὶ τὸν Ἀλόπης.] Τὸ πλήρες, Καὶ τὸν Ἀλόπης υἱὸν ἱππος ἔθρεψεν. ἦν δ' οὗτος ἱπποθῶν.

ΚΕΦ. μγ, ΣΕΑ. 155, στ. 4, Ὁ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου.] Προσέθηκα τὸ ἄρθρον, τοῦ ἑλληνισμοῦ τοῦτο ἀπαιτούντος. — Δούλος ἦν.] Ἐν ἄλλοις γρ. Δούλης ἦν, Δούλιος ἦν, ἢ, Δήμος ἦν· ἐπεχείρησαν δὲ διορθώσασθαι οἱ μὲν Δούλου υἱὸς ἦν, ἕτεροι δὲ, Δήμου ἦν. ὀρθῶς μὲντοι εἴκειν ἔχειν τὸ Δούλος ἦν, τὸ μὲν ὅτι καὶ Πλουτάρχος, Δούλου φησι γεγονέναι τὸν Δαρεῖον, τὸ δ' ὅτι καὶ τὸ Δούλος, ἐνταῦθα γούν, ἀντιδιαζωγραφίως ἐκδεκτικόν πρὸς τοὺς ὄντας τοῦ γένους τῶν βασιλέων, ὃ καὶ διαρρήθην ὁ Στράβων εἶρηκε (ΙΕ, σελ. 736) περὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ Δαρεῖου τὸν λόγον ποιούμενος. « Ὀν [Νάρσων] ὁ ἀποκτείνεας... κατέστρεψε Δαρεῖον, σὺκ ὄντα τοῦ γένους τῶν βασιλέων ». Στ. 10, Τυμβαύλου.] Τυμβαύλας ἐκάλεον τοὺς ἐπὶ ταῖς ἐκφοραῖς τῶν νεκρῶν καὶ πρὸς τοῖς τύμβοις ἀλλοῦντας. ἕτεροι δ' ἀμαξίως υἱὸν γεγονέναι παραδεδώκασι τὸν Εὐμένη. — Στ. 12, Αὐτουργός.] Γεωργός, ὃν καὶ Χειρομάχον προσέτι ἡ νῦν ὀνομάζει συνθήκη, οὐδὲ ταύτης ἀγνώστου εὐσης τῆς φωνῆς τοῖς Ἀρχαίαις. « Χειρομάχων πληθὺν » γὰρ τις εἶρηκε τῶν ποιητῶν, γενικώτερον τῇ λέξει χρησάμενος ἐπὶ πάντων τῶν ταῖς ἰδίαις χερσὶ ποριζομένων τὸν βίον (Εὐσάθ. Ὀδυσσ. Σ, 2). εἴκοι δὲ τοιαύτης τινὸς διανοίας ἔχασθαι καὶ ἡ παρὰ Μιλησίοις τὸ πάλαι, Χειρομάχα εταιρεία, κληθῆσα (Πλουτάρχ. Κεφαλ. καταγρ. Ἑλλην. §. 32). — Πολυσπέρχων.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντι τοῦ, Πολυσπέρχης. — Στ. 14, Συνεῖς.] Ἄμεινον ἴσως γράφειν, Συνεῖς. αἰνιττεται δὲ τὸ περὶ Θεμιστοκλέους ἰσορούμενον παρ' Ἡροδότῳ (Ζ, ρμγ). — Στ. 22, Λακεδαιμόνιοι.] Ἐξ ἀντιγράφων· παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις, Λακεδαιμόνιοι. — Μόθωνες.] Οἱ καὶ Μόθωνες ἐκαλοῦντο δ' οὕτως ἐν τῇ Σπάρτῃ οἱ συναγατρεφόμενοι τοῖς υἱοῖς δούλοι παῖδες, καθὰ φησὶν Ἡσύχιος. Στ. 23, Τοῖς τῶν εὐπόρων δούλοις, ὅς συνεξέπεμπον τοῖς υἱοῖς οἱ κ. τ. λ.] Γράφεται παρ' ἅπασιν ἐσφαλμένως, Τοῖς τῶν εὐπόρων, ὅς συνεξέπεμπον αὐτοῖς οἱ ταυτήν ἄλλως ἑπιδαλκόμενον διορθοῦν τὴν γραφήν.

ἔφεισθω κάμοι τήνδε τήν διόρθωσιν εἰσενέγκασθαι. — Στ. 26, Μεταλαγχάνει.] Καί τοῦτο ἡμάρτηται· οὐ μέντοι τοῖς ἀντιγραφείοις, ὡς ἔδοξε τοῖς κριτικοῖς, ἀλλ' αὐτῷ τῷ Ἀδριανῷ, μεταβατικῶς τῷ Μεταλαγχάνει, ἀντί τοῦ Μεταδιδῶσι, χρῆσαμένῳ, διὰ τήν πρὸς τήν πάτριον φωνήν, τήν τῶν Ῥωμαίων, συνίθειαν, παρ' οἷς τὸ Participare, καὶ τὸ Μεταλαγχάνειν καὶ τὸ Μεταδιδόναι σημαίνει· οὐδὲ γὰρ ὑπόληπτόν ἐνταῦθα τὸν Ἀδριανὸν κακοζήλως ἀμιλλήσασθαι πρὸς τὸν Ὀμηρον, παρ' ᾧ καὶ μόνῳ τὸ ἀπλοῦν Λαγγάνειν ἔσθ' ὅτε ἐπὶ τοῦ Μεταδιδόναι τέτακται.

ΚΕΦ. μδ', ΣΕΛ. 156, στ. 2, Ἐν αὐταῖς.] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως, ἀντί τοῦ, Ἐν αὐτῷ. — Στ. 6, Καὶ βόας θλαυνομένους.] Προσέθηκα ταῦτα ἐξ ἀντιγράφων· ὃ καὶ τινες τῶν πρὸ ἐμοῦ πεποιθήκασιν. — Στ. 11, Μουσουργῶν.] Ἐξ ἀντιγράφου καὶ τοῦτο, ἀντί τοῦ Μουσουργεῖ.

ΚΕΦ. μέ, σελ. 156, στ. 13, Φρύγιοι καὶ ταῦτα ἄδουσι λόγοι.] Οὐ πάντα μένται, ὃ πάντα φύρων καὶ κυκῶν Ἀδριανέ, Φρύγιοι ἄδουσι ταῦτα λόγοι, ἀλλὰ τὸ περὶ Μίδου τοῦ Φρυγὸς μόνον. — Στ. 16, Καὶ Πινδάρῳ.] Ἄλλως πως ταῦτα ἰσορεῖ Φιλόστρατος ἐν Εἰκόσι (Β, β), καὶ Παυσανίας (Θ, κγ). — Στ. 18, Ἰπὲρ τοῦ γαλακτος.] Ἡ Ἰπὲρ ἀντί τῆς Ἀντί· χαίρει δὲ ταῖς τοιαύταις ἐναλλαγαῖς ὁ Ἀδριανός, ἐσι μὲν ὅπη ἀνεκτός, τὰ πολλὰ δὲ καὶ κακοζήλως.

ΚΕΦ. μς', σελ. 156, στ. 23, Χρεμετίσας ὑπέσρεψεν αὐτόν.] Τὸν Διονύσιον ὑποσφραφῆσαι ἐποίησεν ἀκούσαντα τοῦ χρεμετισμοῦ· ἐξ ἀντιγράφου δὲ τοῦτο, ἀντί τοῦ, Χρεμετίσαντα ὑπέσρεψεν αὐτόν. — ΣΕΛ. 157, στ. 3, Γαλιεῶται.] Γένος τοῦτο μάντων, κατοικοῦντων ἐν Ἰβηλαῖς τῆς Σικελίας.

ΚΕΦ. μζ', σελ. 157, στ. 6, Ἀρήτην.] Ἐγράφετο Ἀριστομάχην· συνέχευε δὲ τὰ τῶν γυναικῶν ἐνόματα μνήμησις ἀμαρτίας, ἐνταυθα τε, καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (ΙΓ, ι)· ἡ μὲν γὰρ ἀδελφὴ τοῦ Δίωνος ἐκαλεῖτο Ἀριστομάχη, ἡ γυνὴ δὲ, Ἀρήτη, ἥ, ὡς ἰσορεῖ Πλούταρχος (Δίων. §. 51), Ἀρητή. — Στ. 8, Πολυκράτει.] Τίμοκράτη καλεῖ τοῦτον ὁ Πλούταρχος. — Στ. 10, Ἀριστομάχη.] Ἐγράφετο, Ἀρήτη. — Στ. 11, Ἀρήτη.] Ἐγράφετο, Ἀριστομάχη. — Στ. 14, Ἀπελογησάτο ἢ Ἀριστομάχη.] Ἐγράφετο κἀνταῦθα, Ἀρήτη.

ΚΕΦ. μη', σελ. 157, στ. 19, Ἄδουσιν οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ.] Ἴσως γράφειν δεῖ καὶ σῖζειν, Ἄδουσιν· οὐ μόνον δ', ἀλλὰ καὶ οἱ.

ΚΕΦ. μθ', ΣΕΛ. 158, στ. 1, Μνησικαχεῖν.] Διωρθωσάμην ἐκ τοῦ Πλούταρχου (Φωκίων. §. 36), χαίρειν ἑάσας τὸν σολοικὸν ἐνταῦθα μέλλοντα, Μνησικαχῆσιν.

ΚΕΦ. ν', σελ. 158, στ. 8, Οἶον ἰατροῦς, ἢ καθαρτάς, κατὰ πυθόχρησον.] Οὐκ ἐβῆσθαι τὸ χωρίον ἀποφνημαμένων τῶν πρὸ ἐμοῦ, διωρθωσάμην τῇ προσθήκῃ τῆς λέξεως, Καθαρτάς· ἵνα δὲ κρίνειν ἔχοις τήν διόρθωσιν, μὴ κατόκει παραβολεῖν τοῖς τοῦ Ἀισχύλου (Ἰκέτ. 278), τοῦ Σοφοκλέους (Ἠλέκτρ. 70), τοῦ Σουίδα (λέξ. Καθαρταῖς γυναικῶν μανεισῶν), καὶ οἷς παρεβέμην ἐξ Ἰπποκράτους, ἐν τοῖς εἰς τὸν Ἠλίοδωρον ὑπομνήμασι (Μέρ. Β, σελ. 310). — Στ. 10, Κυθωνιάτην Νυμφαῖον.] Γραπτέον εἶναι δοκεῖ τινι τῶν κριτικῶν, Κῦδαντα Καρυαῖον (γρ. Καρυά). οὗτος μὲν γὰρ ὁ Κῦδας ὁ ἐκ Καρυῶν, Ἀρκαδι-

κῆς πόλεως, ὁ καὶ Βάκις καλούμενος (Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρήν. 1071), καθή-
 ραι ποτε μανείσας τὰς Λακεδαιμονίων γυναῖκας παραδέδοται ὁ δὲ Κυ-
 δωνιάτης Νυμφαῖος παρ' οὐδενὶ ἐτέρῳ ἢ τῷ Αἰλιανῷ μνημονεύμενος εὐρηται.
 Ἀλκμάν (Λυδὸς γὰρ ἦν).] Ἐγράφετο, Ἀλκμάν, αὐλωδὸς γὰρ ἦν·
 ὁ τρέπειν παρήνουν εἰς τὸ Ἀλκμάν, Λυδὸς γὰρ ἦν. ταύτην ἡμεῖς τὴν
 διόρθωσιν παρελήφαμεν, παραλιπόντες τὸ, Αὐ, ὡς εἰς οὐδὲν χρήσιμον ἐν-
 ταῦθα. ὅτι δὲ Λυδὸς ἦν ὁ Ἀλκμάν, ἰσορήκασι καὶ ἕτεροι (Σουῖδ. λέξ. Ἀλκ-
 μάν). — Στ. 12, Ὅτι ἦν ἀδύνατος.] Γραπτέον, αἶμαι, Ὅτι ἦν οὐδ' ἀδύ-
 νατος· ἐρμηνεύει γὰρ τὸ περὶ Βρασιίδου εἰρημένον τῷ Θουκυδίδῃ (Δ, τδ'),
 « Ἦν δὲ οὐδὲ ἀδύνατος, ὡς Λακεδαιμόνιος, εἰπεῖν » ὑπερ ἄλλως ἐξηγου-
 νται ἕτεροι, τούτεσιν, Ἦν δὲ δυνατὸς εἰπεῖν, καίπερ ὢν Λακεδαιμόνιος, ἢ,
 Ἦν δὲ δυνατὸς εἰπεῖν, ὡς πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους παραβαλλόμενος, ἦγον
 καθόσον οἶον τε δυνατὸν εἶναι λέγειν τὸν ὄντα Λακεδαιμόνιον.

ΚΕΦ. γά, σελ. 158, στ. 19, Ἐπὶ τοῖς κατὰ Ἀντίκυραν τόποις.] Ἰσως
 τρεπτέον εἰς αἰτιατικὰς τὰς δοτικὰς. ἦν δ' ἡ Ἀντίκυρα πόλις Φωκίδος, ἐν ἣ
 ὁ ἄριστος καὶ ἐφύετο καὶ ἐσκευάζετο Ἐλέθορος· διὸ καὶ ἀπαθῆμον ἐκείσε πολλοί,
 θεραπείας τε καὶ καθάρσεως χάριν, ἄλλοι τε καὶ οἱ μανικῶς συνεχόμενοι
 πάθεισι. — Στ. 21, Ἐπὶ θοίνην.] Ἐπ' εὐωχίαν· παρ' ὁ καὶ σύνθετον ὁ Φιλό-
 θοινος, τούτεσιν ὁ φιλῶν εὐωχεῖσθαι, καὶ τούτῳ τὸ πολὺ τοῦ βίου μέρος
 σχολάζων. ταύτην τὴν λέξιν, ἀγνοουμένην τοῖς Λεξικογράφοις, καὶ λανθάνουσαν
 τέως ἐν τῷ Κέβητος τοῦ Θεβαίου Πίνακι, ἀνευρεῖν ὑπέληφα· ἃ γὰρ
 ἐκείνός φησι, « Ὡς ἂν, εἴτις ΦΙΛΟΤΙΜΩΣ κάμνον ἐτύγχανεν, πρὸς ἰατρὸν
 » ἂν δῆπου γενόμενος, πρότερον καθαρτικὸς ἐξέβαλε τὰ νεκροειδύτα, εἴτα
 » οὕτως ἂν αὐτὸν ὁ ἰατρὸς εἰς ἀνάληψιν καὶ ὑγίειαν κατέσπασεν », οὐδένα
 νεῦν ἔξει, εἰ μὴ ἀντὶ τοῦ, Φιλοτίμως (ἀνθ' οὗ ἐν ἄλλ. φέρεται, Φιλότιμος)
 γράφοις ΦΙΛΟΘΟΙΝΟΣ. — Στ. 23, Ἐθυμιάτο αὐτῷ.] Ἐν ἄλλ. γράφεται
 Ἐθυμιάτο αὐτός. — ΣΕΑ. 159, στ. 1, Περιῆλθεν αὐτὸν.] Οὕτω γράζειν
 δεῖν ἔγνω (ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν περιερχομένων καὶ περικυκλούντων τινὰ
 πολεμίων), ἀντὶ τοῦ, Περιῆλθεν αὐτῷ μαρτυρεῖτω δέ μου τῇ διορθώσει
 αὐτὸς Αἰλιανὸς εἰρηκῶς ἀλλαγῷ (Περὶ ζῶων ἰδιότ. Ε, 28') « Κυκλωσάμε-
 » νος αὐτὸν καὶ περιελθὼν ὁ ὕπνος ».

ΚΕΦ. γβ', σελ. 159, στ. 6, Καὶ γὰρ ἐκείναις.] Ἐγράφετο, Ἐκεί-
 νους, ἐν ἄλλ. Ἐκείναι. τοῦτο εἰς τὸ Ἐκείναις τρεπτέον εἶναι παραινέσασιν
 ἐτέροις, ἐπεισθῆν κάγω, καίπερ ἐπιφερομένου τοῦ Αὐταῖς· εὐκατάφορος γὰρ
 ὁ Αἰλιανὸς εἰς τοὺς πλεονασμοὺς τε καὶ τὰς ταυτολογίας. — Στ. 8, Εὐτελῶς
 οὕτως αὐτοῦ πέρι φρονεῖν.] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως. ἐγράφετο, Εὐτελῶς οὕτως
 περιφρονεῖν ὅπερ ἕτεροι (Σημ. εἰς τὸ περὶ διαλέκτ. τοῦ Κερῖνθ. σελ. 181)
 οὐκ ἀπιθάνως καὶ εἰς τὸ, Ἐντελῶς οὕτως παραφρονεῖν, τρέπειν δεῖν ὑπέλαβον.

ΚΕΦ. γγ', σελ. 159, στ. 16, Ἐκ τῆς Μαιανδρίου.] Ἐτέραν ἀποδίδωσιν
 αἰτίαν τοῦ Περσικοῦ πολέμου ὁ αὐτὸς οὕτως Αἰλιανὸς ἀλλαγῷ (Περὶ ζῶων
 ἰδιότ. ΙΑ, κζ'). — Στ. 17, Διὰ τὸ Μεγαρέων πινάκιον.] Διὰ τὸ κατὰ
 Μεγαρέων ψήφισμα τῶν Ἀθηναίων, περὶ οὗ ἔπιθι τὸν σχολιαστὴν Ἀριστοφάνους
 (Εἰρήν. 604 κ. τ. ε). — Στ. 20, Καὶ λαθεῖν οὐ θελησάντων.] Τὸ
 κατὰ τὴν Ἀλόνησον αἰνίττεται, ἦν Ἀθηναίους δίδοντας Φιλίππου, συν-

εβούλευε Δημοσθένης μὴ ἀπολαμβάνειν, ἀλλὰ λαμβάνειν. ἔπιθι τὸν περὶ Ἀλονήσου λόγον τοῦ ῥήτορος, καὶ τὰ περὶ τούτου εἰς τοὺς Θεοφράστου χαρακτήρας (σελ. 248) Γαλλισί σημειωθέντα μαι.

ΚΕΦ. υδ', ΣΕΛ. 160, στ. 1, Χαλεπαίνοντα πολλοῖς.] Ἐξ ἀντιγράφου τὸ Πωλοῖς, ἀντὶ τοῦ Πολλά. — Στ. 2, Οὐ πρὸς ἥσους.] Ἐξ ἑτέρων διορθώσεως τὸ, ἥσους (τουτέστιν ἥσυνας), ἀντὶ τοῦ, ἴσους· εἰ γὰρ ἥσωνες, κακῶς παθεῖν ὄντες ῥᾶσαι, ἤττον ἐξάπτουσι τὴν ὀργήν. — Στ. 5, Ὠφέλιμος.] Ἐν ἄλλ. γρ. Ὠφέλημα, εὐδατέρωσ καὶ εὐσιαστικῶσ· καὶ εἰκὺς οὕτω γράψαι τὸν Ἀλιανόν, τοὺς Τραγικοὺς ἐνταῦθα μιμήσασθαι σπεύσαντα.

ΚΕΦ. νε', σελ. 160, στ. 9, Ἡ ὑπόθεκη.] Ἡ ὑπόθεσις, ἴσως δὲ περιττὸν τὸ ἀρθρον (ἴδ. ἀνωτέρω, ΙΒ, κγ). — Στ. 11, Λέγουσι γὰρ καί.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ, Λέγει γὰρ καί.

ΚΕΦ. νς', σελ. 160, στ. 14, Καὶ ὅτι εβούλετο.] Προσέθηκα ἐξ ἑτέρων διορθώσεως τὸ Ὅτι, παραμεληθὲν ἅπασι τοῖς πρὸ ἡμῶν.

ΚΕΦ. νη', ΣΕΛ. 161, στ. 19, Μάλισα δὲ αὐτοῦ.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ, Μάλισα δὲ δι' αὐτοῦ. — Στ. 20, Χρυσούν κάσπετρον Κορινθιοῦργὲς ἐπιπράσατο.] Τὰς τέσσαρας ταύτας λέξεις περιγραφτέας εἶναι αὐλόγως πάνυ διατεινόνται, οὔτε γὰρ τοῖς πρὸ αὐτῶν, οὔτε τοῖς μετ' αὐτάς διως συνάδουσιν ὃ δὴ καὶ ὑπονοεῖν παρέχει μῆποτε φράσις ἑτέρα τις ὁλόκληρος ἐξεφῆρη τοῦ χωρίου, ἀβελψία τοῦ πρώτως γράψαντος.

ΚΕΦ. ξ', ΣΕΛ. 162, στ. 2, Ὡς εἰκόσ.] Ἐν ἄλλοις γράφεται, Ὡς τὸ εἰκόσ. — Στ. 3, Ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο ἦρετο ὁ Φίλιππος.] Ἐρίζετο τοῖς πρὸ ἡμῶν τὸ χωρίον οὕτως, Ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο. ἦρετο ὁ Φίλιππος.

ΚΕΦ. ξά', σελ. 162, στ. 10, Δύναμιν αὐτοῦ.] Ἐξ ἀρχαιοτέρων ἐκδόσεων, ἀντὶ τοῦ, Δύναμιν αὐτῶν. — Στ. 13, Ἐπετέλιον.] Ἐβλιπτικῶσ τοῦ Θουσίαν ἢ Ἑσρτήν. — Στ. 14, Κηδεστίν.] Γαμβρόν· περὶ οὗ ἔπιθι τὸν Ἡρόδοτον (Ζ, 189).

ΚΕΦ. ξβ', σελ. 162, στ. 17, Ἀπορρήτοτέρων.] Ἐν ἄλλ. γρ. Ἀπορρήτων, ἴσως ἄμεινον. — Στ. 21, Ἄνδρὶ δὲ Διευτέρω.] Οὐ πάνυ τι σαφῶσ οὐδ' Ἑλληνικῶσ ἐκπέφρασαι τὸ λεγόμενον. ὁ νοῦσ, Οὐ· δει' δὲ τὸν Διευθερον ἄνδρα, κρίνειν τὴν ὕβριν ἀναξίαν τοῦ μισθοῦ, ἤγουν, οὐ δεῖ αὐτὸν ἀνέχεσθαι μασιγούμενον, ὡσ δῆθεν ἀντισηκουμένησ τῆσ μασιγώσεωσ δωρεᾶ χρυσιῆσ πλίνθου, ἢ ἄλλου του τῶν πολυτίμων.

ΚΕΦ. ξδ', ΣΕΛ. 163, στ. 15, Πάντων τῶν ἐξ αἰῶνος.] Διέγραψα τὸ κακῶσ εἰσφῆσαν ἄρθρον· ἔγραφετο γὰρ, Τὸν πάντων τῶν ἐξ αἰῶνος. — Στ. 17, Ὅτι ἄρα.] ἴσως διαγραφτέον καὶ τὸ Ἄρα, διὰ τὸ προσεχῶσ προηγησάμεινον ἕτερον Ἄρα. — Στ. 18, Τὸ πρότερον.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ, Τὸ πρώτον. — Στ. 23, Τὸ σῶμα ἐξέκλεψε.] Ἐξ ἑτέρων διορθώσεωσ, ἀντὶ τοῦ, Τὸ σῶμα ἐξεκάλυψε. — Στ. 27, Πολυωρίας.] Πολλῆσ φροντίδοσ καὶ ἐπιμελείασ, ἀντιθέτωσ πρὸσ τὴν Ὀλιγωρίαν· ὧ καὶ δῆλον ὅτι κακοζήλωσ τε καὶ περιέργωσ ἐκπέφρασαι τὸ, Ἐμελε τούτω τῆσ εἰς Ἀλέξανδρον πολυωρίας. χεῖραι δὲ τῇ λέξει ὁ Ἀλιανόσ, ὡσ ἑσι καταμαθεῖν ἐκ τοῦ Σουίδα (λέξ. Ἡμίσεια, καὶ Πολυωρήσεισ). — ΣΕΛ. 164, στ. 4, Ὅπερ Ὀμηροσ ἀδει.] Ἐν τῇ τῆσ Διάδοσ Β βιβλιοθῆκῃ, 449.

ΒΙΒΑΙΟΝ ΤΡΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΝ.

ΚΕΦ. α, ΣΕΛ. 165, στ. 7, Ἰπὸ κυνηγετῶν.] Ἐν ἄλλοις γράφεται, Ἰπὸ κυνηγετοῦ. — Στ. 9, Κατὰ τινα θείαν πομπήν.] Θεία πομπή, ἐκφράζει τοῦτο ἀλλαχοῦ (Η, α) ὁ Ἄλιανός· ἐχρήσατο δὲ καὶ Ἡρόδοτος, (Α, ξβ, Γ, οζ, Δ, ρνβ), ἐξ Ὀμήρου λαβῶν (Διάδ. Ζ, 171),

Αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίην δε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ.

σημαίνει δὲ τὸ, Θεῶ βοηθοῦντος, συλλαμβανομένου, καὶ πέμποντος. — Στ. 15, Οἱ καὶ ἐξ ἀρχῆς] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τοῦ, Καὶ οἱ ἐξ ἀρχῆς. — Στ. 16, Αὐτὰ ἕκασα τῶν δρωμένων.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ, Αὐτὰ ἕκασα τῶν δρωμένων. — Στ. 19, Ἐτρέφετο αὐτοῖς ἐν δρεῖω τῇ τροφῇ.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ, Ἐτρέφετο ἐν αὐτοῖς κ. τ. λ. — ΣΕΛ. 166, στ. 1, Τὰ ὑψηλότατα.] Ἐν ἄλλοις γράφεται, Τὸ ὑψηλότατον, ἴσως ἀμεινον. Στ. 2, Ἐτι δὲ καὶ πεῦκαι, καὶ βαθεῖα ἢ ἐκ τούτων σκιά.] Τὸ μὲν Πεῦκαι ἐξ ἐτέρων διορθώσεως, τὰ λοιπὰ δ' ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ, παρὰ τοῖς ἄλλοις, Ἐτι δὲ καὶ πνεῦμα, καὶ βαθεῖα τις ὕλη. — Στ. 3, Τί γὰρ ἡμᾶς λυπεῖ.] Ἐν ἄλλοις γράφεται δευτεροπροσώπως, Ἰμᾶς. ὁποτέρως δ' ἔχοι τὰ τῆς γραφῆς, οὐδὲν λέγοντι λυπεῖν τὰ τοιαῦτα τῷ Ἀλιανῷ, ὑπολαβῶν ἂν φησαιμι, ὅτι καὶ ἀποκναίει τοὺς ἀκούοντα τὰ κατὰ μὴ καλῶς ἐκφραζόμενα· τὸ δὲ Καλῶς ἐν τῷ Καιρίως ἐσί. — Στ. 4, Τὸ ἐν Ὀμήρῳ.] Ἐν τῇ Ε τῆς Ὀδυσσεΐας βραβυδία. — Στ. 5, Σπῆλαιον ἐν, καὶ βαθὺ πάνυ.] Ἰσως ἐγγέγραπτο, Σπῆλαιον μέγα καὶ βαθὺ πάνυ· εἰκὸς γὰρ ἐνταῦθα τὸν Ἀλιανὸν τὴν Ὀμηρικὴν τοῦ τῆς Καλυψεύς ἀντροῦ ἐκφρασιν κηλῶσαι (Ὀδυσ. Ε, 57),

..... Ἔφα μέγα σπέος ἱκετο.

Στ. 7, Ἐνεπλέκοντο οἱ κιττοὶ μαλακοῖς δένδροις.] Ἰσως γραπτέον, Ἐνεπλέκοντο οἱ κιττοὶ μαλακοῖς τοῖς δένδροις, ἢ. . . . μαλακῶς τοῖς δένδροις. Στ. 8, Κρόκοι.] Κρόκος ἐνταῦθα, ὁ τοῖς χυδαῖζουσι καλούμενος Ζαφοράς, παρὰ τὸ τῶν Ἰταλῶν Zafferano. Κρόκον δὲ ἔλεγον, ὡς φέρεται παρὰ τῷ Γαληνῷ (περὶ Εὐπερίδ. σελ. 451), διὰ τὸ τῆς χροῆς κροκίζον, καὶ τοῦ ὡοῦ τὴν Δέκθον (τὴν παρ' ἄλλοις λεγομένην, Ξανθὴν, Πυρρὸν, Ὠχρὸν, ἢ Χρυσοῦν τοῦ ὡοῦ)· ὃν ἡμεῖς μεταθέσει τοῦ τόνου καὶ τῶν σειχείων, Κορκὸν τοῦ αὐγοῦ, καλεῖν εἰώθαμεν. — Στ. 10, Εἰς ἐσρτήν σφείως. . . κατὰ τὴν εὐωδιάν ἐσιᾶσθαι.] Σοφιστικὰ καὶ κακῆζηλα ταῦτα, καίπερ ἐτέρας δόξαντά τισι. — Στ. 14, Διὰ τέλους ἀκμάζοντος.] Τουτέστιν ἀειβαλοῦς, ἀντὶ δὲ τοῦ προηγησαμένου, Δάφνηι, γραπτέον ἴσως, Δάφνης, ἢ τὴν ἐξῆς, Δάφνης κόμαι. — Στ. 15, Εὐθηνούντων βοτρώων.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ, Εὐθθενούντο βοτρώων· ἐν ἄλλοις δὲ γρ. Εὐσθενούντων, ἢ Εὐθενούντων. οὐ δὲ ταῦτα κακῶς. — Στ. 17, Διατελῆ καὶ εἰσρέοντα.] Τουτέστιν ἀέννα. διαγράφειν τὸν μεταξὺ τῶν δύο φωνῶν τούτων, Καί, εὐλόγως παραινυοῖσι τινες· ἕτεροι δὲ κακῶς ὑπελήφασιν γραπτέον εἶναι, Διατελῆ καὶ εὐρέοντα. ἐνδέχεται

ἐνδέχεται μέντοι τὸν εὐκατάφορον εἰς τοὺς πλεονασμοὺς Ἀδλιανὸν γεγρα-
φέναι, Διατελῆ καὶ αἰεὶ βέοντα. — Στ. 23, Στρωμνῆ.] Ἐξ ἀντιγράφου,
ἀντὶ τοῦ Στρωμναί. — Στ. 26, Οἶαν μὴ ἀποδεῖν.] Διορθοῦνται τινες, Οἶαν
μὴ ἀπάδειν. — Στ. 29, Φυγεῖν δ' ἐθέλουσαν.] Προσέθηκα τὸν σύνδεσμον
ἐξ ἐτέρων διορθώσεως. — ΣΕΛ. 167, στ. 2, Καλὴ δὲ ἦν.] Διορθωσάμην,
ἀντὶ τοῦ, Κάλει δὲ ἦν. — Στ. 5, Καὶ ἐκ τῶν ἐν ταῖς ὄρεσι.] Προσέθηκα
τὴν, Ἐκ, πρόθεσιν ἐξ ἐτέρων διορθώσεως. — Στ. 9, Τὸ πᾶν σῶμα ἐκπό-
νεῦσα.] Ἐκπονεῦσα γραπτέον εἶναι, καὶ οὐκ, Ἐκτελοῦσα, καθὰ φέρεται
παρ' ἀπασί, διδασκῆτο σε αὐτὸς ὁ Ἀδλιανὸς (Β, ε). — Στ. 14, Ὡραῖον ἂν
γέναιτο.] Προσέθηκα τὸν δυνητικὸν, διὰ τὸ ἀσολοικόν. — Ὡσπερ ὡν καλὸν
ἦν.] Κακῶς ἐγράφετο ἡ τελευταία φωνή, ἦ, ἦ, ἦ. — Στ. 20, Οὐ γὰρ ἂν
αὐτὴν τις εὐκόλως εὐδεῖς εἶδεν.] Διαγραπτέον τὸ, Τις, ἢ μάλλον τὸ, Οὐδεῖς.
Στ. 22, Ὡσπερ ἀστῆρ, καὶ διάττουσα ἐξέλαμπεν.] Ἐγράφετο, Καὶ ὡσπερ
ἀστῆρ διάττουσα ἐξέλαμπεν ὅπερ ἕτερο διορθοῦντο, Ὡσπερ ἀστῆρ, διάττουσα
δ' ἐξέλαμπεν, περιγράφοντες τὸν, Καί, καὶ προσθίνοντες τὸν, Δέ, ἡμῖν μὲν
τοι γε ἰκανῆ ἔδοξεν ἡ τοῦ, Καί, μόνου μετάθεσις· τὸ γὰρ, Ὡσπερ ἀστῆρ,
πρὸς τὸ Ἐπέφηνε, ἀμεταβάτως ἐνταῦθα λαμβανόμενον, ἀντὶ τοῦ, Ἐπεφάνη
(Ἐπιθ. τὰ εἰς τὸν Ἡλιόδωρ. σελ. 187), τὴν ἀναφορὰν ἔχει· τὸ δὲ, Ἀγραπῆς
δίκαν, πρὸς τὸ, Διάττουσα. — Στ. 23, Ἀπέκρυπτεν αὐτὴν διαθέουσα ἡ
δρυμὸν, ἢ λόχμην.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ Ἀπέκρυπτεν αὐτὴν διαθέου-
σαν, ἢ δρυμὸν, ἢ λόχμην. — Στ. 24, Ἢ τι ἄλλο τῶν ἐν ὄρει δάσος.]
Ἰζαελεν εἰπεῖν ἐνάρθως, Τῶν ἐν τῷ ὄρει ἄλλ' ἐπλανήθη ὑπὸ τῆς πατρίου
φωνῆς, ἀμειρούσης ἀρθρων. σημείου δὲ τὸ ἐν τῇ συνθηῆα Δάσος, ὅπερ καὶ
Βόσκον καλεῖν εἰώθαμεν, εὐ παρὰ τῶν Ἰταλῶν (Bosco), ὡς ἂν τις ὑπο-
λάβει, λαθόντες, ἄλλ' ἡμεῖς τοῖς Ἰταλοῖς, καὶ πλείους ἄλλαις τῆς δυτικω-
τέρας Εὐρώπης ἔθνεσι, μεταδόντες· ὡσπερ γὰρ τὸ συνώνυμον Νέμος αὐτως
ἐκλήθη παρὰ τὴν Νομῆν (Ἡσύχ. λέξ. Νέμος), τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ
Βόσκος (εὐχ, ὡς οἱ χυδαῖζοντες, Μπόσκος) παρὰ τὴν Βοσκὴν παρήκται
καὶ εἰ ὁ Βοσκὸς ὀξυτόνος ταῦτόν ἐστι τῷ Νομεῦς, ταῦτόν ἐστι δῆπου καὶ ὁ
Βόσκος τῷ Νέμος. — Καὶ εἰ ποτε οἱ τὴν ὄμορον καὶ γειτνῶσαν οἰκοῦν-
τες. . . . ἐπεκώμασαν δύο κ. τ. λ.] Ἐγράφετο, Καὶ οἱ ποτε καὶ οἱ τὴν
ὄμορον γειτνῶσαν οἰκοῦντες. . . . δύο, ὅπερ ἄλλως ἄλλοι διορθοῦν ἐπεβάλ-
λοντο. ἡμεῖς δὲ μόνην τὴν μετάθεσιν τοῦ δευτέρου Καί, καὶ τὴν ἐξ ἀντι-
γράφων προσθήκην τοῦ, Ἐκώμασαν (ὅπερ ἐτρέψαμεν εἰς τὸ Ἐπεκώμασαν),
ἠποχρῶσαν ἠγοῦμεθα διόρθωσιν τοῦ χωρίου. — Στ. 32, Εἶτα τούτοις λύγους
διαπλέξαντες.] Οὕτω διορθώσασθαι ἔγνω τὸ παρὰ πᾶσιν ἀδιανοήτως γρα-
φόμενον, Εἶτα τούτοις αὐτούς διαπλέξαντες· ὅτι δ' ἐσεφανοῦντο τῇ λύγῳ,
δηλοῖ μὲν καὶ Ἀνακρέων (παρὰ Ἀθην. ΙΕ, σελ. 671 καὶ 673), δημοσίαι δὲ
καὶ οἱ μέχρι δεῦρο παρ' Ἑλλήσιν ἐν χρήσει λύγισσι γέφανοι, οἷς καὶ αὐτὸς
πολλάκις σεφανωσάμενος (οὐ γὰρ μὴν ἐν Κενταυρικῆς κώμοις) μέμνημαι.
ΣΕΛ. 168, στ. 3, Σὺν ὕβρει καὶ αἴσρῳ.] Ἐγράφετο, Σὺν ὕβρει καὶ ἄνθρω-
ταῖς ὀκτωκαίδεκα διαφόροις τῶν κριτικῶν διορθώσεσιν, ὧν αἱ μὲν τῆς ἀρ-
χαίας γραφῆς, αἱ δὲ τοῦ Ἑλληνισμοῦ πάμπλου ἀφεςτήκασιν, ἐνενακαιοκάτην
ταύτην, ἵνα μὴ τραντάπασιν ἀσύμβολος ὦ, προσθεῖναι δεῖν ἔγνω. Οἴσρῳ

δ' ἐνταῦθα τὴν ἀφροδίσιον λύσαν λέγει, καθὰ καὶ ἐν ἄλλοις (περὶ Ζῶων ἰδιότ. ΒΒ, μδ.) ὁ αὐτὸς Ἀδλιανὸς εἴρηκεν, « Εἰς ἔρωτα ἐμβῶλλει, καὶ εἰσρον » ἀφροδίσιον ». — Στ. 10, Ἐμπλήσαι τὴν ὀργήν.] Ἐτρεψα τὸ παρὰ πᾶσιν, Ὀρμηὴν, εἰς τὸ Ὀργήν. οὕτω μὲν γὰρ καὶ Πλάτων (Νομ. Δ, σελ. 717) « Ἀποτιμπλάσι τὸν θυμὸν » εἴρηκε, καὶ Θεουκιδίδης (Ζ, ξή) « Ἀποπλήσαι τῆς γνώμης τὸ θυμούμενον ». οὕτω δὲ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ φαιμέν « Νὰ γαρ » τάση τὸν θυμὸν του ». θυμοῦ δὲ πλήρωσις τε καὶ κόρος, πολλὰκις ἀλυσιτελέστατος, ἢ ἐκδίκησις.

ΚΕΦ. β', σελ. 168, στ. 14, Ὅσα μὲν οὕτως ἰδεῖν.] Εὐλόγως τὸ Οὕτως εἰς τὸ Οὕτως τρεπτέον εἶναι ὑπειλήφασι τινες· οὐδὲ γὰρ ἀπεικὸς γεγραφέναι τὸν Ἀδλιανόν, Ὅσα μὲν οὕτως ἰδεῖν, πλεονασιτικῶς. ἢ δὲ πλείων χρῆσις βούλεται, Ὅσα μὲν ἰδεῖν, οὐ μαρτύριον καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἀδλιανῷ (περὶ Ζῶων ἰδιότ. Ζ, ε'), ἢ, Οὕτωσι μὲν ἰδεῖν. — ΣΕΛ. 169, στ. 6, Σὺν ὀργῇ καὶ θυμῷ.] Ἐτρεψα κἀνταῦθα τὸ Ὀρμηὴν εἰς τὸ Ὀργῇ. — Στ. 11, Διὰ τιμῆς ἦλθε δημοσία, καὶ ἐτάφη.] Ἄμεινον γράφειν, Διὰ τιμῆς ἦλθε, καὶ δημοσία ἐτάφη. — Στ. 13, Τοῦτο δὴ τὸ παιητικόν.] Τὸ παρ' Ὀμήρῳ δηλονότι (Διάδ. Δ, 162). — Στ. 14, Καὶ τῇ τῶν παιδῶν προσέτι.] Ἐν τισι τῶν ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ, Προσέτι, φέρεται, Προσέτισε, ὅπερ εἴοικεν ἐξ ὀρθωτέρας γραφῆς ἐτέρας, τῆς, Προσέτι γε, γεννηθῆναι.

ΚΕΦ. γ', σελ. 169, στ. 19, Εἰς παλαιστὴν ἴσως.] Προσέθηκα τὸ ἴσως ἐκ τ' ἀντιγράφων, καὶ τινων παλαιωτέρων ἐκδόσεων. δηλοῖ δὲ, τοῖς ποσῶ σημαντικοῖς προσθήμενον, τὸ σχεδὸν ἢ ἐγγύς. — Στ. 21, Ἀναπληρώσαντι.] Ἐν ἄλλοις γράφεται, Προσαναπληρώσαντι. — Οὐκ ἔξιν ἄμεινον.] Ἀλυσιτελέως ἀπαλλάξῃ. Οὐκ ἔσαι, κατὰ μέλλοντα, φασὶ τινες εἶναι γραπτέον. ἐπιθὶ τὰ περὶ ταύτης τῆς φράσεως σημειωθέντα μοι εἰς τὸ Ἰπποκράτους Περὶ ἀέρων, τόπων, ὑδάτων (Τομ. Β, σελ. 399). — Στ. 28, Αἰσχίσα.] Καὶ τοῦτο τρέπειν τινὲς παραινῶσιν εἰς τὸ Οἰκτιςα, ἢ Ἄλγισα. — Στ. 29, Ἰπὸ τοῦ υἱοῦ.] Ὁ δὲ Σικελιώτης Λυσδωρος (ΙΑ, εβ') καὶ ὁ Ἰουστίνος (Γ. α) ὑπὸ Ἀρταβάνου τοῦ σατράπου αὐτὸν σφαγῆναι παραδεδώκασι.

ΚΕΦ. ε', ΣΕΛ. 170, στ. 9, Γενναίων παιδικῶν.] Ἀντὶ τοῦ Ἀρρένων ἐχρήσατο τῷ Γενναίων οὐ πᾶν τι κυρίως. ὅτι δὲ τὰ Παιδικὰ καὶ ἐπὶ Ἀρρένων καὶ ἐπὶ θηλειῶν ἐρωμένων τάττεται, διδασκέτω σε ὁ σχολιαστὴς Ἀριστοφάνους (Σφ. 1021).

ΚΕΦ. ς', σελ. 170, στ. 12, Ἀμπέλου, ἐξ ὧν.] Ἐν ἄλλοις γράφεται, Ἀμπελον, ἐξ ἧς. — Στ. 19, Κερυνίαν.] Οὕτω γραπτέον εἶναι, ἀντὶ τοῦ Κερυνίαν, καὶ ἄλλοι πρὸ ἡμῶν κατενόησαν. ἔσι δὲ μία τῶν δώδεκα Ἀχαικῶν πόλεων. — Στ. 20, Ἀμβλώσαι.] Ἐν ἄλλοις γράφεται, Ἀμβλωθῆναι. ἔσι δὲ, τὸ ἀτελεὲς βρέφος ἀποβάλλειν, ὅπερ ἢ συνήθεια ἀποβάλλω, καὶ, κατὰ μέσον διάθεσιν, ἀποβάλλεμαι λέγει ἐπὶ τῆς ἐξαμβλώσεως γυναικὸς τεταχυῖα τῶνομα. ἢ καὶ δὴλον ὅτι οὐ κακῶς ὁ Εὐστάθιος καὶ αὐτὸ τὸ Ἀμβλώ, παρὰ τὸ Βάλλω παράγει, εἰσνεὶ Ἀναβαλλῶ συντεθέν τὴν ὀργήν, εἶτα ποιητικῶς συγκοπὴν εἰς τὸ Ἀμβλώω, καθὰ καὶ τὸ Ἀναβολὴ εἰς τὸ Ἀμβολή. ἔτι δὲ οὐκ ἀπεικὸς τὸ Βάλλω εἰς τὸ Βαλλῶω κινήθῆναι, δηλαδὲ

καὶ ὁ σχηματισμὸς τοῦ σμνήθους Καμόνω (ὅθεν τὸ Κάμωμα), ἦγον Καμόω, παρὰ τὸ Κάμνω ἢ Κάμω. ἐξ αὐτοῦ δὲ τοῦ χρηστοῦ Ἀμβλώω καὶ τοῦ ἀχρήστου. Ἀναβαλλώω ἐνδέχεται καὶ τὸ τῆς χυδαιεστέρας συνηθείας, Περμπαλλώω, τὴν ἀρχὴν λαβεῖν, συνώνυμον ὄν τοῦ Ἀποβάλλω.

ΚΕΦ. η' καὶ θ', ΣΕΛ. 171, στ. 11, Δάμια κ. τ. λ.] Κακῶς τῶν προτέρων ἐκδόσεων τὸ τῆ Λαμία εἰρημένον ἀρχὴν νέου κεφαλαίου, τοῦ ἐνάτου, περὶ σαμείων, εἰς ἐν ἡμεῖς συνήψαμεν τῷ ὀγδόῳ, καὶ ἑτέροις τοῦτο δοῦσαν τῶν κριτικῶν. ἐπεγράψαμεν δὲ τῷ κεφαλαίῳ ἀμφοτέρους τοὺς ἀριθμοὺς, ἵνα μὴ καὶ τοὺς τῶν ἐξῆς ἀναγκασθῶμεν μετακινήσαι.

ΚΕΦ. ι', σελ. 171, στ. 14, Ἀρισομάχην.] Ἐγράφετο κακῶς Ἀρισαινέταν. ἐστὶ δ' ἡ αὐτὴ τῆ ἦν ἀνωτέρω (IB, μζ), ἐτέρα μνήμη ἀμαρτία, Ἀρήτην ὠνόμαζε.

ΚΕΦ. ια', σελ. 171, στ. 20, Τοῖς Ἑλλήσιν.] Ἔστιν ἐν εἰς τῶν ἀντιγράφων φέρεται, Ἐν τοῖς Ἑλλήσιν, μετὰ προθέσεως καὶ εἰσικεν ἀμείνων εἶναι ἡ τοιαύτη γραφή. — ΣΕΛ. 172, στ. 2, Πατρῶων κληρονόμον.] Ὁφείλειεν εἰπεῖν Τῶν πατρῶων κληρονόμον, ἢ γούν, Οἶον πατρῶων κληρονομίαν.

ΚΕΦ. ιβ', σελ. 172, στ. 5, Τῶν στρατευμάτων.] Διαγραπτέον ἴσως τὰς δύο ταύτας φωνάς, ἢ τὴν γε πρώτην.

ΚΕΦ. ιδ', σελ. 172, στ. 18, Πρότερον.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ Πρόπαλαι. Στ. 19, Τὴν ἐπὶ ναυσὶ κ. τ. λ.] Τὴν Ν βραψωδίαν τῆς Διάδος, ὡς ἐσημειώσαντο ἄλλοι πρὸ ἡμῶν, ἐξ ὧν καὶ τὰ ἐξῆς ἐρμηνεύσομεν. — Δολωνίαν.] Τὴν Κ. — Στ. 20, Ἀριεῖαν Ἀγαμέμνονος.] Τὴν Λ. — Νεῶν κατάλογον.] Μῆρος τῆς Β τὸ τελευταῖον. — Καὶ Πατρόκλειαν.] Τὴν Π. ἐγράφετο παρὰ πᾶσι τοῖς πρὸ ἡμῶν, Καὶ που Πατρόκλειαν· ἀλλὰ διέγραψα τὸ Που, ὡς ἡμαρτημένον τοῖς ἀντιγραφεῦσι. τὸν γὰρ Ἀλιανὸν οὕτω γράψαι, καίπερ ὄλλως εὐεπίφορον ὄντα εἰς τὴν κακόζηλον τῶν μορίων χρῆσιν, οὐ χρὴ πιστεύειν, οὐδ' ἂν αὐτὸς Ἀλιανὸς, ἀναβῆτος, λέγῃ. — Στ. 21, Λύτρα.] Τὴν Ω. — Ἐπὶ Πατρόκλῳ ἄθλα.] Τὴν Ψ. — Ὀρκίῶν ἀφάνισιν.] Τὴν Δ, ἦν καὶ, Ἐπιπώλησιν Ἀγάμεμνονος, ἕτεροι ἐκάλου. — Στ. 22, Τὰ ἐν Πύλῳ.] Τὴν Γ βραψωδίαν τῆς Οδυσσεΐας. — Στ. 23, Τὰ ἐν Λακεδαίμονι.] Τὴν Δ. — Καλυψοῦς ἄντρον καὶ τὰ περὶ τὴν σχεδίαν.] Τὴν Ε. — ΣΕΛ. 173, στ. 1, Ἀλκίνοῦ ἀπολόγους.] Τὴν Θ. — Κυκλωπίαν.] Τὴν Ι. — Στ. 2, Νεκύϊαν.] Τὴν Λ (καθ' ἑτέρους δὲ, τὴν Ω). — Τὰ τῆς Κίρκης.] Τὴν Κ. — Νίπτρα.] Τὴν Γ. ἴσω δ' ὁ ἐντυγχάνων τῇ ἡμετέρα ἐκδόσει, τυπογράφων ἀβλεψίᾳ ἀδιασικτως γεγράφθαι, Τὰ τῆς Κίρκης νίπτρα, δέον γράφεσθαι, Τὰ τῆς Κίρκης, Νίπτρα. — Μνηστήρων φόνον. — Τὴν Χ. — Τὰ ἐν ἀργῷ.] Τὴν Ξ. — Στ. 3, Τὰ ἐν Δαέρτῳ.] Τὴν Ω, ἦν ἕτεροι Νεκύϊαν, καὶ ἄλλοι Σπονδάς ὠνόμαζον.

ΚΕΦ. ιε', σελ. 173, στ. 9, Τὸ δῆρμα ἔχοντα ἀδιακόμισον.] Ἀναίσθητον, ἀτρωτον, ἐξηγεῖται τὸ Ἀδιακόμισον Ἡσύχιος. εἴη δ' ἂν τοιοῦτον προηγουμένης τὸ πυκνὸν καὶ παχύ. τεκμήριον δὲ, καὶ γὰρ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Χονδρὸν πετζίον (τουτέστι, Παχὺ δῆρμα) ἔχειν, μεταφορικῶς φαμεν τοὺς βραδείς τὴν διάνοιαν, οὓς καὶ Παχυδέρμους διὰ μιᾶς φωνῆς ἔλεγον οἱ πρὸ ἡμῶν (Σουῖδ' λέξ. Μαλακός). τὸ δὲ Πετζίον παραφθορὰ ἐστὶ τοῦ ὑπερκοριστικοῦ Πεσσίον· παρὰ τὸ Πέσκος, ὃ κυρίως σημαίνει τὸ τοῦ προβάτου δῆρμα (Ἑτυμολογ. σελ. 665).

οὔτω γὰρ καὶ Κορίτζιον ὀνόμακεν ἢ χυδαῖζουσα· φωνὴ τὸ Κορίσιον, καὶ Ἄτζαλα, τὰ Ἀσκαλα, ὃ ἐστὶν ἀκάθαρτα· χωρὶς εἰ μὴ τις τοῦτο παρὰ τὴν Ἄττώλην (τουτέστι, τὴν φόρυξιν καὶ μολυνσιν) προαιροῖτο παράγειν, καθὰ καὶ τὸν Κότζυρον παρὰ τὸν Κόττυρον.

ΚΕΦ. ις', σελ. 173, στ. 15, Ἀσφάλτος ἐστὶν ὀρυκτὴ, καὶ πίσσα κ. τ. λ.] Γράφεται παρ' ἅπασιν κακῶς, Ἀσφάλτου ἐστὶν ὀρυκτὴ, καὶ πιμπλᾷ κ. τ. λ. διωρθωσάμεθα δ' ἐκ τοῦ περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων Ἀριστοτέλους, ἐξ οὗ προφανῶς ἤρανισατο ταῦτα ὁ Ἀλιανός· ἰσόρρηται δ' ἐν ἐκείνῳ τοῦ Σταγειρίτου τῷ συγγράμματι (σελ. 280, ἐκδ. Βεκμάννου) τὰ περὶ τῆς ἐν Ἀπολλωνία ἀσφάλτου ἐπὶ λέξεως ὡδί· « Ἐν δὲ Ἀπολλωνία τῇ πλησίον κειμένη τῆς τῶν » Ταυλαντίων χώρας, φασὶ γίνεσθαι ἀσφαλτον ὀρυκτὴν καὶ πίσσαν, τὸν » αὐτὸν τρόπον ἐκ τῆς γῆς συναναπιδῶσαν ταῖς ὕδασι κ. τ. λ. » μνημονεύουσι δὲ τῆς ἀσφάλτου ταύτης τῆς ἐν Ἀπολλωνία καὶ Στράβων (Ζ, σελ. 316), καὶ Πλούταρχος (Σύλλ. §. 27), καὶ ἄλλοι. — Στ. 21, Πόα χλωρά.] Ἐγράφετο κακῶς, Πολλά χλωρά· ἢ δὲ διορθώσας ἐκ τοῦ προμνημονευθέντος Ἀριστοτέλικῶ συγγράμματος. — Στ. 22, Οὔτε τὴν τεθνηῖαν ὕλην.] Προσέθηκα τὸ, Ἰλην· εἴκοι γὰρ παραθεῖν καὶ παραφράζειν τὴν παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλιάδ. Ζ, 147) Τηλεθῶσαν ὕλην· ἐνδέχεται δὲ καὶ, Τεθνηῖαν πῶσαν, γεγραφέναι τὸν Ἀλιανόν, κατὰ τὴν παρὰ τῷ Ποιητῇ (Ἰλιάδ. Ξ, 347) Νεοθηλέα ποιήν.

ΚΕΦ. ιζ', ΣΕΛ. 174, στ. 3, Πτήσσει Φρύνιχος.] Ἐγράφετο, « Ἀριθμὸν » σφικῶν, Πτήσσει Φρύνιχος ». τὰς δὲ δύο πρώτας λέξεις, ὡς προφανῶς ἡμαρτημένας οὐ μόνον τῇ γραφῇ (ἀντὶ τοῦ, Ἀριστοφάνης, Σφηξί, ἢ, Ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους Σφικῶν), ἀλλὰ καὶ τῇ οὐπὲρ οὐκ ἐγρηῖν τόπου κατὰ χεῖρ, ἐξεβάλομεν τοῦ χωρίου, δόξαν τοῦτο καὶ τισι τῶν πρὸ ἡμῶν· εἰκὸς γὰρ ὑπὸ τινος μεταγενέστερο προσγεγράφθαι τῷ κεφαλαίῳ, ἐπισημάνασθαι βουλευθέντος τὸ δράμα τοῦ Κομικοῦ, ἐξ οὗ τὴν παροιμίαν εἴληφεν ὁ Ἀλιανός. ἐστὶ δὲ ἐκ τῶν Σφικῶν Ἀριστοφάνους (1490), ὅπου γέγραπται,

Πτήσσει Φρύνιχος, ὡς τις ἀλέκτωρ.....,

πλὴν ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐκδόσει, ἐν ἣ φέρεται ἢ τοῦ Ἄγγιλου Βεντλείου διορθώσας, Ἰδήσσει, ἀντὶ τοῦ Πτήσσει ταύτην δὲ καταχωρίσαι εἰς τὸ τοῦ Ἀλιανοῦ κείμενον οὐχ αἰὸν τε, διὰ τὰ ἐπόμενα, ἐξ ὧν καὶ δῆλον ἀρχαιοτάτην εἶναι τὴν τοῦ Πτήσσει γραφήν, ἣ κατηκολούθηκεν ὁ Ἀλιανός. — Στ. 5, Ἐξέβαλον.] Ἐξέσσυριζαν. οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλ', ἣ φησιν Ἡρόδοτος (5, κᾶ), καὶ ἐξημίωσαν αὐτὸν χιλιάσι δραχμαῖς, καὶ ἐπέταξαν μηκέτι μηδένα χρῆσθαι τῷ δράματι τούτῳ.

ΚΕΦ. ιη', σελ. 174, στ. 7, Ὁ τῆς Σικελίας τύραννος.] Προσέθηκα τὸ Τύραννος ἐξ ἀντιγράφου καὶ τινων ἀρχαιοτέρων ἐκδόσεων.

ΚΕΦ. ιθ', σελ. 174, στ. 11, Καὶ κατὰ τὸν ἐπιχώριον.] Προσέθηκα τὸν σύνδεσμον, ἀναγκαῖον ὄντα, ἄλλως τε καὶ αὐτοῦ Ἀλιανοῦ (Β, ιθ) ὑπαγορεύοντος.

ΚΕΦ. κ', σελ. 174, στ. 16, Ἀθυμούμενος.] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τοῦ Ἐνθυμούμενος, ὅπερ ἄλλοι εἰς τὸ, Εὐθυμούμενος, τρέπειν παρήνουν.

ΚΕΦ. κá, ΣΕΛ. 175, στ. 1, Τῆ δ'ορά.] Ἀπεκατίεσσα τὴν ἀρχαίαν γραφὴν, ἀντὶ τοῦ, Τὴν δ'οράν. — **Στ. 3, Κωφῆ.** Ἐν ἄλλοις, Κωφῆ, ἄλλοιπτικῶς τοῦ εἶναι.

ΚΕΦ. κβ', σελ. 175, στ. 5, Καλὸν καλῶς ἐκάθισε.] Προσέθηκα τὸ Καλὸν, ἐξ ἀντιγράφων. εἰκὸς δὲ καὶ μετὰ τὸ, Ἐκάθισε, δύο λέξεις ἐτέρας, ἀδελφία τῶν γραφάντων παραλελείφθαι ταύτας, Ἐν μέσῳ.

ΚΕΦ. κδ', ΣΕΛ. 176, στ. 5, Τὸ δεῖν ἐξοσρακίζεσθαι πρῶτος εἰσηγησάμενος.] Τῶν πρὸ ἐμοῦ τις ἐκδοτῶν τὸ, Πρῶτος, εἰς τὸ, Πρώτους (ὠφείλεν εἰπεῖν εἰς τὸ, Τοὺς πρώτους, ἐνάρθως), παραινεῖ τρέπειν, δόξας ἀσυνάρτητον εἶναι τὸ Ἐξοσρακίζεσθαι, μὴ δηλωμένου τοῦ τίνας. ἀθλον δὲ εἶτε Κλεισθένης, εἴθ' ἕτερός τις ἦν ὁ τὸν περὶ ὄσρακισμοῦ νόμον θείας· ἄλλοι γὰρ ἄλλον παραδεδώκασιν, ὧν τὰς μαρτύριαις συνείλεγεν ὁ Μέρβριος (Ἄττικ. Αναγν. Ε, ιη).

ΚΕΦ. κε', σελ. 176, στ. 22, Φύλλον.] Ἐν ἐτέροις γράφεται, Φυλλίον. Φυλλία δὲ, ἡ Φυλλεῖα, λέγεται, τὰ τῶν λαχάνων ἀπολεπίσματα, ἢ τὰ τῆς θριδακίνης φύλλα. ἢ φασὶν ὁ σχολιάσας τὸν Ἀριστοφάνην (Ἀχαρν. 469), γράφεται δὲ ἀδιαφόρως διὰ διφθόγῳ ἢ μονοφθόγῳ, καίπερ τοῦ Σουίδα διαφορὰν εἰσηγουμένου σημασίας πρὸς τὴν διάφορον γραφὴν.

ΚΕΦ. κς', ΣΕΛ. 177, στ. 4, Πεπίτευτο. . . . καὶ ταύτῃ.] Ἐπιστεύετο καὶ ἐκ τούτου, τοῦ ἐχομένου δηλαδὴ φηθησομένου. τὸ δὲ τῆς γραφῆς ἀναύητον, ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ, Ἐπεπίτευτο· περὶ οὗ ἐπιθὶ τὸν Ἱδιωδῶρου πίνακα (λέξ. Ἱπερσυντελικοί).

ΚΕΦ. κη', σελ. 177, στ. 9, Εἰς αὐτῶ.] Ἐξ ἀντιγράφου, καὶ ἀρχαιοτέρων ἐκδόσεων τὸ, Αὐτῶ, ἀντὶ τοῦ, Αὐτοῦ. — **Στ. 14, Τῷ ὀνόματι τοῦ δεσπότη.**] Ἄλλοι ἄλλως ἐξηγήσαντο τὸ χωρίον. ψυχρῶς πάνυ παῖξαι πρὸς τὸ Διογένοιο ἐπώνυμον, τὸ Κύων, ὁ Ἀλιανὸς ἠβουλήθη, ὡσπεραινὶ ἔλεγεν, Ἴπο κυνῶν διεοπάσθη, κυνὶ δίκας ἐκτίσας, τῷ οἰκίῳ δεσπότη.

ΚΕΦ. λα', ΣΕΛ. 178, στ. 10, Ἐς' ἀν' ὁ διώκων ἀπῆθεν.] Διάγραφε τὸν, Ἄν, ὃν ἀποσρέφεται ἡ τῶν δοκίμων χρῆσις, ἤνικα πρὸς δριστικὸν συνάπτεται τὸ, Ἐσε.

ΚΕΦ. λγ', σελ. 178, στ. 21, Ροδῶπιν φασὶν Αἰγυπτίαν ἑταίραν γενέσθαι κ. τ. λ.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ, Ροδῶπιν φασὶν Αἰγυπτίων λόγοι ἑταίραν γενέσθαι. περισπασα δὲ τὸ Ροδῶπιν, κατὰ τὰ σημειωθέντα εἰς τὸν Ἱδιωδῶρον (σελ. 91).

ΚΕΦ. λδ', ΣΕΛ. 179, στ. 10, Ἐκέλευσεν ἀπάγειν.] Ἐλλειπτικῶς τοῦ εἰς θάνατον. — **Στ. 12, Καταρώμενος ἑαυτοῦ.**] Γράφε, Καταρώμενος ἑαυτῶ, τοῦτο τῆς ὀρθῆς ἀπαιτούσης χρήσεως, ἢ καὶ αὐτὸς Ἀλιανὸς ἠκολούθησεν ἀνωτέρῳ (IB, ἀ, σελ. 138), Καταρᾶτο ἑαυτῇ καὶ τῷ πατρὶ, φήσας. Ὅτι ποτε ἔλαβε τὸ ξίφος.] Ἐγράφετο, Ὅτι ὅτε ἔλαβε τὸ ξίφος· ὁ τινὲς μὲν, διαγράφοντες τὸν σύνδεσμον, Ὅτε ἔλαβε τὸ ξίφος, ἕτεροι δὲ τὸ ἐπίρρημα περιαιροῦντες, Ὅτι ἔλαβε τὸ ξίφος, ἢ εἰς τὸ ἀντίσειχον τρέποντες, Ὅτι ποτε ἔλαβε τὸ ξίφος (καθὰ καὶ ἡμεῖς γράφειν προειδόμεθα), ἀναγνῶστέον εἶναι ὑπελήφασιν. ἄλλοι δ', ἀμφοτέρας εἰς ἓν συνελόντες τὰς λέξεις, ἀναγνῶσκειν παραινῶσιν, Ὅποτε ἔλαβε τὸ ξίφος· εἰσὶ δ' εἰ καὶ τὸ ἔλαβε εἰς τὰ

Ἀπέβαλε μεταβλητέον εἶναι ᾤθησαν. Ἐλιπῶς τοῦ συγγραφέως, διὰ τὸ παρ' ἅσπαιιν ἴσως προτεβρυλλῆσθαι, τὸ κατὰ τὸν Λέοντα πάθος ἀφηγησαμένου, οὐ πάνυ τι ῥάδιον διευκρινῆσαι τὰ τῆς γραφῆς. εἰκάζει δέ τις τῶν ἀρχαίων ἐκδοτῶν τὸν Λέοντα τοῦτον αὐτὸν εἶναι καὶ τὸν παρὰ τῷ Κικέρωνι (Τυσκλ. ζητημ. Ε, κ'). Διονύσιον τοῦ τυράννου τῆς Σικελίας ἐρωμένον. λέγει δὲ ὁ Ῥωμαϊκὸς ῥήτωρ, ὅτι Διονύσιος, σφαιρίζων μελλῶν, μειρακίῳ τινὶ τῶν ἐρωμένων τὸ ξίφος παρέδωκε· τῶν συνήθων δέ τις σὺν παιδιᾷ φήσαντος, » Τούτῳ καταπιςεύεις τὴν ζωὴν Διονύσιε ; » καὶ τοῦ μειρακίου τοῖς εἰρημένους ἐπιγελάσαντος, ἀμφοτέρους ἀποκτεῖναι προσέταξεν ὁ τύραννος, τὸν μὲν, ὡς ὑποδείξαντα τῆς σφαγῆς αὐτοῦ τὸν τρόπον ; τὸν δὲ, ὡς ἐπαινέσαντα τὴν ὑπόδειξιν διὰ τοῦ γέλωτος. ὕστερον μέντοι, μεταγνοὺς τὰ προεδογμένα ὁ Διονύσιος, ἐπὶ τῷ τοῦ ἐρωμένου θανάτῳ ; ὡς ἐπ' οὐδενὶ πω πρότερον ἀτυχίματι, δῆλος ἐγένετο δυσφορήσας. τούτων οὕτως ἐχόντων, γεγραφέναι τὸν Ἀλιανὸν ὑπέληπεν ὁ ἐμὸς φίλος Κλαυδίου, ὅτι ποτε ἔδωκε τὸ ξίφος (τῷ Λέοντι δηλονότι ὁ Διονύσιος). ἢ τοίνυν ἀποδεκτέον τὴν εὐλογον ταύτην γραφὴν, ἢ γοῦν, τρέποντας τὴν σύνθετον ἀνωνομίαν εἰς τὴν ἀναφορικὴν, γραπτέον, Καταρώμενος αὐτῷ, ὅτι ποτε ἔλαβε τὸ ξίφος, τουτέστι, Καταρώμενος ὁ Διονύσιος τῷ ἐρωμένῳ, ὅτι ἔλαβε τὸ ξίφος. ἐξῆν γὰρ αὐτῷ παραιτήσασθαι τὸν Διονύσιον ἄλλῳ τινὶ δοῦναι τὸ ξίφος, καὶ τῆ παραιτήσῃ τὴν ὑπόνοιαν ἀποτριψάσθαι. παραπλήσιον δέ τι τυραννικῆς ὑπονοίας τε καὶ ὀμότητος ἔργον ἕτερον τοῦ Διονυσίου τούτου καὶ Πλούταρχος (Δίων. §. 9) ἰσόρηκε, λέγων, « Ἐπεὶ δὲ Λεπτίνης, ὁ ἀδελφὸς, αὐτῷ ποτε » χωρίῳ φύσιν ἐξηγουμένους, λαθῶν λόγῃν παρὰ τινος τῶν δορυφόρων. » ὑπέγραψε τὸν τόπον, ἐκεῖνῳ μὲν ἰσχυρῶς ἐχαλέπαινε (Ἰσ. Ἐχαλέπηνε), » τὸν δὲ δόντα τὴν λόγχην ἀπέκτεινεν ».

ΚΕΦ. λβ', σελ. 179, στ. 17, Ἦν δὲ ἄρα.] Γράπτειν εἶναι φασί τινες, Σέσειν, ἐκ τε τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ Πλανίου, ὃν ὁ μὲν μετὰ τὸν τοκετὸν ἐπὶ τὴν σέσειν τρέχειν τὴν ἐλαφον, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ δὲ, καὶ πρὸ τοῦ τοκετοῦ ἰσόρηκε.

ΚΕΦ. λγ', σελ. 179, στ. 17, Ἦν δὲ ἄρα.] Ἐν τισὶ τῶν ἀντιγράφων φέρεται, Ἦν δὲ ἄρα αὐτῆ, ἢ Εὐρυδικῆ: δηλονότι.

ΚΕΦ. λδ', ΣΕΛ. 180, στ. 21, Ζητεῖν ἀποφυγεῖν, ἐνὸν φυγεῖν.] Τουτέστι, Ζητεῖν ἀπολυθῆναι τῆς αἰτίας ὑπὸ τῶν δικαστῶν μετὰ τὴν κρίσιν, ἐνὸν μὴδὲ εἰσείναι τὴν ἀρχὴν εἰς τοὺς δικαστάς. οὕτω διορθωτέον εἶναι ἐκ τοῦ Πλούταρχου, καὶ ἕτεροὶ πρὸ ἡμῶν συνειδόν ; ἀντὶ τοῦ ἡμαρτημένου γραφομένου Ζητεῖν μὴ ἀποφυγεῖν κ. τ. λ. — Στ. 22, Οὐδὲ τῆ μητρίδι.] Παρὰ δὲ Πλούταρχῳ, Οὐδὲ τῆ μητρί· καὶ ἴσως τοιαύτη ἦν καὶ παρὰ τῷ Ἀλιανῷ ἢ γραφῇ, χωρὶς εἰ μὴ τις παῖξαι τὸν Ἀλκιβιάδην ὑπολάβῃ πρὸς τὸ Πατρίδι, ἢ καὶ παραινέσασθαι τὴν παρὰ Κρησὶ Μητρίδα· οὕτω γὰρ ἐκεῖνοι καλεῖν εἰώθεισαν τὴν παρ' ἄλλαις Πατρίδα, ἢ φησὶ Πλάτων (Πολιτ. Θ, σελ. 575, ἰδ. καὶ Ἀλιαν. περὶ Ζῶων ἰδιότ. ΙΖ, 35 καὶ 40). — ΣΕΛ. 181, στ. 1, Ἀποδιδράσκοντας. . . . ὑπὲρ τῶν πόνων ὧν ἔχουσι.] Προσέθηκα τὸ, Ἦν, ἐξ ἑτέρων διορθώσεως. εἰ δὲ βούλοιο γράφειν, Ἀποδιδράσκοντες, κατ' ὄνο-

μασικήν, καθά φέρεται ἐν τισι τῶν ἀντιγράφων, γράφει τῆνικαῦτα καὶ τῷ ἐξῆς, Ἰπερ τῶν πόνων ἐθέλουσι προθύμως ἀλλάττεσθαι.

ΚΕΦ. λθ', σελ. 181, στ. 7, Τινος.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ, Τίνα.

ΚΕΦ. μ', σελ. 181, στ. 9, Ὁ Θεμισσοκλῆς παρεσῶς, τῷ παιδί εἶπεν.] Ἐξίξα μετὰ τὸ Παρεσῶς, ἵνα συνάπτεται πρὸς τὸ, Στρεπτῶ προσέθηκα δὲ καὶ τὸ ἄρθρον, Τῷ, ἵνα ὠρισμένως νοεῖτο ὁ τοῦ Θεμισσοκλέους παῖς, ἦγουν ὁ θεράπων. καὶ πρὸς μὲν τὸν θεράποντα λέγων ὁ Θεμισσοκλῆς, « Οὐ γὰρ σὺ » Θεμισσοκλῆς εἰ δῆπου », εὐ δημοκρατουμένης πόλεως, ἀλλ' αὐλῆς τυραννικῆς, φωνῆν ἀφίει· εἰ δὲ καὶ μὴ δούλος, ἀλλὰ φίλος ἦν ὁ τὸν σρεπτὸν ἀναλέσθαι κελευσθεὶς, καθά φησι Πλούταρχος (Θεμισσοκλ. §. 18, καὶ Πολιτ. παραγρ. §. 13), μακρῶ καὶ τῶν τυράνων αὐτῶν ὑβριστότερος ὑπῆρχεν ἢ καταναυμαχήσας τοὺς Πέρσας. — Στ. 14, Ἀριδα.] Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Κατουρολάγυνον. τὸ δὲ Κατουροκάνατον, ὁ δὴ καὶ Κατουρολοκάνατον, οἱ πάνμπαν χυδαῖζοντες ὀνομάζουσι, συντεθειμένον ἂν εἴη παρὰ τὸ Κανήτιον, ἢ Κάννατρον. — Στ. 16, Καὶ δεσ ἀνέτεινεν.] Προσέθηκα τὸ, Ὅς, τοῦ σαφοῦς ἔνεκα.

ΚΕΦ. μα', σελ. 181, στ. 18, Ὀδυρομένων τῶν κ. τ. λ.] Ἄμεινον γράφειν, Ὀδυρομένου τινος τῶν. τῆς αὐτῆς δὲ διανοίας ἔχεται καὶ Πλούταρχος ἐν τοῖς Φωκίωνος ἀποφθέγμασι.

ΚΕΦ. μβ', ΣΕΛ. 182, στ. 1, Ἐπιβαλὼν τῇ Βοιωταρχίᾳ.] Οὕτω διορθοῦνται, τὸ μὲν ἐξ ἀντιγράφων, τὸ δὲ καὶ ἐκ τοῦ Πλουτάρχου, ἀντὶ τοῦ, Ἰπολαβῶν τὴν Βοιωταρχίαν. — Στ. 5, Εἰ δὲ μὴ.] Εἰ δὲ μὴ βούλοιντο αὐτὸν οἰσιῶν, ἀλλὰ λέγειν τι. — Στ. 9, Εἰς ταῦτόν.] Εἰς μίαν πόλιν τὴν Μεγαλόπολιν, σποράδην οἰκούντας τὸ πρότερον. διορθώθη καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Πλουτάρχου, ἀντὶ τοῦ, Εἰς αὐτόν.

ΚΕΦ. μγ', σελ. 182, Περὶ Τιμοθέου καὶ Θεμισσοκλέους.] Προσθεῖναι δεῖν ἔγνων τῇ τοῦ κεφαλαίου ἐπιγραφῇ τὰς δύο ταύτας λέξεις, Καὶ Θεμισσοκλέους, διὰ τὸ ἰσορούμενον ἐν αὐτῷ περὶ Θεμισσοκλέους ὑπερ ὅλων εἰκην. ἀδελφία τῶν γραψάντων, ἐκτεπισθὲν τοῦ τεσσαρακοσίου κεφαλαίου, ἐνταῦθα κἀταχωρισθῆναι. — Στ. 15, Ἐπιστεύετο.] Ἐν ἄλλοις γράφεται καθ' ὑπερσυντελικὸν ἀναυξήτων, Πεπίστευτο. — Στ. 16, Ἐλεγον.] Τοῦτο μὲν ὀρθῶς διορθώσαντο ἀντὶ τοῦ, Ἐλεγε, καθά καὶ τὸ ἐχόμενον, Τιμόθεον, ἀντὶ τοῦ Τιμόθεος· ὁ γὰρ Τιμόθεος τοσοῦτον ἀπέειχε τοῦ λέγειν τοῦτο περὶ ἑαυτοῦ, ὡς καὶ τοῖς λέγουσιν ἐδυσχέραινεν, ἢ δῆλον ἐκ τοῦ Πλουτάρχου (Αποφθ.). τὰ δὲ ἐξῆς, τῇ τε εἰζει καὶ τῇ γραφῇ οὐδὲν ἦττον ἡμαρτημένα, οὐδεὶς ποῦ διορθοῦν ἐπεχείρησεν. εἶχε δὲ ῥύτως, « Καὶ οἱ ζωγράφοι δὲ καλεύδοντα ἐποίουν αὐτὸν » κωμωδοῦντες ἐπὶ τῆς σκηνῆς κ. τ. λ. » τοῦτο μηδενὸς ἑτέρου οὕτως ἰσορηκότος· δ, τὸ γὰρ Πλούταρχος (Αποφθεγμ. καὶ Σύλλ. §. 6) καὶ ὁ Οὐλπιανὸς (εἰς τὸν Δημοσθ. Ὀλυθ. Β.) καλεύδοντα μὲν ποιεῖν τοὺς ζωγράφους τὸν Τιμόθεον παραδεδώκασιν, ἀλλ' αὖτε ἐπὶ τῆς σκηνῆς οὐ δὲ κωμωδοῦντας· οὐδὲν γὰρ κοινὸν κωμωδοῖς καὶ ζωγράφοις. διὸ δεῖν ἔγνων, μεταθεῖσαι τεσσαρῶν λέξεων, παραμυθησασθαι πρὸ χωρίων, γράφων καὶ εἰζῶν ὡς, « Καὶ ἔλεγον τὴν τύχην αἰτίαν εἶναι, Τιμόθεον δὲ οὐδενὸς, κωμωδοῦντες ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Καὶ οἱ ζωγράφοι δὲ καλεύδοντα ἐποίουν αὐτόν· εἶτα ὑπερ τῆς κεφαλῆς κ. τ. λ. » — Στ. 20, Πυθθανομένου Θεμισσοκλέους. . . . παρίοντα.]

Τουθ', ὡς ἔφθην εἰπὼν, τὸ χωρίον μετετέθη καλῶς ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ τεσσαρακοσοῦ κεφαλαίου, ἢ γοῦν ἀπὸ τοῦ ἐχομένου τεσσαρακοσοῦ τετάρτου.

ΚΕΦ. μς', ΣΕΛ. 183, στ. 4, Παρ' αὐτοῖς.] Τουτέστι τοῖς Πατρεῦσιν, οἱ συνυπακούονται ἐκ τοῦ προηγησαμένου, Πάτριαις, ὡς ὀρθῶς γράφει παρῆναι τῶν τις κριτικῶν, ἀντὶ τοῦ Παρ' αὐταῖς· βάρβαρον γὰρ τοῦτο, ἀναφερόμενον εἰς τὸ, Πάτριαις, δέον, Ἐν αὐταῖς, λέγειν. τὸ δὲ περὶ τοῦ δράκοντος τοῦτο καὶ τοῦ παιδὸς ἰσορῆκε καὶ ἐν τῷ Περὶ ζῶων ιδιότητος (Σ, Ξγ') ὁ αὐτὸς οὗτος Ἀλιανός, οὐ γὰρ μὴν κατὰ πάντα συνᾶδον οἷς θ' ὡδ' ἔφθαι, καὶ οἷς ἕτεροι ἰσορῆκασιν. ἐκεῖ μὲν γὰρ Ἀρκάδα λέγει, καθάπερ καὶ Πλίνιος (Η, ιζ'), ἐνταῦθα δὲ Πατρία, τοῦ Κόνωνος (παρὰ Φωτίω, ρπς') οὐδετέρωθεν, ἀλλ' ἐκ Κρήτης γεγενῆσθαι τὸν παῖδα φήσαντος.

BIBAION ΤΕΣΣΑΡΕΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΝ.

ΚΕΦ. α', ΣΕΛ. 184, στ. 6, Μῆτε μοι μηδὲν μέλειν.] Σοφῶς ταῦτα ὁ Σταγειρίτης ἀπεφῆνατο· σοφῶς δὲ καὶ ὁ σοφὰ ταῦτα κρίνας Ἀλιανός, δι, εἰ τοιοῦτος ἦν ἐν ἅπασιν τοῖς ἰσορουμένοις κριτῆς, οὐδὲν ἂν ἐκάλυε δεύτερον μετὰ τὸν Χαιρωνέα τετάχθαι Πλούταρχον. — Οὐκ ἂν δὲ ἦν φιλοδοξία.] Γραπτέον, εἰ μὴ βούλοιο σολοικίζειν, Οὐκ ἦν δὲ φιλοδοξία, ἢ, Οὐκ ἂν δὲ εἶη φιλοδοξία. — Στ. 8, Ἀρχήν.] Ἐπιρρήματικῶς ἐνταῦθα· ὁ δὲ νοῦς Μηδ' ὄλωσ τινὰ λαθεῖν τι, ἢ μετὰ τὸ λαθεῖν ἀφαιρηθῆναι.

ΚΕΦ. β', σελ. 184, στ. 12, Ἐαυτοῖς ἔχθρους.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ, ἔχθρους αὐτοῖς.

ΚΕΦ. δ', ΣΕΛ. 185, στ. 1, Ταρτησίας γαλιῆς.] Γαλιῆ ἐστὶν ἢ ἐν τῇ συνθηκῇ Γαλίτζα, Γαλίδα, ἢ καὶ Νυφίτζα λεγομένη, καὶ τὸ μὲν Γαλίδα, παρὰ τὸ ὑποκοριστικὸν Γαλις, Γαλίδος· τὰ δὲ Γαλίτζα, παρὰ τὸ Γαλίσκη, καὶ αὐτὸ ὑποκοριστικὸν θωρικὸν, ἀντὶ τοῦ Γαλίσκη, οἷον ἐστὶ καὶ τὸ Νυφίτζα, παρὰ τὸ Νυμφίσκη, ἀντὶ τοῦ Νυμφίσκη· τοῦτο δὲ τὸ τελευταῖον ὄνομα κατ' εὐφημισμὸν ἐτέθη τῇ Γαλιῇ ὑπὸ τοῦ χυδαίζοντος ὀμίλου, οἷον εἰ ἐξελουμένων τῇ τοιαύτῃ κλήσει τὸ ζῶον, ἐπεὶ οὐ μόνον κακοῦργον πεπίστευται, ἀλλὰ καὶ κακῶν οἰωνῶν ἐδόκει τοῖς δεισιδαίμοσι (Θεοφρ. Χαρακτ. ις'). τοιοῦτον δὲ τινα εὐφημισμὸν ὑπονοεῖν παρέχει καὶ τὸ Donnola, ὡπερ Ἴταλοὶ τὴν Γαλιῆν σημαίνουσι. Ταρτησία δὲ Γαλιῆ, ἀπὸ τῆς Ἰβηρικῆς Ταρτησοῦ εἴρηται, ἢ τὰ νῦν τῆς Ἰσπανίας ἐστὶ χώρα Ἀνδαλουσία καλουμένη. οὕτω δὲ ὠνόμασαν οἱ Ἕλληνες τὰς ἀγρίας γαλιᾶς, τὰς ἐκ Διθύης εἰς Ταρτησὸν, θήρας ἕνεκα τῶν γαιωρῦχων λαγιδέων, μετακομισθῆσας (Στραβ. Γ, σελ. 144).

ΚΕΦ. ε', σελ. 185, στ. 7, Πρὸς τὰς ἀρχάς.] Γράφει, Τοῖς πρὸς τὰς ἀρχάς. — Στ. 10, Κατέγνωσαν.] Παρατατικῶς ἐνταῦθα χρεία, Κατεγίνωσκον, οὐκ ἀορίστου. — Στ. 12, Ἡρακλείδην τὸν Κλαζομένειον.] Καὶ φανερῶς τὸν Ἄνδριον, προσθήσει τρίτον δὲ Πλάτων (ἐν Ἴωνι), ἐξ οὗ ταῦτα ἠρανίσαστο ὁ Ἀλιανός.

ΚΕΦ. ς', σελ. 185, στ. 21, Ἐφ' ἡμέρα.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ, Ἐφ' ἡμέραν. — ΣΕΛ. 186, στ. 2, Φθάνεν.] Ἴσως γραπτέον, Φθάσαν.

ΚΕΦ. ζ', σελ. 186, στ. 21, Ἐκ τῆς ἐκκλησίας τῶν θεωμένων κατήγαγον.] Ἀδιανόητον τοῦτο, εἴτε τῶν γραψάντων, εἴτε αὐτοῦ τοῦ Ἀλιανοῦ ἁμαρτία. παρὰ γὰρ τῷ Ἀθηναίῳ (σελ. 550), ἐξ οὗ ταῦτα ἠρανίστατο, γράφεται, " Καταβιάσαντες εἰς μέσην τὴν ἐκκλησίαν ".

ΚΕΦ. η', ΣΕΛ. 187, στ. 9, Ἰππόμαχος ὁ αὐλητής.] Ὀν ἀνωτέρω (Β, ς') Γυμναστὴν, τοῦτον ἐν τῷ παρόντι, αὐτὸς ἑαυτοῦ ἐπιλαθόμενος ὁ καλὸς Ἀλιανός, Ἀυλητὴν ὀνομάζει.

ΚΕΦ. ι', σελ. 187, στ. 22, Ἐς' ἄν ἤς.] Ἐγράφετο σολοίκως, Ἐς' ἄν εἰ- ὑποτακτικοῦ γὰρ εἶναι χρεῖαν ἐνταῦθα, ἐδήλωσε καὶ αὐτὸς Ἀλιανός ἐν τοῖς πρόσθεν (ΙΒ, α, σελ. 141), εἰπὼν, " Ἐς' ἄν ἀπομαρανθῆ ".

ΚΕΦ. ια', ΣΕΛ. 188, στ. 3, Ἰγεία.] Τὴν θεὸν ἐνταῦθα λέγει, τὴν Ἀσκληπιοῦ θυγατέρα, ἧς καὶ Ἰπποκράτης μὲμνηται ἐν τῷ Ὄρφῳ, " Ὀνυμι " Ἀπόλλωνα ἱερὸν, καὶ Ἀσκληπιὸν, καὶ Ἰγείαν, καὶ Πανάκειαν κ. τ. λ. Ἀθῆναι δὲ, καθά φησι Πλούταρχος (Περικλ. §. 13), καὶ Ἰγείας Ἀθηνᾶς χαλκοῦν ἄγαλμα ἀνέστησε Περικλῆς ἐν ἀκροπόλει παρὰ τὸν βωμὸν.

ΚΕΦ. ιβ', σελ. 188, στ. 7, Φιδύριον.] Πινακίδιον ἐκ Φιδύρας, εἰς λεπτότητα ἠσκημένον τοῦ γράφειν ἔνεκα ἐπ' αὐτῷ. ἕτεροι δ' ἄλλως ἐξηγήσαντο τὸ Φιδύριον. — Στ. 9, Πάντως γὰρ οὐκ εἶχεν κ. τ. λ.] Καὶ τοῦτο σφῶς ὁ Ἀλιανός. χῆται γὰρ τῶν ἀμεινόνων οἱ ὑπὸ τρυφῆς διεβήθηκατες τύρανοι εἰς τὰ μηδενὸς ἄξια κατατρίβουσι τὸν χρόνον, καθάπερ ἐστὶν ἰδεῖν μέχρι δέυρο τοῖς βαρβάρους τῆς Ἀσίας δεσπότας περὶ τὰ τοιαῦτα σπουδάζοντας· καὶ γὰρ αὐτῶν οἱ μὲν ὠτογλυφίδας, οἱ δ' ὀδοντογλυφίδας, εἰσὶν οἱ κτένας, καὶ ἄλλοι ἄλλα ποιοῦσι καὶ πάνυ σπουδάζοντες.

ΚΕΦ. ιδ', ΣΕΛ. 189, στ. 4, Φάτταν. Τὸ ἐν τῇ συνθειᾷ, Ἀγριοπερί- σερων.

ΚΕΦ. ιε', σελ. 189, στ. 8, Ἐκλαβόντα.] Τοῦτο γράφειν οὐκ ᾔκνησα, μακρὰ χαίρειν φράσας τῇ ἡμαρτημένῃ γραφῇ, Ἀκούσαντα· μαρτυρεῖ δὲ τῇ διορθώσει καὶ Πλούταρχος (περὶ τοῦ μὴ ἔχῃν ἕμμετρ. τὴν Πυθ. §. 5), καὶ Λουκιανὸς (Δημοσθ. ἐγκώμ. §. 24). — Στ. 12, Ἐσω σοὶ τρέχων.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τῆς ἐνάρθρου γραφῆς, Ἐσω σοὶ ὁ τρέχων.

ΚΕΦ. ις', σελ. 189, στ. 25, Καταγράφοι.] Ἰσῶς, Καταγράφοι.

ΚΕΦ. ιη', ΣΕΛ. 190, στ. 7, Ἐκεῖνος.] Ἐν ἄλλοις γράφεται, Ἐκεῖνο, ἴσως ἀντὶ τοῦ Ἐκεῖνω (ἦγον τῷ οἰκίτῃ), καθὰ διορθοῦσθαί τις τῶν κριτικῶν ἐβούλετο. — Στ. 8, Θεώμενον.] Ἀπεκατέστησα τὴν ἀρχαίαν γραφὴν, ἀντὶ τοῦ παρ' ἄλλοις Θεώμενος.

ΚΕΦ. ιθ', σελ. 190, στ. 14, Οὐ μὴν βιασθεῖς εἰπεῖν.] Ἐξ αντιγράφου τὸ εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ, εἶπεν.

ΚΕΦ. κ', σελ. 190, στ. 18, Τὸ εὔρημα. . . . κατέτραγεν.] Ἐν ἄλλοις γράφεται, Τὸ εὔρημα, καθὰ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (ΙΓ, μ), καὶ, Κατέτραγεν. — Στ. 20, Ἰσορίας Συβαρτικαῖς.] Ἐπιθὶ τὰ λεγθέντα μοι, περὶ Ἰσοριῶν ἢ λόγων Συβαρτικῶν, ἐν τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον τὸν Βασιλεῖου ἐπιστολῇ (Ἱδιοῦρ. Μέρ. Α, σελ. ι).

ΚΕΦ. κβ', ΣΕΛ. 191, στ. 4, Τρύζος.] Παρ' οὐδενὶ ἑτέρῳ κεῖται τὰ περὶ τοῦ Τρύζου τούτου· ὅθεν ὑπενόησέ τις μήποτε γραπτέων Τροϊζήνων,

ἵνα ἢ οὐ κύριον, ἀλλ' ἔθνικόν ὄνομα. — Στ. 10, Καὶ βλέμμα φαιδρόν.] Περιγραπτέα ἢ λέξις, Βλέμμα, ἔδοξέ τινα τῶν κριτικῶν, κάμοι συνδοκεῖ. — Στ. 11, Συνωφρωμένος ἦν δῆλος, τὸ τῆς κ. τ. λ.] Στίξουσι τινὲς μετὰ τὸ Συνωφρωμένος, ἵνα τὸ, Ἦν δῆλος, ἀναφέρηται εἰς τὸ ἐχόμενον Διαδικινύς, ἢ γραπτέον φασί, . . . Καὶ τὸ τῆς, μετὰ τοῦ συνδέσμου. ἀμεινον μέντοι γράφειν, Συνωφρωμένος, δῆλος ἦν τὸ τῆς κ. τ. λ. σημεῖωσαι δὲ καὶ τὸ Συνωφρουῦσθαι, κυρίως ἐπὶ τοῦ συναγεῖν τὰς ὀφθαλμοὺς τεθειμένον, κατὰ μεταφορὰν δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ Σκυθρωπάζειν καὶ λυπεῖσθαι· ἐπεὶ καὶ ἐν τι τῶν τῆς λύπης σημείων, ἢ συναγωγῇ καὶ πρὸς ἀλλήλας σύμπτωσις τῶν ὀφθαλμῶν πέφυκεν. αὐτὸ δὲ τοῦτο τὸ Συνωφρουῶ ῥῆμα παραλαβούσα ἢ συνθήεια, καὶ συγκόψασά, μετεδοχημάτισε πρώτον εἰς τὸ Συμφρουῶ ἢ Συμφρουῶ (ἐπεὶ καὶ Φρύδιον κατ' ἀφαίρεσιν ἔφθασε καλέσασα τὸ Ὀφρύδιον), εἶτα εἰς τὸ κεχυδαῖσμένον Σουφρώνω. σημαίνει δὲ τοῦτο παρ' ἡμῖν οὔτε τὴν συναγωγὴν τῶν ὀφθαλμῶν, οὔτε τὴν λύπην, ἀλλὰ τὸ εἰς πτυχὰς συναγῶ ὀδόννην τινὰ ἢ ἐσθῆτα. πιεζούσθω δὲ τὴν ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως ἢ παράθεσις τῆς τῶν Γάλλων ρωνῆς, παρ' οἷς τὸ Froncement ἐπ' ἀμφοτέρων τέτακται, ἐπὶ τε τοῦ διὰ λύπην Συνωφρουώματος (Froncer le sourcil de chagrin) καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ συνθηείᾳ Σουφρώματος (Froncer une chemise). — Στ. 15. Τούτων τις οὖν ἀχθόμενος. . . . διψῶν.] Θαυμαστὸν ὅτι οὐδεὶς πω τῶν ἐκδοτῶν ἐπισημήατο τὸν σολοικισμὸν τῆς προτέρας γραφῆς, τῶν τις οὖν ἀχθόμενος κ. τ. λ. εἰ δὲ σοὶ ἀπαρέσκει ἢ ἡμετέρα αὐτῆ διορθώσις, γράφε, γοῦν, τῶν τις οὖν ἀχθομένων τῇ ἀμχανία καὶ δυσφοροῦντων, καὶ τὴν μοναρχίαν καταλύσαι διψῶντων. — Στ. 18, Θαλεροῖς.] Εἰς τοῦτο ἔτρεψα τὸ Θαλεροῖς, πεισθεὶς τῇ ἑτέρων διορθώσει, καὶ αὐτῷ δὲ τῷ Αἰλιανῷ χρησαμένη τῇ λέξει καὶ ἀλλαγῇ (Περὶ ζῶων ιδιότη. ΙΑ, εἰ). ἔστι δὲ παρὰ τὸ Ὀμηρικόν (Διάδ. Β, 266),

..... Θαλερὸν δὲ εἰ ἔκπεσε δάκρυ.

ὅπερ ἐξηγοῦνται διὰ τοῦ, Χλιαρὸν, θερμὸν, ἕτεροι δὲ διὰ τοῦ Πολύ. — Περιέστησαν.] Ἐξ αντιγράφου, ἀντὶ τοῦ, Περιέστησεν.

ΚΕΦ. κγ, ΣΕΑ. 192, στ. 10, Εἰς μνήμην ἐαυτῷ ἄγων.] Λατινισμός. In memoriaſum reducens. — Στ. 12, Πρώτων ἐκ τῶν λαφύρων ἔλαβε.] Ἡ ἱστορία παρ' Ὀμήρῳ (Διάδ. Γ, 188).

ΚΕΦ. κδ, σελ. 192, Καὶ τῶν τοὺς δανειζάς.] Γράφεται τὸ μέρος τοῦτο τῆς ἐπιγραφῆς, Καὶ τοὺς δανειζάς, παρ' ἅπασιν, πλὴν τοῦ παρατελευταίου ἐκδότου, ὅς ἔγραψε (διορθούμενος οἶμαι), Καὶ περὶ τοὺς δανειζάς. ἀρχούσαν μέντοι διορθώσιν ὑπολαμβάνω τὴν προσθήκην τοῦ, τῶν, ἄρθρου. Στ. 18, Χρέα.] Δάνεια. — Στ. 20, Προβαλόμενοι. . . . τοὺς δανειζάς.] Οὐκ ἔβρωται τὸ χωρίον.

ΚΕΦ. κε, ΣΕΑ. 193, Πῶς τις ἔπεισεν ἐν πολιτείᾳ ὁμόνοιαν καθέξεσθαι.] Βάρβαρος ἢ ἐπιγραφή. ἴσως ἐγράφετο. . . . Ὁμονοίας ἀνθέξεσθαι. — Στ. 4. Ἐκβάλλειν.] Ἰᾶως, Ἐχθαλεῖν.

ΚΕΦ. κς, σελ. 193, στ. 21, Ἀπεκρίνατο δὲ ἐκεῖνο.] Ἐν ἀρχαιοτέραις

ἐκδόσειν ἐγράφετο οὐδὲν μᾶλλον ὀρθῶς, Ἐκείνος· γραπτέον, Ἐκείνω. — Στ. 21, Πεπολιτευμένων.] Ἐν ἄλλοις γράφεται, Πολιτευομένων. — ΣΕΛ. 194, στ. 3, Παρεβάλλετο.] Διωρθωσάμην ἀντὶ τοῦ, Παρενεβάλετο.

ΚΕΦ. λά', σελ. 194, στ. 25, Ἐκ τοῦ βίου.] Ἐκ τῆς ἀγαν δηλονότης τρυφῆς. ἦν δ' οὗτος ὁ ἄλλως ἐπικληθεὶς Φιλοπάτωρ, ὁ τὴν ἀδελφὴν Εὐρυδικὴν γαμήσας, εἶτα Ἀγαθοκλείας ἐρασθεὶς τῆς ἑταίρας, ἣ καὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ πᾶσαν ἀνέτρεψε. — ΣΕΛ. 195, στ. 1, Γυναϊκὸς ὠραίας.] Ἰσως αὐτῆς ταύτης τῆς Ἀγαθοκλείας, ἣ φησὶ τις τῶν κριτικῶν. — Στ. 3, Παρὰ καλοῦ λαβοῖς ἄρ'; εἶπε.] Ἐρωτηματικῶς προσιεόν τοῦτο: ἴσως δὲ καὶ τὸν Ἄρα εἰς τὸν Ἄν μετακλητέον, ἣ γοῦν γραπτέον. . . . Λάβοις ἂν ἄρ'; εἶπε. ἔσκει δὲ διὰ τούτου ὀνειδίζειν τῷ βασιλεῖ ἢ πανοῦργος ἑταίρα, ὡς οὐκ εἰς γυναῖκας μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄρῆνας ἐρωτομανοῦντι.

ΚΕΦ. λγ', σελ. 195, στ. 16, Οὐκ ἐπανῆλθον ἐκείσε.] Ἐκ διορθώσεως ἐτέρων τὸ, Ἐκείσε, ἀντὶ τοῦ, Ἐκεῖ. — Στ. 17, Τὴν εἰς Σικελίαν ὁδόν.] Ὡφείδεν εἰπεῖν, Ἐπάνωδον ταύτην γὰρ ἠνίττετο ὁ Διογένης, ἦν ὁ Πλάτων μετὰ τὸ πρᾶθῆναι (προσάξαντος τοῦτο Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου) ἐπανῆλθον εἰς Σικελίαν πρὸς Διονύσιον τὸν νεώτερον.

ΚΕΦ. λδ', ΣΕΛ. 196, στ. 1, Ἀφειδέσαιν.] Ἀφειρότατον ἐν τῷ δικάζειν. — Στ. 2, Ἄγαλμα περὶ τὸν ἀγένα.] Παραβάλλει τοῦτο τις τῶν κριτικῶν τῷ Λογείῳ τῆς κρίσεως, ὃ ἔφερεν ἐπὶ στήθεος ὁ Ἄρα, ἐπιγεγραμμένην ἔχον τὴν Δήλωσιν καὶ τὴν Ἀλήθειαν. ἐμνημόνευσε δὲ ταύτης τῆς ἱστορίας Ἀλιανὸς καὶ ἐν τῷ περὶ προνοίας παρὰ τῷ Σουῖδα (λεξ. Ψωλλίω).

ΚΕΦ. λε', σελ. 196, στ. 6, Ἡλεγε δὲ αὐτῆς.] Διωρθωσάμην γράψας, Αὐτῆς, ἀντὶ τοῦ, Αὐτῇ, ἐξ ἐτέρου χωρίου τοῦ Ἀλιανοῦ (IB, ε), ὅπου τὰ αὐτὰ εἴρηκε περὶ Λαίδος. — Στ. 7, Πολὺ ἐπράττετο.] Ἐν ἄλλοις γράφεται, Πολλὰ ἐπράττετο.

ΚΕΦ. λς', σελ. 196, στ. 15, Ταῖς χειρουργίαις.] Οὐκ ἀπιθάνως διορθοῦνται τισὲς, Τῆς χειρουργίας. δις δὲ περὶ τῶν αὐτῶν ἱστορεῖ Ἀλιανὸς, εἶτε μνήμης ἁμαρτίας, εἶτε καὶ περιεργότερον ὡς βουλευθεὶς ἐκφράσαι ἄπερ ἐν τοῖς πρόσθεν (IB, β) ἀφελέστερον εἴρηκε.

ΚΕΦ. λη', ΣΕΛ. 197, στ. 2, Ἐν δὲ τοῖς.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ, Ἐν δὲ τοῖς· χωρὶς εἰ μῆτις προαιροῖτο γράφειν, Ἐν δὲ δὴ τοῖς. τὸ δὲ παράγγελμα τοῦτο καὶ Πολύβιον Σικιπῶνι παραγεῖλαι φησιν ὁ Πλούταρχος (Συμποσ. Δ, α). — Στ. 3, Ἡμέρα.] Περιττὸν τοῦτο· οὐδὲ γὰρ νυκτὸς εἰς ἀγρᾶν συνέρχονται οἱ ἄνθρωποι· εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ καθ' ἡμέραν ἐλλάβοις, οὐ πᾶν δοκίμος ἢ τοιαύτη χρῆσις. — Στ. 4, Προσπορίσαι.] Ἄμεινον γράφειν, Προσπορίσασθαι, μέσως.

ΚΕΦ. μ', σελ. 197, στ. 13, Ἀερόπην.] Μερόπην γραπτέον εἶναι τῶν κριτικῶν τις οὐκ ἀπιθάνως ὑπέληθε. — Στ. 16, Εἰ τὰ μὲν ὑποκριτῶν πάθυσίς τε ἦν.] Οὕτω διορθωσάμην, τρέψας τὸ, Ἡ, εἰς τὸ, Ἦν, παραλαβὼν δὲ ἐξ ἀντιγράφου τὸ, Ἰποκριτῶν, ἀντὶ τοῦ, Ἰποκριτοῦ.

ΚΕΦ. μα', ΣΕΛ. 198, στ. 2, Καὶ τὸ πῶμα ἔχον ἐνδόσιμον.] Πῶμα διορθωσάμενος ἔγραψα, ἀντὶ τοῦ Σῶμα. ἔς: δὲ γράψωιν καὶ διὰ τοῦ ᾧ, Πῶμα.

ΚΕΦ. μγ', σελ. 198, στ. 7, Ὀπόσος δὲ αὐτῶν, ἔᾶν δεῖ.] Οὕτω γράφειν προειλόμην, ἀντὶ τοῦ Ὀπόσος δὲ, αὐτὸν ἔᾶν δεῖ. ὁ νοῦς, Ὀπόσος ἐν αὐτοῖς, προσυπακουμένου τοῦ Πτολεμαίους. ἦν δ' ὁ τρίτος, ὁ ἐπικληθεὶς Εὐεργέτης· ἕτεροι δὲ περὶ Πτολεμαίου τοῦ πρώτου, τοῦ ἐπικληθέντος Σωτῆρος εἰναι βούλονται τὸν λόγον ὧδε. — Στ. 12, Διαναγνωσθῆναι.] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τοῦ Διαγνωσθῆναι. καὶ τὸ ἐχόμενον δὲ, Οὐκ ἔτι, οὐκ ἀπῆλλαχται παντάπασιν ὑποφίας· διὸ καὶ παραινουσί τινες, συναπτοντας τοῖς ἐξῆς τρέπειν εἰς τὸ ἔσικε, ἕτεροι εἰς τὸ, Οὐκ ἔστι, ἄλλοι δὲ ἐρωτηματικῶς εἰς τὸ, Οὐκ ἔδει. — Στ. 14, Πρὸς παιδιᾶ.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ, Πρὸς παιδιάν.

ΚΕΦ. μέ, ΣΕΛ. 199, στ. 3, Κεσιλίαν.] Ἀγνώστου οὐσης τῆς Κεσιλίας, ἐπιχειρησάν τινες μετατρέψαι τὴν γραφὴν, ὡς ἡμαρτημένην, εἰς τὸ Κλαιλίαν, τὴν αὐτὴν εἶναι διατεινόμενοι, περὶ ἧς καὶ Πλούταρχος (Ποπλικ. §. 19) ἐμνημόνευσε.

ΚΕΦ. μζ', σελ. 199, στ. 15, Νικόστρατος.] Οὐκ ἀλόγως παραινουσί τινες γράφειν, Νικόμαχος· τούτου μὲν γὰρ πολλοὶ καὶ ἕτεροι μνημονεύουσι· Νικοστράτου δὲ, πλὴν Ἀλιανῶ, οὐδεὶς. — Στ. 18, Θαυμάζοι.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ, Θαυμάζει. — Στ. 20, Ἄλλ' εἴ τις ἔχει πεπαιδευμένα ὄτα.] Ἡ μὲν διάνοια γρησῆ, ἡ δὲ σύνταξις συγκεχυμένη καὶ κακόζηλος, καὶ οἷα ἐλέγχειν τὸν Ἀλιανὸν μὴ γεγονότα τῆς μοίρας τῶν ὄτα πεπαιδευμένα ἐχόντων. ὁ νοῦς, Ἐγὼ δ' ἂν φαίην καὶ ἐπὶ τῶν λόγων ταῦτο συμβαίνειν ὅπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν· μὴ γὰρ θαυμάζεσθαι τοὺς καλῶς ἔχοντας λόγους, πλὴν ὑπὸ τῶν ὄτα ἐχόντων πεπαιδευμένα.

ΚΕΦ. μή, ΣΕΛ. 200, Ἀπέσπασαι τοῦτο τὸ κεφάλαιον τοῦ ἐκκαιδεκάτου κεφαλαίου τοῦ δωδεκάτου βιβλίου· δῆλον δ' ἄλλως κατ' ἕκαστον ἀντιγράφων, ἐν οἷς ἀμφοτέρω συννημένα φέρεται.

ΚΕΦ. μθ', σελ. 200, στ. 12, Ἀπεδύσατο.] Εἰς τοῦτο ἔτρεψα τὸ παρ' ἅπασιν, Ἰπελύσατο. ὁ δὲ νοῦς, Ἀπεδύσατο τὰ ὄπλα, ἐν οἷς συνέχειν ἑαυτὸν προσετέτακτο ὑπὸ Φιλίππου. μαρτυρεῖ μου τῇ διορθώσει αὐτὸς Ἀλιανὸς, φήσας ἄλλαχῶ (ΙΓ, λζ), Ἀπεδύσατο τὴν πανοπλίαν. — Στ. 14, Τοῦ κερδαίνειν.] Ἐν ἄλλοις γράφεται, Τοῦ κέρδους.

Καὶ τῶν μὲν εἰς τὸν Ἀλιανὸν σημειώσεων ἅλις· μετιτέον δ' ἤδη ἐπὶ τὸν Ἡρακλείδην.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ
 ΠΕΡΙ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ.

ΣΕΛ. 203, στ. 1, Εὐθύφρονος.] Οὐ πάνυ τι δῆλον εἶτ' Εὐθύφρονος, εἴθ', ὡς φέρεται παρὰ τῷ Σουΐδᾳ, Εὐφρονος, γραπτέον. Ἑλληνικὰ γὰρ ἀμφοτέρω τὰ ὀνόματα. πιθανώτερον μὲντοι τὸ παρὰ τῷ Διογένηι Εὐθύφρονος, εἰ μὴ δι' ἄλλο, ἀλλ' εὖν ὅτι γε δις παρ' αὐτῷ φέρεται, ἐν τε τῷ Ἡρακλείδου, καὶ ἐν τῷ Μύσωνος βίῳ. — Στ. 9, Διτρημένος τὴν λέξιν.] Τουτέστιν ὑψηλός· ἔθεν καὶ, Δίαρμα λόγου, παρὰ τῆς τεχνουργίας τὸ ὕψος τοῦ λόγου λέγεται. — Στ. 14, Τὸ Σῶμα κατακρύψαι.] ἀντὶ τοῦ Κατακρύψαι, Κατακαῦσαι, παρ-
 ἕξει γράφειν ὁ Κασωθῶν οὐκ ἀπιθάνως, πιστούμενος τούτο ἐκ τοῦ Οὐάβρωνος. — Στ. 16, Ἐγένετο δὲ ταῦτα.] Ἐτρεψα εἰς τὸ, Ταῦτα, τὸ Πάντα. — Στ. 21, Ταῦτά δέ φησι καὶ ἱππόβοτος.] Ταῦτά (ἦγουν Τὰ αὐτά) γρά-
 φειν δεῖν ἔγνω, ἀντὶ τῆς, Ταῦτα, δεικτικῆς ἀντωνυμίας.

ΣΕΛ. 204, στ. 11, Εὐφρονος.] Ἐπιθι τὰ μικρῶ πρόσθεν, ἐν τῇδε τῇ σελίδι, σημειωθέντα μοι περὶ τοῦ ὀνόματος.

ΣΕΛ. 205, στ. 5, Καὶ διετέλουν οὕτοι φασιάζοντες.] Οἱ Ἀθηναῖοι δη-
 λονότι — Ἰπποβοτὸς δὲ ἐκέρυξε.] Διὰ κηρύγματος ἐκάλεσεν. ἦν δὲ τὸ κή-
 ρυγμα, « Δεῦρ' ἴτε πάντες λέξ' », καθά φησι Πλούταρχος (Ἰσοκ. §. 35). —
 Στ. 6, Καὶ ὁμοία τιμῆ.] Ἐν ἄλλοις, Καὶ ὁμοία μοῖρα. — Στ. 13, Ἰπο-
 ζεύξας τῷ ἄρματι.] Ἐγράφετο, Ἰποζεύξας μετὰ τῆς θυγατρὸς τῷ ἄρματι· ἀλλ'
 ἐπεὶ ταῦτα μάχεται οὐ μόνον οἷς ἄλλοι ἰσορῶνται περὶ Ἰπποπόνητος (Νικολ.
 Δαμασκ. σελ. 239 ἐμῆς ἐκδ. καὶ Σουΐδ. λέξ. Ἰπποπόνητος, καὶ, Παρ' ἵππον,
 μετὰ τῶν σημ. τοῦ Κυζέρ.), ἀλλὰ καὶ οἷς αὐτὸς Ἡρακλείδης ἐπάγει,
 λέγων, « Τὴν δὲ ἵππῳ συνέκλεισεν κ. τ. λ. », οὐκ ὠκνησα τὰς τρεῖς λέ-
 ξεις, Μετὰ τῆς θυγατρὸς, ἀποσκορακίσαι τοῦ χωρίου, ὡς εὐδὲν ἄλλο οὔσας,
 ἢ ἐπέζητησιν τῶν ἀνωτέρω ἐτέρων τριῶν, Ἐπὶ τῇ θυγατρὶ. ἵνα δ' ἐκδηλο-
 τέρα γένηται ἡ νοθεΐα, ἰστέον ὅτι ἀντὶ τοῦ, Μετὰ τῆς θυγατρὸς, ἐν τισὶ τῶν
 ἀντιγράφων φέρεται, Μετὰ Κύκλωπος, ὅπερ εὐλόγως μακρῶ τῆς ἐτέρας
 γραφῆς ἀπρωότερον καὶ τερατωδέστερον ἔδοξε τῷ πρὸ ἐμοῦ ἐκδότῃ. ἀλλ'
 εἶναι, οἶμαι, εὐδὲ τούτου δυσχερὲς ἡ λύσις, εἴ τις εἰς τὸ τοῦ ἐχομένου σίχου
 « Μετὰ Κύλωνος » ἀποβλέψειεν· αὐτὸ γὰρ τοῦτο ὁ ἀντιγραφεὺς τρέψας εἰς
 τὸ « Μετὰ Κύκλωπος » μετέθηκεν ἀφ' ἐτέρου εἰς ἕτερον σίχον, μὴ γινώσκων
 ἢ ἀνεγίνωσκων, μηδὲ συνιείς ἃ ἔγραφεν. — Στ. 14, Ἐὼς ἀπόλωτο.] Εἰς

τοῦτο ἔτρεψα τὸ παρ' ἅπασιν, ἕως ἀπόληται. — Στ. 17, Καὶ τοὺς δρᾶσαντας ὡς ἐναγεῖς ἤλαυνον.] Οἱ Ἀθηναῖοι δηλονότι τοὺς περὶ Μεγακλέα. — Στ. 23, Θεσσαλὸς δὲ νεώτερος καὶ θρασύς.] Ἰσως γραπτέον, Θεσσαλὸς δ' ὁ νεώτερος θρασύς, πλὴν εἰ μὴ τις ὑπονοοῖη γεγράφθαι πάλαι, Θεσσαλὸς δὲ σεμνότερος καὶ θρασύς, πρὸς ἀντιδιαβολὴν τοῦ Παιδιῶδης. — Στ. 25, Πικρότερον.] Ἐν ἄλλοις φέρεται, Πικρότατα.

ΣΕΔ. 206, στ. 1, Καὶ τὸν περὶ ὀσρακισμοῦ νόμον εἰσηγήσαντο.] Οἱ Ἀθηναῖοι δηλονότι. ἡ δὲ πρὸ τῆς ἡμετέρας διορθώσεως γραφὴ, Εἰσηγήσατο, τὸν τύραννον Ἰππίαν εἰσηγητὴν τοῦ περὶ ὀσρακισμοῦ νόμου ὑπονοεῖν παρεχούσα, οὐκ ὀλίγα τοῖς κριτικαῖς παρέσχε πράγματα. οὐδὲ ὁ Ἄλιανός δὲ πάνυ τι πιερός (Ποικ. ἰς. ΙΓ, κδ), Κλεισθένη λέγων εἰσηγήσασθαι τὸν νόμον τοῦτον. — Στ. 7, Οἱ πάντας ἀνομίας ἀνέπλησαν.] Τοὺς τριάκοντα τυράννους ἐνταῦθα λέγει, οἱ χεῖρους ἐποίησαν τοὺς πολίτας, καὶ καθάφησι Πλάτων (Ἀπολογ. Σωκρ. σελ. 32), « Πολλοὶς πολλὰ προσέτατον, βυλόμενοι ὡς πλείους ἈΝΑΠΑΨΕΣΑΙ αἰτίων » ἔθεν δὲ πλὴν δεξιῶς διωρθωσάμην τὸ παρ' Ἡρακλείδῃ Ἐνέπλησαν, μεταβαλὼν εἰς τὸ Ἀνέπλησαν. — Στ. 9, Θρασύβουλος καὶ ῥίνων προέειπεν.] Ἐτρεψα τὸν ὑπερσυντελικόν, Προεῖρηκεσαν, εἰς τὸν ἀόριστον, Προέειπεν. ἐρεῖ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 217) « Ἄλκανδρος προέειπεν, ἀνὴρ ἐπεικὴς ». ὁ δὲ ῥίνων, εἰς τὴν τῶν δέκα τῶν μετὰ τοὺς Τριάκοντα τὴν τῶν κοινῶν ἐπιμέλειαν πεπιστευμένων, ἢ δὴλον ἐξ Ἰσοκράτους (Παραγρ. πρὸς Καλλιμ. Τόμ. Γ, σελ. 228, μετὰ τῶν σημ. Αὐγήρου) — Στ. 12, Ἀνοικοδομοῦσιν αὐτάς.] Γραπτέον οἶμαι, Ἐνοικοδομοῦσιν αὐταῖς. — Δρυφάκτους.] Τὰ ἰδιωτικῶς Κάγκυλλα, παρὰ τὸ τῆς Λατινίδος τα καὶ τῆς Ἰταλίδος φωνῆς Cancelli, ἢ δὴ καὶ αὐτὸ ἐκ τῶν τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι καλούμενων Κιγκλίδων ἐστὶ ἐπὶ δὲ καὶ αὐτῶν τῶν ἐν τοῖς οἰκίαις θυρίδων τὰ δικτυωδῶς αὐταῖς παρεμπλεκόμενα σιδηρὰ ἢ ξύλινα παραπετάσματα (ἀπερ ἢ συνθήεια, Ἐσχάραν τοῦ παραθυρίου, ὠνόμασεν, οἱ δὲ βαρβαροτουρκίζοντες Παρμακλίκια μὲν τὰ ἀραιότερα, Καράσια δὲ τὰ πυκνότερα καλοῦσι), Κιγκλίδες, ἢ Δρυφάκται, λέγοντες ἂν οὐκ ἀλόγως, ἐκδεκτέον οἶμαι τὸ τοῦ Ἡρακλείδου, « Δρυφάκτους » ὑπερτείνωσιν » ἐπὶ τῶν παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς συγγραφεῦσι καλούμενων Ἐξωσῶν, καὶ Ἐξωσέγων, καὶ Ἡλιακῶν, εἰς ἀναλογεῖ παρὰ μὲν τοῖς Ἰταλοῖς τὰ καλούμενα Βαλκόνια (Balconi), παρὰ δὲ τοῖς Τούρκοις τὰ Σαχισίνια. ταῦτα γὰρ καὶ τὰ τοιαῦτα εἰκὸς κακωλύσθαι ὑπὸ τοῦ νόμου, ἐπισκετοῦντα ταῖς ὁδοῖς, καὶ τὸ εὐάερον λυμαινόμενα. — Στ. 14, Τῶν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ.] Ἐν ἄλλοις γράφεται, Τῶν δεσμοτηρίων. — Στ. 14, Ἐν θεσμοθέτῃ ἐξ.] Προσέθηκα τὸ, ἐξ, ὁδὸν τοῦτο καὶ τῷ πρὸ ἐμοῦ ἐκδότῃ τῶν γὰρ ἐνέει Ἀθήνησιν Ἀρχόντων, ὁ μὲν πρῶτος (περὶ οὐ οὐδὲν ἐνταῦθα λέγει ὁ Ἡρακλείδης) ἐκαλεῖτο Ἐπώνυμος τοῦ ἐνιαυτοῦ Ἄρχων, ὁ δὲ δευτέρος, Βασιλεὺς, ὁ δὲ τρίτος, Πολέμαρχος, οἱ λοιποὶ δὲ ἐξ, Θεσμοθέτῃ, ἢ δὴλον ἐκ τοῦ Πολυδούκου. — Στ. 17, Ὁ δὲ Πολέμαρχος Ταῦτά τε.] Προσθεῖναι δεῖν ἔργων ταύτας τὰς λέξεις, ἵνα παραλειφθῆναι τοῖς ἀντιγράψασιν δηλοῖ καὶ τὰ ἐγόμενα, Καὶ τὰ πολεμικά· οὐ γὰρ ὁ Βασιλεὺς, ἀλλ' ὁ Πολέμαρχος διώκει τὰ κατὰ τὸν πόλεμον πρὸς δὲ τούτοις καὶ θυσιῶν τίνων ἐπεμελεῖτο, οὐχ

ὡν ὁ Βασίλειος, ἀλλ' ἑτέρων, περὶ ὧν ἐπιθι τὸν Πολυδεύκην. — Στ. 18, Καὶ τὰ πολεμικά.] Πολεμικά γέγραφα ἀντὶ τοῦ, Πολέμια, παραινέσαντος τοῦτο καὶ τοῦ πρὸ ἐμοῦ ἐκδότου· Πολεμικά μὲν γὰρ ἐστὶ τὰ κατὰ τὸν πόλεμον, Πολέμια δὲ τὰ ἐγθρά. — Στ. 23, Ἐτελεύτησε.] Ἐν ἄλλοις φέρεται, Ἐγένετο· ἢ ὑπανεῖν παρέχει τὴν ἀρχαίαν Ἡρακλείδου γραφὴν ὑπάρξει, Ἀπ- γένετο, τούτέστιν ἐτελεύτησε. — Στ. 24, Κρεωφύλου.] Κλεοφύλον τοῦτον ὀνομάζει Πλούταρχος (Λυκούργ. §. 4). — Στ. 26, Χάρυλλον τυραννικῶς φερόντα μετέστησε.] Τοῦτον καὶ Πausανίας καὶ ἄλλοι, ἐξ Ἡροδότου λαβόντες, Χάρυλλον ὀνόμασαν· Στράβων δὲ, Πλούταρχος, καὶ ἕτεροι, ὀρθώτερον, ἐμοὶ δοκεῖν, Χαρίλαον καλοῦσι. Τὸ δὲ Τυραννικῶς, ἐπὶ τοῦ Ἀνυπευθύνου ἐνταῦθα ἐκλιπτόν, οὐκ ἐπὶ τῆς ἀκριβῶς καὶ ἀποτόμως λεγομένης τυραννίας· εἰς τὰ μάλιστα γὰρ πρᾶον γενέσθαι τὸν Χαρίλαον, καὶ πρᾶως ἐνεργεῖν τὴν ὑπὸ Λυκούργου μετέσασιν τῆς πολιτείας, ἰσόρηκε Πλούταρχος (Λυκούργ. §. 5). Στ. 27, Τὰς ἐκεχειρίας.] Τὰς Ὀλυμπιακὰς ἐκεχειρίας λέγει, περὶ ὧν ἐπιθι Λισίγηνη (περὶ Παραπρεσβ.), Ἰσοκράτην (Πανηγυρικ. Τεμ. Α, σελ. 186), Πλούταρχον (Λυκούργ. §. 23), καὶ Πausανίαν (Ε, κ, σελ. 497). — Στ. 28, Καὶ τὴν Κρυπτὴν εἰσηγήσασθαι.] Κρυπτεῖαν ταύτην ὁ Πλάτων (Νομ. Α, σελ. 633), Κρυπτίαν δ' ὁ Πλούταρχος (Λυκούργ. §. 28) ὀνομάζει· ἀλλ' οὐ διὰ τοῦτο γραφικῶς ἡμαρτηθῆσθαι τὴν παρὰ τῷ Ἡρακλείδῃ Κρυπτὴν εἰπήτεον· ἐνδέχεται γὰρ ταῦτο ὄνομα πλείονας τύπους ἔχειν, οἷον ἐστὶ καὶ τὸ Αἰθήρη, Αἰθρία· ἄλλως τε καὶ συμμαρτυρούσης τῆς συνηθείας, καθ' ἣν καὶ Κρυπτὴν καὶ Κρύπτραν φασὲν, τόπον δηλοῦντες ἐν ᾧ τι κρύπτειν δυνάμεθα, τὸν Γαλλικὴ Cache, ἢ Cachette, λεγόμενον. — Στ. 29, Τὰς δὲ νύκτας μεθ' ὀπλων ἐκρήττονται.] Τὴν πολλὰ τοῖς κριτικαῖς παρασχούσαν πράγματα, ἡμαρτημένην γραφὴν, Κρύπτονται, ἡδυνάμην μὲν τρέψαι καὶ εἰς τὸ Ἐκκρύπτονται, ῥῆμα σύνθετον, παρ' οὐδενὶ μὲν ἄλλῳ σωζόμενον, ἀνάλογόν γε μὴν τῷ Καλύπτονται καὶ Ἐκκαλύπτονται, ἄλλως τε προσματυρούμενον ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἐκκρύπτω καὶ Ἐκκρύβω, αὐτὸ τοῦτο δηλοῦντος τὸ Ἐκκρύπτω· προσβιολόμενον μὲν τοι γράψαι, Ἐκρήττονται, ὃ ἐστὶ μεθ' ὀρμῆς ἐξέρχονται.

ΣΕΛ. 207, στ. 1, Οὐδενὶ γὰρ ὑπανίστανται πλὴν βασιλεῖ καὶ ἑφόρῳ.] Τὸ μὲν ὑπανίστανται ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ Ἐπανίστανται, ὃ κακῶς Εὐ- γάθιος, παρ' Ὀμήρῳ (Διάδ. Β, 85), ταῦτο δύνασθαι τῷ ὑπανίστανται διατείνεται· καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς γραφῆς· τὸ δὲ λεγόμενον οὐ σαφές· εἰ μὲν γὰρ πρὸς τὸ προηγησάμενον ἑφοροὶ συνάπτοις τὸ ὑπανίστανται, ἔσαι ὁ νεῦς, ὡς οἱ ἑφοροὶ ὑπανίσταντο βασιλεῖ τε καὶ ἀλλήλοισ· ὅπερ ἀντίκειται τοῖς εἰρημένους Ἐνοφῶντι καὶ Νικολάῳ τῷ Δαμασκηνῷ, οἱ φασὶ διαρρήδη τοὺς ἐφόρους μηδὲ τῷ βασιλεῖ ὑπανίστασθαι· εἰ δὲ πρὸς ἅπαντας ἀπλῶς τοὺς Δα- κεδαιμονίους (ἔξωθεν προσυπακουμένους δηλονότι), ἔσαι λέγων ὁ Ἡρα- κλείδης, ὅτι Δακεδαιμόνιοι οὐδενὶ ἄλλῳ ὑπανίσταντο πλὴν βασιλεῖ καὶ ἐφόρῳ· ὅπερ ἐστὶ ψεῦδος· τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὅτι καὶ τοῖς πρεσβυτέροις οἱ νεώτεροι ἐν τῇ Σπάρτῃ ὑπανίσταντο τιμῶντες αὐτούς· τούτων οὕτως ἔχόντων, εἰσὶν οἱ διορθοῦσθαι τὸ χωρίον, ὅτι πιθανῶς, ἐπεχείρησαν ὧδε, Οὐδενὶ γὰρ ὑπανί- στανται γέροντες πλὴν βασιλεῖ καὶ ἐφόρῳ. — Στ. 4, Τὸν Δέσπιον ὠδόν.] Τὸν

Τέρπανδρον λέγει, οὐ καὶ Ἄλιανός (Ποικ. Ἰς. Β, γ) μνημονεύει. — Στ. 5, Χρησμοδουμένους.] Ἐξ ἀντιγράφου, ἀντί τοῦ, Χρησμοδουμένους. — Στ. 6, Νενομίσαι.] Ἐκ διορθώσεως τοῦ πρὸ ἐμοῦ ἀντί τοῦ Νενομίσαι. ἔπιθι τὰ περὶ τούτου σοφῶς εἰρημένα τῷ Ἀριστοτέλει (Πολιτ. Β, θ'). — Τῆς γὰρ ἀρχαίας μοίρας ἀνανέμεσθαι οὐδὲν ἔξεισι.] Ἐγνων οὕτω διορθώσασθαι τὴν ἀναμφιβόλως ἡμαρτημένην ταύτην γραφήν, Τῆς ἀρχαίας μοίρας νενεμῆσθαι οὐδ' ἔξεισι. ἔσι δὲ καὶ οὕτω διορθώσασθαι, Τὰς γὰρ ἀρχαίας μοίρας ἀνανέμεσθαι οὐδενὶ ἔξεισιν. ἔσι δὲ τὸ Ἀνανέμεσθαι ταυτόσημον τῷ Ἀναδάζεσθαι, παρ' ὃ καὶ ὁ Ἀναδασμός. — Στ. 14, Εὐτελεῖς δὲ ταφαί κ. τ. λ.] ἔπιθι τὸν Πλούταρχον (Λυκουργ. §. 27). — Στ. 21, Παρθηνίας ἐκάλουν.] Ἀνθυπέβαλον τῷ, Παρθηνίους, τὸ Παρθηνίας· οὕτω γὰρ αὐτοὺς καλοῦσι (παρὰ τὴν ὀνομαστικὴν, ὁ Παρθηνίας) Ἀριστοτέλης (Πολιτ. Β, ζ), Στράβων (5, σελ. 278), Ἰουστίνος (III, 4), καὶ ἄλλοι, οἱ καὶ τῆς παρὰ τῷ Ἡρακλείδῃ ἐτέραν ἀποδεδώκασι τῆς ἐπωνυμίας αἰτίαν. οὗτοι δὲ οἱ Παρθηνίαι τῆς Σπάρτης ἀπελθόντες ἔκτισαν τὸν ἐν Ἰταλίᾳ Τάραντα. — Στ. 24, Πρακτικός.] Σημείωσαι τὸ Πρακτικός, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σχεδὸν σημασίας τεταγμένον, καθ' ἣν καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ Πρακτικὸν ἄνθρωπον λέγομεν τὸν πράγμασι χρῆσθαι δυνάμενον, τὸν πραγμάτων ἐμπειρον. — Στ. 27, Εὐ ναιεταώσας.] Ἐκ τῆς Διάδος (Β, 647). — Στ. 29, Νόμους δὲ Κρητικούς διδάσκεται.] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως, ἀντί τοῦ, Νόμος δὲ Κρητικὸς διδάσκεται· εἰκὸς γὰρ τὸν Ἀρχίλοχον ἐπισκῶψαι τινὰ τῶν Κρητομανούντων, καθὰ καὶ Ἀθήνησιν ἦσαν τινες εἰς Λακωνομανίαν σκωπτόμενοι. — Στ. 30, Ἐνὶ ἱματίῳ θέρους καὶ χειμῶνος χρώμενοι.] Προσέθηκα τὸ Χρώμενοι, παροφθὲν τοῖς ἀντιγραφεῦσι διὰ τὴν πρὸς τὸ Χειμῶνος ὁμοιοσύνην. ὅτι δὲ ἀναγκαῖον, δῆλον μὲν καὶ αὐτόθεν, δηλοῦται δὲ καὶ τῇ παραθέσει ὧν εἰρηκεν Ἰπποκράτης (περὶ ἀέρ. ὑδ. τόπ. Τρομ. Α, σελ. 92 ἐμπρὸς ἐκδ.). περὶ Χυμῶν, « Σίτω τε χροόμενοι αἰεὶ ὁμοίω, ἐσθῆτί τε τῇ αὐτῇ καὶ θέρους καὶ χειμῶνος ».

ΣΕΛ. 208, στ. 5, Συμβάλλωνται, ἀλλοῦσί τινες αὐτοῖς.] Δείπειν φασὶν ἐν ἄλλοις τὰς τελευταίας δύο λέξεις, Τινὲς αὐτοῖς. τὸ δὲ, Συμβάλλωνται, ἐκ τῆς προτέρας ἐκδόσεως, ἀντί τοῦ, Συμβάλλονται. — Στ. 7, Γράμματα δὲ μόνον παιδεύονται, καὶ ταῦτα μετρίως.] Ἰπομινῆσκει ταῦτα, καίπερ σπουδαίως λεγόμενα, τοῦ Ἀλλαντοπώλου, ὄν, τοῦ γελίου χάριν, παράγει λέγοντα ὁ χαριέστατος Ἀριστοφάνης (Ἰπ. 188),

Ἄλλ', ὃ γὰρ', οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσασμαι,

Πλὴν γραμμάτων καὶ ταῦτα μέντοι κακὰ κακῶς.

Στ. 12, Καὶ βοῦν.] Ἐν ἄλλοις φέρεται, Καὶ βοῦν νενεμῆσθαι, ὡς φησὶν (σελ. 37) ὁ πρὸ ἐμοῦ ἐκδότης. — Στ. 13, Καθήμενοι.] Ἴσως, Ἐγκαθήμενοι, διὰ τὴν ἐπιπερομένην δοτικὴν. ὁ δὲ πρὸ ἐμοῦ διορθοῦτο, Καθήμενοι ἐν. — Στ. 23, Ἠδυνάτησε.] Ἀπὸ κοινοῦ προσλάμβανε τὸ προκηγησάμενον, Κτιζέμεν. — Στ. 24, Χαλεπὴ καὶ περιέρως.] Ὡσανεὶ ἔλεγε, Χαλεπὴ περιέρως, ἦγον, περιέρως ταῖς κολάσεσιν, ὁ φιλοῦσι πειεῖν οἱ τύραννοι δῆλον δὲ τοῦτο καὶ ἀπὸ τῆς τῶν μαζῶν ἐκτομῆς τῶν ἀλυστῶν γυναικῶν.

ΣΕΛ. 209, στ. 1, Βάττος εἰς Ἑσπερίδας ἐλθῶν.] Ἐκ διορθώσεως ἐτέρων τῶ,

Βάττος,

Βῆττος, ἀντὶ τοῦ Βῆττος. πόλις δὲ Λιθική αἰ Ἑσπερίδες, ἢ καὶ Εὐεσπερίδες, καὶ ἐνικῶς, Ἑσπερίς, καὶ Εὐεσπερίς, ἐκαλεῖτο ὁ πολίτης, Ἑσπερίτης καὶ Εὐεσπερίτης. διὸ καὶ ὑπέλαβόν τινες, εἰς Ἑσπερίτας, ἐγκαθῆθα γραπτέιν, διὰ τὸ ἐχόμενον, Λαβόντες. ἀλλ' ὁμοῦ τῷ Λαβόντες εἴξει προσπακούειν τὸ Ἑσπερίται ἀπὸ τοῦ προηγησαμένου τῆς πόλεως ὀνόματος. ὃ δὴ σχήματι καὶ ἐν ταῖς ἐξῆς ἐχρήσατο Ἡρακλείδης, εἰπὼν, « Σάμον. . . . ἔβασίλευσεν αὐτῶν Ἀγλαῖος » προσπακουσμένῳ δηλονότι τοῦ, Σαμίῳ. — Στ. 8, Καὶ Βάκχις.] Περιττὸς εἶκεν εἶναι ὁ σύνδεσμος. παρὶλῆρα δὲ τὴν διόρθωσιν Κλαυερίου, ἀντὶ τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς, Βακχίαις· Βάκχις γάρ παρ' ἅπασιν, καὶ οὐ Βακχίαις καλεῖται ὁ τοῦ τῶν Βακχυαδῶν γένους ἀρχηγός (ἔπιθι καὶ τὰ εἰς τὸν Αὐλιανόν, σελ. 287, σημειωθέντα). ἐνδύγεται μέντοι τὸν Ἡρακλείδην, οὔτε Βάκχις, οὔτε Βακχίαις, ἀλλὰ Βάκχιος γεγραφῆναι, κατὰ τὸ παρ' Ὀμήρῳ διαφορούμενον Χρόμις καὶ Χρόμιος, εἴτε κατὰ μετάπτωσιν τῆς γενικῆς εἰς ὀνομαστικὴν οὕτω σχηματισθέντων τῶν τριούτων, εἴτε καὶ συγκοπῆν παθόντων. καὶ εἰοικεν ἐντεῦθεν ὀρμηθεῖσα ἢ συνῆθεια πολλὰ τῶν εἰς τὸς συγκόψαι· οἷόν ἐστι τὸ Κύρις παρὰ τὸ Κύριος, τὰ πλείετα τῶν μῶν ὀνόματα, Ἰαννουάρις, Φεβρουάρις, κ. τ. λ. παρὰ τὸ Ἰαννουάριος· καὶ Φεβρουάριος, καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν ἅπαντα τὰ διὰ τοῦ ριός, ἐπιτηδεύματος δηλωτικὰ, Ἀμαξάρις, Περιβολάρις, Περματάρις, κ. τ. λ. ἀνθ' ὧν εἰ οὐ πολλοῖς ἔτεσι προγεγονότες ἡμῶν ἔλεγον, Ἀμαξάριος, Περιβολάριος, Περματάριος, πολλοὶ δὲ τῶν ἐφ' ἡμῶν διὰ τοῦ ἧς ἐκφέρουσιν, Ἀμαξάρης, Περιβολάρης, Περματάρης, γράφοντες. — Στ. 9, Καλῶς δὲ ἄρχων καὶ πολιτικῶς.] Ἐτρεψά τὸν, Τε, εἰς τὸν, Δέ, ἢν ὁ Καλῶς ἄρχων ἀντιδιασῶληται πρὸς τὸν Εὐτέλῃ τὴν ὄψιν. — Στ. 16, Τῶν λιμένων. . . . μισοπόνηρος δὲ ὢν κ. τ. λ.] Σαφέστερον εἶμαι πεποικέναι τὸ χωρίον, τῇ μεταβολῇ τῆς εἰζέως καὶ τῇ προσθήκῃ τῆς μετοχῆς ἐν· ἐγράφετο γάρ, « Τῶν λιμένων. Καὶ τῷ μῆτι ἀδικῶς καὶ μῆτι ὑβριστικῶς εἶναι, μισοπόνηρος δὲ τὰς προαγωγούς. » πάσας κατεπόντισε. — Στ. 20, Πανταλέων.] Ἐκ διερῶσεως τοῦ πρὸς ἡμῶν, ἀντὶ τοῦ Παντολέων. — Στ. 24, Τέννης.] Διὰ ὄψεως ὁ Τέννης παρ' ἅπασιν ὡς εἰπεῖν τοῖς ἱσορηκίσι τὰ κατ' αὐτὸν, καίπερ τῆς παρωνύμως ἀπ' αὐτοῦ κληθείσης Τενέδου ἐνὶ μόνῳ γραφομένης. Τενέδος δὲ κληθῆσθαι λέγεται, εἰνεὶ Τένου (ἢ Τέννου) ἔδος.

ΣΕΛ. 210, ΣΤ. 1, Διὰ δὲ τὸ καταφύεσθαι τὸν αὐλητὴν, οὐ νόμιμον.] Διέγραφα τὸ, Διὸ, τῆς ἀρχαίας γραφῆς ἐχούσης ὄδε, « Διὰ δὲ τὸ καταφύεσθαι τὸν αὐλητὴν, διὸ οὐ νόμιμον ». οὐδεμία γάρ τούτου χρεία, προηγησαμένης τῆς, Διὰ, προθέσεως. ἐκ δὲ τοῦ αὐλητοῦ τούτου καὶ παροιμία, Τενέδιος αὐλητής, ἐπὶ τῶν τὰ ψευδῆ μαρτυρούντων. — Στ. 10, Τὸ, Ἀποκεκίσει Τενεδίῳ πελέκει.] Ἐτέρα αὕτη παροιμία, ἣν ἀλλῶς ἐξηγεῖται ὁ Πανουσανίος (Φωκικ. σελ. 831)· φησὶ γάρ ὅτι Κύκνος ὁ πατήρ, ἐπεὶ ἔγνω τὴν ἀπάτην τῆς μητριᾶς, εἰς Τενέδον ἐπλευσε παρὰ τὸν ὑδῶν, παλαιτησόμενος τὸ ἀμάρτημα. προσορισσαμένου δὲ τῇ νήσῳ, καὶ ἐξάψαντος πρὸς τινα πέτραν ἢ δένδρον τοὺς κάλως, Τέννης πελέκει σφῆς ἀπέκλεψεν ὑπὸ τοῦ θυμοῦ. — Στ. 13, Ἀρχίλοχον τὸν ποιητὴν Κόραξ ὄνομα ἔκτεινε.] Ἡ ἱστορία παρὰ Πλουτάρχῳ (Περὶ τῶν ὑπὸ θεῖου βραδ. τιμωρ. §. 17), Γαληνῷ (Προτρεπτ. ἐπὶ τὰς

τόχ. σελ. 4), Σουίδα (λέξ. Ἀρχιλοχος), καὶ ἄλλοις. ἐκαλεῖτο δὲ Καλώνδας ἢ κτείνας, ἐπώνυμον ἔχων τὸ Κόραξ. ἢ δὲ τῆς Πυθίας ῥῆσις εἶχεν ὄδα,

Μουσαίων θεράποντα κατέκτανες· ἐξίθι νηυό.

Στ. 16, Ἰδρούσσα.] Οὕτω διὰ δύο ὁ γραπτὸν τὸ κακῶς παρ' ἅσασι γραφόμενον Ἰδρούσα· συνήρηται γὰρ παρὰ τὸ Ἰδρούσσα. καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς δὲ Δρουσσα, παρὰ τὸ Δρούσσα, καὶ Οφιδύσσα, παρὰ τὸ Οφιδύσσα, γερῶσμεν. — Στ. 18, Τῆς Κέω.] Ἐξ ἑτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τοῦ, Τῆς Κῶ (καθὰ καὶ ἡ ἐπιγραφή Κέων, ἀντὶ τοῦ Κῶων). ἐν ἄλλοις γράφεται, Τῆς Κίας. ἔτι γε μὴν τοῦτο οὐ γραφικὸν ἀμάρτημα, ἀλλὰ διάφορος γραφή· Κίαν γὰρ καλεῖ Πτολεμαῖος τὴν παρὰ τοῖς λοιποῖς Γεωγράφοις Κέων. καὶ ἔοικεν εἶναι παρακαμάζοντος Ἑλληνισμοῦ ὁ σχηματισμὸς, ἐν ἐπὶ μᾶλλον λυμνηναμένη ἢ συνήθεια, Τζίαν ὀνομάζει τὴν Κίαν, κατὰ τὰ εἰρημένα μοι ἐν τοῖς πρόσθαι εἰς τὸν Ἀλιανόν (Ζ, κ). — Στ. 23, Διὰ τὸ πνεῖν ἐτησίας.] Γράφε, Διὰ τὸ μὴ πνεῖν ἐτησίας· καθὰ διορθωτό τις τῶν κριτικῶν, ἐκ τοῦ Ἀλεξανδρέως Κλήμεντος (Στρωμ. 5, σελ. 630). παρὰ δὲ τὸ Μῆ, καὶ ἕτερ' ἄλλα πιθανὸν παραλειθῆναι τοῖς ἀντιγράψασι. — Στ. 24, Ἀρσιείδης κ. τ. λ.] Ἀθλον, εἴτε Κεῖός τις, Ἀρσιείδης καλούμενος, νόμον εἰσήνεγκε περὶ τῆς τῶν Κεῖων γυναικῶν εὐκοσμίας, εἴτε ὁ τὰ Ἡρακλείδου ἐπιτεμῶν συνέχευε τῶν λεγόμενων τὴν τάξιν, τὰ Ἀθήνησιν ὑπ' Ἀρσιείδου πραχθέντα εἰς τοὺς Κεῖους μετενεγκῶν. πιθανὸν δὲ μᾶλλον τὸ δεύτερον. ὅτι μὲν γὰρ νόμος ἦν Ἀθήνησι χιλίας ζημιῶσθαι τὰς ἀκοσμούσας γυναῖκας, ἴσασι πάντες· εἰ δὲ Κράβυλος ὁ Κομικός Φιλιππίδου τὸν νόμον τοῦτον εἶναι φησι (παρὰ Ἀρκεκρατ. σελ. 135), τοῦτο οὐκ ἀβασανίστως παραδεκτέον. Φιλιππίδης μὲν γάρ, Κομωδίας ποιητῆς καὶ αὐτὸς, ἐπὶ τῶν Ἀλεξάνδρου διαδόχων ἤμασεν, ὅτε ἡ τῶν Ἀθηναίων ἀκοσμία μίλλω ἦν ἢ ὥστε νόμοις κατείργεσθαι. Ἀρσιείδην δὲ, ἐπὶ τῶν Περσικῶν γεγονότα, εὐκὸς καὶ τὴν μήπω τότε καταλυθεῖσαν τῆς πόλεως εὐκοσμίαν, νόμῳ τῷ κατὰ τῶν ἀκόσμων, διασωσάι πειράσασθαι. — Στ. 26, Τοῖς τελευταῖσιν.] Ἐπελαθόμην οὐκ οἶδ' ὅπως διορθῶσαι τὸ χωρὶν ἐξ ἀντιγράφου, ἐν ᾧ φέρεται μετὰ τῆς προθέσεως, Ἐπὶ τοῖς τελευταῖσιν.

ΣΕΔ. 211, στ. 1, Οἱ μὲν μήκωνι κ. τ. λ.] Ἰωλιπτικὸν τοῦ, Βίβου, ἢ τοῦ Ζῆν, τὸ Ἐξάγουσι. Μήκωνα δὲ ἐνταῦθα, τῆς Μήκωνος τὸν ὅπον ἐκδεκτικόν, τὸν ὑποκοριστικῶς λεγόμενον Ὀπιον, ὃν οἱ Ἰουδαῖοι εἰς τὸ Τουργικὸν Ἀριόνι μετεποίησαν, οὐκ εἰδότες ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ παρὰ τοῖς Τούρκοις « Ἀριόν » τοῦ Ὀπίου παραποινήσις ἔστι. αὐτὴν δὲ τὴν Μήκωνα Παπαρούναν, καὶ Κουτζουνάδαν, καλοῦσι, τὸ μὲν παρὰ τὸ τῶν Λατίνων Ραράνεγ, καὶ τῶν Ἰταλῶν Ραράνεγο, τὸ δὲ, ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον κατέσαντες. κεφαλὰς γὰρ ἔχει ἡ Μήκων, ἃς οἱ μὲν Ἀρχαῖοι ἰδίως Κωδίας ἔλεγον, τοὺς δὲ μεταγενεστέρους εὐκὸς παραρθεύσαντας τὴν Κόττην, ἢ καὶ ἄλλως πως συνθέντας τοῦνομα, Κουτζουνάδας, καὶ τελευταῖον Κουτζουνάδας καλέσαι. ὅτι δὲ καὶ ἡ Κόττη σημαίνει τὴν κεφαλὴν μάρτυς Ησύχιος (λέξ. Προκόττα), ὃς καὶ τοὺς Ἀλεκτρούνας Κοττοὺς λέγεσθαι φησι διὰ τὸν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν λόφον. μαρτυρεῖ δὲ καὶ ἡ συνήθεια, Κότταν ἔτι καὶ νῦν λέγουσα τὴν Ἀλεκτρούαναν, καὶ Κοττοπόλια τοὺς νεοσσοὺς αὐτῆς· πρὸς δὲ καὶ Κούττικαν, ἢ Κουττούιον τὸ

ἔπαθεν τῆς κεφαλῆς (τὸ ἡυδαίεςέρως καλούμενον Ζινίχιον, παρὰ τὸ Γερμανικὸν Genick, ἢ τὸ Γαλλικὸν Chignon), καὶ Κούτταλον, τὸ ἔμπροσθαν. Στ. 5, Νηίδες.] Νηάδας ὀνομάζει τὰ τὴν Σάμην τὸ παλαιὰ κατασχόντα ταῦτα θηρία Ἀλιανός, ἐν τῷ περὶ ζῶων ιδιότητος (IZ, κη), εἰς ὧν καὶ παροιμιάν ῥηθῆναι φησι, Μείζον βοᾷ τῶν Νηάδων. — Δρυούσσα.] Παρὰ τοῖς λοιποῖς ἅπασι δι' ἐνός σ. ἐπιθι τὰ ἀνωτέρω (σελ. 354) σημειωθέντα μοι. — Στ. 6, Ἄφ' οὐ..... παροιμία.] Ἄφ' οὐ (οὐκ, Εφ' οὐ), γραπτέον εἶναι συνήκει μὲν, ὠκνησε δὲ καταχωρίσαι εἰς τὸ κείμενον ὁ πρὸ ἡμῶν ἐκδότης τὰ τοῦ Ἡρακλείδου. τῶν ἀρεσιῶν δὲ καὶ βιωφελῶν ἢ παροιμία,

Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χεῖλος ἄκρου.

Ἀγκαῖος γάρ, φασιν, ἄμπελον φυτεύων, ὡμῶς ἐπέκειτο τοῖς ἐργαζομένοις. τούτων δὲ εἰς μὴ μεταλήψεσθαι τὸν δεσπότην ἔφη τοῦ καρποῦ. ὁ δὲ Ἀγκαῖος, τοῦ καρποῦ ἡμακότος, ἐκέλευσεν αὐτῷ κεράσαι, καὶ ἅμα προσφέρων τὴν κύλικα τῷ σώματι, ὑπέμνησε τῆς προῤῥήσεως, καταμακχώμενος δηλονότι τοῦ κεράσαντος. τούτων λεγομένων, ἄλλος οἰκίτης ἦλθεν ἀπαγῶλων, ὡς σὺς τὴν χώραν λυμáινεται καὶ ὁ Ἀγκαῖος καταλιπὼν τὴν πόσιν, ἐπὶ τὸν σὺν ὤρμησε, καὶ πληγείς ὑπ' αὐτοῦ ἐτελεύτησα. — Στ. 8, Δευκὴ χελιδών.] Μνημονεῦει τῆς ἐν Σάμῳ χελιδόνος ταύτης καὶ Ἀλιανός ἐν τῷ περὶ Ζῶων ιδιότητος (IZ, κ), καὶ Αντίγονος ὁ Καρύσιος (Ἰσορ. παραδ. ρββ). λευκᾶς δὲ χελιδόνας ἰσορήκασιν οἱ τε ἀρχαῖοι (Ἀριστοτέλ. περὶ ζῶων ἰσορ. Γ, ιβ, καὶ περὶ Χρωμάτων, ζ, καὶ Ἀλιαν. περὶ ζῶων ιδιότητ. I, λδ), καὶ οἱ ἐρ' ἡμῶν (Βεκμάν. Σημ. εἰς Αντίγ. τὸν Καρύς. ρββ σελ. 183) τῆς φυσικῆς ἰσορίας συγγραφεῖς. οὐ πρὸ πολλοῦ δὲ καὶ ἐν Γερμαναῖς τοιαύτην χελιδόνα φανῆναι φησιν ὁ τελευταῖος τοῦ Ἡρακλείδου ἐκδότης, ἐκ τῶν παρ' ἐκείνους ἐφημερίδων ἀναλεξάμενος. — Στ. 11, Διὰ τῆς ὀπῆς.] Οὐ χρεῖα, διὰ τῆς ὀπῆς τῆς θύρας, γράφειν, ὡς ἔδικασεν ὁ πρὸ ἡμῶν, παραθεῖς τὰ Διογένει τῷ Λαερτίῳ, καὶ Ἀλιανῷ (Ποικ. Ἰς. Δ, κη) περὶ Φερεκύδους εἰρημένα· καὶ καθ' ἑαυτὴν γὰρ ἡ ὀπή, θυρίδα σημαίνειν πέφυκεν, ἢ φησιν Ἡρόδοτος. — Στ. 13, Ἦν δὲ Θραξ τὸ γένος.] Φρύγα τὸν Αἰσώπικον ὡς εἶπαι ἅπαντες, πλην Ἡρακλείδου, γεγονέναι φασί. — Στ. 14, Ἰπὸ Ἰδμονος τοῦ κωφοῦ.] Ἰδμων παρ' ἔπασι κλεῖται ὁ Σάμιος οὗτος δεσπότης Αἰσώπου, πλην Ἡροδότου, παρ' ᾧ (B, ρλδ) γράφεται Ἰάδμων. ἔχει δὲ καὶ τὸ ἐπωνύμιον ἀπορίαν, εἴτε χρεῖ γράφειν Κωφοῦ, εἴτε, καθὰ ἰσορήκεν ὁ σχολιαστὴς Ἀριστοφάνους (ὄρν. 471), εἰς αὐτοῦ τούτου τοῦ Ἡρακλείδου ἀναλεξάμενος, Σοφοῦ. ἐγωγ' σὺν οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι γράψαι παρὰ μὲν Ἡροδότῳ (B, ρλδ) Ἰδμονος, ἀντὶ τοῦ Ἰάδμο-νος, ἐπεὶ εὐρήται καὶ παρὰ τῷ Ἀπολλοδώρῳ (A, θ, 23) ὄνομα κύριον Ἰδμων ὁ Μάντις, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν παρὰ δὲ τῷ Ἡρακλείδῳ, Ἰδμονος τοῦ Σοφοῦ, καίπερ (οὐδὲ γὰρ τούτο σιγῇ παρελθεῖν ἄξιον) οὐδὲν ἕτερον δηλοῦν-τος τοῦ Σοφοῦ, ἢ αὐτὸ τοῦτο τὸ δηλούμενον ὑπὸ τοῦ Ἰδμονος· ἀμφοτέρα γὰρ τὸν εἰδήμονα ἢ ἐπιστήμονα σημαίνειν, τοῦτο μὲν ποιητικώτερον, ἐκείνη δὲ πεζαίτερον. — Στ. 17, Ἐκῆτι Σουλσῶντες εὐρυχωρίη.] Ἦγον διὰ τὸν Σουλσῶντα εὐρυχωροτέρα κατεστάθη ἡ Σάμος· ἐπεὶ γὰρ πικρῶς καὶ χαλεπᾶς ἦρχεν, ἐκλιπόντες τὴν νῆσον οἱ πλείους μετώκησαν (Στραβ. ΙΔ, σελ. 638).

Στ. 18, Θεαγένης.] Ἐν ἄλλοις γράφεται Θεογένης. — Στ. 20, Ἀθήνηαι παρ' Εὐριπίδῃ.] Ταύτην τὴν γραφὴν φέρει παλαιὰ τις ἐκδοσις τῶν ἐν Γε-
νεῦῃ (1625) καὶ οὐκ, Αθήναισι. Εὐριπίδῃν δὲ τὸν τραγικὸν ποιητὴν εἶσθε
λέγειν, ὃν τὴν πρώτην γυναῖκα δι' ἀκολασίαν ἀπωσάμενον, καὶ τῆς δευτέρας
ὡσαύτως ἀκολάστου πειραθῆναι φασί (Σουίδ. λέξ. Εὐριπίδης). διαφωνεῖ
μέντοι ταῦτα τοῖς χρόνοις πρὸς τὰ παρ' ἄλλοις ἰσορρηθέντα· εἶγε ἡ μὲν ἀπο-
στολὴ τῶν δισχολίων κληρούχων εἰς Σάμον, ὧν ἦν καὶ Νεοκλῆς ὁ Ἐπικούρου
πατὴρ (Στραβ. ΙΑ, σελ. 638), ἐπὶ τῆς ργ, ἢ ὡς ἕτεροι βούλονται, ἐπὶ τῆς
ρζ Ολυμπιάδος (Διοδ. Σικελ. ΙΗ, σελ. 638 μετὰ τῶν σημ. Οὐσεελγ.)
ἐγένετο· Εὐριπίδης δὲ κατὰ τὴν 4γ Ολυμπιάδα τὸν βίον ἐτελεύτησεν. —
Στ. 23, Ἐξεφύτευσεν τὴν Κυμαίων χώραν.] Διορθοῦνται, Ἐπεφύτευσεν.
ἄμεινον ἴσως γράφειν, Ἐφύτευσεν, προσυπακουομένου τοῦ Φυτῆος, καθὰ καὶ
Πεφυτευμένη γῆ ἀπλῶς λέγεται, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς Ψιλλῆς (Λημοσθέν.
πρὸς Δεπτίν.). Ὀμηρος δὲ Φυταλὴν ὀνομάζει τὴν πεφυτευμένην, ἀντιδιαστο-
λων πρὸς τὴν Ἄρουραν (Διάδ. Ζ, 195), ἣν ἀλλαχοῦ δηλώσαι θέλων (I, 576),

..... Ψιλλὴν ἄρσιν πεδίσιον ταμέσθαι

λέγει.

ΣΕΛ. 212, στ. 1, Ἴπὸ τοῦ Λυδῶν βασιλέως εἰργασμένην κ. τ. λ.] Οὐκ
ἄχαρι τὸ σκόμμα. μὴ ἐκπληττέτω δὲ σε ὁ ἀμαξοπηγὸς εἰς τὸ βασιλεύειν
Λυδῶν καλούμενος· μακρῶ γὰρ ἀρχαιότερα τῶν ἐπὶ Κροίσου τὰ ἰσορροῦμενα,
καὶ τῆς ἀρχαϊκῆς ἀφελείας, ἀπῆθέτερον δὲ φάναι, τῆς νηπιότητος τῶν ἀν-
θρώπων, οὐκ ἄλλοστρία. — Στ. 3, Ἐρμολόκην. κάλλι διαφέρειν.]
Δημοδίκην, οὐκ ἀναγκαίως γράφειν τινὲς παρήνευσαν. εὐλογώτεροι δὲ οἱ
φάσκοντες γραπτέον εἶναι, « Οὐ μόνον κάλλι διαφέρειν », ὃ καὶ ὁ Δατίνος
μεταφράσας ἐξέφρασε. — Στ. 7, Ἀπώλυντο.] Ἐκ διορθώσεως τοῦ προτέρου
ἐκδότου, ἀντὶ τοῦ, Ἀπώλυνται. — Στ. 9, Οὐ δ' ἂν βουῆς κ. τ. λ.] Οὕτω
γράφειν δὲν ἔγνωμεν ἐξ αὐτοῦ Ησίοδου, ἀντὶ τοῦ, Οὐκ ἂν βουῆς, ὅτι δὲ Κυ-
μαῖος ἦν Ησίοδος, ἐμφαίνει μὲν καὶ αὐτὸς Ἡρακλείδης διὰ τοῦ, Ἐντεῦθεν
δοκεῖ λέγειν, δῖλον δὲ καὶ πολλαχόθεν ἄλλοθεν. — Στ. 10, Μοναρχεῖσθαι
αὐτοῦς ἐποίησεν.] Τὸ ἡμαρτημένον, Αὐτῆς, οὐκ ὠκνησα τρέψαι εἰς τὸ,
Αὐτοῦς, τοὺς Κυμαίους δηλονότι. — Στ. 16, Διαγόρας.] Οὐ πάνυ τι δῆλον
εἶτε τὸν τὴν ἐν Ἐρετρίᾳ ὀλιγαρχίαν καταλύσαντα Διαγόραν λέγει, περὶ αὐ-
τὸν Ἀριστοτέλης (Πολιτ. Ε, 5), εἶτε τὸν τοῖς Μαντινεῦσι τοὺς νόμους θέντα
(Ἀδλιαν. Ποικ. Ἰς. Β, χγ), καὶ ἐν Κορίνθῳ τελευτήσαντα (Σουίδ. λέξ.
Διαγόρας). — Στ. 20, Δεπρεῖς.] Ἀπὸ τοῦ Δεπρέου. παρεῖληφα τὴν γρα-
φὴν ἐκ δύο παλαιῶν ἐκδόσεων, ἀντὶ τοῦ ἡμαρτημένου ἐν τῇ πρὸ τῆς ἡμετέ-
ρας, Δεπρεῖς, καλοῦνται δ' οἱ αὐτοὶ καὶ Δεπρεῖται, καθὰ καὶ ἀπὸ τοῦ
Πτελέου, Πτελεῖς καὶ Πτελεῖται, καὶ ἀπὸ τοῦ Φενεοῦ, Φενεεῖς καὶ Φενεῖ-
ται. — Στ. 25, Γυναικοκράτουται.] Ἐξηγεῖται ὁ πρὸ ἐμοῦ ἐκδότης τὸ
Γυναικοκράτεισθαι, οὐκ ἐπὶ τοῦ ὑπὸ γυναικῶν βασιλεύεσθαι, ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ
ἐντιμοτέρως εἶναι παρὰ Λυκίοις τῶν ἀνδρῶν τὰς γυναῖκας, παρατιθεῖς τὰ
ὑφ' Ἡροδοτοῦ (Α', ρσγ), Νικολάου τοῦ Δαμασκηνοῦ (σελ. 275 ἡμετέρ. ἐκδ.),
καὶ Ἰδουαρχοῦ (Γυναικ. ἀρετ.) περὶ αὐτῶν εἰρημένα. — Πάλωσι δὲ τοὺς

ψευδομάρτυρας.] Νικόλαος δὲ ὁ Λαμασκηνός (σελ. 275) τοὺς Κλέπτας φησί.

ΣΕΛ. 213, στ. 3, Φιλοῦσιν.] Ὀμηρικῶς ἐνταῦθα τὸ Φιλοῦσιν, ἦγουν ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ συνθηεῖα Φιλεύουσιν, περὶ οὗ ἐπιθι τὰς εἰς τὸν Ἰδλιόδωρον σημειώσεις (σελ. 207). — Στ. 5, Θυλάκιον.] Ἰπποκριτικὸν τοῦ Θύλαξ, ὁ δὲ Θύλαξ ἢ Θύλακος (διφορεῖται γὰρ τῇ κλίσει) Σάκκον ἐκ δέρματος κυρίως σημαίνει. ἔσωσε δὲ καὶ ἡ συνθήειά τὴν λέξιν ἐν τῷ Φύλακας (Ἰταλισί Cartella, Γαλλισί Porte-feuille). γρῶνται δὲ τούτῳ οἱ παῖδες ἐν ταῖς διδασκαλείαις, εἰς τὸ ἀποτιθεσθαι τὰ τετράδια· οὐδὲ γὰρ, δι' ἣν παρέχεται χρεῖαν, ὑποληπτέον Φύλακα ῥηθῆναι παρὰ τὸ Φυλάσσω, ἀλλὰ παρὰ τὸ Θύλαξ, τροπῇ τοῦ θ εἰς τὸ φ, σχηματισθῆναι, καθὰ δὴ καὶ τὸ Φηκάριον παρὰ τὸ Θηκάριον, καὶ τὸ Στάφην παρὰ τὸ Στάθμη, καὶ τὸ Ἀρίφνητος παρὰ τὸ Ἀναρίθμπος. τῆς τοιαύτης δὲ τροπῆς ἐστὶ καὶ παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις εὐρεῖν παραδείγματα· εἶγε Φλᾶν οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον τὸ Θλᾶν, Φηρίον δ' οἱ Αἰολεῖς τὸ Θηρίον. — Στ. 6, Καὶ τοῦ ἑοάνου.] Ἰσως γραπτέον, Καὶ τὸν τοῦ ἑοάνου· ἀλλ' ὅλον τευτὶ τὸ περὶ Μολοττῶν χωρίον σκοτεινόν, ὡς παρ' οὐδενὶ ἑτέρῳ κείμενον. ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ ἔχομένου, Θυσίαν, Καυσίαν τινὲς ὑπευλόησαι γεγραφέναι τὸν Ἡρακλείδην. ἔτι δὲ ἡ Καυσία πῖλου εἶδος Μακεδονικοῦ, φ καὶ τοὺς ὁμορῶντας τοῖς Μακεδόσι Μολοττοὺς εἰκὸς κεχρησθαι. — Στ. 7, Θυσίαν ἔθεσαν.] Ἐτρεψα τὸ ἔπιθεσαν εἰς τὸ, ἔθεσαν. — Στ. 8, Τῶν δὲ Κεραλλήνων.] Γέγραφα διὰ διπλοῦ τοῦ λ ἐνταῦθά τε κἀν τοῖς μετ' ὀλίγον ῥηθησομένοις, τῇ παρ' Ὀμηρῶ κατακολυθησᾶς γραφῇ· ἴν', ὡς φησὶν Εὐστάθιος (Ὀδυσσ. Α, σελ. 26), τὸ ἔθνικόν δὲ Κεραλλῆν ἔχει διαφορὰν πρὸς τὴν ἐν σώματι κεφαλήν. — Στ. 11, Φασὶν ὡς τὸ ἐξ ἀρχῆς Ἡνίοχοι κατόικουν.] Φασὶν, ὀξύτονως ἔγραφα, καθάπερ εὐρηται ἐν παλαιότητι ἐκδόσει (1625), ἴν' ἢ ῥήμα, καὶ οὐ Φάσιν, ὡς παρ' ἄλλοις γράφεται, ἐκδεξαμένοις τὴν Φᾶσιν πόλιν, παρ' ἣν καὶ Φασίαν ἐπὶ παλαιὸν οἱ οἰκίτες ἐδέχονται μέντοι καὶ οὕτω γεγράφθαι τὴν ἀρχὴν, «Φᾶσιν, φασὶν ὡς τὸ κ. τ. λ.» — Στ. 12, Ἐκδέρων τοὺς ἀνθρώπους.] Ἐγράφετο, Ἐκδεῖρον. — Στ. 13, Καὶ τρεῖς μνάς διδόντας ἀπολύειν.] Ἀντὶ τοῦ Ἀπολύειν, ἔγραφετο Ἀποπλεῖν· ὅπερ ἕτεροι διωρθῶντο, Ἐᾶν αποπλεῖν· διορθοῦσθαι δὲ καὶ οὕτως ἐστὶ τὸ χωρίον, περιγράφοντας τὸν σύνδεσμον· Τρεῖς μνάς διδόντας ἀποπλεύουσιν. — Στ. 16, Λευκανοὶ φυλόξενοι.] Ἰσόρηκε τούτο καὶ Αἰλιανός (Ποικ. Ἰς. Δ, α.) — Στ. 17, Τὸν τρίτον... ἀπὸ τοῦ μεγάλου.] Ὡσπερ ἂν εἰ μὴ ὁ ἀπὸ τοῦ μεγάλου τρίτος, καὶ τρίτος ἦν ἀπὸ τοῦ μικροῦ· ὅθεν εἰκάζει ὁ πρὸ ἡμῶν ἐκδότης ἑξαδάκτυλον ἐσχηκέναι τὸν πόδα τὸν Δαμίσκον. — Στ. 19, Λευκανία.] Ὁ δὲ τοῦ Ἀπολλωνίου σχολιαστῆς (Α, 917) Λευκασίαν αὐτὴν κεκλήσθαι φησὶν. — Διὰ τὸ λευκὸ εἶναι.] Ἐγράφετο, Λευκὴν, κατ' αἰτιατικὴν· ὅπερ ὀρθῶς ἂν εἶχεν, εἰ καὶ τὰ προηγούμενα ὁμοιωπῶτως ἐγγράπτο, οἶου, τὴν Σαμοθράκην τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἐκάλεον Λευκασίαν. διὸ δὴ μετέβαλεν εἰς τὸ Λευκὴ. — Στ. 22, Ἐκπεσόντες τῆς οἰκίας.] Ἐλειπτικῶς τοῦ Χώρας, ἢ Γῆς· ἐξ ἑτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τοῦ, Οἰκίας.

ΣΕΛ. 214, στ. 3, Κωαῖω θαλασσῶν, οὗ τὰ Μαγνήτων κακᾶ.] Τὸν εἶχον· τοῦτον ὁ Στράβων (ΙΔ, σελ. 648) οὕτως ἐκφέρει,

Κωαίειν θάσσην, οὗ τὰ Μαγνήτων κακᾶ.

οὐ δὲ κριτικῶς διαφορῶς αὐτὸν διορθοῦν ἐπεχείρησαν· οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν,

Κλαίω τὰ Θασιῶν, οὐ τὰ Μαγνήτων κακά,

γραπτέον εἶναι φασιν· ἕτεροι δὲ,

Κλαίω δ' ἑλασσόν ἢ τὰ Μαγνήτων κακά.

καὶ ἄλλοι ἄλλως, ὡς ἔστιν ἰδεῖν παρὰ τῷ πρὸ ἐμοῦ ἐκδότῃ. — Στ. 7, Καὶ παρὶ Αἰώσωπον γενέσθαι.] Ἰσορεῖ τὸ τοῦ Αἰώσωπου πάθος πλατύτερον καὶ σαρφέτερον ὁ Πλαύταρχος (περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ βραδ. τιμωροῦμ. §. 12), καὶ ὁ τὸν Ἀριστοφάνην σχολιάσας (Σφ. 1437)· παρῆνιξοτο δὲ καὶ ὁ Αἰλιανὸς (Ποικ. Ἰσορ. ΙΑ, ε). — Καὶ γὰρ ἐκεῖνος.] Γράφε, Καὶ γὰρ κάκεινος, ἢ, Κάκεινος γάρ. — Στ. 12, Φέρει γὰρ ἡ νῆσος πολλὰ.] Σῦκα δηλονότι, καθὰ καὶ μέχρι δεῦρο. — Στ. 18, Συνώκησαν.] Ἰώως, ἐνταῦθα γοῦν, Συνώκησαν, διὰ τοῦ ἦ. — Στ. 19, Αἰόλου.] Ἐξ ἑτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τῆς προφανῶς ἡμαρτημένης γραφῆς, Διόλου. — Στ. 20, Ὅπου ἂν ἡ θήλεια τὸ ἄρρεν.] Προσυπακουομένου τοῦ, Περιλαμβάνη, ἢ τινος ἐπέρου τοιοῦτου, κατ' ἑλλειψιν οὐ συνήθη μὲν τοῖς Ἑλληνίζουσιν, ἐν γε τούτῳ τῷ ῥήματι, οἰκείαν δὲ πάνυ τοῖς ἀσαφείοις τοῦ Λεξίου χρησμοῖς. — Στ. 23, Ῥήγιον ἐκαλεῖτο ἀπὸ τινος ἐγγχωρίου ἤρωος.] ἕτεροι δὲ παρὰ τὸ Ῥήγνυμι· κατ' ἐκεῖνο γὰρ τὸ μέρος τῆς Ἰταλίας κεῖται τὸ Ῥήγιον (τὰ νῦν Reggio τοῖς Ἰταλοῖς καλούμενον), καθ' ἃ τῆς ἠπείρου τὴν Σικελίαν ἀποβράχηναι, συνεχῆ πρότερον οὔσαν, ὑπὸ σεισμῶν ἐπίσειον (Στραβ. 5, σελ. 258).

ΣΕΑ. 215, στ. 4, Χαίρετ' ἀελλοπόδων κ.τ.λ.] Διορθώσατο τὸν Σιμωνίδου ρίχον ὁ πρὸ ἡμῶν, ἐκ τοῦ Ἀριστοτέλους (Ῥητορικ. Γ, β). — Στ. 6, Κορκυραῖοι.] Λέγεται γὰρ Κόρκυρα καὶ Κέρκυρα. ἀρχαιοτέρα δὲ εἴκειν ἡ διὰ τοῦ ὀ γραφῆ, εἶγε καὶ Ῥωμαῖοις Κορκυρα ἐκαλεῖτο. ἔσχε δὲ καὶ ἄλλα πλείεσσ' ὀνόματα· τῆ παλαιᾷ τελευταῖον δὲ παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς συγγραφεῦσιν ἐκλήθη, ὁ καὶ μέχρι δεῦρο καλεῖται, Κορφυῶ (κλινόμενον ὡς ἡ Λητώ) ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως αὐτῆς, ἰδίως Κορφυοῖς λεγομένης, μεταλαβούσα τὴν κλησίν, καὶ κατὰ συγκοπὴν Κορφῶ, καθὰ καὶ τὸ ἀφ' οὗ παράγεται Κορυφή συνετμήθη εἰς τὸ Κορφή. τοῖς δὲ χυδαίζουσιν οὐ μόνον Κορφυῶ, κατ' ἐνομασικὴν καὶ θηλυκῶς, ἀλλὰ καὶ Κορφοῖ, ἀρσενικῶς τε καὶ πληθυντικῶς, καλεῖται ἡ νῆσος. — Στ. 8, Πολεμοῦσαν.] Πολεμοῦσι κατὰ ὁμοτικὴν πληθυντικὴν, γραπτέον εἶναι οὐκ ἀπιθάνως εἰκάζει ὁ πρὸ ἡμῶν ἐκδότης, ἵνα ἢ ὁ νοῦς, Ὅτι Κορκυραῖοις, πολεμοῦσι πρὸς Βρεντησίους, ἢ Βρεντεσίους (ἀμφοτέρως γὰρ γράφεται), συνεμάχησεν ὁ Διομήδης. ἀλλ' ἐπειδὴ παρ' οὐδενὶ κεῖται ἑτέρῳ ἢ ἰστορία, εἴαν ἀμεινον κατὰ χώραν τὴν γραφήν. — Στ. 10, Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τρεῖςκοντα.] Διὸ καὶ Μένανδρος (παρὰ Στραβ. 5, σελ. 297) παράγει Θρακᾶ τινὰ λέγοντα περὶ τῶν οἴκοι γάμων,

Γαμῆ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἷς, εἰ μὴ δέκ', ἢ

Ἐνδεκά γυναικάς, δώδεκά τε, πλείους τινές·

Ἄν, τέτταρας δ' ἢ πέντε γεγαμηκῶς, τύχη

Κατασρέφη τις, ἀνυμέναιος, ἄθλιος,

Ἄνυμρος οὗτος ἐπικαλεῖτ' ἐν τοῖς ἐκεῖ·

Στ. 12, Καί λυέι.] Ἡ γυνή δηλονότι τὸν ἄνδρα. — Μετὰ τὴν χρῆσιν.] Μετὰ τὴν συνουσίαν. ἐπιθι τὰς εἰς τὸ περὶ ἀέρων, ὑδάτων, τόπων, Γαλατικῆ γραφείσας μοι σημειώσεις (σελ. 353). — Στ. 16, Κληρονόμοι.] Οἱ τῷ ἄνδρι προσήκοντες. — Στ. 17, Μινώαν τὴν ἐν Σικελίᾳ.] Τὴν καὶ Ἡράκλειαν κληθεῖσαν, καὶ, ἀμφοτέροις τοῖς ὀνόμασιν, Ἡράκλειαν Μινώαν. Στ. 19, Ἄλυκον.] Ἐκ διορθώσεως τοῦ πρὸ ἐμοῦ, ἀντὶ τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς, Λύκον. — Στ. 25, Καπηλεῖον οὐκ ἔστι μεταβολικόν.] Κάπηλοι καὶ Μεταβολεῖς ἐσήμαινον παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις, οὓς ἡμεῖς νῦν Μεταπράτας ἢ Μεταπωλητάς καλοῦμεν. Κάπηλοι δὲ ἡμῖν εἰσιν, οἱ πωλοῦντες τὸν εἶνόν, καὶ Καπηλεῖον, ὁ τόπος ἐν ᾧ πωλοῦσιν αὐτόν· οὐδὲ τῶν ἀρχαίων ἀγνωσάντων τὴν τοιαύτην σημασίαν· εἶγε καὶ ὁ Κάπηλος εὗρηται παρ' αὐτοῖς ἐπὶ τοῦ εἰσποῦλου, καὶ τὸ Καπηλεῖον, ἐφ' οὗ πωλεῖται ὁ εἶνος.

ΣΕΛ. 216, Στ. 1, Ἐάν ἀλώ τις κλέπτων.] Καὶ μὴν Ἀλιανὸς (Ποικ. Ἰς. II, κδ.) ἐπὶ τῶν μοιχῶν τεθεῖσθαι τὸν νόμον φησὶν ὑπὸ Ζαλευκοῦ· ὃ καὶ μᾶλλον εἰκός· μήποτε οὖν ἐγγράπτο παρ' Ἡρακλείδῃ· Κλεπτογαμῶν, ἢ Κλεψιγαμῶν. Στ. 4, Πολέμαρχος.] Ἄθλιον εἶτε κύριον ὁ Πολέμαρχος ἐνταῦθα ὀνομά ἐστιν, ἢ ἄλλως ἀρχὴν σημαίνει τὴν πολλαχῶ τῆς Ἑλλάδος καθεστῶσαν, ἢ δὶάκει τὰ περὶ τὸν πόλεμον. — Στ. 8, Ὡς μὲν μυθολογῶσιν.] Εἰ μὴ τῶν γραψάντων ἁμαρτία παρεῖδον ὁ Μὲν, δῆλον, ὅτι ὁ ἐπιτεμῶν τὰ Ἡρακλείδου παρεῖπε καὶ ἑτέραν αἰτίαν, δι' ἣν ἐξάνεσσαν ἐξ Ἐλύμνιου οἱ τὰς ἐν τῷ Ἄθφ Κλεωνάς οἰκίσαντες Χαλκιδίεις. Ἐλύμνιον δὲ εἰσικεν αὐτὴν τὴν Ἐββοῖαν νῆσον λέγειν, δόξαν τοῦτο καὶ τῷ πρὸ ἡμῶν ἐκδότῃ (Ἰδ. Στέρ. περὶ πόλεων, λξ. Ἐλύμνιον). — Στ. 12, Ἐν Κεφαλωνίᾳ Προμνήσου υἱὸς κ. τ. λ.] Ἐγραψα κένταῦθα, ὡσπερ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 213), διὰ διπλοῦ τοῦ λ. — Στ. 14, Τὰς τε κόρας... ἐγίνωσκεν.] Σημιοῦ καὶ ἕτερον συγγραφέα, τῷ Γινώσκειν ἐπὶ τοῦ, Γυναικὶ συνεῖναι, χρῆσάμενον, παρὰ τὸν Πλούταρχον, παρ' ᾧ μόνω φησὶν Ἑβρίκος ὁ Στέφανος ἐντετυχημένος ταύτῃ τῇ σημασίᾳ. χωρὶς εἰ μὴ τις οὐκ αὐτοῦ Ἡρακλείδου, ἀλλ', ὃ καὶ μᾶλλον εἰκός, τοῦ τὸν Ἡρακλείδην ἐπιτεμόντος εἶναι τὴν λέξιν ὑπόνοσήσειε. παρὰ γὰρ τοῖς ἀρχαιότεροις τῶν Πτολεμαϊκῶν χρόνων ἢ χρῆσις οὐχ εὗρηται· πολλὴ δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον, καὶ μάλιστα τοῖς τῆς παλαιᾶς τε καὶ νέας διαθήκης συγγραφεῦσι, παρ' οἷς οὐ μόνον ὁ ἀνὴρ γινώσκειν λέγεται τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ καὶ ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. — Στ. 16, Εἰς τὴν κοίτην ἀπέκτεινε.] Ἀντὶ τοῦ, Ἐν τῇ κοίτῃ. καὶ τοῦτο ἐκ τῆς τῶν μεταγενεστέρων συνηθείας (Ἐπιθι τὰς εἰς τὸν Ἠλιόδωρ. σημ. σελ. 41). — Στ. 18, Ἐπικλεῆς ἐγένετο.] Εἰς τοῦτο δεῖν τρέπειν ἐγνώκα τὴν ἡμαρτημένην γραφήν, Ἐπὶ κλέος ἐγένετο. ἐστι δὲ τὸ Ἐπικλεῆς ταυτὸσημον τῷ Περικλεῆς, καθὰ καὶ τὸ Ἐπιφανῆς τῷ Περιφανῆς. — Στ. 19, Μαρτυρεῖ.... Ὀμηρος παραβαλεῖν εἰς Κεφαλωνίαν.] Ἴσως γραπτέον. Παραβαλῶν, μετοχικῶς. ὁσατέρως δ' ἂν ἔχοι τὰ τῆς γραφῆς, ἀπροσδίνουσον παντάπασιν ἐνταῦθα τὸ περὶ Ὀμήρου λεγόμενον, καὶ εἰσικεν ἀλλοχθὲν προσραφῆναι τοῖς Ἡρακλείδου ὑπὸ τοῦ τὰς πολιτείας ἐπιτεμόντος. τὰ αὐτὰ δ' ὡς εἰπεῖν, καθάπερ ἐσημειώσατο καὶ ὁ πρὸ ἡμῶν, φέρεται καὶ τῷ ψευδῶς εἰς Ἠρόδοτον ἀναφερομένῳ Ὀμηρικῶ βίῳ. — Στ. 24, Οφιοῦσσα.] Ἐγραψα καὶ πᾶν διὰ διπλοῦ τοῦ σ, διὰ τὰ ἀνωτέρω (σελ. 354) εἰρημένα. καὶ Τῆνος δὲ, καὶ

ἄλλαι πολλαὶ νῆσοι Ὀψιῦσσαι ἐκλήθησαν, ὑπὸ τῶν πρώτως οἰκισάντων αὐτάς· εἰκὸς γὰρ τοὺς πρώτον οἰκίζοντας χώρον ὄφεισι καὶ ἄλλοις παραπλησίαις θηρίοις πολλαῖς περιπίπτειν.

ΣΕΛ. 217, στ. 1, Φώκεαν.] Διὰ διφθόγου παρ' ἅπασι τοῖς Ἱστορικῶν καὶ Γεωγράφοις ἡ Φώκαια, καθάπερ ἐσημείωσατο καὶ ὁ πρὸ ἡμῶν, εὐγεμνὴ διὰ τοῦτο μετακινήσαντα εἶναι φάσκων τὴν παρ' Ἡρακλείδῃ γραφὴν, ἄλλως τε καὶ ἐπεὶ ἔστιν ἡ τῶν ἀρχαίων νεμισμάτων τὴν διὰ τοῦ εἰ γραφὴν φέροι. — Στ. 2, Φώκην εἰς τὸ ξηρὸν εἶδον ἐκβαίνουσαν.] Ὁ δὲ Στέφανος (περὶ πολ. λέξ. Φώκαια), « Διὰ τὸ πολλὰς ἀκολουθήσαι φώκας τοῖς » κτίσασι » φησὶ. σημειῶσαι δὲ καὶ τὸ, Εἰς τὸ ξηρὸν (ἀντὶ τοῦ, Εἰς τὴν ξηρὰν) ὃ ἐχρήσατο καὶ Πελοπίδης (Κ, ε) καὶ Νίκανδρος (Ἀλεξίφ. 704), κατὰ τοὺς αὐτοὺς σχεδὸν ἀλλήλοις χρόνους ἀκμάσαντες. φέρεται δὲ καὶ παρὰ τῷ Στοβαίῳ (ΙΑ, σελ. 149) γνώμη Σωτίωνος οὕτως ἔχουσα, « Οἱ θελήσαντες μέχρι τοῦ κλύδωνος συνδιανήχονται τοῖς κολυμβῶσι, πρὸς δὲ τὸ ξηρὸν οὐκ ἐξοκέλουσιν κ. τ. λ. » — Στ. 6, Εἰς λέβητας ζέοντας.] Λέπει τὸ, Ἐνέβαλλε, ἢ τι τοιοῦτον ἕτερον βῆμα, διὰ γραμικῶν ἴσως ἀμάρτημα. — Στ. 7, Εἰς τοὺς Κρατῆρας τοῦ πυρός.] Τῆς Αἴτης δηλονότι. — Στ. 9, Ἐνέπρησε δὲ καὶ τὴν μητέρα καὶ τοὺς φίλους.] Ὁ δῆμος τὴν μητέρα καὶ τοὺς φίλους τοῦ Φαλάριδος, ὃ δὴ καὶ ἕτεροι πρὸ ἡμῶν συνῆκαν. ἔσκει δὲ τινα παραλιπεῖν ἐνταῦθα ὃ τὰ Ἡρακλείδου ἐπιτεμῶν ἐνδέχεται γὰρ τὴν ἐντελῆ γραφὴν ὑπάρξει, « Ὀνπερ ὃ δῆμος ἐτιμωρήσατο τοῖς αὐτοῖς ἐνέπρησε δὲ καὶ τὴν μητέρα κ. τ. λ. » ἴν' ἡ ὁ νοῦς, ὅτι ἐν αὐτῷ τῷ ταύρω (ἢ καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ οἰκίᾳ) ἐνέπρησεν ὃ δῆμος τὸν Φαλαριν, καὶ τὴν μητέρα, καὶ τοὺς φίλους αὐτοῦ. παραπλήσιον δὲ τοῦτο τοῖς περὶ Διονυσίου τοῦ τυράννου ἰσορημένοις· κάκειν γὰρ, ταῖς Δοκρῶν θυγατράσιν ἀκολαστότερον χρῆσαμένῳ, τὴν ἴσιν ἀπέδωκεν οἱ Δοκροί, μετὰ τὴν τῆς τυραννίδος κατάλυσιν, τὴν τε γυναῖκα καὶ τὰς θυγατέρας αὐτοῦ καταπερυεύσαντες (Ἀθήν. Περικ. ἱς. Θ, η). — Στ. 10, Ἀλκιμάνης... Ἀλκιμάνης.] Ἀλκιμάνης γραπτέον εἶναι ὑπέλαβον οἱ πρὸ ἡμῶν ἀντὶ τοῦ Ἀλκιμάνης. ὃ δὲ σχολιάσας τὸν Πίνδαρον (Ὀλυμπ. Β, 82, Γ, 68, Πυθ. 5, 4) οὕτε τοῦ Ἀλκιμάνου, οὕτε τοῦ Ἀλκιμάνου μνημονεύει, ἀλλ' ἕτεροις ὀνόμασι καλεῖ τοὺς διαδεξαμένους τὸν τύραννον. — Στ. 11, Εὐθένησαν.] Ἐν ταῖς πρὸ τῆς ἡμετέρας ἐκδόσεσιν ἀπάσαις, πλὴν τῆς τελευταίας, ἐγράφετο, Εὐσθένησαν, ἴσως οὐ χεῖρον. τῇ δὲ Εὐθενῶ σημαίνει τὸ, Εὐτυχῶ, Εὐημερῶ, οὐδενὶ ἄλλῳ διαφέρειν τοῦ Εὐθηνῶ, πλὴν τῷ ἀττικώτερον εἶναι ἐκείνου, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς Γραμματικοῖς. ἀντὶ δὲ τῶν ὀνομάτων Εὐθένηαι, Εὐθηνεαι, ἢ Εὐθηνία, τὸ Εὐατηρία προελθεῖν φασὶ τοὺς Ἀττικούς. ἔσσει δὲ καὶ ἡ συνήθεια τὴν Εὐθηνίαν, ἣν καὶ χυδαῖζουσα εἰς τὴν Φθηνίαν, παρέτρεψε, καθὰ καὶ τὸ Εὐθειάζω εἰς τὸ Φτιάζω, ἢ Φτιάνω. — Στ. 13, Κεφάλῳ.] Τὰ κατὰ τὸν Κεφάλον, τοῖς περὶ Ἀκρχαγαντίων κακῶς ὑπὸ τῶν προτέρων συνημμένα, εἰς τοὺς Ἰθακησίους μετένηγκεν ὁ πρὸ ἡμῶν ἐκδοτὴς. — Ὁ δὲ ἐντύχη θῆλει.] Προσέτεθη τὸ, Θῆλει, ἐκ τοῦ Ἐτυμολόγου (σελ. 144)· οὕτω γὰρ ἐκεῖνός φησιν, « Ἀρκεῖσιος, ὃ ἦρως, ὃ πᾶππος Ὀδυσσεῶς, ἢ Ἀρκεσσίης δὲ ἐν τῇ Ἰθακησίῳ πολιτείᾳ, τὸν Κεφα

• λον, οἰκοῦντα ἐν ταῖς ἀπ' αὐτοῦ κληθείσαις Κεφαλληνίαις νήσοις, ἀπαιδα
 • ἐπὶ πολὺ ὄντα, ἐρόμενον τὸν θεόν, κελουσθῆναι ὧ ἂν ἐντύχῃ, θήλει συγιε-
 • νέσθαι· παραγεγόμενον δὲ εἰς τὴν πατρίδα, καὶ δὴ ἐντυχόντα ἄρκτῳ, κατὰ
 • (γρ. κατὰ τὸν) χρησμὸν συγενέσθαι. τὴν δὲ, ἐγκύμονα γενομένην μετα-
 • βαλεῖν εἰς γυναῖκα, καὶ τεκεῖν παῖδα Ἀρκείσιον, ἀπὸ Ἄρκτου ». — Στ. 14,
 Τὸν δὲ περιτυχεῖν ἄρκῳ.] Οὐκ ἔτρεψα εἰς τὸ Ἄρκτῳ τὸ Ἄρκω, διὰ τὸ ἐνδέ-
 χεσθαι τὸν ἐπιτεμόντα τὰ Ἡρακλείδου ἄνευ τοῦ τ γράφαι, εἴτε τοῦ ὀνόματος
 ἐκκηκίσαντος ἢ δὴ δίχα τοῦ τ γράφασθαι, εἴτε τὴν τοῦ Ἀρκείσιος πρὸς τὸ
 Ἄρκος συγένειαν ἐκδηλωτέραν πειῆσαι βουλόμενον· ὅτι δὲ ἐλέγετο Ἄρκτος καὶ
 Ἄρκος, ἐσημειώσατο καὶ ὁ Εὐστάθιος (Ὀδυσσ. Ε, σελ. 223), μαρτυρεῖ δὲ καὶ
 ἡ συνθήκη οὐκ ἀπὸ τῆς Ἄρκτου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς Ἄρκου παραλαβούσα τὴν
 Ἀρκούδαν. — Στ. 15, Καὶ πλησιάσαντος γενέσθαι γυναῖκα.] Οὕτω γραπ-
 τέον ἔναι, ἀντὶ τοῦ, Καὶ πλησιάσαντα γενηῖσθαι γυναῖκα, συνῆκε μὲν καὶ
 ὁ πρὸ ἡμῶν, καίπερ οὐ καταχωρίσας εἰς τὸ κείμενον, δῆλον δὲ καὶ ἐξ
 ὧν ἐφθημεν ἐξ Ἀριστοτέλους παραθέμενοι. — Στ. 18, Ὠνεῖται ταῦτα.] Τὸν
 πρεσβύτην καὶ τὴν πίτταν, ἣ ἦν τοῦ πρεσβύτου, καθὰ δῆλον ἐκ τοῦ Πλου-
 τάρχου (Κεφαλ. Ἑλλν. λδ.), ὅς καὶ Πυρρίαν ὀνομάζει, τὸν παρὰ τῷ Ἡρα-
 κλείδῃ; Παρίαν.

ΣΕΛ. 218, στ. 2, Ἐν τῇ ἀποστάσει.] Ἀποσασίς ἐνταῦθα σημαίνει, ὡς
 ἐδόξέ τισι τῶν πρὸ ἡμῶν, Ἀποθήκην, ἤτοι τόπον ἐπιτήδειον εἰς ἀποθεσιν
 καὶ φυλακὴν τῶν εισαγομένων πωλήσεως ἕνεκα φορτίων· ἐπεὶ καὶ, Οἰνκαὶ
 ἀποσάσεις, ἰδίως οὕτω λεγόμεναι, εὔρηται παρὰ τῷ Σουίδα (λέξ. Κριός·
 ἐπιθι καὶ τὰς εἰς Σουίδα καὶ Ἡσύχιον διερθώσεις τοῦ Τουπίου, Τομ. Α,
 σελ. 364). μνημονεύει τῶν Ἀποσάσεων καὶ ὁ τὸν Ἀριστοφάνη (Ἰππ. 997)
 σχολιάσας. ἦσαν δ' αὐταὶ περὶ τοὺς λιμένας, ἢ δῆλον καὶ ἐκ τοῦ Στράβωνος
 (σελ. 794) ἐν οἷς φησι, περὶ τῆς κατ' Αἴγυπτον Ἀλεξανδρείας τὸν λόγον ποιού-
 μενος, « **Εἶτα τὸ Καισάριον**, καὶ τὸ ἐμπορεῖον, καὶ ἀποσάσεις· μετὰ ταῦτα
 » τὰ νεώρια μέχρι τοῦ ἑπταστάδιου. ταῦτα μὲν τὰ περὶ τὸν μέγαν λιμένα
 » κ. τ. λ. ». Καὶ ἡ Ἐξαίρεσις δὲ ταῦτ' ὅντος δηλοῦν τῇ ἀποστάσει· ἦν δὲ
 « τόπος τις Ἀθηναίων, ἐνθα ὑπεξαιρούμενοι τὰ φορτία ἀπετίθεντο » καθὰ
 φησιν ὁ ἑτυμολόγος (σελ. 347) — **ΙΑΣΣΩΝ.**] Τὴν Ἴασσον, Καρικὴν πόλιν,
 καὶ τοὺς παρὰ ταύτῃ Ἴασσίας, οὕτως ἐκφέρει καὶ Ἀθηναῖος, καὶ τινα τῶν
 ἀρχαίων νομισμάτων· Πολύβιος δὲ, Στράβων, καὶ ἄλλοι διὰ διπλοῦ τοῦ σ.
 Στ. 8, Ἰχθυῶσσα.] Ἐγράψα διὰ διπλοῦ τοῦ σ, διὰ τὰ πρόσθεν εἰρημένα
 (σελ. 354) — Διὰ τὸ κάλλος τῶν... ἰχθύων.] Ἄμεινον γράφειν, Διὰ τὸ πλη-
 θος τῶν ἰχθύων, ὡς γράφεται καὶ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ (Α, σελ. 30)· καὶ αὐτὸς
 δὲ Ἡρακλείδης ἀνωτέρω (σελ. 216) Ὀφιοῦσαν ἐφη κληθῆναι τὴν Ρόδον,
 διὰ τὸ ΠΑἪΘΟΣ τῶν ἐνότων ὄφρων. — Στ. 11, Μετὰ τοῦ πατρὸς.] Οὕτως
 ἐν ἀρχαίᾳ τινὶ ἐκδόσει ὀρθῶς, ἀντὶ τοῦ, Κατὰ τοῦ πατρὸς. Δαίδαλος δ' ὁ
 πατὴρ ἦν ὁ δεῖξας τὴν εἰς τὸν Λαβύρινθον εἰσοδὸν τῷ Θησεῖ. — Στ. 12,
 Εἰς Λαβύρινθον.] Γράφει ἐνάρθως, Εἰς τὸν Λαβύρινθον. — Στ. 18, Καὶ
 Θεβαίους, οὕσι φειδωλοῖς, πολλὰ ὤφειλον.] Ἐπιθι τὰ εἰς τὸν Αἰλιανὸν (I;
 ιδ, σελ. 323), σημειωθέντα μοι, περὶ τῶν ἐκ τῆς ἀργίας κακῶν.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ.

ΣΕΛ. 221, ΣΤ. 1, Ἀντίπατρος, Νικολάου.] Οὐ μόνον ταῦτα μέχρι τοῦ « Ἐπί τὴν ὡς ἀληθῶς πατρῶαν ἐσίαν ἐπανελθόντας φιλοσοφεῖν (σελ. 223, « στ. 12) » ἐκ τοῦ Σουΐδα (λέξ. Ἀντίπατρος, καὶ Νικολάος) ληφθέντα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐξῆς (σελ. 224, στ. 22) ἀπὸ τοῦ, « Καὶ πρᾶκταλέσας ὅσα δὴ φιλοσοφῶν » μέχρι τοῦ, « Ἐγρήτο οὐδὲν χείρσιν ἢ φίλοις (σελ. 228, στ. 18) » ἐκ τῶν Κωνσταντινου τοῦ Πορφυρογεννήτου περὶ Ἀρετῆς καὶ κακίας ἐπιγραφομένων παρεκβολῶν, κακῶς ὑπέλαθεν ὁ πρῶτος ἐκδύς αὐτοῦ Νικολάου εἶναι, τούτῳ μόνῳ χρησάμενος τεκμηρίῳ τῷ ὑπὸ τοῦ Σουΐδα λεχθέντι, ὅτι Νικολάος ἔγραψε καὶ περὶ τοῦ ἰδίου βίου καὶ τῆς ἑαυτοῦ ἀγωγῆς. εἰκὸς γὰρ τὸν μὲν ὑπὸ Νικολάου γραφέντα βίον ἑαυτοῦ, χρόνου παρανάλωμα γεγονέναι, καθὰ καὶ τὰ πλείετα τῶν Νικολάου· τὰ δὲ περὶ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ παρόντος σωζόμενα ταῦτα, ἤπερ ὀρθῶς ἐσημείωσατο ὁ πρὸ ἡμῶν ἐκδότης, τὰν Νικολάου φίλων ἢ μαθητῶν τινι συγγραφῆναι. διὸ καὶ ἡμεῖς οὐκ ὠκνήσαμεν αὐτὰ τῶν λοιπῶν διασεῖλαι. — Στ. 7, ὤνησε δὲ μυρία τούτῳ.] Πρὸς τὸ, Δόγῳ δεινότητι, ἀναφέρεται τὸ, Τούτῳ. — Στ. 20, Τοῦ Ἰουδαίων.] Τυπογράφῳ ἀδελφείᾳ παρελείφθη τὸ δεύτερον ἄρθρον. γράφει τοῖνον. ὡς παρὰ τῷ Σουΐδα γράφεται, Τοῦ τῶν Ἰουδαίων.

ΣΕΛ. 222, ΣΤ. 1, Καὶ Πλατωνικός.] Γράφεται παρὰ τῷ Σουΐδα, ἢ Πλατωνικός. ἔτρεψα δὲ τὸν διαζευκτικὸν εἰς τὸν συμπλεκτικόν· τὸν μὲν γὰρ Περιπατητικὸν οὐδὲν κωλύει καὶ Πλατωνικὸν ἅμα γεγονέναι· ὁ δὲ λέγων ἐν ταῖς ἐξῆς Σουΐδας ζηλωτὴν μάλιχα γενέσθαι Ἀριστοτέλους, διὰ τὸ ποικίλον τῆς περὶ τὸν ἄνδρα παιδείας, οὐκ ἂν εἰκότως, εἰσὶν διςάζων. Περιπατητικὸν ἢ Πλατωνικὸν, ἐνταῦθ' αὖτε τὸν Νικόλαον ὀνομάζοι. — Ἐν βιβλίῳ ὀγδοήκοντα.] Ὁ δὲ Ἀθήναιος (σελ. 249) ἑκατὸν καὶ τεσσαράκοντα. πρὸς ταῖς τέσσαρας βιβλίους συγγραφέναι φησὶ τὸν Νικόλαον. — Στ. 4, Πλακούντας.] Ἠπόρηται, διὰ τί ὁ μὲν Σουΐδας καὶ ὁ Φώτιος Πλακούντας· καλοῦσιν τοὺς ὑπὸ τοῦ Νικολάου τῷ Καίσαρι πεμπόμενους, Φαινικοβαλάνους δὲ, ὃ τε Ἰδούταρχος καὶ ὁ Ἀθήναιος. καὶ ἐστὶ φάναι ὅτι παλάθαι φοινίκων ἦσαν τὰ πεμπόμενα σχῆμα ἔχουσαι πλακούντων, οἷαι καὶ παρ' ἡμῖν εἰσι νῦν αἱ τῶν ἰσχάδων παλάθαι, προσεμφορῶς τοῖς πλακῦσιν ὑπὸ τῶν χωρικῶν κατασκευαζόμεναι, καὶ οἷας τὸ πάλα, κατὰ φησὶ Θεόφραστος (περὶ φυτῶν, Δ, γ), κατασκευάζον οἱ περὶ τὴν Θηβαίδα κατοικοῦντες, τὸν τῆς κοκκυμηλέας καρπὸν ξηραίνοντες καὶ τὸν πυρρῆνα ἐξαιροῦντες. — Ἠχούον· μελιτούττας.] Περιέγραφε τὰς δύο ταύτας λέξεις, ὡς κακῶν κακῶς πρόσθεσαν ἑρμηνείαν παρὰ τινος· λείπεται γὰρ καὶ ἐν τινι τῶν τοῦ Σουΐδα ἀντιγράφων, ἢ φησιν ὁ Κυρέρης. — Στ. 7, Ἐν τῇ ὄλῃ.]

Παρά τῷ Σουίδα κακῶς, ἐν τῇ ἄλλῃ διωρθωσάμην ἐκ τῶν Παρεκβολῶν Οὐαλεσίου (σελ. 414). — Στ. 14, Τραγωδίας ἐποίει καὶ κωμωδίας.] Τραγωδίας Νικολάου, ἐπιγραφομένης, Σωσανίδος, μνημονεύει Εὐστάθιος (Παρεκβ. εἰς Διον. τὸν Περιηγ. 980) κωμωδίας δὲ λείψανον εἰσεν εἶναι τὸ παρὰ τῷ Στοβαίῳ (σελ. 148) Περί παρασίτων, ὃ καὶ ἡμεῖς, ἀκολουθήσαντες τῷ πρὸ ἡμῶν ἐκδότῃ, ταῖς λοιπαῖς τοῦ Νικολάου λειψάνοις ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 281) συνετάξαμεν.

ΣΕΛ. 223, στ. 11, Ἐπὶ τὴν ὡς ἀληθῶς πατρῶαν ἐσίαν ἐπανελθόντας φιλοσοφεῖν.] Διωρθωσάμην τὸ τοῦ Σουίδα, Ἀνελθόντας, τρέψας εἰς τὸ, Ἐπανελθόντας, οὕτω γράψαντας καὶ τοῦ πρὸ ἡμῶν, δηλ. δὲ ἄλλως ἢ τῆς γραφῆς ὀρθότης καὶ ἐξ ὧν μικρῶ πρόσθεν εἶρηκε.

ΣΕΛ. 224, στ. 18, Πλακουντίων.] Οὕτως ἔγραφα ἀντὶ τοῦ, Πλακούντων, διὰ τὸ ἐπαγόμενον οὐδέτερον ἄρθρον. — Στ. 19, Δεξιουμένου.] Ἐκ τῶν διαφόρων γραφῶν καὶ σημειώσεων Οἰσχαλίου ἀντὶ τοῦ, Ἐξιουμένου. — Στ. 20, Ὅσα παλαιᾶ μνήμης ἀναγνωσμάτων ἐχόμενα.] Ἐκ τῶν αὐτῶν, ἀντὶ τοῦ, Ὅσα παλαιὰ μνήμην ἀναγνωσμάτων ἔχομεν.

ΣΕΛ. 225, στ. 9, Ἴκοντα δὲ τὸν Νικόλαον δεόμενοι.] Οὐκ ἐῤῥωται τὰ τῆς συντάξεως, ἴσως διὰ γραφικὸν ἀμαρτημα. ὤφειλε γὰρ εἶναι, Ἴκοντος τοῦ Νικολάου ἐδετήθησαν. — Στ. 24, Πάλιν διαμαθεῖς.] Ἡ ταῦτο τὸ, Πάλιν, διαγραπτέον, ἢ τὸ ἐχόμενον. — Στ. 26, Ἐξαλλαπτόντων.] Ἴσως ἐτέγραπτο, Ἐξαπατώντων.

ΣΕΛ. 226, στ. 10, Ἐπήγετο.] Διωρθωσάμην τὸ σόλοικον, Ἐπήγε· χρεῖα γὰρ ἐνταῦθα τοῦ μέσου, Ἐπήγετο, ὅπερ ἀναλύεται εἰς τὸ, Ἐπήγε φεβ' εἰαυτοῦ. μακρῷ δ' ἂν ἀμεινον ἐλληνίζεις, εἰ γράσας. Συνεπήγετο, περιελὼν τὸ ἐχόμενον, Ὀμοῦ. — Στ. 13, Θάπτεν δὲ λαμπρότατα ἐφελκυστήθη.] Ὁ μὲν νοῦς πρόσθως· ἢ δὲ λέξις οὐκ ἐῤῥωται, διὰ τοὺς γράψαντας ἴσως. — Στ. 15, Ἴδονῆς δ' (ὃ τάχα πρ. θαυμασὸν ἂν εἴη) ἠσινουσῶν κατεφρόνει.] Οὐκ εἶχον ὅπως ἄλλως διορθωσάμην τὴν παρ' ἄσασιν ἡμαρτημένην ταύτην γραφὴν, "Ἴδονῆς δὲ τάχα τῷ θαυμάσῳ ἢ, εἴ τις οὖν κατεφρόνει". ὁ νοῦς, Ἴδονῆς δὲ (ὃ τάχα τινὶ θαυμασὸν ἂν δοξείεν) ὁμοιασθήσατε κατεφρόνει.

ΣΕΛ. 227, στ. 3, Καὶ ταῖς πρὸς τοὺς ἰδιώτας κοινωνίαις.] Ἐγράφετο, Ἡ ταῖς πρὸς τοὺς κ. τ. λ. — Στ. 6, Ἄλλ' ὅ, τι ἂν ὁμολογήσειε.] Ἐγράφετο, Ἄλλ' ὅ, τι ἂν ὁμολογήσῃ. — Στ. 9, Καὶ διατριβῶν. πόνου δ' ἄλλοτριον.] Ἀσαφῆ ταῦτα, πρὸς δὲ, καὶ διορθώσεως ἀνεπίδεκτα, διὰ τὴν τῶν δύο σελίδων ἔλλειψιν. — Στ. 14, Χρησεται γὰρ αὐταῖς ἀφύρτως.] Σημειῶσαι τὸ ἀφύρτως ἐπὶ τοῦ, Ἀσυγγύτως, ἐν οὐδενὶ πω εὐρεθῆν, ἢ ἐν τῷ παρόντι βίῳ τοῦ Νικολάου, σωζόμενον ἐν τῷ ἐπιρρήματικῷ ἄμωρα τῆς συνθεσίας, ἢ καὶ τὸ ἐπίθετον, Ἄμωρος, ἐφύλαξε, παρὰ τὸ Φόρω, περὶ οὗ ἐπιθὶ τὰ σημειωθέντα μὲ εἰς τὸν Ἀδριαγόν (σελ. 328). — Στ. 16, Εἰς οὐδὲν ἀποπον ἐχρήσατο, ἀλλ' εἰς κ. τ. λ.] Οὕτω διορθώσατο Οὐαλέριος τὴν ἡμαρτημένην γραφὴν, εἰς οὐδένα τρόπον ἐχρήσατο ἀλλ' εἰς ἧνε μὴν ἔχεις ἂν καὶ οὕτω διορθῶν, "εἰς οὐδὲν πρέτερον ἐχρήσατο ἀλλ', ἢ εἰς" παραβῶλων τῇ ἐξῆς (σελ. 254, στ. 21) γράσει.

ΣΕΛ. 228, στ. 1, Τῶν ἐν Ρώμῃ, εἰς ὧν οὐδαμῶς ἦει.] Ἐγράφετο

ἀσυναρτήτως, τῶν ἐν Ρώμῃ οὐδαμῶς φει, ὡς δῆλον αὐτοῖσιν εἶναι παραλειφθεῖν τι τοῖς ἀντιγραφεῦσι. τοῦτο δὲ ὁ μὲν Οὐαλέσιος ἀνεπλήρωσεν οὕτως, τῶν ἐν Ρώμῃ, ὧν εἰς τὰς οἰκίας οὐδαμῶς φει· ἡμεῖς δὲ ἰκανὰς εἶναι τὰς δύο μόνας λέξεις, εἰς ὧν, ὑπεπλήρωμεν, ἀναμνησθέντες τὸ τοῦ Σταγειρίτου, « Τὸ δι' ὀλίγων γινόμενον μάτην διὰ πολλῶν γίνεται ». — Στ. 10, Ἀπολείπων.] Ἐτραφα τὸν ἄοριον, Ἀπολιπῶν, εἰς τὸν ἐνεσῶτα. — Στ. 13, Φυόμενος.] Παρείληφα τὴν τοῦ Οὐαλεσίου διόρθωσιν, ἀντὶ τοῦ, Φυόμενος.

ΣΕΔ. 229, στ. 19, Ἐπὶ Ἀρταίου.] Οὕτω διωρθοῦσθαι παραινεῖ Οὐαλέσιος, ἀντὶ τοῦ, Ἐπὶ Ἀρβάκου· δῆλον δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐχομένων. — Στ. 25, Νάναρων.] Νάναρων γραπτὸν εἶναι ἀντὶ τοῦ Νάνυθρον, οἷ τε πρὸ ἡμῶν συνῆκαν, καὶ μαρτυρεῖ τὰ ἐχόμενα.

ΣΕΔ. 230, στ. 8, Εἴτις αὐτῷ Παρσώνδην συλλαβῶν ἄγει.] Ἐγράφετο Ἄγη· ἴσως ἐξ ἑτέρας γραφῆς, τῆς Ἀγάγη. — Στ. 13, Βοῆ τε καὶ ἀλαλήτῳ χρῆσθαι.] Ἐγράφετο κάκιςα, Βοῆ τε ἀλαλήτῳ χρῆσθαι, ὅπερ διωρθωσάμην τῇ προσθήκῃ τοῦ, Καί, καὶ τῇ τροπῇ τοῦ ἐπιθέτου εἰς οὐσιασικόν. Ἀλαλήτῳ δὲ εἶναι ὁ θόρυβος, καθὰ ἐρέθη καὶ ἐν ταῖς εἰς τὸν Ἡλιόδωρον σημειώσεις (σελ. 121). — Ὡς δὲ τὰ θηρία σοθήσων.] Ἐγράφετο, Σοθήσειν. — Στ. 25, Οἶνόν τε ἤδισον πίνειν ἐπέχον.] Ἐγράφα, Ἐπέχον, ἀντὶ τοῦ, Ἰπέχον.

ΣΕΔ. 231, στ. 3, Ἰπ' ἐμοῦ πάλαι ἔπαθες.] Ἐγράφετο κακῶς, Ἰπὲρ ἐμοῦ κ. τ. λ. — Στ. 13, Καθυπερισβισμένος.] Ἰπογεγραμμένος τῷ Στίθι, περὶ οὗ ἔπιθῳ τὰ εἰς τὸν Ἡλιόδωρον (σελ. 355) σημειωθέντα μοι. — Στ. 19, τὴν Μύλιττα.] Παρείληφα ἐξ Ἡροδότου (Α, ρλα.), δόξαν τοῦτο καὶ τῷ ἐμῷ φίλῳ Κλαυερίῳ, τὸ, Μύλιττα, ἀντὶ τῆς προτέρας γραφῆς, Μόλιν. — Στ. 20, τῶν Μουσουργῶν πεπεσμένον.] Περὶ τοῦ πλείους τῶν παρὰ τοῖς βαρβάρους μουσουργῶν, ἔπιθῳ τὸν Σουίδαν (λέξ. Μουσουργοί). — Στ. 22, Κισηρίας.] Κισηρίζω, ἢ Κισσηρίζω (διφορεῖται γὰρ τὰ τῆς γραφῆς), ἐστὶ τὸ ἐν τῇ συνθέσει διὰ συνθέτου λέξεως λεγόμενον Κισσαροκαθαρίζω, τούτῳ διὰ Κισσηρείως, (ἦν ἡ αὐτὴ συνθεσις Κίσσαρον, ἢ Κισσάριον οὐδατέρως, ἢ Ἐλαφρόπετραν, καλεῖ) λεαῖνῳ καὶ λαμπρῶν, τὸν ῥύπον ἀποξύων.

ΣΕΔ. 232, στ. 2, Νανάρῳ.] Ἐγράφετο κἀνταῦθα Νανύθρῳ, εἴτε τῶν ἀντιγραφάντων, εἴτ' αὐτοῦ Νικολάου ἀδελφεῖα. — Στ. 19, Πέμπει τινὰ τῶν πισοτάτων ἄγλων.] Γραπτὸν ἴσως τὴν τελευταίαν λέξιν, Ἄγλων, εἰ καὶ Σουίδας (λέξ. Ἄγλων), αὐτὸ τοῦτο παρατιθεῖς τὸ χωρίον, κατ' αἰτιατικὴν γράφει περὶ δὲ τῶν παρὰ Πέρσας ἡμεροδρόμων, τῶν ἰδίως Ἄγλων, ἢ Ἀσανδῶν, καλουμένων, ἔπιθῳ τὸν Ἡρόδοτον (Η, ζη) καὶ τὸν Ξενοφῶντα (Κύρ. παρ. Η, ζς). ἡ δὲ λέξις Περσικὴ, πολιτογραφηθεῖσα τοῖς ἀρχαῖοις Ἕλλησι· παρ' ἧν εἰ μεταγενέστεροι καὶ ῥῆμα ἐσχημάτισαν τὸ, Ἀγλῶν, ὡς πρῶτον ὄνομα χρῆσασθαι Μένανδρος, καὶ χρώμεθα μέχρι δεῦρο ἐν τῇ συνθέσει· ἐπὶ τοῦ ἀκούσθαι τίνε καὶ ἀμισθὶ καθυπηρετεῖν βιάζομαι. — Στ. 22, Οὐδαμῶς ἔφη.] Ἐγράφετο ἡμαρτημένος μετὰ τοῦ

συνδίσκου, Καὶ οὐδαμῶς ἔφη. — Στ. 29, Δαδόμενον.] Ἐγράφετο σολοικῶς, Δαδόμενος.

ΣΕΔ. 233, στ. 2, Πεπονημένοι γὰρ ἄν. . . . εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ δεσπότης αὐτῷ ὑπέρεσχε τὴν δεξιάν.] Προσέθηκα τὸν, Ἄν, τρέψας καὶ τὸ, Ἰπέρσχει, εἰς τὸ, Ἰπέρεσχε. — Στ. 6, Ἐκατὸν καὶ πεντήκοντα.] Τσαυτάς ἀριθμῆι καὶ ὁ τὰ Περσικὰ συγγραφῆς Κτησίας (παρ' Ἄθην. IB, σελ. 530) τὰς μουσουργίαις τοῦ Νανάρου, ὃν ἐκεῖνος Ἄνναρον ὀνομάζει. — Στ. 14, Ἄρα καὶ βούλει.] Ἰσως γραπτέον, Ἄρα γε βούλει. — Στ. 26, Ἐνθα ἦν ὁ βασιλεὺς, δεικνυσὶν αὐτῷ ὁ ἄγγελος.] Προσέθηκα δις τὸ ἄρθρον. — Στ. 27, Ἐν ἀγνοίᾳ γενόμενος.] Ἐκ διορθώσεως τοῦ Οὐαλεσίου, ἀντὶ τοῦ, Ἐν ἀνοίᾳ γενόμενος. — Στ. 30, Ἡ ται ἀνάγκη.] Ἐγράφετο, Ἡται ἀνάγκη. — Στ. 31, Ἐτλην. . . . ζῶν.] Γραπτέον, Ζῆν, ἀντὶ τοῦ Ζῶν πρὸς γὰρ ἀπαρέμφατον φιλεῖ φέρεσθαι τὸ Τλήμι, οἶον (Ἀριστοφάν. Πλούτ. 280),

. Φράσαι δ' οὕτω τέτληκας ἡμῖν.

Στ. 33, Ἐπειτα δὲ Νάναρον.] Ἄμεινον γράφειν, Ἐπειτα καὶ Νάναρον, ἦ, Ἐπειτα δὲ καὶ Νάναρον, διὰ τὸ προηγησάμενον, Ἄμα.

ΣΕΔ. 234, στ. 5, Καὶ ὁ βασιλεὺς ἀρίκετο.] Προσέθηκα τὸ ἄρθρον. — Στ. 13, Τέλος.] Σημειῶσαι, ὃ καὶ πρὸ ἡμῶν ἐσημειώσατο ὁ Οὐαλέσιος, τὸ Τέλος, ἐνταῦθά τε κἀν τοῖς ἔξῃς, ἐπὶ τῆς ψήφου τεταγμένον. ταύτην ἡ συνήθεια, Τέλος τῆς κρίσεως, ἦ, Ἀπόφασιν τρυ κριτοῦ, λέγει. — Στ. 17, Καὶ ἀργυροῦ νομίσματος κ. τ. λ.] Ἰσως γραπτέον, Καὶ Παρσώνδῃ ἀργυροῦ νομίσματος· εἰκὸς γὰρ παραλείφθαι τοῖς ἀντιγραφεῦσι τὸ ὄνομα τοῦ Παρσώνδου, ἦ δὴ πᾶσι ἐστὶ καὶ ἐκ τῶν ἐχομένων, « Παρσώνδῃ δὲ, ποιητὴν ὦν ἔδρασεν, ἢ ἑκατὸν τάλαντα ἀργυρίου ».

ΣΕΔ. 235, στ. 6, Καὶ εὔρε, καὶ ἡμύνατο.] Ἡμύνατο δὲ καὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα Ἀρταίου Παρσώνδῃς· περὶ ὧν ἀναγνώτω ὁ βουλόμενος Διόδωρον τὸν Σικελιώτην (Β, λγ). — Στ. 9, Ἐπεὶ πλῆσιον γίνεταί ὁ ἀνήρ.] Προσέθηκα τὸ ἄρθρον. — Στ. 18, Ὅ δὲ οἶα δὴ θαρβύνας αὐτόν.] Ἰσως ἔξάλειπτεται αἱ δύο λέξεις, Οἶα δὴ. — Στ. 32, Τοῦτ' οὐκ μεθέντι.] Ἄμεινον γράφειν κατ' αἰτιατικὴν, Μεθέντα.

ΣΕΔ. 236, στ. 9, Σὺ τε πάντων. . . . καὶ εἰς μακαρία.] Ἐτρέψα τὸν, Δὲ, εἰς τὸν Τέ, καὶ τὸ, Ἡς, εἰς τὸ, Εἰς. — Στ. 11, Πείραν λάβοις. . . . τὸ ξίφος ἦται.] Περιττῶς καὶ συγκεχυμένως ἐγράφετο ταῦτα ὧδε, « Πείραν ἢ λάβοις, ἀλλὰ γὰρ μοι παρήνεσας τοιοῦτον γενέσθαι. Ταῦτα γράψας ὑπὸ τῷ προσκεφαλαίῳ τίθησιν· εἰς ἄδου ἀπίων ἀνδρείως. σὺ γὰρ μοι παρήνεσας τοιοῦτον γενέσθαι. καὶ τὸ ξίφος ἦται ». διορθωσάμεθα, ὡς ἐνεδέχεται ἀρκούντως, πρὸς τὸ εὐσύνετον. — Στ. 18, Καὶ τὴν βασιλείαν ἔχειν.] Προσέθηκα τὸ ἄρθρον. — Στ. 23, Ἐβασίλευεν.] Εἰς τοῦτο ἔτρέψα τὸ, Ἐβασίλευσεν. — Στ. 24, Οἱ δὲ ἄνδρες ἤδη κατέλιπον τὰς γυναῖκας ὑπὸ ζηλοστυπίας κ. τ. λ.] Οὐ συνάδει τὰ λεγόμενα τοῖς παρὰ τῷ Απολλοδώρῳ (Α, θ) μεμυθολογημένοις περὶ τῶν Δημνίων γυναικῶν. ἐνδέχεται τίνων ἐξ ἑτέρων μυθολογῶν αὐτὰ παραλαβεῖν τὸν Νικόλαον, ὡς ὑπέληπε καὶ ὁ πρὸ ἡμῶν ἐκδότης (ἐπεὶ μὴθ' Ὀμηρος οἶδε τὸν εἰς τούς Δημνίους ὑπὸ τῶν γυν

νακῶν τοιμηθέντα φόνον)· ἐνδέχεται δὲ καὶ τὴν γραφὴν ἡμαρτῆσαι τοῖς ὕστερον, ὡδὶ πως ἔχουσαν τέως, τοὺς δὲ ἀνδρας ἤδη κατέκτειναν (ἢ Κατέλυσαν) αἱ γυναῖκες ὑπὸ ζήλατουσίας.

ΣΕΔ. 237, στ. 15, Κωλυούσης.] Ἀντὶ τῆς ἡμετέρας ταύτης διορθώσεως ἐγράφετο, Καλοῦσης, ὃ κακῶς διορθοῦτο Οὐαλέσιος γράφων, Ανακαλοῦσης. — Στ. 26, Ὁ βασιλεύσας πρῶτος τῶν Τρώων.] Ἐγράφετο, Ὁ βασιλεὺς πρῶτος τῶν Τρώων, ἀπεναντίας τῇ τῶν Ἑλληνιζόντων χρήσει. — Στ. 31, Ἡσυχονεν.] Ἐπὶ τῆς κ'αρανόμου μίσεως τὸ Ἡσυχονεν, καθὰ καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ἐντροπίασεν· ὃ δὴ καὶ ἐν τοῖς προσθεν (σελ. 312) σεσημειώται.

ΣΕΔ. 238, στ. 6, Τὰ κτήματα.] Τὰ κτήνη ἐκδεκτέον ἐνταῦθα, καθὰ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. — Στ. 9, Πολλὰς δὲ στρατείας.] Ἀνθυπέβαλον τῷ, Στρατείας, τὸ, Στρατείας, περὶ οὗ ἐπιθι τὰ εἰς τὸν Ἡλιόδωρον (Μέρ. Β, σελ. 296) εἰρημένα. — Στ. 11, Κράβον.] Κράμβον γράφει ταύτην ὁ Σούιδας (λεξ. Μόξος)· ἦν ὁ πρὸ ἐμοῦ ἐκδότης τὴν αὐτὴν εἰκάζει εἶναι τῇ παρὰ τῷ Στράβωνι (σελ. 666) καλούμενῃ Κραμβούση, πόλει Λυκίας. — Στ. 17, Τιμὴν ἔταξεν.] Ἐπὶ τοῦ Ἡἔξατο, τ'ουτέστιν ὑπέσχετο, ἐνταῦθα τὸ Ἐταξεν καθὰ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ φασὲν, « Ἐταξε νὰ πέμπη κατ' ἔτος δύο λαμπάδας » εἰς τὸν ἅγιον Γεώργιον. ἡ αὐτὴ δὲ συνηθεῖα καὶ Τάγμα, καὶ Τάξιμον, λέγει τὴν Εὐχὴν. ὅθεν καὶ ὁ Ἡσύχιος « Εὐχὰς, τάγματα » φασίν, ὃ μὴ συνέντες οἱ κριτικοὶ, ἄλλος ἄλλως διορθοῦν ἐπεχείρησαν (ἐπιθι τὰς εἰς τὸν Ἡσύχ. σπμ. Τομ. Α, σελ. 1537, καὶ τὰς Εὐνίου εἰς τὸν Ὀμηρον Ἠιάδ. Β, 525, σπμ.). ἴσεν δὲ καὶ ἀργαιότεραν χρῆσιν τοῦ Τάγματος παραβῆσθαι ἐξ Ἀριστοτέλους (Ὀικονομ. Β, σελ. 594), ἐν οἷς περὶ Διονυσίου τοῦ Σικελίας τυράννου φασίν, ὅτι τῶν γυναικῶν « ἐκέλευσε τὴν βουλομένην χρυσοφορεῖν » τάγμα τι ἀνατιθέσαι ἐν τῷ ἱερῷ. οὐ μόνον δὲ ἐπὶ τῶν ἱερῶν τὸ Τάγμα καὶ τὸ Τάσση, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πάσης ἀπλῶς ἐπιταγῆς καὶ ὑποσχέσεως, οἷον (Πρωτοῦρι. σελ. 301).

Τριάντα πέμπει πᾶσα ἀργά, καὶ τάσσει τως καὶ δῶρα.

Στ. 19, Καμβλίτας.] Τοῦτον Κάμβλητα ὁ Ἀθήναιος (σελ. 415), παρὰ τὴν Κάμβλης εὐθείαν, ὀνομαζέει Κάμβητα δὲ ὁ Αἰλιανὸς (Α, κζ), παρὰ τὴν Κάμβης. — Στ. 21, Ἐπίθυσαντα καταπαγεῖν.] Οὐκ ὠκνησα τρέψαι τὸ, Ἐπιθυμήσαντα, εἰς τὸ, Επίθυσαντα, ἀνθ' οὗ ὁ Ἀθήναιος (σελ. 415) τῷ, Κατακρυσουργήσαντα, ἐχρήσατο. — Στ. 30, Ἀμυθαονιδῶν.] Οὕτως ἐγράψα ἀντὶ τοῦ, Ἀμαθαιονιδῶν· δηλον δὲ οὐ μόνον ἐκ τῆς Λατινικῆς μεταφράσεως, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς μυθολογίας· Ἀμυθάων γὰρ ἐκαλεῖτο ὁ τοῦ γένους ἀρχηγός. — Τὸ παλαιόν.] Οὕτως γράσκτεον; καὶ οὐχ ὡς ἐγράφετο ταῖς πρὸ ἡμῶν, ἐν τρισὶ λέξεσι, Τὸ πάλαι ἐν.

ΣΕΔ. 239, στ. 2, Διαικίδης.] Ἐκ τοῦ Σουῖδα (λεξ. Ἀλκή) ἡ γραφὴ ἀντὶ τοῦ, Διαικίδασι. — Στ. 3, Ἀμυθαονίδαις.] Καὶ αὖθις κακῶς ἐγράφετο Ἀμαθαιονίδαις, ἢ ὅθεν καὶ τοῦ Σουῖδα (λεξ. Ἀλκή). — Πλοῦτον δὲ περ Ἀτρείδην.] Οὕτως καὶ Σουῖδας, ἀντὶ τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς, Πλοῦτον δὲ παρ' Ἀτρείδην. — Στ. 8, Ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ συνεπίηγετο.] Ἐπίπεν ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ἢ τελευταία λέξις, ἀνθ' ἧς ὁ πρῶτος ἐκδότης τὸν Νικόλαον,

ἀναπληρῶν διορθώτου, ἤγε μεθ' ἑαυτοῦ ταύτης τῆς διορθώσεως, καίπερ οὐδὲν πλέον δηλοῦσα ἢ ἡμετέρα, πολλῶ πρόχειε βραχυτήτι, ἧς μάλιστα κατασαχάζεσθαι χρὴ τοὺς τὰς γραφικὰς ἀμαρτίας ἐπανορθοῦντας. — Στ. 16, Τῶν δὲ ὑίων.] Παρὰ τῷ Σουίδα (λέξ. Λυκίων) γράφεται, Τῶν δὲ ὑίων αὐτοῦ. — Στ. 20, Ἰερῶ.] Ἐκ τοῦ Σουίδα (Αὐτ.), ἀντὶ τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς, Ἰερῶ. — Στ. 21, Ραγέντων.] Παρὰ τῷ Σουίδα (Αὐτ.), Ἐκραγέντων. — Στ. 23, Ὅτι ὁ Ἰππομένης.] Παράθεσι τοῖς ἀνωτέρω (σελ. 249) σημειωθεῖσι περὶ Ἰππομένουσι τὰ παρόντα.

ΣΕΛ. 240, στ. 2, Δείσασα μὴ μιν κατείπη.] Ἐκ τοῦ Σουίδα (λέξ. Ἀταλάντη) τὸ, Κατείπη, ἀντὶ τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς, Κατείπει. — Στ. 3, Προδιαβάλλει] Διορθωσάμην τὸ ἡμαρτημένως ἐνταῦθα τε καὶ παρὰ τῷ Σουίδα (Αὐτ.) γραφόμενον, Προδιαβάλλει. — Στ. 7, Ἐχθρὸν ἐντακείνω.] Ἐκ τοῦ Σουίδα (Αὐτ.) τὸ Ἐκείνω, ἀντὶ τοῦ, Κάκείνω. — Στ. 11, Τὸν θεὸν ἐρέσθαι.] Προσθήκα τὸ ἄρθρον φρισμένον γὰρ θεὸν λέγειν βούλεται, τὸν Ἀπόλλωνα. — Στ. 18, Καὶ τὴν τότε κριθεῖσαν.] Ἰσως γραπτεῖν, Καὶ τὴν τότε κρίσει αὐτοῦ, τοῦ Δικουργου δηλαδὴ, κρίναντος ἑαυτὸν διεργάσασθαι. — Στ. 27, Καὶ σιθεῖσιν ἐν ὄρεσι.] Ἐτρέψα τὸ, Σιθεῖσιν, εἰς τὸ, Σιθεῖσιν, τοῦτο βυλομένης τῆς τοῦ λόγου συντάξεως, καὶ παραινέσαντος τοῦ προτέρου ἐκδοτέου.

ΣΕΛ. 241, στ. 2, Οἷδέ γέ τι.] Οὕτως ὁ Σουίδας (λέξ. Δικουργος), ἀντὶ τοῦ, Οἷ δὴ τι. — Στ. 3, Ἐναντίως.] Ἐκ τοῦ Σουίδα καὶ αὐτὴ ἡ γραφή, ἀντὶ τοῦ, Ἐναντίον. — Στ. 8, Καταλαβὼν ἐσπάραττε.] Παρὰ δὲ τῷ Σουίδα γράφεται, Καταβαλὼν ἐσπάραττε.

ΣΕΛ. 242, στ. 5, Ἀλουργῆ.] Ἑλληπτικῶς τοῦ ἱμάτια. ὁ δὲ Σουίδας (λέξ. Μάγνης), Ἀλουργεῖ, κατὰ δετικὴν ἐνικὴν, γράφει, πρὸς τὸ, Κόσμω, συνάπτων. — Στ. 6, Στροφίω] Ἐγράφετο, ὡς καὶ παρὰ τῷ Σουίδα, Στρόφω, ἀνθ' οὗ παρεῖληφα τὸ Ἄστροφω, ἑτέρων διορθωσαμένων. — Στ. 7, Τούτου δὲ πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι.] Παρὰ δὲ τῷ Σουίδα. Τούτου μὲν καὶ ἄλλοι πολλοί. Στ. 10, Οἱ δὲ τούτων συγγενεῖς.] Τῶν γυναικῶν δηλαδὴ. παρεῖληφα τὴν ἑτέρων διόρθωσιν ἀντὶ τῆς προτέρας γραφῆς, Οἱ δὲ τούτου συγγενεῖς. — Στ. 17, Τέλος δὲ.] Παρὰ δὲ τῷ Σουίδα, Τέλος δὲ καί. — Στ. 19, Σαδυάτης.] Κακῶς Ἀλυάττην τοῦτον ὀνομάζει Σουίδας (λέξ. Ἀλυάττης). — Στ. 24, Δασκάλει.] Γράφεται καὶ διὰ διφθόγσου, Δασκάλειον. εἰς δὲ πόλις Βιβουσίας, Δασκάλει τανῶν ὀνομαζόμενον, ὡς φησὶ ὁ Μιλέτιος — Στ. 30, Σαδυάττεω ἠώς.] Ἄρδυος μὲν ὤν, ἢ φησὶν Ἡρόδοτος (Α, ιγ). — Στ. 31, Εἰς ἄνδρας.] Διορθωσάμην ἐκ τοῦ Σουίδα (λέξ. Ἀλυάττης), ἀντὶ τοῦ, Εἰς ἄνδρα.

ΣΕΛ. 243, στ. 1, Καὶ δικαιοτάτος.] Παρὰ δὲ τῷ Σουίδα (Αὐτ.) γράφεται, Καὶ δικαιοτάτος, καὶ ἀνδρικότατος. — Στ. 4, Παρήγιδε.] Διορθωσάμην ἐκ τοῦ Σουίδα (Αὐτ. καὶ λέξ. Κροῖσος), ἀντὶ τοῦ, Περιήγιδε. — Στ. 11, Ἐμπορον.] Ἐκ τοῦ Σουίδα (λέξ. Κροῖσος), ἀντὶ τοῦ, Ἐπαρχον. — Στ. 20, Παμφάης.] Ὀρθῶς ἐνταῦθα γράφεται, Παμφάης, παροξυτονῶς, περὶ οὗ ἐπιθὶ τὰ εἰρημῆνα μοι εἰς τὸν Ἀλιανόν (σελ. 307).

ΣΕΛ. 244, στ. 12, Αὐδῶν δις ἑπτὰ.] Ἡρόδοτος (Α, πς), Αὐδῶν δις ἑπτὰ παῖδας, φησὶ. καὶ ἴσως τοιαύτη ἦν καὶ παρὰ τῷ Νικολαῶ ἢ ἡ γραφή. —

ὧς δὲ ἐθεάσαντο Λυδοί.] Ἄμεινον γράφειν ἐνάρθρως, Οἱ Λυδοί. — Στ. 17, Τῆς πρὸς τοὺς ἀρχομένους φύλιας.] Διορθωτέον εἶναι φσην Οὐαλίσις; τῆς παρὰ τῶν ἀρχομένων φύλιας. — Στ. 30, Ἡ σὴ εὐσεβεία.] Οὐκ ἔρρωται τὸ χωρίον ὡφειλε γὰρ κἀνταῦθα, ὡς ἐν τοῖς ἐχομένοις, πειστικὸς εἶπεν, Πευ ἔξην ἢ σὴ εὐσεβεία; ἢ, Εἰς τί χρήσιμος ἡ σὴ εὐσεβεία; πούτις τί σε ὠρέλησε τὸ εὐσεβῆ γεγονάναι, ἐπειδὴ ταυτώ ὄντι οὐκ ἀμύνουσιν οἱ θεοί;

ΣΕΛ. 245, στ. 4, Οἴκτου πάντα ἀνέπλησεν.] Ἐτρεψα τὸ, Ἐνέπλησεν, εἰς τὸ, Ἀνέπλησεν. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ τῆς κυρίας σημασίας τάττει ἡ χοῆσις, ὄλον, « Ἐνέπλησε τὸν ἀσκὸν ὕδατος » τὸ δὲ Ἀναπλήθειν ταῖς τροπικαῖς μῶλον ἐννοίας ἀρμόζει (ἔπιθε τὰ σημειωθέντα ἀνωτέρω, σελ. 350). — Στ. 7, Ἀλλὰ προσδέχου με ταχύ.] Ἐτρεψα τὸ, Μαι, εἰς τὸ, Με. — Στ. 22, Καὶ μὴ συναπολείτο.] Ἐκ διορθώσεως τοῦ Οὐαλείσιου, ἀντὶ τοῦ, Καὶ μὴ συναπολλυται. — Στ. 29, Ἐντονόν τι φθαγξάμενη.] Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ Στιχηρὸν, Ἐμμετρον, τὸ Ἐντονον ἐνταῦθα. ἐφ' ἧς οὖπω κατεχωρίσθη ἐν ταῖς Δεξικαῖς. δῆλον δὲ καὶ ἐξ Ἡροδότου (Α, μζ), « Ἡ Πυθίη ἐν ἐξαμέτρῳ τόνῳ » λέγει τὰδε » Τόνον λέγοντες τὴν ποιητικὴν τοῦ λόγου σύνθεσιν. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ῥῆμα Ἐντείνειν ἐπὶ τοῦ Στιχουργεῖν τετάχθαι οὐκ ἔξιν ὅσις ἠγγόκηεν.

ΣΕΛ. 246, στ. 6, Ἀνακαλεῖται πάλιν Σόλωνα.] Ἴσως ἐγράφετο, Ἀνακαλεῖται τὸν Σόωνα· πλὴν εἰ μὴ τι ἐξερρή τοῦ χωρίου, πρὸς ὃ συνάπτετο τὸ Πάλιν. — Στ. 13, Ἐξημμένην.] Ἴσως Ἐξημμένην· σπάνιος γὰρ ἡ πρὸς αἰτιατικὴν σύνταξιν τοῦ, Πρόσειμι. — Στ. 16, Χειμῶν... ἐξ ἡούς.] Ἡ τοπικῶς ἐκδεκτέον τὸ Ἐξ-ἡούς, τρυτέτιν, ἐκ τῆς Ἀνατολῆς ἤρξατο ὁ χειμῶν, ἢ χρονικῶς καὶ ταυτοσήμως, τῷ ἔωθεν, ἤγουν ἀπὸ πρωίας, ὡς ἐξεδέξαντο καὶ οἱ μεταφράσαντες Λατινισί. ἐνδέχεται μέντοι εὐδύτερον τούτων ἀληθές εἶναι, ἀλλ' ἠμαρτήσθαι τὴν γραφὴν, οὖσαν τὸ πάλαι, Χειμῶν ἑξαισίος, καθὰ καὶ Πλάτων καὶ Ξενοφῶν καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πλείους ὄλοι φύουσιν ἐπιθετικῶς συνάπτειν τὸ ἑξαισίος τῷ Χειμῶνι. — Στ. 18, Νερούμενος πάντεθεν.] Διέγραψα τὴν ἀσθησιν, ἣν πολλάκις οἱ ἀντιγραφεῖς ἀβλεποῦντες οὐ μόνον παραλείπουσι, καθὰ μαι εἴρηται ἐν ταῖς εἰς τὸν Ἰπποκράτην (Περὶ ἀέρ. ὑδ. τόπ. Τόμ. Β, σελ. 45) σημειώσεσιν, ἀλλὰ καὶ προστιθέασιν, οὐδὲν δὲν δέον, μετὰ τὰς εἰς ὅσ' ἠγοῦσας λέξεις. — Στ. 23, Καὶ καταπατωμένοις.] Προσέθηκα τὸν σύνδεσμον. — Στ. 30, Καὶ ἀναμένειν.] Οὐκ ἀπιθάνως ὁ πρὸ ἡμῶν ἐκδότης γραπτέον εἶναι, Κελεύσαι ἀναμένειν, ὑπελήφην. Τὸν γε μὴν Ζωροάστρην, Πέρσαι ἀπ' ἐκείνου διεῖπαν.... βεβαιωσάμενοι.] Οὐκ ἔρρωται τὸ χωρίον. Οὐαλείσιος ὡστο γραπτέον εἶναι, Τὸν γε μὴν Ζωροάστρην αἰδύμενοι Πέρσαι κ. τ. λ.

ΣΕΛ. 247, στ. 12, Ἐπήγγο.] Διορθωσάμην τὸ κακῶς γεγραμμένον, Ἀπήγγο. — Στ. 14, Ἐν ᾧ δὲ οὗτοι περὶ ταῦτα ἦσαν κ. τ. λ.] Ὀλον τουτί τὸ διήγημα μέχρι τοῦ, « Δίδωσι τῷ Φαυσύλω (σελ. 249, στ. 17) » καὶ τὸ ἐχόμενον, « Ὅτι τοῦ Ῥωμύλου » μέχρι τέλους (σελ. 250), εὐρήνται ὡς εἶπεν ἀπαραλλάκτως παρὰ τῷ Ἀλικαρνασσεῖ Διονυσίῳ (Ῥωμαϊκ. Ἀρχαιολογ. Βιβλ. Α, πβ-πδ, καὶ Βιβλ. Β, λβ-λδ), εἴτε τοῦ Νικολάου ταῦτα παρὰ τοῦ Διονυσίου λαβόντος, ὡς οἱ πλείους ὑπέλαθον, εἴθ', ὃ καὶ πιθανώτερον ἡμεῖς γε φαίνεται, τῶν ἀντιγραφῶν τὰς ἐκ τοῦ Διονυσίου ταῖς ἐκ τοῦ

Νικολάου παρεκβολαῖς ἐγκαταμιζάντων. οὐδὲ γὰρ εἰκός, οὕτως ὑπόγειον Διονυσίου συγγραψάντος (κατὰ γὰρ τοὺς αὐτοὺς, ἢ γοῦν οὐ πολλῶ διεστηκότας ἀλλήλων, ἤμασαν ἀμφοτέρω χρόνους) τὸν Νικολάου αὐταῖς λήξει τὰ ἐκείνου εἰς τὴν ἰδίαν μετενεγκεῖν ἰσορίαν, ἄνδρα τοῦ καθήκοντος προσοούμενον, ἄλλως τε καὶ Διονυσίου οὐ χειρὸν συγγραφεῖν οἶόν τε ὂντα. — Φαυσύλος.] Ἐνταῦθα καὶ δι' ἔλλου τοῦ διηγήματος, ἀντὶ τοῦ Φαυσύλου ἔγραψα, καθὰ φέρεται παρὰ τῷ Διονυσίῳ, Φαυσύλος. ἐστὶ γὰρ Ρώμαικόν τὸ ὄνομα Faustulus ὑποκοριστικῷ τύπου, ὡς ἂν τις ἐξελληνίσαι βουλόμενος ἔπει, Εὐτυχίλος, παρὰ τὸ Faustus, ὃ ἐστὶν Εὐτυχής. — Στ. 15, Ἀμύλιον.] Ἐγράφετο κακῶς, Αἰμύλιον, ὃ μετεκόσμησα εἰς τὸ Ἀμύλιον, καθὰ γράφεται καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς. ὁ δὲ Διονύσιος, Ἀμύλιον, γράφει. — Στ. 31, Φερόμενον.] Ἐτέρων διορθωσάντων παρὰ τῷ Διονυσίῳ, παρεῖληφα τὴν γραφὴν, ἀντὶ τοῦ, Λεγόμενον.

ΣΕΛ. 248, ΣΤ. 1, Εἰ μὴ λήξει τὰς ἀληθείας.] Ἐγράφετο, Τῆς ἀληθείας ὄθεν ὀρηθεῖς ὁ Οὐαλέσιος διορθοῦτο, Τὰ τῆς ἀληθείας προειρόμεν μὲνοι ἀποκαταστῆσαι τὴν παρὰ τῷ Διονυσίῳ τῷ Ἀλικαρνασσοῦ φερόμενῃ γραφῇ, Τὰς ἀληθείας· καὶ γὰρ οὐ μόνον τὸ ἐνικόν, λέγειν τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ καὶ τὸ πληθυντικόν, λέγειν τὰς ἀληθείας, δόκιμόν ἐστιν, ὃ καὶ Σουΐδας (λέξ. Ἀλήθεια) ἐπεσημειώσατο. ἢ δὲ γρη῏σις, ἦν οὐδ' ἢ νῦν συνήθεια ἀπέσραπται, παρὰ Μενάνδρῳ μάλιστα καὶ Φιλῆμονι τοῖς Κωμικοῖς. — Στ. 27, Ἐπιστρέψας κατήγορος γίνεται.] Ἀντὶ τοῦ Ἐπιστρέψας, φέρεται ἐν τισὶ τῶν ἀντιγράφων Διονυσίου, Ἐπιτρέψας, οὐκ ὀρθῶς. οὐχ ἦττον δ' ἡμάρτηται καὶ ἡ μετὰ τὸ, Ἐπιστρέψας, ζήεις ὁ γὰρ νοῦς, Ἐπιστραφεῖς ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἦν ἐξέλλετο, ἢ, Μεταβαλὼν τὴν γνώμην, κατήγορος γίνεται κ. τ. λ.

ΣΕΛ. 249, ΣΤ. 10, Νομίτωρ.] Ἐγράφετο ἐνταῦθα Νεμέτωρ. παρὰ δὲ τῷ Διονυσίῳ δι' ἔλλου, Νομίτωρ. — Στ. 30, Καινινή, καὶ ἄλλαι.] Ἐγράφετο κακῶς Κησίη. παρὰ δὲ τῷ Διονυσίῳ φέρεται, Καινινή, καὶ Ἄντερμα, καὶ Κροσσαμαρία, ὡς εἶναι τὰς πάσας πόλεις τρεῖς. — Στ. 31, Πρόφασιν μὲν, τὸ μὴ λαβεῖν.] Προσέθηκα τὸν, Μὲν, ἐκ τοῦ Διονυσίου. λείπει δὲ παρ' ἐκείνου τὸ ἀπαγορευτικόν, Μὴ, ὁποτέρως δὲ φράσεις (ὃ καὶ θαυμάσιον ἂν τοι δοξείεν) ὃ αὐτὸς εἶπαι τῶν λεγομένων νοῦς· τὸ μὲν γὰρ σημαίνει, Πρόφασιν ποιούμεναι τοῦθ' ὅτι βούλονται δίκας λαβεῖν ἢ δὲ μετ' ἀπαγορεύσεως γραφῇ, Πρόφασιν ποιούμεναι τοῦθ' ὅτι δίκας οὐκ ἔλαβον.

ΣΕΛ. 250, ΣΤ. 5, Χρήμασι πλείοσι δυναμένους.] Οὐκ ἀπιθάνως εἰκάζουσι τινας τὴν ἀρχαίαν γραφὴν ὑπάρχει, Χρήμασι πλείον δυναμένους. — Τῶν πλείσιχώρων.] Προσέθηκα τὸ ἄρθρον ἐκ τοῦ Διονυσίου. — Στ. 13, Εἰ καθ' ἑν αἱ τρεῖς.] Καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Διονυσίου, ἀντὶ τοῦ, Εἰ καθ' ἓνα τρεῖς, ἐπιθὶ καὶ τὰς εἰς τὸν Ἡλιδωρον σημειώσεις (σελ. 74). — Στ. 17, Ἐνάγειν. Ἐξεστρατευμένων.] Ἡ γραφὴ ἐκ τοῦ Διονυσίου, ἀντὶ τῆς, « Ἐξάγειν. Ἐξεστρατευμένων ». Ἐξάγειν μὲν γὰρ τὸν πόλεμον ταῦτο δύναται τῷ τὴν στρατείαν ἤδη ποιῆσθαι ἐπὶ τοὺς πολεμίους· Ἐνάγειν δὲ τις λέγεται τὸν μῆψα παρόντα πόλεμον, ἀναρρίπιζων αὐτὸν καὶ κηρύττειν προ-τρέπων. — Στ. 25, Μαχόμενος.] Οὕτω Διονύσιος, ἀντὶ τοῦ, Μαχόμενον. — Στ. 29, Γενόμενός κ. τ. λ.] Ἐκ τοῦ Διονυσίου, ἀντὶ τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς, Γενομένης. — Στ. 33, Περιόικων.] Τὴν μὲν γραφὴν, Ἀπείκων, ἐνταῦθα τε

καὶ παρὰ τῷ Διονυσίῳ, ἡμαρτηθῆσαι καὶ οἱ πρὸ ἡμῶν εὐ μάλα συνῆκαν· κακῶ γε μὴν τὸ κακὸν ἰώμενοι, οἱ μὲν, Ἀλόντων, ἕτεροι δὲ, Αποθανόντων, ἄλλοι δὲ, Ἀποκτανθέντων, γραπτέον εἶναι ὑπεβλήθησαν. τῇ δὲ, Περιόικων (ὡς ἡμεῖς διαρθούμεθα), λέξει, τοὺς τῆς Καινίνης κατοίκους καὶ τοὺς συμμάχους αὐτῶν ἠηλοῖ, τοὺς ὑπὸ Ῥωμαίων καταπολεμηθέντας. — Ἀκροβίνια λαφύρων θεῶς.] Ἐκ τοῦ Διονυσίου ἡ γραφή, ἀντὶ τοῦ, Ἀκροβίνια θεῶς λαφύρων.

ΣΕΛ. 251, στ. 11, Διὰ δὲ τὸ μάλλον εἶτι ἔνδηλος γίνεσθαι.] Προσέθηκα τὸν, Δέ, διασίξας καὶ τὴν φράσιν τῶν πρὸηγουμένων διὰ τὸ σαφέστερον. παρείληφα δὲ καὶ τὴν τοῦ πρὸ ἡμῶν ἐκδοτοῦ διορθωσάν, Μάλλον εἶτι, ἀντὶ τοῦ, Μάλλον τι. ἴσως καὶ ἀντὶ τοῦ, ἔνδηλος, γραπτέον ἔκδηλος. — Στ. 12, Ὡν δὴ πρότερον οὐδὲ ὀνόματα ἠπίσταντο οἱ ἄνθρωποι, οὐδέ τις ὑπήκοος ἐγένοντο διὰ μνήμης, ἡμερωσάμενος, ὅποσοι κ. τ. λ.] Ἐτρέψα τὸ, Δέ, εἰς τὸ Δὴ, μετετόπισα δὲ, παρανέσαντος Οὐαλείσιου, καὶ τὸ, ἡμερωσάμενος, ὅπερ ἀμέσως ἐγράφετο μετὰ τὸ, ἄνθρωποι. — Στ. 18, Περὶ δὴ τούτου... ὡς ἂν εὐδοκίμειν ἐν καλοῖς ἔργοις.] Συγκέχυται τὰ τῆς συντάξεως. οὐκ ἐξήν δὲ οὐδὲ τὸ, ὧς ἂν εὐδοκίμειν, ὅπερ Οὐαλείσιος εἰς τὸ, ὧς ὄν εὐδοκίμειν, πρέπειν παρήγει, ἡμῖν δὲ δοκεῖ γραπτέον εἶναι, ὧς ἂν εὐδοκίμοιεν.

ΣΕΛ. 252, στ. 6, Οἱ καταστάντες δ' ἐπίτροποι.] Προσέθηκα τὸ ἄρθρον. Στ. 10, Καὶ τοῖς ἀνδράσι πολὺς ἐγγίνεται θόρυβος κ. τ. λ.] Τὰ μὲν τῆς συντάξεως ἀνακολουθεῖ ἢ γε μὴν γραφῇ οὐκ ἔσικεν ἡμαρτηθῆσαι, καὶ περ ἄλλως δόξαν Οὐαλείσιῳ, δε διαρθούτο, Καὶ, ὅπου τοῖς ἀνδράσι πολὺς ἐγγίνεται θόρυβος, ἐν πολλῷ ὁμιλῷ δημηγορήσας. κατὰ χώραν τοίνυν ἔων τὴν γραφήν, τοιοῦτον εἶναι τῶν λεγομένων ὑπολαμβάνω τὸν νοῦν· Καίσαρ Ἰθαυμάσθη ὑπὸ Ῥωμαίων, φύσεως ἀκρότητα δηλώσας ἐν ἡλικίᾳ τοιαύτῃ, καὶ δημιουργοῦντος αὐτοῦ, θόρυβος ἐγγίνεται τοῖς ἀνδράσι, τούτῳ ἐκκαταστάσαν τοῖς παρὰ τοῦ νέου Καίσαρος ἀδηγορηθεῖσιν οἱ ἄνδρες ἤδη τὴν ἡλικίαν ὄντες. — Στ. 10, Ἐξῆς τοῦ ἀπτεοῦ προση.] Ἐτρέψα τὸ Προσηεῖ εἰς τὸ Προσηεῖ.

ΣΕΛ. 253, στ. 4, Διὰ τὴν εὐπρέπειαν καὶ λαμπρότητα εὐγενείας.] Ἐγράφετο ταυτολόγως, Εὐγένειαν, ὃ τρεπτέον εἶναι εἰς τὸ, Εὐπρέπειαν, ὑπηγόρευσάν μοι τὰ ἐγόμενα, « Εὐπρέπεια καὶ λαμπρότητι γένους ». — Στ. 10, Ὅτε παῖς ἦν, ἐραῖτα.] Ἦν, ἀντὶ τοῦ, Ὡν, ἐκ διορθώσεως τοῦ Οὐαλείσιου. — Στ. 12, Νόμω τε μόνον ἀνὴρ ἦν.] Καὶ τοῦτο εἰς ἐκείνου, ἀντὶ τοῦ, Νόμων τε... — Στ. 16, Ἄτε δὴ πολλὰς γυναῖκας κ. τ. λ.] Ἐγράφετο ἀδιανοήτως, Ἀντηδὲ, ὃ τρέπω εἰς τὸ, Ἄτε δὴ, εὐ ταύτην εἶναι πεπεισμένος, ἄλλ' οὐκ ἔχων ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅπως ἄλλως ἐξεύρομι τὴν ἀρχαίαν γραφήν. — Στ. 20, Ἄτε εἰς τοῦμπρόσθεν τῆς ἡλικίας πρῶτων.] Ἐγράφα, Προῖων, ἀντὶ τοῦ, Προσίων. — Στ. 29, Κεχειρωμένου μὲν τοὺς ἐν τῇ Εὐρώπῃ πολέμους.] Γραπτέον εἶκοι, Πολέμους, ἀντὶ τοῦ, Πολέμους.

ΣΕΛ. 254, στ. 6, Τῆς στρατείας παρελύτο.] Ἐγράφετο, Τῆς στρατείας· περὶ οὗ ἐπιθὶ τὰ εἰς τὸν Ἡλιόδωρον (σελ. 296). — Στ. 16, Οὐδὲν πω πρότερον αἰτήσας.] Εἰς τοῦτο δεῖν ἔγνω τρέπειν τὸ, Οὐδέ πω πρότερον αἰτήσας. — Στ. 27, Στρατηγικῶς.] Οὐκ ἀπιθάνως Οὐαλείσιος, Στρατηγικῶς, γραπτέον εἶναι ὑπολαμβάνει, ἐκ τοῦ τῷ Σουετόνιῳ γραφέντος Βίου Ἀγούρου. — Στ. 33, Συνῶν δὲ ὁ παῖς αὐτῷ καὶ ἐν τοῖς θεάτρους καὶ κ. τ. λ.] Ἠκολούθηκα

τῇ διορθώσει τοῦ πρώτως ἐκδόντος, ἀντὶ τοῦ, « Καὶ ἐν τοῖς θεάτρσι. συνὼν » δὲ ὁ παῖς αὐτῶ, καὶ ».

ΣΕΛ. 255, στ. 2. Μικρὸν ὄσον ἦδη.] Διέγραφα τὸν κακῶς παρεμβληθέντα διαζευκτικόν, ἢ, μεταξύ τοῦ Μικρὸν, καὶ τοῦ ὄσον. τὸ ἐξῆς, Καὶ θεατρικῶς ἦδη μικρὸν ὄσον. — Στ. 13, Τούτου ἐπέτρεψεν ἐκείνω.] Οὕτω διορθῶν παρήγει ὁ Οὐαλέσιος, ἀντὶ τοῦ, Τούτῳ ἐπέτρεψεν ἐκείνου.

ΣΕΛ. 256, στ. 1, Διανοεῖτο ἐπαμῦναι τῷ πατρί.] Εἰς τὸ, Ἐπαμῦναι, θαρρῶν μετεπίσησα τὸ Ἐπειναι, ὅπερ ὁ Οὐαλέσιος ὀρθῶς μὲν συνῆκεν ἀδιανοήτων ὄν, οὐκ ὀρθῶς δ', ἐμὸι δοκεῖν, εἰς τὸ, Ἐπεξιέναι, τρέπειν παρήγει. — Στ. 20, Τὴν ἐπιμέλειαν ἅμα καὶ σύντασιν, ὡς πρώτος.] Ἀντὶ τοῦ, Σύντασιν, οὐκ ὤκησα γράφαι, Σύντασιν, τρυφερὰ τὴν τῆς πορείας σπουδὴν, τοῦτο μὲν διὰ τὸ προσηγασμένον, « Συνέταινε τὴν πορείαν, καὶ ἀπίσω τάχει γρησάμενος », τοῦτο δὲ, διὰ τὸ ἐπαγόμενον, « Ὡς πρώτος τῶν ἐκ Ῥώμης ἐξεληλυθῶτων ἦκεν » ἄλλως τε καὶ συνάδει ταῦτα τοῖς εἰρημέναις τῷ Σουετονίῳ, ἐν τῷ Αὐγούστου βίῳ, Super itineris industriam, ὅπερ οὐδὲν ἐξιν ἄλλῃ ἢ τῆς πορείας σύντασις. τὸ δὲ, Ὡς πρώτος, ἀντι τοῦ, Ὅτι πρώτος, ἐκδεχθέν, πλὴν εἰ μὴ τις γράφειν προαιροῖτο, Ὡς πρώτος, καθὰ παραινῶ Οὐαλέσιος.

ΣΕΛ. 257, στ. 1, Εἰς τὴν Καρχηδόνα.] Τὴν κατ' Ἰσθρίαν Καρχηδόνα, οὐ τὴν Λιβυκὴν λέγει. — Στ. 5, Περὶ ὧν ἐνέτυχεν. Ἄλλοι τε ἡγεμόνες κ. τ. λ.] Οὕτω διορθωσάμην τὸ ἀδιανοήτως γραφόμενον, Περὶ ὧν ἔτυχεν ἄλλων τε ἡγεμόνες. ὁ νοῦς, Περὶ ὧν ἐνέτυχεν, ἦγον ἐγρημάτισεν αὐτοῖς ὁ Καῖσαρ κ. τ. λ. εἶρηκε γὰρ ἀνωτέρω, ὡς ὁ Καῖσαρ ἦκεν εἰς Καρχηδόνα ἐντευξόμενος τοῖς γρηζοῦσιν. ὁ δὲ πρώτως ἐκδοὺς διορθοῦτο, Οἱ δὲ περὶ ὧν ἔτυχεν ἄλλων. — Στ. 6, Προσφεύγουσι.] Ἐκ διορθώσεως τοῦ πρώτως ἐκδόντος, ἀντὶ τοῦ, Προσφέρουσι. — Στ. 11, Ὀνομάζοντας.] Εἰς τοῦτο δεῖν ἐγγῶν τρέψαι τὸ παρ' ἅπασιν Νομίζοντας. — Στ. 23, Ἐν τῇ μετὰ ταῦτα.] Ἐκ διορθώσεως τοῦ πρώτως ἐκδόντος, ἀντὶ τοῦ, Ἐν τῇ μετὰ ταῦτα. — Στ. 24, Ἐν ἔργαις.] Ἐναργῶς γραπτέον εἶναι ὁ πρώτως ἐκδοὺς ὑπέειληφεν. — Στ. 31, Ἰουταί.] Σημειοῦ τὴν λέξιν οὐ τοῦ ἀρχαίου κόμματος οὖσαν, ἧς ἡ γρησις πολλὴ καὶ παρὰ τῷ Ἀλιαγῶ, καθὰ φησι Σουῖδας (λέξ. Ἰῶσαι).

ΣΕΛ. 258, στ. 30, Ἀποκρινόμενον.] Ἰσως, Ἀποκρινάμενον.

ΣΕΛ. 259, στ. 6, Διῆγεν.] Εἰς τοῦτο ἔτρεψα τὸ, Διήγετο.

ΣΕΛ. 260, στ. 1, Νικόλαος δὲ ὁ Λαμασκηνός κ. τ. λ.] Ἐνταῦθά τε καὶ τοῖς ἐχομέναις ὅσα παρελήθη ἐξ Ἰωσήπου, διορθωσάμεθα ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἰωσήπου, ἢ τῶν παρ' ἐκείνω διαφόρων γραφῶν, καθὰ καὶ τὰ ἐκ τοῦ Στεφάνου τε καὶ τοῦ Ἀθηναίου, ἐκ τῶν αὐτῶν. — Στ. 12, Τετάρτη.] Ἐν ἄλλοις γράφεται, Πέμπτη.

ΣΕΛ. 262, στ. 13, Βωταγίδαί.] Διὰ τοῦ π̄ ὁ Πουσανίας (Η, με), Πωταγίδας, ὀνομάζει τούτους. — Στ. 27, Ἐπίκλησις.] Ἐν ἄλλοις γράφεται, Ἐπίκλησις· ὅθεν προήχθησάν τινες διορθοῦσθαι, γράφοντες, Ἐπίκλησιν. — Στ. 28, Ἐνάτω.] Ἐν ἄλλοις, Πέμπτω.

ΣΕΛ. 263, στ. 5, Μυσῶν τ' ἀγγεμάχων.] Ἐκ τῆς Ἰλιάδος ραφφίδας Ν. 5. — Στ. 7, Τοῦ οὖν βασιλέως κ. τ. λ.] Ἐστὶ καὶ παρ' Ἡροδότῳ (Ε, 19) ἡ ἱστορία, παρὰ Λάσσουσά γε μὴν τῆς παρεύσης, ἣν λεικεν ὁ Νικόλαος

ἐκ Ἐάνθου τοῦ τὰ Λυδιακὰ γράψαντες ἠρανίσθαι. — Στ. 24, Ἐβδόμη κἀ εἰκοςῆ.] Διωρθασάμεθα ἐκ τοῦ Ἀθηναίου, ἀντὶ τοῦ, Ἐβδόμη καὶ ἑκατοσῆ. τῶν πρὸ ἡμῶν.

ΣΕΛ. 264, στ. 2, Μινυάδα.] Μινυάδα ταύτην ὀνομάζουσι Στράβων τε καὶ Πλίνιος. — Στ. 15, Γλαυκόν.] Γλαυκόν, οὐ, Γλυκὺ, γράπτειν εἶναι εἰκασε καὶ ὁ πρὸ ἐμοῦ ἐκδότης ἐκ τῆς Λατίνης τοῦ Γροτίου μεταφράσεως, καὶ ἔγραψε παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ, ἐξ ἀντιγράφων ἀναλεξάμενος, ὁ τοῦ Ἀθηναίου σοφὸς ἐκδότης. τὸ δὲ περὶ τοῦ γλαυκοῦ ὕδατος ἰσορούμενον οὐ καινόν· πολλὰς γὰρ τοιαύτας οὐ μόνον ἀναβλύσεις οὐκ ὄντων, ἀλλὰ καὶ τῶν ὄντων μεταβολὰς ὑδάτων ὑπὸ σεισμῶν γῆς συμβαίνειν ἴσασι οἱ τῆς φυσικῆς ἰστορίας ἐπιστήμονες, εἶεν καὶ ἄναγχος, σεισθεῖσης τῆς Ἰταλίας, πηγῆς φασί, περὶ τὴν πόλιν Κάσινον, τὴν νῦν Ἁγιον Γερμανὸν (San Germano), καλουμένην, εἰς θειῶδες ἐκ ποτίμου τὸ ὕδωρ μεταβληθῆναι (ἴδ. τὰς τῶν Παρισίων ἐφημερίδας 24 καὶ 25 Αὐγούστου 1805). — Στ. 22, Κάλχαις.] Κάλχην ἐνταῦθα τὸ φυτὸν λέγει, τὸ παρ' ἄλλοις καλούμενον Βούφθαλμον, ἢ Χρυσάνθεμον. Κάλχην δ' ὀμωνύμως ἐκάλεον καὶ τῆς πορφύρας τὸν κόχλον, ἢ φσην ὁ σχολιάσας τὸν Σοφοκλῆα (Ἀντιγ. 20), ἐξ οὗ τὸ παρὰ τῷ τραγικῷ τούτῳ, Καλχαινεταί, ἀντὶ τοῦ, Πορφύρεται. ἐλέγετο δὲ καὶ μεταθέσει τῶν στοιχείων Κάλχη καὶ Χαλχη· περὶ ὧν ἔπιθι τὸν Σαλμάσιον (Περὶ ὀμωνύμ. ὑλ. ἰατρ. σελ. 29).

ΣΕΛ. 266, στ. 15, Μόνον μετέλωσιν.] Ἐξ ἑτέρας γραφῆς τοῦ Ἰωσήπου, ἀντὶ τοῦ Μόνον μετέλωσιν. — Στ. 17, Τοῖς αὐτῶν ἔθεισι.] Ἐξ ἀμείνων ἑτέρας γραφῆς, ἀντὶ τοῦ, Τοῖς αὐτοῖς ἔθεισι.

ΣΕΛ. 267, στ. 2, Ἀρκεσίην, Μινυάν, Αἰγιάλιν.] Διὰ τοῦ μὲν Σουΐδας (λέξ. Σιμμίας) Ἀρκεσίην, τὴν Ἀρκεσίην. ἑτέροι δὲ Μελανίαν ἀντὶ τῆς Ἀρκεσίης καλοῦσι τὴν μίαν τῶν ἐν Ἀμοργῷ τριῶν πόλεων· τὴν δ' Αἰγιάλιν, Αἰγιάλιν δ' αὐτὸς Σουΐδας ὀνομάζει. — Στ. 4, Νάχιος.] Οὕτω παλαι διωρθωσάμενος παρὰ τῷ Στεφάνῳ, ἀντὶ τῆς προτέρας γραφῆς, Ἄχιος, ἐνέτυχον ἔπειτα τῇ Λατίνῃ μεταφράσει τῶν Νικολαϊκῶν λειψάνων τοῦ Οὐαλεσίου, φερύση Naxius, ὁ ἔστι, Νάχιος, καὶ οὐκ, Ἄχιος, καίπερ οὐδὲν ὄλω φήσαντος ἐν ταῖς σημειώσεσι περὶ τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς, ἣν ἀπερσεκέπτως εἰδέξαντο οὐ μόνον οἱ τὸν Στέφανον μεθερμηνεύσαντες, ἀλλὰ καὶ ὁ ἡμέτερος Μελέτιος ὁ Γεωγράφος (σελ. 490) « Ἀπὸ Καρχησίου, ἀνδρὸς ἀξιολόγου » φήσας. — Στ. 8, Παρωρέατας.] Ὡσαύτως καὶ Ἡρόδοτος (Δ, ρμη, Η, σγ) Παρωρέατας, καὶ Ἰωνικῶς, Παρωρήτας ὀνομάζει τούτους.

ΣΕΛ. 268, στ. 22, Ὁ γὰρ Ἡρώδης πολλοῖς τοῖς ἀναλώμασι. . . . πολυτελεῖς τῇ δαπάνῃ.] Προσέθηκα τοὺς ἑπτακαίδεκα τούτους εἰς τὴν (παραλειφθέντας τῷ Οὐαλεσίῳ) ἐκ τοῦ Ἰωσήπου, καθά καὶ ὁ πρὸ ἐμοῦ ἐκδότης, ὡς ἂν εὐδαιμόνητον γένοιτο τὸ ἰσορούμενον· ἐκ τοῦ αὐτοῦ δὲ Ἰωσήπου διωρθωσάμεν, καὶ τῶν παρ' Οὐαλεσίῳ τὰ πλεῖστα. — Στ. 23, Χορηγίας.] Προσέθηκα τὸ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ Ἰωσήπῳ παραλειφθὲν, Χορηγίας, τοῦ νοῦ πάντως ἀπαιτοῦντος τὴν λέξιν, ἄλλως τε καὶ ὑπαγορευομένην ὑπὸ τῶν ἐχομένων, « Εἰς ἅπαν ἐπαρκέσαι ταῖς χορηγίαις ».

ΣΕΛ. 270, στ. 17, Καὶ ὄσιν πηχῶν δέκα.] Σημείωσαι τὸ Πηχῶν τοῦ παρακμάζοντος ἑλληνισμοῦ, συναϊρηθὲν ὡς τὸ Ἀληθῶν, εἶτε αὐτοῦ Στράβω-

νος οὕτω γράψαντος (ὡς εὔρηται νῦν παρ' αὐτῷ γεγραμμένον, σελ. 719), εἴτε καὶ παρὰ τοῦ Νικολάου παραλαβόντος τὴν γραφὴν. Ἦν δὲ ὁ Στράβων σύγχρονος σχεδὸν τῷ Νικολάῳ. — Στ. 18, Συνῆν δὲ ὡς ρασι.] Ἄμεινον γράφειν, ὧς φησι, τουτέστιν ὁ Νικολάος· εἰκὸς γὰρ τὸν Στράβωνα, τοῖς Νικολάου ῥήμασιν ἐτι γρη῏θαι. — Στ. 23, Ἄλασθαι.] Εἰς τοῦτο, ἢ γοῦν εἰς τὸ Ἄλῆσθαι, τραπετέιν τὸ, Ἄλλεσθαι. — Στ. 26, ΖΑΡΜΑΝΟΣ.] Ὁ δὲ Δίων Ζάρμαρον τοῦτον κλεῖ. — Στ. 29, ΑΠΑΘΑΝΑΤΙΣΑΣ.] Ὀρθῶς οὕτω παρὰ τῷ Οὐάλλισίῳ, ἀντὶ τῆς παρὰ τῷ Στράβωνι ἡμαρτημένης γραφῆς, Ἀποθανατίσας.

ΣΕΛ. 271, στ. 3, Τούς δὲ ἀκουσίως.] Διὰ χειμῶνα δηλονότι ἀναγκασθέντας προσεῖν αὐτοῖς, ὡς ἐξηγεῖται ὁ πρὸ ἐμοῦ. ἄλλα μῆποτε γραφικῶς ἡμάρτηται τὸ χωρίον· τὸν γὰρ τοὺς ναυαγούς δεχόμενος εἰκὸς ἐστὶ καὶ τοὺς ὑπὸ χειμῶνος ἐξωσθέντας εἰς τὴν αὐτοῦ δέχεσθαι, ἢ γοῦν μὴ κολλάζειν. Οὐνοὺς δὲ λέγει τοὺς τὴν Θωνιάδα λεγομένην ἀκτὴν τὴν πρὸς Ἀπολωνία καὶ Σαλμυδρῶσῳ κατέχοντας. — Στ. 4, Ἀρίτονοι.] Ἀριμασποὶ, γραπτέον εἶναι εἰκάζει ὁ πρὸ ἐμοῦ· ἴσως γε μὴν ἡ ἀρχαία γραφὴ ἦν, Ἀρήρητινοι, ἀπὸ τοῦ Ἀρήρητιου, Τυρρηνικῆς πόλεως (Στράβ. Ε, σελ. 226, καὶ Στέφ. Βυζάντ. λέξ. Ἀρήρητιον), τῆς νῦν ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν καλουμένης Arezzo, ἧς τὰ κεράμα τῶν ἀγείων διεβεβόητο τὸ παλαι, διὰ τοῦ πηλοῦ τὴν χρηστότητα, καὶ τῆς σκευασίας τὴν τέχνην (ἴδ. Ἰδίνιον, Βιβλ. ΔΕ, ιβ, καὶ τοῦ Μαρτιάλου τὰ ἐπιγράμματα Α, νδ, καὶ ΙΔ, 4η). — Στ. 5, Τῶν χρησθηρίων.] Χρησθήρια, τὰ πρὸς θεωρίαν ἢ θυσίαν σκέυη ὠνόμαζον· ἔπειτα δὲ καταχρηστικῶς, καὶ ἐπὶ τῶν κατ' οἰκίαν σκευῶν ἔταξαν τὸ ὄνομα, ὡς φησι Πολυδεύκης. — Στ. 6, Δαρδανεῖς.] Τὰ αὐτὰ περὶ τούτων ἰσορεῖ καὶ ὁ Ἄλιανός (Δ, α). — Στ. 13, Κοινὰ ἔχοντες τὰ τε κτήματα κ. τ. λ.] Πλὴν ξίφους καὶ ποτηρίου, καθά φησι Στράβων (Ζ, σελ. 300). Σαρδολίβουας δὲ οὐδὲν ὄλωσ κεκτῆσθαι πλὴν κύλικος καὶ μαχαίρας ἐρεῖ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 276) ὁ Νικόλαος.

ΣΕΛ. 272, στ. 1, Τὰ τῶν Ἑλλήνων νόμιμα.] Ταύτην ἀνθυποβαλεῖν τὴν γραφὴν οὐκ ὠκνήσα τῇ προτέρᾳ, Τὰ τῶν ἄλλων νόμιμα. — Στ. 3, Μυσῶν τ' ἀγγεμάχων.] Ἐκ τῆς Ἰλιάδος (Ν, 5). — Στ. 13, Μέχρι Ἀθηνῶν καὶ Κιλικίας.] Οὐδεὶς πω, ἴσα γε ἐμὲ εἰδέναι, ἐξηγήσατο τί βούλεται λέγειν ὁ Νικόλαος διὰ τοῦ « Μέχρι Ἀθηνῶν καὶ Κιλικίας »· οὐδὲν γὰρ κοινὸν Ἀθῆνας καὶ Κιλικίαν. ἔσκει δὲ τὴν ἐφ' ἑκάτερα τοῦ Ταναΐδος ἐκστρατεῖαν αἰνιττεσθαι, καὶ τῆς μὲν ἐπὶ τὴν Εὐρώπην ὄρον γεγονέναι λέγειν τὰς Ἀθῆνας, ἧς ὁ Σικελιώτης Διόδωρος τὴν Θράκην φησί· Κιλικίαν δὲ τῆς ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, ἧς ἐκεῖνος τὴν προσεῖη Συρίαν ἔταξεν· ἵνα δὲ καταδηλότερον γένηται τὸ λεγόμενον, οὐ περιττὸν καὶ τὰς λέξεις αὐτὰς παραθεῖναι τοῦ Σικελιώτου (Β, μς) « Στρατεύσασαν δὲ [τὴν τῶν Ἀμαζόνων βασιλίσσαν] εἰς τὴν πέραν » τοῦ Ταναΐδος πεταμοῦ χώραν, καταπολεμηῖσαι πάντα τὰ ἔθνη μέχρι τῆς » Θράκης. στρατεῖσαι δὲ καὶ ἐπὶ θάτερα μέρη, καὶ πολλὴν τῆς Ἀσίας » κατακτήσασθαι, καὶ διατεῖναι τῇ δυνάμει μέχρι τῆς Συρίας ». μνημονεύει δὲ τῆς μέχρι Ἀθηνῶν ἐλάσεως τῶν Ἀμαζόνων (ἔτεσιν ἐμοῦ τι χιλίαις πρὸς τοῖς διακοσίοις γενομένης πρὸ τοῦ Χριστοῦ) καὶ Ἰσικράτης (Παναθηναϊκ.) καὶ ἕτεροι πλείοσι. — Στ. 15, Ὅτι τότε παρήκουσιν.] Διέσιξα τούτου

τοῦ χωρίου τὸ μέρος τῶν προσηγησαμένων, ὡς ἂν μὴ ἐκεῖνα αἰτιολογεῖν ὑποληφθήη ὁ σύνδεσμος. — Στ. 16, Ἐξυφάνωσιν.] Οὕτως ὁ τελευταῖος ἐκδότης τοῦ Στοβαίου, ἀντὶ τοῦ Ἐξυφάνωσιν. — Στ. 19, Ἐχουσι δὲ καὶ μέτρον τι ζώνης.] Οὐ μόνον δὲ Ἰθέρσιν, ἀλλὰ καὶ Κελτοῖς ἔθος εἶναι τοῦτο εἶκοι λέγειν Ἐφορος παρὰ τῷ Στράβωνι (σελ. 199). καὶ παρὰ Λακεδαιμονίους δὲ, καὶ παρὰ Ῥωμαίους, ζημιούσθαι τοὺς πολυσάρκους παραδεδώκασι ἕτεροι (Ἀθῆν. σελ. 550, Ἀλ. Ποικ. ἱς. ΙΑ, ζ. Ἀλ. Γῶλλ. Νυκτ. Ἀττ. Ζ, κβ).

ΣΕΛ. 273, στ. 1, Μεθ' ὀπλων ἀπαντῶντες.] Μνημονεῖται τῆς ἀλόγου ταύτης θρασυτήτος καὶ Ἀριστέλης (ΗΘ. Εὐδήμ. Γ, α). — Στ. 2, Ἰπομένουσιν ἕως κατακλύζονται.] Τὰ αὐτὰ καὶ Ἀδλιανός (Ποικ. ἱς. ΙΒ, κγ) περὶ τῆς μωρίας ταύτης, ἣν εἰκότως ὡς πλάσμα ἐκσυρίττει Ποσειδώνιος (παρὰ Στράβ. Ζ, σελ. 293) — Στ. 13, Πραύσιοι.] ἔθνος Ἰνδικόν, εἰς Πρασίους ὀνομάζει Στράβων. — Στ. 14, Οἰκήσαντες καὶ ἐν Κύπρῳ.] Ἐγράφετο κακῶς μετὰ δύο συνδέσμων, Οἰκήσαντές τε καὶ. — Στ. 24, Χρέος.] Χρέος οὐ μόνον τὸ ὀφλημά, ἀλλὰ καὶ τὸ δάνειον, ὡς ἐνταῦθα (ἐπιθι τὸν Ησύχιον λέξ. Χρέα, καὶ Χρέος).

ΣΕΛ. 274, ΣΑΥΝΙΤΑΙ.] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τοῦ Σουνίται. Σαυνίτας δ' ὀνόμαζον οἱ Ἕλληνες τοὺς παρὰ Ῥωμαίους Σαυνίτας, μέρος νῦν ὄντας τῶν ὑπὸ τῷ τῆς Νεαπόλεως βασιλεῖ τελούτων ἰταλικῶν ἐθνῶν. Σαυνίτας δὲ ὁ Στράβων (Ε, σελ. 250) αὐτοὺς καλεῖ· δε καὶ παραπλήσια τοῖς τοῦ Νικολάου ἱσσοῖ περὶ αὐτῶν λέγων. « Φασὶ δὲ νόμον εἶναι τοῖς Σαυνίταις » καλῶν καὶ προτρεπτικῶν πρὸς ἀρετὴν· οὐ γὰρ ἔξες διδόναι τὰς θυγατέρας » οἷς ἂν ἐθελῶσιν, ἀλλὰ κρῖνεσθαι κατ' ἔτος, δέκα μὲν παρθένους, δέκα δὲ » τῶν νέων, τοὺς ἀρίστους καὶ τὰς ἀρίστας· τούτων (γρ. τούτων οὖν) τῷ » πρώτῳ τὴν πρώτην δίδουσαι, τῷ δευτέρῳ τὴν δευτέραν, καὶ ἕξῃς οὕτως. » εἶν δ' ὁ λαθὼν τὸ γέρας μεταβαλλόμενος γένηται πονηρὸς, ἀτιμάζουσι » καὶ ἀφαιροῦνται τὴν δοθεῖσαν ». — Στ. 4, Λιθύρνοιοι.] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τοῦ Λιμύρνοιοι. ἴσως δ' ὀρθώτερον γραπτέον εἶσι, Λιθυρνοί, ἢ γούν, Λιθυρναῖοι. εἰσὶ δ' ἔθνος Ἰλλυρικόν, κατέγοντες τὰ πλείστα τῆς νῦν ὀνομαζομένης Κροατίας. — Στ. 7, Ἀρ' ἧς δ' ἂν ἀπολάβῃ τὸ παιδίον, ἕκαστος υἱὸν ὑπολαμβάνει.] Ἐγράφετο, πρὸ τῆς ἡμετέρας ταύτης διορθώσεως, Ἀρ' ἧς δ' ἂν ὑπολάβῃ τὸ παιδίον, ἕκαστος υἱὸν ἀπολαμβάνει. παραπλήσιον ἱσόρηκεν Ἡρόδοτος (Δ, ρπ) περὶ τῶν περὶ τὴν Τριτωνίδα λίμνην οἰκούντων Λιθύων. — Στ. 11, Παρθένον δὲ οὐ πρότερον κ. τ. λ.] Ἐπιθι τὰ Γαλατικὰ σημειωθέντα μοι εἰς τὸ Περί Αἰρών, ὑδάτων, τόπων, τοῦ Ἰπποκράτους (Τομ. Β, σελ. 260). — Στ. 13, Κερκέται.] Κολχικόν ἔθνος, τὰ πρὸς δούιν τε καὶ τὸν Πόντον οἰκοντές τοῦ Καυκάσου· ἐξ ὧν εἰκασίν εἶναι, ἢ γούν παρωνομάσθαι οἱ νῦν Κιρκάσιοι, ἢ Τζερκέζοι, καλούμενοι, καίπερ τὰ ἐπὶ θάτερα κατέγοντες οὗτοι τῶν Καυκασίων ὄρων. διορθώσθαι δὲ ἐν παρέργῳ καὶ ὁ Ζηνόβιος (Παραοιμ. Ε, κε) λέγων ὧδε περὶ αὐτῶν τε καὶ τῶν Ἰσσηδόων, « Παρὰ τοῖς ΚΕΚΕΡΤΑΙΟΙΣ οἱ ἐργάται τὰ φορτία βασάζουσιν, ἄχρις » οὐ τις αὐτὰ ἀνήσεται. Οἱ ΣΙΑΩΝΕΣ τοὺς γονεῖς ἐσθίουσι χωρὶς τῆς κερκέτας τὴν δὲ κεφαλὴν χρυσοῦσι ». γραπτέον γὰρ, « Παρὰ τοῖς ΚΕΡΚΕΤΑΙΣ οἱ ἐργάται. ἀνήσεται. ἸΣΣΗΔΩΝΕΣ τοὺς γονεῖς κ. τ. λ. »,

εἶγε καὶ Ἡρόδοτος (Δ , κς) τῶν Σκυθῶν τοὺς κατεσθίοντας τῶν ἀποθανόντων γονέων τὰ σώματα , Ἰσσηδόνας ὀνομάζει . εἰσὶ δ' αὐτοὶ , ἧ ᾤησιν ὁ περὶ τῆς Ἡροδότου γεωγραφίας Ἀγγλισὶ συγγραφέας (The Geographical system of Herodotus p. 133) Ρεννέλος , οἱ νῦν ὀνομαζόμενοι Οἰγυρες , ἢ Ἰγηρες , ἢ Ἐλυες , τῶ τῶν καλουμένων Καλμουίκων φύλῳ συγγενεῖς . — Στ. 16 , Μόσσυνοι .] Οὕτω καὶ Μέλας , καὶ Πλίνιος· Ξενοφῶν δὲ , Ἀπολλώνιος , Στράβων , καὶ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης , Μοσσυνοίκους αὐτοὺς ὀνομάζουσι , διὰ τὸ οἰκεῖν ἐν μοσύναις , ὃ ἐστὶ πύργαις . — Στ. 17 , Ἐὰν δέ τις δόξη κ. τ. λ.] Ἴσως γραπτέον , Ἐὰν δέ τι δόξη , ἢ καὶ Ἀπολλώνιος (Ἀργοναυτ. Β , 103ο) εἶρηκε , περὶ τοῦ Μοσσυνοίκων βασιλέως τὸν λόγον παύσμενος ,

Σχέτλιος· ἦν γὰρ που ΤΙ θεμιζεύων ἀλίτηται ,
Λιμῶ ριν κείν' ἡμαρ ἐνικλείσαντες ἔχουσι·

ἄπερ οὕτως ἐξέφρασεν ὁ Μέλας (Γεωγραφ. Α , 10) , Atque ubi culpam , prave QUID imperando , meruere , inedia diei totius afficiunt . — Στ. 19 , Μέρος κοινῇ ἐξελόντες τοῖς ἀφικνουμένοις ξένοις .] Εἰς δὲ οὐκ ἐχρήθη τόπον , ἀδελφία τῶν γραψάντων , μεταποτισθῆναι ἔοικεν ὅλον ταυτὶ τὸ χωρίον· καὶ γὰρ τοῖς Φρυγί μᾶλλον ἀρμόζει τὰ λεγόμενα , ἢ τοῖς Μοσύναις , οὓς Στράβων , Μέλας , καὶ ἄλλοι , ἀγριωτάτους τῶν τὰ Μεσσημικὰ κατεχόντων ὄρη , καὶ τοῖς ξένοις ἐχθίστους γεγονέναι παραδεδώκασι .

ΣΕΑ. 275 , στ. 6 , Καλοῦνται μητρώθεν .] Τὰ αὐτὰ λέγει καὶ Ἡρόδοτος (Α , ρογ) καὶ Πλούταρχος (Γυναικ. ἀρετ.) . διὸ καὶ ὁ χαριέστατος Ἀριστοφάνης (Ἀχαρν. 614) , παίζων , Ὁ Κοισύρας , εἶπε , τὸν Μεγακλέα μητρώθεν καλὸν οὕτως , ὡς ἀγνώστου τοῖς Ἕλλησιν ὄντος τῷ τοιοῦτου ἔθους . οὕτω γὰρ τοσοῦτον ἀπέειχον τοῦ μητρώθεν καλεῖσθαι , ὥσε καὶ τὰς μητέρας (οὐκ εὖ γε τοῦτο ποιοῦντες) οὐδὲν τι μέγα εἰς γένεσιν συμβάλλεσθαι τῶν τικτομένων ἐπὶ σκηνῆς διατείνουμένων τῶν τραγωδοποιῶν (Αἰσχύλ. Εὐμέν. 655 , Εὐριπίδ. Ὀρέε. 552) ὑπεδέχοντο ὁ γούν· Εὐριπίδης (παρὰ Στοβ. Οἶκ. σελ. 455) παράγει τινὰ λέγοντα πρὸς τὴν μητέρα ,

Στέργω δὲ τὸν φύσαντα τῶν πάντων βροτῶν .
Μάλισθ' ὀρίζω τοῦτο· καὶ σὺ μὴ φθόβει .
Ἐκείνου γὰρ ἐξέβλασον· οὐδ' ἂν εἰς ἀνήρ
Γυναικὸς αὐδήσειεν , ἀλλὰ τοῦ πατρός .

Ἔπει , ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ τελευταίῳ σίχῳ , Αὐδήσειεν , γραπτέον , Αὐχθήσειεν· ταυτέσιν , οὐδεὶς ἂν καυχᾶσαιο ἐκ γυναικὸς εἶναι , καλῶν ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ τῆς μητρὸς ὀνόματος . — Στ. 8 , Δούλος γίνεται .] Τοῦτο Ἡρακλείδης (σελ. 212) τοὺς ψευδομαρτυρήσαντας πάσχειν ἰσόρηκε παρὰ τοῖς Δυκίαις . — Στ. 12 , Θεοῖς παρασπονδίαις .] Ἴσως οὐκ ἔρρωται τὸ χωρίον· ἔχει γὰρ τι καὶ τῇ χρῆσει ὑπεναντίον , εἴ γε ὁ Παράσπονδος (παρ' ὁ Ὁ Παρασπόνδιος) οὐ τὸν παρὰ ταῖς σπονδαῖς ἐσῶτα , ἀλλὰ τὸν τὰς σπονδὰς παραβαίνοντα σημαίνει .

Στ. 19, Διαδεξόμενος.] Ἐτρεψα εἰς τὸν μέλλοντα τὸν σόλοικον ἀρίστην, Διαδεξόμενος. — Τὸν κάλλισον ἐκ πάντων.] Τὸν μέγιστον καὶ ἰσχυρώτατον, Ἡρόδοτος (Γ, κ) λέγει. σημειῶσαι δὲ τὸ, Κάλλισον ἐκ πάντων, ἵνα τὰς πρὸς συγκριτικὸν, ἢ ὑπερθετικὸν, φερομένας γενικάς, μὴ Συγκριτικάς, ἢ ὑπερθετικάς, ἀλλὰ προθέσεως ἑλλειπτικάς, ἀπαξάπασας καλῆς. — Στ. 14, Ἐν Βυαίσις Λίβυσιν.] Ἀγνοῶ τίνας λέγει Βυαίους.

ΣΕΛ. 276, στ. 1, Μασσυλιεῖς.] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τοῦ Βασσυλιεῖς, εἰσι δ' οἱ τῷ μὲν Πολυβίῳ Μασσυλιεῖς (ἄλλ. Μασσυλιεῖς), τῷ δὲ Περιηγητῇ Διονυσίῳ Μασσυλιεῖς καλούμενοι. — Στ. 4, Μετὰ δὺσιν Πλαιάδος.] Ἐπιθὶ τὰ Γαλατικὰ σημειωθέντα μοι εἰς τὸ Περὶ ἀέρων, ὑδάτων, πόσων, τοῦ Ἱπποκράτους (Β, σελ. 198). — Στ. 7, Ἰαλχυλεῖς.] Ἰσως ἡμάρτηται καὶ ἐνταῦθα ἡ γραφή, ἀντὶ τοῦ Μάχλυες. εἰσι δ' οὗτοι Λιβυκὸν ἔθνος τῶν Λωτοφάγων, περὶ ὧν ἐπιθὶ τὸν Ἡρόδοτον (Δ, ρσθ): — Στ. 10, Σαρδολίβυες.] Σαρδολίβυες, διὰ τοῦ α, ἐξεφράσθησαν οὗτοι τῷ Λατίνῳ μεταφραστῇ, ἀντὶ τοῦ Σαρδολίβυες· καὶ ἐστὶν ἡ τοιαύτη γραφή οὐκ ἀπίθανος, εἴτις ἐκδέχοιτο τοὺς εἰς Σαρδῶ τὴν νῆσον (τὴν νῦν Σαρδινίαν) μετακισθέντας Λίβυας, ὧν τὸν Ἡγεμόνα, Σάρδον καλούμενον, ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν νῆσον ὀνομάσαι φησὶ Παισανίας (Φωκικ. ιζ). ἐνδέχεται μὲντοι καὶ Σαρδολίβυες γεγραφῆναι τὸν Νικόλαον παρὰ τὰς Σάδας πόλιν ἐπὶ τῆς Λιβυκῆς παραλίας, τανῦν ὀνομαζομένην Τεδλές, οὐ μακρὰν ἀπέχουσαν τῆς πόλεως Ἀλγερίας, τῆς κατοικοῦμένης ὑπὸ λησῶν μακρῶ τῶν παρ' Ὀμήρῳ Σιντίων ἀπηνεσέρων. — Ἐξω κύλικος καὶ μαχαίρας.] Ἐπιθὶ α πρόσθεν (σελ. 373) ἐσημειώσαμεθα περὶ τῶν Γαλακτοφάγων Σκυθῶν. — Στ. 16, Ἀτάραντες.] Οὗτω γραπτέον εἶναι διατείνονται ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ, Ἀφάραντες, καὶ παρ' Ἡρόδοτῳ (Δ, ρπδ) ἀντὶ τοῦ Ἀτλάντες. ἄσως ποτε δ' ἂν ἔχοι τὰ τῆς γραφῆς, ὅπλον ἐκ τοῦ Νικολάου, ἐν τῷ παρ' Ἡρόδοτῳ « Τῶ ἥλιῳ ὑπερβάλλοντι καταρῶνται » ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἐκδεκτέον, καὶ οὐκ ἐπὶ τῆς μεσουρανήσεως, καθάπερ ἐξεδέξατο ὁ Οὐόσσιος ἐν ταῖς εἰς τὸν Μέλαν (Α, η, 39) σημειώσεσιν· ὁ γὰρ, ὑπερβάλλοντι, εἶρηκεν Ἡρόδοτος, τοῦτο διὰ τοῦ, Ἀνίσχοντι, ἐξέφρασεν ὁ Νικόλαος. ἀπίθανον δὲ τὸ περὶ τῶν Ἀτάραντων ἰσοροῦμενον Νικολάῳ τε καὶ Ἡρόδοτῳ τοῦθ', ὅτι ὀνομάτων ἡμοίρουσι οἱ καθ' ἕκαστον· τῇ αὐτῇ γὰρ ἐκείνη γλῶσση ἢ τῷ ἥλιῳ καταρῶντο, καὶ ὀνόματα εἶχον ἑαυτοῖς θέσθαι· ἄλλως τε καὶ τῷ φωνῆν ἰέντι πρῶτον ἀνθρώπῳ πρωτίστου τε καὶ χρειωδεστάτου πάντων ἔργου τῆς τῶν κυρίων ὀνομάτων θέσεως εὔσης, ὧν ἄνευ οὐτ' ἂν ἐπὶ τὰ προσηγορικά προχωρήσαι, οὐδ' ὁλως γλῶσσαν ἐξευρεῖν τε καὶ τελειῶσαι δύναιτο.

ΣΕΛ. 277, στ. 1, Κόφινον ἐπιβάλλουσιν αὐτῷ.] Ἀρεία ἡ παρὰ Βοιωτοῖς κοφίνωσις αὐτῆ, εἴη δ' ἂν καὶ μιμησεως ἀξία, ὅτ' ἂν ἐγγένηται νέους νόμους εἰσαγγέσασθαι τῇ Ἑλλάδι· ἐγγενήσεται δὲ οὐκ εἰς μακρὰν. — Στ. 4, Ἀσσύρια.] Τὰ αὐτὰ ἰσορεῖ καὶ Ἡρόδοτος (Α, ρλς), καὶ Ἀλιανός (Δ, α). Στ. 9, Πραῦτητα.] Ἀπαντες οἱ πρὸ ἡμῶν γράφουσι, Βαθύτητα, καθὰ κεῖται καὶ παρὰ τῷ Στράβειῳ· οἱ δὲ εἰς τὴν Λατίνην φωνὴν μεταφράσαντες ἀμφοτέροι, ὁ, τε Γεσθῆρος καὶ ὁ Κράγιος Gravitatem, ἠρμήνευσαν, ὡσπερ ἂν εἰ ἐγγράπτο, Βαθύτητα. οὐδέτερά γε μὴν τῶν γραφῶν πεισθεῖς

οὐκ ὄκησα τρέπειν εἰς τὸ Πραύτητα. — Στ. 15, Μάθημά τι.] Τὸ παρ' ἅπασι γραφόμενον, Μαθήματα, ἔτρεψα εἰς τὰς δύο ταύτας λέξεις, Μάθημά τι, καθάπερ ἐξεδέξατο καὶ ὁ Κράγιος, Disciplinam aliquam ἐκφράσας. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν τοῖς πρόσθετον (σελ. 273) εἶρηκεν ὁ Νικόλαος, « Ἵσπερ » ἄλλου ΤΙΝΟΣ ἀδικήματος, οὕτω καὶ ἀσωτίας καὶ ἀργίας ». — Στ. 17, Δανείου ἢ παρακαταθήκης.] Παράθετος τούτοις τὰ ἐκ τῆς Ἀλιανοῦ Ποικίλης ἱστορίας (Δ, α). — Στ. 23, Ἰνδοὶ συγκατακαίουσιν, κ. τ. λ.] Ἐπιθὶ τοῦ Ἀλιανοῦ τὴν Ποικίλην ἱστορίαν (Ζ, ιη). — Στ. 24, Ἀγὼν μέγιστος γίνεται κ. τ. λ.] Τοιοῦτον ἀγῶνα τῶν δύο τοῦ Κητέως γυναικῶν ἰσόρηκε Διόδωρος ὁ Σικελιώτης (ΙΘ, λδ). — Στ. 26, Ἡ τὰς εἰς πόλεμον εὐθέτους.] « Ταιγα- » ροὺν ἐσώζοντο μὲν πολεμοῦντες, ἀπώλλυντο δὲ ἄρξαντες, διὰ τὸ μὴ » ἐπίσασθαι σχολάζειν, μηδὲ ἡσκηκεῖν μηδεμίαν ἀσκησιν ἐτέραν κυριωτέ- » ραν τῆς πολεμικῆς », καθά φησιν ὁ σοφώτατος τῶν τοιούτων ἐπιγνώμων Ἀριστοτέλης (Πολιτ. Β, θ').

ΣΕΛ. 278, στ. 7, Καὶ ἀγῶν καὶ ξένων.] Οὐ συνάδει ταῦτα τοῖς μικρῷ πρόσθετον εἰρημένους· πῶς γὰρ εἶχον αἱ Σπαρτιάτιδες κύεσθαι ἐκ τῶν ξένων, οἷς οὐκ ἐξῆν ἐμβυῖον ἐν Σπάρτῃ; ἄλλως τε οὐχ εὐρήσεις τὸ περὶ τῆς ἐκ τῶν ξένων κησίσεως λεγόμενον τοῦτο οὔτε παρὰ τῷ Ξενοφῶντι, οὔτε παρὰ τῷ Πλούταρχῳ. — Στ. 9, Νομίσματι δὲ χρῶνται σκυτίνῳ.] Ὅτι οὐ μόνον σιδηρῷ ἐχρῶντο νομίσματι (Πλούταρχ. Λυκούργ. § 9) Λακεδαιμόνιοι, ἀλλὰ καὶ σκυτίνῳ, ἀποχρῶντως ἐπισώσατο ὁ Κράγιος (Λακεδαιμον. Πολιτ. Γ, σελ. 197) μάρτυρα παρασχομένους τὸν Σένεκαν. — Στ. 15, Περί τινα βωμόν.] Τὸν τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ἐπικαλουμένης Ὀρθίας (Πλούταρχ. Λυκούργ. § 18, καὶ Ἡσύχ. λέξ. Ὀρθία). — Στ. 17, Δελῶν.] Εἰς τοῦτο ἔτρεψα τὸ, Δελῶν. — Στ. 19, Κρίσις δὲ τῆς Γεροντίας ἐπὶ τῷ τέρματι τοῦ βίου προτίθεται τοῖς εὐ ἢ κακῶς ζήσασιν.] Ὁ νοῦς, Κρίνονται οἱ ἐπὶ τῷ τέλει ὄντες τοῦ βίου· ἐφ' ᾧ ὁ βέλτιον τῶν ἄλλων βεβιωκῶς ἄλλον ἀρετῆς κομμεῖται τὴν ἀρχὴν τὴν καλῶμενὴν Γεροντίαν, τούτέστι, ὡς ἂν, εἰ τις τῶν δεξιῶν πρὸς τοῖς εἴκοσι Γερόντων ταλευτήσει τὸν βίον, εἰς τοῦ τελευτήσαντος τὴν χῶραν αὐτὸς ἀντισέβηθαι. ἐγράφετο πρότερον, Κρίσις δὲ ταῖς γεροντίας ἐπὶ τῷ τέρματι τοῦ βίου προτίθεται τοῖς τε εὐ ἢ κακῶς ζῶσιν. καὶ τὸ μὲν, Ζῶσιν, ἔτρεψα εἰς τὸ, Ζήσασιν, ὡς φέρεται παρ' αὐτῶ τῷ Στοβαίῳ· διέγραψα δὲ καὶ τὸν συμπλεκτικόν, τε, τοῦτο τῆς συντάξεως ἀπαιτούσης, χωρὶς εἰ μὴ τις γράφειν προαιροῖτο. Ταῖς τε εὐ καὶ κακῶς ἀναγνωσέον πρὸς τούτοις ὑπέληθα καὶ τῆς Γεροντίας, ἀντὶ τοῦ, Ταῖς γεροντίας, οὕτω πρὸ ἡμῶν καὶ τοῦ ἐναγχοῦ ἐκδόντος τὸν Ξενοφῶντα, διορθουμένου τὸν Νικόλαον ἐκ τοῦ Ξενοφῶντος αὐτοῦ (Λακεδ. Πολιτ. κεφ. α), ὃς φησιν, « Ἐπὶ γὰρ τῷ » τέρματι τοῦ βίου τὴν κρίσιν τῆς Γεροντίας προσθεῖς (γρ. προσθεῖς), ἐποίησε » μηδὲ ἐν τῷ γῆρα ἀμελεῖσθαι τὴν καλοκαγαθίαν ». καθίστατο δὲ Γέρον ἀντὶ τοῦ τελευτήσαντος Γερόντος, ἧ φησι Πλούταρχος (Λυκούργ. § 26) ὁ ἀριστος ἀρετῆ κριθεὶς τῶν ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη γεγονότων. σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ τὸ παρὰ τῷ Νικολάῳ Προτίθεται, εἰς τὸ, Προτίθεται, μεταρρύθμισα· καθά καὶ τὸ παρὰ τῷ Ξενοφῶντι Προσθεῖς, εἰς τὸ, Προθεῖς, ἕτεροι τῶν ἡμῶν

τρέπειν παρήνεσαν. προσσημεῖο δὲ καὶ τοῦτο ὅτι Γέροντας μέχρι δεῦρα καλεῖ ἢ συνήθεια τοὺς προεστώτας τοῦ δήμου, καὶ τὰ κοινὰ δικαιοῦντας, καὶ Γεροντίαν τὴν τούτων ἀρχὴν, φυλάξασα τὴν ἀρχαίαν κλῆσιν ἐπὶ δὲ τῆς ἡλικίας ἀπλῶς, ἔτρεψε τὸ Γέρον εἰς τὸ Γέρος, καθὰ καὶ πολλὰ ἕτερα τῶν εἰς ὧν, οἷον Ἄρχος, Δράκος, Χάρος κ. τ. λ. παρὰ τὸ Ἄρχων, Δράκων, Χάρων. εὔρηται δὲ καὶ ἡ τοῦ Χειμῶς (ἀντὶ τοῦ Χειμῶν) αἰτιατικὴ ἐν τῷ « Χειμῶν » καὶ καλοκαίριν ». τὴν δὲ τιαυτήν εἴτε διαφορίαν, εἴτε ἀπὸ κλίσεως εἰς κλίσιν μεταπτώσιν οὐδὲ ἡ ἀρχαία φωνὴ ἠγνόηκεν, Ἐπιλήσμων, καὶ Ἐπιλησμος, Κευθμῶν, καὶ Κευθμός, Πίων, καὶ Πίος κ. τ. λ. λέγουσα. — Στ. 21, Ὅταν δὲ κρατεύωνται. . . . ἐσφρανωμένοι.] Τούτοις παραβῆς τὰ ἰσορηθέντα Ξενοφῶντι (Ἀκκιδ. πολιτ. κεφ. ιγ). — Στ. 22, Ἀγῆτορος Διός.] Οὕτως ἐπωνομάζετο παρὰ τοῖς Λάκωσιν ὁ Ζεὺς. Μεγαλοπολιταὶ δὲ Ἀγῆτορα τὸν Ἑρμῆν ἐπεκαλοῦν, ἥ φησι Πausanias (Η, λα). — Στ. 27, Ἰπανίσανται δὲ βασιλεῖ κ. τ. λ.] Ἐπιθι τὸν Ξενοφῶντα (Ἄυτ. κεφ. ιε), καὶ ἂ πρόσθεν ἔσημειωσάμεθα εἰς τὸν Ἡρακλείδην. (σελ. 351). — Στ. 28, Ομνύει τε.] Ἐκ τοῦ Στοβαίου τε καὶ τοῦ Κραγίου ἢ γραφῇ, ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς λοιποῖς, Ομνύει δέ. — Στ. 29, Βασιλεύσειν.] Διωρθώσαμην ἐκ τοῦ Ξενοφῶντος (Δακιδ. Πολιτ. ιε) ἀντὶ τοῦ παρ' ἅπασιν τοῖς πρὸ ἐμοῦ, Βασιλεύσειν.

ΣΕΛ. 279, στ. 4, Τοῖσι δ' ἐνὶ Κνωσσός.] Ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας (Τ, 178, 179), ὅπου τὸ τοῦ πρώτου ξίχου τέλος γράφεται, Ἐνθα τε Μίνως. — Στ. 12, Δῶρων.] Εἰς ἑτέρων διορθώσεως (Ἰδ. Στοβ. σελ. 294), ἀντὶ τοῦ, Δῶρα. τὸ ἐξῆς, Τιμωτάτα τῶν δῶρων ἐξίν αὐτοῖς τὰ ὄπλα. — Στ. 13, Αὐταριᾶται.] Πλυρικὸν ἔθνος οἱ Αὐταριᾶται, περὶ ὧν ἐπιθι τὸν Στράβωνα (Ζ, σελ. 317). ὄκουν δὲ ἐν τῇ νῦν καλουμένῃ Δαλματίᾳ. — Στ. 19, Κανσιανοί. . . μακαρίζουσι.] Τὰ αὐτὰ ἰσορῆκεν Ἡρόδοτος (Ε, δ, μετὰ τῶν τοῦ Οὐακηνήρου σημ.) περὶ τῶν Τραυσιῶν, ἔθνους Θρακικοῦ. « ΤΡΑΥΣΟΙ δὲ τὰ μὲν » ἄλλα πάντα κατὰ ταυτὰ τοῖσι ἄλλοιςι Θρηξί ἐπιτελεύουσι· κατὰ δὲ τὸν » γινόμενόν σφι καὶ ἀπογινόμενον, ποιεῦσι τιαυδὲ τὸν μὲν γινόμενον περι- » ζόμενοι οἱ προσήκοντες ὀλοφύρονται, ὅσα μιν δεῖ, ἐπεὶ τε ἐγένετο, ἀνα- » πλῆσαι κακὰ, ἀνηγεόμενοι τὰ ἀνθρωπήια πάντα πάθει· τὸν δ' ἀπογενε- » μενον, παίζοντες τε καὶ ἠδόμενοι γῆ κρύπτουσι, ἐπιλέγοντες ὅσων κακῶν » ἐξέπαλλαχθῆις, ἐστὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ ». μήποτε οὖν καὶ παρὰ τῷ Νικολάῳ ἀντὶ τοῦ, ΚΑΥΣΙΑΝΟΙ, γραπτέον, ΤΡΑΥΣΙΑΝΟΙ. ἡμάρτητα γὰρ καὶ παρ' ἄλλοις ἢ τοῦ ὀνόματος γραφῇ· αὐτίκα παρὰ τῷ Ζηνοβίῳ (Παροιμ. Ε, κε) οὕτω φέρεται ἡ ἰσορία. « ΚΑΥΣΙΑΙ ἐπὶ γεννωμένους δακρύουσιν. » ἐπεὶ (γρ. ἐπὶ) δὲ ἀποθνήσκουσι χαίρουσι », ὅπου γραπτέον εἰσικεν εἶναι, ΤΡΑΥΣΟΙ, ἢ ΤΡΑΥΣΙΟΙ, ἢ ΤΡΑΥΣΙΑΝΟΙ. ὄκουν δὲ οἱ Τραυσοὶ οὗτοι οὐ μάλιστ' ἐκ τῆς κατὰ τὴν Θρακίαν Τραϊανουπόλεως, ὡς ἐκ τοῦ Τίτου Λιβίου ὀρθῶς ἔικασεν ὁ Γαλλισί μεθερμηνεύσας τὸν Ἡρόδοτον σφῶς Δαρχέρος (Τομ. Η, σελ. 579). — Στ. 21, Κίσι.] Εἰ μὲν τοὺς ἀπὸ τῆς νήσου Κέω λέγει, ὡν καὶ Ἡρακλείδης (σελ. 210) ἐμνημόνευσε, γραπτέον Κεῖσι· εἰ δὲ τοὺς ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν Βιθυνίαν Κίσι, γραπτέον Κιανοί. — Στ. 24, Ἐξοδιάζουσιν.]

Τὸ Διασπείρειν, καὶ διασκαδάζειν ἐνταῦθα σημαίνει τὸ Ἐξοδιάζειν. ὅθεν ἡ συνήθεια τοῦτο τε καὶ τὸ συγγενές, Ἐξοδεύειν, ἐπὶ τοῦ Δαπανᾶν τέταγέ, καθὰ καὶ τὴν Ἐξοδίαν, καὶ τὴν Ἐξοδον, καὶ τὸν Ἐξοδιασμόν, καὶ τὸ Ἐξοδιασμόν, ἐπὶ τῆς Δαπάνης, καὶ τὸν Ἐξοδιασὴν, οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ Δαπανῶντος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ Φιλοδαπάνου, ἐστ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀσώτου. ἡ δὲ χρῆσις ἀπ' αὐτῶν τῶν Πτολεμαϊκῶν χρόνων· εὐρηται γὰρ ὁ Ἐξοδιασμός ἀντὶ τῆς Δαπάνης παρὰ τοῖς Ἑβδομήκοντα (Δ Βασιλ. ΙΒ, ιβ). ἔπειτα δὲ καὶ Πτολῦβιος (ΚΓ, ς), καὶ Ἀρτεμίδωρος (Ὀνειροκριτ. Α, νζ), καὶ ἕτεροι ἐχρήσαντο τῇ λέξει.

ΣΕΛ. 280, στ. 1, Ταῦροι.] Παρ' οὓς ἡ Ταυρικὴ Χερσονήσος, ἡ νῦν καλουμένη, Κρίμιον. — Στ. 5, Σινδοὶ τοσοῦτους ἰχθύς κ. τ. λ.] Σκυθικὸν ἔθνος οἱ Σινδοὶ, παρακείμενον τοῖς Κερκέταις, οὓς Ἡρωδιανὸς (παρὰ τῷ σχολ. Ἀπολλων. Ἀργοναυτ. Δ, 322), Σίνδους, βαρυτόνως· καὶ οὐ Σινδοῦς γραπτέον εἶναι φησι· καὶ ταῦτα μὲν διὰ τοὺς καὶ τὰ τοιαῦτα φιλοῦντας· ἐκείνο δὲ μᾶλλον ἀπορίης ἄξιον, οἱ ἐπιβαλλόμενοι τοῦ θαπτομένου τῷ τάρφ ἰχθύς· διόπερ οὐκ ἀλόγως ἂν τις γράφοι, Λίθους, ἀντὶ τοῦ ἰχθύς, ὡς εἰκάξει ὁ σοφὸς τοῦ Ἀπολλοδώρου ἐκδότης καὶ μεταφράστῃς Κλαυθέριος. — Στ. 7, Κόλχοι τοὺς τελευταίαντας κ. τ. λ.] Τὰ αὐτὰ φησι καὶ Ἀλιανὸς (Δ, α). οὐχ ἀπλῶς δ' ἀπαντας, ἀλλὰ τοὺς ἀνδρας, βύρσας νεαραῖς ἐιλιόντες, ὡς παραδέδωκε Νυμφώδωρος (παρὰ τῷ σχολ. Ἀπολλων. Ἀργοναυτ. Γ, 202)· τὰς γὰρ γυναῖκας τῇ γῇ κρύπτουσι. τὸ δὲ, Ἀπὸ δένδρων, οὐ τρεπτέον εἰς τὸ, Ἐπὶ δένδρων, ὡς ἔδοξε ἱσσι· καὶ γὰρ καὶ Ἀλιανὸς, Ἐκ δένδρων, εἶρηκε (Δ, α), τῇ συνωνύμῳ προθέσει χρῆσάμενος, καὶ Ἀπολλώνιος (Ἀργοναυτ. 207),

Δενδρέων ἐξάπτειν ἐκάς ἄσας.....

εἶπε, περὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ Κόλχικοῦ ἔθνους τὸν λόγον ποιούμενος.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩΝ.

ΣΕΛ. 281, στ. 1, Ἐξεῦρεν.] Οὕτως ὀρθῶς μετὰ τοῦ ὦ ὁ τελευταῖος τοῦ Στρεβαίου ἐκδότης, διὰ τὸ μέτρον, ἀντὶ τοῦ, Ἐξεῦρε. — Στ. 2, Διὸς πεφυκώς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος.] Ὀλος ὁ σίχος ἐξ Εὐριπίδου (Ὀρές. δ). — Στ. 4, Ἀκόλασον ἔσχε γλῶσσαν.] Καὶ τοῦτο τὸ μέρος ἐξ Εὐριπίδου (Ὀρές. 10), ὅς φησιν,

Ἀκόλασον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίτην νόσον.

ἄσειως δὲ πάνυ διὰ τούτου ὁ παρρηθίας Νικόλαος, νοεῖν παρέχει, ὅτι Τάνταλος διὰ τοῦτο ἐκολάσθη ὑπὸ τῶν θεῶν, ὧν ὁμοστράπετος γενέσθαι ἤξωτο, ἔτι οὐκ ἠπίσατο τοὺς θεοὺς κολακεύειν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ πρὸς χάριν αὐτοῖς ἐμιλεῖν, ὡς ἐχρῆν τὸν παράσιτον τῶν θεῶν, ἀκόλασφ πρὸς αὐτοὺς ἐχρή-

σατο παρρησία. — Εἴτ' ἀκουσίῳ Δίφρῳ περιπεσὼν δυνάμενος λιμὸν ποιῆν.] Ἀσαφές τὸ εἰρημένον, καθὰ καὶ ὅλη ἡ περὶ τοῦ Ταντάλου μυθολογία. Εὐρυπίδης μὲν γάρ, καὶ ἄλλοι πλείους τῶν ποιητῶν καὶ τῶν καταλογάδων γραφάντων, λίθον ἐπηρτησθαι τῇ κεφαλῇ τοῦ Ταντάλου φασι, παινὴν τῶν ἡμαρτημένων αὐτῷ. Ὅμηρος δὲ (Ὀδυσσ. Α, 581 - 591), εἰ ὅλως Ὁμήρου ἐστὶ τὰ περὶ τοῦ Ταντάλου ἐπη ἐκεῖνα, λιμῆν παρεσῶτα καὶ πεινὴν διψῶντα μὴ δύνασθαι λέγει τὸν Τάνταλον ὡς δ' αὐτῶς μὴδὲ τῶν κατὰ κεφαλῆς χειρομένων ἀφθόνως καρπῶν μεταλαβεῖν ἔχειν, σκορπιζομένων ὑπ' ἀνέμου, ὁσάκις ὀρέξει τὴν χεῖρα. μῆποτε οὖν Ὁμήρῳ κατακοιυθῆσας, ὁ Νικόλαος, ἀντὶ τοῦ Δίφρῳ, γέγραφε Δείπνον. καὶ εἴη ἂν τοῦτο τὸ δεῖπνον, ἀκούσιον μὲν, ὅτι ἀκουσίως ὁ Τάνταλος εἰς αὐτὸ κατεκρίθη, λιμὸν δὲ ποιεῖν δυνάμενον, ἐπει, ὡς φησὶ Ὁμηρος (Ὀδυσσ. Α, 587),

Δένδρεα δ' ὑψιπέτληα κατακρῆθεν γέε καρπὸν,
 Ὀγγυαί, καὶ βόαι, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
 Συκαὶ τε γλυκεραὶ, καὶ ἐλαίαι τηλεθώσαι.
 Τῶν ὀπότ' ἰθύσει' ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
 Τὰ δ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιοέντα.

Στ. 6, Ἀπὸ τῆς τραπέζης.] Οὕτως ἐξ ἀντιγράφου ὁ τελευταῖος τοῦ Στοιβαίου ἐκδότης ἀνθ' οὗ πρότερον ἐγράφετο, Εἴτα τῆς τραπέζης, ὅπερ ἄλλοι ἄλλως διορθοῦν ἐπεχείρησαν. τὸ δ' Ἀπὸ τῆς τραπέζης ἐξαπίνης ἀποστρέφεται, ἐστὶ τὸ κωλυεσθαι μεταλαβεῖν τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης, διασκιδναμένων δηλονότι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. — Στ. 7, Ἄφρῳ δὲ πληγίεις εἰς κ. τ. λ.] Σημείωσαι τὸ ἀνακόλουθον ὡφέιλε γὰρ εἰπεῖν, Πληγέντι, διὰ τὸ ἐπαγόμενον, Ἐδόξε. καὶ ἴσως ταιαύτη ἦν ἡ γραφή τὸ πάλαι, Ἄφρῳ δὲ πληγέντ' εἰς. Στ. 9, Σίπυλον τε τοῦτον ἀνατετράφθαι τὸν τρόπον.] Ἡ Σίπυλος, θηλυκῶς, πόλις Φρυγίας, ἡ πρότερον, Τανταλὶς, κολουμένη, διὰ τὸ ἐκεῖ βασιλευσάει τὸν Τάνταλον. ταύτην ὑπὸ σεισμῶν ἀνατετράφθαι Ἀριστοτέλης (Μετεωρολ. Β, η) ἰσόρηκε. Στράβων (Α, σελ. 58) δὲ καὶ τὸν τῆς ἀνατροπῆς χρόνον ἐπεσημάνετο, κατὰ τὴν αὐτοῦ τούτου τοῦ Ταντάλου βασιλείαν συμβῆναι φήσας, τούτεσι 1363 ἔτεσι πρὸ Χριστοῦ (Σιμισων. Χρον. ἔτ. 2640). σημείωσαι δὲ ὅτι κωμικῶς ὁ Νικόλαος οὐχ ὑπὸ σεισμῶν ἀνατετράφθαι φησὶ τῷ ὄντι τὴν Σίπυλον, ἀλλὰ σκοτοδινιῶντι, ὡς εἰκός, ὑπὸ λιμῆ τῷ Ταντάλῳ δοξαί τ' ἄνω κάτω γεγονέναι, καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἀνατετράφθαι τὴν αὐτοῦ πόλιν. ὅτι δὲ σκοτοδινή συνέχοντα οἱ λιμῶντοντες δηλοῖ καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, « Ἐμαύρισαν τὰ ὀμμάτιά του ἀπὸ τὴν πείναν », ὅπερ ἑλληνίζειν βουλόμενος ἐκφράσαις ἂν, « Ἡμαυρώθη τὰς ὄψεις ὑπὸ τῆς πείνης » — Στ. 12, Παντελῶς.] Γραπτέον εἶσθε Παντελῶς, ἵνα πρὸς τὸ Καχεξίας συναπταίτο. — Στ. 15, Τοῖς ἀσυμβόλοις.] Εἰς τοῦτ' ἔτρεψα τὴν αἰτιατικὴν, Τοῖς ἀσυμβόλοις, διὰ τὸ, Ἐπιπλήξει, ὃ φέρεται ἐν ἀντιγράφῳ

φοι ἀντί τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς, Ἐκπλήξαι. — Στ. 16, Τάλλοτρια δειπνεῖν ἐλομένους κ. τ. λ.] Ἐγραψα κἀνταῦθα ἑλομένοις, ἀντί τοῦ, ἑλομένους. ἴσως δὲ καὶ τὸν ὄλον εἶχον αὐτοὶ παρενεκτέον,

Τάλλοτρία τε δειπνεῖν ἐλομένοις ἀνευ πόνου.

ἦ γεῦν,

Τάλλοτρια δειπνεῖν θ' ἐλομένοις ἀνευ πόνου.

Στ. 20, Αἴρεσιν τίνα εἶδου.] Ἐξ ἀντιγράφου, ᾧ φασιν εἰ τὰ Νικολάου πρὸ ἡμῶν ἑρμηνεύσαντες. ἐγράφετο δὲ πρότερον, Αἴρεσιν τίνα κλις, ἀδιανοήτως ἀνθ' αὐτῶν ἐτέρω ἀντιγράφῳ φέρεται, Αἴρεσιν τίνα φιλεῖς (ἦν γραφήν προεἶλετο ὁ τελευταῖος τοῦ Στοβαίου ἐκδότης), ἐν ἄλλω δὲ, Αἴρεσιν τίνας φιλεῖς. — Στ. 22, Εἰ μόλις, κ. τ. λ.] Οὕτως ὁ τελευταῖος ἐκδότης τοῦ Στοβαίου, ἐξ ἀντιγράφων, ἀντί τῆς προτέρας γραφῆς, Ἄ μόλις. κατὰ δὲ κωμικὴν ἄδειαν, συνῆπται τὸ μόλις μετὰ τῆς ἐπιφερομένης ἀρνήσεως· ὥφειλε γὰρ εἰπεῖν, Εἰ μόλις ἡμεῖς δυνάμεθα ἰδεῖν τὴν θύραν, κ. τ. λ. — Στ. 23, Ἀπαντα.] Ἀνθυπέβαλον ταύτην τὴν διόρθωσιν τῆ παρ' ἅπασι γραφῆ, Πάντα, διὰ τὸ μέτρον. — Στ. 25, Ἀνώδυνα τάλλοτρια] Οὕτως ἐξ ἀντιγράφων ὁ τελευταῖος ἐκδότης τοῦ Στοβαίου, ἀντί τῆς ἀδιανοήτου γραφῆς, Ἄνω, διὰ τ' ἄλλοτρια, ἀνθ' ἧς ὁ πρὸ ἐμοῦ τὰ Νικολάου ἐκδοὺς ἔγραψεν, Ἀναιδῶς ἄλλοτρια, ἐκ διορθώσεως τοῦ Γροτίου.

ΣΕΛ. 282, στ. 1, Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐπὶ τράπεζαν ἔσθ' ὁ πλοῦς.] Ἀδείως πάνυ καὶ χαριέντως παρωδῆσε τὴν πᾶσι γνωστὴν παροιμίαν (Ζηνοβ. Ε, 27),

Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς.

ἦν καὶ αὐτῆς Εὐστάθιος (Φιλιάδ. Β, 570) παρωδῆσθαι νενομικεν ἐξ ὧν Στ. φολκῆς (Φιλοκτ. 304) ποιεῖ λεγόντα τὸν Φιλοκλήτην,

Οὐκ ἐνθάδ' εἰ πλοῖ ταῖσι σῶφροσι βροτῶν.

Στ. 2, Πρώτισον ἐν τοῦτοισι δεῖ.] Ἐξ ἀντιγράφων, οἷς ἠκολούθησε καὶ ἄ πρὸ ἐμοῦ ἐκδότης, ἀντί τῆς παρὰ τῷ Στοβαίῳ γραφῆς, Πρώτοιςι τουτέοισι δεῖ. ὁ δὲ τελευταῖος τοῦ Στοβαίου ἐκδότης γράφει, Πρώτοιςιν ἐν τοῦτοῖσι δεῖ, ἐξ ἐτέρων ἀντιγράφων. — Στ. 8, Βάπτεται.] Οὕτω καὶ ὁ πρὸ ἐμοῦ ἐκδότης. τὸ ῥῆμα κατὰ μέσην διάθεσιν, ἀντί τοῦ, Βάπτει τὰς ἑαυτοῦ τοῖγάρ. παρὰ δὲ τῷ Στοβαίῳ γράφεται, Βλάπτεται. — Στ. 11, Ὀμίλει.] Ἐτραφα τὸ παρ' ἅπασιν ἀδιανοήτως γραφόμενον, Ὀμίλει, εἰς τὸ προστακτικόν, Ὀμίλει, δῆλον ἄλλως καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπαγομένου, Ἄφες. — Στ. 12, Παρατάττεται.] Ἐξ ἀντιγράφων, ἀντί τοῦ παρὰ τῷ Στοβαίῳ, Ταράττεται. — Ποιῖ.] Ἐν ἐτέροις γράφεται, Πτοῖ. — Στ. 13, Δειπνῶν, Εἰς τοῦτο ἔτραφα τὸ, Δειπνῶ, ἢ εἰ πρὸ ἐμοῦ συνάπτοντες τῷ προσχησαμένῳ, Νεικροῦς,

διασέλλουσι τοῦ, Σιωπῆ. ὁ γαῦς, Ἐὰν ὁ ἐξιῶν σε παρατάττηται, τούτεσι, κομπάζη, παρατάξεις αὐτοῦ διηγούμενος καὶ πολεμίων φόνους, οὐ δειπνῶν μετὰ σιωπῆς, καὶ λεληθότως μυκτηρίζων τὸν κόμπον αὐτοῦ, εἰς τὴν τράπεζαν ἄρες τὴν ὀργήν, ἣν ἐκείνω ὤφειλες ἐνσημῆνασθαι, ὡς ψευδομένω. — Στ. 15, Τῷ πράγματι.] Τούτεσι, τῇ τῶν κολάκων τέχνῃ. ἡ δὲ γραφή ἐξ ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς λοιποῖς, Τοῖς πράγμασι. — Στ. 20, Σύνδειπνον αὐτῷ κέκρικ' εἶναι καὶ φίλον.] Οὕτω γράφειν δεῖν ἔγνω, ἀντὶ τοῦ, Σύνδειπνον αὐτῷ κέκρικεν εἶναι φίλον, αὐτὸ τὸ ἄμετρον συνιδῶν καὶ ὁ πρὸ ἐμοῦ ἐκδότης ἔγραψε, Σύνδειπνον αὐτῷ κέκρικεν εἶναι καὶ φίλον, καθὰ διωρθοῦτο ὁ Γρότιος.

ΠΑΡΑΔΕΙΦΘΕΙΣΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

ΑΙΔΙΑΝΟΥ Βιβλ. Α, κεφ. κγ. σελ. 9, στ. 22, Μακρᾶ τῇ δόξῃ διέπρεπε.] Ἀντὶ τοῦ Μακρᾶ, παρὰ τισι τῶν πρὸ ἐμοῦ ἐγγραπτό, Μακρᾶ, ἐπιβήματικῶς. ἴσως γεμὴν εὐδετέρα τῶν γραφῶν ἔρρωται· ἀλλὰ γραπτέον, Μακρῶ. — Κεφ. λ, σελ. 12, στ. 21, Κάγαθοι.] Εἰσὶν αἱ καὶ τὸ, Ἐνθα, τοῦ εἰχου τούτου, εἰς τὸ, ὄντως, ἔρεπτεῖν εἶναι ὠθήθησαν, γράφοντες,

Σωτῆρες ὄντως, κάγαθοι παρασάται.

καὶ ἐσι πινώσασθαι τὴν φοινίκην, διαβῶσιν, παραθεμένους ἐξ Ἀριστοφάνους (Πλούτ. 326, 327) ταυτί,

Ὅπως δ' ἐμοὶ καὶ τάλλα ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΤΑΙ

Ἔσοσθε, καὶ ΣΩΤΗΡΕΣ ὄντωσ τοῦ θεοῦ,

ἃ δ' ἄλλοι ἐσι παρωδικῶς ὁ τὸ ἰαμβεῖον ποιήσας.

Βιβλ. Ε, κεφ. ιγ, σελ. 81, στ. 22, Δέκα τῶν πολιτῶν.] Συνέχεν, αἶμα, ὁ Αἰδιανὸς εὐρὺς δέκα στρατιῶν μετὰ τῶν μετὰ τοῦς Τριάκοντα ἀρξάντων Ἀθηνησι δέκα πολιτῶν. περὶ ὧν Ἰππιδι Ξενοφῶντα (Ἑλληνικ. Γ, 278), Ἰσρακράτη (Πρὸς Καλλιμάχ. Τόμ. Γ, 226), Διδώφρον τὸν Σικελιώτην (ΙΔ, λχ), καὶ Ἀρτεκράτιωνα (λέξ. Δέκα).

Βιβλ. ΙΒ, κεφ. α, σελ. 139, στ. 28, Εἰς Ἀσπασίας ἀφίκετο.] Ἐξ ἀντιγράφων, εἰς συνάδει καὶ ἡ παρατελευταία ἐκδοσις. ἐν ἑτέροις δὲ, κατ' αἰτιατικῶν, Εἰς Ἀσπασίαν ἀφίκετο· οὐδὲ τοῦτο κακῶς λέγεται γάρ, Ἀφικνεῖσθαι εἰς τινα, καὶ, εἰς τινος. — Κεφ. κ, σελ. 147, στ. 7, Καὶ ταῦτην δὲ ἀπολωλέσθαι τοῦ ὕπνου τὸ ἡμῖς.] Ἐτρέψα, κατὰ τὰ σημειωθέντα μοῖ ἀνωτέρω (σελ. 329), τὸ ἀλοικῶν ἀπολωλέναι, εἰς τὸ, ἀπολωλέσθαι ἴσως

γε μὴν οὐκ ᾠφειλον θνονῆσαι τῷ Ἀλιανῷ τοῦ σολοικισμοῦ. εὐρηται γὰρ καὶ παρὰ τῷ τοῦς Αἰσωπέιους συντάξαντι μύθους (Μύθ. πγ. σελ. 69, ἐκδ. 1776) ἢ ἐπὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ χρήσις τοῦ μέσου παρακειμένου τοῦ ῥήματος τούτου. εἰκὸς δὲ τούτους τε, καὶ εἴ τινας ἕτεροι τοιοῦτοι, τὴν Ἀττικὴν χρῆσιν ταῦ-μάου, Διέφθορα, ἀντὶ τοῦ, Διέφθαρχα (Φρόνιχ. σελ. 62), ζηλώσαντας, τὸ συνώνυμον, Ἀπόλλωλα, ἐπὶ τοῦ, Ἀπολώλεκα, τεταχέναι ἢ γὰρ μίμησις, ἀποξευχθεῖσα τῆς κρίσεως, τοιαῦτα φιλί τίκτειν τέρατα. — Κεφ. λζ, σελ. 253, στ. 9, Σίλφιον.] Τοῖς πρόσθεν (σελ. 331) σημειωθεῖσι προσέθητι καὶ ταῦτα· ὅτι καὶ τὸ Σκώροδον, ἕπερ ὁ Ἔτυμολόγος (σελ. 719), Σκαιὸν ῥόδον, πᾶνυ καικῶς ἑρμηνεύει, εἰκὸς παρὰ τὸ, Σκῶρ, καὶ τὸ, Ὀσμῆ, συντεθεῖσθαι, εἶναι Σκῶροδμόν τι ὄν. αὐτοῦ δὲ τοῦ Σκῶρ τὸ ἄχρηστον ὑπεκοριστικόν, Σκωράδιον, παραλαβοῦσα ἡ συνῆθεια, ἐσχημάτισεν, ἀποβολῇ τοῦ σ (περὶ ἧς ἔπιθι τὰ εἰς τὸν Ἡλιόδωρον σελ. 184), τὸ Κωράδιον, καὶ Κουράδιον, καὶ Κουράδι, οὐδὲν ἕτερον ὄν, ἢ τὸ παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Σκῶρ σὺ τὴν γενικὴν, Σκατὸς, μετεποίησεν εἰς τὴν εὐθεῖαν, Σκατόν.

ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ, σελ. 207, στ. 6, τῆς γὰρ ἀρχαίας μοίρας κ. τ. λ.] Μαρτυρεῖ καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ Παγαθηναικῷ (Τομ. Β, σελ. 606) τῆς ἀναδασμόν οὐδέποτε πεποιθῆναι τοὺς Σπαρτιάτας. — Στ. 30, Ἐνὶ ἱματίῳ θέρους καὶ χειμῶνος χρώμενοι.] Προσέθηκα τὸ, Χρώμενοι, ὡς ἔφθην εἰπῶν (σελ. 352), ἀγαγκαιὸν ἔν εἰς τὸν ἀπαρτισμόν τῆς ἐννοίας. ἔσι δὲ καὶ ἀπλουστερώς διωρθοῦσθαι τὸ χωρίον, γράφοντας, Ἐν ἐνὶ ἱματίῳ θέρους καὶ χειμῶνος, καθὰ διωρθῶτο ὁ Κασώβων (παρὰ τῷ Στράβωνι, Βιβλ. Ι, σελ. 483): — Σελ. 208, στ. 5, Πύξ τε καὶ ξύλας.] Ὁ δὲ Στράβων (σελ. 483) φησὶν, ὅτι " Ἐκφέρουσι τὰς πληγὰς, τὰς μὲν διὰ χειρὸς, τὰς δὲ καὶ δι' ὀπίλων οἰσθη- ρῶν ". καὶ ἄλλα δὲ πλείω προσιςορεῖ Κρητῶν νόμιμα ὁ Γεωγράφος, ἢ παρ' ἑτέρου ἀναλεξάμενος, ἢ τοῦ τὸν Ἡρακλεῖδην ἐπιτεμοντός παραλιπόντος αὐτὰ.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ, σελ. 255, στ. 6, Μῆτε ἀκαίρους παρακαλεῖν μῆτ' ἐκείνῳ προσάντως.] Τοῦτο παρατίθεται μαρτύριον ὁ Σουΐδας τῇ λέξει, Προσάντως, παραλιπών γε μὴν τὴν ἀντωνυμίαν. — Σελ. 270, στ. 26, ΖΑΡΜΑΝΟΣ.] Φιλοσόφων τῶν παρ' Ἰνδοῖς γένους ὄνομα οἱ Ζάρμανοι, ἢ Ζαρμανοί. εἰκασι δ' οἱ αὐτοὶ εἶναι τοῖς παρὰ τῷ Ἀλεξάνδρῳ Κλήμεντι καλούμενοι Σαρμάναις, περὶ ὧν ταῦτα φησὶν (Στρωμ. Α, σελ. 305) ἐκεῖνος· " Ἄλλοι τε φιλόσοφοι βάρβαροι. διτιττὸν δὲ τούτων τὸ " γένος· οἱ μὲν Σαρμάνοι αὐτῶν, οἱ δὲ Βραχμάνοι καλούμενοι. καὶ τῶν " Σαρμανῶν οἱ Ἀλλόθιοι προσαγορευόμενοι, οὔτε πόλεις εἰκοῦσιν, οὔτε " γέγας ἔχουσι, δένδρων δὲ ἀμφιέννυνται φλοιαῖς, καὶ ἀκρόδρυα σιτοῦν- " ται, καὶ ὕδωρ ταῖς χερσὶ πίνευσιν· οὐ γάμον, οὐ παιδοποιεῖαν ἴσασιν ".

ΤΡΑΟΣ ΤΩΝ ΕἰΣ ΤΟΝ Αἰλιανόν, ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΝ,
ΚΑΙ ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ.

ΤΩΝ ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

ΣΕΛΙΔΙ 15, εἶχω 3, Μάγους, Γράφει, Ἄλλους. — ΣΕΛ. 35, στ. 2, Εἰ δὲ ἀποθάνω, Γρ. Ἐάν δὲ ἀποθάνω. — ΣΕΛ. 46, στ. 14, Ἐπιμισθώσαντας, Γρ. Ἀπομισθώσαντας. — ΣΕΛ. 91, στ. 3, Ἀφάλασθαι, Γρ. Ἀφαλέσθαι [ἦπερ ἐγέγραπτο πρότερον ἐξέλειψον δὲ καὶ τὴν ἐν σελ. 313, στ. 20 - 23 εἰς αὐτὸ σημειώσιν]. — ΣΕΛ. 98, ΒΙΒΛ. ΚΕΦ. Ζ, κ - κα, Γρ. ΒΙΒΛ. Ζ, ΚΕΦ. κ - κα. — ΣΕΛ. 99, στ. 8, Τοῦτο, Γρ. Τοῦτό. — ΣΕΛ. 108, στ. 18, Πίσσης, Γρ. Πίσης. — ΣΕΛ. 120, στ. 10, Οὕτω, Γρ. Οὐτώ. — ΣΕΛ. 141, ΒΙΒΛΙΟΝ Β, Γρ. ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΒ. — ΣΕΛ. 166, στ. 26, Οἶαν, Γρ. Οἶαν. — ΣΕΛ. 173, στ. 2, Τὰ τῆς Κίρκης νίπτρα, Γρ. Τὰ τῆς Κίρκης Νίπτρα. — ΣΕΛ. 188, στ. 1, Φιλίππος, Γρ. Φιλίσκος. — ΣΕΛ. 210, στ. 23, Διὰ τὸ πνεῖν ἐτησίαις, Γρ. Διὰ τὸ μὴ πνεῖν ἐτησίαις. — Στ. 26, Τοῖς τελευτῶσιν, Γρ. Ἐπὶ τοῖς τελευτῶσιν. — ΣΕΛ. 221, στ. 20, Τοῦ Ἰουδαίων, Γρ. Τοῦ τῶν Ἰουδαίων. — ΣΕΛ. 230, στ. 2, Ἐαυτῶ, Γρ. Ἐαυτῶ. ΣΕΛ. 232; στ. 2, Λειτουργῶντα, Γρ. Λειτουργῶντα. — ΣΕΛ. 235, στ. 6, Ἡμῦνατο, Γρ. Ἡμῦνατο. — ΣΕΛ. 269, στ. 20, Αὐτοῦ, Γρ. Αὐτοῦ.

ἘΝ ΔΕ ΤΟΙΣ ΠΡΟΔΕΓΟΜΕΝΟΙΣ, ΣΕΛ. 5, στ. 1 - 2, Ρίπτουσι... ἀλλὰ τοὺς ρίπτουσι εἰς ἐκείνους, Γρ. Σκορπίζουσι... ἀλλὰ τοὺς σκορπίζουσι δι' ἐκείνους. — ΣΕΛ. κβ', στ. 19, Συνθέτους, Γρ. Συνθέτους. — ΣΕΛ. νβ', στ. 14, Ο, τι, δέν, Γρ. Ο, τι δέν. — ΣΕΛ. π, στ. 28, ἀπαγόρευσιν, Γρ. ἀπαγόρευσιν. — ΣΕΛ. πά, στ. 27, Εἰς, Γρ. Εἰς. — ΣΕΛ. 45, στ. 6, Καλον, Γρ. Καλόν. — ΣΕΛ. 4θ', στ. 6, ΩΧ (2), Γρ. ΩΧ. — ΣΕΛ. ρδ', στ. 7, Μέλι, Γρ. Μέλει. — ΣΕΛ. ριέ, στ. 30, Αναγεννήσεω, Γρ. Αναγεννήσεως. — ΣΕΛ. ρκθ', στ. 21, Σπάνιως, Γρ. Σπανίως. — ΣΕΛ. ρμς, στ. 5, Μαλλον, Γρ. Μᾶλλον.

ΠΙΝΑΞ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ.

Αἱ λέξεις, ὧν ἀσερισκος πρόκειται, κύρια, ἢ ἔθνικα, ἢ ὅλως τῇ ἰστορίᾳ ἢ τῇ γεωγραφίᾳ προσήκοντα ὀνόματά εἰσιν· αἱ δὲ διπλῶ σσημειωμέναι ἀσερισκῶ τῶν θῦπω καταχωρηθεισῶν ἐν τοῖς Λεξικοῖς τυγχάνουσιν οὔσαι. Οἱ ἑλληνικοὶ ἀριθμοὶ τὰς τῶν Αὐτοσχεδίων σοχασμῶν δηλοῦσι σελίδας.

Α.

ἈΒΑΣΑΝΙΣΤΩΣ τοῖς ἀδελφοῖς συνεβίωσε. 108, 318.
 * Ἄβια. 272.
 Ἀβουλήτων (μὴ τι τῶν) συμπέση. 270.
 * Ἀβράμης. 260.
 * * Ἀβροδίαιτα. 329.
 * Ἀβρότονον. 155.
 Ἀγαθῆς τύχης ἀνδριάς. 121.
 * Ἀγαθόκλεια. 347.
 * Ἀγαθολῆς. 131, 325.
 Ἀγαθῶ δαίμωνος πρόποσις. 8, 287.
 * Ἀγάθων. 28, 170, 188.
 * Ἀγαμέμνων. 76, 149.
 * Ἀγαμήδη. 262.
 Ἄγαν· ἐπιρρηματικὸν μόριον, μθ.
 Ἄγαν δι' αἰδοῦς ἄγειν, 117. ὑπὸ τῆς ἄγαν μανίας. 173.
 * Ἀγαρίση. 149.
 Ἀγαρεύω. 364.
 Ἄγαρος. 232, 364.
 Ἀγελάζεσθαι. 279.
 Ἄγλαι παίδων ἐν Κρήτῃ. 208, 279.
 Ἀγελάτης. 208.
 Ἀγερμὸν ἀγείρων. 74.
 * Ἀγησίδης. 206.
 * Ἀγησίλαος. 72, 96, 129, 145, 184, 193.
 * Ἀγήτωρ Ἐρμῆς, ἢ Ζεῦς. 278, 378.
 * Ἀγλαῖς. 11.

* Ἄγων. 109.
 Ἄγοράν παρθένων προκηρύττωσι. 64.
 Ἄγοραςῆς. 388.
 Ἄγος (διὰ τὸ). 61.
 Ἀγραμματία καὶ ἀπαιδευσία. 101.
 Ἀγραινῶ [ἀμεταβάτως]. 23.
 * Ἀγρίππας. 254, 266.
 * Ἀγροτέρη Ἄρτεμις. 30, 294.
 * Ἄγρων. 37.
 Ἄγχοτάτω. 254.
 Ἄγω. Γαμετὴν ἠγάγετο. 179. Πρῶτην τῶν γυναικῶν ἦγε. 141. Ἐσρτήν ἄγουσι τὴν καλομένην Νησεῖαν. 83. Τὴν καταδικάζουσιν ἀγαγεῖν ψῆρον. 15. Εἰς μνήμην ἑαυτῶ ἄγων. 192, 346.
 Ἄγειν δι' αἰδοῦς. 53, 117.— δι' ἐπαίνων. 87.— δι' αἰτίας. 119.— ἀγώγιμον. 163, 173.
 Ἀγώγιμον. 173.
 Ἀγῶνα μουσικῆς, καὶ ἵππικῶν καὶ ἀθλητῶν διέθηκε. 36. Τὴν γραφὴν τοῦ ἀγῶνος ἠφάνισαν. 17. Τὸν ἀγῶνα ἔβασαν ἐπ' αὐτῶ. 66.
 Ἀγωνίαν (οἰνοποσίας) προὔθηκε. 37.
 Ἀγώνισμα ἐπιχώριον. 36. Τοῦ ἀγῶνίσματος ἀπέση. 32.
 * Ἀδαδος. 260.
 Ἀδάμαντι δεδεμένη ἀρχή. 89.
 Ἀδδῆφαγίας ἱερόν. 11.

- Ἀδελφὴ μάχη τῆς ὑπὲρ τοῦ εἰδώ-
 λου. 164. Ἀδύος ἀδελφὸς τῷ
 προσηρημένῳ. 27.
 * Ἄδῃ, π. ν. Ἄδην, ἐπιρρηματικὴ
 αἰτιατικὴ. μθ. Ἄδην ἔχειν. 230,
 233.
 Ἀδιακόνιστον δέρμα. 173, 339.
 * Ἀδιάτομος. 265.
 Ἀδιάτρεπτος. 301.
 Ἄδικος πρὸς τὸν οἶνον ὀρμη. 37,
 297.
 Ἀδύου τινὸς υἱός. 155.
 * Ἄδραμυς. 242.
 * Ἄδραμύτιον. 243.
 Ἄδρὸς μισθός. 102.
 * Ἀερόπη. 197, 347.
 * Ἀερόπος. 155.
 * Ἀθαμᾶνες. 214.
 Ἀθεότητα (εἰς) ἐξέπεσε. 32.
 * Ἀθηνᾶ Ἀλαλακμενήϊς. 161.
 * Ἀθῆναι πάλις Ἀθηνᾶς. 150.
 * Ἀθηναίων πολιτεία. 205, 206.
 * Ἀθηνόδωρος. 11. ἕτερος Ἀθηνόδα-
 ρος. 149.
 Ἀθρόος. 173.
 Ἀθρόως πίνειν. 2.
 Ἄθυροι οἰκίαι. 275.
 Ἀθώπευτος. 226.
 * Ἄθως. 6, 112, 320.
 * Αἰγιαλὸς. 267, 372.
 * Αἰγινήται. 20, 144.
 * Αἶγιον. 6, 286.
 * Αἶγισθος. 22, 76, 155.
 * Αἰγύπτιοι. 32, 68, 97, 195.
 Αἰδῆμον (τὸ) τοῦ τρόπου. 137.
 * Αἰδωνεύς. 66.
 * Αἰθίοπες. 275.
 * Αἶθρα. 67.
 Αἰμύλον (τὸ ἐκ τῶν μέτρων). 23.
 * Αἰνείας. 53, 97, 164.
 * Αἰνιᾶνες. 42.
 * Αἰόλος. 214, 358.
 Αἰρέω. ἤρθηκε τὸν Μακεδόνα ὁ Φω-
 κίων. 10. αἰρεθῆναι πᾶν ἀσθε-
 νεῖς. 36. Ἐλεῖν [ἀντὶ τοῦ ἔξε-
 λεῖν] 29, 293.
 Αἰῶν. ἤρτο ἐπὶ τῷ πραχθέντι. 86.
 Ἀρθεῖς ὑπὸ τύχης εἰς τυραννίδα.
 109.
 Αἰσσω, ἢ Αἰττω. ἤξαν ἐπὶ τὰς
 Μαίναδας. 61. Ζήτ. καὶ ἄττειν.
 * Αἰσχίνης. 104.
 * Αἰσχύλος. 83.
 Αἰσχύνειν γυναῖκα. 237, 239, 366.
 * Αἰσώπος. 124, 211, 214, 325,
 355, 358.
 * Αἶτην. 103.
 Αἰώνος (δι') βασιλεύσις. 13. πάν-
 των τῶν ἐξ αἰῶνος βασιλείων εὐ-
 δαιμονέσαστον. 163.
 * Ἀκαδημία. 58, 112, 118, 193.
 Ἀκάματος γνάθος. 282.
 Ἀκανθαν μὴ ἔχων ἰχθύς. 126.
 * Ἀκάσου γυνή. 240.
 Ἀκιδῆς [ἄταφος]. 163.
 * Ἀζιαμός. 261.
 Ἀκινάκης, ὁ καὶ Κανάκις. 288.
 Ἀκλινῆς βασιλεία. 163.
 Ἀκμὴν [ἐπιρρηματικὴ αἰτιατικὴ].
 μθ.
 Ἄκσμα (τὰ) ἐφυλάττετο τῶν ὀνο-
 μάτων. 190.
 Ἀκούσματα (τὴν σχολὴν εἰς) πε-
 παιδευμένα καταθέμενος. 71.
 Ἀκούειν τῶν Ἀθηναίων. 47.
 * Ἄκρα (ἢ ἐν Σάρδεσι). 11.
 * Ἀκραγαντινοί. 34, 150, 217.
 Ἀκρατῶς πίνειν εἰθίως. 38. ἀκρατῶς
 ἔχειν φθόου. 144.
 * Ἀκρόαθος. 320.
 Ἀκρόβινια. 247, 250.
 * Ἀκρόθωσι, ἢ Ἀκρόθωον. 320.
 * Ἀκτῆ. 311.
 Ἀλαλητός. 230, 364.
 * Ἀλβανὸν ὄρος. 253.
 Ἀλεγύνω, ἢ Ἀλέγω. 304.
 Ἀλεείνας (θεῶν τίσιν οὐκ). 61,
 304.

- Ἄλεκτρος καὶ καταγερῶσα παρθένος. 76.
- * Ἀλέξανδρος ὁ Πάρις. 121, 154, 155.
- * Ἀλέξανδρος Περσίων τύραννος. 197.
- * Ἀλέξανδρος ὁ μέγας. 30, 49, 57, 120, 145, 152, 153, 163.
- * Ἀλεξάνδρου πόλις ἢ κατ' Αἴγυπτον. 163.
- * Ἀλεξίς. 125.
- * Ἀλήθεια [ἄγλαμα οὕτω καλούμενον, ὃ περὶ τὸν αὐγένα εἶχεν ὃ πρεσβύτατος τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων]. 196.
- Ἀληθείας (τὰς) λέγειν. 248, 369.
- * Ἀλιτέρισι. 276.
- * Ἀλκίος. 113.
- * Ἀλκανδρος. 175. ἕτερος Ἀλκανδρος. 217, 360.
- * Ἀλκέτας. 36.
- * Ἀλκίσις. 199.
- * Ἀλιβιάδης. 24, 72, 74, 145.
- * Ἀλιθόη. 60.
- * Ἀλκίνοος. 149.
- * Ἀλκμάν. 11, 153, 158, 334, 206.
- * Ἀλκμάνης. 217, 360.
- * Ἀλκμήνη. 237.
- Ἄλλὰ, ἀλλ' ὄγε. 17. ἄλλα τούτων γε. 12. ἄλλα τούτους γε. 25. ἄλλα οὔτοι μὲν. 89. ἀλλ' ἐκείνός γε. 28, 113. ἀλλ' ἐνταυθα γέ. 48. ἄλλα καί. 25, 48. ἄλλα γὰρ καί. 38, 185. ἀλλ' οὖν. 74. ἀλλ' οὖν καί. 191. ἀλλ' ἐγὼ ἐρῶ. 28. ἄλλα σύ γε. 19. ἀλλ' οὐδὲ δλίγον. 62. ἄλλα μηδὲ κατ' δλίγον. 71. Ἴδε καὶ τὰς σημειώσεις. 296.
- * Ἄλλοθιοι. 383.
- Ἄλλοτε (ὡς οὔποτε). 23. εἴποτε ἄλλοτε, καὶ τότε. 24.
- Ἄλλοτριως πρὸς τὸ ἴσον ἔχουσι. 38. ἄλλοτριώτατα πρὸς ὅπλα διακινεῖται. 46.
- * Ἄλοπη. 154, 332.
- * Ἀλυκος. 215, 359.
- Ἀλύω. 117, 188.
- Ἀλυσιταλῶς τι κερδαίνειν. 106.
- * Ἄλπεις (ἢ περὶ τὰς) λίμνη. 264.
- * Ἀλυάττης. 55, 242, 243, 267.
- * Ἀλφειός. 33.
- Ἀλώπηξ. 284.
- Ἄμα καί. 329.
- * Ἀμαζόνες. 216, 272, 273
- Ἀμαρτάνειν ἐν ταύτῳ. 198.
- Ἀμαθῆς Ἀφροδίτης. 131.
- * Ἄμασις. 37.
- * Ἀμαυρός. 21.
- Ἀμαχος φαγεῖν. 1. ἄμαχον κάλλος. 167. ἄμαχος ἀνάγκη. 192.
- Ἀμβλώω. 338.
- Ἀμείβω. ἡμίψη το εἶδος εἰς κερῶν. 61. ἡμίψητο μεγάλοις δώροις. 140.
- Ἀμείλικτος ἐντυχεῖν. 199.
- * Ἀμεινίας. 83.
- Ἄμεινον (οὐκ ἔστιν). 338.
- Ἀμνησθεῖν καταπιεῖν. 2.
- Ἄμεις. 343.
- * Ἀμοιβέας. 57.
- * Ἀμόλιος. 369.
- * Ἀμόργη, ἢ Ἀμοργός. 213, 267.
- * Ἀμυθανίδαι. 237, 239, 366.
- * Ἀμύκλαι. 239.
- * Ἀμυκλαῖος νομός. 239.
- * Ἀμύκλας. 51.
- * Ἀμύντας. 68, 155.
- * Ἀμφιάναξ. 236.
- * Ἀμφικτύονες. 159.
- Ἀμφίμαλλοι χιτῶνες. 60.
- * Ἀμφιτρώων. 237.
- Ἄν. πλεονάζει. 320.
- Ἀνάγκην (πρὸς). 138.
- Ἀναγράφω. 302.
- Ἀναγωγεῖς βλαυτῶν. 112, 320.
- * Ἀναγωγή. 6.
- Ἀναδέω ταινίας. 121. Τῇ συνουσία αὐτοὺς ἀνεδήσατο. 68.
- Ἀναδηθίσκω. 233.

- Ἀνακρινώ. ἀνακρινούνται τὸ ὕδωρ αὐτῶ. 40. ἐάν τις μὲι τῶν φίλων ἀνακρινῶται. 99.
- * Ἀνακρέων. 99, 109, 149.
- Ἀνακτῶμαι. 255.
- Ἀναλύειν ἐκ συμποσίου. 75. — τινὰ τῆς καταδίκης. 83.
- Ἀναμάχομαι τὴν ἤτταν. 256, 261.
- Ἀνανέμομαι. 352.
- * Ἀναξάγορας. 42, 70, 104, 107.
- * Ἀνάχαρχος. 118, 120.
- * Ἀναξίλας. 11. ἕτερος Ἀναξίλας. 214, 215. ●
- * Ἀναξίμανδρος. 48.
- Ἀναξυρίς. 151, 330.
- Ἀναπαύω [ἀντὶ τοῦ Ἀνατίθημι ἢ Ἐπιτίθημι]. 37, 164, 297. ἀναπαύομαι [τὸ κθεύδω]. 233.
- Ἀνάπλευς ὄργη. 192.
- Ἀναπλήθειν διαφέρει τοῦ Ἐμπλήθειν. 368. ἀναπλήθειν οἴκτου. 245. — ἀνομίας. 350.
- * Ἀναπος. 34.
- Ἀνάσπασα, ἢ Ἀνάσπασαι. 112, 320.
- Ἀνασαλτικά λύπη. 93.
- Ἀνατέλλειν ὄρμη. 164. — δάκρυα. 191. — τινὰ γάμου. 127.
- Ἀνασφάλειν ~~κα~~ τῆς νόσου. 255.
- Ἀνατείνειν τινὶ τὴν βακτηρίαν. 181.
- Ἀνατίθεμαι τοῖς ὤμοις. 302.
- Ἀναφάινω. Ἀνεφάνη φαρμακοπώλης. 80. — πένης ὤν. 87.
- Ἀναφλεγόμενον ὑπὸ τῆς ὄργης. 18. πύκας ἀναφλέξαντες. 167.
- Ἀναφορικά. Ζήτ. Πευσικά.
- Ἀναφύρω. τὴν κόμην ἀναπεφύρθαι. 145, 328.
- * Ἀνάχαρσις. 37, 80, 271.
- Ἀναχαρεῖ ἐπὶ τὴν τῶν μεираκίων ἡλικίαν. 51. τοῦ σαφοῦς ἀναχωρηκῶς. 224.
- Ἀνδρείοτατα ἐρᾶν. 141. — νοσεῖν. 193. — φέρειν τὸν θάνατον. 110.
- Ἄνδρικοὶ σεισμοί. 88. ἀνδρικὸν ἐν τοῖς μάλαςα. 198.
- Ἄνδρικῶς βοᾶν. 4, 5.
- * Ἄνδρόμαχος. 265.
- * Ἄνδροτίων. 101.
- Ἄνεδην πίνειν. 2. — ὄρᾶν. 70. — ἐνυβρίζειν. 111.
- Ἄνεπιτηδεύτως συγφενομένου αὐτοῖς. 69.
- Ἄνθινος. 297.
- Ἄνισχοντι τῷ ἡλίῳ. 376.
- * Ἄνναρος. Ζήτ. Νάναρος.
- * Ἀννίκερις. 31, 294.
- * Ἄννων. 194.
- Ἄναικοδομεῖν τὰς ὁδοὺς. 206, 350.
- Ἄνόνητον πάντων ποιεῖν. 236.
- * Ἄνοςος. 50.
- * Ἀνταγόρας. 193.
- * Ἀνταλκίδα. 197.
- * Ἀντήνωρ. 149. ἕτερος Ἀντήνωρ. 216.
- * Ἄνεια. 252.
- * Ἀντίγονος. 120, 146. — ὁ Γονατᾶς. 27, 49, 96, 117, 149. — ὁ δεύτερος. 43. — ὁ Φιλίππου. 155.
- * Ἀντίκουρα. 158, 334.
- * Ἀντίχοος. 37, 267. — ὁ Ἐπιφανῆς. 37. — ὁ Μέγας. 37. — ὁ πρὸς Ἀρσάκην πολεμήσας. 37. — ὁ Σελεύκου ὕωνός. 266.
- * Ἀντίχοος ὁ Ἀσκαλωνίτης. 149.
- Ἀντιπαρεξάγω. 69.
- * Ἀντίπατρος. 63. ἕτερος Ἀντίπατρος. 221. ἄλλος Ἀντίπατρος. 268.
- * Ἀντισθένης. 22, 120, 127.
- Ἀντοικοδομεῖν διατριβήν. 69.
- Ἄντωνυμία. κά, λς.
- * Ἄνυτος. 22, 24.
- Ἄνω (οἱ) τοῦ γένους. 196. σὺν τῇ ἀνωτάτῳ σπουδῇ. 38, 297.
- * Ἄξινη. 142.
- Ἄξιωσις. 98.

- ἄζυλον χωρίον. 118.
 ἄζων φήγιος. 73.
 Ἀπάγω. 341.
 Ἀπαθνατίας εἰαυτόν. 270.
 Ἀπαιτέω. Πρὸ τῆς ἀπαιτουμένης ἡλικίας. 86.
 Ἀπαιτήσιν (πληρῶσαι τὴν τῆς εἰ-
 κόνος). 39.
 * Ἀπάμεια. 264.
 Ἀπαρχομένου (ἴσ. Ὑπαρχομένου).
 99. Ζήτ. Ὑπάρχομαι.
 Ἀπαυθημερίζω. 108.
 * Ἀπελλῆς. 17, 154.
 Ἀπενιαυτίζω. 237.
 Ἀπερύκω. 253.
 * Ἀπίη. 261.
 * Ἀπις. 68, 88.
 Ἀπλετι ἄνθρωποι. 253.
 Ἀπλώσας τὸν κόλπον. 178.
 Ἀπογίνομαι. 351.
 Ἀποδύομαι. 200, 348. — τὴν
 πανοπλίαν. 180. — ἐπὶ φιλοσο-
 φίαν. 32. — πρὸς πότον. 137.
 Ἀποθέσιμα χρήματα. 268.
 Ἀποθετικά ῥήματα. κθ, λ, πά.
 Ἀποθνήσκειν ἀνθρώπων αἰσχίαι.
 169. — ἄλγεινότατα. 122.
 Ἀποκλείων τοῖς ὀφθαλμοῖς τὴν ἐκ
 φύσεως ἐλευθερίαν. 191.
 Ἀποκοπή χρεῶν. 205.
 * Ἀπολλόδωρος. 197. — ὁ Κυζικηνός.
 185. — ὁ τοῦ Σωκράτους ἐταί-
 ρος. 6.
 * Ἀπολλοκράτης. 36.
 * Ἀπολλωνιάται. 173, 340.
 * Ἀπολλώνιος. 149.
 Ἀπολωλεκέναι, ἢ Ἀπολωλέναι. 329,
 382.
 Ἀπόλογοι Ἀλκίνου. 173.
 Ἀπολύω. 213.
 Ἀπομισθῶ. 300.
 Ἀπορρίπτειν εἰς τινα βλάσφημα.
 160.
 Ἀπόσασις. 218, 361.
 Ἀποσέγειν τὴν ἀκτίνα. 41, 298.
 * Ἀποσέλλειν δόξαν. 288.
 * Ἀποταμειώσασθαι. 4, 285.
 Ἀποτρύω. 226.
 Ἀποφρίνω. Συναγαγὼν ἀπέφρηνε τὴν
 Διᾶδα καὶ τὴν Οδύσσειαν. 173.
 Ἀπόχρη. 1, 34.
 Ἀπραγμόνα ζολὴν ἤσθητο. 166.
 ἀπραγμόνος ὥρατος. 145.
 Ἄρα. 5, 10, 163, 195, 285.
 Ἀράχινον. 1.
 * Ἀρβάκης. 229, 230.
 * Ἀρβκλα. 54.
 * Ἀργεῖαι. 47, 59, 114.
 Ἀργία πονηρὰ δέσποινα. 324.
 * Ἀργίλος. 218.
 Ἀργίλος Θρακιστὶ ὁ μῦς. 218.
 Ἀργολικὴ ἀσπίς. 55.
 * Ἀργοναῦται. 236.
 * Ἄργος. 262.
 * Ἄρειος. 149.
 * Ἄρειου πάγου βουλή (ἢ ἐξ). 83,
 104, 206.
 * Ἀρήτη. 157, 333.
 Ἄρθρον, εἰ συντάσσεται ταῖς Ἀνω-
 νυμίας. κβ.
 Ἀρθρῶ. 245.
 * Ἀριάσπης. 322.
 * Ἀρίβαζος. 90.
 Ἀριθμητικά ὄνόματα. λζ. τὰ ἀριθ-
 μητικῶς συντασσομένα, κατ'
 ὀνομαστικὴν ἔσθ' ὅτε παρατίθε-
 ται. 309.
 * Ἀρισαῖος ὁ Κύπριος. 87. — ὁ
 Κεῖος. 210.
 * Ἀρίσανδρος. 163.
 * Ἀρισείδης. 48, 72, 127, 133,
 182, 206. ἕτερος Ἀρισείδης.
 210, 354.
 * Ἀρισίππη. 60.
 * Ἀρισίππος. 93, 116, 185.
 * Ἀρισογείτων. 132.
 * Ἀρισεμάχη. 157, 171, 333, 339.
 * Ἀρισεξενος. 104.

- * Αριστοτέλης ὁ Σταγειρίτης. 49, 51, 73, 80, 116, 159, 184. — ὁ Κυρηναῖος. 125. — ὁ μετανομασθεὶς Βάττος. 208.
- * Αριστοφάνης ὁ Κωμικός. 7, 22, 23, 24. — ὁ Βυζάντιος. 142.
- * Αριστοφῶν. 184.
- * Αρίσων ὁ Πλάτωνος πατήρ. 21, 68, 129, 324. — ὁ φιλόσοφος. 58. ἄλλος φιλόσοφος. 98.
- * Αρίστοι. 271, 273.
- * Ἀρκάδες. 38, 239.
- * Ἀρκαδία. 262.
- * Ἀρκαδίων. 36.
- * Ἀρκείσιος. 217, 360.
- * Ἀρκείσιος ὁ ἐξ Ἀκαδημίας. 193. — ὁ Κυρηναῖος. 208.
- * Ἀρκείνη. 267, 372.
- * Ἄρκος καὶ Ἄρκτος. 361.
- * Ἄρμα. 62.
- * Ἀρματίδης. 86, 312.
- * Ἀρμόδιος. 132.
- * Ἀρμονία Φρύγιος. 175.
- * Ἀρμωτής. 327.
- * Ἀρρητινοί. 373.
- * Ἀρρήτιον. 373.
- * Ἀρρίας. 200.
- * Ἄρσις τῆς γραφῆς. 18.
- * Ἀρταῖος. 229-234, 364, 365.
- * Ἀρταξέρξης ὁ μνήμων. 8, 13, 14, 15, 26, 137, 141, 197, 287. — ὁ Ωχος. 26, 38, 68, 322.
- * Ἀρτεμῖς. 30, 55, 82, 166. — Ὀρθία. 377.
- * Ἀρτεμισιον. 30.
- * Ἀρύεσθαι τὰ ἐμνημεσμένα. 175. — τοὺς μισθοὺς. 175.
- * Ἀρχειδική. 163.
- * Ἄρχειν ἀδίκων. 285.
- * Ἀρχέλαος. 28, 102, 155, 170, 189.
- * Ἀρχέστρατος. 132.
- * Ἀρχαὶ (ἦγετο ἐπὶ τὰς). 144.
- * Ἀρχήν. 344.
- * Ἀρχίδαμος. 98.
- * Ἀρχίλαχος. 70, 126, 210, 214.
- * Ἀρχωνίδης. 143.
- * Ἀρχόντες οἱ Ἀθηναῖοι. 350.
- * Ἀρχύτας. 48, 96, 126, 145, 190.
- * Ἄσημον ἀργύριον. 288.
- * Ἀσία. 49.
- * Ἄσκαλα. 340.
- * Ἄσκαλος. 261.
- * Ἀσκαλῶν. 261.
- * Ἀσκανία. 261.
- * Ἀσκάσιος. 261.
- * Ἄσμα ἐπιμύλιον. 313.
- * Ἀσκληπίος. 83.
- * Ἀσπαιεύς. 2.
- * Ἀσπασία. 136-142, 326.
- * Ἀσσύριοι. 64.
- * Ἀσάνδης. 364.
- * Ἀσιθάρας. 235.
- * Ἀσυδάμεια. 10, 277.
- * Ἀσφάλειαν (τὴν μετ' ἐλευθερίας). 302.
- * Ἀσφαλτος ὀρυκτῆ. 173.
- * Ἀσωπός. 33.
- * Ἀσωτευσάμενος τὰ ἐκ τοῦ πατρὸς χρήματα. 80.
- * Ἀταλάντη. 165-168.
- * Ἄταρ οὖν [προηγουμένου τοῦ Καί, Μέν, ἦ Τε]. 39, 43, 52, 73. κ. τ. λ.
- * Ἀτάραντες. 276, 376.
- * Ἀτάρως. 82.
- * Ἀτιμάσαι προσελθεῖν περαιτέρω. 50.
- * Ἄτρεπτον βλέμμα. 91.
- * Ἄτριπτοι ὁδοί. 164.
- * Ἄτρώπητος. 104.
- * Ἀττάλη. 242.
- * Ἄττάλη. 340.
- * Ἄτταλος. 146.
- * Ἄττειν ἐπὶ τοὺς πολεμίους. 39.
- * Ἀτυχεῖω. Οὐδὲ ἠτύχησέ τι ἐκ τοῦ Πέρσου. 9.
- * Ἀυγέας. 10.
- * Ἀύγη. 154.

- * Αὔσοντας. 114.
 Αὐτὰ ἕκαστα. 140, 165.
 * Αὐταρῆται. 279, 378.
 Αὐτότατος. κβ.
 Αὐτουργός. 13, 155, 332.
 Αφαιροῦμαι, μέσον ῥήμα. λγ.
 Αφαιλέσθαι τῶν ἵππων. 91.
 Αφάνιζειν τὴν τρίχα βαφῆ. 98. τὸν
 Αγάθωνα ἐκ τοῦ Αγάθωνος ἀφα-
 νίστων 188.
 Αφάνισις (ὀρκίων). 172.
 Αφειδής. 347.
 Αφηνιάσαι τῆς χρείας. 60.
 Αφηνεῖσθαι εἰς τινος, καὶ εἰς τινα.
 382. Αὐτοῖς ἀφίξεται ὁ ἐν Τε-
 μέσσῃ ἤρωσ. 106.
 Αφερᾶν εἰς τινα. 261.
 Αφραίνω. 245.
 * Αφροδίτη. 6, 139, 146. ἢ τῆς
 Κύπρου βασίλις. 60.
 Αφροδίτης ἀμαθής. 131.
 Αφύρτως. 227, 363.
 * Αφυταῖοι. 217.
 * Αχαιοί. 53.
 * Αχλλεύς. 93, 121, 143, 149,
 192.
 Αχράς. 303.

B.

- * Βαβυλών. 79.
 * Βαγώας. 54. ἕτερος Βαγώας. 88.
 Βαθυτέρα ὄψις. 312.
 * Βάκιδες. 152, 331.
 * Βακτριανή. 153.
 * Βακχιάδαι. 8, 287, 353.
 * Βάκχις. 287, 353.
 Βάκχι (οἱ ἔρωτος). 44.
 * Βακχυλίδης. 71.
 Βαλόμενος ἐφ' ἑαυτοῦ τὸ πᾶν τῶν
 ἡμῶν. 18.
 Βάπτομαι. 381.
 * Βάρις. 264.
 * Βαρκαῖοι. 208. Βάρκη. 208.
 * Βασιλεὺς ὁ Αθῆναι. 206.

- * Βάττος. 208. ἕτερος Βάττος. 208.
 * Βελλεροφόντης. 236.
 Βελτίστου (ἀπὸ τοῦ) γινόμενα. 227.
 * Βερενίκη. 198.
 * Βῆλος. 169, 231.
 * Βῆσσοι. 153.
 * Βίαις. 48.
 Βλάσφημος. Ζήτ. Ἀποφρίπται.
 Βλόστη. 306.
 Βλέπω σφάτται. 298.
 * Βιωταρχέω. 96.
 * Βιωταρχία. 182.
 Βιωτιάζω τον τρόπον. 71.
 Βιωτικουργέες κράνας. 55.
 * Βιωταῖοι. 60, 276, 376.
 * Βούτη, ἢ Βουτώ. 37; 297.
 * Βουφόνια. 100.
 * Βραχυμάνες ἢ Βραχυμάναι. 36, 383.
 Βρίαν τὴν πῶλιν οἱ Θράκες φασί.
 262.
 * Βρεντζεῖοι, ἢ Βρεντήσιοι. 215, 358.
 * Βρίσαι, νύμφαι εὖτω καλούμεναι.
 210.
 Βρωμολόγος. 321.
 * Βύσαι Λίβυες. 275, 375.
 * Βύβλοι 64.
 * Βυζάντιοι. 46.
 * Βωταχίδαι, ἢ Πωταχίδαι. 262, 371.
 * Βώταχος. 262.

Γ.

- * Γάιος Οκταούσιος. 252.
 * Γάϊου Μαρίου παῖς. 258.
 * Γαλακτοφάγοι. 271.
 Γάλαξι (ἐν) καὶ σπαργάνοις εἶναι.
 102, 126, 316.
 * Γαλάτων. 175.
 * Γαλέτης. 12.
 * Γαλεῶται. 157, 333.
 Γαλῆ. 216—Γαρτησία. 185, 344.
 Γάρ. Ζήτ. Καί.
 Γάστρις. 12.
 Γαυροῦσθαι. 147, 329.

- Γειτιῶσαν (οἱ τὴν) οἰκοῦντες. 167.
 * Γελασίνας. 74.
 * Γέλων. 4, 71, 89, 90, 179, 285.
 Γεναλογεῖν τὸν σεισμόν. 72.
 Γενικῶν συγκριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν ἔλλειψις. ξβ', 376. — Ἀπολύτων. νή. — ξά. — Διαιρετικῶν. ξβ'.
 Γενναῖα παιδικά. 170, 338.
 * Γέντιος. 38.
 * Γέροντες οἱ ἐν Σπάρτῃ. 377.
 Γερωντία. 278, 377.
 Γεφύριον. 104.
 Γίγαρτα. 296.
 Γίνομαι. Μὴ γένοιτό σοι οὕτω κακῶς. 120, γεγενέσθαι τάνω κάτω. 281.
 Γίνωμαι, ῥῆμα ἀποθετικόν. λ, πά.
 Γινώσκω. 216, 359.
 * Γλαύκη. 121.
 Γλαυκὸν ὕδωρ. 372.
 * Γλαύκων. 10. ἕτερος Γλαύκων. 99.
 Γλίσχρος. 226.
 * Γνάθαινα. 144.
 Γνώμη. Ζήτ. Επί.
 Γνώριμοι. ρθ'.
 Γόνυ. Ζήτ. Πίπτειν.
 * Γοργίας. 9, 34, 151, 288.
 * Γόρδιος. 72.
 * Γορτύνη. 144.
 Γοῦν. Μήτι γοῦν [ἀντί τοῦ Μήτι γε]. 144, 167.
 Γράμμα. 89, 189.
 Γράμματα παιδεύεσθαι. 352.
 Γραμμῆς (τῆς) ἔξω προέλκειν τινα. 71. ὑπὲρ γραμμῆς φιλοτιμία. 144, 328.
 * Γράνικος. 53.
 Γραψῆς (ἄρσις τῆς) 18.
 * Γρύλλος. 42
 * Γύγης. 242.
 * Γύλιππος. 155.
 Γυμνασιάρχης διαφ. τοῦ Γυμναστής. 291.
 Γυναικίζεσθαι. 233.

- Γυναικοκρατεῖσθαι. 356.
 Γύννης. ροέ. 144.
 Γῦρος. ογ'.

Δ.

- * Λαβίδης, ἢ Δαυίδης. 260, 268.
 * Λάδα. 237.
 * Λαίδαλος. 215, 361.
 Λαίμονα (κατὰ). 34, 296, 230.
 Λαιμόνιον Σωκράτους. 99.
 Λαιμονίως σπουδάζειν περὶ τι. 17.
 * Λαίφαντος. 142.
 * Λάκαι. 251.
 * Λαμάσιππος. 74.
 * Λάμις. 204.
 * Λάμων. 47.
 Λανὰ ξύλα. 314.
 Λανείζομαι, μέσον ῥῆμα. λέ.
 * Λαρθανεῖς. 64, 271, 373.
 * Λαρεῖος Περσῶν βασιλεὺς. 67, 90, 106, 155, 332, 371.
 * Λαρεῖος ἕτερος ὁ ὑπ' Ἀλεξάνδρου ἠττηθείς. 54, 101, 155.
 * Λάρης Φρύξ. 131.
 * Λασκύλιον. 242, 261, 867.
 Λάσος. 60, 167, 337.
 * Λάφνης. 128.
 * Λαψαλίβους. 276.
 Δείκελον. 296.
 Δεικνύω. 296.
 Δείματα δαιμόνια 246.
 * Δεινομάχη. 16.
 Δεινὸς μυθολόγος. 51. δεινὸς κατὰ κοιλίαν. 1. Δεινότατοι πιεῖν. 47.
 δεινή εὐνοια. 141. — ἐντυχεῖν. 167.
 * Δεινομένης. 149.
 * Δείνων. 92.
 Δεινῶς φιλόπονοι. 4.
 * Δέχα (οἱ μετὰ τοὺς τριάκοντα) Ἀθήνησι. 382.
 * Δεκέλεια. 19.
 * Δεῖφοι. 41, 88, 132, 177.
 Δεξιός, 293.
 * Δερβίκακι. 65.

- * Δῆλιοι. 77, 79.
 * Δῆλιον. 48.
 * Δῆλος. 6, 77, 79.
 Δῆλος τῆν ἀδικῶν. 52. — ἐπαιρόμενος. 115. αἰδουμένη δῆλη τῆν. 138.
 * Δημάδης. 81, 155, 187.
 * Δημάρτος. 11.
 * Δημήτηρ. 161, — Σιτώ. 11.
 * Δημήτριος ὁ Μάγνης. 203.
 * Δημήτριος ὁ πολιορκητής. 47, 145, 146. — ὁ Φαληρεὺς 111 (ἴδ. τὰς σημ. 319) 155. ἄλλος Δημήτριος. 269.
 Δημιουργοί. 287.
 * Δημόδοκος. 99.
 * Δημοκλήδης. 106.
 * Δημοκράτης. 72.
 * Δημοκρίτες. 9, 74, 77, 149, 288.
 * Δημοσθένης. 43, 72, 94, 104, 115 (δίδ.).
 Δημοστικοί (οἱ). 227, 228.
 * Δημοσχάρης. 43, 104.
 Διά. διὰ τιμῆς ἤλθε δημοσίᾳ. 169.
 διὰ σπουδῆς ἰόντες οἶνοι. 151.
 διὰ χειρὸς καὶ γνώμης ἔχειν. 92.
 Διαβαίνω, εὖ διαβάς ἐν τῇ γάσει. 72, 306.
 * Διαγόρας. 29, 32, 212, 356.
 Διαζωγραφέω. 154.
 Διάτι τῶν νείκη. 221.
 Διακορῆς. 111.
 Διαλαμβάνω. κίονες διεληφρέσαν αὐτήν. 109. θάλασσα ὄρμους διελημμένη. 115.
 Διάλεκτος (Κοινή). 146 — 147.
 * Διάλεξις. ρηθ, ρν.
 Διαμεθεῖς τὸν τῆς φιλοσοφίας ἔρωπα. 225.
 Διαμελλήσας πολλά. 235.
 Διαναγινώσκω. 347.
 Διανιάομαι. 10.
 Διαπλέω. 41, 138, 167, 197.
 Διαπολεμεῖν τὸν πόλεμον. 256.
 Δίαισμα λόγου. 349.
 Διαρρεῖ λόγος. 58, 73, 94, 151.
 τὸ μέλος διαρρεῦσάι. 194. διαρρεῖν ὑπὸ τρυφῆς. 7. — ὑπάμεθης. 46. — τῷ βίῳ. 117.
 Διασύρω. 249.
 Διατελῆ ὕδατα. 166.
 Διατίθεμαι νόμον. 210.
 Διατορευθέντες (ἐκ τῶν γυμνασιῶν οἰνεῖ). 186.
 Διατραπεῖσα (μηδὼν) 168.
 Διάττω. 167.
 Διαφέρω. Διενεγκεῖν τὸν χρησμένον. 246. διαφερομένου πρὸς ἀλλήλους. 28.
 Διαφορά. 28, 51, 293.
 Διάφορος. 293.
 Διαφορότης. 28.
 Διαγράφαι. 62.
 Διδασκάλιον. 295.
 Διδάσκωμαι, μέσον ῥῆμα. λέ, λς'.
 Διελκυσίνδω. 328.
 Διειπεῖν. 246.
 Διέφθορα ἀντί τοῦ, Διέφθαρχα. 383.
 Διτρήμενος τὴν λέξιν. ρνζ'. 349.
 * Διυπάλια 100.
 Δικαιοδοσία. 257.
 Δίκαιος. 297.
 Δικαιοῦν θανάτω. 83. Δικαιοῦσθαι. 186.
 Διὸ, σύνδεσμος. 47.
 * Διογένης ὁ Κυνικός. 57, 70, 76, 104, 115, 118, 120, 126, 128, 160, 161, 176, 177, 195. — ὁ Φρύξ. 32. — ὁ τραγωδίας ὑποκριτής. 57.
 * Διομήδης. 117, 215, 358.
 * Διονύσια. 24, 32.
 * Διονύσιος ζωγράφος. 65. — Ηρακλείας τύραννος. 113. — Σικελίας, ὁ πρεσβύτερος. 8, 36, 68, 134, 156, 162, 174, 179, 183, 342, 347. — ὁ νεώτερος. 48, 68, 89, 90, 111, 157, 162, 171, 347, 360.

- * Διόνυσος. 59, 60, 304.
 Δίος, μῆνός ὄνομα παρὰ Μακεδόσι.
 54.
 * Διόσκουροι. 12, 181.
 Διότι, καὶ ὅτι, σύνδεσμοι. νγ'.
 * Διότιμος. 36. ἕτερος Διότιμος.
 76.
 * Δίρκη. 161.
 Διφθέρα, ἡ ἐπισολή. 232, 236.
 Διφθέραι. 318.
 Διωθεῖσθαι. 258.
 Διώκω εἰς τὴν πόλιν. 247.
 * Δίων. 42, 48, 68, 74, 90, 96,
 111, 157, 171.
 * Διῶξιππος. 130, 161.
 Δολωνία, Διάδος ῥαψωδία. 172.
 Δόρκος. 240, 241.
 Δοτικαὶ παθητικαὶ καλυμμένα. ξγ'.
 — χαρισικαί. ξδ'. Δοτικῶν ἐπι-
 κῶν ἀρχαία γραφή. μς'.
 Δόσλος τοῦ πίνειν. 37.
 Δράκων. 183.
 * Δράκων. 103.
 Δραματικῆς ἀτοπίας μεσόν. 249.
 Δράω. Αὐτὰ ἕκαστα τῶν δρωμένων.
 165. Τί τοῦτον δράσασμεν; 38.
 Δριπὺ ἐνιδῶν. 90.
 * Δρουῦσσα. 211, 354, 355.
 Δρυφάκτους ὑπερταίνειν. 206, 350.
 Δύναμις φραστικῆ. 40.
 Δυνασεία. πγ'.
 Δυνασευτικός. 215.
 Δυσέκνιπτον φίλτρον. 141.
 Δύσερις. 28, 54.
 Δυσμενίδης. 43, 299.
 Δωμάτιον. 300.
 * Δωριεῖς. 42.
 * Δωρίς. 271.
 Δωροφορέω. 13.
 Δωροφορῆς ἐσλή. 9.

Ε.

- Ἐγγραφή (ἡ εἰς ἄνδρας). 253.
 Ἐγγυᾶσθαι τὴν θυγατέρα τινός. 86.

- Ἐγερτήριον εἰς μάχην μέλος. 39.
 Ἐγκλωπιζόμενος ἡμῖν. 120.
 * Ἐγκατάγομαι. 223.
 Ἐγκρατέατα ἐπιμελεῖσθαι. 256.
 Ἐγκυκλιον. 95, 314.
 Ἐθίζω. 207.
 Εἰ δὲ μή. 182, 343.
 Εἰ μή, ἀντι τοῦ Ἀλλά. πδ'.
 Ἐλωτες. 53, 88, 174, 207.
 Εἴματα. 318.
 Εἰς. Φύλαττε σεαυτὸν εἰς τοὺς ἐπιαι-
 νουμένους. 17. εἰς Ὀμηρον γρά-
 ψας. 134. εἰς φιλοσοφίαν ἔξα-
 ραρτεῖν. 59. εἰς Ἐκβάτανα ἀπέ-
 θανε. 94, 314, 359, εἰς τὸ
 ἄχαρι σκωπτόμενος, 187. ἐπι-
 δόντος αὐτὰς εἰς τὸν χρησμόν.
 150. εἰς δέον κείμενοι νόμοι. 35.
 εἰς τρις ἐξεβόησε. 122. εἰς ἔξα-
 κισχιλίους. 171. εἰς τὸ κρεῖττον
 μιμείσθαι, ἢ εἰς τὸ χεῖρον. 66. Εἰς
 ὧν [ἔλλειπτ. τοῦ Οἴκου]. 364.
 Εἰσάγειν τινὰ εἰς δρᾶμα. 22. — ξέ-
 νους δαίμονας. 23.
 Εἰσεμι. Εἰσεμὶ τὸν Ἀσπασίαν μνή-
 μη τῶν φασμάτων. 139.
 Εἰσπνεῖν. 15, 299, 300.
 Εἰσπνέλις. 300.
 Εἶτα. 2, 6, 15, 19, 47, 67, 69,
 75, 95, 145, 162, 181, 198
 [καὶ ἄλλα. πολλὰ. κατακρίως
 χρῆται τῇ λέξει].
 Ἐκ. ταῖς ἐξ ἑαυτῶν ἄρκυσι. 1. τὸν
 ἐξ αὐτοῦ παῖδα. 157. ἐξ ἐλάσ-
 σονος ὄραν. 103.
 Ἐκάς. 230, 258.
 Ἐκαστος. Ζήτ. Αὐτά.
 * Ἐκαταίος. 174.
 Ἐκβαίνειν εἰς ἄνδρας. 242, 367.
 Ἐκβάλλω. 340.
 * Ἐκβάτανα. 94.
 Ἐκδηλος. 370.
 Ἐκδιαιτᾶσθαι. 257.
 Ἐκδιδόναι πιγάκιον. 189.

- Ἐγκεχειρίαί. 351.
 Ἐκῆτι Συλοσῶντος εὐρυχωρίη. 211, 255.
 Ἐκκαλύπτομαι. 292.
 Ἐκκάμνω. 232.
 Ἐκκαυστικόν δῶρον. 134.
 Ἐκκρουσθεὶς τοὺς ὀδόντας. 129.
 Ἐκλαμβάνειν πινακίον. 345.
 Ἐκλυτος. 255.
 Ἐκμουσόμαί. 142, 195.
 Ἐκπίπτει χρησθήριον. 62. ἐξέπεσε λέγων 104. ἐκπίπτειν τῆς οἰκίας. 357. — εἰς ἀθεότητα. 32. — εἰς δάκρυα. 197. — εἰς τρυφήν. 78.
 Ἐκποδῶν, ἢ Ἐκ ποδῶν. νά.
 Ἐκπονεῖν τὸ σῶμα. 167, 337.
 Ἐκραθυμέω. 303.
 Ἐκρήττωμαι. 351.
 Ἐκτελέω. 154.
 Ἐκτραχλίζω. 161.
 Ἐκτραχύνω. 69.
 Ἐκτρίβειν τινὰ πίτυος δίκην. 90, 313.
 Ἐκτυφλώ. 309.
 * Ἐκτωρ. 149.
 Ἐκφύρειν πάλαι. 234.
 Ἐκφυτεύω. 356.
 Ἐλαία. 10.
 Ἐλάφου ἰδίωμα. 342.
 * Ἐλέγα. 60, 304.
 Ἐλέγξει (ὅταν τοὺς καλοὺς θέλη). 145.
 * Ἐλένη. 70, 199.
 Ἐλέφας. 297.
 Ἐλίσσεσθαι ἐρίαις. 328.
 * Ἐλισσῶν. 317.
 * Ἐλλαοδίκαι. 119, 123.
 Ἐλλάβειν. 229.
 * Ἐλλοπίδης. 68.
 * Ἐλύμνιον. 216, 359.
 Ἐλυτρον ποταμοῦ. 295.
 Ἐλυτρον χρυσῶν. 271.
 Ἐμβιον (τὸ τῶν δένδρων. 166.
 Ἐμέω. πορευθεὶς ἔμεσον. 117, 321.
 Ζήτ. καὶ Ἀρῦεσθαι.
 Ἐμπαθέεατα δέεσθαι. 255.
 * Ἐμπεδοκλῆς. 151.
 Ἐμπλέκομαι. 166, 231, 336.
 Ἐμπλήθειν. Ζήτ. Αναπλήθειν, καὶ Ὀργήν.
 Ἐμπλοκή. 229.
 Ἐμπνέω. 300.
 Ἐμποδῶν. 78.
 Ἐν. κατῆλθεν ἐν Σικελία. 73. ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκείνο ἦρατο. 162, 335.
 ἐν καλῷ ἔσι. 126. ἐν ἀπορίᾳ γενομένος. 153, 331.
 Ἐνάγειν τὸν πόλεμον. 250.
 Ἐναρισάω. 223.
 Ἐναυσάμενος πῦρ. 278.
 * Ἐνδεκα (οἱ). 206.
 Ἐνδηλος. 370.
 Ἐνεκα, οὐνεκα, τῶνεκα. γγ', νδ'.
 Ἐνεπιδημήσαι ἠδίστην πόλιν. 159.
 Ἐνεργάζομαι. 297.
 Ἐνευδοκίμει τοῖς Μακεδόσι. 104.
 Ἐνθα τοῦ χρόνου. 128.
 Ἐνιαυτὸς (μέγας). 125, 323.
 Ἐνοι. μ.
 Ἐνίστε. μ.
 Ἐνοχλῶν αὐτόν. 52.
 Ἐντείνειν. 368.
 Ἐντερον πάργνης γυναικός. 70.
 Ἐντεῦθεν ῥηθῆναι, ἢ ρεῦσαι τὴν παροιμίαν. 106, 148.
 Ἐντονον φθέγγεσθαι. 245, 368.
 Ἐντρέπω. ἐνέτρεψαν τὴν σύγκλητον βουλὴν. 49, 301.
 Ἐντριψίς. 138, 326.
 Ἐντροπή. 301.
 Ἐντυγχάνω. Ζήτ. Ἀμείλικτος.
 Ἐξάγειν ἑαυτόν. 254. εἰς θυμὸν ἐξαγομένου. 192.
 * Ἐξαινετος. 20.
 Ἐξάίρεσις. 361.
 Ἐξαισις χειμῶν. 368.
 Ἐξαιτεῖν τὴν ψυχάν. 234.

- Ἐξάλλαττειν. 225.
 Ἐξαράξει τὸν ἐγκέφαλον. 144.
 Ἐξιν περιεβάλετο. 80, 309.
 Ἐξισχύνει παίδων. 90, 313.
 Ἐξοδιάζω. 279, 379.
 Ἐξουιος. 117.
 Ἐξουματώ. 309, 310.
 Ἐξουκώ. 236.
 Ἐξωμῖς. 120, 322.
 Ἐορτὴ ὄψεως. 166, 298, 336.
 Ἐπάγομαι. 226, 247.
 Ἐπαῖω τι ἡθῶν. 28.
 Ἐπαίρειν ἐλπίσι. 232.
 Ἐπαισιγῆς. 235.
 * Ἐπαμινώνδας. 38, 48, 67, 72, 79, 96, 133, 142, 155, 181, 197.
 Ἐπαμύνω. 256, 371.
 ** Ἐπαναπεράω. 253.
 Ἐπανίσταμαι διαφ. τοῦ Ἰπανίσταμαι. 351, 378.
 Ἐπαρτᾶν τινι τιμωρίαν. 96.
 Ἐπέκεινα. νά.
 Ἐπη Κύπρια. 114.
 Ἐπί. ἐπὶ τέχνῃ κιθαρίζειν. 57, 302.
 — παιδεῖα τι μανθάνειν. 302.
 ἐπὶ τινα στρατεύεσθαι. 48. —
 στρατεύειν. 81. — συστρατεύειν.
 66, 305. ἐφ' ἡμέρα τὴν γυμνὴν
 ἔχειν. 185.
 Ἐπιβάλλειν τῇ Βοιωταρχίᾳ. 182, 343
 Ἐπιβολὴ τριχῶν [Ἄλλ. Ἐπιβολὴ ἢ
 Ἀποβολὴ]. 132.
 Ἐπιγνώμων. 45.
 Ἐπίγραμμα. 112, 320.
 Ἐπιγράφεσθαι τῇ ἀρχῇ. 37.
 Ἐπιγραφεύς. 320.
 * Ἐπίδαμνος. 173.
 Ἐπιδάουριος ἵππος. 55.
 Ἐπιδόντος αὐτὰς εἰς τὸν χρησμόν.
 150.
 Ἐπιδών. 332.
 Ἐπιθανατίας. Ζήτ. ἔχειν.
 Ἐπίθετα κυριωνυμούμενα. 308.
 Ἐπιθύω. 238, 366.
 Ἐπικαλεῖν τὸλμαν τονί. 110.
 Ἐπικλεῖς. 216, 359.
 Ἐπίκλημα. 47.
 * Ἐπίκουρος. οὔ. 32, 70, 113.
 Ἐπιμελές (εἰ τῷ) εἰδέναί. 86. ἢ,
 ἐπιμελές ἐκείνοις δρᾶν. 113.
 Ἐπίοπτομαι. 332.
 Ἐπίπαν. νά.
 Ἐπιπολάζω. 6, 69.
 * Ἐπιπολαί. 156.
 Ἐπιπρέω. Λόγοι ἐπέπρευσαν. 162.
 Ἐπιπρήμα. λή. εἰς ἐπιπρήματα με-
 ταπεσόντα ὀνόματα. μά-νβ'.
 Ἐπίσημον ἀργύριον. 9, 288.
 Ἐπίσημα. 100, 315.
 Ἐπισρεφόμενος τὰς πόλεις. 73, 306.
 Ἐπισρέφω. 369.
 ** Ἐπισυνίσημι. 69, 305, 306.
 Ἐπισφίγω. 112, 120.
 Ἐπιτελεῖν. 162, 335.
 Ἐπιτίθεσθαι τραγωδίᾳ. 32.
 * Ἐπιτίμιος. 305.
 * Ἐπιτιμίδης. 67, 305.
 Ἐπίφθαγμα. ἢ Ἐπιφώνημα. λθ'.
 * Ἐπίχαρμος. 34.
 Ἐπίχειν οἶνον. 364.
 ** Ἐπιχωριάζει δάκρυα αὐτοῖς. 191.
 Ἐπιχωρῶν αὐτοῖς τρωφᾶν. 109.
 Ἐπιψηφίζω. 300.
 * Ἐρασίνοσ. 33.
 * Ἐρασίξενος. 36.
 * Ἐράσιππος. 215.
 Ἔργα. 305.
 * Ἐργάνη [ἢ Ἀθηνᾶ]. 1, 283.
 ** Ἐργάνη. ἐπονούντο περὶ τὴν ἐργά-
 νην. 60.
 Ἐργασικώτεροι Φρύγες καὶ Λυδαί.
 127.
 * Ἐργάτις [ἢ Ἀθηνᾶ]. 283.
 Ἔργω (ἐν) τίθεσθαι τὴν τέχνην. 71.
 Ἐρεσχελῶν αὐτόν. 24.
 * Ἐρετριεῖς. 212, 356.
 * Ἐρεγθεύς. 81, 205.
 Ἐρινύων ἔχοντες πρόσωπα. 118.

- * Ἐριχθόνιος. 59.
 * Ἐριμᾶς ἀπὸ τῶν ὤμων ἀφηρημένος τὸς βραχίονας. 270.
 * Ἐριμῆς. 37, 142, 195.
 * Ἐριμππος. 203.
 * Ἐρισθία. 212, 356.
 * Ἐρισκράτης. 156.
 * Ἐριστίμος. 136.
 * Ἐρυθρά. 101.
 * Ἐρύμανθος. 33.
 * Ἐρύκη, ἢ Ἐρυξ. 6, 286.
 * Ἐρυσίχθων. 11.
 Ἐρχομαι. Διὰ τιμῆς ἦλθε δημοσία. 169.
 Ἐσθῆ. πορφυρᾶς ἡσθημένοι σολάς. 109. πολυτελῶς ἡσθημένους. 120. λευκὴν ἐσθῆτα ἡσθητο. 151. σελὴν ἡσθητο ἀπράγμονα. 166.
 Ἐσθημα. 1.
 * Ἐσπερίδες ἢ Ἐσπερίς. 209, 353.
 Ἐσπυδασμένως (μὴ) περὶ παιδείας ἔχειν. 158.
 Ἐσε. 178, 341. Ἐσθᾶν. 141, 187, 345.
 Ἐταῖροι. 80.
 * Ἐτεκλῆς. 132.
 Ἐὐ καὶ καλῶς. 19, 55.
 * Ἐυβάτας. 123.
 * Ἐυβραῖος. 86.
 Ἐυβούλη. 150.
 Ἐυδαμμονικός (Ἀνάξαρχος ὁ ἐπικληθεὶς). 120.
 * Ἐυδξος. 97.
 * Ἐυεσπερίδες, ἢ Ἐυεσπερίς. 353.
 Ἐυετηρία. 360.
 * Ἐυήμερος. 32.
 Ἐυήτριος χιτῶν. 6, 286.
 Ἐυθένεια. 360. ●
 Ἐυθενῶ. 217.
 Ἐυθετος εἰς τι. 277. — τινί. 282.
 Ἐυθετίζειν τὴν τρίχα. 112.
 Ἐυθνήεια, ἢ Ἐυθνήια. 360.
 Ἐυθνήκωντων βετρῶν. 166, 336.
 * Ἐυθυμς. 106.
 * Ἐυθύφρων. 349.
 * Ἐυκαίρως ἔτυχε [ἀντί τοῦ Καιρίως]. 168.
 * Ἐύμαιος. 54.
 * Ἐυμένης. 54.
 * Ἐύνεες. 237.
 * Ἐυνομος. 175.
 * Ἐυπόλις. 151.
 Ἐυρεμα, ἢ Ἐύρημα. 345.
 * Ἐυριπίδης. 20, 23, 28, 84, 145, 170, 211, 310, 311, 356. Ἐυριπίδου πατήρ. 277.
 * Ἐυρυθιάδης. 181.
 * Ἐυρυδάμας. 129.
 * Ἐυρυδίκη. 179.
 * Ἐυρυσθεύς. 237.
 * Ἐυρώτας. 33, 67.
 * Ἐυρώπη. 49, 101.
 * Ἐυσεβής. 49.
 Ἐυσθενῶ. 360.
 Ἐυτελής τὴν ὄψιν. 209.
 * Ἐύφρων. 349.
 * Ἐυχωλιμαῖτι. 266.
 * Ἐφεσος. 55, 101, 171, 216.
 * Ἐφιάλτης. 38, 48, 133, 181, 206.
 Ἐφροδιάζω. 213.
 Ἐφολκός. 104.
 * Ἐφοροι Λακεδαιμονίων. 25, 45, 186, 206.
 * Ἐφορος. 175.
 * Ἐγχεκρατίδης. 11.
 Ἐχειν δι' ἐλπίδος. 174. — διὰ μνήμης. 91. — ἐπιθανατίως. 177. Δόγος ἔχει. 46. Οὐκ εἶχεν. ὅποι ποτὲ αὐτὸν κατάθωντα. 21, 292.
 Ἐψομένης λοπάδος. 125.
 Ἐωθινὸς προῆι. 96.
 Ἐως εἰς τὰ γόνατα. 148, 329.

Ζ.

- * Ζαγκλαῖσι. 106.
 * Ζάλευκος. 35, 48, 176, 216.
 * Ζαρινία. 235.

- * Ζαρμανοί. 383.
 * Ζάρμανος. 270, 373, 383.
 * Ζεῦξις. 16, 70, 189, 199.
 * Ζεύς. 65, 149, 330.
 Ζημία. Ζήτ. Τιμᾶν.
 * Ζήνων. 96, 117, 119, 149.
 Ζωή γλιών ἐτών. 267.
 * Ζωίλος. 134.
 * Ζώπυρος. ρί-ριβ'.

Η.

- Η (εις) καὶ ΙΑ ὄνοματα. γ.
 Η (εις) καὶ ΟΣ ὄνοματα. γ.
 Ἡ. κρείττονας ἢ κατὰ τὴν φύσιν
 φήμας. 194. τὰ ἐναντία ἢ περ
 εἰώθασι. 140.
 Ἡεθδόν. 291.
 Ἡ γὰρ εὐ; 87.
 Ἡ δ' ὅς. 50, 127.
 Ἡ. περὶ τὴν ἑαυτῶν [ἐλλειπτικῶς
 τοῦ Χώραν.]. Θο: τὴν τῶν Αθη-
 ναίων [Πόλιν]. 13α. ἢ Αλεξάν-
 δρου [Μήτηρ]. 177. τὴν Ἡρώ-
 τεσλάου [Γυναῖκα]. 199.
 Ἡδίστη ἐνεπιωμηθεῖσαι πόλιν. 159.
 Ἡθῆ (εις) τὰ ἑαυτῶν. 3, 284.
 τὰ σύντροφα. 194.

- Ἡθεοί. 274.
 * Ἡλέκτρα. 76.
 * Ἡεῖσι. 86, 209.
 ** Ἡλιοςεγγής. 298.
 * Ἡλίου βόες. 128.
 Ἡλιος: πεφοίνικτο ὑπὸ τῶν ἡλίων τὸ
 πρόσωπον. 187.
 Ἡμέρα (ἐφ') Ζήτ. Επί.
 Ἡμίκαιτος σχίζα. 169.
 * Ἡνίοχοι. 213.
 Ἡνίοχος. 307.
 Ἡπκαρ: 316: — συκωτόν. 316.
 Ἡπατικός. 317.
 * Ἡρα. 61.
 Ἡρα φέρων ἀνθρώποισι. 33, 295.
 * Ἡραία. 170.
 * Ἡραϊεῖς. 33.

- * Ἡράκλεια. Ζήτ. Μινώα.
 * Ἡρακλειδαί. 209, 239.
 * Ἡρακλειδῆς ὁ Κλαζομένιος. 185.—
 ὁ Ποντικός. 203, 204. — ὁ
 πύκτης. 149.
 * Ἡράκλεισι γῆλαι. 78.
 * Ἡράκλειτος. 104.
 * Ἡρακλῆς. 10, 33, 57, 66, 78,
 145, 150, 154, 237.
 * Ἡρώδης. 268, 269.
 * Ἡρως (ὁ ἐν Τερμίσῃ). 106.
 * Ἡσίδοος. 174.
 Ἡτριον. 286.
 Ἡττα. 294.
 Ἡττάω. 294.
 * Ἡραϊσίων. 94, 143.

Θ.

- Θαλεροῖς δακρυοῖς 191, 346.
 * Θαλῆς. 48. ἕτερος Θαλῆς, ἢ Θά-
 λης. 158.
 Θαλλός. 312.
 Θανατική κρήνη. 180.
 Θάσιος αἶνος. 151.
 * Θάσος. 65, 170.
 Θαυματόποιος. 102.
 ** Θέα. 312.
 * Θεαγένης. 211, 355.
 * Θεάγης. 71, 99.
 Θεία πομπή. 99, 165, 336.
 Θειάζω. 245.
 Θεῖος. ριγ'.
 * Θεμισκλῆς. 22, 31, 53, 63, 110,
 115, 128, 155, 181, 182, 206.
 * 343.
 * Θεμισίων. 37.
 * Θεοδότη. 178.
 * Θεόδωρος. 46. ἕτερος Θεόδωρος.
 197.
 * Θεοκλῆς. 192.
 * Θεόπη. 150.
 * Θεόπομπος. 49.
 Θεοσύλης. 82, 132, 310.
 * Θεόφραστος. 35, 73, 74, 104, 113.

- Θεράπων Μουσῶν. 61.
 Θερμὸν ἔργον. 300.
 Θερμότερον (καὶ τὸ ἐτι). 46, 300.
 Θερμότερον ἔδρασε. 94, 314.
 *Θεσμοθέται (οἱ ἐξ). 206.
 *Θεσμὴ Δράκοντος. 103.
 *Θεσπιεῖς. 218.
 *Θεσσαλός. 350.
 Θετικά ἐπιρρήματα. μά.
 Θετταλίζω. 71.
 *Θετταλικά Τέμπη. 40, 41.
 *Θέων. 39.
 *Θῆβαι. 65, 160, 171.
 *Θησαύδα (οἱ περὶ τὴν) κατα-
 κύντες. 362.
 *Θησαύκις νόμος. 20, 65.
 *Θηβαῖοι. 67, 160, 170, 171, 218,
 361.
 *Θῆβης πεδίον. 243.
 *Θήκη. 88, 98.
 *Θηραμένης. 116.
 **Θηράτωρ. 241.
 Θηριῶσθαι. 308, 309.
 Θηριώδης (τὸ). 309.
 Θηριώδης ἰδρώς. 308.
 *Θησεύς. 66, 81, 361. Θησεύς κή-
 ρυγμα. 218, 349.
 Θηγάτω. 217.
 Θήνην (ἐπὶ) ἐκάλεσαν. 158.
 Θήληρον ἐρύθημα. 50.
 *Θήραξ. 262.
 *Θούδιππος. 181.
 *Θουκυδίδης. 158.
 *Θούριαι. 162.
 *Θούριαι. 47, 81, 101, 215, 218,
 358.
 *Θρακῆσιαι. 268.
 *Θρακία. 213.
 *Θρασύβουλος. 350.
 *Θρασύλλας. 75.
 *Θρασωνίδης. 192.
 Θρέμμα Νεΐλου. 2.
 Θριδακίνη. 15, 146, 290.

- Θρίδαξ. 290
 Θρούς ἐπανίσταται. 24. Θρούς ἄλλοι.
 245.
 Θρύμματα ἄρτου. 176.
 *Θυέτης. 22, 155.
 Θυλάκιον. 213, 357.
 Θύλακος καὶ Θύλαξ. 357.
 Θυμός. Ζήτ. Σθεννύειν.
 *Θύναι. 271, 373.
 Θύον. 79, 309.
 *Θύς. 11.
 Θώμιγξ. 302.
 Θώραξ Ἀττικός. 55.

I.

- ΙΑ (εἰς) καὶ Η ὀνόματα.
 *Ἰάδμων. Ζήτ. Ἰδμων.
 *Ἰάρδανος. 238.
 Ἰας γυνή. 35. — φωνή. 74.
 *Ἰάλυσος. 154.
 *Ἰαλγλευεῖς. 276.
 *Ἰάνουκλον. 258.
 *Ἰαπυγία. 215.
 *Ἰασεῖς. 218, 361.
 *Ἰασίων. 165.
 *Ἰασος. 361.
 *Ἰάσων. 133. ἕτερος Ἰάσων. 236,
 240.
 *Ἰβηροί. 272.
 Ἰδιοξενος. 102, 315.
 Ἰδιότητες βίων. 49.
 Ἰδιότροπα ἔθη. 224.
 Ἰδιώτης καὶ ἀμουσώτατος. 71.
 *Ἰδμων. 211, 355.
 Ἰδύ, ἐπιρρήμα. μ.
 Ἰδῶα. 314.
 Ἰδρώς ἰξώδης. 78.
 *Ἰέρων. 71, 108, 110, 149.
 *Ἰθάκη. 216.
 *Ἰθακήσιαι. 172, 217.
 *Ἰκαρος νῆσος. 218.
 *Ἰκαρὸς κτίτης Ἰκαρῶν. 218.
 *Ἰκός. 131, 325.

Ἰλιάδος διαίρεσις εἰς κεφάλαια. 172.
 Ἰλιάς Φρυγία. 131.
 * Ἰλισσός. 105.
 * Ἰλυριοί. 47, 173.
 * Ἰμέρα. 89.
 * Ἰνδοί. 102, 277, 377.
 * Ἰνυκος. Σκύθης ὁ Ἰνύκινος. 106, 318.
 * Ἰνώ. Ζήτ. Λευκοθέα.
 Ἰξώδης ἰδρώς. 78.
 * Ἰσκάσου τάφος. 214.
 * Ἰολαΐδας. 142.
 * Ἰόλαρος. 237.
 * Ἰουδαία, καὶ, Ἰουδαῖοι. 260, 261, 266-268.
 * Ἰούλις. 71.
 * Ἰππαρίνος. 36. ἕτερος Ἰππαρίνος. 42, 68, 90, 171.
 * Ἰππαρχος. 99, 132, 205, 315.
 * Ἰππίας. 151. ἕτερος Ἰππίας. 205.
 * Ἰππόβοτος χώρα. 85.
 * Ἰππόβοτος. 203.
 * Ἰπποβόων. 332.
 * Ἰπποκράτης. 74, 307.
 * Ἰππομάχος. 19, 187, 345.
 * Ἰππομένης. 239, 349, 367.
 Ἰππομιγής. 114.
 * Ἰππόνικος. 189.
 * Ἰππου καὶ κήρης χώρος. 239.
 * Ἰππων. 32.
 * Ἰππώναξ. 124.
 Ἴρις. 72, 306.
 ΙΣ (εἰς) καὶ ΙΟΣ ὀνόματα. 353.
 * Ἰσάδας. 86.
 Ἰση (ἐπὶ τῇ) καὶ ὁμοία. 239.
 * Ἰσηνίας. 8. ἕτερος Ἰσηνίας. 72.
 * Ἰσηνός. 161.
 * Ἰσοκράτης. 159, 171.
 * Ἰσηθόνες. 374, 375.
 * Ἰσσός. 54.
 Ἰσχυρότατα ἐπιπλήττειν. 190.
 Ἰσχυρῶς τοὺς θεοὺς σέβουσι. 33.
 Ἴσις. 169, 338.

* Ἰταλία. 114.
 Ἰταμὸν πρόσωπον. 282.
 * Ἰφικλῆς. 237.
 * Ἰγθυοῦσα. 218, 361.
 * Ἰωλκός. 240.
 * Ἴων. 205. ἕτερος Ἴων. 36.
 * Ἴωνες. 171, 101, 205.
 * Ἴωνία. 48, 101.
 Ἰωνικός βίος. 186.

Κ.

Καθαγίζω. 298.
 Καθαρτής. 158, 333.
 Καθαρῶς τὴν ἀλήθειαν θεωρεῖν. 45.
 Καθ' ἐν γίνεσθαι. 369.
 Καθιερώω. 243.
 Καθίζω. 253, 341.
 Καθήμι. πείραν καθεῖναι. 22, 292.
 ἐν τοῖς λείοις καὶ καθεμμένοις
 [χωρίαις]. 40, 298.
 Καθυποσιβίζομαι. 231, 364.
 Καί. καὶ γὰρ οὖν καί. 6, 190. καὶ
 μὴν, 115, 118. καὶ μὴν καί.
 42 καὶ οὖν καί. 2, 26, 159,
 169 [καὶ ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ].
 * Καινιός. 106, 318.
 * Καινίνη. 369.
 Καινοῖς τραγωδοῖς. 23, 292.
 Καινουργέω. 63, 304.
 * Καῖσαρ. (Αὔγουστος). 251-259.
 * Καῖσαρ (Ἰούλιος). 98, 253-258.
 Κακοξενία. 64.
 Κακοπράγμων. 209.
 Κακοφημία. 43.
 * Καλαμώδρος. 11.
 * Κάλανος, 36, 79, 297.
 Κάλειω. Καλούσης τῆς χρείας. 48.
 Ζήτ. καὶ Θεοίνην.
 * Καλλίας. 72, 75.
 * Καλλικράτης. 7, 286.
 * Καλλικρατίδας. 155.
 * Καλλίμαχος. 6, 285.
 * Καλλισώ. 178.
 Καλικάγαθος. πδ'.

- Καλόν. πδ'. καλόν καλῶς ἐκάθισε. 341.
 Καλός. πδ'. καλός κάγαθός. πδ'.
 Καλπία. 256.
 Καλυψώ. 166.
 Καλχαίνεμαι. 372.
 Κάλη. 264, 372.
 Κάμηλος. 11. ἢ Κάμηλος, 366. ἢ Καμηλίτας. 238, 366.
 Καμύσης. 88.
 Κάνακις. Ζήτ. Διναάκης.
 Κάνασρον. 343.
 Κανήτιον. 343.
 Καπηλεῖον μεταβολικόν. 215, 359.
 Καπηλεύειν τὰ παιδεύματα. 223.
 Κάπλος. 359.
 Κᾶρες. 101. Καρία. 243.
 Καρίαι. 311.
 Κάριος, ὄρος. 261. Κάριος ὁ Διός. 261.
 Καρκησία. 267. Καρκήσιος. 267.
 Καρμανεί. 59.
 Καρνεάθης. 48.
 Καρνία. 262.
 Καρτώμης. 15.
 Κάρυσος. 310.
 Καρχηδόνιοι. 68, 89.
 Καρχηδών. 256, 257, 371.
 Κάσιον. 372.
 Κάσωρ καὶ Πελοιδεύκης, ἄνακτες καὶ σωτήρες. 67.
 Καταεσαῖσθαι ὑπό τινος. 234.
 Καταγράφειν τῆς ἑνοῦ. 124.
 Καταισχύνω. θυγατέρας καταισχυνοθείσας. 90, 312.
 Καταχρεουργῶ. 366.
 Κατακτάσμαι. κατεκτίσατο τὸ θέατρον. 44.
 Καταλλάσσω. τὸν βίον κατήλλαξε. 78, 309.
 Καταλόγος νεῶν, Διάδος ῥαψῶδια. 172.
 Κατάνη. 48.
- Καταπλήσσω. κατεπλάγη τὸ ἀξιωμα. 104. καταπλαγείσης τὰ πεμφθέντα. 118.
 Καταπονόμενος ὑπὸ πενίας. 56.
 Καταποντιγής. 155.
 Καταπράσσομαι. 184.
 Καταπτήσσω. 86, 168.
 Καταπτίσσω ἐν ὄλω. 279.
 Κάτρυς. 115.
 Καταρῶμαι. 341.
 Κατασπείρεσθαι φήμας. 194.
 Κατασηματικὴ ἡδονή. 306.
 Κατατίθεμαι. καταθέσθαι τὴν γραφήν. 17. — φροντίδα. 31.
 Κατατρέψαι τὸν βίον. 281.
 Καταφέρμα. ἐπὶ τὸν χρυσὸν κατηνέχθη. 82.
 Καταφιλέω. 121, 140, 170.
 Καταχαρίζεσθαι τάληθες τοῖς πολίταις. 185.
 Κατευνάζειν τὴν μῆνιν. 192.
 Κατισγύειν (εἴθε) τῶν ταιούτων φθόνος. 143. Ζήτ. καὶ 313.
 Κατολισθαίνειν (εἰκία μέλλουσα). 4.
 Κατόπιν. Ζήτ. Ὅπισ.
 Κατόγως (ἐκ θεοῦ) ἐνθουσιῶν. 44.
 Κάτω τοῦ χρόνου. 48. — τῶν Κοδριδῶν. 81. — ὄρα. 138.
 * Κάτων. 254.
 * Καύκων. 10, 288.
 * Καυκωνία. 289.
 * Καύκωνες. 288, 289.
 Καυσία. 357.
 * Κουσιανεί. 279, 378.
 Κεάσαι ξύλα. 93.
 * Κεῖνι, 59, 98, 210, 354, 378.
 * Κέκρωψ. 81.
 * Κελαιναί. 175.
 * Κελαινή. 60, 304.
 * Κελτοί. 32, 148, 272, 374.
 * Κένταυροι. 131, 167.
 * Κεραμεῖς. 28.
 * Κεραυνία. Ζήτ. Κερυνία.
 * Κερκίται. 274, 374.

- * Κερκιδᾶς. 174.
- * Κέρκυρα, ἢ Κόρκυρα. 358.
Κερτομέω. 212, 238.
Κερτόμοι ἄνδρες. 24.
- * Κερυνία. 170, 338.
- * Κεσιλία. 199, 348.
Κεφαλαιώδης τὴν φράσιν. 224.
Κεφαλῆ (πάντα σὺν τῇ αὐτοῦ)
πράττειν. 143. δίκην τίνας σὺν
τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ. 169. Ὡ ἀγα-
θὴ κεφαλῆ. 12.
- * Κεφαλλῆνες, ἢ Κεφαλλῆνιοι. 213,
216, 357.
- * Κεφαλληνία. 359.
- * Κέφαλος. 213, 217, 360.
- * Κέως. 210, 378. ἢ καὶ Κία. 315,
354.
Κηδεστής. 276, 335.
- * Κηφισσός. 33.
- * Κία. Ζήτ. Κέως.
- * Κιανοί. 378.
Κίβδηλα εἶδη. 196.
- * Κιθαρῶν. 60.
Κιθαριστὴς διαφέρει τοῦ Κιθαρωδός.
305.
- * Κικέρων. 149
- * Κίμων. 119.
- * Κινέας. 152, 331.
- * Κινησίας. 124.
- * Κίοι. 270, 378.
- * Κίος. 10, 289, 378.
- * Κίρκης (τὰ τῆς). 173.
Κισπηρίζω. 231, 364.
- * Κλαζομεναί. 101. Κλαζομένιοι. 25.
- * Κλαίνετος. 21.
- * Κλέαρχος. 113.
- * Κλεινίας. 16. ἕτερος Κλεινίας. 192.
- * Κλεισθένης. 149. ἕτερος Κλεισθέ-
νης. 176.
- * Κλειτόμαχος. 57.
- * Κλειτός. 109.
- * Κλειώ. 38.
- * Κλειθούλος. 48.
- * Κλεομένης. 36, 174. ἕτερος Κλεο-
μένης. 143.
- * Κλεόφυλος. Ζήτ. Κρεώφυλος.
- * Κλεοφῶν. 155.
Κλεπτῶν τὴν τείχισιν. 63, 304.
- * Κλέων, 21, 23, 128, 206. ἕτερος
Κλέων. 155.
- * Κλεωναί. 66. Κλεωναῖος. 102.
- * Κλεωνύμος. 11.
Κληπτικὴ ἑμοικατάληκτος τὸ πάλα:
τῇ ὀνομαστικῇ. γγ', κδ'.
- * Κνίδος. 33, 295.
- * Κωδρίδαι. 81, 205. Κόδρος. 600.
- * Κουκλίων. 173.
Κοινὴ διάλεκτος. 4ε' - 4ζ'.
- * Κόκκος. 319.
Κόκκων. 313.
- * Κολφῶν. 101. Κολοφώνιοι. 8, 214.
- * Κόλχαι. 65, 236, 280, 379.
Κομιδῆς (μετὰ πολλῆς τῆς). 183.
Κομμοῦ (μετὰ) καὶ ὀλολυγῆς. 244.
- * Κόγων. 21, 26, 155. ἕτερος Κό-
γων. 102.
Κόπτειν [οὐ Κόπτεσθαι] νόμισμα.
212, 328.
- * Κόραξ λευκός. 208.
- * Κόραξ φανεὺς Ἀρχιλόχου. 310.
Κορικὸν οὐδὲν εἶχε. 167.
- * Κορίνθιοι. 84. Κορινθίων πολιτεία.
209.
Κορινθουργεὶς κάτοπτρον. 161.
- * Κόρινθος (ἡ). 8, 96, 209. Κόριν-
θος (ὁ). 209.
- * Κορίνη. 176.
- * Κόρκυρα. Ζήτ. Κέρκυρα.
- * Κορκυραῖοι. 215, 358.
- * Κορνηλία. 199.
- * Κόροιβος. 173.
- * Κόρραγος. 71. ἕτερος Κόρραγος.
130.
Κορυμβώω. 242.
Κόττη. 354.
Κοττός. 354.
Κότυς. 263.

- Κουφολογία. 77.
Κοφινούσθαι. 277, 376.
* Κράβος. 238, 366.
* Κρατερός. 109.
* Κρατεύας. 102.
* Κράτης. 43.
* Κρατῖνος. 24.
* Κράτιππος. 98.
* Κρέων. 237.
* Κρεώφυλος ἢ Κλεώφυλος. 206, 351.
* Κρήτες. 4, 29, 35, 44, 299.
* Κρήτη. 144. Κρητικὴ πόλις, 207, 238, 278, 279, 383. Κρητικὸς οἶνος. 151.
* Κριμισσός. 34.
* Κρίσα. 240.
* Κριτίας. 24, 71. ἕτερος Κριτίας. 126, 128.
* Κριτόλαος. 48.
* Κρίτων. 7, 19.
* Κρείσος. 55, 76, 243-247. Κρόκος [φυτόν]. 336. [τὸ πυρρὸν τοῦ ὄου]. 336.
Κροκωτός. 314.
* Κρότων πόλις. 72, 217. Κρότων ὁ ταύτης οἰκιστής. 217. Κροτωνιάται. 61, 72.
Κρυπτεία, Κρυπτὴ, Κρυπτία. 351.
* Κρώβυλος. 72. ἕτερος Κρώβυλος 354.
Κτήματα. 366.
* Κτησίας. 11.
Κτῶμαι, ῥῆμα ἀποθετικόν. λ, πᾶ.
* Κυανῆ πηγὴ. 34.
* Κύδας. 333, 334.
* Κυθήριοι. 214, 358.
Κύκλιος. Ζήτ. Χορῶν.
Κυκλοῦν τὸ τόξον. 168.
* Κύκλωψ (Ἀντίγονος ὁ). 155.
* Κύκλωψ (μέλος ἐπωνομασθέν). 156.
Κύκνος ὠδικός. σελ. 285.
Κύλικος (πολλὰ μεταξὺ πέλει) καὶ χεῖλος ἄκρου. 355.
* Κύλων. 205.
* Κυμαῖσι. 211, 212. Κύμη. 211.
Κυνουλλός. 241.
Κύπρια. Ζήτ. Ἐπν.
Κυρεῖν γάμου. 238.
* Κυρηναῖοι. 151. Κυρηναίων πολιτεία. 208.
* Κύρος, ποταμός. 13. Κύρος βασιλεὺς ὁ πρᾶσβύτερος. 154, 155, 212, 243-247. — ὁ νεώτερος. 48, 137-141.
* Κυφελίδαί. 90.
* Κύψελος. 152.
Κύων ῥητορικός. 134.
Κωδία. 354.
* Κώσας. 30, 72, 294.

Λ.

- * Λαβύρινθος. 218, 361.
* Λαέρτης. 93.
Λαῖνος οὐδός. 61.
* Λαίς. 123, 142, 196.
* Λακεδαιμόνιοι, Λάκωνες, ἢ Σπαρτιῆται. 19, 27, 45 (δῖς), 58, 60, 67 (δῖς), 85, 86, 87 (τρῖς), 117, 120, 147, 155, 158, 173, 180, 186, 194, 198. Λακεδαιμονίων πολιτεία, 206. Ζήτ. καὶ 240-241, 277, 278, 328, 374, 377.
* Λακώδης. 37.
Λαμβάνω λήθην. 51. — ἀφορμήν. 263. — πρὸς ὀργήν. 249.
* Λάμαχος. 38.
* Λάμια. 146, 171.
* Λαμίσκος. 213.
* Λαμπροκλής. 145.
* Δανίκη. 149.
* Λαοδική. 76, 308.
* Λαόδοκος. 65.
* Λαομέδων. 306.
* Λαπίθαι. 131.
* Λάσος. 153.
Λαγγάνω. 333.
* Λίβεδος. 101.

- * Λειμώνη. 205.
 Δέκιθος. Ζήτ. Ὠόν.
 Δέκτρον μὴ πεπειρασθαι. 76.
- * Δέλεγεσ. 101.
- * Δεονάτος. 109.
 Δεπάσ. 310.
- * Δεπρέας. 10.
- * Δεπρεεῖς. 212, 356.
- * Δεπτίνης. 183.
- * Δέσθιος ὠδός. 207. — οἶνος. 151.
 Δέσχη (ἐν) καθήμενον. 34, 296.
- * Δευκανία. 213, 357.
- * Δευκανοί. 213, 273, 357.
- * Δεύκιος Δομίτιος. 253.
- * Δευκίππη. 60, 304.
- * Δευκθέα. 8, 287.
- * Δεύκολλος. 149, 265.
- * Δευκόνοιον. 323.
- * Δευκοσία. 357.
- * Δεύκοφρυς. 209.
- * Δεῦκτρα. 96.
- * Δευκωνίδαί. 90, 313.
 Δεχάω, Δεχώ, Δέχω. 321.
- * Δεωκόριον. 150.
- * Δέων. 179.
- * Δέων, ἀκρωτήριον. 310.
- * Δεωνίδης. 46. ἕτερος Δεωνίδης. 55.
- * Δεωπρέπης. 75, 307.
- * Δεώς. 150.
 Δηκίθω (ἐν τῇ) τὴν κλίμακα ἐξή-
 τει. 173.
- * Δήλαντον πεδίον. 85, 311.
- * Δήμνος. 326. Δημνίων φόνος ὑπὸ
 τῶν γυναικῶν. 365.
- * Δητώ. 79.
- * Διβύη. 49.
- * Διδύρριοι. 274, 374.
- * Δικίνιος Κραῖσσοσ. 265.
- * Δίκνον. 290.
- * Δικώμιος. 237.
- * Δίλαντον. Ζήτ. Δήλαντον.
- * Διλυβαῖον. 135.
- * Δίνος. 57.
 Δισρεύω. 314.
- Διγνεύω. 241.
- * Δογείον τῆσ κρίσεωσ. 347.
 Δογισμῶ κρατεῖν. 317, 318.
 Δόγος Ἀρκαδικός. 165. — Ἀττικός.
 58. — Δήλιος. 79. — Περσικός.
 13. Λόγοι αἰνιγματώδεις καὶ
 πλάγιοι. 189. — Ἀγαῖκοί. 6.
 — Ἰνδοί. 6. — Πυθικοί. 33. —
 Τροϊζήνιοι. 131. — Φρύγιοι.
 156. Δόγος διαρρεῖ. 58. — δια-
 φοιτᾶ. 189. — ἔχει. 46, 62,
 300. — παρίεσι. 65. — ὑπερ-
 ρεῖ. 62. Δόγος εἰς πάντας ἐκ-
 φοιτήσας. 7, 62.
- * Δοκροί ἐσπέριοι. 42. — ἐπιξερύ-
 ριοι. 29, 35, 48, 111, 167.
 Δοκρῶν πολιτεία. 215.
 Δοπάδος ἐψομένησ. 125.
 Λύγος. 167. Λύγιοι σέφανοι. 337.
- * Δουδί. 65, 127, 211, 238, 242,
 243.
- * Δουκάων. 239. καὶ δράμα Ξινο-
 κλέωσ οὕτω καλούμενον. 20.
- * Δύκειον. 112, 118.
- * Δουκία. 236. Δύκιοι, 212, 275.
- * Δουκὸμῆδης. 205.
- * Δουκοσθένεια, ἢ Δουκοσθένη. 267.
- * Δουκοῦργος. 155, 171, 173, 175,
 194, 206, 240-241. ἕτερος
 Δουκοῦργος. 175.
 Δύομαι, μέσον ῥῆμα. λδ'.
- * Δύσανδρος. 52, 86, 95, 127,
 132, 185, 171, 194.
- * Δυσίμαχος. 48, 182. ἕτερος Δυσί-
 μαχος. 146.
- * Δύσις. 49.
 Δύτρα, Διαδός βαφωδία. 172.
 Λωβάω. 232, 233.
 Λώβη. 232, 245.

M.

- * Μάγνης, ποιητής. 242.
- * Μάγνητες (οἱ Μαιάνδρω παραι-
 κούντες). 199, 214, 242, 357.

- * Μάγει. 26, 74.
- * Μαιάνδριος. 159.
- * Μαιάνδρος. 199.
- * Μαικήνας. 149.
- * Μαινάδες. 61.
- * Μαιῶται. 59.
- * Μακάρα. 215.
- * Μακκαρεύς. 168.
- * Μακκαρία. 262.
- * Μάκισος. 214.
- Μακρὰν, ἐπιφρήματικὴ αἰτιατικὴ.
μδ.
- Μαλθακός. 308.
- * Μανδάνη. 154, 332.
- Μανθάνω. Τί μαθών; 281.
- * Μαντίνεια. 42. Μαντινεῖς. 29,
356.
- * Μαρσθών. 75.
- * Μάρδοι. 15.
- * Μάρης. 114.
- Μαρικᾶς. 330.
- * Μάριος. 143, 196.
- * Μάρκελλος. 257.
- * Μάρκος Ἀγρίππας. 266.
- * Μαρμάρης. 235.
- * Μαρσῶας. 175.
- * Μασουλιῖς. 376.
- * Μασσαλιῶται. 35.
- Μασσαῶσαι τᾷλότριά. 281.
- Μαστεύω. 232.
- Μάτη (ή). εἰς μάτην. ν.
- * Μάχιμος, πόλις μυθική. 49, 50.
- Μέγα τιμία ἐσθής. 94. Μέγα ὄλβιος.
106.
- * Μεγάρυκος. 16, 290.
- * Μεγακλῆς 11. ἕτερος Μεγακλῆς.
205.
- Μεγαλειώτερος. πβ.
- Μεγαλόνοια Ὀμήρου. 92.
- * Μεγαλοπολιταί. 162.
- Μεγαλοπρεπὲς δεῖπνον. 158.
- * Μεγάρα. 237.
- * Μεγαρεῖς. 97, 98, 160. Μεγαρῶν
πινάκιον. 159, 334.
- Μέγας ἐνιαυτός. 323.
- Μεγάτιμος ὕψη. 102.
- Μέγεθος μέγιστον 183. μεγέθει μέ-
γιστος. 49, 106.
- Μεγιστάν. σγ.
- * Μέδων. 100.
- Μειρακιούσθαι. 141.
- * Μελανία. 372.
- * Μελάνιππος. 17.
- * Μέλας. 55, 242.
- Μελεδωνός. 25, 139, 195.
- * Μελίσανδρος. 131.
- * Μέλισσος. 96.
- * Μελιτίδης. 173.
- * Μέλιτος. 24. ἕτερος Μέλιτος. 124.
- Μελλήσας (οὐδὲν). 233.
- Μέλλοντος χρόνου χαρακτηριστικὸν
κοινὸν τὸ σ. κέ.
- Μέλπηθρον. 150.
- Μεμπτήν (οὐ) δίκην τίνειν. 169.
- * Μέμφις. 179.
- * Μένανδρος. σγ. 47.
- * Μενεκράτης. 158.
- * Μενέλαος. 74. ἕτερος Μενέλαος.
155. ἄλλος Μενέλαος. 109.
- * Μενεσθεύς. 66.
- * Μέροπες. 50.
- * Μερόπη. 262.
- Μέσα ῥήματα. κς — λς.
- Μεσαιτάτω (ἐν τῷ) τῆς Ἑλλάδος.
90.
- * Μεσημβρία. 262.
- * Μεσόλα. 262.
- * Μεσσηνη. 182. Μεσσηνιοί. 85,
113, 118, 207.
- Μεταβολεύς. 359.
- Μεταβολικός. Ζήτ. Κάπηλειον.
- Μεταγράψαντες τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ.
157.
- Μεταλαγχάνω [ἐπὶ τοῦ Μεταλαμ-
βάνω.]. 9, 163. [ἐπὶ τοῦ Με-
ταδίδομι.]. 155, 333.
- Μεταπομπή. 179.
- * Μεταπόντιον. 72.

- Μεταλθεῖν. 233.
 ** Μετεωρίζομαι, ἢ Μετεωρίζω. ρκβ.
 Μέτρον. διὰ τὴν τρυφήν τὴν ἕξω
 τοῦ μέτρου. 8.
 Μέτρα. τὸ ἐκ τῶν μέτρων αἰμύλον.
 23. τὴν ἐν τοῖς μέτροις ἀρετὴν.
 24.
 * Μέτων. 125, 172.
 Μετωνομία. 304.
 * Μετώπη. 33, 295.
 * Μήδεια. 84.
 * Μῆδοι. 37.
 Μήκων. 354.
 * Μήλης. 238.
 * Μηλιεῖς. 42.
 Μῆλινος. περισερὰς μῆλινας τὴν
 χροάν. 6, 286. Μῆλινὰς σολὰς.
 109.
 Μήλις. 16, 290.
 * Μηλοφόροι. 109.
 Μῆν. Ζήτ. Καί.
 Μῆτι γοῦν. Ζήτ. Γοῦν.
 Μητραγυρτέω. 111.
 Μητρίς. 180, 342.
 * Μίδας. 49, 72, 156, 212.
 * Μίθρας, ὁ ἥλιος παρὰ Πέρσαις. 14.
 * Μιθριδάτης. 11, Ζήτ. καὶ 269.
 Μικρὸν ἔσον. 371.
 * Μιθῆσιοι. 35, 213.
 * Μίλητος. 48, 101, 174.
 * Μίλητος, ὁ Ἀυδός. 242.
 * Μιλτιάδης ὁ Κίμωνος. 30, 152.
 — ὁ Κυψέλου. 152.
 Μίλος. 326.
 * Μιτώ. 137, 326.
 * Μιυὰς ἢ Μινυὰς. 264, 372.
 * Μῶων. 29, 147, 148.
 * Μίμνερμος. 153.
 Μίν [αὐτήν]. 240.
 * Μινυὰς. Ζήτ. Μιυὰς.
 * Μινυάδες. 61.
 * Μινώα, ἢ καὶ Ἡράκλεια. 215,
 359. — ἢ ἐν Ἀμεργῶ. 267.
 * Μίνως. 215.
 * Μιτραφέρνης. 234.
 * Μιτυληναῖοι. 21, 32, 48, 96, 146.
 * Μνάσων. 51.
 Μνεῖαν (κατὰ γε τὴν ἐμὴν). 86,
 311.
 Μνήμην (εἰς) ἐδόθησαν. 152, 331.
 εἰς μνήμην ἑαυτῶ ἄγων. 192.
 διὰ μνήμης ἐθέμην. 35. Ζήτ. καὶ
 Ἐΐσειμι.
 * Μόθαιες. 155. οἱ καὶ Μόθωνες.
 332.
 * Μελιονίδαι. 66.
 Μόλις οὐ [πλεοναζούσης τῆς ἀρνή-
 σεως]. 381.
 * Μολοττοί. 66, 213, 357.
 Μονάρχης. 22, 106, 318. Μόναρχ-
 ος. 89.
 Μονομάχων θέαι. 265, 265.
 * Μόξος. 238.
 * Μόσυνοι, ἢ Μοσύνικοι. 274, 375.
 * Μούσαι. 129, 196.
 Μούσαις (ἐν) ἦν. 109.
 * Μουσαῖος. 191.
 Μουσούργοι (αἱ). 364, 365.
 * Μυγδόνες. 101.
 * Μυκᾶλη. 30, 216.
 * Μυκερίνος. 37.
 * Μύλασα. 10, 289.
 * Μύλιττα, 231, 364.
 * Μυλλίας. 72.
 * Μυσοῦς. 101.
 * Μυρίνη. 269.
 * Μυρμηκίδης. 7, 286.
 * Μυρμιδῶν. 11.
 Μυρβίνης εἰνος. 151, 330.
 Μυωπία. 4, 285.
 Μωκία. 51.
 * Μωϋσῆς. 264.

N.

Ναιγί. πά.

* Νάναρος. 229 — 235, 364. ἢ
 Ἄνναρος. 365.

- * Νάξος. 101.
- * Ναυκλείδης. 186.
- * Ναύκρατις. 163.
- * Ναύπακτος. 310.
Νεανική φιλονεικία. 10. Νεανικοί
ἔρωτες. 112. Νεανικῶς μαίνεσ-
σαι. 196.
- * Νεῖλος. Νεῖλου θρέμμα. 2.
Νεκυία, Ὀδυσσεΐας ῥαψωδία. 173.
- * Νεμέα. 66.
Νέμειν τινὶ τάληθις. 185.
- * Νεμέσι. 66.
Νεμεσπτά δρᾶν. 246.
- * Νεοκλῆς 22, 128. ἕτερος. Νεοκλῆς.
356.
- * Νέσωρ. 66, 149.
Νέω. Ἐνένησο ἢ πυρά. 79, 309.
Νεωτέρωζω. 247.
- * Νηάδες, ἢ Νηίδες. 211, 355.
Μεῖζον βοᾶ τῶν Νηάδων. 355.
- * Νηλεύς. 66, 100, 101.
- * Νήραβος. 261.
- * Νηρίς. 262.
Νηρεία. 83.
- * Νικίας. 57. ἕτερος Νικίας. 75. ἄλ-
λος Νικίας. 331.
- * Νίκιππος. 12.
- * Νικοκλῆς. 93.
- * Νικόδωρος. 29.
Νικόλοισι φοίνικες. 222, 223, 224.
- * Νικόλαος ὁ Δαμασκηνός. 221-228.
- * Νικόμαχος. 30. ἕτερος Νικόμαχος.
199, 348.
- * Νικομήδης. 133.
- * Νικόστρατος. 65. ἕτερος Νικόστρατος.
199, 348.
- * Νικοτέλης. 37.
- * Νισθη. 152, 331.
Νίπτρα, Ὀδυσσεΐας ῥαψωδία. 173.
- * Νομάδες Δίβυες. 276.
- * Νομέτωρ. 319.
Νόμω (ἐν χειρῶν). 310.
Νοσιλεύω. 255.
Νοσοτροφία. 71.

- Νόστιμος. ριβ^β.
- * Νυμφαῖς. 158, 333.
Νύμφη. 49, 128.
- * Νυσαῖος. 36.

Ξ.

- Ξανάζομαι. 112.
- * Ξανθίππη. 95, 110, 118, 134.
- * Ξάνθιππος. 48, 69, 206.
- * Ξάνθος. 76. ἕτερος Ξάνθος. 211.
- * Ξεναγόρας. 149.
Ξένια, ἢ Ξενίαν (ἐπί) 303.
Ξένιος Ζεὺς. 64.
Ξενιτεύω. 278.
- * Ξενοκλῆς. 20.
- * Ξενοκράτης. 37, 51, 52, 176,
187, 198.
- * Ξενοκρίτος. 215.
- * Ξενοφῶν. 42, 48, 54, 96, 149.
ἕτερος Ξενοφῶν. 121.
- * Ξέρξης. 25, 81, 121, 154, 169.
Ξηρὸν (εἰς τὸ). 217, 360.

Ο.

- Ὁ γινώριμος ὁ Πυθαγόρου [πλεονά-
ζει τὸ δεύτερον ἄρθρον] 49. Τὴν
τῶν Ἀθηναίων τὴν κατ' αὐτοῦ
κρίσιν [πλεονάζει τὸ τρίτον]. 19.
- * Ὀγγησός. 160.
- * Ὀδυσσεύς. 74, 93, 149.
Ὀδύσεια. 173.
Οἶκημα. 239, 311.
Οἰκοδομῶμαι, μέσον ῥήμα. λέ.
Οἴκοι, ἐπίρρημα. μς.
Οἰνάνθη. 304.
Οἶναρα. 304.
Οἰνάς. 60, 304.
Οἰνερασής. 37.
Οἶνοι διάφοροι Ἑλληνικοί. 151.
- * Οἰνοπίδης. 125.
Οἰνοῦττα. 36.
Οἰσηθεις ὑπὸ τοῦ πόθου. 121.
Οἶσρος. 60, 168, 337.

- * Οἶτη. 42.
 Οἶτος. 245.
 Οκλαδίαί δίφροι. 75.
 Ὀκλήν θεολογῶ έχων. 124.
 * Ὀλυμπία. 68, 110, 190.
 * Ὀλύμπια. 110, 123.
 * Ὀλυμπιάς. 177, 179.
 * Ὀλυμπος. 40, 103.
 * Ὀλυμπος. 174.
 Ὀλων, ἀντί τοῦ, Πάντων. π.
 Ὀμάς. καθ' ἑμάδα. μέ.
 * Ὀμβρική. 275.
 * Ὀμηρεία. 250.
 * Ὀμηρος. 73, 88, 92, 114, 137, 145, 157, 164, 166, 172, 174, 175, 180, 206, 216, 339. ξή-6.
 Ὀμιλεῖν οἶνω. 35. — πρὸς χάριν. 282.
 Ὀμιληταί. ρθ'.
 Ὀμιλία (ἢ πρὸς οἶνον). 46. τὴν τῶν ἀρρένων ἑμιλίαν. 6.
 Ὀμματα τεχνικά. 199.
 Ὀμοήθεια. 228.
 Ὀμοιος (ἰδρώς) ὡς μύξαις. 78.
 Ὀμοιος μετὰ γενικῆς. 321.
 Ὀμολογέω. δουλείαν σαφῆ καὶ ὁμολογημένην. 38.
 Ὀμοῦ. μγ'. Ὀμοῦ τι. 301.
 * Ὀμφακίτης. 60.
 Ὀνόμααι, μέσον ῥῆμα. λγ'.
 Ὀνόματα δικατάληκτα εἰς ΟΣ καὶ ΩΝ. 378. εἰς Η καὶ ΟΣ, εἰς Η καὶ ΙΑ. ν'.
 Ὀνομάτων κυρίων θέσις. 376.
 * Ὄξυδράκαι. 54.
 Ὄξύτατα τοῦ κερδαίνειν ἦρα. 198.
 Ὄπή. 355.
 Ὄπη τε καὶ ὄπως ἔχω [πλεονάζει θάτερον τῶν ἐπιρρήμάτων, ὡς καὶ ἄλλα πλεῖστα τῶν ἐν τῷδε τῷ κεφαλαίῳ]. 13.
 Ὄπιον. 254.
 Ὄπις. Κατ' ὄπιν, καὶ Κατόπιν. νά.
 Ὄπισω τι ἀναλαμβάνειν. 51.
 Ὄπτασθαι ὑπὸ τῆς ἀκτίνος. 190.
 Ὄπωρίζω. 206.
 Ὄργην (τὴν) ἐμπλῆσαι. 168, 338.
 σὺν ὄργῃ καὶ θυμῷ. 169, 338.
 Ζήτ. καὶ Ἀνάπλεως, καὶ Ἀναρλεγόμενον.
 Ὄργια. 33.
 * Ὄρικαδμος. 131.
 Ὄρκίων ἀφάνισις, Διάδος ῥαψωδία. 172.
 * Ὄροιβάντιος. 131.
 Ὄροις (ἐν τοῖς ἀνθρώπων) οὐκ ἤξιου διαμένειν. 194.
 * Ὄρρεφέρνης. 38.
 Ὄρυκτὴ ἄσφαλτος. 173.
 * Ὄρφεύς. 101, 191.
 ὌΣ (εἰς) καὶ Ἡ ὀνόματα. ν'.
 Ὅσα ἰδεῖν, ἢ Οὔτως ἰδεῖν. 338.
 Ὅσια (ἢ εἰς τὸν νεκρὸν). 163, 164.
 * Ὅσσα. 40.
 * Ὅσιλος. 196.
 Ὄσολογεῖν. 279.
 Ὄσρακίζω. 206.
 * Ὄσρακισμοῦ νόμος. 341, 350.
 Ὅτι. Ζήτ. Διότι.
 Οὐδεὶς πώποτε εὐεργέτη βουῶν ἔθου-
 σεν ἀλλ' ἢ Παρίας [παροιμία]. 217.
 Οὐδὸς λαῖνος. 61.
 Οὐκί. πά.
 Οὐν. Ζήτ. Καί.
 Οὔνεκα. Ζήτ. Ἐνεκα.
 ΟΥΣΣΑ (εἰς) ὀνόματα. 354, 359, 361.
 * Ὄφιοῦσσα. 216, 354, 359.
 Ὄψις. 87, 312. Ζήτ. καὶ Ἑσρτή.
 Ὄψοφαγίστατος. 12.

Π.

- * Παγκάλη. 267.
 * Παγκάση. 152.
 * Παιδάλιοι. 273.

- Παιδέρωτι ὑπαλειφόμενος τὸ πρόσωπον. 112, 320.
- Παιδέω. Ζήτ. Ἀκούσματα, καὶ Ὠτα.
- Παιδικὰ (τὰ) 241, 338.
- Παλάθη. 362.
- Παλαίσπλους. 88.
- Παλαισροφύλαξ. 104.
- Παλαίω. Ζήτ. Σικελία.
- * Παλαμῆδης. 172.
- * Παλλωδίω (τὸ ἐπι) δικαστήριον. 82.
- * Παλλάντιος λόφος. 144.
- Παλτόν 313.
- * Παμφάης. 76, 243, 307, 308, 367.
- * Παναθήναια. 99. [ἃ καὶ Παναθηναϊκὰ ὀνομάζει]. 132, 325.
- * Πανάρετος. 124.
- Πανδέκτης ἐπωνομάσθη τὸ Ἐπίβρημα. 77.
- * Πανδίων. 205.
- * Πάνθηα 280.
- Πανήγυρις ὀφθαλμῶν. 40, 298.
- ** Πάντα, ἐπίβρημα. μή.
- * Πανταλέων. 209.
- * Παννόνιοι. 251.
- Πάνυ (ἡ) τρυφή. 8. Πάνυ σφόδρα. 1, 26, 34, 53, * 145, 198. — σφοδρῶς. 5, 93. — ἰσχυρῶς. 52. [χρῆται δὲ ταύταις μέχρι ναυτίας, πολλάκις καὶ τρίτον ἐπίβρημα προσθεῖς, εἶον] Πάνυ σφόδρα ἐκθύμως. 118. — ἐρρωμένως. 185. — πεπαιδευμένως καὶ πληκτικῶς. 26.
- Παραϊεΐτης. 307.
- Παραιτητός. 61, 304.
- Παρακαταθήκη. 64, 304.
- Παρακειμένος ἀντὶ Δορίστου. 322.
- Παρακλιέπτοντες πίνουσι. 2.
- Παραλύεσθαι τῆς κρατείας. 254.
- Παραπληρωματικοὶ σύνδεσμοι. νδ' νζ'.
- Παρσῶρέω. λόγος παρερῆνη. 57.
- Παρασπόνδιοι θεοί. 275, 375.
- Παρατρέπω. 307.
- Παρρικοί (εἰ). 241.
- Παρειμένως ἔχοντες ἑαυτῶν. 3.
- Παρεισυρεῖς εἰς τὸν περίπατον. 80.
- * Παρθενία. 211.
- * Παρθενίαι (εἰ). 352.
- * Παρθένιον ἔρος. 165.
- * Παριάς, ἢ Πυρρίας. 217, 361.
- * Πάριοι. 310.
- * Πάρις, ὁ καὶ Ἀλέξανδρος. 121, 154, 155.
- * Παρνασσός. 103.
- Παρόδου (ἐκ) θεωρεῖν. 223.
- Παρρηπτικὸν μέλος. 39.
- * Πάρος. 310.
- * Παρῤῥάσιος. 112.
- * Παρσώνδης. 229-235.
- * Παρύσατις. 137, 140.
- * Παρωράια, ἢ Παρωρεία. 267.
- * Παρωρεᾶται. 372.
- * Πάταρα. 10.
- * Πάτραι. 183, 344.
- * Πάτροκλος. 143, 149. ἐπὶ Πατρόκλῳ ἄθλᾶ [Διάδος ῥαψωδία]. 172. Πατρόκλεια [ἑτέρα ῥαψωδία]. 172, 339.
- * Παῦλος. 155.
- * Πausανίας. 38. ἕτερος Πausανίας. 63, 67, 71, 122, 152. ἄλλος Πausανίας. 62. ἄλλος Πausανίας. 162.
- * Παύσων. 189.
- Παχύδερμος. 339.
- Παχύτατος τὴν διάνοιαν. 173.
- Πεῖρα. Ζήτ. Καθήμη.
- * Πειραιεύς. 75.
- * Πειράσμαι. Ζήτ. Δέκτρου.
- * Πείσανδρος. 111.
- * Πεισιφρατος. 53, 99, 105, 117, 173, 205, 315. Πεισιφρατίδαί 81.
- * Πελασγία. 262.

- * Πελασγίη. 202.
 * Πελασγοί. 262.
 Πελάτης. 248.
 * Πελίας. 154.
 * Πελλήνη. 85.
 Πέλματα μολίβδου πεποιημένα.
 114, 320.
 * Πελοπία. 155.
 * Πελοπίδαί. 261.
 * Πελοπίδας. 38, 133, 197.
 * Πελοποννήσιος πόλεμος. 159.
 * Πελοπόννησος. 261.
 * Πενέσαι. 207.
 * Πεπαρήθται. 212.
 Περαίνε ἐπὶ τέρμα. 107.
 * Περόδικκας. 109, 146, 153, 163.
 Περὶ, ἀντὶ τοῦ Πέριξ. λζ'. ἀντὶ τοῦ
 Περισσῶς. λζ'.
 Περιάγεσθαι ἐπὶ ὄνου. 275.
 Περιαμπέχειν τὴν μέθην. 197.
 * Περιάνδρος. 37, 152, 209, 241.
 Περιβάλλομαι. Ζήτ. Ἐξίν.
 Περιέπομαι. 22.
 Περιέργος ἐσθῆς. 51. — κατα-
 σκευή. 138.
 Περιέρχομαι. Ὁ λιμὸς περιήλθεν
 αὐτόν. 159, 334.
 Περιηγεῖται [ἀντὶ τοῦ Δικηγεῖται].
 49.
 Περιέστημι. περιέστησαν αὐτόν τὸ
 πλῆθος. 191. χορὸν περισησάμε-
 νός. 51. εἰς ἀπορίαν αὐτόν περι-
 ἔστησε. 75.
 * Περικλῆς. 23, 48, 69, 75, 88,
 89, 110, 176, 345. ἕτερος
 Περικλῆς, υἱὸς τοῦ προτέρου.
 176.
 * Περικτιόνη. 129, 324.
 Περιλαμβάνεσθαι ὑπὸ τῆς φλογός.
 79, 309. — ὑπὸ τοῦ πυρός.
 148, 329.
 Πέριξ ἀντὶ τῆς Περὶ. λζ'.
 Περίοδος γῆς. 56. ἐκ περιόδου.
 215.
 Περίοικαι. 369, 370.
 * Περιπατητικοί. 45, 299.
 Περιποιέω. Ζήτ. Πρόσοδον.
 Περιπόρφυρος ἐσθῆς. 253.
 Περιφερόμενα (ταῦτα τὰ). 23.
 περιφερόμενος ἐν τῇ σκηνῇ. 24.
 Περιχώροι δικασαί. 15.
 Περιψιλόω. 211.
 Περónαις χιτῶνας καταλαμβάνειν.
 7, 287.
 * Πέρσαι. 277.
 * Περσαῖος. 49.
 * Περσεύς. 155.
 * Περσικὸς πόλεμος. 159.
 Πέσκος. 339.
 Πέταλον. 310.
 * Πετεῶς. 66.
 * Πετρήεσσα Πυθώ. 88.
 Πευσικὰ καὶ Ἀναφορικὰ μόρια. λζ'.
 * Πηλεύς. 240.
 * Πηνειός. 40, 41.
 * Πηνελόπη. 199.
 Πηροῦσθαι τὴν φωνήν. 244.
 Πῆχυς ἔρημος τῆς χειρὸς. 83.
 Πηγῶν (τῶν). 270, 372.
 * Πιερικὸς. Ζήτ. Ὀλυμπος.
 Πικρότατα ἀπήνητοσε πρὸς τὸν λό-
 γον. 104. πικρῶς ἄρχειν. 188.
 Πινάκιον ἔχον γῆς περίοδον. 56.
 Μεγαρέων πινάκιον. 159.
 * Πίνδαρος. 71, 108, 114, 153,
 156, 171, 176. ἕτερος Πίνδα-
 ρος. 55, 56.
 Πίπτειν εἰς γόνυ, ἢ ἐπὶ εἶμα. 48,
 300.
 * Πίσσα. ἐκ Πίσσης εἰς Αἴγιαν. 108.
 * Πισίδαί. 275.
 Πίσσα δρυκτῆ. 173.
 * Πιτάνη. 216.
 * Πιττακός. 32, 48, 93.
 Πίτυς. Ζήτ. Ἐκτρέβειν.
 Πάγισαι καὶ αἰνιγματώδεις λόγοι.
 189.

- Πακούντες, ἡ Πακούντια. 362, 363.
- * Πατταίαί. 30, 63.
- * Πάτων. 21, 27, 31, 32, 38, 48, 51, 52, 68, 69, 71, 73 (δίδς), 74, 96, 97, 112, 116, 129, 149, 150, 151, 156, 187, 195, 292.
- Πέθρον. 298.
- Πειάδος δύοσις. 376.
- Πειονασμός, σχῆμα λόγου. νς'.
- ** Πειοναχός. μδ'.
- Πηρώ. 207.
- Πήρωμα νηός. 21, 80, 81, 292.
- * Πικίλη. 172.
- * Πολέμαρχος. 216, 359.
- Πολέμαρχος. 206, 350.
- Πολέμια διαφ. τοῦ Πολεμικά. 351.
- Πόλεμον ἐνάγειν διαφ. τοῦ Πόλεμον ἐξάγειν. 369.
- * Πολίαρχος. 80.
- * Πολίαρχος. 100.
- * Πολιάς Ἀθηναί. 21, 292.
- Πολίδικος. 209.
- * Πολίον. 237.
- Πολλά μεταξὺ πέλει κύλικας καὶ χεῖλους ἀκρου. 211.
- * Πολίσις οἶνος. 151.
- * Πολιτοῦχος Ἀθηναί. 292.
- Πολιτικὴ δύναμις [ὁ ἐκ πολιτῶν καὶ μὴ ξένων συγκείμενος στρατός]. 31. πολιτικός ἀνὴρ. 28.
- * Πολυβιάδης. 186.
- * Πολύγωντος. 65.
- * Πολυδάμας. 149.
- * Πολυδεύκης. Ζήτ. Κάσωρ.
- * Πολύδωρος. 173.
- Πολυκάρπειω. 60.
- * Πολύκλητος. 187, 189.
- * Πολυκράτης. 157, 333. ἕτερος Πολυκράτης. 134. ἄλλος Πολυκράτης. 109, 110, 149.
- * Πολύμνις. 38.
- Πολυπραγμονέω. 186.
- Πολύς τῶν λαλῶν. 144, 145. πολλὰ σφάλλεται. 10. πολλὰ ἐπὶ πολλοῖς ἐπισειλαντος. 73. πολλῶν καὶ ἀγαθῶν. 30. πολὺ τῶν τοῦ Σωκράτους ὄνομα. 22.
- * Πολυσπέργων. 155, 332.
- Πολυωρία. 163, 335.
- Πόμα. 347.
- Πομπή. Ζήτ. Θεία.
- * Πομπήσις. 98, 255, 268.
- Πομπικός. 203.
- * Πορκία. 199.
- Πορνοκόπος. ογ'.
- * Πόρπαξ. 34.
- * Ποσειδῶν. 88, 154.
- * Ποσειδίππος. 11.
- * Ποτίδαια. 48.
- Ποτίστατος. 149.
- * Πραίνεςος. ρμέ. Πραίνεσινεὶ κληροί. ρμέ.
- Πρακτικός. 352.
- Πράμνεις οἶνος. 151, 330.
- * Πραῆξις. 192.
- * Πραξιθέα. 150, 330.
- * Πράσιοι; ἡ Πραύσιοι. 273, 374.
- Πραύτης. 277, 376.
- Πράως προῖων ποταμός. 41.
- Πρέπω. Ἡ ζολὴ ἐπρεψεν αὐτῇ. 141.
- οἶνος πρέπων τῶ ὀνόματι τὴν γεῦσιν. 151.
- Πρεπωδέστατεν ἂν εἴη ἐπεεπεῖν. 103.
- Πρεσβύτερον τούτων τὰ τοῦ Θεοῦ ποιησάμενοι. 83.
- Πρεσβυτικὸν κακόν. 34, 296.
- * Πριήνη. 101.
- Πρὶν ἢ ἀπεκύθησεν. 83. πρὶν ἢ φιλήσῃ. 6. πρὶν ἀναπαῦσαι. 124.
- ἡ προσκυνῆσαι. 9.
- Προγονικός. 295.
- Πρόεμι. 370.
- Προέρχουμι εἰς τοσοῦτον τρυφῆς. 100. — φιλοτιμίας. 52.

- Πρόθεσις, μέρος λόγου. λζ.
 Προϊκα, ἐπιφώνηματικὴ αἰτιατικὴ.
 μθ.
 * Πραίτος. 60, 236.
 * Προκόννησος. 242.
 * Πρόμαχος. 37.
 * Προμηθεύς. Διὸς σύμβουλος. 330.
 ἕτερος Προμηθεύς. 212.
 * Πρόμνησος (ἴσ. Πρόμνησος). 216.
 * Πρόξενος. 149.
 Πρεποδών. νβ.
 Πρόσαντες. 69. προσάντως. 255,
 383.
 Πρόσαιμι. Ἀκρατέστερον τῷ εἴνω
 προσιόντες. 47. ἐξημμένην [πυ-
 ράν] προσιέναι. 246, 368.
 Πρόσθεν (τὸν) χρόνον. 161.
 Πρόσθεν ἐαυτῷ περιεποιήσατο. III.
 Προσπορίζω. 197.
 Προσάτω, μετὰ αἰτιατικῆς. 293.
 Προστατηκῶς τῇ τέχνῃ. 57.
 Προσφθαρεῖς αὐτῷ. 193.
 Προσχήματι (ὑπὸ) τῷ ἑαυτοῦ. 100.
 Προτέλεια. 327.
 Πρότομή. 33, 296.
 * Προτρύγης. 60.
 Προφῆρην εὐμορφία. 233.
 * Πρυτανεῖον. 121
 * Πρώνασξ. 66.
 * Πρωταγόρας. 9, 74, 288.
 * Πρωτέας. 149.
 * Πρωτεσίλαος. 199.
 * Πρωτογένης. 154.
 * Πτολεμαῖος ὁ Δάγου, ἡ Σωτήρ,
 ὁ καὶ πρῶτος. 12, 48, 146,
 163, 164, 172, 200. —
 ὁ Φιλάδελφος, ὁ καὶ δεύτερος.
 71. — ὁ Εὐεργέτης [κατ' ἄλλους
 δὲ ὁ Δάγου] ὁ καὶ τρίτος. 198,
 348. — ὁ Φιλοπάτωρ, ἡ Τρύ-
 φων, ὁ καὶ τέταρτος. 175, 194,
 267, 347.
 Πτώματος (κατενεχθεὶς μετὰ).
 119.
 * Πυθαγόρας. 30, 72, 73, 78, 149,
 151, 161, 174, 211, 294. Πυ-
 θαγόρειοι. 116, 149.
 * Πυθέας. 94, 193.
 * Πυθία. (ἡ). 18, 61. Πύθια (τὰ).
 42. Πυθιάς ὁδός. 42.
 Πυθόχρησον (κατὰ). 158.
 * Πυθῶ (ἡ). 71.
 * Πύθων, δράκων, ὃν ἔκτεινεν Ἀπόλ-
 λων. 41. Πύθων, στρατηγὸς Ἀλε-
 ξάνδρου. 200.
 ** Πύκτη. 4δ'.
 * Πύλαι, αἱ καὶ Θερμοπύλαι. 55.
 Πύξ τε καὶ ξύλοις. 208.
 Πυραλλίς. 6, 286.
 Πυρετῷ νεῶς καὶ βωμός. 144.
 * Πύρρα. 262.
 * Πυρρίας. Ζήτη. Παρίας.
 Πυρρίχη. 279. Πυρρίχησής. 44.
 * Πύρριχος. 279.
 * Πύρρος. 152.
 Πυρφόρος. 278.
 Πῶμα. 347.
 * Πῶρος. 270.
 * Πωταχίδαί. Ζήτη. Βωταχίδαί.

P.

- Ραδινὸν οὐδὲν εἶχεν. 167. ῥαδινὸς
 τῷ μήκει τοῦ σώματος. 223.
 Ραθυμία. 303.
 * Ρακώκης. 15.
 ῤάξ, ἡ ῤώξ. 285.
 ῤαζωνεύειν εἰς τὸν χρόνον. 19.
 ῤαψωδιῶν Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεΐας
 Ὀμήρου ὀνόματα. 172, 173.
 ῤεῖθρα τῶν ποταμῶν. 33, 295.
 * ῤήγιον. 48, 214, 358. ῤηγίνοι.
 83, 214.
 ῤήτρα. 20, 129, 291.
 ῤινός βοός. 117.
 * ῤίνων. 350.
 ῤίπτειν τὴν ἀπάτην. 232. — τὴν
 ἀτολμίαν. 235.
 * ῤοδόπη. 81.

- * Ρόδος. 11, 216. Ῥόδιοι. 48. Ρόδιος δόξα. 11. — Ῥίνος. 151. Ῥοδι-
ακοὶ νεανίσκοι. 120.
- * Ῥοδῶπις. 178, 341.
- * Ῥαϊκος. 167.
- * Ῥαιταία. 235.
Ῥόφημα σκευάζειν. 120.
Ῥυθμὸς τοῦ ὑποδήματος. 179.
Ῥύσιν (τὴν τῶν ποταμῶν). 33, 295.
- * Ῥωμαῖοι. 35, 58, 95, 113, 152, 374. Ῥώμη. 97. Ῥώμος καὶ Ῥω-
μύλος. 97, 196.
Ῥώξ. Ζήτ. Ράξ.
- * Ῥωξανάκη. 235.
- Σ.
- * Σαδυάττης. 242. *
- * Σάκαι. 153, 235.
- * Σαλαμίν. 97.
- * Σάλδαί. 376.
- * Σαλμωνέως θυγάτηρ. 238.
- * Σάμιοι. 21, 152, 211, 213.
- * Σαμοθράκη. 213, 357.
- * Σάμος. 67, 101, 211.
- * Σάμων. 237.
- * Σαννυρίων. 124. ἕτερος Σαννυρίων.
173.
- * Σαπφώ, ἡ ποιήτρια. 147. — ἡ
ἐπίαιρα. 147.
- * Σαρδανάπαλος. 229.
- * Σάρδεις. 243. *
- * Σαρδολίβεις. 276, 376.
- * Σαρδῶος νόμος. 64.
Σαρκοφάγος. 268.
- * Σαρμάναι. 383.
Σατυρικὸν δράμα. 20.
- * Σάτυροι συγγεγραυταὶ Διονύσου. 59,
60.
- * Σάτυρος ὁ αὐλητής. 58.
- * Σαυίται. 274, 374.
- * Σκυρομάται. 59, 274.
- * Σθεννύειν τὸν θυμὸν. 85, 311.
- * Σεληνὸς. 49.
Σεισάχθεια. 205.
- * Σέλευκος. 146.
Σέλινα. 179.
- * Σεμίραμις. 92, 154.
- * Σερβία. 97.
- * Σέρβιος. 196.
- * Σέσωστρος. 142.
- * Σθενέβεια. 236.
- * Σθέnelος. 237.
- * Σίβυλλαι. 152, 244.
- * Σίγειον. 145.
- * Σικελία. 135, 156. Σικελιώτης
άνηρ. 135. Σικελὸς τρόπος τοῦ
παλαίειν. 131.
- * Σικυώνιοι. 33, 85.
- * Σιληνοί. 59.
Σιλαινω. 60, 303.
Σύλλος. 60, 303, 304.
Σύλλος, ἡ Σύλλος. 303.
- * Σιλόθουροι. 266.
Σίλφιον. 153.
- * Σιμίχα. 155.
- * Σιμμίας. 7.
- * Σιμωνίδης. 71, 75, 100, 108,
121, 122, 149, 215.
- * Σιναιτής. 13.
- * Σινδοί. 280, 379.
- * Σίπυλος. 281, 380.
- * Σιτώ. 11.
- * Σίφνος. 262.
- * Σκαμάνδριος. 261.
- * Σκάμανδρος. 237.
- * Σκαμανδρώνυμος. 147.
Σκαπανεύς. 116.
Σκαφηφορέω. 85.
Σκευάζω. Ζήτ. Ῥόφημα.
Σκέυη. 208.
Σκευοποιός. 24.
Σκευοφόροι (αἱ), ἡ, Σκευοφόρα
(τὰ). 322.
Σκηνορῥάφος. 16.
- * Σκηπίων. Ζήτ. Σκιπίων.
Σκιαδηφορέω. 85.
Σκιατραφέω. 231.
Σκιπέδιον. 306.

- * Σκιπίων. 133, 145.
 Σκληρὸς φρατιώτης. 117.
 * Σκόπας. 37. — ὁ νεώτερος. 139, 327.
 Σκόροδον. 383.
 * Σκύθαι. 36, 37.
 * Σκύθης. 106
 * Σκύρος. 262.
 Σκύτινον νόμισμα. 278, 377.
 Σκῶρ, καὶ ὑποκριτικῶς Σκωράδιον. 383.
 * Σμερδίτης. 110.
 Σμήχειν ἀπὸ λεκίθου. 231.
 * Σμινδυρίδης. 117, 149, 330.
 * Σμυρναῖοι. 242, 243.
 * Σόλοι. 121.
 Σολοκοφανεῖς συντάξεις, ἢ Σολοικισμοί. ξδ' - σγ'.
 * Σόλων. 29, 48, 80, 97, 103, 105, 106, 205.
 Σοφιστής [ἐπὶ κακοῦ]. 22. [ἐπὶ καλοῦ]. 36.
 * Σοφοκλῆς. ξθ'.
 * Σοφωνίδης. 38, 48.
 Σπάργανον. Ζήτ. Γάλαξι.
 * Σπάρτη, Σπαρτιάται. Ζήτ. Δακιδαιμόνιοι.
 * Σπεύσιππος. 51, 52.
 Σπουδᾶς (κατὰ). 299.
 Σταδία μάχη. 229.
 Σταδιαῖαι διφθέραι. 109.
 * Σταφυλίτης Διόνυσος. 60.
 Στέμφυλα 297.
 Στενοχωρία λόγου. 54.
 Στερεὰ γνώμη. 80. σερῶς κόνδυλος. 180.
 Στεφάνη. 286.
 Στεφανοῦσθαι ἐρίῳ. 144.
 * Στήλαι Ἡράκλειοι. 78.
 * Στησίχορος. 76, 129.
 Στιβεύω. 240.
 Στλεγίς. 330.
 * Στάβασίλειος. 85.
 Στοιχειώσεως (ἄχρι). 223.
 Στοῖχος τοῦ δρόμου. 31.
 Στομα. Ζήτ. Πίπτειν.
 Στρατεία διαφέρει τοῦ Στρατία. 366, 370.
 * Στρατεύω. Ζήτ. Ἐπί.
 * Στρατονίκη. 221.
 * Στρατόνικος. 188, 189.
 * Στράτων. 71. ἕτερος Στράτων. 92.
 Στρεπτός. 181.
 Στρόβιλος. 313.
 Στρόφιον. 242, 367.
 * Στυμαράλιοι. 33.
 * Στραγαγῖαιος. 235.
 Στυπτηρίας ὄξει. 173.
 * Στωϊκοὶ φιλόσοφοι. σγ'.
 * Σύαγρος. 191.
 * Σύβαρις, Σύβαριτης, Συβαριτικαὶ ἰσορίαι. 7, 61, 117, 190, 345.
 Συγκληρῶν. Οἷς ἡ πενία συνεκλήρωθη. 133. φωνὴν συγκεκληρωμένην αὐτῶ. 99, 315.
 Συγκλητικὸν μέλος. 102.
 Συγγέειν τὰ συγκείμενα. 230.
 Συζυγία εἰς μί. κέ.
 Συκωτόν. Ζήτ. Ἡπαρ.
 * Σύλλας. 263.
 Συμπαρθένων (τῶν) καλλίστη. 136.
 ** Συμπεριτυγχάνω. 61.
 Συμπολίτης. 61.
 Συνάγοντος τοῦ πολέμου. 44.
 Σύνδειπνον (τὸ) 47.
 Σύνδεσμος, μέρος λόγου. νγ' - νη'.
 Συνεκπέττω. 153.
 Συνεπάγομαι. 363, 366.
 Συνῆλιξ. 183.
 Σύνθημα εἰς ἀρετήν. 31.
 Σύνοδος τῶν θεωνότων. 72.
 Συνοικῶν ἀρρώσθηματι. 76.
 Συνοφρυσῶ. 191, 346.
 Σύντασιν (τὴν ἐπιμέλειαν ἄμα καὶ). 256, 371.
 Συντάττω. συντάζαν οἱ ἰατροὶ φάρμακον. 113.
 Συντείνειν τὴν πορείαν. 256.

- Σύντονον ὑλάκει. 5. συντονώτερον ἐπιδιώκειν. 12.
 Σύντροφα ἦθη. Ζήτ. Ἡθη.
 Συντυχία (ὑπερπσθῆναι τῆ τοῦ ἀνδρός). 68, 69.
 * Συρακούσιαι. 34, 68, 89.
 * Σύριος. 76, 308.
 Σφαγίς. 168.
 Σφαιρωθεῖσα ἡ ψυχὴ ἐν τῷ περὶ τὸν θώρακα τόπῳ. 45.
 Σφέας, Σφέτερον, Σφίσιν, ἐπὶ δευτέρου προσώπου. ζζ', οβ'.
 Σφόδρα. Ζήτ. Πάνυ.
 Σφριγᾶν. 259. σφριγῶντες μαζοί. 165.
 Σφῶν αὐτῶν. 41.
 Σχεδία. 314. τὰ περὶ τὴν σχεδίαν [Ὀδυσσεΐας ῥαψῳδία]. 173.
 Σχιζα ἡμίκαυτος. 169.
 Σχολῆ γ' ἄν. 117.
 * Σωκράτης. 6, 16, 19, 22 - 24, 32, 34, 38, 48, 56, 70, 71, 72, 74, 95, 96, 99, 110, 118, 120, 177, 178, 189.
 * Σωσανίς, τραγωδία. 363.
 * Σωσίαις. 32.
 * Σωσίπατρος. 269.
 * Σωτίων. 203.
 * Σωφρονίσκος. 16, 38.
- Τ.**
- ** Τάγμα. 366.
 * Ταίναρον. 87.
 Ταχταὶ ἡμέραι. 275.
 Τάλαντον Ἀττικόν. 288. — Βαβυλωνίων. 288.
 * Τανάγρα. 96.
 * Τανταλῖς. 380.
 * Τάνταλος. 261, 281, 379, 380.
 * Ταξίλης. 80.
 * Τάπυροι. 46.
 * Ταραντινοί. 48, 83, 151.
 Ταραντινόν. 95.
 * Ταῤρακῶν. 256.
 * Ταρτησία. Ζήτ. Γαλῆ.
 * Ταρτήσιαι. 273.
 * Ταρτησός. 344.
 Τάττειν (οὐ χρὴ ἀπὸ τούτων). 37. σὺν τούτοις τετάχθω. 37. τιμὴν ἔταξεν. 238, 366. τεταγμένους ὑπὸ θεῶ. 44.
 * Ταυρικὴ Χερσονήσος. 379.
 * Ταῦροι. 280, 379.
 * Ταυροσθένης. 108.
 Ταχέος (διά). 142, 327. διὰ ταχέων. 3, 285, 327.
 Τάχους (διά). 327.
 * Ταχώς. 78.
 Τέλεια. 327.
 Τελεστήρια. 327.
 * Τελμισσός. 34.
 Τέλος. 234, 327, 365.
 * Τελχίνες. 273.
 * Τελχινία Ἀθηναῖ. 273.
 * Τεμέση. 106. αὐταῖς ἀφίξεται ὁ ἐν Τεμέσῃ ἦρως. 106, 318.
 * Τέμπη τὰ Θετταλικά. 40, 41.
 * Τενέδιοι. 209, 210, 353. Τενέδιος ἀλύπτης. 353. — πέλεκυς. 210, 353.
 * Τένεδος. 209, 353.
 * Τέννης. 209, 210, 353.
 Τερέβινθος. 303. τερεβινθίγη. 303.
 Τέρμινθος. 59, 303.
 * Τέρπανδρος. 158, 352.
 ** Τεσσαρακόσια. 323.
 Τετραλογία. 32, 291, 295.
 Τέχνη. Ζήτ. Ἐπί.
 Τεχνικός. 212. Ζήτ. καὶ Ὀμματα.
 * Τέως. 101.
 * Τηλέμαχος. 149.
 * Τηλεφάνης. 211.
 * Τήλεφος. 154.
 * Τήνος. 359.
 * Τηριδάτης. 141.
 Τίθεσθαι. Ζήτ. Μνήμην.
 * Τιθραύσης. 8.
 * Τιμαιοσ'. 150, 305.

μαῖν τινη ζημίαν ταλάντων ἑκα-
τόν. 81.

μανδρίδας. 195.

μήμα. 66. Αἰρετοὶ ἀπὸ τιμημά-
των. 214.

μησίας 143, 328.

μόθεος. 21, 26, 47, 62, 155,
182, 184, 343.

μοκρέων. 11.

μόλαος. 36.

μων. 37.

μύνησι. 47, 59.

μυρς. 237.

μυρμος. 147, 148.

μυροι. 59.

μύρος. 368.

μύρρηθος. 261.

μυῦτον. 310, 321.

μύνεκα. Ζήτ. Ένεκα.

μυγδοί. Ζήτ. Καινοῖς.

μυασί. 378.

μυχύνεσθαι πρὸς τὸν ψόφον. 246.

μυπέσθαι ἐπὶ πότον. 233.

μυβαλλοί. 279.

μυφώνιος. 62.

μύζος. 191, 345.

μυφή. 284.

μύφος. 284.

μύωες. 237.

μυκτὰ ώραῖα. 13, 289.

μυλωμα. 320.

μυβαύλης. 155, 332.

μυδαρίδαι. 66, 240.

μυραννικῶς. 351.

μυραννῶ. 206.

μύρς. 54.

μύρρηναί. 213.

μυρταῖος. 158.

μυρώ. 154.

Υ.

υβρισμένων [τῶν ὑπερφάνως πο-
λυτελών]. 13, 289.

υβριστικός. 209.

* Ὑγεία. 188. — Ἀθηνᾶ. 345.

Ὑγιαίνειν [σωφρονεῖν]. 158.

Ὑγροὶ νεσσοί. 108. μέλος ὑγρότε-
ρον. 186.

Ὑδρος. 284.

* Ὑδρουῦσσα. 310, 354.

Ὑκυῦσθαι. 257, 371.

* Ὑλαῖος. 167.

* Ὑμηττός. 129.

Ὑσχύαμος. 3, 284. ὕσχυαμῶν.
284.

Ὑπανίσταμαι. Ζήτ. Ἐπανίσταμαι.

Ὑπάρχομαι. 22, 126, 129, 131,
324. Ζήτ. καὶ Ἀπάρχομαι.

Ὑπέρ [ἀντὶ τῆς Περι]. 29 (δις),
137, 159, 165, 168. [ἀντὶ τῆς
Διὰ]. 63. [ἀντὶ τῆς Ἀντὶ]. 156,
189, 333. [πλεονάζει]. 162.

** Ὑπεραγάζομαι. 151.

Ὑπερβάλλοντι τῷ ἡλίῳ. 376.

* Ὑπέρβολος. 155.

* Ὑπερβόρει. 30, 42, 50.

* Ὑπερίδης. 125.

* Ὑπερδέξια Ἀθηνᾶ. Ὑπερδέξιος, Ζεύς.
267.

Ὑπέρευγε. 121.

Ὑπερεύωνον χωρίον. 198.

Ὑπερέχειν τὴν δεξιάν. 233.

Ὑπέρπαγυς. 186.

Ὑπερσαρκῖν τῷ σώματι. 186.

Ὑπερτείνειν δρυφάκτους. 206, 350.

Ὑπερύψηλα ἔρη. 40.

Ὑπέρχονται τὰς δρυς. 115.

Ὑπόβλητος. 277.

Ὑπογράφεσθαι τοὺς ἐφθάλμους. 231.

Ὑποδέσει περιέργῳ χρῆσθαι. 51.

Ὑποδραμῶν (οὐδὲν θωπεύσας οὐ-
δὲ). 97. ὑποδραμεῖν καὶ θωπεῦ-
σαι. 138.

Ὑποδρομῆς (διὰ τῆς κλακκαίας καί).
200.

Ὑποδρομαὶ συνεχεῖς. 40.

Ὑποθήκη. 160, 335.

Ὑποκινύρομαι. 112.

Ὑποκριτικός

Υποκοριστικά ἀντὶ πρωτοτύπων. 317.

Ἰπομειδιάσας ἡρέμα. 69.

Ἰπομυκτηρίζω. 282.

Ἰπόρρεω. Ζήτ. Λόγος.

Ἰποτρέγω. Ζήτ. Ἰποδραμῶν.

Ἰποτυφόμενος εἰς τὸν ἔρωτα. 122.

Ἰποφυόμενα κακά. 193. ὑποφυομένη τέχνη. 102.

Ἰς, ἢ Ἰσγη. 319. ὑσγινωβαφή. 109. 319.

* Ἰψιπύλη. 236.

Φ.

Φ ἀντὶ τοῦ Θ. 357.

* Φαίλακος. 92.

Φαιδρόν τι ἐπιεῖν. 197.

* Φαίδων. 71.

* Φαιναρέτη. 16.

Φαλάγγιον. 3, 179, 283, 284.

Φάλαγξ. 1, 283.

* Φάλαρις. 17, 18.

* Φάμις. 214.

Φαρμάσσω. 238.

* Φαρνάβαζος. 71.

Φασί, ῥῆμα ἐξώθεν ὑπακουόμενον. 318, 324.

* Φᾶσις. 357. Φασιανοί. 213.

Φάσσα, ἢ Φάττα. 6, 345. ἀντὶ περισερᾶς ἔχειν φάτταν. 189.

* Φαυσῶλος. 369.

* Φάων. 146.

* Φείδων. 212.

* Φερεκύδης. 76, 78, 211, 308.

* Φερενίκη. 123.

* Φερετίμη. 208.

Φήγιος. Ζήτ. Ἄξων.

Φηρίον. 357.

* Φθία. 6.

Φιλέταιρος. 256.

Φιλέω. 213, 357.

* Φιλήτας, ἢ Φιλητάξ. 113, 124, 320.

Φιλήτωρ [ἱερατής]. 208.

* Φιλιππίδης. 125, 151, 354.

Φιλιππίδω. πεφιλιππίδῶσθαι. 125, 323.

* Φίλιππος. 62, 73, 86, 104, 105,

155, 158, 159, 160, 162,

171, 172, 188, 200. ἕτερος

Φίλιππος. 155. ἄλλος Φίλιππος.

252, 257.

* Φιλίσκος. 113. ἕτερος Φιλίσκος.

188, [ἀνθ' οὗ κακῶς γέγραπται, Φίλιππος].

Φιλοθηρέω. 319.

** Φιλόθινοις. 334.

Φίλοινοις. 46.

* Φιλόλαος. 9, 288.

* Φιλόνομος. 239.

* Φιλόξενος. 125, 156.

Φιλοτεχνέω. 17.

Φιλοτησία. 7, 158, 286.

Φιλύριον. 188, 345.

* Φιλάκκος. 326.

Φιλᾶν. 357.

Φιλαύρως δεσάζειν. 12. — λέγειν. 106.

* Φλέυς. 304.

* Φλεών. 60, 304.

* Φλιασίται. 33.

Φλόγινα ἐνδεδυκοτές. 109, 319.

* Φλυοῦς. 304.

Φλύω. 60.

* Φόρβας. 10.

Φορτικὰ δεῖπνα. 27. φορτικός καὶ γάστρις. 12. φορτικὴ ἑταιρία. 163.

λαλῶν ἐδόκει φορτικός. 145.

** Φοῦ, ἀντὶ τοῦ Φῦ τοῦ σημαίνοντες τὸ Φεῦ. 48.

Φρασηκὴ δύναμις. 40.

Φρενοβλαβής. 238.

Φρονέω εὐτελῶς. 334.

* Φρύγες. 127, 274, 275.

Φρυγία. Ζήτ. Διαξ. Φρύγιος ἀρβῶνία. 175.

* Φρύνη. 119.

* Φρύνηχος. 44, 174, 340.

- Φῦ. 4θ'.
 Φυλλεΐα, ἢ Φυλλία. 341.
 Φυταλιή. 356.
 Φυτεύω. Πεφυτευμένη γῆ. 356.
 * Φώκαια. 101. ἢ Φώκαια. 217, 360.
 Φώκη. 360.
 * Φωκίων. 10, 26, 38, 48, 72, 95,
 133, 155, 157, 181, 187.
 * Φῶκος. 38, 48, 157. ἕτερος Φῶ-
 κος. 217.

Χ.

- * Χαιρώνεια. 81, 86, 105, 159.
 * Χαλδαῖοι. 74.
 * Χαλκιδεῖς οἱ ἀπ' Εὐρίπου. 85, 214.
 — οἱ ἐν τῷ Ἄθῳ. 216, 359.
 * Χαλκίοικος. 122.
 Χαμαί, ἐπιρρήμα. μς'.
 ** Χαμοῦ. μζ'.
 * Χαρίδημος. 36.
 * Χαρίλαος. 11.
 * Χάρυλλος. 351.
 Χάριν, ἐπιρρήματικὴ αἰτιατικὴ. μθ'.
 * Χάριππος. 11.
 * Χαρίτων, 17, 18.
 * Χαρμίδης. 99.
 * Χάρων. 6, 286.
 * Χαρώνδας. 48, 214.
 Χειμῶν ἐξάσις. 368.
 Χειρομάχα ἑταιρεία. 332.
 — πληθὺς. 332.
 Χειρονομεῖν πρὸς ἀλλήλους. 191.
 ** Χειρουργεῖν [ἐπὶ τοῦ ζωγραφεῖν].
 112. Χειρουργία [ἐπὶ τῆς ζω-
 γραφίας]. 39, 40, 154. Χει-
 ρουργός [ἐπὶ ζωγράφου]. 199.
 Χείρον (εἰς τὸ) γράφειν. 66. ἢ ἐπὶ
 τὰ χεῖρω σχολή. 118.
 * Χείρων. 149.
 Χελιδὼν λευκή. 211, 355.
 * Χερρόνησος. 152.
 Χέρσουδρος. 284.
 * Χίλων. 48.
 * Χίμαιρα. 236.

- * Χίος. 101. Χίος. Χίων γυναῖκες.
 60. — γάσις. 193. — ἑξανδρα-
 ποδισμός. 269. Χίος οἶνος. 151.
 * Χοάσπης. 154.
 Χορῶν κυκλίων ποιητής. 124.
 Χοῦς. 289.
 * Χοῶν ἑορτή. 37.
 Χρέες. 374.
 Χρηματίζω. 25, 42, 109. Χρη-
 ματίζομαι. 24, 70, 278.
 Χρηματισμός [παρὰ τὸ Χρηματί-
 ζω]. 113. [παρὰ τὸ Χρημα-
 τίζομαι]. 127.
 Χρῆσθαι γυναικί. 230.
 Χρῆσις. 215, 359.
 Χρηστέρα κεράμεια. 271, 373.
 Χρηστηριάζομαι. 240.
 Χρηστέριον ἐκπίπτει. 62.
 Χρίσμαι ἀντὶ τοῦ Χρίω. 293.
 Χρόα. 87. ἢ Χροιά. 166.
 Χρονισός. 61.
 Χρόνους (κατὰ). 80. Ζήτ. Κάτω.
 * Χρύσιππος. 28, 170. ἕτερος Χρύ-
 σιππος. σγ.
 Χώρα. ρκβ'.
 Χωρτικὸς ἀνὴρ. 117.
 Χῶρος. 208.

Ψ.

- Ψαμμίτης. 179.
 Ψάσει (ὁ πόνος αὐτοῦ τοῦ οὐρα-
 νοῦ). 154.
 Ψεῦδος, ἀντὶ τοῦ Ψευδῶς. μή.
 Ψιλή γῆ. 356.
 Ψιλοκιθαριστής. 305.
 Ψυγερός. 43, 134, 299.
 Ψυχάζω, ἢ Ψυχάω. 41, 298.
 * Ψυχία. 267.
 * Ψωφίδιοι. 33.

Ω.

- Ω, πλητικὸν ἐπίφθεγμα. λθ'.
 * Ωκεανός. 49, 50.
 * Ωμίσις. 14.

- Ὠόν. Ὠοῦ λέκιθος, ξανθόν, πυρρόν, νιος. 158, 334. ὡς ὅτι μάλιςθ.
 ὡχρόν, ἢ χρυσοῦν. 336. 293. Ὠς [ἀντὶ τῆς Πρὸς.] 100.
 Ὠραῖα. Ζήτ. Τρωκτά. Ὠτα πεπαιδευμένα. 199.
 Ὠς. ὡς ἐν ὄνειρω. 4. ὅμοιον ὡς μύ- Ὠφέλημα (τὸ). 335.
 ξαις. 78, 308. ὡς Δακεδαιμό- * Ὠχος. Ζήτ. Ἀρταξέρξης.

ΠΙΝΑΞ

Αείξεων τῆς σημερινῆς γλώσσης.

A.

Α, ἀντὶ τοῦ Ο. 284.
 Ἀγαπῶ. σθ.
 Ἀγγαρεύω. 364.
 Ἀδιάντροπος. 301.
 Ἀκόμη, ἢ Ἀκώμη. μθ.
 Ἀλέθω. 313.
 Ἀληθείας (λέγω τὰς). 369.
 Ἄλλου, ἐπίρρημα. μδ.
 AMENOS. Ζήτ. Μετοχαί.
 Ἄμῃ, ἢ Ἄμμη. πγ.
 Ἀναπαύομαι. 305.
 Ἀνυφαντοῦ, ἢ Ἀνυφάντρια. 283.
 Ἀποκτῶ. λ, πά.
 Ἀποβάλλομαι, ἢ Ἀποβάλλω. 338.
 Ἀπόφασις τοῦ κριτοῦ. 365.
 Ἄργανον. 283.
 Ἀριθμητικῶν ὀνομάτων σύνταξις μὲ
 ὀνομαστικὴν. 309.
 Ἀρίσθητος. 357.
 Ἀρκοῦδα. 361.
 Ἀρμαθία. 284.
 Ἀρμίδι. 284.
 Ἀρχήτερος. πβ.
 Ἄρχος. 378.
 Ἀσήμιον. 288.
 Ἀστυεύομαι. ρκβ.
 Ἀσυδοσία, ἢ Ἀσυνδοσία. λγ.
 Ἀσύδοτος, ἢ Ἀσύνδοτος. λγ.
 Ἀτζαλα. 340.
 Ἄφιόνι. 254.
 Ἄφουρτα. Ἄφουρτος. 363.
 Ἄχ. 4θ.
 Ἀχλάδια. 302.

B.

B ἀντὶ τοῦ Δ. 314.
 Βαθῦ χρώμα. 312.
 Βαλκόνιον. 350.
 Βλέπω νὰ φάγω, νὰ πῶ. κ. τ. λ.
 298.
 Βόσκος. 337.
 Βρακίον. 330. Δὲν ἐξεύρει νὰ δέση
 τὸ βρακίον του. 330.
 Βρωμελόγος. 321.
 Βρωμεῦσα. 321.
 Βρωτίδα. (ἡ) ἢ Βρωτίδια (τὰ).
 314.

Γ.

Γαυριάζω, Γαυριῶ, Γαυρόνω. 329.
 Γαυρωμέναι γυναῖκες. 329.
 Γαλίδα, ἢ Γαλίτζα. 344.
 Γέλιον (τὸ), καὶ πληθυντικῶς, Γέλια
 (τὰ). 4α.
 Γενικὴ χαριστικὴ. ξδ.
 Γέρνω. Ζήτ. Γύρω.
 Γέροντες. 378.
 Γεροντία. 378.
 Γέρος. 378.
 Γιαγέρνω. Ζήτ. Διαγέρνω.
 Γίνω. τούτου ὁ ἀόριστος ἔγινε. λ,
 πά.
 Γυρίζω. 307.
 Γύρω, Γύρνω, Γέρνω. 328.

Δ.

Δαιμοναρέα. 284.
 Δακνίζομαι, μέσον ῥῆμα. λέ.

* Δασκίλι. 367.
 Δάσος. 337.
 Διαγέρνω, ἢ Γιαγέρνω. 328.
 Διάλεγμα. ρμθ'.
 Διαλεκτά. ρν.
 Διάλεξις. ρμθ'.
 Διαλέγω. ρμθ'.
 Διὰ τί, ἀντὶ τοῦ Διότι. 4θ'.
 Διαφορά. 293.
 Δολώνω. 284.
 Δόλωμα. 284.
 Δράκος. 378.
 Δυνασία. πγ'.

Ε.

Ε ἀντὶ τοῦ Υ. 328.
 Εἰς, πρόθεσις. 314.
 Ἐλαφρόπετρα. 364.
 Ἐντρέπομαι 3οι. εἶναι ῥῆμα μέσον.
 κη.
 Εντροπή. 3οι.
 Ἐντροπιάζω. 3οι, 313, 366.
 Ἐξεράω, καὶ Ἐξερνάω. Ἰπαγε νὰ
 ἐξεράσης. 321.
 Ἐξεύρω. Ζήτ. ἔχω.
 Ἐξοδεύω, Ἐξοδιάζω. 379.
 Ἐξοδία, Ἐξοδίασμα, Ἐξοδιασμός.
 379.
 Ἐξοδιασής. 379.
 Ἐξομματίζω. Ἐξομματισμένα κοκ-
 κία. 310.
 Ἐξώσεγον, ἢ Ἐξωσόν. 350.
 Ἐπεύγια. 318.
 Ἐπίθετα καὶ οὐσιαστικά μεταβάλ-
 λουσι τὸν τόνον, ὅταν μεταβάλ-
 λωνται εἰς κύρια. 308.
 Ἐπιρρήματα ἀπὸ ὀνόματα οὐδέτερα
 ἐνικ. καὶ πληθ. μζ', μπ'.
 Ἐπίσομα. 300.
 Ἐργαλεῖον. 283.
 Ἐργανον. 283.
 Ἐργάτης. 305.

Ἔργος. 283.
 Ἐσχάρα τοῦ παραθυρίου. 350.
 Εὐθειάζω. 360.
 Εἶναι (εἰς) ῥήματα ἀπὸ τῶν εἰς
 ΕΩ. 332, 357.
 ἔχω. Δὲν εἶχαν, ἢ Δὲν ἐξευραν τοῦ
 νὰ τὸν βάλωσι. 292.
 ἔως εἰς. 329.

Ζ.

Ζ ἀντὶ τοῦ Δ. μί.
 Ζαρκάδι. μέ.
 Ζαφορᾶς. 336.
 Ζεσεκοπῶ. ογ.

Η.

Ἡλιακόν. 350.
 Ἡπατα. Δὲν ἔχω ἡπατα, ἢ ἔκο-
 πησαν τὰ ἡπατά μου. 317.
 ΗΣ (εἰς) ὀνόματα. 353.
 ΗΤΕΡΟΣ. Ζήτ. Συγκριτικά.

Θ.

Θεῖος, Θεία. ριγ'.
 Θεωρία, ἢ Θωρία. 312.
 Θυμός. Ζήτ. Σβένω, καὶ Χορτάζω.
 Θωρία. Ζήτ. Θεωρία.

Ι.

Ἰδρωτίδια. 314.
 ΙΣ (εἰς) καὶ ΙΟΣ ὀνόματα. 353.

Κ.

Κάγκελλα. 350.
 Καλός. πδ'.
 Καλῶς νὰ σ' εὐρω. Καλῶς νὰ ὀρί-
 σης. 286.
 Κάμνει (τί) 296.
 Καμώνω. 339.
 Κάμωμα. 339.
 Κανίσριον. 290.

Καπηλεῖον. 359.
 Κάπηλος. 359.
 Κατάστιχα (τά). 319.
 Κατασχίζομαι. κή.
 Κατάχασμα. μζ'·
 Κατουρλοκάνατον, Κατουροκάνα-
 τον καὶ Κατουρολάγνον. 343.
 Καφάσια (τα). 350.
 *Κεφαλάρι. 295.
 Κισσάριον, ἢ Κίσσαρον. 364.
 Κισσαροκαθαρίζω. 364.
 Κοιτάζω, τὸ ὑπάγω εἰς τὴν κοίτην.
 ια, ιβ'·
 Κοιτάζω, τὸ βλέπω. Ζήτ. Κυτ-
 τάζω.
 Κοκκία 310.
 Κοκκινάδιον. 320.
 Κόκκινον. 319.
 Κοκκωναρία. 313.
 Κοκκωνάριον. 313.
 ΚΟΠΟΣ (εἰς) ὀνόματα, καὶ εἰς
 ΚΟΠΩ ῥήματα. ογ'·
 Κορίτζιον. 340.
 Κορκὸς αὐγοῦ. 336.
 *Κορυφώ. 358.
 Κορφή. 358.
 *Κορφοί, ἢ Κορφοῦ. 358.
 Κοσιζω, ἢ Κοσσιζω. ιβ'·
 Κότζυφος. 340.
 Κόττα. 354.
 Κοττοπώλια. 354.
 Κούκουθεν. 303.
 Κούκουτζον, ἢ Κουκούτζιον. 296.
 Κουράδιον, ἢ Κουράδι. 383.
 Κουτζονάδα. 354.
 Κούττελον. 355.
 Κούττικας. 354.
 Κουττιόνιον. 354.
 Κραββάτιον. 306.
 Κρυπτή. 351.
 Κρύπτρα. 351.
 Κρυφὸς, ἢ, ὄν. μζ'· Κρυφά, ἐπίρ-
 ῥημα. μή.

Κτήματα (τά). 366.
 Κυρτος, ἢ Σκύρτος. 284.
 Κυττάζω. ιβ', ιγ'·
 Κωράδιον. 383.

Λ.

Λ ἀντὶ τοῦ Ρ. 303.
 Λάμπρος. πή. 308.
 Λεχούνα, ἢ Λεχοῦσα. 320.

Μ.

Μά, ἀντὶ τοῦ Ἀλλά. πέ, ιη'·
 Μαζεύω. μέ.
 Μαζί. μέ.
 Μαιούλιον, ἢ Μαρούλιον. 290.
 Μακαρονικὴ ποίησις. ιζ' - ιη'·
 *Μασό. 295.
 Μαυρίζω. Εμαύρισαν τὰ ὀμμάτια
 του ἀπὸ τὴν πείναν. 380.
 Μεθοκόπος. ογ'·
 Μεθοκοπῶ. ογ'·
 Μειτριάζω ἢ Μετριάζω. ρβ'·
 Μέσα ῥήματα. κζ' - λε'.
 Μεταπράτης. 359.
 Μεταπωλητής. 359.
 Μετωρίζομαι, ἢ Μετωρίζομαι.
 ρβ'·
 Μετοχὰ εἰς ΑΜΕΝΟΣ. κέ.
 Μόναί, ἢ Μόνε. μζ'·
 Μονάρχης. 318.
 Μπαλκόνιον. Ζήτ. Βαλκόνιον.
 Μπόσκος. Ζήτ. Βόσκος.
 Μυρολογίσρια. 311.

Ν.

Ν ἐν μέσῳ τῶν λέξεων. 321, 328.
 Ναῖσκα. πά.
 Νόσιμος. ριβ'·
 Νυρίτζα. 344.

Ξ.

Ξάργου. 283.
 Ξεργασία. 283.

Ξεκρίβω, ἢ Ξεκρύπτω. 351.
 Ξεματίζω. Ζήτ. Ἐξομματίζω.
 Ξεραθύμησης. 303.
 Ξεραθυμῶ. 303.
 Ξερνῶ. Ζήτ. Ἐξεράω.
 Ξετελεύω. 332.
 Ξετυφλώνω. 309.

Ο.

Ὄλος. οθ, π.
 Ὄμαδι. μέ.
 Ὄπου. πά.
 Ὄργίζομαι (σὲ). κή.
 Ὄσκει, πά.
 ΟΣ (εἰς) ὀνόματα ἀπὸ τῶν εἰς
 ΩΝ. 378.
 Ὄχι. π.

Π.

Παγίδα. 283, 284.
 Παγιδεύω. 283.
 Πάντα. μή.
 Παντεῦ, μδ'.
 Παπαρύνω. 354.
 Παραμάννα. 326.
 Παρατατικῶν πληθ. τρίτ. προσώπ.
 σχηματισμός. 310.
 Πάρσυτα. γ.
 Παρμακλία (τά). 350.
 Πατελίδες. 310.
 Πάτος. 320.
 Πατούνα, ἢ Πατοῦσα. 320.
 Πεμπαλλόνω. 339.
 Πεταλίδες. 310.
 Πετάλιον. 310.
 Πέταλον. 310.
 Πετζίν. 339. Χονδρὸν πετζίν.
 339.
 Πεύκια (τά). Ζήτ. Ἐπέυχια.
 Πηγῶν, γεν. πληθ. ἀντὶ τοῦ Πη-
 χέων. 372.
 Πίςουμα, ἢ Πίςουμα. Ζήτ. Ἐπίςουμα.

Πλευασμός, σχῆμα λόγου. νς.
 Πλωτή. 314.
 Πεντικεφωλία. 285.
 Πρακτικός. 352.
 Πρινεκόκιον. 319.
 Προσάσω. 293.
 Προτήτερος, ἢ Πρωτήτερος. πβ'.
 Πῶς. 46.

Ρ.

ῤήματα μέσα. Ζήτ. Μέσα.
 ῤήματα, τῶν ὁποίων τὰ δεύτερα
 καὶ τρίτα πρόσωπα τῶν ὀρισι-
 κῶν ἐνεσώτων εἶναι δικατάληκ-
 τα. ρά.
 ῤήματα πολλὰς συκοπὰς πάσ-
 χοντα. ρά, ρβ'.
 ῤήματα τύπου ἐνεργητικοῦ, τὰ
 ὁποῖα δὲν σῶζονται εἰς τὴν πα-
 λαιὰν γλῶσσαν. λ'.
 ΡΙΟΣ (εἰς), ἢ ΡΙΣ, ἢ ΡΗΣ ὀνό-
 ματα. 353.
 ῤοδοκόκινη. 326.
 ῤῶγα, ἢ ῤωγαλίδα. 284.

Σ.

Σ προσίθεται ἢ ἀφαιρεῖται ἐν ἀρχῇ
 τῶν λέξεων. 284, 314, 383.
 Σακχαροκάλαμον. 303.
 Σᾶς καὶ Σεῖς. οβ'.
 Σαχισίνιον. Ζήτ. Ἐξώσεγον.
 Σβένω. ἔσβεσαν τὸν θυμὸν. 311.
 Σεῖς. Ζήτ. Σᾶς.
 Σέρνω. Ζήτ. Σύρω.
 Σκαμνίον. 306.
 Σκατόν. 383.
 Σκερδολάσαρον. 331.
 Σκυβία. 314.
 Σκυλόψαρον. 284.
 Σκύπτω. 314.
 Σκύρτος. Ζήτ. Κύρτος.
 Σοῦ, γενικὴ χαριστική. ξδ'.
 Σουφρόνω. 346.

Σούφρωμα. 346.
 Σταυροσκοπῶ. ογ.
 Σταῦρος. 308.
 Στάφνη. 357.
 Στενσκοπία. ογ.
 Στερεύω. 332.
 Στημόνιον. 286.
 Στιβάζω. 309.
 Στόιχημα. 291.
 Συγκριτικὰ εἰς ΗΤΕΡΟΣ. πβ.
 Συκώτιον. 316. Μῦ τρώγει τὰ
 συκώτια. 316.
 Σύρω, Σύρνω, Σέρνω. 328.
 ΣΦ ἀντί τοῦ Σ. οβ.
 Σφαλάγιον. Ζήτ. Φαλάγιον.
 Σφυρίζω. οβ.
 Σχεδόν. 301.

Τ.

Τ ἀντί τοῦ Λ. 319.
 Τάγμα, ἢ Τάξιμον. 366.
 Τελεύω. 332.
 Τέλος τῆς κρίσεως. 365.
 Τευτέρια (τὰ). 319.
 ΤΖ, ἀντί τοῦ ΣΚ, ἢ ΤΤ. 339,
 340. ἀντί τοῦ Κ. 289, 303,
 315, 344, 354.
 * Τζάκωνες. 289.
 * Τζακωνία. 289.
 * Τζία. 315, 354.
 Τζικουδία. 303.
 Τζικουδον. 303.
 Τόν, καὶ Τῶ, ἀντί τοῦ, Τοῦτον, ἢ
 Αὐτόν, καὶ τῶ, Τούτου, ἢ Αὐ-
 τοῦ. κβ.
 Τὸν ἑμαυτὸν, καὶ Τὸν ἑαυτόν. κβ.
 Τριψείδια (τὰ). 326.
 ΤΤ ἀντί τοῦ ΠΤ. 4β, 4γ.
 Τυρανεύω. 332.
 Τύχην (κατὰ). 296.

Υ.

Υποκοριστικὰ ὀνόματα ἀντί πρωτο-
 τύπων. 299, 317.
 Υράδιον. 299.

Φ.

Φ ἀντί τοῦ Θ. 357, ἀντί τοῦ Π.
 4δ'. ἀντί τοῦ Υ. 360. τίθεται ἐν
 μέσῳ τῶν λέξεων. οβ.
 Φαλάγιον, καὶ Σφαλάγιον. 284.
 Φηκάριον. 357.
 Φιλεύω. 357.
 Φίλημα. οβ.
 Φιλῶ. οβ.
 Φοβῶμαι, ῥῆμα μέσον. κή.
 Φούκτα, φουκτία. 4γ', 4δ'.
 Φουκτιάζω. 4δ'.
 Φούσκια. 4δ', 4θ'.
 Φτενόν. 4δ'.
 Φτήνια. 360.
 Φτιάζω, καὶ Φτιάνω. 360.
 Φύλακας. 357.
 Φυρμένα μαλλία. 328.
 Φύρνω, καὶ Φύρω. 328.

Χ.

Χ, ἀντί τοῦ Κ. 318;
 Χάμου, ἢ Χάμω. μζ'.
 Χαντζάρι. 288.
 Χαρίζω. λ.
 Χάριν (διὰ) σου. μθ', ξδ'.
 Χαροκόπος. ογ.
 Χάρος. 378.
 Χαροκόπος. ογ.
 Χερομάχος. 332.
 Χορτάζω. Νὰ χορτάσῃ τὸν θυμὸν
 του. 338.
 Χρῆσος. 308.
 Χώρα. ρκβ'.
 Χωρατεύω. ρκβ'.
 Χωριάτης, Χωρικός. ρκβ'.

Ψ.

Ψεγάδιας. 299.
 Ψεγάδιον. 299.
 Ψεύματα, Επιβήματικῶς. μή.
 Ψυχαγωγία. πθ'.

Ω.

ΩΝ (εἰς) ὀνόματα. Ζήτ. ΟΞ.
 Ωφελῶμαι, μέσον ῥήμα. λγ'.
 Ωφου. ιθ'.
 Ωχ, ἢ ἄχου. Ζήτ. Ωφου.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ τῶν διορθωθέντων, ἐξηγηθέντων, ἢ
 ὀπωσοῦν κριθέντων ποιητῶν, ἢ συγγραφέων.

ἈΘΗΝΑΙΟΣ. ιθ', 309.

Ἀδιανός. 321. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ Ἑλλην.

Πίνακ. λέξ. Ἀπαρχομένου.

Ἀισώπου μῦθοι. 382.

Ἀνακρέων. λδ'.

Ἀπολλόδωρος. 312.

Ἄριστοτέλης. 366.

Ἄριστοφάνης. μζ', πδ', ιγ'. 340.

Δημοσθένης. λγ'.

Διονύσιος Ἀλικαρνασσεύς. 369, 370.

Δουκάγιος. ρβ'.

Ἐτυμολόγος. 361, 383.

Εὐριπίδης. 375.

Εὐστάθιος. λέ.

Ζηνοβίος. 374, 378.

Ἡλιόδωρος. ρκέ.

Ἡρόδοτος. 355, 376.

Ἡσύχιος. ιδ', ρκβ', 283, 366.

Ἱεροκλῆς. ρκβ'.

Ἰσοκράτης. μή, ργ'.

Ἰώσηπος. 372.

Κέλης ὁ Θηβαῖος. 334.

Λουκιανός. μή.

Λυκούργος ὁ Ῥήτωρ. ξή.

Μελέτιος ὁ Γεωγράφος. 372.

Ξενοφῶν. μή.

Ὀμπρος. λβ' - λγ', μή, μθ'.

Παυσανίας. 315.

Πλάτων. πβ'.

Πλούταρχος. ιγ'. 342.

Σαπφώ. 331.

Σουΐδας. μή. 362, 363, 367, 383.

Σοφοκλῆς. λς, π, 298.

Στέφανος Βυζάντιος. ρν, 372.

Στοβαῖος. ἐν ὅλῃ σχεδὸν τῇ Παρα-
 δόξων ἰθῶν συναγωγῇ τοῦ Νικο-
 λάου. 372 - 382.

Στράβων. 373, 374.

Σχολιαστῆς Θεουκιδίδου. ρκβ'.

Σχολιαστῆς Σοφοκλέους. λς.

Φιλόστρατος. ροέ, ρος'.

Φώτιος. 283, 363.

ΤΕΛΟΣ.

